

Giới thiệu Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt

Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt là câu chuyện kể về cô tân sinh viên Chu Tráng Tráng được anh chàng trai theo đuổi là sinh viên của trường quân đội gần đó.

Cô chỉ muốn chú tập học hành và cực kỳ không thích được các bạn trai theo đuổi vì thế mà giữa họ xảy ra rất nhiều mâu thuẫn dẫn đến tranh cãi ác liệt.

Về sau này xảy ra nhiều biến cố mà Chu Tráng Tráng bị cuốn vào một âm mưu, bị vu oan thành gián điệp. Anh vì bảo vệ bạn gái chỉ có thể chia tay cô, ẩn nấp hai năm, rồi cuộc đem uy hiếp xóa bỏ triệt để. Trải qua biết bao bão táp rồi họ có về đến với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Nghe nói, Chu Tráng Tráng khi vừa mới sinh ra cũng không phải gọi là Tráng Tráng mà là Chu Tiểu Nhu. Nhưng đứa nhỏ này dường như không chịu thua kém, con nhà người ta dỗi gào khóc đòi bú đòi ăn, nằng lại giống giấy phút tiêu cô nương đứng bên cạnh Kim Thành Vũ, liều mạng thực nữ, mỗi lần chỉ uống một hai ngụm, sau đó dù thế nào nhét cũng không mở miệng. Bởi vậy, bộ dáng vừa nhỏ vừa gầy lại vàng vọt. Và thế là, tiểu khu thường xuyên cử các di hăng xóm chạy đến Chu gia thăm hỏi, đều cho rằng Chu Tiểu Nhu có khuynh hướng bị ba mẹ ngược đãi. Ba Chu mẹ Chu ủy khuất nửa đêm cắn chân đơn chảy nước mắt. Càng nghĩ càng cảm thấy tại cái tên đặt không tốt, ngay lập tức đi sửa thành Tráng Tráng, hy vọng Chu Tráng Tráng càng ngày càng có thể ăn nhiều. Ấy mà thật kinh ngạc, đổi tên không bao lâu, Chu Tráng Tráng ăn uống ngày một tốt, người cũng giống như mầm cây nhỏ vèo một cái lớn lên trông thấy. Cũng không cao hứng được vài năm, Ba Chu mẹ Chu lại bắt đầu nửa đêm cắn chân đơn roi lệ. Nguyên nhân là lực ăn uống của Chu Tráng Tráng càng ngày càng... quá tốt, con gái nhỏ nhà người ta mỗi bữa ăn nhiều nhất một chén, nằng cư nhiên ăn liền ba bát. Có lần ăn vụng đồ hộp quá thời hạn sử dụng khiến cả đêm đau bụng, ngày hôm sau bước chân lằng lằng, sắc mặt tái nhợt thể mà vẫn còn gầy gù ăn một chén lớn Mi sốt tương.

Con gái nhả nhặn như thế làm sao có thể gầy ra ngoài đây? Vì thế Ba Chu mẹ Chu lại một đêm ngủ không yên lo lắng cho tương lai gả chồng cho con gái.

Nhưng mà Chu Tráng Tráng có bao giờ quan tâm đến vấn đề này, khát thì uống, buồn ngủ thì ngủ, đói thì ăn. Mỗi ngày ôm đồ ăn vặt cùng ôm bát to ăn vô cùng tự đắc. Một lèo ăn đến tốt nghiệp Trung Học, ăn nhiều thứ như vậy cũng không phải vô dụng, thành công thi vào trường Đại học nguyện vọng. Tháng 9 vừa đến, trên lưng khiêng túi hành lý, trên đỉnh đầu đội chậu rửa mặt, Chu Tráng Tráng cứ như vậy tiến vào Đại học.

Nhưng còn chưa kịp cảm thán diện tích trường đại học rộng lớn, nhiều dãy lầu, quy tắc học có nhiều mới mẻ, quầy bán quà vặt có đầy đủ hết, căn tin đồ ăn lại rẻ, thì đêm đó giáo viên hướng dẫn liền tuyên bố cách vài ngày sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự.

Tập huấn quân sự tiến hành ngay tại sân thể dục của trường Học viện Quân bên cạnh trường của Chu Tráng Tráng học, vì thế rất hợp tình hợp lý lợi dụng tài nguyên, trực tiếp mời bốn sinh viên ưu tú của trường đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên, đối với bọn họ tiến hành gầy vò vô tận.

Vừa 6:30 sáng, tất cả tân sinh viên đứng giờ rời giường, thay quân trang chạy 10 vòng quanh sân thể dục. Chu Tráng Tráng ha ha cười khò, đối đến nỗi hai mắt nhìn thấy sao Kim, nếu không phải nhờ bạn học ngăn lại, thiếu chút nữa liền đem cái mũm phi nhiều của bạn học phía trước biến thành đùi gà tây mà cắn. Thật vất vả mới đợi tới giờ ăn sáng, một đám sinh viên mới đi vào căn tin, Chu Tráng Tráng không ngại mua một hơi 3 cái bánh bao ba trứng cùng một ly sữa đậu nành bắt đầu gặm. Đang lúc tích cực ăn thì bạn học Tiểu Thống bên cạnh choàng vai nằng gương mặt kích động vịn phần mỡ ăn mất ngủ: “Uy, cậu xem, cái tên huấn luyện viên đẹp trai kia đang nhìn cậu đó”

Chu Tráng Tráng bị đụng chạm như vậy, nửa cái trứng chim bị nghẹn thiếu chút nữa đem cái cổ nhỏ bé của nằng phá hỏng, đến mức mặt đỏ tai hồng, mắt tròn to, mặt không còn chút máu, thật vất vả mới nuốt nửa trứng chim xuống bụng, gương ảnh mặt lưng trông ngó theo hướng bạn học chỉ nhìn một cái, quả nhiên thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc quân trang huấn luyện viên đang nhìn mình.

Sặc, hẳn định cười nhạo nằng ăn nhiều đấy àh.

Ăn được là phúc vậy mà tên nam nhân này cũng không hiểu điều đó. Chu Tráng Tráng không thèm để ý tới tên con trai vô vị này tiếp tục cuối đầu giải quyết nốt phần còn lại, sờ sờ bụng, đánh 1 cái ợ, bước ra khỏi căn tin chuẩn bị đi tập hợp.

Sau khi tập hợp xong, ông hiệu trưởng bắt đầu nói chuyện, đầu tiên là cảm tạ quốc gia cảm tạ Đảng rồi lại cảm tạ trường quân sự đã cho phép các học sinh được đến trường tập huấn, sau đó hò hét lịch sử rực rỡ toả sáng như thế nào, giới thiệu nó vang dội ra sao, cuối cùng đưa ra yêu cầu huấn luyện đối với tân sinh viên là không sợ chết, không sợ mệt, thấy quân xâm lược thì phải xung trận, thấy bom đạn thì phải xả thân phá hủy, thấy lỗ châu mai phải tận lực lấp đầy. Nói bala bala bala thẳng đến khi mặt trời lên cao, chiếu lên thân mình toàn thể sinh viên mặc quân phục ướt đầm mồ hôi, thờ hồng học mới chịu kết thúc.

Hiệu trưởng đại nhân vừa mới xuống thì chủ trì buổi khai mạc lại tiếp tục mời Lãnh đạo của trường Quân đội phụ trách nhiệm vụ huấn luyện lên phát biểu.

Lại một chập labala kể về Hồng Quân Công nông Trung Quốc cái gì treo đeo lợi suốt vượt qua đồng cỏ mát hết nửa tiếng đồng hồ. Xem sắc mặt các sinh viên bên dưới như đồ ăn nấu gần chín mới chịu chấm dứt nhưng vẫn không quên giới thiệu giáo viên hướng dẫn trước khi kết thúc.

Các chàng đẹp trai trường học viện Quân sự cao ráo chính trực trong bộ đồng phục đương nhiên làm tiếng nuốt nước miếng vang lên không ngừng trong đám nữ sinh, xen kẽ với một số các đồng chí nam sinh không rõ định hướng giới tính.

Chu Tráng Tráng chỉ một lòng dốc sức tính toán lộ trình cùng chiến lược bố trí cho bữa trưa nay căn bản không có tâm tư nào đi xem sắc đẹp. Dù sao người xưa có nói, ăn no ấm rồi mới có thể nghĩ đến ham muốn, Chu Tráng Tráng hiện bây giờ mắt cụp xuống, đôi đến nỗi chảy nước miếng rùng rùng lấy đầu tâm tư mà ngấm nạy nọ.

Vì thế Chu Tráng Tráng đang cúi đầu trầm tư, lúc phục hồi lại tinh thần ngược lên mới phát hiện trước mắt có thêm một đôi chân. Chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận một đôi mắt thoáng hiện lên nét hoang dã, cùng với khoe miệng một bên nhích lên cười như không cười.

Oan gia quả nhiên là đường hẹp, đây không phải là tên con trai vô vị vừa mới giấu cọt nằng ăn bánh bao trong căn tin sao? Hẳn khề liếc nhìn nằng một cái không để lại dấu vết rồi đối với lớp Chu Tráng Tráng nói: “Tôi chính là huấn luyện viên của các bạn, tên là Thường Hoàng, về sau có thể gọi tôi là huấn luyện viên Thường”.

Thường Hoàng? Thì ra là TV màu ChangHong đây mà (*). Nói thật, Chu Tráng Tráng đối với người này ấn tượng không được tốt đẹp cho lắm. Nhưng những cô nằng còn lại trong lớp đều giống như lần đầu tiên nhận được giải thưởng, mỗi người đều phấn khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tim đập loạn nhịp, một chút tình xuân bắt đầu nhộn nhạo.

(*) Thường Hoàng (常弘) phiên âm /Chang Hong/ cùng giống cách phát âm của từ (长虹) /Chang Hong/ một nhãn hàng TV nổi tiếng ở Trung Quốc

“Đẹp trai quá àh!” Bạn cùng phòng đứng cạnh Chu Tráng Tráng tâm trạng kích động cả người run rẩy không ngừng lôi kéo tay áo Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng thật không hiểu, đẹp thì có ăn được đâu, còn không bằng cho cô hai cái bánh bao lớn.

Giới thiệu hoàn tất cùng sắp xếp đội ngũ xong liền bắt đầu luyện tập tư thế đứng. Mặt trời vào tháng 9 ở Phương Nam còn chưa thật sự yếu bớt, cả đoàn người phơi nắng mồ hôi rơi như mưa. Trong đó có một nằng nhu nhược biệt hiệu là Lâm muội muội làm bộ chịu không nổi, bàn tay mềm dầy dầy thái dương, thân mình mảnh mai lắc qua lắc lại. Thấy Thường Hoàng đi ngang qua bên người, liền nũng nịu kêu lên một tiếng “À, ta sắp ngất rồi”. Thừa dịp hướng tới thân thể Thường Hoàng mà ngã.

Ngay tại thời điểm đó, tất cả các nữ sinh cơ hồ đều nổi giận —— con bà nó, tiểu hồ ly tinh dám dùng kỹ xảo như vậy, cư nhiên còn dám giành ăn đậu hủ của huấn luyện viên trước?

Đương nhiên, trong tất cả các nữ sinh tức giận không có Chu Tráng Tráng, nằng còn đang đắm chìm trong mộng đẹp đến chảy nước miếng, càng nhìn mặt trời càng thấy giống với cái bánh nướng to lớn vàng óng thơm phức.

Mất thấy Lâm muội muội sắp thực hiện được mục đích, Thường Hoàng thoáng một cái thân mình dờ đi không một tiếng động. Bất quá Lâm muội muội cũng không phải kẻ bình thường, ở thời điểm mấu chốt biết cố hết sức cũng không thể đạt được liền chuyển tư thế xoay thân mình ổn định lại, chỉnh một cái quỳ tay đánh như Mộc Quế Anh, chân đá như Võ Tắc Thiên, hoàn toàn nhìn không ra yếu đuối.

Mà kẻ đầu sỏ gây nên giờ phút này còn nhếch khóe môi lên cười chính là TV màu Chang Hong.

Tin tức đồn đại rằng Lâm muội muội từng đoạt giải nhất trận đấu võ thuật quốc gia. Chu Tráng Tráng cảm thấy đại học chính là không giống với trước, nơi nơi đều là ngọa hổ tàng long.

TV màu ChangHong nhìn quét qua mọi người, dùng thanh âm trời chảy nói: “Nếu còn có bạn học nào cảm thấy sắp ngất xỉu thì hãy làm thành hình chữ đại nằm xuống đất”. (大 – hình người nằm đang tay chân).

Ai cũng không nghĩ ở trước mắt bao người bắt chước theo tư thế chào đón “Làm ơn không cần bởi vì ta là nhành hoa mềm yếu mà thương tiếc” nên tinh thần vạn phần khôi phục nhanh chóng.

Trong số tất cả các học sinh, Chu Tráng Tráng là người thu vùng bụng dưới chặt nhất, vì quá chặt nên vai vô thức kéo lên phía trước. Thường Hoàng đứng bên cạnh cô sửa chữa: “Không cần phải hóp chặt bụng như thế này.”

Chu Tráng Tráng không nói lời nào, tư thế như cũ.

“Bạn học này, hãy thả lỏng bụng.” Thường Hoàng lại yêu cầu

Chu Tráng Tráng lắc đầu, tỏ vẻ kháng cự.

Thường Hoàng mỉm cười lộ hàm răng trắng: “Bạn đang miệt thị lời của huấn luyện viên sao?”.

Miệt thị huấn luyện viên, tội chết có thể miễn nhưng hình phạt không thể cho qua, Chu Tráng Tráng đầu hàng, rung rung đem bụng thả lỏng. Ngay tại thời điểm nằng thả lỏng kia tất cả mọi người đều hiểu được vì sao nằng phải làm tư thế quái dị như vậy —— chỉ nghe một trận tiếng kêu ục ục liên hồi từ trong bụng truyền ra, quả thực thanh âm hỗn tạp này thật chói tai như tiếng ngọc trai to ngọc trai nhỏ rơi xuống tấm bàn ngọc bích.

Cả lớp trầm mặc quý dị .

Chu Tráng Tráng biết mình xong rồi, chuyển mắt mặt vừa rồi sẽ nhanh chóng lan truyền khắp trường, bốn năm đại học này sẽ chẳng có tên con trai nào dám để ý đến nàng nữa cho coi. Mà tên đầu sỏ gây nên giờ phút này vẫn nhếch khóe môi lên cười chính là TV màu Chang Hong.

“Giọng nói tốt, thân thể không tồi.” Hần nói.

Giờ phút này, Chu Tráng Tráng tình nguyện hy sinh mười cái cánh gà để đâm chết hần.

Thật vất vả mới tới giờ ăn, tất cả nam sinh đối diện nỗi ngực dán ra sau lưng, các nữ sinh đối diện ngực từ Cup D biến thành Cup C, từ Cup C biến thành Cup B, từ B lại biến thành A, cứ thế mà loại suy. Vì thế, tân sinh viên cứ như thủy triều cuốn vào nhà ăn.

Nhưng vì là thời gian tập huấn nên ăn cơm cũng có quy củ, mỗi người phân chia theo từng bàn, đều đứng theo quy định trước bàn ăn nhìn bốn cái chậu to đựng thịt, đồ ăn thơm ngào ngạt đến chảy nước miếng.

Người phụ trách tập huấn đứng ở phía trước, kêu gọi to: “Các học sinh, chúng ta hãy cùng nhau hát 《 chúng ta là những người lính 》, chuẩn bị, hát!” .

Chu Tráng Tráng đã cực kỳ đối gài sắp điên cuồng, mẹ ơi, muốn lấy mạng người sao, nhìn được ăn không được so với mẹ ruột liệt, yếu nhân mệnh liệt, xem tôi được ăn không đến, còn ác hơn so với Hitler

Nhưng người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Chu Tráng Tráng chỉ có thể hát theo.

Hát xong, người phụ trách tập huấn chỉ vào Chu Tráng Tráng khen ngợi nói: “ăn, nhìn xem! bạn học này có ý thức tư tưởng rất cao, đem bản thân hoà vào ca khúc, xem chính mình như một người lính, xem nàng nước mắt rửa, hát rất có tình cảm ah. Mọi người nhất định phải lấy nàng làm gương, trong cuộc tập huấn tiếp theo không sợ khổ, sợ mệt, phải kiên trì, cố gắng”.

Chu Tráng Tráng quả thật khóc, nhưng không phải bởi vì giác ngộ tư tưởng, đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có 1 tia giác ngộ tư tưởng. Nàng là bị đối diện phát khóc.

Đang lúc khóc còn nghe thấy tiếng cười khê của tên Thường Hoàng bên cạnh, thật chói tai mà..

Chu Tráng Tráng thực sự không hiểu, tên huấn luyện viên xui xẻo không có não này từ đâu mà chui ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chu Tráng Tráng nghĩ, hát xong bài này là có thể ăn cơm rồi, nhưng không ngờ xã hội này thật tàn nhẫn, người phụ trách lại quy định phải đợi hần thôi còi mới có thể động thủ.

Chu Tráng Tráng bắt đầu nhớ đến bộ phim tài liệu từng xem – chó nuôi trong quân đội dường như khi cho ăn cũng có quy củ này.

Con bà nó, thật vất vả mới tiến hóa thành bộ dạng này, kết quả vẫn cùng chú chó săn bị đái ngộ giống nhau, Chu Tráng Tráng lệ rơi.

Người phụ trách ngâm còi vào miệng, nhìn quanh bốn phía, hai má phồng lên nhìn như sắp thổi, lúc này toàn thể sinh viên đều khấn trương chuẩn bị sẵn sàng tác chiến thì lại cầm cái còi trong miệng ra, nói: “Có tiếng ồn, còn có tiếng ồn, tôi thấy có một bàn còn đang nói chuyện”.

Toàn thể sinh viên lặng im.

Tiếp theo, hần lại ngâm còi nhìn quanh bốn phía, hai má phồng lên nhìn như lại sắp thổi làm cho tất cả lại khấn trương chuẩn bị sẵn sàng hành động thì hần lại lấy còi ra nói: “Àn, lần này không tệ, các bạn sinh viên, chính là muốn duy trì thái độ như thế này.”

Không khí xung quanh như sôi lên.

Cuối cùng, hần lại ngâm còi nhìn quanh bốn phía, hai má phồng lên nhìn như lại sắp thổi làm cho tất cả lại khấn trương chuẩn bị sẵn sàng hành động thì hần lại lấy còi ra nói: “Đúng rồi, thông báo việc này, đúng 2 giờ rưỡi chiều nay tập hợp tại sân thể dục, không được phép đến muộn”.

Toàn thể sinh viên đều nhìn người phụ trách với ánh mắt xanh mượt, trừ Chu Tráng Tráng ánh mắt lão nhân gia nàng đỏ bừng bừng.

Rốt cuộc tiếng còi cũng vang lên, Chu Tráng Tráng vươn mình lên khí thế cầm lấy nĩa nhanh chóng gấp đồ ăn, sức lực quá mức hùng hồn, các nhân sĩ

cùng bàn không đủ đẳng cấp nhìn đến ngu ngốc, cư nhiên quên cả ăn cơm. Đây là cơ hội quý giá cho Chu Tráng Tráng tiến công.

Tập huấn phải vận động nhiều, các học sinh lại đang trong thời kỳ phát triển mạnh mẽ, sức ăn rất lớn, nhóm lãnh đạo lo lắng đến điểm này nên cho thêm mỗi bàn rất nhiều thức ăn. Phần lớn các bàn đều còn lại rất nhiều bánh bao, duy chỉ có bàn Chu Tráng Tráng đồ ăn đều sạch sẽ. Ngay cả các bác vệ sinh căn tin đều phải cảm thán nói bọn họ làm việc hơn hai mươi năm chưa từng gặp qua mấy cái đĩa được liếm sạch sẽ như vậy.

Chu Tráng Tráng mặc kệ này nọ, nằng vuốt cái bụng căng tròn của mình mang theo nụ cười thoải mái, lúc lắc đi ra khỏi nhà ăn.

Buổi chiều lại phải tập luyện tư thế đứng, buổi chiều khổ ải ah.

Đối với Chu Tráng Tráng mà nói, may mắn duy nhất chính là tên TV màu Chang Hong kia không làm phiền nàng, thật sự là phải cảm ơn trời đất.

Lúc ăn cơm chiều, bởi vì có vài sinh viên ăn không quen thức ăn trong trường hoặc không còn sức lực để đoạt đồ ăn nên đều đi đến quầy bán hàng mua rất nhiều mì ăn liền cùng với đồ ăn vặt, làm cho đồ ăn trong căn tin ngày một lãng phí nhiều, lãnh đạo giận dữ, quyết định sử xuất tuyệt chiêu.

Tối hôm đó, tất cả các học sinh rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi ngủ, lãnh đạo phái huấn luyện viên đến lớp mình quản lý điều tra đồ ăn nhẹ.

Thường Hoàng chờ thời gian thích hợp liền thông dong đi vào khu phòng nữ sinh, lúc bác gái quản lý ký túc xá cho bọn họ đi vào, tay che miệng nói nhỏ: “Các nàng đã nói lòng cảnh giác, đồng chí giải phóng quân thì phải gặp bọn họ.”

Trông giống như một bộ phim cách mạng, nếu không phải trời quá nóng sợ bị cảm thì bà khẳng định sẽ quàng thêm khăn choàng cổ giả mạo chị Giang (1) cho coi.

Lúc Thường Hoàng cùng cô chủ nhiệm lớp mở cửa phòng 202 ra, phát hiện trong phòng có bốn nữ sinh. Một người đang đọc sách, một đang tập thể dục giảm béo, một đang thẹn thùng nói chuyện với bạn trai, còn lại một người xoay lưng về phía bọn họ đang cầm đầu cầm cổ ăn mì gói.

Đứa ngốc kia đúng là Chu Tráng Tráng.

Thường Hoàng đi qua vỗ vỗ bả vai nàng, Chu Tráng Tráng không phòng bị liền ngẩng đầu, thấy là Thường Hoàng, sững sờ nhất thời quên động đậy, duy chỉ còn lại sợi mì, nước mì uồn lượn lắc lư trên khoé miệng. Thường Hoàng nhìn nàng mỉm cười, răng trắng như ánh đèn huỳnh quang rực rỡ soi lên đỉnh đầu.

Ngày này tháng này năm này, bạn học Chu Tráng Tráng quang vinh hy sinh.

Bị bắt cùng ngày còn có 4 nữ bạn học nữa, đều là chứa rất nhiều đồ ăn vặt một cách thái quá —— sau này, trường học đem các nàng phong làm “nhân sĩ đối núi Langya” (2), lưu danh muôn đời.

Đương nhiên đó là chuyện của sau này, chúng ta tạm thời không nhắc tới, chỉ nói bây giờ, năm nữ sinh bị gọi vào sân thể dục, bị huấn luyện viên của nhóm mình tiến hành phê bình giáo dục. Nói cách khác, Chu Tráng Tráng bị Thường Hoàng quản giáo.

Tháng chín nắng gắt cuối thu uy lực không tồi, ban đêm vẫn cứ oi bức như thường, Thường Hoàng mặc áo khoác quân sự, tay đút vào túi quần rộng thùng thình, cơ bắp cánh tay rắn chắc nhìn thật bắt mắt.

Bị một nam nhân như vậy nhìn, Chu Tráng Tráng thực lòng không còn tư vị.

“Em gọi là Chu Tráng Tráng phải không?” Thường Hoàng bỗng nhiên mở miệng.

Chu Tráng Tráng thỉnh linh bị hỏi, trong lòng liền kích động, lập tức nghiêm hai chân, gơ tay phải lên chào theo nghi thức quân đội, đặc biệt lễ phép nói: “Báo cáo huấn luyện viên, tôi tên là Chu Tráng Tráng.”

“Tên này, cũng rất khai gọi hình tượng nhì.” Thường Hoàng nhếch miệng nở nụ cười, hàm răng trắng đều kia trong mắt Tráng Tráng đặc biệt giống dã thú.

Đây là một sĩ nhục trắng trợn, Chu Tráng Tráng mặc dù tức giận nhưng bản thân đang trong kỳ quân huấn, không thể không cúi đầu, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Biết chính mình sai ở đâu không?” Thường Hoàng nghiêng nghiêng đầu hỏi.

“Biết, biết, đã biết ạ.” Chu Tráng Tráng hiểu được tình hình lúc này tốt nhất là chân chính nhận sai để Thường Hoàng nhanh chóng thả nàng đi. Nửa bát mì trong phòng ngủ kia coi chừng vẫn chưa bị vứt, còn nóng vẫn có thể ăn được.

Nghĩ vậy, Chu Tráng Tráng nuốt nước miếng.

“Còn muốn ăn tiếp nửa bát mì kia sao?” Thường Hoàng thỉnh linh hỏi.

“Uhm Ahh, không không không” Chu Tráng Tráng thiếu chút nữa trúng kế, sau khi tỉnh ngộ toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Tên Thường Hoàng này là chuột tinh dưới đất biến hoá sao lại thần kỳ như vậy.

“Không muốn là tốt rồi, thuận tiện nói một câu, mì ăn liền kia đã bị tôi vứt đi rồi.” Thường Hoàng sâu kín nói ra một câu.

Giờ chứ? Chu Tráng Tráng cả kinh biểu tình sụp đổ.

“Như thế nào? Biểu tình trên khuôn mặt của em là nghi ngờ huấn luyện viên tôi làm không đúng sao?” Thường Hoàng lại bắt đầu nhe hàm răng trắng.

“Không không không, huấn luyện viên anh võ công cái thế, hồng phúc tề thiên, thiên thu muôn tuế, đời đời trường thọ.” Chu Tráng Tráng nuốt nước mắt vào trong.

Vẫn là châm ngôn kia, thân đang trong quân huấn, không thể không cúi đầu a.

“Tốt lắm, về sau lúc ăn cơm ăn nhiều một chút, buổi tối cũng đừng ăn đồ ăn vặt, dễ dàng nổi nhiệt, em xem trên mặt em kia mấy khối “đậu đậu” tràn trề sức sống sắp gắn kết thành chòm sao Bắc Đẩu rồi.” Thường Hoàng nhìn hàng lông mày nhíu lại, miệng hút khí lạnh của Chu Tráng Tráng, hắt lại – nhoen miệng khoe hàm răng sang lấp lánh của mình.

“Vâng vâng vâng, lời của huấn luyện viên rất đúng a”. Nước mắt trong lòng Chu Tráng Tráng chảy giống như thác nước lớn của Nicaragua (3).

Giáo huấn không sai biệt lắm, Thường Hoàng mới phát tay, cho Chu Tráng Tráng quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, đúng là số thức ăn thừa trong căn tin trường có giảm bớt. Đương nhiên, hầu như đều là nhờ công lao của Chu Tráng Tráng. Lại đương nhiên, Chu Tráng Tráng là một cô nương tốt không muốn phiền phức nên nhìn đến nội thương.

Việc huấn luyện cứ theo thường lệ tiến hành, dù sao mặt trời mỗi ngày vẫn mọc, cứ 1 tiếng huấn luyện lại được nghỉ ngơi mấy phút đồng hồ, và tất nhiên khoảng thời gian này biến thành đoạn tám chuyện của các nữ sinh. Đương nhiên, cuộc nói chuyện phần lớn đều bàn về Thường Hoàng.

Chu Tráng Tráng không muốn nghe thấy cái tên này nên ngồi chồm hổm sang một bên nhỏ cò. Đại Kiều cô bạn cùng phòng đi tới lôi kéo làm quen với nàng: “Hei, Chu Tráng Tráng, bạn thử đoán xem huấn luyện viên Thường lớn lên như thế nào ha? Rất có hương vị nha”.

“Cái gì hương vị? Hôi nách? Thúi chân?” Chu Tráng Tráng đã đem Thường Hoàng trở thành kẻ thù số 1.

“Minh biết lần trước bạn bị hấn phạt tội ăn đồ ăn vặt nên ghi hận, nhưng điều này cũng không thể thay đổi việc người ta rất đẹp trai nha”.

“Tướng mạo như tấm lòng, bất quá người này không có giống vẻ bề ngoài, nhân phẩm lại cực kỳ thấp kém, còn thêm cái hàm răng cười cũng đáng khinh.” Chú Lôi Phong có nói qua, đối phó với loại người này phải giống như ngày đông gió rét, tàn khốc vô tình.

“Aiz, người ta không chỉ có bề ngoài tốt mà tương ai sau này tiền đồ thênh thang, tốt nghiệp xong nhất định sẽ trở thành sĩ quan, về sau thật đúng là tiền đồ vô lượng đâu, hiện tại các anh trong quân đội đãi ngộ rất tốt a.” Đại Kiều bắt đầu tấn công.

“Có cái gì tốt a? Hẳn như vậy tâm thuật bất chính, sớm muộn gì sẽ bị phát hiện, khai trừ ra khỏi quân đội”. Chu Tráng Tráng dù sao cũng là một tiểu nữ nhân, nói xấu sau lưng Thường Hoàng xong liền thấy hả hê.

Vừa nói xong chợt thấy chung quanh không khí ngưng đọng lại, quay đầu phát hiện có một thân ảnh cao thẳng cường tráng bị che khuất bởi phản chiếu ánh sáng mặt trời đang đứng, mặc dù thấy không rõ mặt, nhưng căn cứ theo nụ cười mỉm? Cười gian? Nhe răng cười? này nhân mỉm cười? Cười gian? Nhe răng cười? □ nói tóm lại không biết cười cái gì mà bày ra hàm răng sáng chói mười phần vẹn mười là biết ngay người vừa tới. Nguyên lai là ông Tào Tháo ah.

Đại Kiều ngồi bên người đích nuốt nước miếng liền phân chia chiến tuyến phi thường đúng đắn —— đứng dậy, vô cùng đau đớn đối với Chu Tráng Tráng nói: “Chu Tráng Tráng a Chu Tráng Tráng, bạn như thế nào có thể giác ngộ thấp vậy, lại còn nói xấu huấn luyện viên Thường anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tiền đồ vô lượng, nhân phẩm thanh cao của chúng ta, thật sự là làm mình thất vọng rồi!”

Nói xong, nhấc chân chạy nhanh như chớp.

Nhìn thấy nam nhân cao lớn đã thú trước mặt này, lỗ chân lông toàn thân Chu Tráng Tráng đều bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Thường Hoàng ngồi xổm xuống theo trên mặt đất nhỏ một cọng cỏ bỏ vào miệng nhai hai cái. Chu Tráng Tráng cảm thấy hẳn không phải đang nhai cây cỏ, mà là đang nhai nát xương cốt của mình.

Cây cỏ kia bị hàm răng trắng kia nhai ít nhất nửa phút mới được phun ra. Tiếp theo Thường Hoàng tới gần Chu Tráng Tráng hỏi: “Bạn học Chu Tráng Tráng, nghe nói em đối với tôi có ý kiến rất lớn nha.”

“Không không không, thời tiết quá nóng, phơi nắng quá đầu óc chắc bị suy nhược.” Chu Tráng Tráng vội giải thích.

“Nhiều bạn học đều cùng nhau phơi nắng như vậy, sao không thấy người khác nào có vấn đề?” Thường Hoàng hí mắt lại vờ suy nghĩ hỏi.

“Này, nào tôi là trời sinh đã suy nhược rất lớn, thời tiết nóng lạnh lên sẽ bị.” Trải qua giao chiến mấy ngày nay Chu Tráng Tráng đã muốn khắc sâu hàm nghĩa câu tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Về sau nếu nào lại bị suy nhược, huấn luyện viên có thể giúp em điều trị miễn phí nha.” Thường Hoàng càng thêm hí mắt cười.

“Cảm ơn huấn luyện viên quan tâm, tôi trở về nhất định đúng hạn uống thuốc suy nhược thần kinh, cam đoan sẽ không tái phát.” Chu Tráng Tráng vội sửa lại.

“Ân, biết sai là tốt rồi. Ngoan, đi mua cho huấn luyện viên bình nước, nhớ kỹ phải lạnh đó nha.” Thường Hoảng đứng lên đuổi chân tay phần chần bở sung thêm: “Đúng rồi, đừng nghĩ tới việc mở nắp chai hắt xì vào bên trong đi.”

Chu Tráng Tráng nắm chặt tay đối với mặt trời, trong lòng rung rung hò hét: “Xin Người ban cho con một ân huệ nhỏ bé là hãy tiêu diệt tên huấn luyện viên xúi quẩy này đi!”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Giai đoạn quân huấn bắt quả mới tiến hành được một nửa thì Chu Tráng Tráng đã muốn gầy đi không ít, đương nhiên gầy đây không phải chỉ thân mình mà là — trái tim kia bị tên Thường Hoảng giày vò đến thương tâm.

Cũng không biết sao lại thế này, tên Thường Hoảng kia chỉ cần một bắt được một cơ hội là sẽ cay độc nằng, Chu Tráng Tráng nghĩ kiếp trước hoặc là thiếu hẳn rất nhiều tiền hoặc là chủ nô của hắn.

Cái Chu Tráng Tráng chịu không nổi đó là mỗi ngày ăn cơm Thường Hoảng luôn thích ngồi bên cạnh nằng. Tưởng tượng đến điều này Chu Tráng Tráng đã muốn roi lệ, thử nghĩ xem nằng ăn cơm như sói như hổ nhưng dù sao cũng là một tiểu cô nương làm sao chịu được cảnh một tên con trai như vú nuôi canh chừng việc ăn cơm bên cạnh chứ?

Càng đáng sợ là, nhờ có Thường Hoảng dẫn đường, càng ngày càng có nhiều huấn luyện viên để ý đến ăn uống của Tráng Tráng. Nghe đồn đại rằng, mỗi ngày các huấn luyện viên lén lút đánh cuộc với nhau xem hôm đó Chu Tráng Tráng mỗi bữa ăn bao nhiêu chén cơm, bao nhiêu bánh bao.

Mà người thắng cuộc hầu như đều là Thường Hoảng, vì hắn là huấn luyện viên của Tráng Tráng, hắn có thể tùy thời không chế lượng vận động của Chu Tráng Tráng trong ngày.

Mỗi lần ăn xong một chén cơm, các huấn luyện viên bàn bên cạnh sẽ phát ra những âm thanh vui mừng hoặc là uể oải, như thế một lượng lớn người chỉ chú ý đến việc nằng ăn khiến nằng áp lực không ít, quả thực là vừa ăn vừa lấy nước mắt rửa mặt.

Hết thấy những nợ nần này tất nhiên phải tính trên đầu Thường Hoảng, Chu Tráng Tráng bắt đầu làm hình nhân Thường Hoảng đặt dưới gối hằng đêm âm thầm lấy kim đâm châm con mắt hắn.

Thường Hoảng đối với Chu Tráng Tráng chú ý không có gì khác thường đương nhiên các sinh viên khác sẽ không phát hiện, thế là buổi tối hôm nào đó, nằm phòng ngủ nói chuyện lại nhắc đến vấn đề này.

Đại Kiều ở giường trên xông pha đi đầu hỏi: “Minh nói Tráng Tráng nè, bạn rút cuộc là làm sao lại chọc tới huấn luyện viên Thường vậy?”

Kỳ thật, Chu Tráng Tráng cũng đặc biệt muốn biết đáp án vấn đề này.

Đồng Ý giường đối diện Chu Tráng Tráng cũng lên tiếng: “Tráng Tráng a, mình xem bạn về sau thế nào điểm cũng bị thấp, quân huấn còn lại cũng không còn vài ngày, nhẫn nhịn vượt qua thôi.”

Chu Tráng Tráng cảm thấy chính mình thiệt tình rất có khả năng chịu đựng a.

Tiểu Thuý giường tên Đồng Ý đột ngột nói: “Ây, các bạn có nghĩ huấn luyện viên Thường sẽ không chú ý tới Tráng Tráng của chúng ta đi?”

Lời này vừa nói ra, trong phòng ngủ một mảnh yên tĩnh, Đại Kiều tiếng nói bình tĩnh trong yên lặng vang lên: “Tiểu Thuý, nói ra thì phải nhìn kỹ xem bộ dạng của Tráng Tráng a.”

Đồng Ý tán thành: “Đúng đó, Tiểu Thuý, sách chính trị Trung học có viết, hết thầy phải dựa vào thực tế nha.”

Tiểu Thuý liền giải thích: “Thực xin lỗi, mình về sau không bao giờ ... hồ ngôn loạn ngữ nữa.”

Duy chỉ mình Chu Tráng Tráng cắn chặt lau nước mắt —— bản thân sao lại gặp được toàn bạn gì không a?

Nếu là người khác liên tiếp gặp đã kích như thế này phỏng chừng đã sớm lấy dao của các di làm bếp tự tử hoặc nhảy xuống hồ bơi của trường chết rồi. Nhưng Chu Tráng Tráng là ai a, chỉ cần có một con vịt nướng liền quên mẹ, có chân gà liền quên chồng, chỉ cần vừa nhìn thấy ăn thôi là liền hồi sinh lại

ngay. Cách một ngày vừa nhìn thấy bánh bao thịt liền đem chuyện tối hôm qua quảng không còn một mảnh.

Ăn xong năm cái bánh bao thịt lớn, húp hai chén cháo, Chu Tráng Tráng tay trái đang cầm cà mèn tay phải đang xoa bụng trên đường quay về phòng ngủ. Hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm, tâm tình Chu Tráng Tráng không tồi, thờ sâu, cao giọng hát « Kiệu Hoa Lớn »(1), mới vừa hát câu “Mặt trời xuất hiện tôi leo lên các sườn núi”, kết quả liền nhìn thấy huấn luyện viên Thường Hoàng ở phía trước đi tới.

Lúc này mới than đúng là oan gia ngõ hẹp, Chu Tráng Tráng vội vàng nín thở lập tức kiễng mũi chân định hướng đường nhỏ đi, mới vừa đi được nửa bước đã bị Thường Hoàng gọi lại: “Bạn học Chu Tráng Tráng, nhìn thấy huấn luyện viên sao không chào hỏi?”

Chu Tráng Tráng bị đột nhiên vừa hỏi, sợ toát ra không ít mồ hôi lạnh, xác định áp chế xong mới quay đầu.

Chu Tráng Tráng phi thường muốn xông lên túm tóc gáy hấn nhìn xem trên mặt hấn có hay không có con mắt.

Nhưng quan trọng vẫn là giải thích, Chu Tráng Tráng gượng gạo tươi cười, nói: “Xin chào huấn luyện viên Thường, chào buổi sáng, huấn luyện viên Thường mới vừa rồi tôi thực không phát hiện ra anh.”

“Em đã không nhìn thấy vậy chạy cái gì đâu?” Thường Hoàng xoay người lại, khuôn mặt thông minh, da thịt màu đồng sạch sẽ.

“Tôi không có chạy a?” Chu Tráng Tráng đặc biệt thành khẩn nói.

“Em đang muốn tranh luận cùng huấn luyện viên sao?” Thường Hoàng từng bước tiến lại gần, hơi thở đã thổi trên thân người càng thêm nồng đậm.

“Huấn luyện viên, tôi vừa rồi thật sự không chạy, nếu tôi thực sự chạy thì sẽ là như vậy nè.” Chu Tráng Tráng thờ sâu, triển khai hai chân, ôm cà mèn hướng phòng ngủ chạy như điên.

Kia tốc độ cực nhanh, người đi đường chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn.

Đây là lần đầu tiên Chu Tráng Tráng dám đối đầu cùng Thường Hoàng.

Đương nhiên, cái giá là phải trả thì không nhỏ —— ngày huấn luyện kế tiếp, Thường Hoàng liền cho Chu Tráng Tráng chạy 10 vòng sân thể dục còn nhe răng cười nói: “buổi sáng kia tôi thấy cái chân ngắn của em không phải chạy trốn rất nhanh sao?”

Chu Tráng Tráng vừa khóc vừa chạy, nhưng không dám cãi lời quân luyện, chỉ có thể gượng gượng chạy 10 vòng. Sau khi chạy xong, trước mắt mỗi lúc một đen, trong dạ dày phiên giang đảo hải – sóng cuộn biển gầm, lập tức cuộn cuộn đem năm cái bánh bao thịt cùng hai chén cháo của buổi sáng toàn bộ phun ra, một chút cặn thừa cũng chẳng sót lại.

Nôn xong, đừng nói là tập luyện tiếp ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn. Chu Tráng Tráng xin nghỉ, cả buổi chiều đều ngủ ở trong phòng. Đương nhiên, thân thể Chu Tráng Tráng rất khoẻ mạnh, chạy hơn 10 vòng cũng không có chuyện gì, trên thực tế, năng lực bị đối đến là người.

Lúc tỉnh lại còn nghe rõ chính bụng mình không ngừng diễn tấu khúc nhạc “vườn không nhà trống”, thanh âm kia trong phòng ngủ trống trải không ngừng lặp đi lặp lại, cũng không biết vang bao lâu. Sau khi tỉnh lại mới để ý thấy hiện tại đã không còn sớm, không phải lo tình trạng thân thể bây giờ như thế nào, mà là. Ăn gì đó ở đâu đây?

Hít hít cái mũi, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm mê hoặc chết người, Chu Tráng Tráng vội vàng mở mắt ra, thấy trên bàn bát mĩ thịt bò nạm nóng hổi thơm nức —— thế mà có đến tận 3 bát.

Thấy thịt bò nạm mặt, Chu Tráng Tráng giống như thấy mẹ ruột, vội vàng chạy qua cầm lấy đĩa hồng học ăn. Mới vừa ăn một ngụm, phát hiện tình huống không đúng, chậm rì rì quay đầu, thấy huấn luyện viên Thường Hoàng đứng ở phía sau.

“Ăn đi.” Thường Hoàng cười tùm tùm.

Người khác ai cũng cười được, nhưng Thường Hoàng cười lại làm cho Chu Tráng Tráng nhớ tới một phù thủy trong truyện cổ Grim « Hansel và Gretel »(2).

“Ta muốn đem hấn nuôi dưỡng sao cho mập mạp, sau đó ăn luôn.” —— phù thủy kia nói như thế đó.

Nghĩ vậy, Chu Tráng Tráng yên lặng buông bát, bò lại vào trong chăn, lúi về góc tường.

“Thực sự không ăn?” Thường Hoàng đem mĩ thịt bò bung đến trước mặt Chu Tráng Tráng, dùng chiếc đũa gấp lên một miếng thịt bò lớn, hỏi.

Chu Tráng Tráng dùng chăn che miệng lại, vừa nuốt nước miếng vừa lắc đầu.

“Sợ tôi hạ độc?” Thường Hoàng hỏi.

Dù sao chiến sự đã muốn nổ ra, Chu Tráng Tráng cũng không sợ cái gì nữa, nói rõ: “Tôi sợ anh. . . . không có việc gì tự nhiên nghĩa hiệp, khiến lòng người lo lắng.”

“Yên tâm, tôi chỉ là thích nhìn em ăn thôi.” Thường Hoàng kéo Chu Tráng Tráng từ trên giường xuống, ép ngồi trước bàn học.

“Tôi nên nói sở thích của anh cũng quá khác người đi?” Chu Tráng Tráng bắt đầu hơi lo lắng, trong phòng lúc này cũng không có người nào khác, nếu hấn nháy mắt một cái trở nên biến thái giết người cường bức thì phải làm như thế nào đây?

Đáng thương cho nàng một tiểu cô nương còn chưa biết yêu là gì đâu nha.

“Ăn đi ăn đi.” Thường Hoảng đem chiếc đũa để vào trong tay Chu Tráng Tráng.

Quên đi, trời đất bao la không lớn bằng thức ăn, quan tâm hấn có hạ độc hay không, ăn trước nói sau. Chưa ăn cơm trưa, và lại bữa sáng đã phun ra hết, trong bụng Chu Tráng Tráng như có mèo cào liềm nhanh gọn đem bát thịt bò kia ăn sạch sẽ, ngay cả nước mì cũng không sót.

Sau khi ăn no, chùi chùi miệng, quay đầu phát hiện Thường Hoảng đang chống cằm nhìn mình với biểu tình giống như — người mới vừa được ăn no chính là hấn.

Chu Tráng Tráng cảm thấy sờn tóc gáy, nói: “Huấn luyện viên, thời gian không còn sớm, mời anh trở về đi.”

Thường Hoảng mỉm cười, hàm răng đã thú sáng lấp lánh: “Tối nay ngủ sớm một chút nha.”

Chu Tráng Tráng tuy rằng thích ăn nhưng cũng không yêu ngủ, cũng đã ngủ gần cả ngày nên căn bản chấp tối không buồn ngủ. Đến nửa đêm vừa thiếp đi bỗng nghe thấy chuông báo động đột ngột — khẩn cấp tập hợp.

Nội trong ba phút phải mặc quần áo, xếp chăn mền, chạy đến sân thể dục tập hợp vòng tròn. Khi Chu Tráng Tráng chạy tới, phía sau lưng là cái chăn mỏng đu đeo ở sau người, cứ như vậy chạy vòng tròn quanh sân thể dục chạy.

Thật là nhếch nhác a!

Càng đáng giận chính là, Thường Hoảng còn ở bên cạnh nhắc nhở: “Chu Tráng Tráng, sau lưng em lộ ra cái đuôi dài như vậy làm gì?”

Tức khắc mọi người chung quanh liền cười nhạo cũng may bầu trời tối đen nên không ai thấy mặt Chu Tráng Tráng đỏ như mông khi.

“Tôi rõ ràng ám chỉ cho em đêm nay có tập hợp khẩn cấp, cũng không chịu chuẩn bị sẵn sàng trước, gỗ mục sao có thể điều khắc.” Thường Hoảng vừa chạy vừa nói ở bên tai nàng.

“Anh làm gì có ám chỉ?” Chu Tráng Tráng như thế nào cũng không nhớ được.

“Tôi nói với em đêm nay ngủ sớm một chút.” Thường Hoảng ra vẻ nhớ lại.

Nếu không còn phải chạy bộ, Chu Tráng Tráng thật muốn học máu vào mặt hấn — những lời này rõ ràng chính là lời khách sáo bình thường hay dùng, như thế nào trong miệng tên Thường Hoảng này lại là ám chỉ? Tên huấn luyện viên mắc dịch này tốt cùng là muốn nháo loạn đến ? !

Sau khi chạy nửa tiếng thì mọi người trở lại phòng ngủ, ai cũng mệt lã ra ngủ chỉ có Chu Tráng Tráng lại như thế nào cũng ngủ không được, cứ như vậy trợn tròn mắt đến hừng đông.

Bởi vì ngủ không đủ, ngày hôm sau tinh thần ngày hôm sau không mấy phấn chấn, sức ăn tuột chậm lại, Chu Tráng Tráng ăn xong hai cái bánh bao liền buồn thỉa xuống.

Kết quả Thường Hoảng bên cạnh còn dùng một loại ngữ khí chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, sức ăn của em hôm nay rất khiến tổ chức thất vọng rồi.”

Chu Tráng Tráng thật muốn nhấn đầu vào thùng cơm — huấn luyện viên a, xin anh coi tôi là một con người được không? !

Từ ngày đầu tiên tập huấn quân sự, Chu Tráng Tráng mỗi ngày đều ghi chép đánh dấu vào cuốn sổ nhỏ, ban ngày chịu sự huấn luyện giống như chịu đựng một loại thuốc Đông y, ban đêm lại dùng cây bút yêu quý run rinh tay viết.

Hôm nay trong lúc nghỉ ngơi giờ huấn luyện liền đem sổ ra ghi vài chữ, một hai ba bốn, viết vài chữ nữa rồi gấp lại!

Chu Tráng Tráng đang hưng phấn thì một bóng dáng cao lớn áp sát trên lưng mình, tiếp đó tiếng Thường Hoảng truyền đến: “Đây chẳng lẽ chính là bản ghi chép chu kỳ sinh lý như người ta thường nói sao?”

Chu Tráng Tráng nắm chặt nắm tay, phải dùng hết lực kìm nén mới không có nhảy dựng lên đem mặt hấn giẫm bẹp dí thành đĩa bay Ấn Độ.

“Đây là bản ghi chép thời gian biểu huấn luyện, không phải bậy bạ.” Đương nhiên cuối câu là dùng thanh âm nhỏ xíu như nói thầm.

“Em cho rằng qua hơn mười ngày là em có thể giải phóng sao?” Thường Hoảng hỏi.

Qua hơn mười ngày nữa tôi có thể thấy anh không cần chào, không cần nịnh hót, không cần sợ hãi mà trực tiếp phốt lờ đi ngang còn đánh rắm một cái. Chu Tráng Tráng thầm nghĩ.

“Em không phải còn muốn qua mười ngày nữa sẽ xem tôi như người không quen biết?” Thường Hoàng quả thực chính là con chuột tinh a.

“Sao có thể như vậy? Một ngày là huấn luyện viên, cả đời là huấn luyện viên”. Chỉ còn lại có hai tuần, Chu Tráng Tráng quyết định chân chó đến cùng.

“Ta cũng vậy nghĩ như vậy.” Thường Hoàng dùng bàn tay to nắm đen của mình sờ sờ cằm: “Như vậy bạn học Chu Tráng Tráng, chúng ta cứ như vậy ước định đi.”

Ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ bé trên cao kia, Chu Tráng Tráng thực buồn bực —— rốt cuộc là ước định cái gì?

Việc huấn luyện mỗi ngày vẫn diễn ra bình thường, mồ hôi rơi như mưa dù cho ngày nào cũng đều thoa kem chống nắng, nhưng mọi người vẫn bị phơi đen cháy sém. Cũng không biết Chu Tráng Tráng là may mắn hay là bất hạnh, đứa nhỏ này trời sinh làn da yếu ớt, bị phơi nắng lại trở nên càng trắng hơn so với trước kia, nhưng toàn cơ thể nóng rất giống như đem ớt cay về loạn lên vậy.

Cho nên trong quân đội, chỉ cần liếc mắt sơ một cái là có thể nhận ra Chu Tráng Tráng – trắng như búp bê sứ. Thường Hoàng thường xuyên nhe răng nhíu mày nhìn Chu Tráng Tráng nói: “Chu Tráng Tráng ơi Chu Tráng Tráng, em sao lại trắng như thế này hả? Mau phơi nắng nhiều một chút, đen mới đẹp.”

Chu Tráng Tráng đặc biệt muốn quay lại nói một câu nguoi quản cái rắm, nhưng nhìn còn có hai tuần liền nhịn xuống, tiếp tục chân chó: “Vâng đúng ạ, huấn luyện viên giáo huấn rất phải”.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Nhưng không ngờ vì chân chó, Thường Hoàng liền muốn giúp Chu Tráng Tráng phơi nắng thành tiểu mạch màu (màu lúa mì), cố ý điều chỉnh đội ngũ bảo đảm làm sao cho Chu Tráng Tráng dù di chuyển thế nào cũng có thể hấp thụ toàn bộ ánh nắng. Chu tráng tráng bị phơi nắng đến mắt nổi đom đóm, nội tâm chửi ầm lên, con mẹ nó, đem nắng làm hoa hướng dương sao?

Cho dù Thường Hoàng cố gắng làm nhiều như vậy nhưng Chu Tráng Tráng càng phơi nắng ngược lại càng trắng lên, thế là kế hoạch hoa hướng dương liền chết iu.

Phơi nắng cả một ngày, cơm chiều Thường Hoàng cư nhiên lặng lẽ bỏ cái đùi gà nhúng mỡ thơm ngào ngạt vào phần ăn của nàng, Chu Tráng Tráng cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, nháy mắt cảm thấy Thường Hoàng này vẫn còn là một người tốt.

Thật sự rất đói, trong nháy mắt Chu Tráng Tráng liền đem công phu gặm đùi gà sạch sẽ, mới vừa buông liền nghe thấy người bên truyền đến tiếng ầm nút đồng hồ bấm giây, tiếp theo Thường Hoàng thanh âm trầm ổn hơi thở đã tính truyền đến: “Xử lý một cái đùi gà thời gian đúng 29 giây, gần nửa phút đồng hồ, ai đoán một phút đồng hồ thì toàn bộ bỏ tiền ra đây, còn có Đồng Tán, cậu cư nhiên dám đoán hai phút? Rất khinh thường bạn học Chu Tráng Tráng nhà chúng ta.”

Nguyên lai là đánh cược, Chu Tráng Tráng rơi lệ đầy mặt, tức bản thân ngu ngốc, khờ dại a.

Cần răng cắn lợi, rốt cuộc thời gian tập huấn còn lại không đến một tuần, trường học quyết định bỏ ra thời gian một ngày cho sinh viên tiến hành huấn luyện dã ngoại.

Cái gọi là huấn luyện dã ngoại cũng chỉ là một hình thức —— đem toàn thể sinh viên kéo đến một núi hoang vu, sáng đào mìn, chiều bắn súng.

Điều mà họ gọi là đào mìn chính là các huấn luyện viên lên núi trước chôn mấy cái chai nhựa. Sinh viên chia làm 2 tổ đi tìm, tổ nào tìm được nhiều hơn bữa trưa sẽ có thể ăn nhiều món hơn.

Vừa nghe đến ăn, Chu Tráng Tráng vui tựa như mở cờ, chờ tiếng còi vừa phát lên là tất cả nằm rạp trên mặt đất tìm kiếm khắp nơi, không uống công một lúc sau nàng đã tìm được vài cái.

Đáng tiếc nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, tổ kia biểu hiện cũng không kém, cách trận đấu còn có vài phút nữa là kết thúc tỷ số đang bằng nhau.

Nhìn thấy thời gian sắp hết, Chu Tráng Tráng bắt đầu nóng nảy —— thắng lợi phẩm chính là thịt a, thịt mỡ béo béo thơm ngào ngạt a!

Tới lúc gấp rút không biết tìm đâu, bỗng nhiên thấy trước mặt một đôi giày da, có câu nói rằng khi bạn thù hận một người thì tùy thời có thể cảm giác được sự tồn tại của hắn, cho nên không cần nhìn Chu Tráng Tráng lập tức biết người trước mặt là Thường Hoàng.

Thịt kho tàu hấp dẫn ở phía trước nên không rảnh đông dãi cùng hắn. Chu Tráng Tráng định xoay người đi tìm kiếm nơi khác lại nghe thấy Thường

Hoàng thì thầm rất nhỏ: “Chu Tráng Tráng, chú ý một vị trí phía trước bên trái em”

Chu Tráng Tráng tập trung vào nhìn, quả nhiên vị trí kia đất có dấu vết lấm nhấm

Àn, nghĩ rằng Thường Hoàng muốn nhìn bộ dạng mình ăn thịt kho tàu nên mới tiết lộ ra vị trí “mìn”. Tưởng tượng như vậy nên Chu Tráng Tráng cấp cho Thường Hoàng một cái nhìn cảm kích mang theo ánh mắt biết ơn, quyết định đợi lát nữa ăn nhiều mấy khối thịt kho tàu cho hần xem, sau đó xông thẳng đến chỗ kia.

Đưa tay hướng trong mặt đất mò, quả nhiên có cái gì! Chu Tráng Tráng đầu tiên là kích động vạn phần, nước miếng tuôn trào, nhưng không được vài giọt thì bắt đầu cảm thấy có điểm không thích hợp —— cảm xúc này, mềm mềm, tiếng chít chít, lỏng xì xì, cảm không giống chai plastic đâu?

Chậm rãi đem đồ vật kia từ trong đất moi ra, Chu Tráng Tráng thấy trên tay chính mình nắm —— là một con chuột. Đôi con mắt nhỏ lăm lăm lét lét, mờ nhòe nhòe, lông đen tuyền, quả thật là một con chuột ghê tởm.

Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, Chu Tráng Tráng hôn mê bất tỉnh.

Chờ khi tỉnh lại, Chu Tráng Tráng phát hiện chính mình nằm trong bệnh viện, trong mũi tất cả đều là mùi thuốc sát trùng, kích thích nằng cả người ngứa, mở mắt ra, phát hiện chính mình không chỉ có là làn da ngứa, răng nanh cào ngứa —— ngồi bên giường bệnh chính là tên huấn luyện viên đáng chết!

Hai người đối diện nhau thật lâu sau, lâu đến nỗi mắt Chu Tráng Tráng trừng đến đau, răng nanh đều muốn mòn, nắm tay siết chặt biến hình, Thường Hoàng mới nhếch miệng mỉm cười: “Bạn học Chu Tráng Tráng, em có đói bụng không, tôi đi mua cho em món gì đó em thích.”

“Anh cho rằng chơi đùa tôi xong chỉ cần cho ăn tôi liền sẽ tha thứ cho hành vi ác liệt lần này của anh sao? !” Chu Tráng Tráng phẫn nộ chỉ trích.

“Thịt gà cuộn? Hamburger? Đùi gà chiên? Com gà hoa? Hay là cung bảo kê đỉnh (long gà xào)? Thịt kho tàu? Thịt xào?” Thường Hoàng tiếp tục cười.

Chu Tráng Tráng hung hăng trừng hai mắt hần, thấp giọng rít gào nói: “Toàn bộ!”

Không lâu sau, Thường Hoàng liền đem thức ăn này nọ mua về, đem ra để trước mặt Chu Tráng Tráng, mặc nàng buông bụng ra ăn. Đây là lần đầu tiên Chu Tráng Tráng ăn thức ăn mà cảm thấy rồi rấm rấm, khi thì hết sức chăm chú vào mỹ vị, khi thì phải tập trung tinh lực đánh giá khoảng cách giữa mình với Thường Hoàng.

Khoảng cách kia tuyệt đối là vạch thẳng đánh dấu vừa thô vừa cứng.

Vừa thô lại vừa cứng? Tư tưởng này hình như không được hài hòa, Chu Tráng Tráng vội dùng sức lắc lắc đầu, mặc niệm ta là một nữ văn nghệ trẻ tài năng vẹn toàn (gốc: 默念我是一好文艺女青年 一百遍才算完).

Mấy thứ này của Thường Hoàng mua đối với Chu Tráng Tráng mà nói nháo cái là chén sạch, nhanh và gọn ăn xong rồi, Chu Tráng Tráng xia xia răng, đánh cái ợ nghe rất thoải mái.

Bất quá cái gì nên tính sổ cũng không thể dễ dàng cho qua: “Huấn luyện viên Thường Hoàng, anh có biết trò đùa dai của anh tính chất cỡ nào ác liệt, tình tiết cỡ nào nghiêm trọng, hậu quả cỡ nào đáng sợ không?”

“Tôi có đùa dai sao?” Thường Hoàng chớp chớp mắt, da mặt màu đồng, ánh mắt gian xảo: “Bạn học Chu Tráng Tráng, tôi chỉ kêu em chú ý chỗ đất kia, chứ đâu nói bên trong nhất định có cái chai nhựa cũng chưa nói bên trong nhất định không con chuột.”

Chú thích này, quả thực chỉ một câu thôi đã đánh tan mọi suy nghĩ, Chu Tráng Tráng tức giận quá đỗi.

“Nhưng tôi quả thật không dự đoán được em sẽ sợ chuột như vậy mới phải vào bệnh viện, cho nên mới vừa nãy đi mua nhiều thức ăn coi như là lời giải thích của tôi, em ăn rất vui vẻ như vậy chính là đồng ý lời xin lỗi của tôi, vì thế huấn luyện viên tôi cũng cảm thấy thực vui mừng.” Ánh mắt Thường Hoàng cười càn rỡ xảo nguyệt.

Chu Tráng Tráng cảm thấy chính mình cùng tên huấn luyện viên này không thể nào có tư tưởng thông suốt được.

Nằm ở bệnh viện, bác sĩ kiểm tra không có gì trở ngại, Chu Tráng Tráng liền quay về trường học. Ai ngờ ba người trong phòng lại dùng một loại ánh mắt hâm mộ ghen tị thù địch nhìn nàng. Chu Tráng Tráng cả người sợ hãi: “Các cậu ba người không sao đó chứ? Làm chi nhìn mình như vậy?”

Đại Kiều nắm chặt nắm tay: “Ôm Công chúa a! Chu Tráng Tráng, cậu cư nhiên được huấn luyện viên Thường Hoàng bông như công chúa!”

Chu Tráng Tráng nghe không hiểu ra sao, lúc Đồng Ý giải thích mới hiểu được, nguyên lai lúc mình ngất xỉu, Thường Hoàng không đợi những người khác kịp chạy tới đã đứng dậy, hai tay duỗi ra ôm lấy Chu Tráng Tráng lên giống như trong các câu truyện kinh điển “Ôm nàng công chúa bất tỉnh vào lòng”, một đường chạy xuống núi.

“Mọi người rất hâm mộ cậu a!” Đại Kiều liếc mắt cẩn thận bổ sung thêm.

Ba người sau khi nói xong phục hồi tinh thần lại phát hiện Chu Tráng Tráng đã ngồi xổm trên giường cấn góc chăn đơn.

Cái ôm đầu tiên, cái ôm đầu tiên của nàng liền bị hủy như vậy a!

Thù mới hận cũ cùng nhau này nở trong lòng, Chu Tráng Tráng tức giận ngay cả hàm răng ngứa rần rần.

Nàng quyết định muốn trả thù xã hội, trả thù Thường Hoảng. Giấc mộng này đẹp như Lâm Chí Dĩnh, sự thật lại khó coi như Quách Đức Cường. Trả thù xã hội thì dễ dàng, trang điểm đi dạo quanh khu náo nhiệt coi như xong, nhưng trả thù Thường Hoảng kia có thể khó khăn sánh ngang với đối phó xác ướp ngàn năm.

Việc này còn phải suy nghĩ kỹ càng hơn, Chu Tráng Tráng cẩn thận tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hết suy tính cái này đến bàn tính cái khác, rốt cuộc cũng gần hoàn tất quân huấn, tổ chức gì khi kết thúc đều không thể thiếu tiệc tùng.

Lần này từng đội đều phải biểu diễn một tiết mục, đội Chu Tráng Tráng quyết định biểu diễn ca múa tập thể ca khúc kinh điển « Hồng Hồ sóng nước lăn tăn ».

Tuy nói là biểu diễn có vài phút đồng hồ nhưng khá phô trương, làm ra hai thuyền giả cùng rất nhiều lá sen, hoa sen giả, còn có một tấm màn lớn làm như hồ nước.

Việc phân công vai diễn, Chu Tráng Tráng đương nhiên trở thành một vai diễn hỗ trợ nhỏ – ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm lá sen không ngừng lung lay.

Đương nhiên, xung quanh các bạn khác cũng không ít, khi tập luyện bị ngồi chồm hổm mất vài tiếng đồng hồ, từ đằng xa trông lại, nếu có nhận thức thâm nĩ cao sẽ nhìn ra đây là biểu diễn nghệ thuật, còn người có nhận thức kém không chừng còn tưởng rằng đây chỉ là đám người hỗn tạp.

Chỉ có ba huấn luyện viên nên Thường Hoảng tự nhiên sẽ trở thành nam diễn viên chính, mặc áo ngắn tay lộ ra cơ bắp hai cánh tay, ngâm nga điệu hát, được người phía dưới phụ đẩy vào giữa sân khấu.

Tục ngữ nói lên sân khấu quá phong cách, tuyệt đối sẽ bị sét đánh (câu này cũng ko hui lắm). Chu Tráng Tráng quyết định sẽ trả thù Thường Hoảng ngay trong tiết mục này làm cho hần ở trước toàn thể giáo sư học sinh bị mất hết thể diện.

Kế hoạch cũng không quá phức tạp, Chu Tráng Tráng trừ bỏ là nắm lá sen, còn nằm trong tổ trang phục, có thể trực tiếp tiếp xúc đến đồ diễn của Thường Hoảng, sẽ một cái dây đai ở cặp quần, đến lúc đó thần không biết quỷ không hay sẽ thân thủ lôi kéo, trực tiếp làm cho Thường Hoảng hần bị tuột quần ở trước mặt mọi người.

Nghĩ đến tình cảnh kia, Chu Tráng Tráng cười lẫn lộn ở trên giường, bởi vì thanh âm quá lớn, bị Đại Kiều quăng cuốn sách xuống.

Xoa cục u trên đầu, Chu Tráng Tráng ra quyết tâm, lần này không phải Thường Hoảng chết thì chính là nàng diệt vong.

Tiệc tối ở quân huấn cử hành trước nghi thức duyệt binh một ngày, đúng thật là cơ hội tốt để có thù báo thù, có oan báo oan.

Ba đại đội có 7 tiết mục, mà tiết mục thứ 5 cư nhiên là thi ăn, người chủ trì gọi đích tên Chu Tráng Tráng, Chu Tráng Tráng ngu ngơ quay đầu gặp ngay Thường Hoảng đối với chính mình mở miệng khoe răng, lúc này mới hiểu được thời điểm cuối cùng lại bị chơi một vở.

Lúc này, Chu Tráng Tráng đã thay đổi xong trang phục —— trên đầu đội một đóa hoa sen lớn ^ _ ^ , toàn thân xanh lè, rất giống như mấy chú Teletubies (1) màu xanh lá mà trẻ con rất yêu thích.

Chu Tráng Tráng tuy là rất thích ăn, nhưng yêu cầu cô ăn mặc như thế ở trước mặt rất nhiều người cúi đầu ăn như hổ đói phá hủy hình tượng thực nữ, quả thực là giết người quá tàn ác.

Hơn nữa trong số những người xem bên dưới, có nhiều nam sinh tiềm năng chưa có chủ như vậy mà nàng thi ăn thế này chẳng phải là tự đoạn tuyệt đường lui?

Chu Tráng Tráng đối với dụng tâm hiểm ác của Thường Hoảng phần nộ không thôi.

Đang đi lên có 3 nam 1 nữ, bốn tuyển thủ này đều rất to con, Chu Tráng Tráng trà trộn trong đó thật giống như con tôm nhỏ.

Trên bàn bày rất nhiều Hamburger McDonalds, trong vòng 5 phút ai ăn nhiều hơn sẽ là người thắng cuộc.

Chu Tráng Tráng vốn tính toán kim chế con sâu tham ăn trong bụng xuống để ăn một cách chậm chạp tình tế, ai ngờ kế hoạch lại biến hóa, tiếng còi vừa vang lên, cả tất cả các bạn học đều chen chúc cổ vũ nằng cổ lên, đại bộ phận trên đầu đều là đoá hoa sen lớn ^_^, nhìn qua giống một đám Teletubbies đặc biệt khủng bố, trọng yếu hơn là phụ đạo viên còn ở bên cạnh cầm cái cờ đỏ năm sao lớn tiếng hò hét: “Bạn học Chu Tráng Tráng, em phải là người thắng cuộc, chủ nhiệm khoa cùng tất cả lão sư đều đang mong chờ em mang danh dự về à!”

Con mẹ nó, bọn họ cũng không phải là sinh viên trường học đầu bếp Tân Phương Đông (2), như thế nào ăn thôi cũng có thể bay lên thành vinh dự tập thể, nhìn thấy phụ đạo viên cùng chủ nhiệm với ánh mắt thiết tha mang theo hy vọng, trong hy vọng mang theo cánh báo, Chu Tráng Tráng nhận thức rõ —— nói như thế nào cũng phải ở dưới tay bọn họ bốn năm a!

Lau nước mắt, Chu Tráng Tráng nhắm mắt lại, hít sâu, một tay cầm lấy một cái Hamburger bự bắt đầu ăn. Trong phút chốc, chỉ thấy bánh mì trong không trung tung bay, rau xà lách luân chuyển ở trước mắt.

Lúc ăn đến phút thứ 3, một gã tuyển thủ trong số đó bất hạnh bị nghẹn, mắt tròn trắng đã bị lòi xuống đài.

Đến phút thứ 4, một tay khác da dày không đủ chứa, ồ ồ ọc ồ ọc phun ra. Thấy tuyển thủ kia nôn, hình thành phản ứng dây chuyền, nhin không được cũng ói theo.

Cuối cùng sân khấu còn lại mình Chu Tráng Tráng cùng một gã nam sinh cao to khoa thể dục, giang hồ đồn đãi nói cậu ta luyện cử tạ, một cánh tay có khi bằng cả bắp đùi Chu Tráng Tráng.

Nhưng Chu Tráng Tráng lâm nguy không sợ, bình tĩnh như đang ăn cơm, rốt cục ở giây cuối cùng đã giành được nửa cái McDonal quyết định thắng bại của nam sinh cao to.

Ba đại đội bùng phát một trận hoan hô, phụ đạo viên cùng thầy chủ nhiệm khoa vỗ vỗ vai Chu Tráng Tráng cổ vũ.

Nhưng nội tâm Chu Tráng Tráng lại bị thương, mới vừa nghe thấy phía dưới có người nhỏ giọng nghị luận: “Nữ nhân này, ai nuôi nôi đây a?”

Xong rồi, xong rồi, nàng đã bị hủy diệt hết hình tượng ngay cả cùi cái trắng cũng không còn.

Chu tráng tráng vừa yên lặng rơi lệ vừa đem nửa cái bánh còn lại tiêu diệt.

Trở lại trong đội ngũ, Thường Hoàng nhếch miệng lộ ra cái cười tủm tỉm: “Bạn học Chu Tráng Tráng, lại tiến bộ a.”

Chu Tráng Tráng ném lại cho hắn một cái mỉm cười, nhưng trong nội tâm như có con mãnh thú đang vùng vẫy lao nhanh.

Rất nhanh, tiết mục thứ 7 bắt đầu, sinh viên toàn thể 3 đại đội chuẩn bị sẵn sàng, chờ âm nhạc nổi lên, đầu tiên liền đem hai nữ hoa khôi đứng lên thuyền giả đẩy ra ngoài. Dưới là một đám Teletubbies bắt đầu phe phẩy hoa sen trên đầu, lung lay mấy lá sen trong tay.

Nhóm mỹ nữ lắc lắc thất lung thông thông bắt đầu hát: “nước Hồng Hồ a, gọi sóng nổi tiếp gọi sóng a, bến bờ Hồng Hồ, là quê hương a.”

Sau khi hát xong, chính là Thường Hoàng cùng một anh chàng đẹp trai mon mồn khác đứng trên thuyền giả được đẩy lên sân khấu, hát tiếp theo: “Sáng sớm thuyền đi giăng lưới, buổi tối trở về cá đầy ắp khoang thuyền a.”

Hai bên hát xong, hai thuyền giả đi thẳng ra giữa sân khấu, Chu Tráng Tráng vừa lúc đứng ở phía sau Thường Hoàng, thiên thời địa lợi nhân hoà, lúc này không động thủ thì đợi đến khi nào?

Chia tay, kéo ống quần hắn, thoáng dùng sức, túm quần xuống, làm cho hắn biến thành Thường Hoàng còi truồng —— đây là ý nghĩ phạm tội của Chu Tráng Tráng.

Muốn hát thì hát, muốn làm liền làm, thờ sâu, Chu Tráng Tráng thò tay, một phen bám trụ ống quần hắn —— lúc trước đã động tay động chân vào thất lung quần, cho nên sợi dây quần Thường Hoàng này càng dễ tuột hơn so với Tây Môn đại quan nhân (3) kia. (haha, so sánh độc lun)

Nhưng Chu Tráng Tráng như thế nào cũng không ngờ động tác Thường Hoàng lại nhanh như thế, lúc này tay không dấu vết bắt lấy quần, mà chân liền giẫm xuống ngăn chặn tay Chu Tráng Tráng.

Lần này đến phiên Chu Tráng Tráng khoe rằng, bắt quá lần này là do đau quá.

Cơ hội duy nhất không thể bỏ qua, Chu Tráng Tráng một mạch quỳnh lên, cũng không duy trì được đại cục, liền vuron tay kia, ôm lấy hai chân Thường Hoàng, một bên vẩy khốn hắn, một bên tiếp tục kéo quần.

Đại Kiều cùng Đồng Ý với bộ dạng Teletubbies bên cạnh ghen hòng nhìn trần trối, Đồng Ý thấp giọng nói: “Chu Tráng Tráng, cậu như thế nào có thể trước mặt mọi người còi quần người khác nha?”

Đại Kiều bổ sung: “Đúng đó, Chu Tráng Tráng, chúng ta lát nữa xuống còi tiếp đi.” (haaaa, chết ta mất)

Chu Tráng Tráng cắn răng: “Không được, hôm nay mình chính là muốn liều mạng với hấn!”

Nhưng Thường Hoàng quả nhiên là con nhà binh, không biết làm như thế nào, giãy hai ba cái đã đem chân ra khỏi tay Chu Tráng Tráng, hát tiếp theo: “... ân tình này sâu hơn Biển Đông.”

Âm thanh kia mới nhàn nhả làm sao, căn bản không đem cái tập kích Chu Tráng Tráng vừa mới xảy ra coi là gì.

Đồng thời lúc hấn giãy chân thoát, Chu Tráng Tráng không ổn định lập tức té ngã, móng đau như muốn nứt ra thành 16 cánh hoa rồi.

Chu Tráng Tráng tức, hận nha, nhìn hấn giống như nhìn thấy tên Nhật Bản lùn. Lại nhớ đến trong một tháng này, Thường Hoàng đối với mình cỡ nào tra tấn, ánh mắt lập tức đầy sát khí. Cũng chẳng kịp suy nghĩ gì liền đạp một cái đem Thường Hoàng từ trên thuyền kéo té xuống.

Không biết tư thế sai hoặc vẫn là rọ quá thấp, Thường Hoàng ngã xuống liền đề lên người Chu Tráng Tráng, coi nàng là miếng đệm thịt, cơ bắp cùng xương cốt Thường Hoàng kia làm sao người thường có thể chịu nổi? Chu Tráng Tráng lúc này liền đau đến kêu cha gọi mẹ.

Đại Kiều vừa thấy xuất hiện biến cố, lúc này liền thấp giọng hô: “Xảy ra tình huống, nước hồ dâng lên a!”

Nước hồ kia vốn là màn cuối cùng, vừa nghe Đại Kiều hướng dẫn, liền bật người nâng màn sân khấu nhất thời diễn viên trên đài che khuất, tạm thời bình ổn hỗn loạn.

Ngay khi tất cả mọi người chuyên chú phía trước, Chu Tráng Tráng phát hiện thần sắc ánh mắt Thường Hoàng nhìn rất quen mắt, giống như là, như là bộ dáng của nàng khi nhìn thấy thịt kho tàu vậy.

Đang muốn mở miệng nói hấn từ trên người lăn xuống, Thường Hoàng bỗng nhiên cúi đầu, sau đó —— hôn nàng. (hahaaaa, hun rùi, hun rùi kìa)

Chu Tráng Tráng mở to hai mắt, nhìn thấy màn sân khấu màu lam từ từ trùm xuống, đồng thời cũng giống như thấy bầu trời sụp đổ.

Nụ hôn đầu của nàng a, nụ hôn đầu tiên a, nụ hôn đầu giá vàng 24k liền mất như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Người ta ăn trộm gà có thể còn bị mất nắm gạo, Chu Tráng Tráng là tuột quần như thế nào còn có thể mất nụ hôn đầu tiên, cái kia thật hận a, lửa nóng hừng hực không ngừng đem nước cả biển Thái Bình Dương uống hết cũng không dịu lại nổi.

Chuyện nụ hôn đầu tiên bị tước đoạt này chỉ có Đại Kiều, Tiểu Thuý với Đồng Ý biết thôi nên sau khi biểu diễn xong, Chu Tráng Tráng liền lôi các nàng kéo đến một góc, dùng ánh mắt uy hiếp giống như cậu bé trong phim《The Grudge》(1) đe dọa nói: “Nếu ba người cậu đem chuyện này nói đi ra ngoài, mình sẽ mặc áo ngực đỏ, quần lót đỏ choàng khăn quàng đỏ tự sát chết, sau đó sẽ biến thành ác quỷ ám theo các cậu.”

Tuy nói Chu Tráng Tráng ngày thường không thích công kích động chạm đến ai, nhưng thời điểm quan trọng vẫn là không ai dám trêu chọc, Đại Kiều ba người vội vàng xin thề nói bản thân mình nếu đem nụ hôn đầu tiên của Tráng Tráng, à không phải, đem chuyện Tráng Tráng bị Thường Hoàng cướp mất nụ hôn đầu tiên nói ra ngoài thì sẽ biến thành gái già cả đời bị ế.

Tuy nói chuyện này là có thể không chế được, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn phải cẩn thận, tựa như một cái khăn mặt, vắt đi vắt lại, vắt đến chảy máu, nhỏ giọt tóc thật tha thẩn (tra mãi vẫn ko hiểu nổi câu này). Cả buổi tối lăn qua lộn lại, chốc lát lại trở mình, đem cái chân nhỏ cắn nát vẫn là không ngủ được.

So với nàng thảm hại hơn chính là bạn cùng phòng ngủ — Đại Kiều, Tiểu Thuý và Đồng Ý, Chu Tráng Tráng mỗi khi trở mình một lần, tìm gan phèo phổi các nàng liền nhộn nhạo, lo lắng Chu Tráng Tráng trong lòng lẩn quẩn học tập theo đám học sinh Ma Jiajue (2) thỉnh linh đem đầu các nàng nhét vào trong túi quần áo, căn bản là không dám ngủ.

Cho nên ngày hôm sau toàn thể bạn học đều thần thanh khí sảng (tinh thần sảng khoái) thì chỉ có phòng ngủ các nàng ánh mắt ai ti hí bước chân phiêu diêu giống như buổi tối đi ăn trộm.

Đây là ngày cuối cùng chấm dứt quân huấn, buổi sáng tập hợp toàn thể sinh viên mời học quân huấn điều hành, sao đó tổng kết Đại hội, buổi chiều liền giải phóng.

Chu Tráng Tráng vừa ra đến sân thể dục liền thấy thân ảnh cao thẳng kia đang trò chuyện, răng nanh bắt đầu ngứa. Thật vất vả đến khi duyệt binh chấm dứt, chủ tịch và các vị lãnh đạo đang ở nói chuyện trên đài, Thường Hoàng tình rụi bay tới bên cạnh Chu Tráng Tráng, dùng thanh âm chỉ có hai người

mới có thể nghe thấy: “Sau khi kết thúc tôi ở phía cửa sau chờ em”

Chu Tráng Tráng đem ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hiệu trưởng trên bục, đơn giản không thèm nhìn Thường Hoàng nhưng khi hiệu trưởng nhìn thấy ánh mắt sắc bén như thế, nội tâm không khỏi bắt đầu bồn chồn, kiểm tra bản thảo thấy mình đã đọc sai năm sáu chữ.

“Nếu em không đến, tôi sẽ tự mình đến phòng ngủ các em tìm” Thường Hoàng bỏ xuống một cái uy hiếp nhẹ nhàng.

Chu Tráng Tráng ở trong lòng mắng chửi hần toi bồi, nhưng vẫn là kiêng dè bị bạn học phát hiện bí mật của hai người, vì thế sau khi đại hội kết thúc, liền lấy khăn che khuôn mặt lén lút chạy tới cửa sau vườn trường.

Trón ở trong cây nhỏ chuẩn bị chui sang phía mái che nắng đợi, phát hiện Thường Hoàng không có ở đây. Tên nhóc con này, cứ nhiên dám đùa giỡn?

Chu Tráng Tráng hừ giọng lửa giận đang muốn xông lên đại nào, tiểu nào cùng nào giữa, kết quả một ma chướng từ sau vườn đến, trực tiếp túm nàng lói tới sau tòa nhà kiến trúc, Chu Tráng Tráng còn chưa kịp trấn định thì chiếc khăn nhỏ trên mặt đã bị giật lấy, tiếp theo liền thấy khuôn mặt màu đồng kia của Thường Hoàng.

“Em cho mình là đang đóng phim Địa Đạo Chiến (3) sao? Trên đầu còn bày đặt che khăn mặt?” Thường Hoàng cười hỏi.

“Đây là một thời trang Milan đang thịnh hành năm nay, chỉ có anh không biết theo kiểu thời thượng này mà còn nói.” Chu Tráng Tráng dùng sức trừng mắt hần, hận không thể đem Thường Hoàng nuốt vào trong bụng.

“Đến đây đến đây, tôi mời em ăn cá sốt cay, ở ngay phía cửa sau trường nè, rất gần nha.” Thường Hoàng thật tự nhiên nắm lấy tay Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng như là bị điện giật, chạy nhanh cách xa ba mét: “Anh lại động tay động chân tôi kêu người ta anh phi lễ!”

“Em nói đó nha, nhưng trước nhắc nhở người, trước khi người ta đến tôi tự cởi áo ra, đến lúc đó xem bọn họ cho rằng là ai phi lễ ai.” Thường Hoàng kia ánh mắt cười ranh mãnh.

Chiều dê hèn này thật đáng hận, Chu Tráng Tráng cam chịu lép vế cũng không muốn cùng hần tán gẫu, trực tiếp hỏi: “Nói đi, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi hôm qua em có ý định gây rối tôi, tuy rằng tôi cực lực phản kháng, nhưng rốt cuộc cũng vẫn bị em ăn đậu hủ. Đậu hủ tuy là rất ngon, cũng không thể ăn không phải trả tiền, em ngẫm lại xem nên phụ trách như thế nào đi?” Thường Hoàng nói.

“Người bị sờ sảng là tôi nha!” Chu Tráng Tráng nổi giận: “Phải phụ trách cũng là nên đối với tôi phụ trách nha!”

“Được rồi, em đã nhất định là anh phải phụ trách, anh đây đại trọng phu không tranh giành cùng tiểu nữ nhân, vậy từ thời khắc này trở đi, em chính là bạn gái anh, miễn là em không bực nào chạy đi ngoại tình thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ em.” Thường Hoàng chớp chớp con mắt, miệng cười như ẩn như hiện. (tò tính rùi nên bây giờ xưng “anh” cho lãng mạn nhé các bạn)

“Cái gì bạn gái? Anh không cần ăn nói bừa bãi hủy hoại danh dự người ta!” Tiếng bạn gái kia làm cho Chu Tráng Tráng sợ tới mức tuôn mồ hôi lạnh.

“Đây là chính là em kêu anh phụ trách đó bạn học Chu Tráng Tráng.” Thường Hoàng cười sao giống như Ultraman (4) vừa mới đánh xong quái thú.

Chu Tráng Tráng sau một lúc lâu sừng sốt, rốt cục tỉnh ngộ chính mình tự chui đầu vào rọ, vội hỏi: “Cái phụ trách tôi vừa nói, tôi không muốn nhắc lại, dù sao quân huấn đã chấm dứt, từ giờ trở đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, đường ai người nấy đi, tranh thủ mau chóng quên hết mọi chuyện, anh có hiểu không?”

“Em nói này một giây trước là bạn trai bạn gái, liền một giây sau lập tức chia tay, không quá thỏa đáng đi.” Thường Hoàng sờ sờ cằm

“Chúng ta chưa bao giờ trở thành bạn trai bạn gái!” Chu Tráng Tráng cảm thấy chính mình sắp phát điên rồi.

“Anh đã làm theo ý tứ của em thừa nhận em là bạn gái anh, bạn học Chu Tráng Tráng trí nhớ em không được tốt lắm.” Thường Hoàng nhắc nhở.

“Tôi thực không phải bạn gái anh, đại ca!” Chu Tráng Tráng cảm thấy được giờ phút này nếu bản thân có thể thổ huyết nhất định phun ra một đồng lớn.

“Đừng thẹn thùng, anh biết em lần đầu tiên làm bạn gái người khác thực khản trương, thực sợ hãi. Nhưng không quan hệ, anh sẽ chậm rãi dạy em.” Thường Hoàng vươn bàn tay to sờ sờ tóc Chu Tráng Tráng.

“Tôi cùng ngài thiết tình không thể nào hiểu được người kia nói gì, anh vẫn là quay về tự mình suy nghĩ đi thôi, đi thông thả không tiến.” Chu Tráng Tráng một lần nữa đem khăn mặt quần áo lại che, chuẩn bị chạy lén lút quay về phòng ngủ.

Nếu như bị bạn học thấy nàng cùng Thường Hoàng trốn một chỗ thì thật khó lường, lời đồn khẳng định sẽ nhanh chóng lan tràn.

Nhưng Thường Hoàng chân dài đuổi ra, dễ dàng đem nàng ngăn lại: “Dù thế nào thì cũng đã thành bạn trai bạn gái, trước anh cũng phải mời em ăn bữa cơm.”

Chu Tráng Tráng vốn định cự tuyệt, nhưng chút sức lực làm sao đấu lại tay Thường Hoàng? Hai ba cái đã bị lôi đi, Chu Tráng Tráng không làm gì được,

chỉ có thể dùng khăn mặt che miệng lại, bị Thường Hoàng kéo một lều tới tiệm cá sốt cay bên ngoài trường học.

Tuy nói Thường Hoàng đáng giận, nhưng hương vị cá sốt cay rất ngon nha. Chu Tráng Tráng vui đầu vào ăn, quyết định phát huy khả năng siêu hạn, làm cho túi tiền Thường Hoàng xẹp lép.

Nhân viên dọn dẹp của cửa hàng đang thu xương nhìn thấy chiến tích ở trên bàn Chu Tráng Tráng, nhìn không được tấp lưởi, nhìn nhìn lại Thường Hoàng khuôn mặt đẹp trai đang dịu dàng cười, nhất thời lộ ra một loại thần sắc “Thật đáng tiếc”.

Chu Tráng Tráng càng thêm buồn bực, người đời sao chỉ biết nhìn vào vẻ bề ngoài a, Chu Tráng Tráng nằng nằng nhân cách so với Thường Hoàng không biết cao hơn bao nhiêu cấp bậc, hai người cùng một chỗ “thật đáng tiếc” chính là nằng nằng mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chu Tráng Tráng bên này đang chuyên tâm oán thăm, Thường Hoàng lại ở bên kia mở miệng: “Em cũng biết quy định trường học của anh đó, chỉ có cuối tuần mới có danh ngạch sự chấp thuận ra ngoài, cho nên làm bạn gái anh sẽ vất vả em, nhưng yên tâm, anh sẽ tranh thủ mỗi tuần đều đưa em đi ra ăn rất nhiều món ăn ngon.”

Vừa nghe có 3 chữ “Ăn món ngon”, Chu Tráng Tráng trong nháy mắt liền bị mê hoặc, nhưng còn suy nghĩ Thường Hoàng này rất ác nên lập tức liều mạng lắc đầu, không biết đích còn tưởng rằng cô gái này bị gì đâu.

“Huấn luyện viên, tôi lập lại một lần, cũng hy vọng lần này là lần cuối cùng, tôi hiện tại và tương lai cũng không thể là bạn gái anh, nghe hiểu chưa?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Xem ra em là vì tương lai chúng ta có ít thời gian gặp mặt mà cảm thấy bất mãn, điều này ta có thể lý giải, nhưng bạn học Chu Tráng Tráng, đừng có động một tí là đem quá khứ của chúng ta phui sạch, hành vi này không tốt đâu, có vấn đề gì em có thể nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết thôi.” Thường Hoàng khuyên nhủ.

Chu Tráng Tráng lúc này hoàn toàn buông tha câu thông với Thường Hoàng, vui đầu cố gắng đem cá trong nồi ăn sạch bóng, sau đó chúi chúi miệng đối Thường Hoàng nói: “Huấn luyện viên, bữa cơm này ta coi như là anh xin lỗi vì đã phi lễ tôi, chuyện xảy ra ở sân khấu vừa qua hy vọng anh sau này có thể làm người tốt một chút, cố gắng sửa chữa sai lầm, thanh sơn nước biếc, sau sẽ không hẹn, tốt lắm, cứ như vậy đi.”

Nói xong Chu Tráng Tráng muốn chuồn mất, đáng vẻ vội vàng, người không biết nhìn thấy còn tưởng rằng nàng là tới ăn cơm quýt (ăn giết).

Đương nhiên, Thường Hoàng có thể lên làm huấn luyện viên công phu quyền cước nhất định không kém, mắt xem xét Chu Tráng Tráng sẽ chạy ra khỏi tiệm, chỉ thấy hần từ trên bàn lật qua, hết thấy động tác như nước chảy mây trôi, mạnh mẽ lưu loát, một chút liền đem Chu Tráng Tráng ngăn lại.

“Ban ngày ban mặt, anh không cần xăng bậy a!” Chu Tráng Tráng vội vàng dùng hai tay che ngực mình, vẻ mặt đề phòng.

Thường Hoàng mỉm cười, đôi môi mỏng không che được hàm răng trắng sáng như đèn flash khiến Chu Tráng Tráng ón lạnh. Chỉ thấy hần trực tiếp lấy di động Chu Tráng Tráng ra, bấm dãy số, nhấn phím gọi, im lặng, hai ba giây sau hai bên đều có số di động của nhau.

“Khi nào thấy nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh.”

Thường Hoàng tuy lời nói như vậy, nhưng mà ở trong tai Chu Tráng Tráng lại biến thành một phiên bản khác – “Người trốn không thoát lòng bàn tay của ta đâu”.

Thường Hoàng mang lại cho Chu Tráng Tráng mang áp lực tâm lý quá lớn, theo Đại Kiều, Tiểu Thuý, Đồng Ý ba người nói, từ lúc Chu Tráng Tráng đi gặp Thường Hoàng trở về, liền tiếp nấy đem đang ngủ đều nói mơ, vẫn cuộn thân mình ôm lấy chăn bông hô to nhà miệt điệp nhà miệt điệp (1), khiến các nàng ba người đều nghĩ Chu Tráng Tráng bị Thường Hoàng giành ăn hết cơm của mình. (Haiz, sao ko logic vậy nè, có ai biết chính lại giúp ta với nhé (*))

Từ lúc số điện thoại bị cướp đi, Chu Tráng Tráng liền bật người chạy thẳng đến tiệm bán di động, quyết định một lần nữa thay đổi sim, nằng nằng nhất định phải đem Thường Hoàng đuổi ra khỏi cuộc đời mình.

Tiệm bán di động ngay ở phía trước cổng trường không xa, Chu Tráng Tráng trên đường gặp quầy bán bánh nướng, hương thơm xông vào mũi, lập tức bỏ tiền mua hai cái, mỗi tay một cái, vừa ăn vừa đi vào tiệm bán di động.

Chu Tráng Tráng quá chuyên tâm vào cái bánh nướng thơm ngon, không để ý tới phía trước một người đang tiến tới, tư thế kia có điểm không đúng, lắc

lư suy yếu vô lực, Chu Tráng Tráng còn không kịp né tránh, người nọ cứ nhiên thẳng tắp về phía nàng ngã, kéo theo đem nàng áp đảo trên mặt đất.

Chu Tráng Tráng ngay lúc đó cảm giác là — chính mình bị một cây cột điện đè chết

Cảm giác được mùi vị nam tính, nhưng thực tình tế gãy yếu, toàn thân như là chỉ có xương cốt, bị bộ xương đè cũng chẳng tốt hơn gì.

Nhân viên công tác vội vàng đem anh chàng kia từ trên người Chu Tráng Tráng đỡ dậy, cùng nhau đưa hắn đưa vào bệnh viện, lúc ấy trường hợp rất là hỗn loạn, chờ sau khi dàn xếp ổn thoả Chu Tráng Tráng mới phát hiện tất cả mọi người đều nghĩ nàng quen biết anh chàng kia.

“*****, hắn đè ai không đè lại đè lên cô, hơn nữa cô không có việc gì còn chạy tới bệnh viện vì hắn vội trước vội sau, khẳng định là quen biết hắn.” Cuối cùng còn lại nhân viên bán di động kia nói ***** xong đem cục điện rồi rầm còn lại đều giao cho Chu Tráng Tráng, sau đó lập tức chạy lấy người.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể cam chịu không nói gì, cố gắng tìm lấy điện thoại trên người anh chàng kia, theo kia nam tính trên người tìm được di động, gọi đây số ghi là mẹ anh ta, kết quả là một vị bí thư tiếp, nói Triệu tổng đang họp, nàng sẽ mau chóng thông báo đến bà.

Nguyên lai mẹ hắn là nữ cường nhân, phỏng chừng ngày thường đối với đứa con mình không đủ quan tâm đi, Chu Tráng Tráng thầm nghĩ.

Bác sĩ nói người này cơ thể không có trở ngại gì, chính là quá mức suy nhược rồi, liền truyền nước biển chờ hắn tỉnh lại. Trong lúc chờ đợi lại chẳng có gì làm, Chu Tráng Tráng bắt đầu đánh giá anh chàng này.

Này nhìn rõ, phải công nhận rằng nàng đã nhặt được một bảo bối nha — anh chàng này chính là mẫu đàn ông mềm mại, tinh tế, đẹp trai phổ biến trước đây, lông mi dài rậm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt mang vẻ bệnh tật mà vẫn đẹp.

Chu Tráng Tráng ưu điểm chính là tuyệt không lãng phí lương thực, cho nên vừa rồi tuy rằng gặp phải một hồi náo loạn kia nhưng bánh nướng vẫn còn bảo trì, lúc này liền lấy ra ăn, vừa ăn vừa ngắm mỹ nam.

Kết quả vừa mới đưa đến miệng, chỉ thấy mũi mỹ nam bị bệnh mấp máy, như là nghe thấy được mùi vị gì đó. Tiếp theo hắn từ từ mở to mắt, nhìn thấy Chu Tráng Tráng, ánh mắt kia cỡ nào đói khát.

Được một soái ca (anh chàng đẹp trai) nhìn như vậy, Chu Tráng Tráng ngượng ngùng, vội vàng khép miệng lại ngồi thẳng thân mình cố gắng xây dựng hình tượng thực nữ cho bản thân. Nhưng mỹ nam bệnh kia bỗng dưng trên giường nhảy dựng lên, tiến về phía nàng, ôm chầm bánh nướng trong tay Chu Tráng Tráng, bỏ vào trong miệng, ngấm một miếng lớn nhai.

Kia bộ dáng quen thuộc lắm sao, bản thân Chu Tráng Tráng khi đói quá cũng nhai ngồm ngoàm như vậy.

Làm một cái ăn hết, gặp bạn cùng chí hướng với mình thực vui vẻ, Chu Tráng Tráng liền hào phóng đem bánh nướng còn lại cho hắn, còn thân thiết vì hắn rót chén nước, đề tránh cho hắn khỏi bị nghẹn. Dù sao anh đẹp trai mà bị nghẹn mất trắng đã sùi bọt mép thì thật mất hình tượng đi.

Hai cái bánh nướng vào bụng, sắc mặt mỹ nam bị bệnh tốt hơn rất nhiều, ngẩng đầu nhìn Chu Tráng Tráng, nhẹ giọng nói tiếng cảm ơn, tiếp theo câu đó là: “Àhh . . . Ừmm. . ., còn có cái gì ăn không?”

Thật sự là giang sơn ại có người mới ra a, Chu Tráng Tráng đối với sức ăn của mỹ nam bị bệnh cảm thấy rất thân thiết, lập tức chạy ra quán bên cạnh bệnh viện mua cho hắn mấy cái bánh bao thịt heo, bánh bao đó rất to có thể nghẹn chết một con chó Tây Tạng lớn (2)

Sau khi đem toàn bộ đồ ăn nuốt xuống bụng, mỹ nam bị bệnh rốt cục phục hồi như cũ, chùi chùi môi, ngượng ngùng nói: “Thật có lỗi, anh đã hai ngày không ăn gì rồi.”

“Chẳng lẽ có người trói anh lại, không cho anh ăn sao?” Trừ bỏ nguyên nhân này, Chu Tráng Tráng suy nghĩ mãi không ra một người vì cái gì có thể không ăn không uống hai ngày.

“Không phải, anh vội vàng làm thí nghiệm, đều quên ăn uống, hôm nay thật sự đói đến chịu không nổi, liền đi ra ngoài muốn ăn chút gì đó, kết quả choáng váng, không biết như thế nào liền té xỉu.” Mỹ nam bị bệnh giải thích.

Ồ trong đời Chu Tráng Tráng, ăn là thứ nội dung quan trọng nhất, cho nên không tài nào hiểu được mỹ nam bị bệnh này sao lại mất ăn mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đang trò chuyện, một mỹ nữ mặc trang phục công sở màu đen nghiêm cẩn bước vào phòng, nhìn thấy mỹ nam trên giường bệnh liền nhú nhú mày.

Mỹ nam nhỏ giọng đối với mỹ nữ kêu một tiếng chị họ, Chu Tráng Tráng tắc lưỡi nghĩ thầm rằng ông trời quả nhiên không công bình a, ghen cả nhà anh chàng này sao lại tốt như vậy, mà gia đình mình tất cả đều là “thiếu thốn” thế này.

(Gia đình Chu Tráng Tráng nói: làm ơn không có việc gì đừng kéo chúng tôi xuống nước cùng, cảm ơn.)

Mỹ nữ nghiêm cần đối với mỹ nam hỏi: “Hải Nhĩ, em sao lại thế này, chị mới vừa nhận được điện thoại của bí thư tiểu Trần, nói em nằm viện, có phải hay không lại bị đối ngất xỉu?”

Từ “Lại” này làm cho Chu Tráng Tráng không khỏi sờ sờ cái dạ dày mình, nghĩ thầm rằng xem chủ nhân ta đối với người thật tốt a, cho tới nay chưa bao giờ để người bị đối.

Song mỹ nam bị bệnh này tên gọi là Hải Nhĩ (1) sao? Máy giặt Haier? Nhớ tới quảng cáo hai cậu bé mặc quần lót chạy xung quanh máy giặt Haier, Chu Tráng Tráng thầm nghĩ, mẹ Hải Nhĩ nhất định rất hận hấn. (cô này toàn nghĩ lệch lạc ý nghĩa tên người khác)

Chị họ người ta cũng đã đến rồi, mình ở đây cũng không làm gì, Chu Tráng Tráng định rời đi, đang muốn mở miệng thì điện thoại của chị họ đổ chuông vang lên, nghe xong một lát, biểu tình đáng sợ của chị họ như là nghe thấy tin người ngoài hành tinh xâm nhập trái đất: “Cái gì? Tần Trung biết tôi ở đây sao? Sh*t!”

Tất di động, chị họ vội vàng nói: “Hải Nhĩ, Tần Trung sắp đuổi tới đây rồi, chị không thể tiếp tục ở lại chăm sóc em, phiền toái bạn gái trông nom em.”

Chu Tráng Tráng sững sốt một lúc mới tỉnh ngộ, chị họ nghĩ mình là bạn gái của mỹ nam Hải Nhĩ này, định giải thích lại không biết nói như thế nào.

Sao mấy ngày nay số đào hoa lại tốt như vậy, nơi nơi đều có người thừa nhận mình là bạn gái?

Chị họ cảm lấy túi xách hàng hiệu đang muốn xoay người ra cửa, không biết khi nào ở cửa đã có thêm một nam nhân khoảng ba mươi tuổi cao lớn đeo kính râm, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm chị họ.

Chị họ lúc này ngậy người: “Sh*t, Tần Trung, anh tốc độ muốn hay không nhanh như vậy!”

Mà Hải Nhĩ lại đối với Tần Trung kia nhẹ giọng chào: “Chào anh rể họ.”

Tần Trung kia cũng không nhìn người trong phòng bệnh, chân dài bước lên phía trước, tay duỗi ra trực tiếp đem chị họ vác trên vai xoay người bước đi, không để ý chị họ đang lớn tiếng kêu cứu.

Chu Tráng Tráng nháy mắt nghĩ ngợi, đây là gia đình này thích đóng phim sao?

“Thật ngại, họ hàng nhà anh so ra hơi kỳ quái.” Hải Nhĩ ho nhẹ một tiếng, giải thích nói.

Chu Tráng Tráng thầm nghĩ, kỳ thật không phải chỉ riêng họ hàng nhà anh, mà anh cũng chẳng khá hơn chút nào đâu.

“Anh rể họ sẽ không làm gì chị họ anh chứ?” Chu Tráng Tráng hơi lo lắng, nháy mắt nào liền nổi lên hình ảnh An Gia Hoà bạo lực gia đình trong 《Không nói chuyện cùng người xa lạ 》(2) năm đó.

“Anh rể sẽ không thương tổn chị, chuyện của hai người bọn họ nhất thời khó có thể nói rõ.” Mỹ nam vừa mới hôn mê tỉnh lại không có tinh lực để kể chuyện xưa.

Rất may cơ nghiệp gia đình nhà mỹ nam rất lớn, không bao lâu cái tên từng được đề cập đến là bí thư tiểu Trần mang theo bảo mẫu tới bệnh viện, thấy mỹ nam có người chiếu cố, Chu Tráng Tráng rốt cục có thể thoát ra, cáo từ rời bệnh viện.

Khi rời đi bệnh viện thuận tiện mua ba bánh bao thịt heo, loại này có thể nghiền chết chó Tây Tạng, vừa ăn vừa đi trở về trường học.

Đang ở trên đường, di động bỗng nhiên vang lên, Chu Tráng Tráng đang tích cực gặm bánh bao, chưa kịp xem ra hiển thị liền bấm nghe, ai ngờ giọng nói bên trong làm cho nàng ứa mồ hôi lạnh.

“Cựu học sinh bây giờ là bạn gái của anh Chu Tráng Tráng, em ăn cơm chưa?”

Tuy rằng không nhìn thấy bộ dáng Thường Hoàng nhưng Chu Tráng Tráng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra hàm răng kia của Thường Hoàng đang ở dưới ánh mặt trời lòe lòe tỏa sáng.

Chu Tráng Tráng lúc này mới tỉnh ngộ lại, bởi vì một phen rối rắm cùng Hải Nhĩ, bản thân còn chưa kịp đổi số điện thoại di động. Nhớ là làm liền, Chu Tráng Tráng định tắt máy chạy tới tiệm buôn bán điện thoại, kết quả Thường Hoàng ở bên kia nhẹ nhàng nói một câu: “Bạn học Chu Tráng Tráng, nếu em cự tuyệt tiếp điện thoại của anh hay là thay đổi số, anh đêm nay sẽ treo tường quay lại ký túc xá tìm em.”

Ý tứ hàm xúc của lời uy hiếp này rất rõ ràng, so với av (phim con heo đó bạn) còn trần trụi hơn ^_^, Chu Tráng Tráng siết chặt bánh bao lớn trong tay thiếu chút nữa nhàu nát, nhấn nhĩn: “Đại ca, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Chủ Nhật này anh có thể đi ra ngoài, em hãy suy nghĩ muốn ăn món ngon gì, đến lúc đó cùng nhau đi.” Thường Hoàng nói.

Chu Tráng Tráng hiểu được, loại người nhân phẩm vô cùng thấp giống Thường Hoảng này có thể làm ra việc trèo tường vào phòng ngủ nữ sinh, cho nên ý niệm đối số ở trong đầu liền bị xoá sạch.

Chớp mắt đã đến chủ nhật theo lời hẹn của Thường Hoảng, sáng sớm ba bạn cùng phòng đều đi ra ngoài có hẹn, mà Chu Tráng Tráng đang ở trong ổ chăn ấm áp ngủ, bỗng nhiên tiếng chuông di động mãnh liệt vang, còn toả ra một cỗ tư thái không tiếp không bỏ qua, Chu Tráng Tráng mơ mơ màng màng bắt máy, còn không kịp “Uy” một tiếng, chợt nghe thấy Thường Hoảng bên kia nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, anh đang chờ ở dưới lầu phòng ngủ của em, cho em thời gian 10 phút để rửa mặt chải đầu.”

“Nga.” Chu Tráng Tráng tắt điện thoại, khoá máy, tiếp tục ngủ vui —— khi nàng đang ngủ say, cho dù là động đất cũng không có thể khiến nàng rời đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa thùng thùng, âm thanh không lớn chỉ lộ ra một loại sức mạnh không ra cửa thể không bỏ qua.

Điều này làm Chu Tráng Tráng phiền muộn chết, ôm lấy chăn mơ hồ nhảy xuống giường bước đi thông thả đến trước cửa, đem cửa mở ra, cũng không nhìn rõ là ai, trực tiếp quay về giường ngủ.

Dù sao người quên mang chìa khóa luôn là Đại Kiều.

Chuẩn bị lại đi vào mộng đẹp, chẳng ngờ Chu Tráng Tráng bỗng nhiên bị người xốc lên, thật lạnh a. Điều quan trọng nhất nhất nhất là Chu Tráng Tráng có thói quen ngủ trần —— chỉ mặc nội y ngủ.

Chu Tráng Tráng nhắm mắt lại lần theo tay người đem chăn bông lôi trở về, hằm hồ nói: “Đại Kiều, đừng náo loạn, mình còn muốn ngủ.”

Đắp chăn bông lên người Chu Tráng Tráng tiếp tục mộng chu công, cũng không biết như thế nào khắp cả người phát hiện một điều không đúng —— vừa rồi chính mình sờ bàn tay kia, to lớn thô ráp rất giống của ... con trai.

Chẳng lẽ nói ——

Chu Tráng Tráng mạnh mẽ mở mắt ra, thấy vẻ mặt sùng sốt của Thường Hoảng đang đứng bên giường mình.

“A a a a a a a a a a a!” Chu Tráng Tráng kêu giống như gặp phải tên dê xồm cướp biến thái.

Tiếng kêu kia thật sự quá lớn, ngay cả dưới lầu ký túc xá đang xem 《Phi thành chó quý rầy》(3) đều nghe được. Vì không muốn làm ồn, Thường Hoảng vội đem tay che miệng Chu Tráng Tráng lại, thấp giọng nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, anh thật không biết em không có mặc quần áo.”

Chu Tráng Tráng tưởng tượng đến mình mới vừa bị xem thấy hết, nhất thời vừa tức – vừa xấu hổ, thấy tay ngoài miệng, vội vàng “ngao ngô” cắn một ngụm.

Cái cắn này thật hung bạo, đều rớm máu ra, nhưng cũng không làm cổ họng Thường Hoảng rên lên một tiếng.

Đến cuối cùng, lúc Chu Tráng Tráng cắn không còn hứng thú, mới buông ra.

Thường Hoảng hồ hững lau máu răng thương trên tay, nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, em xem miệng em này rất giống con chó săn nhỏ, thực sắc bén, bất quá cứ như vậy, chúng ta coi như huề nhau đi.”

“Cái gì gọi là huề nhau, anh đừng có mơ! Anh như thế nào không trực tiếp cời sạch cho tôi xem đi?” Bạn học Chu Tráng Tráng tức giận đến cả người có hai phần máu, một phần đều nhảy lên đầu.

Một giây sau, toàn bộ phần máu còn lại của nàng cũng xông thẳng lên đầu —— bởi vì Thường Hoảng nhanh chóng mà tự nhiên bắt đầu cời quần áo chính mình, ba giây sau, nàng liền thấy rõ một Thường Hoảng như thế nào là cời sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chu Tráng Tráng mặt tái xanh. □

Nếu có cái thìa ở đây, nàng hận không thể móc mắt chính mình xuống dưới —— trong một khoảnh khắc hình ảnh khó coi thoáng qua kia của Thường Hoảng lọt vào tầm mắt, cứ thế vĩnh viễn in sâu trong đầu nàng. Về sau, một đoạn thời gian rất lâu về sau, Chu Tráng Tráng vẫn sẽ nằm mơ thấy một con

quái thú hàm răng trắng bén nhọn không ngừng truy đuổi theo mình, mỗi lần đều bị đuổi vào trong một ngõ cụt, thân mình run run nhìn quái thú kia tới gần như răng cưa, chậm rãi xóc quần áo trên người, lộ ra một bé jì màu xanh biếc, không ngừng vẩy qua vẩy lại. Con ác mộng này quá đáng sợ, bởi vậy Chu Tráng Tráng đã bị đàn chị nghiên cứu sinh khoa tâm lý lôi đi làm thành chuột bạch nghiên cứu một thời gian dài.

Mà lúc ấy, Chu Tráng Tráng chỉ có thể dùng chân đơn trùn cả thân mình, hy vọng ngộp chết chính mình đi.

Bên ngoài chấn truyền đến một trận âm thanh tiếng mặc quần áo, tiếp theo Thường Hoàng nói: “Tốt lắm, hiện tại huê nhau đi?”

Giờ phút này Chu Tráng Tráng càng buồn bực muốn đem mình chết quách cho rồi.

Thật vất vả mới bức Thường Hoàng xoay người sang chỗ khác, mới vừa mặc quần áo, rửa mặt xong, lại bị Thường Hoàng lôi ra ngoài trường.

Bởi vì Chu Tráng Tráng mới vừa chịu đã kích quá lớn, trạng thái thần trí bị mù mờ, cơ bản tùy ý Thường Hoàng bố trí.

Thường Hoàng đem Chu Tráng Tráng trực tiếp đi tới ăn tiệc Buffet trong khu nổi tiếng xa hoa nhất, Chu Tráng Tráng tuy rằng trạng thái mê man, nhưng bản năng vẫn còn, thấy các món ăn phong phú, lập tức bật người, cầm chén đĩa trực tiếp chạy đi chém giết đồ ăn.

Kem Haagen Dazs cao cấp trong truyền thuyết, cua càng lớn ánh hồng, bào ngư thập phần tà ác, một cái đầu tôm hùm khổng lồ, vô số thịt quay da bóng lưỡng, thịt bò nướng thơm lừng, còn có các loại món ngon Trung Quốc, nhìn thấy mỹ thực (thức ăn ngon), Chu Tráng Tráng nháy mắt cảm thấy thế giới vô cùng tốt đẹp.

Tất nhiên, nếu đối diện không có Thường Hoàng ngồi vậy thì rất tốt.

Thường Hoàng lấy rất nhiều đồ ăn, toàn bộ bày trước mặt Chu Tráng Tráng, mỉm cười nhìn nàng, trong mắt lóe ra một câu “Bạn học Chu Tráng Tráng, tổ chức tin tưởng rằng tiền chúng ta chi ra em nhất định sẽ ăn bù trở về.”

Mỗi lần ăn cơm, ánh mắt Thường Hoàng đều có thể làm cho Chu Tráng Tráng phỉm mồ hôi lạnh —— chẳng lẽ thằng nhãi này cho rằng Long Dương Chi Phích (1) đã không còn lực sát thương đối với hắn cho nên dùng cách nhìn người khác ăn cơm để thỏa mãn dục vọng tà ác? (sao TT lại nghĩ anh là đồng tính luyến ái nhỉ?)

Thật đúng là núi Himalaya biến đổi (2) mà ԁԁ.

Bất quá mỹ vị trước mặt, Chu Tráng Tráng lựa chọn không nhìn Thường Hoàng

Nàng không nhìn Thường Hoàng cũng không thể buộc Thường Hoàng không nhìn nàng, Chu Tráng Tráng chính muốt càng cua bóng bẩy, người đối diện bỗng nhiên mở miệng: “Bạn học Chu Tráng Tráng, khi làm bạn gái anh có phải hay không đặc biệt hạnh phúc?”

Kỳ thật Chu Tráng Tráng đối với sở thích ăn uống rất cố chấp gần như biến thái, cho dù là có người ở nàng trước mặt bị phan thấy, đứa nhỏ này cũng có thể vừa khóc vừa vội vàng ăn xong gì đó trong đĩa.

Nhưng nghe thấy những lời này của Thường Hoàng, lần đầu tiên trong cuộc đời Chu Tráng Tráng, dạ dày như là bị nhéo, mồ hôi lạnh lại giống như Báo Đột Tuyền (3) toát ra.

Cho nên theo ý nghĩa nào đó mà nói, thằng nhãi này là khắc tinh của nàng, mà nàng chính là mục tiêu của khắc tinh này.

Không còn hứng thú lại cùng hắn cái chính mình không phải bạn gái hắn, Chu Tráng Tráng thờ dài, vùi đầu tiếp tục gặm càng cua.

“Đợi lát nữa ăn xong rồi chúng ta lại cùng đi xem phim, xem xong sẽ đưa em đi mua quần áo, giày, v.v.” Thường Hoàng đối với hành trình hôm nay an bài tiến hành phi thường đầy đủ.

“Anh không phải về trường học sao?” Chu Tráng Tráng thiết tình kỳ vọng trường học bọn họ có thể thêm vài giờ nghiêm khắc nữa, hắn là một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, mỗi ngày đều bị vây trong trường mới đúng, nếu không khi giặt lùn Nhật Bản xâm lấn, làm sao có thể ngăn cản a?

“Trước sáu giờ trở về là được, cho nên phải quý trọng mấy giờ cùng anh cùng một chỗ này đi.” Thường Hoàng đối với Chu Tráng Tráng cười, dưới ánh mặt có con tằm nằm nhìn rất gợi cảm.

Chu Tráng Tráng mỗi ngày đều lên mạng xem ảnh chụp nam mình tinh, tự nhiên sẽ không bị tí sắc đẹp ấy đánh bại, mà là nghĩ tới phương diện khác: “Thường huấn luyện viên, anh sao lại cảm thấy hứng thú với chuyện hẹn hò này đâu?”

“Bởi vì trước kia anh chưa hẹn hò bao giờ.” Thường Hoàng dùng ngữ khí bình thường nói ra những lời này thiếu chút nữa làm cho thịt của ghen lại trong cổ họng Chu Tráng Tráng.

Nguyên lai thằng nhãi này đem nàng luyện tập? Đáng giận a!

“Cho nên anh là phi thường thuần khiết.” Những lời kế tiếp của Thường Hoàng chính xác làm thịt tất nghiền trong họng Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng ho đến sắp xuất huyết, Thường Hoàng rót một ly nước đưa qua, thật vất vả mới bình ổn khí, ai oán liếc hắn, nói: “Thường huấn luyện viên, xin anh về sau không cần nói những lời thể này, ít nhất, không cần mặt không đỏ sắc mà nói như thế biết không?”

“Bạn học Chu Tráng Tráng, huấn luyện quân sự đã chấm dứt, về sau không cần gọi anh là huấn luyện viên, gọi anh Hoàng Hoàng là được.” Thường Hoàng sửa đúng.

Hồng hồng (4) ? Còn cháy rực nữa! Chu Tráng Tráng nhìn không có nôn ra, lại nhìn không được hỏi một vấn đề từ lâu làm mình thấy phức tạp: “Thường, Hoàng, anh xem trước ngực tôi hề gọn song, đầu óc cũng không thông minh, khuôn mặt xanh xao như bị tiêu chảy thì khỏi phải nói đến thân mình đi, tôi như thế nào lại được anh chọn đâu? Tôi nói tôi không phải người ngay thẳng gì, Đại Kiều hẳn là so với tôi càng thú vị hơn a, thật sự, anh đổi người khác làm bạn gái đi, về mặt của anh tôi thiệt tình chịu không nổi a.”

Cùng thời điểm đó, Đại Kiều đang ở trung tâm mua sắm mỹ phẩm liên tiếp hất xi 3 cái.

“Bạn học Chu Tráng Tráng, em quá coi nhẹ mình rồi, tuy rằng lời em nói đều là sự thật nhưng em cũng còn có điểm sáng tí —— em xem em ăn cơm ăn rất ngon miệng nha.” Thường Hoàng cổ vũ.

“Anh chính là bởi vì điều này mới quán lấy tôi sao?” Chu Tráng Tráng nắm chặt nắm tay.

“Anh lúc trước dạ dày liên thường xuyên có vấn đề, rất hay phải tới bệnh viện, có nhiều món ngon này nọ cũng không thể ăn, có thể ăn cũng ăn không vô, cho nên đặc biệt hâm mộ khả năng ăn của mấy đứa trẻ khác.” Thường Hoàng bắt đầu nhớ lại chuyện cũ.

Chu Tráng Tráng lý giải loại tình tiết này là khi mỗi người tìm bạn đời trong tiềm thức sẽ bị hấp dẫn bởi người không thừa hưởng khuyết điểm của mình. Giống như là những anh chàng thấp luôn thích nãy cô nàng cao, hay giống như là nam béo phần lớn thích nữ nhỏ gầy, hoặc là nữ mũm mĩm phần lớn thích nam mũm mĩm cao. Đây là một loại gốc bủ.

Nhưng điều Chu Tráng Tráng không thể lý giải đó là, khi nào thì ăn nhiều cũng có thể trở thành tiêu chuẩn để tìm kiếm bạn đời? Đây quả nhiên là thế giới đồ nát a!

Chu Tráng Tráng chưa từ bỏ ý định, trông mắt vừa chuyển, lập tức liền nảy ra chủ ý: “Kỳ thật tôi còn có một em họ, so với tôi ăn còn nhiều hơn, không chỉ có ăn nhiều, ngực cũng lớn, Aoi (5) nhìn thấy nàng cũng chỉ biết khóc thối, điều quan trọng nhất là nàng từ nhỏ đã đặc biệt thích các anh chàng mê thể thao vận động, thật tình tôi cảm thấy hai người các người là một cặp trời sinh, bằng không, hiện tại tôi liền gọi hẹn nàng ra giới thiệu cho anh?”

Thường Hoàng trong mắt chợt loé lên 1 tia sáng, chậm rì rì nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, em như vậy là không thích làm bạn gái anh sao?”

“Ngài quá thông minh!” Chu Tráng Tráng quả thực cảm kích sắp khóc ra, nàng rốt cục có thể cùng Thường Hoàng tiến hành câu thông.

Thường Hoàng sờ sờ cằm, có điểm khó xử: “Aiz, vậy em lúc trước làm chi kêu anh phụ trách? Em cũng biết khi mà anh đã nhận định cái gì thì nhận định cả đời, như vậy đi, kiếp sau nếu em còn không muốn làm bạn gái anh thì hãy nói trước nhé, được không?”

Ý tứ chính là, đời này nàng – Chu Tráng Tráng sẽ hủy ở trên tay hắn!?

Chu Tráng Tráng mất hết can đảm, đứng lên vọt tới đồ ăn phẩm tiền ra sức lao đồ vật này nọ, nàng quyết định đem chính mình cấp xanh từ.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi com nước xong xuôi, Chu Tráng Tráng lại bị Thường Hoàng cấp đi xem phim, là series phim Harry Potter, đúng là phim yêu thích của Chu Tráng Tráng, huống chi Thường Hoàng còn đặc biệt chu đáo mua cho Chu Tráng Tráng 3 túi bỏng ngô, cầm bỏng trên tay, Chu Tráng Tráng nhất thời mặt mày hớn hờ.

Một khi được ăn uống phả phê, Chu Tráng Tráng dễ dàng thả lỏng cảnh giác, Harry Potter vừa chiếu, nàng bật người chỉ vào người đeo mắt kính nói: “Ngày xưa lúc học tiểu học, tôi ngồi phía sau một cậu bạn cũng đeo mắt kính như vậy, đặc biệt rất đáng yêu, lúc ấy chúng tôi đều rất thích nhau, ngày đó tốt nghiệp tiểu học còn ôm nhau gào khóc đến khan giọng.”

“Còn nhớ rõ như vậy ah.” Trong bóng đêm Thường Hoàng ngồi bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Đương nhiên, chúng tôi còn định ra lời thề nói 10 năm sau bên cạnh thùng rác thứ 3 ở ngoài cổng lớn trường tiểu học gặp lại tiếp tục nhân duyên, lúc ấy rất hồn nhiên thuần khiết a.” Chu Tráng Tráng cảm khái.

“Vậy em có đi không?” Thường Hoàng hỏi.

“Đương nhiên không có, tốt nghiệp tiểu học xong thì không có liên lạc.” Nhớ tới quá khứ, Chu Tráng Tráng còn rất thẫn thức.

Vừa dứt lời, ba bạch bông ngô trong tay bị Thường Hoảng cướp đi hai túi.

“ê ê ê, sao lại thế này?”

“Trước mặt bạn trai hiện tại nhớ nhưng lại mỗi tình đầu mắt kính nhỏ, cũng may em không đi gặp hắn, nếu không túi bông còn lại cũng không cho em.” Thường Hoảng trực tiếp đem hai bọc bông cướp được cho hai bạn nhỏ ngồi bên cạnh. (anh Hoảng ghen rồi kìa, giấu chưa quá)

Cầm túi bông ngô còn sót lại, Chu Tráng Tráng khóc không ra nước mắt.

Hôm nay lúc quay về phòng ngủ, Chu Tráng Tráng tay trái cầm N túi quần áo giấy dép, tay phải cầm N túi đồ ăn vặt, tất cả đều là Thường Hoảng kiên quyết mua cho nàng. (oa oa, ta cũng muốn có người mua cho n túi quần áo, giấy dép aaah)

“Cuối tuần, anh lại hẹn em” Trước khi đi, Thường Hoảng nói như vậy với nàng.

Đẩy cửa ký túc xá ra, Chu Tráng Tráng đang định khóc lóc kể lể chuyện hôm nay nàng gặp phải với các chị em cùng phòng, lại phát hiện ba người đang cao hứng vây quanh bàn ăn cái gì, trên bàn chất đồng nào là Pizza, mì ống, salad, nước ép trái cây, cơm chiên hải sản, các loại bánh ngọt, trông giống lễ ăn mừng năm mới. Nhưng khi thấy Chu Tráng Tráng lại gần, ba người giống như kẻ trộm, cái nĩa trong tay ba người nhất thời dừng lại giữa không trung.

Chu Tráng Tráng không nghĩ nhiều, buông đồ vật này nọ rồi lập tức than thở khóc lóc, bắt đầu lên án Thường Hoảng.

Vốn nghĩ đến Đại Kiều các nàng có thể có cùng chung mối thù với mình, ai ngờ ba người ho nhẹ một tiếng, nhưng lại bắt đầu hội nghị khuyến nhủ.

Đại Kiều cầm lấy một khối Pizza đưa vào trong miệng: “Tráng Tráng a, mình nói Thường huấn luyện viên thật sự là nam nhân chất lượng tốt, hội tụ đầy đủ 3 phẩm chất cao ráo đẹp trai giàu sang, quá tốt rồi còn gì, cậu cũng đừng phân vân nữa.”

Đồng Ý cầm lấy một miếng bánh ngọt, nhét vào trong miệng: “Tráng Tráng a, cậu nhớ nụ hôn đầu của cậu là bị anh ấy đoạt không, con gái phải trung trinh, đời này cậu nhất định phải là của anh ấy.”

Tiểu Thúy cầm lấy một ly nước trái cây, vừa uống vừa nhỏ giọng nói: “Tráng Tráng, thực xin lỗi.”

Nhìn thấy mỹ thực (thức ăn ngon) trên bàn, Chu Tráng Tráng ngay lập tức hiểu được: “Thường Hoảng hối lộ các cậu!”

“Cái gì kêu hối lộ a, cái này gọi là hiếu kính. Chúng mình sao lại có thể vì ... đồ ăn này bán đứng cậu chứ? Quá coi thường chúng mình.” Đại Kiều sửa đúng.

“Nói tóm lại, các cậu làm cho mình quá thất vọng rồi!” Chu Tráng Tráng vừa ngẩng đầu vừa ưỡn ngực, biểu hiện thần sắc của liệt sĩ cách mạng coi thường nội phản rồi treo lên gương mặt mình.

Tất nhiên tất cả đồ ăn trên bàn này đều bị nàng đoạt lại không còn miếng nào.

Chu Tráng Tráng không dự đoán được các tỷ muội cùng phòng sẽ bị mua chuộc —— lại bị mua bởi một ít thức ăn ít ỏi này, quả thực giống nàng cùng một loại, thật là làm người ta vô cùng đau đớn.

Để có của hối lộ, kể từ đó, mỗi ngày 24 giờ, ba người Đại Kiều bên tai Chu Tráng Tráng liên tục đưa tin ca tụng Thường Hoảng, thành công làm cho Chu Tráng Tráng ngay cả ăn mì gói cũng cảm thấy lạt lẽo.

Chiều này của Thường Hoảng thật sự là rất độc ác, Chu Tráng Tráng khó lòng phòng bị, phiền chịu không nổi, chỉ có thể giảm bớt thời gian ở phòng ngủ.

Hôm nay ở ngoài cổng trường học có xâu bánh nướng hình trái tim, vừa ăn vừa đi, gặp được các xã đoàn đang chiêu mộ thành viên mới, tình cảnh kia mới sôi động làm sao, tất cả xã đoàn đều lớn tiếng hét to, liều mạng thổi phồng chính mình, hạn chế mặt xấu, trong đó thành viên hội trà đạo cùng với hội cắm hoa bởi vì tranh đoạt thành viên mới mà cãi nhau một trận. Đi trong đám người này, Chu Tráng Tráng cảm thấy chính mình như là đi lạc vào tà giáo.

Ăn xong xiên bánh hình trái tim cuối cùng, Chu Tráng Tráng chúi chúi miệng, đang chuẩn bị đi quầy bán quà vặt mua khoai chiên, lại bị người gọi lại: “Bạn ơi, bạn ơi, heo Tráng Tráng?”

Đây là kẻ đáng chết nào dám tự đặt loạn biệt danh cho nàng? Chu Tráng Tráng cầm chắc que tre xiên bánh còn lại chuẩn bị đánh nhau, xoay người lại thấy hé ra khuôn mặt trắng nõn —— chính là mỹ nam bị bệnh – Hải Nhĩ.

Anh chàng giờ khắc này đang ngồi trước bàn của hội những người quan tâm công nghệ sinh học, thần sắc vẫn gầy yếu như lần gặp trước, cùng với vóc dáng gầy một cách tinh tế, hoàn toàn có thể rung động trái tim của nữ giới, Chu Tráng Tráng vội vứt bỏ hung khí là que trúc trong tay, vui vẻ chạy tới trước mặt Hải Nhĩ, không để cho hắn chạy lại, miễn cho một lần.

Hai người nói chuyện với nhau, Chu Tráng Tráng mới biết được, nguyên lai Hải Nhĩ là sinh viên năm hai khoa sinh học, phó hội trưởng hội những người quan tâm công nghệ sinh học, quả nhiên là phân vượn thổi hoắc nóng hằm hạp a (ko chịu nổi TT luôn, vừa nghe sinh học là nghĩ liền đến ..., pó tay), Chu Tráng Tráng lúc này quyết định chiếu cố việc kinh doanh của Hải Nhĩ, vung bút lên ký đem chính mình bán —— vào hội công nghệ sinh học.

Khi trở về hướng Đại Kiều nghe ngóng, nguyên lai Hải Nhĩ ở trường coi cũng rất nổi danh, khi mới vừa vào trường, có nhiều nữ sinh thầm mến đang dự định theo đuổi hắn, đáng tiếc sau lại bởi vì người này tính cách rất kỳ quái, suốt ngày ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu, một lần vào chính là vài ngày, các bạn nữ không chịu đựng nổi, dần dần đem ánh mắt chuyển dời đến các chàng đẹp trai khác.

Lúc nói xong, Đại Kiều nghiêm túc xem xét Chu Tráng Tráng rồi nói: “Bạn học Chu Tráng Tráng, bánh mỳ thì cậu một lần ăn hai cái còn chưa tính, hiện tại ngay cả nam nhân cũng muốn một lần ăn hai sao, thật sự quá phận, cậu đem Thường huấn luyện viên để ở chỗ nào?”

“Mình đem hán quăng trong nhà vệ sinh.” Chu Tráng Tráng nói thầm: “Mình cùng Thường Hoàng căn bản là rất trong sạch, nói sau, mình cùng Hải Nhĩ cũng là đơn thuần, như thế nào lại biến thành một chân đạp hai thuyền?”

“Thường Hoàng là người luyện võ, Hải Nhĩ muốn làm độc dược không màu không mùi cực kỳ dễ dàng, hai người này đều không thể trêu vào, đợi đến khi sự tình bại lộ, khó giữ được cái mạng nhỏ này.” Đại Kiều nhắc nhở.

Chu Tráng Tráng khó lòng giải bày, cũng lười giải thích, xem đã đến giờ tới hội, liền đi phòng thí nghiệm tìm Hải Nhĩ.

Hội cộng đồng quan tâm công nghệ sinh học rất ít được chú ý, chỉ có ít vài người, tất cả đều là các chàng trai cùng một vẻ cao ráo cận thị, tóc dựng kiêu đầu gà, Chu Tráng Tráng vừa thấy thế trận kia, nhất thời viên mãn —— “các đóa hoa hội cộng đồng quan tâm công nghệ sinh học” danh hiệu này không ai dám phản đối đi.

Đang vui vẻ, bên người truyền đến tiếng Hải Nhĩ: “Tráng Tráng heo, em đã đến rồi, lại đây ngồi bên cạnh anh.”

Này xuất quỷ nhập thần, Chu Tráng Tráng một thân mồ hôi lạnh, quả nhiên Hải Nhĩ đi đường nhẹ nhàng lay động như gió.

“Chúng ta hôm nay muốn thực nghiệm gì?” Chu Tráng Tráng ngồi xuống bên cạnh Hải Nhĩ, hỏi: “Chỉ dùng kính hiển vi để quan sát ấu trùng trên cây cỏ, hay là xét nghiệm táo.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng thí nghiệm một mảnh yên tĩnh, toàn bộ nam sinh chung quanh dùng ánh mắt xem một loại sinh vật chỉ số thông minh không đủ 70 nhìn Chu Tráng Tráng. Ngoại trừ Hải Nhĩ lương thiện —— hẳn là dùng ánh mắt xem người chỉ số thông minh mới vừa đủ 70 nhìn Chu Tráng Tráng. (thể mà gọi là lương thiện a)

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Chúng ta hôm nay phải làm chính là xét nghiệm tổ hợp hai cặp yếu tố của ruồi giấm *Drosophila* (1).”

“Ồ hai cặp gene trên nhiễm sắc thể không tương đồng, thể hệ lai thứ hai ở hai cặp tính trạng tương đối của nó là tổ hợp tự do.”

“Theo định luật thứ hai của Mendel, một cặp gene phân ly với một (hoặc vài) cặp gen phân ly khác là độc lập, cho nên một cặp tính trạng gene quy định ở thể hệ lai thứ hai tỷ lệ xấp xỉ là 3:1, trong khi hai cặp tính trạng gene quy định không tương hỗ với nhau ở thể hệ lai thứ hai tỷ lệ là 9:3:3:1.”

”Tráng tráng heo, nghe hiểu sao?” Hải Nhĩ dừng lại giảng giải.

Lời nói mới rồi, Chu Tráng Tráng nghe vào trong tai tự động phiên dịch thành.

Nuốt nuốt nước miếng, Chu Tráng Tráng gật đầu: “Tạm tạm.”

Kế tiếp làm xét nghiệm càng làm cho Chu Tráng Tráng không thể chịu nổi, Hải Nhĩ cư nhiên lấy ra một cái chai chứa ruồi giấm bay múa lung tung. Nhìn thấy côn trùng buồn nôn kia, cánh ghê tởm, chân ghê tởm, da gà trên cánh tay Chu Tráng Tráng bắt đầu nổi lên cục cục.

Tiếp đó tuyển chọn cặp cha mẹ, đem ruồi tiểu muội (ruồi cái) chưa từng “do love” cùng ruồi tiểu đệ (ruồi đực) chưa “do love” bao giờ tách ra (do love: từ của tác giả đó nhé), sau đó chọn ra mấy cặp ruồi tiểu đệ tiểu muội thuần khiết thả cùng nhau tiến hành nam nữ, không, là sống mái vận động (của tác giả luôn).

Nhìn thấy Hải Nhĩ thái độ nghiêm cẩn xem xét chuyện ... không mấy “hài hoà” như vậy (í nói chuyện mấy con ruồi đang làm, kheke), trong tim Chu Tráng Tráng phức tạp, như lần đầu hát một bài hát —— nói cũng không rõ cảm xúc.

Chỗ ruồi giấm người ta đang tích cực vận động không “hài hoà”, không “hài hoà”, ㄟ haiz, thế nào còn quan sát tỉ mỉ chứ?

Chu Tráng Tráng tỏ vẻ vô phương lý giải.

Hải Nhĩ tiếp tục cuồng nhiệt chú tâm vào trong thí nghiệm, mắt thấy nắng chiều dần nghiêng, tất cả nam sinh gần như đều đi hết, chỉ còn hấn ở lại tiếp tục chiến đấu hăng hái. Chu Tráng Tráng đói không chịu nổi, liền chạy tới tiệm ăn tiện lợi Khai Phong bên ngoài trường.

Ôm cả thùng to đồ ăn (giống camen nhưng to hơn, có nhiều ngăn) chạy về phòng thí nghiệm, mở cửa liền thấy Hải Nhĩ ghé nằm trên bàn thí nghiệm, hơi thở mỏng manh, trong dụng cụ thí nghiệm trước mặt vợ chồng ruồi giấm bọn họ vẫn đang trình diễn cảnh hoạt động tình yêu.

Chu Tráng Tráng thật muốn khóc, người nói Hải Nhĩ đứa nhỏ này sao lại chẳng ngay thẳng, ngay cả xem ruồi giấm cũng suy yếu, thật sự là vượt suy nghĩ người thường.

Đến gần, phát giác nguyên lai thân không còn sức là vì đã đói bụng —— dạ dày Hải Nhĩ nổi lên bài hợp xương vương không nhà trống.

Chu Tráng Tráng vội vàng lấy cánh gà lấy ra đặt trước chóp mũi hấn, quả nhiên Hải Nhĩ bắt đầu thức tỉnh, thấy cánh gà vàng giòn thơm nức, nháy mắt biến thành Saint Seiya (2), bắt đầu nạp đầy máu sống lại, cầm lấy cánh gà hồ hởi ăn.

Lại là bị đói mèm ngắt đi, Chu Tráng Tráng thấy đau lòng, cái cách đã nhiều năm như vậy rồi sao Hải Nhĩ này nhân sinh vẫn còn dừng lại ở thời kỳ thiên tai 3 năm đầu?

Thật đáng thương.

Phía bên này Chu Tráng Tráng đang thương cảm Hải Nhĩ thì Hải Nhĩ đối với nàng tràn đầy cảm kích: “Tráng Tráng heo, cảm ơn em đã hai lần cứu anh, em về sau có cái gì muốn anh hỗ trợ, cứ việc nói nha.”

Chu Tráng Tráng thật là có việc muốn nhờ hấn giúp: “Về sau đừng gọi em là Tráng Tráng heo được không?”

“Anh cảm thấy tên này nghe rất đáng yêu.” Hải Nhĩ không nghĩ buông tha cho.

“Anh nếu thật sự muốn kêu như vậy cũng được, nhưng nhắc nhở trước, có một người cũng gọi em như vậy bị em không cẩn thận làm ngã xuống lầu, bị gãy xương đùi; lại cũng có một người gọi em như vậy bị em không cẩn thận đâm một phát vào mắt, cải trang thành gấu mèo mất ba ngày.” Chu Tráng Tráng ra về lo lắng nói.

Đầu óc Hải Nhĩ đâu phải dễ tượng trưng, lúc này kẻ tuần kiệt liền thức thòi, sửa lại xưng hô: “Tráng Tráng.”

Thủ trưởng Chu Tráng Tráng rất là vừa lòng, Hải Nhĩ này, kiểm soát thật tốt ㄟ, nàng rất thích loại con trai quý báu này.

Như là đói lạp, buổi tối quay về phòng ngủ liền nhận được điện thoại quấy rầy của Thường Hoàng.

“Hôm nay đi lung tung ở đâu? Sao lại trễ như vậy mới quay về phòng ngủ?” Thường Hoàng hỏi.

Chu Tráng Tráng vừa nghe, câu hỏi này giống như hấn đã đặt cameras ở trong phòng nàng. Quay đầu vừa thấy, phát hiện ba người Đại Kiều bắt đầu tỏ ánh mắt vô tội. Không có quan hệ a không có quan hệ, ba người này đã đem nàng bán đi như vậy ah!

“Sao lại không trả lời?” Thường Hoàng còn không buông tha nàng.

“Tôi đi thư viện đọc sách.” Chu Tráng Tráng quyết định bảo hộ Hải Nhĩ.

“Bạn học Chu Tráng Tráng, anh như thế nào nghe đi nghe lại cũng không ra mùi sách trên người em nha.”

“Phải không? Tôi lại dễ dàng nghe thấy mùi hỗn đản trên người anh ah.”

“Đáng tiếc em là bạn gái của người có mùi hỗn đản này, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, vậy em nói em là cái gì?”

Tuy rằng Chu Tráng Tráng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là nàng mãi mãi cũng không thể nào là đối thủ của Thường Hoàng, cân nhắc kỹ, rốt cục nhịn xuống chiến đấu cùng hấn, trầm mặc cho xong việc.

Thường Hoàng đối với sự im lặng này thực vừa lòng: “Như vậy mới ngoan, Chu Tráng Tráng tên của em là do cha mẹ đặt không thể sửa đổi, nhưng tính tình thì vẫn có thể thay đổi cho thích hợp phát triển theo hướng “chim nhỏ nép vào người.” (mô tả các cô gái nhỏ nhắn, dễ thương, tính tế, quyến rũ)

Chim nhỏ nép vào người, tôi còn muốn hơn đại bàng giương cánh ah! Chu Tráng Tráng oán thầm.

Trải qua so sánh đói lạp này, Chu Tráng Tráng lại một lần phát hiện chỗ Hải Nhĩ thật là tốt. Kết quả là, không có việc gì nàng liền chạy đến phòng thí nghiệm, mỗi ngày mang theo đồ ăn cho Hải Nhĩ.

Nhìn thấy bộ dạng Hải Nhĩ cúi đầu ăn một cách ngoan ngoãn, Chu Tráng Tráng rất muốn sờ sờ đầu hấn —— đứa nhỏ này rất giống Tiểu Bác Mỹ nhà mình trước kia, nuôi mới một nửa kết quả bị con chó hoang câu dẫn rồi trốn nhà bỏ đi. (Tiểu Bác Mỹ, tưởng ai, thì ra là cún con ah, dám coi anh là cún kia)

Đương nhiên, Hải Nhĩ cũng không biết mình ở trong lòng Chu Tráng Tráng chỉ là con chó nhỏ, cho nên phá lệ đối với Chu Tráng Tráng không muốn xa

rời, vừa từ cửa sổ phòng thí nghiệm nhìn thấy Chu Tráng Tráng cùng thức ăn trong tay nâng, xúc động liền dâng lên. Ở trong mắt Chu Tráng Tráng, cử chỉ này chính là thời điểm Tiểu Bác Mỹ năm đó đang nhìn thấy mình về nhà không ngừng ngừng nguẩy cái đuôi, dùng câu nói của Quỳnh Dao chính là —— đáng yêu đến nỗi khiến nàng cảm thấy đau lòng.

Tình cảm hai người cứ theo trữ lượng ăn mà dần gia tăng, rốt cục có một ngày, Đại Kiều phát hiện điều không thích hợp: “Chu Tráng Tráng, cậu cùng Hải Nhĩ kia thật sự làm điều đó rồi?”

“Xin chú ý dùng từ văn minh.” Chu Tráng Tráng kháng nghị: “Thu hồi cái từ ‘làm’ kia của cậu đi.”

“Hỏi lần nữa, cậu cùng Hải Nhĩ kia thật sự làm rồi sao?”

“Minh cũng lặp lại lần nữa, xin sử dụng từ văn minh chút!”

“Aiya, mình là hỏi cậu cùng Hải Nhĩ kia thật sự thành bạn trai bạn gái rồi sao?”

“Không nên nói vậy, mình đến nay còn độc thân, và lại quyết định lấy thẳng nữ làm phương hướng phát triển.”

“Thôi đi, ngày hôm qua mình đi ngang qua phòng thí nghiệm, thấy một mình cậu đang ngây người, vẻ mặt mê gái nhìn Hải Nhĩ đang quan sát ống nghiệm, ám muội như vậy còn nói không có gì?”

Lời này thật sự cũng không nói sai, hôm qua Chu Tráng Tráng đúng là cái vẻ mặt mê gái nhìn Hải Nhĩ —— một thân áo blouse trắng mềm mại, da thịt trắng mỏng manh, khuôn mặt nghiêng hờn mỹ, lông mi dài cong vút, ngón tay thon dài, thần thái chuyên tâm —— trong khoảng yên lặng đó quả thật lòng xuân của Chu Tráng Tráng cũng nhộn nhạo hồi lâu.

“Minh nói, cậu thực thích Hải Nhĩ sao?” Đại Kiều đã hỏi tới trọng điểm.

“Minh cảm thấy, anh ấy ... người này làm cho người ta đau lòng, đặc biệt khi anh ấy ăn thức ăn mình mua mang tới, nhìn vào mắt mình giống như là nhìn thấy đức mẹ Maria, hơn nữa cũng không cãi nhau với mình, rất nghe lời, kêu anh ấy làm cái gì thì anh ấy sẽ làm cái đó, rất dễ đi vào lòng người.” Chu Tráng Tráng nhớ lại.

“Xong rồi, một cô gái bắt đầu đau lòng vì một tên con trai, tuyệt đối là có ý tứ với hần.” Đại Kiều thở dài: “Chu Tráng Tráng a Chu Tráng Tráng, Thường Hoàng tốt như vậy cậu không cần, lại chọn tên kỳ lạ này, không biết cậu nghĩ như thế nào nữa.”

Nghe xong lời nói Đại Kiều, Chu Tráng Tráng nhất thời giật mình —— chẳng lẽ nàng thực sự thích Hải Nhĩ sao?

Việc này khả đại khả tiểu, Chu Tráng Tráng đem hai chữ “ăn no” hiển nhiên trở thành mục tiêu theo đuổi lớn nhất đời mình, cho nên đối chuyện luyến ái này một chút hứng thú cũng không có —— tục ngữ nói, no ấm rồi mới nghĩ đến dâm dục ^_^ thôi, Chu Tráng Tráng mỗi ngày đều vì no bụng mà phấn đấu, tinh lực để quan tâm đến chuyện kia tự nhiên phân tán đi ít nhiều, cho nên nàng nửa đời trước chưa có phát sinh qua sự tình này.

Mà trong lúc đó chuyện tình cùng Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng cho rằng kia chính là do chính mình ăn quá nhiều thịt bò, thịt heo, dê, gà, vịt tạo thành sát nghiệp nên gặp báo ứng (oh my god, anh Hoàng mà biết TT nghĩ mình là báo ứng của TT thì chắc ộc máu quá), không thể nhập chung hai loại phạm trù cảm tình này được.

Như vậy tính ra, trừ bỏ kính nhỏ năm đó cùng mình ước định gặp mặt bên cạnh thùng rác thứ ba nhưng lại thất hẹn, người con trai mà Chu Tráng Tráng cảm thấy hứng thú cũng chỉ còn lại Hải Nhĩ.

Tối hôm đó, lần đầu tiên trong mộng Chu Tráng Tráng không mơ thấy mì ăn liền, chân gà nướng, thịt kho tàu, mà là mơ thấy Hải Nhĩ ngồi chồm hổm bên chân mình, giống như những lúc lúc Tiểu Bác Mỹ phe phẩy đuôi ngồi bên.

Sau khi tỉnh lại, Chu Tráng Tráng ở trong căn tin gặm 3 cái bánh rán, ợ no một cái, quyết định đi tìm Hải Nhĩ thổ lộ .

Chính là nàng quên mất hôm nay lại là cuối tuần.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Chu Tráng Tráng đứng dưới tán cây Hoè lớn ở ký túc xá nam sinh năm 3 chờ Hải Nhĩ, trong tay cầm một túi lớn bánh bao chiên sinh tiền, đầy bánh vàng óng ánh giòn thơm, da mỏng thịt tươi, mùi hương kia khiến nàng chảy nước miếng, Chu Tráng Tráng phải dùng hết tất cả tự chủ của mình mới không đi ăn vụng. Ý trung nhân trong mộng của Từ Hà tiên tử là anh hùng cái thế, sẽ cười câu vồng đi cưới nàng. Mà người trong mộng của Chu Tráng Tráng lại là

tiểu tử bán hàng, sẽ cầm theo một túi lớn sinh tiền đến nuôi nàng.

Suy bụng ta ra bụng người, Chu Tráng Tráng cảm thấy có một túi lớn sinh tiền này thế nào Hải Nhĩ cũng sẽ đáp ứng làm bạn trai mình.

Khi gọi điện thoại cho Hải Nhĩ, hắn đang ngủ, nghe Chu Tráng Tráng nói có việc cần nói chuyện, liền đáp ứng rửa mặt xong thì xuống dưới.

Sau đó, Đại Kiều tò mò hỏi Chu Tráng Tráng bây giờ đã có vạch kế hoạch gì: “Này, cậu nhất định cảm thấy rất khó khăn phải không, thời gian chờ đợi chuẩn bị đi tỏ tình đối với bất luận nữ sinh nào mà nói cũng đều trôi chậm chạp a.”

Chu Tráng Tráng lắc đầu: “Cũng không đâu, cậu không biết sinh tiền kia rất thơm sao, mình còn lo anh ấy chưa kịp đến mình đã lấy chúng ăn sạch hết rồi nè.”

Đại Kiều lặng lẽ xoay lưng đi: “Mình sai rồi, mình không nên thảo luận với cậu vấn đề nhân sinh này.”

Không nói nhiều nữa, trở lại hiện trường, Chu Tráng Tráng lúc này tay đang cầm sinh tiền, miệng nuốt nuốt nước bọt chờ đợi Hải Nhĩ thì vô tình nhận được điện thoại Thường Hoàng gọi tới.

Chẳng biết như thế nào mà Chu Tráng Tráng có chút hoảng hốt, mồ hôi lạnh toát đầy lòng bàn tay, giống như cô vợ nhỏ bị phát hiện gian tình.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, nàng quả thật cùng Thường Hoàng không có quan hệ gì, sao lại chột dạ gì nha?

Thở sâu, Chu Tráng Tráng tiếp điện thoại.

“Hôm nay chị họ anh mời chúng ta ăn cơm, em đang ở đâu?” Thường Hoàng hỏi.

“Chị họ anh?” Chu Tráng Tráng lại một lần không hiểu gì hết.

Chị họ hắn đến đây, vậy chắc anh em họ cũng sắp kéo nhau tới luôn sao? Một đồng người lộn xộn này làm cái gì ah?

“Anh nói với chị họ là anh mới có bạn gái, chị rất hiếu kỳ, cho nên muốn gặp em.”

“Tôi cũng không phải gấu trúc trong vườn bách thú, mọi người chạy tới xem, tôi không gặp.” Chu Tráng Tráng kháng cự.

“Không cần thẹn thùng, anh trước tiên đã nói cho chị là diện mạo cùng nội tâm của em không động dạng, không cần lo lắng nàng thất vọng.” Thường Hoàng cho một cái công kích nhưng giả vờ như đang an ủi.

“Tôi hôm nay có việc, không có ở trường học, ở nhà bạn tôi.”

“Chu Tráng Tráng em ngứa da rồi phải không? Mỗi cuối tuần chúng ta chỉ có một ngày chủ nhật mới có thể gặp nhau vậy mà em còn chạy loạn đi đâu hả?

“Ai nha, xe phải qua đường hầm, alô, alô, sao lại không có tiếng? Alô?”

Chu Tráng Tráng mượn chiều này, tắt điện thoại Thường Hoàng sẵn tay tắt luôn nguồn.

Nắm chặt nắm tay, Chu Tráng Tráng hát vang trong không khí, không có gì có thể ngăn cản nàng hướng Hải Nhĩ tỏ tình.

Thoáng cái Hải Nhĩ đã tới rồi, tóc mềm hơi chút rối bời, hai mắt nhấp nhem vừa mới tỉnh ngủ, nhưng lại đối với Chu Tráng Tráng triển khai một nụ cười vô cùng “hại dân”.

Chu Tráng Tráng cũng quyết định không hề nhần nhó, tiến lên từng bước, đem sinh tiền đặt trong tay Hải Nhĩ.

“Tráng Tráng, em thật tốt với anh.” Hải Nhĩ cầm sinh tiền thỏa mãn cắn một cái.

“Hải Nhĩ, em về sau nếu em có bạn trai, vì tránh hiểu lầm em sẽ không thể mua thức ăn cho anh được.” —— Chu Tráng Tráng bắt đầu khai triển bước đầu của kế hoạch.

“Em có đối tượng?” Hải Nhĩ buông Tiên bao.

“Tạm thời chưa có, nhưng khó tránh tương lai sẽ có.” —— Chu Tráng Tráng tiến thêm bước thứ hai.

“Thật đáng tiếc .” Nhìn thấy Tiên bao trong tay, Hải Nhĩ có chút thất vọng.

“Kỳ thật, em nghĩ chỉ cần tìm người bạn trai nào sẽ không phản đối em mua đồ ăn cho anh là được.” —— Chu Tráng Tráng tiếp bước 3 trong kế hoạch.

“Người như vậy, không dễ tìm đâu.” Hải Nhĩ hỏi.

“Kỳ thật cũng không khó, anh nghĩ xem anh sẽ phản đối bạn gái mình mua thức ăn cho mình sao?” —— kế hoạch bước 4 của Chu Tráng Tráng.

“Ý của em là?” Hải Nhĩ có điểm thông suốt.

“Ý tứ của cô ấy là hy vọng được làm bạn gái em.” —— một giọng nữ có chút quen thuộc thay Chu Tráng Tráng hoàn thành bước cuối kế hoạch tỏ tình.

Chu Tráng Tráng nhìn lại, phát hiện người nọ chính là nghiêm cẩn mỹ nữ trước đó không lâu trong phòng bệnh cùng Tần Trung trình diễn kịch luân lý gia đình —— chị họ của Hải Nhĩ.

Hôm nay vị chị họ này không mang kính đen, tóc dài xoắn uốn lượn trên vai, nhìn quyến rũ hơn trước nhiều.

Sau này, Đại Kiều dùng những lời đánh giá giờ phút này của Chu Tráng Tráng: “Ngay tại thời điểm tình tiết cao trào như thế, cậu cư nhiên còn có tâm tư đi quan sát quần áo của chị họ, Chu Tráng Tráng không phải cậu ít thông minh mà căn bản là không có đầu óc.”

Đại Kiều sờ dĩ nói như vậy là vì lúc ấy, cùng đứng chung với chị họ Hải Nhĩ còn có một người đang dựa vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng cười ngậm một hàm ý không rõ, ánh mắt dày nguy hiểm nhìn chằm chằm chính mình Thường Hoàng.

Chu Tráng Tráng chớp chớp mắt, động tác kế tiếp chính là xoay người nhanh chân bỏ chạy, đương nhiên trước khi đi cũng không quên cầm theo túi bánh.

Lần này người ngăn nằng lại, cư nhiên là vị chị họ kia.

Về mặt chị họ cười xấu xa đảo tầm mắt dán ở trên người Chu Tráng Tráng, Thường Hoàng, Hải Nhĩ, từ từ nói: “Thanh niên bây giờ ah, nói chuyện yêu đương đều học trong phim HK, quan hệ nhân vật cũng thật đủ rắc rối phức tạp.”

Chu Tráng Tráng nhất thời không hiểu ý tứ của những lời này, giấy tiếp theo, Hải Nhĩ liền thay nàng giải tỏa nghi vấn, chỉ thấy hần đối với Thường Hoàng nói hai chữ: “Anh họ.”

Quả thật đúng với câu đùa kia, chị họ đều đến đây, anh họ còn thể nào có thể không đến?

Thượng đế chứng minh, đầu óc Chu Tráng Tráng vẫn còn có trang bị nào, bởi vì phút giây kế tiếp, nàng tính ra chính xác quan hệ của ba người này.

Nghiêm cẩn mỹ nữ là chị họ Hải Nhĩ, Thường Hoàng là anh họ Hải Nhĩ, mà như lời Thường Hoàng nói là sẽ đưa Chu Tráng Tráng đi gặp chị họ hần cũng có nghĩa là nghiêm cẩn mỹ nữ kia.

Chu Tráng Tráng lệ chạy vội, vốn nghĩ đến tên Thường Hoàng cố chấp phải làm bạn trai nàng đã đủ độc ác, ai ngờ hai mươi năm trước hần còn kiên quyết phải đầu thai thành anh họ Hải Nhĩ, thật sự là quá hung tàn.

“Kia, làm người điều quan trọng nhất chính là vui vẻ, phát sinh loại sự tình này, tất cả mọi người cũng không ai muốn, chuyện tình cảm kia là không thể cưỡng cầu, các em có đôi bụng không a, chị pha mì ăn liền cho các em ăn.” Nghiêm cẩn biểu tỷ vừa nói xong lời thoại kinh điển TVB vừa cười lớn đem ba người kéo đến một cửa hàng lẩu ngoài trường. (TVB: đài truyền hình lớn của HK, lò sản xuất những bộ phim HK kinh điển)

Sau khi ngồi xuống, Chu Tráng Tráng không ngừng gấp thịt bò trên bàn, Hải Nhĩ không ngừng ăn bánh tiên bao mà Chu Tráng Tráng mua cho, Thường Hoàng tiếp tục vẫn duy trì khoe miệng mỉm cười kia nhìn chằm chằm Chu Tráng Tráng

Còn lại chị họ nghiêm cẩn —— tên đầy đủ là Mi Dịch, nhìn thấy ba thanh niên đầy tâm sự trước mặt, vẫn nói không ngừng.

“Anh em các cậu sao lại phát sinh chuyện này, chị một chút cũng không thấy kỳ quái, trước đây các em thích ăn uống chơi đùa, cái gì cũng giống nhau, lúc ấy chị còn nói sau này các em mà tìm bạn gái khẳng định thể nào cũng giống nhau, ai ngờ không chỉ là giống, căn bản là cùng một người.”

“Chị bảo em gái này, em còn chị gái em gái nào không, giới thiệu thêm một người đi, khỏi cho gia đình tụi chị xảy ra thảm kịch.”

“Nhưng nói thật, Thường Hoàng, em lần này bại trong tay Hải Nhĩ, với lại trong tim bạn gái em căn bản là không yêu thích em, người ta thích chính là Hải Nhĩ. Coi như, em đường đường là anh trai thì nên làm cho tốt, nhường lại cho em mình đi.

Nghe thế, Thường Hoàng người không nói chuyện này giờ giương mắt xem kịch vui khi người gặp họa nhìn Mi Dịch, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng: “Chị họ, nhắc nhở một câu, Tần Trung lập tức sẽ đến đây.”

Nghe thấy cái kia tên, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Mi Dịch xuất hiện một cái chớp mắt ngưng trệ, nhưng rất nhanh khôi phục lại: “Em lừa chị đi, chị thả ra tin tức giả để hần tưởng chị đang ở Maldives, coi chừng bây giờ hần đã ngồi trong khoang hạng nhất phò cái mặt đen xì ra cùng nói chuyện với tiếp viên hàng không rồi.”

“Yên tâm, khẩu vị Tần Trung khá nặng, mỹ nữ bình thường thấy chóng mặt, lại thích loại như chị.” Không đợi Mi Dịch nổi giận, Thường Hoàng tiếp tục tuân theo một tràng: “Em vừa mới gửi tin nhắn thông báo cho anh ấy tâm tích của chị, đoán chừng lập tức sẽ chạy đến.”

“Khi nào thì thông báo?” chiếc đĩa Mi Dịch đang gấp khối thịt cứ như vậy rớt xuống dưới, chốc lát sau bị Chu Tráng Tráng lạng lẽ không một tiếng động chiếm đi ăn ăn ăn. (anh chị này phối hợp nhịp nhàng thật, rất xứng đôi).

“Ngay tại thời điểm chị nói — làm người điều quan trọng nhất chính là vui vẻ, phát sinh loại sự tình này, tất cả mọi người cũng không ai muốn —.” Thường Hoảng hai mắt nửa mở, giống con báo cường tráng lười biếng tranh cãi vô lý.

“Chính bởi vì người đáng ghét như vậy nên bạn gái người mới có thể chạy theo Hải Nhĩ!” Mi Dịch hỗn hển bỏ lại những lời này rồi cầm lấy túi xách da chạy lấy người.

Trước cái lều trên bàn, chỉ còn lại có tổ ban người đóng phim HK.

Cần quét hết thịt bò xong rồi, Chu Tráng Tráng bắt đầu quét sang vịt quay, còn Hải Nhĩ buông tiền bao bắt đầu tiến công tôm nưong.

Thường Hoảng nhìn hai người đối diện ngoan ngoãn ngồi ăn lẩu, tay phải duỗi ra, tựa lưng vào ghế ngồi, tư thế thanh thản mà nguy hiểm, hỏi: “Thành thật khai báo đi, Chu Tráng Tráng, em hồng hạnh vượt tường đã bao lâu rồi?”

“Không vài ngày, hơn nữa, tôi không vượt tường, tôi và anh căn bản quan hệ gì đều không có, tôi là người tự do.” Chu Tráng Tráng vội vàng giải thích, sợ Hải Nhĩ đánh giá thấp năng.

“Em với anh quan hệ gì cũng không có, vì cái gì còn theo anh đi hẹn hò, theo anh ăn cơm, theo anh đi xem phim, theo anh đi dạo phố?” Thường Hoảng thử nhe răng.

“Đó đều là anh bức bách.” Chu Tráng Tráng vô lực, nàng là người sống ở trái đất, còn Thường Hoảng kia lại ở Sao Hoả, hoàn toàn không thể hiểu lời nhau được.

Thường Hoảng không để ý tới, tiếp tục thẩm vấn Hải Nhĩ: “Em thích cô ấy sao?”

Chu Tráng Tráng vừa nghe, nhất thời cảm thấy rất hấp dẫn, không đợi Hải Nhĩ trả lời, vội nói: “Tôi cũng thích anh ấy, nếu anh ấy thích tôi, anh không phải nên tác thành cho chúng tôi sao?”

Thường Hoảng im lặng liếc mắt nhìn Chu Tráng Tráng một cái, lại tiếp tục cùng Hải Nhĩ nói chuyện: “Hải Nhĩ, vẫn là cách cũ, em thích gì đó, anh đều tặng cho em.”

(Haiz, anh Hoảng ơi, anh nói thế người như Hải Nhĩ sẽ nhận sao? Mà nếu Hải Nhĩ nhận, anh chắc buông tay được sao?)

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Chu Tráng Tráng lập tức giống như đánh trống mờ cờ, ông trời không đến nỗi bạc đãi nàng, chịu đựng lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi trong tay Thường Hoảng.

Chu Tráng Tráng nhìn về phía Hải Nhĩ, vẻ mặt chờ mong, nàng tin tưởng Hải Nhĩ cũng thích mình —— ít nhất cũng sẽ thích mình mua bánh tiên bao cho hân.

Dưới áp lực của hai cổ ánh mắt, Hải Nhĩ cúi gằm khuôn mặt xuống, trong ngày thu ẩm áp mang ánh nắng lạnh tựa hồ có thể xuyên thấu da thịt hân. Chu Tráng Tráng cảm thấy cả quán lẩu đều trở nên yên lặng, chỉ còn lại có tiếng sôi “phốc phốc phốc” của một lớp ớt dày đặc bốc mùi cay nồng trong nồi vang lên.

Dường như thời gian trôi qua rất lâu rồi, Hải Nhĩ ngẩng đầu lên, nói với Chu Tráng Tráng: “Tráng Tráng, sinh tiền em vừa mua cho anh ăn thật ngon, có thể đi mua cho anh thêm một ít nữa không?”

Chu Tráng Tráng nháy mắt cảm thấy mình cùng Hải Nhĩ đúng là trời sinh một đôi, vào thời điểm khăn trương như vậy mà đứa nhỏ này cư nhiên còn muốn ăn, quả nhiên có khí phách của nàng.

Tâm hồn đồng cảm, Chu Tráng Tráng ngay tức khắc liền đáp ứng: “Anh chờ em, lập tức mua trở về.”

Sau khi nói xong, Chu Tráng Tráng liền bước chạy đi, thẳng đến tiệm bán sinh tiên.

Tiệm bánh kia kỳ thật không xa, chạy qua hai con đường là tới, lúc Chu Tráng Tráng tới, trước mình còn có một bác gái đang mua một túi lớn, chỉ có thể chờ chủ tiệm làm. Trong khi chờ đợi, Chu Tráng Tráng buồn chán sắp chết, nhìn người đi đường, đúng là Chủ Nhật cuối tuần, có không ít cặp tình nhân trẻ dạo phố, tình cảnh ngọt ngào kia thật khiến người ta đỏ mặt.

Chu Tráng Tráng cũng không khỏi bắt đầu ảo tưởng về sau nếu mình cùng Hải Nhĩ thành đôi, địa điểm hẹn hò tuyệt đối sẽ ở mấy nơi đại loại phải có thức ăn ngon, đến lúc đó, hai người anh dứt em một ngụm bánh, em dứt anh một gắp mì chua cay, không biết cỡ nào mãn nguyện đâu.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có tin nhắn đến, là của Hải Nhĩ gửi tới.

Lúc này, sinh tiên đã làm xong, Chu Tráng Tráng trả tiền, cầm theo sinh tiên, vừa qua đường vừa mở tin nhắn. Màn hình chỉ có một câu: “Tráng Tráng, thật xin lỗi, vui vẻ cùng một chỗ với anh họ đi, anh ấy thật rất tốt.”

Chu Tráng Tráng cẩn thận nhìn kỹ, tổng cộng mười chín chữ, tuy nàng vẫn đọc được, hiểu được từng chữ nhưng khi hợp lại một câu, cũng không biết gì, hoặc là nói không muốn hiểu.

Cho đến khi tiếng còi ô tô thét chói tai vang lên đem nàng bừng tỉnh, Chu Tráng Tráng lúc này mới phát hiện, đã đèn đỏ, mà chính mình vẫn còn đứng ở giữa đường. Người đi đường chung quanh ném đến những ánh mắt khác thường, vô số ô tô ở bên người nàng gào thét chạy qua, nổi lên cuộn cuộn bụi.

Chu Tráng Tráng chậm rãi đi tới, vẫn trở về quán lẩu kia, nàng hy vọng có gặp Hải Nhĩ, nhưng nơi đó chỉ có Thường Hoàng.

“Ăn đi, anh lại gọi thêm hai đĩa thịt bò nè.” Thường Hoàng làm giống như cái gì cũng chưa xảy ra tiếp đón Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng ngồi xuống, cũng không động đến thịt bò, chính là cầm lấy sinh tiên, ngồi lạng người ăn bánh. Tuy là mỹ vị, nhưng vào đúng thời khắc này, trong đầu Chu Tráng Tráng chỉ có một thành ngữ —— lạt như nước ốc.

Tiền bao cảm thấy thực ừy khuất ah.

Thường Hoàng ngồi yên ở đối diện, bình tĩnh nhìn nàng, thật lâu sau, rốt cục nói: “Chu Tráng Tráng, chuyện này cho tới bây giờ chúng ta coi như chưa hề phát sinh qua.”

Chu Tráng Tráng không có trả lời, mà cứ tiếp tục ăn sinh tiên, cho đến khi đem một túi lớn sinh tiên ăn hết, uống một hớp nước, nàng ngẩng đầu hỏi Thường Hoàng: “Có phải anh buộc Hải Nhĩ rời đi không?”

“Không phải.” Thường Hoàng phủ nhận.

“Nói dối.” Chu Tráng Tráng không tin.

“Chu Tráng Tráng, em tự tin Hải Nhĩ sẽ thích em sao?” Thường Hoàng nhìn chằm chằm nàng.

“Cho dù không thích, từ từ cũng sẽ thích, tôi là nói, nếu không có câu nói của anh.” Chu Tráng Tráng dừng cảm đón ánh mắt hân: “Thường Hoàng, tôi chán ghét anh.”

Khuôn mặt Thường Hoàng bình tĩnh tựa hồ nước, gió thổi qua một lớp bụi, trên mặt hồ liền phủ kín một tầng mỏng manh: “Về điểm ấy, anh cũng không phải thiên tài số một làm sao biết.”

“Tôi ghét anh bá đạo, tôi ghét anh thô lỗ, tôi chán ghét anh không thể câu thông, nói chung, tôi không muốn gặp lại anh nữa!” Sau khi nói xong, Chu Tráng Tráng đứng dậy chạy ra khỏi quán lẩu.

Chu Tráng Tráng chạy theo lối đi bộ, chạy vào cửa sau trường học, chạy vào rừng cây nhỏ —— đây là khuôn viên xanh trong trường học, trong đó có không ít ghế tre, chung quanh có đủ loại cây xanh.

Ngay tại lối đi ra khỏi rừng cây nhỏ, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân cấp tốc mà vững vàng, lập tức cánh tay Chu Tráng Tráng đã bị giữ chặt, cả người đổ về phía sau. Cái ngã này áp vào trong một khuôn ngực, Chu Tráng Tráng nhận ra thân hình này, hương vị —— mang theo dã tính.

“Thường Hoàng, anh buông ra, tôi về sau cũng sẽ không để ý anh, cũng sẽ không để anh tùy ý khi dễ!” Chu Tráng Tráng càng không ngừng đánh tay vào ngực Thường Hoàng.

“Anh khi nào thì khi dễ em?” Trong yết hầu Thường Hoàng truyền đến cái cười trầm.

“Anh hẳn là nên hỏi, anh khi nào thì không có khi dễ ta!” Chu Tráng Tráng buồn bực.

“Chu Tráng Tráng, đủ náo loạn âm ỉ rồi, đi, anh dẫn em đi chơi trò chơi.” Thường Hoàng xuống nước đổ dành.

Chu Tráng Tráng dừng động tác phản kháng lại, nhìn thấy Thường Hoàng, nói: “Cho dù tôi không thể cùng một chỗ với Hải Nhĩ, tôi cũng sẽ không cùng một chỗ với anh.”

“Vì cái gì?” Thường Hoàng nhếch miệng cười: “Chẳng lẽ một người bạn trai như anh đây không đủ tốt?”

“Anh căn bản không phải muốn làm một người bạn trai, anh căn bản không thực sự nghiêm túc, Thường Hoàng, nói chuyện yêu đương không phải là việc chuyển nhà, cho dù anh không quan tâm đến cảm xúc của bản thân mình thì cũng phải quan tâm đến cảm xúc của tôi. Cái tôi cần chính là một người bạn trai bình thường, một phần cảm tình bình thường mà không phải giống như anh treu chọc, đùa cợt nói yêu đương.” Chu Tráng Tráng hít không khí:

“Thường Hoàng, anh cần bản chưa nghiêm túc cùng tôi, anh chính là đang đùa, chính là đang chơi, anh cùng những người phong lưu nhân phẩm thấp không có gì khác nhau, tôi sẽ không lãng phí thời gian với anh, tôi rất nhanh sẽ tìm được bạn trai mới, cũng xin anh không cần lại quấy rầy cuộc sống của tôi, cảm ơn hợp tác!” (nói cho nhiều vào ...)

Sau khi Chu Tráng Tráng nói hết ra, sau khi suy nghĩ lại nhất thời cảm thấy vừa rồi khí thế mình vẫn rất hào hùng, ít khi gặp được a. (hả hề cho nhiều vào...). Đang đắc chí, đã thấy Thường Hoàng sắc mặt không đúng, trong thâm trầm mang theo cơn lốc lặng im. (giờ mới biết sợ sao???hehe)

Dựa vào bản năng động vật, Chu Tráng Tráng cảm giác được nguy hiểm, đang định xoay người chạy trốn, nhưng Thường Hoàng lại giống như một tòa núi lớn đè xuống, trực tiếp đem nàng đặt trên mặt cỏ, thân thể cử động day dưa khẽ chạm cây hoa, đoá hoa vàng nhạt không biết tên gì khẽ lung lay, mon tron đuôi lông mày Thường Hoàng.

Lúc này đúng là giữa trưa, trong rừng cây nhỏ không có người đi qua, chung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Chu Tráng Tráng bị không khí như vậy dọa sợ, nhất thời quên phát ra tiếng kêu cứu, chỉ có thể sửng sờ nhìn thân thể Thường Hoàng đè xuống, nhìn thấy hán đem môi áp đè lên môi chính mình. (Anh Hoàng phản công rồi, lấy “im lặng” chế trụ “nói nhiều”, hehe 2nd kiss nha)

Đây là lần thứ hai hai người hôn môi, không giống như nụ hôn bất ngờ trên sân khấu lần đó, nụ hôn lần này càng như là tình nhân hôn nhau, bá đạo mà ôn nhu.

Chu Tráng Tráng cảm thấy môi mình tê dại, ẩm ướt giống như phủ đầy nhựa cây, nàng nhớ tới đoá hoa màu vàng nhạt kia, rể cây sung mãn.

Thường Hoàng áp chế khối cơ thể cứng nhắc của hán, tràn ngập sức mạnh nam tính, bản năng thiếu nữ làm Chu Tráng Tráng khuất phục, quên chống cự. Nàng nằm ở trên mặt cỏ mềm mại, ngửi được mùi hương thơm ngát của đoá hoa không mùi, nhận nụ hôn thứ hai trong cuộc đời mình.

Chu Tráng Tráng ngửa đầu, giờ phút này tầm mắt nàng ngoai trừ bầu trời xanh thẳm còn có ánh mắt thâm thúy của Thường Hoàng.

Nàng nghe thấy hán giống như thờ dài nói một câu.

“Chu Tráng Tráng, như thế này em không hiểu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Cho đến thật lâu về sau, Chu Tráng Tráng mới hiểu hết ý tứ của câu nói này.

Nhưng vào thời điểm ngày hôm đó, đầu óc Chu Tráng Tráng rất mơ hồ, nàng không thể nhớ rõ nụ hôn kia đã kết thúc như thế nào, không rõ Thường Hoàng rồi đi ra sao, cũng chẳng biết mình làm sao có thể trở lại phòng ngủ.

Điều duy nhất nàng nhớ như in chính là đoá hoa vàng nhạt, nhựa cây căn tràn, máu như dồn hết vào đôi môi.

Nằm ở trên giường, trong đầu Chu Tráng Tráng càng không ngừng nhớ lại nụ hôn kia, nói như thế nào đây, hương vị đặc biệt giống mì ăn liền, hương vị cay tê. Nhịn không được liền mở miệng hỏi Đại Kiều: “Đại Kiều, cậu có thể nào không thích một anh chàng, nhưng lại thích hán hôn không?”

Đại Kiều mí mắt cũng không thèm nâng, trực tiếp hỏi lại: “Lại cùng Thường Hoàng hôn môi sao?”

Chu Tráng Tráng trên mặt nổi nhiệt: “Mình không có nói vậy nha, chỉ hỏi loại tình huống này có bình thường không?”

“Thông thường mà nói, chỉ có đàn ông mới có thể đem tình dục cùng tình yêu tách ra, cho nên cậu thích một anh chàng hôn mình, chứng minh rằng cậu thích hán, ít nhất là không chán ghét hán.” Đại Kiều tự xưng là chuyên gia tình yêu, đặc biệt thích giải quyết các vấn đề phiền não trong tình yêu cho bạn bè.

“Nhưng mà, mình thật sự rất ghét hán nha.” Chu Tráng Tráng tự nói. (Mới chối mà giờ lại tự khai rồi).

“Ngôn ngữ của cơ thể mới là ngôn ngữ chân thật của trái tim.” Đại Kiều từ chuyên gia yêu đương nhảy sang làm nhà tâm lý học.

Chu Tráng Tráng nhíu mày, nhớ lại từ đầu tới đuôi những thời khắc mình cùng Thường Hoàng chung một chỗ, cuối cùng xác định, mình vẫn là chán ghét hán.

Chu Tráng Tráng nghĩ, nàng nhất định là kỳ ba nữ tử chỉ cần thân thể không cần tinh thần. (theo ta tìm hiểu thì kỳ ba nữ tử có nghĩa là người phụ nữ tuyệt

vòi, nhưng nằm trong câu này thì không hiểu cho lắm, có ai biết, cho ta ý kiến với nha).

Về phần Hải Nhi, từ ngày ở quán lẩu không lời từ giả, Chu Tráng Tráng cũng chưa gặp lại hân. Không phải nàng không muốn gặp, mà là Hải Nhi tránh né. Điều này làm cho Chu Tráng Tráng hồi tưởng lại năm đó sau khi Tiểu Bắc Mĩ vì yêu mà trốn nhà rồi đi, nàng vừa khóc vừa đi tìm kiếm ở các khu xung quanh nhưng không có kết quả.

Duy nhất không giống chính là, Tiểu Bắc Mĩ năm đó còn mang theo một cái đầu xương heo thật to làm của hồi môn, còn Hải Nhi ít nhất là tay không rời đi.

Nghĩ đến Hải Nhi, Chu Tráng Tráng liền cảm thấy tức giận Thường Hoảng không thôi, nếu hân không chặn ngang, mình đã sớm cùng Hải Nhi ở trong khu phố mỹ thực (thức ăn ngon) anh đút em một miếng bánh bột lọc (*), em đút anh một viên bánh bạch tuộc (**), chứ làm sao cô đơn chiếc bóng giống như bây giờ.

Bởi vì điều này, Chu Tráng Tráng cũng bắt đầu bắt chước cách Hải Nhi trốn tránh mình để lần tránh Thường Hoảng, vừa đến cuối tuần liền đón xe bus chạy loạn khắp nơi, trời chưa tối đen thì chưa trở về phòng ngủ, liền tiếp mấy cái cuối tuần đều như thế, thành công tránh mặt Thường Hoảng.

Chương trình học sinh viên năm nhất tương đối ít, hơn nữa vừa mới thoát khỏi kỳ thi hắc ám vào đại học, đối với nhân sinh đối với cảm tình đều vô cùng khát khao, cho nên hoạt động quan hệ hữu nghị này rất là phổ biến đối với sinh viên năm nhất.

Chu Tráng Tráng vốn không có hứng thú đối với loại sự tình này, nhưng hoạt động xã giao này vào Chủ nhật lại nảy sinh cục diện nữ thiếu nam thừa, vì cân bằng tổng thể, Chu Tráng Tráng bị kéo đi tham gia.

Theo nguyên tắc thô không ăn cỏ gần hang, bình thường quan hệ hữu nghị đều tổ chức không cùng trường, cho nên hôm nay các nàng tổ chức hoạt động xã giao với các nam sinh trường Đại học Bách Khoa.

Trường Đại học Bách Khoa phần lớn đều là nam sinh, bình thường thấy một con muỗi cái bay qua là Adrenaline (1) đã tăng vọt lên, đừng nói đến thấy thiếu nữ phấn nộn (trắng nõn) bằng xương bằng thịt, cho nên Chu Tráng Tráng tràn ngập tự tin mất sáng ngời nhìn chăm chăm phía đối phương.

Một bữa cơm ăn không bao lâu đã ghép thành đôi vài cặp, chỉ còn lại Chu Tráng Tráng cùng với một nam sinh bốn mắt (đeo mắt kiếng) rụt rè.

Ngay từ đầu lúc ăn cơm Chu Tráng Tráng liền nhìn chăm chăm vào người khác, nam sinh bốn mắt rụt rè bị nhìn chăm chú đến nổi lộ ra khuôn mặt nóng rực có thể chiến trứng chim mới nghe thấy nàng hỏi: “Cậu trước kia có học trường tiểu học Hoa An không?”

Anh chàng bốn mắt không dám ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Không phải, mình học trường tiểu học Thực Nghiệm II.”

Chu Tráng Tráng hơi chút thất vọng —— còn tưởng hân là mắt kính nhỏ người đã từng hẹn ước tại thùng rác với chính mình.

Bất quá xem bộ dạng thẹn thùng kia, cùng đôi mắt kính nhỏ cũng rất giống nhau.

Bởi vì chút ít quen thuộc kia, Chu Tráng Tráng rất có cảm tình với anh chàng bốn mắt này, hai người dần dần thân thiện, những người khác xem hai người là điển hình của quyền rũ thành công □.

Cơm nước xong, mấy đôi tách ra hành động riêng, Chu Tráng Tráng được bốn mắt đưa về trường học, hai người ở sân thể dục đi bộ cho tiêu hoá thức ăn.

Bầu trời tối đen, trên sân thể dục không có người, Chu Tráng Tráng cùng bốn mắt dạo một vòng rồi lại một vòng, tán gẫu khí thế ngất trời, đề tài đều là về Harry Potter —— hai người đều rất mê phép thuật.

“Mình đặc biệt thích Malfoy (2), tên nhóc tóc vàng tà ác, xu hướng ngày nay a!”

“Mình thích Sirius (3), ông ấy đối với Harry thật quá tốt.”

“Vậy cậu thích người giống Hermione (4) làm bạn gái không?”

“Quá thông minh, mình sợ cô ấy sẽ coi thường mình.”

“Giống như mình, cho nên mình thích đóng vai phụ, bởi vì diễn viên chính rất nhiều người thích, cạnh tranh quá lớn, mệt.”

Đang trò chuyện vui vẻ, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên ngửi được một cỗ hơi thở nguy hiểm mà quen thuộc, lập tức lỗ chân lông toàn thân co rút nhanh.

Quay đầu, phát hiện trong bóng tối cách đó không xa, một đôi mắt đã thú ló lên tia sáng sắc nhọn.

Thì ra là Thường Hoảng lâu chưa xuất hiện lại tới nữa.

“Chu Tráng Tráng, em là dây leo đi, chỉ cần có tường thì chỗ nào cũng leo?” (Anh nữa mai kia). Thường Hoảng chậm rãi đến gần, giày Martin dẫm nát trên mặt đất, tiếng vang lạch cạch, xông thẳng vào tìm người.

“Cậu ấy là ai?” Đối mặt với Thường Hoàng cường tráng, bốn mắt tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm che chắn trước mặt cho Chu Tráng Tráng.

“Hắn là tên bệnh thần kinh.” Chu Tráng Tráng nhủ mảy.

Nghe xong lời giới thiệu này, Thường Hoàng vậy mà không tức giận, chính là nhìn chằm chằm bốn mắt, nhìn chòng chọc khiến lông nác người ta đều dựng lên hết.

“Hai người vừa hẹn gặp nhau bên thùng rác?” (Anh nhớ dai thiệt, tình địch mà, hehe) Thường Hoàng cười, cho dù là ban đêm, răng hắn vẫn trắng sáng như vậy khiến Chu Tráng Tráng muốn hỏi hắn rốt cuộc là đã dùng nhãn hiệu kem đánh răng gì.

“Thùng rác? Không, chúng tôi là gặp nhau tại hoạt động giao hữu.” Bốn mắt không rõ câu chuyện thùng rác là gì.

“Nga, hội giao hữu, Chu Tráng Tráng là gan em quả là rất lớn nha.” Thường Hoàng hừ nhẹ một tiếng.

“Mắc mớ gì anh?” Chu Tráng Tráng khoác tay lên cánh tay bốn mắt nói: “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai của tôi.”

Bốn mắt vừa nghe, khuôn mặt lại lập tức rục lên đến nỗi có thể lược trúng chim.

“Em nói hắn là bạn trai em thì hắn sẽ là bạn trai em sao, lấy cái gì chứng minh?” Thường Hoàng khoanh hai tay, thân nhiên hỏi. (Anh Hoàng ơi, đừng bức TT, ngốc như nàng ko biết sẽ làm gì đâu nha)

“Đúng, phải chứng minh chứ.” Chu Tráng Tráng hạ quyết tâm, nhón chân lên, chìa tay xoay khuôn mặt bốn mắt xuống, nhắm mắt lại, nhắm vào cái miệng kia hôn tới. (biết thế nào cũng có chuyện mà, ... chết TT rồi)

Hôn xong, không để ý tới ánh mắt trống rỗng của bốn mắt, Chu Tráng Tráng đối với Thường Hoàng, héch cái mũi lên trời: “Chúng tôi hôn môi, hiện tại có thể chứng minh anh ấy là bạn trai tôi đi

Thường Hoàng mỉm cười, tươi cười kia làm cho Chu Tráng Tráng sợ hãi (Ta cũng sợ mỗi khi anh Hoàng cười gian như thế, trông tượng rợn cả tóc gáy), hắn giống con báo trong bóng đêm, mau lẹ bước nhanh tiến lên, vươn tay đến. Chu Tráng Tráng vốn nghĩ hắn là tới túm mình, nhưng kết quả lại phát hiện hắn bắt chính là bốn mắt, kéo ngã ra sau, hắn nâng cằm bốn mắt lên, cúi thân xuống ... Nhưng lại hôn hắn (eo ôi, anh này ... cao tay quá)

Hôn xong, chẳng thèm để ý ánh mắt mê loạn của kính nhỏ, Thường Hoàng nói với Chu Tráng Tráng: “Chúng ta cũng hôn môi, chẳng lẽ điều này cũng chứng minh cậu ta là bạn trai anh?” (Anh bốn mắt này có vấn đề, TT hun thì mắt trống rỗng, anh Hoàng hun thì mắt mê loạn, kiểu gì đây)

Chu Tráng Tráng ngu si sùng sờ ngay tại chỗ, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Con mẹ nó, Thường Hoàng tên này thật ác độc.

Chuyện này trong lịch sử tình cảm của Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng bất quá chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với thể xác và tinh thần của bốn mắt lại tạo thành thương tổn thật lớn, nghe nói, sau một học kỳ, hắn mới chính thức bước ra khỏi phòng riêng. (tội nghiệp anh này, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết mà)

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi bị một nam một nữ cường hôn, bốn mắt giống như mất đi hồn phách, lác lư lão đảo ra khỏi trường học, để lại Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng giao tranh.

“Chu Tráng Tráng, em không phải càng ngày càng hã hê đi, chuyện trước kia coi như bỏ qua, bây giờ còn dám sau lưng anh đi giao lưu?” Thường Hoàng khoanh hai tay hỏi.

“Xin anh thận trọng dùng từ ngữ, tôi cũng không có lén lút, mà là quang minh chính đại!” Chu Tráng Tráng học theo, cũng bày đặt đan chéo tay.

“Miệng còn ngoan cố.” Thường Hoàng cười.

“Cảm ơn khen ngợi.” Chu Tráng Tráng cũng cười. (Đừng ngoan cố TT ơi, chỉ khổ thân thôi, có bao giờ thắng anh Hoàng đâu mà cãi cố)

Hai người liền cứ thế đối diện mỉm cười, ở trong bóng đêm thâm trầm, hai tiểu vũ trụ giao tranh hỗn độn tạo thành một loại không khí quý dị, đừng nói là

không ai dám tới gần, ngay cả hai tiểu hầu đang oxxx bên cạnh bộ lông dựng thẳng lên kêu rên một tiếng mà rời đi.

Cười cười, Thường Hoàng bỗng nhiên tiến lên, tay túm lấy hai má Chu Tráng Tráng, dùng sức kéo ra hai bên, đáng thương cho Chu Tráng Tráng khuôn mặt đang hình chữ O lại bị kéo thành hình ◇.

“Buông!” Chu Tráng Tráng đau quá kêu to.

“Về sau còn dám xằng bậy không?” Thường Hoàng trên tay tiếp tục dùng sức.

“Không dám.” Chu Tráng Tráng luôn luôn xem tính mệnh như vàng, tuy nói khuôn mặt này từ khi sinh ra cũng chưa làm được trò trống gì, nhưng dù sao cũng là tài nguyên không thể tái sinh, vẫn nên cẩn thận bảo hộ.

“Lúc này mới ngoan.” Thường Hoàng vừa lòng.

Tuy rằng thân thể Chu Tráng Tráng khuất phục, nhưng trên tinh thần vẫn vô cùng cứng cỏi, nàng quyết định sau này nhất định phải đi quan hệ hữu nghị nhiều hơn, cho dù không trả thù xã hội cũng phải trả thù Thường Hoàng.

Tuy nhiên, Thường Hoàng lại dễ dàng nhìn ra toan tính của nàng, bấy giờ từ từ nói: “Anh khuyên em từ bỏ ý tưởng bằng mặt mà không bằng lòng đi, bởi vì sau này, sẽ không có người nào đến rù em đi quan hệ hữu nghị.”

Lúc ấy, Chu Tráng Tráng cười nhạt đối với những lời này của Thường Hoàng, nhưng không lâu sau, nàng dần dần phát hiện, sự tình sao lại đúng như Thường Hoàng dự đoán như vậy —— chẳng có ai mời nàng đi quan hệ hữu nghị, một bóng cũng không thấy.

Chu Tráng Tráng nghĩ qua nghĩ lại, nghĩ từ ngọn tóc đến đầu ngón chân, như thế nào cũng nghĩ không ra. Không làm sao được, cuối cùng chỉ có thể thỉnh giáo Đại Kiều toàn năng (không gì là không thể làm được).

Đại Kiều ung dung từ từ nói một câu dài tiết lộ toàn bộ chân tướng: “Từ sau đêm cậu đi thân cận trở về, nam sinh trong phạm vi trăm dặm quanh trường học đều nhận được thông báo, ai dám cùng cậu đi quan hệ hữu nghị thì coi nghĩa là cướp con ngựa (马 子 còn gọi là cái bò) (1) của trường quân đội, các nam sinh đều vô cùng quý trọng tay chân mình, nào dám cùng các chàng to cao chạy 10,000 mét để tranh đoạt bạn gái. Hơn nữa, cho dù có ai to gan thì hãy nhìn ảnh chụp của Tráng Tráng cậu, cảm thấy cái giá phải trả là quá cao, thật không xứng, coi như xong.”

Nghe xong, Chu Tráng Tráng tức giận đến bắt đầu cắn mền, đám nam nhân này, thật không biết nhìn người.

Mặc kệ như thế nào, chuyện quan hệ hữu nghị này từ nay về sau cùng Chu Tráng Tráng cách biệt.

Chu Tráng Tráng lại thua ở trong tay Thường Hoàng, phiền a.

Tuy rằng tâm sự ngổn ngang phiền lòng, nhưng Chu Tráng Tráng mỗi ngày vẫn ăn như cũ, cả ngày đặc biệt chiều cố đến căn tin, khiến các đầu bếp sư phụ đều rất không nổi, còn dỗi lòng để nghị nhà trường cấp cho nàng cái thẻ ưu đãi gì đó.

Xem ra đối với Chu Tráng Tráng, trong thế giới sụp đổ này chỉ có ăn mới là niềm an ủi duy nhất của nàng, nói cách khác, căn tin đó là nhà nàng, là ấm áp của nàng, là nơi chốn trở về của nàng.

Mà hôm nay, ngay tại nơi chốn trở về này, thì Chu Tráng Tráng gặp được người làm tâm hồn nàng bị tổn thương. Lúc nàng đang vui vẻ ăn thịt kho tàu thơm ngào ngạt đầy dầu mỡ, bỗng nhiên thấy Hải Nhi cùng một mỹ nữ xuất hiện, bụng một cái đĩa đồ ăn ít đến nỗi có thể đủ cho một con chim nhỏ ăn phía đối diện cách mình không xa ngồi xuống.

Cùng người khác phái xuất hiện thì không có gì là to tát, nhưng tiểu mỹ nữ kia cư nhiên còn thân thiết lôi kéo cánh tay Hải Nhi.

Chu Tráng Tráng nổi giận, là thật nổi giận —— nhớ ngày đó nàng mua cho Hải Nhi biết bao nhiêu phần que thịt dê, thịt vịt nướng như vậy mà nàng phẩm cách thanh cao một ngón tay cũng chưa sờ qua, kết quả là nữ nhân này cư nhiên chỉ dùng một phần củ cải trắng một phần đậu hủ mà liền dễ dàng khoác cánh tay của hắn!

Bản thân quá thiệt thòi!

Có điều nếu đem so sánh với hương thơm thịt kho tàu thì vẫn không bằng, cho nên Chu Tráng Tráng quyết định không so đo với bọn họ, liền tăng tốc độ ăn nhanh hơn, chuẩn bị ăn xong sẽ bụng chèn đĩa lạng lẽ chạy lấy người, bỗng nhiên nghe thấy Hải Nhi có chút khó xử nói với tiểu mỹ nữ kia: “Thức ăn này cũng quá ít đi, anh nghĩ anh vẫn nên đi lấy thêm thịt nữa thì tốt hơn.”

Tiểu mỹ nữ bật người ngăn cản: “Hải Nhi, thịt là thức ăn nhơ bẩn, ăn vào sẽ làm thân thể cả người bị biến dạng, linh hồn trở nên vẩn đục, làn da cái biến xấu đi. Ăn thịt là một loại hành vi không cao quý, anh với em đều là người thượng đẳng, hẳn là nên học ăn chay. Anh xem cô gái đối diện chúng ta kia, ăn thịt kho tàu ăn đến vui vẻ như vậy, thật sự là rất tàn nhẫn, anh nhìn kỹ có thể phát hiện ra rằng tuy cô ta mặc áo màu trắng, nhưng lòng dạ cô ta rất đen tối.”

Chu Tráng Tráng đang ăn miếng thịt kho tàu lớn, Chu Tráng Tráng mặc áo đúng là màu trắng, Chu Tráng Tráng ngẩng đầu phát hiện cô gái kia cũng đang dùng ngón tay mảnh mai chỉ vào chính mình.

Tóm lại, cái người tàn nhẫn rất tàn nhẫn mặc áo trắng lòng dạ đen kìa theo lời cô ta chính là chỉ chính mình ah.

Mà lúc này, Hải Nhĩ cũng thấy Chu Tráng Tráng, trên mặt lộ ra một loại biểu tình không thể diễn tả.

Chu Tráng Tráng thấy Hải Nhĩ, lại nhớ con Tiểu Bác Mĩ (đã man quá, nhìn HN là nhớ ngay... haiz), lại nhìn cô gái cao quý, nhớ lại con chó hoang kia.

Chuyện cũ cứ như cây búa, lại một lần nữa tổn thương nàng a.

Chu Tráng Tráng nội tâm không ngừng gào khóc.

“Tráng Tráng.” Hải Nhĩ thấp giọng gọi một tiếng.

Chu Tráng Tráng còn đắm chìm trong dĩ vãng đau thương, chỉ có thể gắng gượng nở một nụ cười.

Không khí bất thường giữa hai người trong lúc đó bị cô nàng cao quý kia phát hiện, lần thứ hai kéo cánh tay Hải Nhĩ, nũng nịu hỏi: “Cô ta là ai a?”

“Cô ấy là ... bạn gái anh Thường Hoàng. Tráng Tráng, đây là em gái anh, Phó Nguyệt Nguyệt.” Hải Nhĩ hơi cúi đầu xuống nhìn về phía củ cải trắng và đậu hũ sài của mình. (nghe lắm, anh này cũng giống TT, thấy TT là nhớ ngay ... thật).

Ai ngờ những lời này vừa thốt ra khỏi miệng, lại như nhấm trúng đuôi của Phó Nguyệt Nguyệt, sau khi đem Chu Tráng Tráng đánh giá trên dưới, trước sau, trái phải một hồi, cô ta hừ nhẹ một tiếng, rất là khinh thường: “Em còn tưởng Thường Hoàng sẽ tìm một người nào đó rất xinh đẹp chứ? Kết quả tìm người như thế này? Không biết là đầu óc Thường Hoàng bị hư hay là ánh mắt bị hỏng đây?”

“Nguyệt Nguyệt!” Hải Nhĩ nhú mày.

“Đầu óc lẫn ánh mắt đều bị hư luôn rồi.” Chu Tráng Tráng thỉnh thoảng thốt ra những lời này.

Phó Nguyệt Nguyệt khó hiểu: “Cái gì?”

“Tôi nói, đầu óc lẫn con mắt Thường Hoàng đều bị hư rồi.” Chu Tráng Tráng nói.

Tuy nói Phó Nguyệt Nguyệt rất đáng ghét, nhưng thấy cô ta mắng Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng vẫn quyết định tha thứ cho cô.

Sao lại nói như vậy ư, vì kẻ thù của kẻ thù của ta chính là bạn hữu ta. Trên thế giới này, tất cả kẻ thù của Thường Hoàng thì đều là bạn của Chu Tráng Tráng.

Mắng Thường Hoàng xong, Chu Tráng Tráng nhất thời cảm thấy tinh thần sáng khoái, vui vẻ thoải mái, bụng khay com giống như chim cánh cụt Tencent trong dịch vụ tin nhắn QQ (2) lắc lư đầu ra khỏi căn tin.

Chỉ một chữ, thích a!

Ai ngờ không bao lâu, vào tối thứ sáu, Thường Hoàng gọi điện thoại tới: “Nghe nói em mắng anh đầu óc lẫn con mắt đều bị hỏng rồi?”

Chu Tráng Tráng lúc ấy đang gặm táo, vừa nghe lời này, thiếu chút nữa đem hạt táo nuốt vào trong bụng.

Thường Hoàng này là yêu quái sao? Động cái gì đều biết hết a?

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Có phải Nguyệt Nguyệt gì đó nói với anh đúng không?” Chu Tráng Tráng quyết định có chết cũng phải kéo theo một người, vội hỏi: “Là cô ta nói như vậy trước, tôi chỉ là phụ họa mà thôi.”

“Cô ấy có thể nói anh, em nói chính là lỗi lớn.”

“Dựa vào cái gì a?”

“Dựa vào em là bạn gái anh, có bạn gái nào giúp đỡ người ngoài đối phó người nhà không?”

“Ai là bạn gái ai chứ”

“Không nói nhiều, đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai anh lái xe tới đón em.”

“Đón tôi đi đâu?”

“Đã ngoại.”

Chu Tráng Tráng không có cơ hội phản đối, sáng sớm hôm sau đã bị Thường Hoàng lôi ra khỏi trường học, nhét vào trong một chiếc xe việt dã Wrangler (1).

Chu Tráng Tráng chán muốn chết, liền nằm trên ghế phụ ngủ bù, nhưng mới vừa thiêu thiêu đã bị Thường Hoàng đánh thức: “Không cho phép ngủ, cùng anh nói chuyện phiếm bằng không anh lái xe rất buồn.”

“Chúng ta căn bản không có chung đề tài.” Chu Tráng Tráng hừ nhẹ một tiếng.

“Chẳng lẽ em không quan tâm nhóm máu, chòm sao của anh chút nào sao?” Thường Hoàng nghiêng đầu nguyệt nằng một cái.

“Không quan tâm.” Chu Tráng Tráng đánh cái ngáp, rất không nề tình.

“Không có việc gì, anh đối với em rất quan tâm, như vậy đi, anh hỏi em trả lời.” Thường Hoàng tạm dừng, tiếp theo rất nhanh đưa ra các vấn đề sau đây: “Số đo ba vòng là bao nhiêu, phải chăng em từng mơ những giấc mơ mà trẻ em không nên biết, nếu đã có người yêu, chuẩn bị khi nào kết hôn hay là chấp nhận sống chung trước khi hôn nhân, sau khi kết hôn sẽ sinh bao nhiêu đứa nhỏ?”

Cứ như thế, con buồn ngủ của Chu Tráng Tráng chính thức bay đi.

“Em lựa chọn trả lời hay là chọn hỏi anh a?” Thường Hoàng thắng lợi nhẹ hàm răng trắng..

“Xem như anh lợi hại.” Chu Tráng Tráng chỉ có thể thỏa hiệp.

Dọc theo đường đi, Chu Tráng Tráng theo ý muốn của Thường Hoàng lười biếng hỏi những thông tin cơ bản nhất như chòm sao, cảm tính bát tự, nhóm máu, v.v, lúc đang hỏi mẫu bạn gái yêu thích thì nhìn thấy cánh rừng vùng ngoại ô, tới nơi rồi.

Chu Tráng Tráng mở cửa xe, đang chuẩn bị xuống lại bị Thường Hoàng giữ chặt cánh tay: “Em còn chưa có nghe câu trả lời của anh.”

“Lỡ tai tôi cũng không bị bít, anh nói là được.” Chu Tráng Tráng cố gắng rút cánh tay ra khỏi bàn tay hắc.

“Anh thích mẫu con gái chính là mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ.” Thường Hoàng đưa ra đáp án này.

“Kia không phải heo sao?” Chu Tráng Tráng thốt ra.

“Đúng vậy, chính là heo Tráng tráng.” Thường Hoàng đắc ý cười.

Đây, không phải xem như thổ lộ sao? Chu Tráng Tráng mặt bỗng nhiên hơi hồng.

Đang dò mặt bỗng nghe thấy giọng nói của Phó Nguyệt Nguyệt: “Hay, Thường Hoàng, anh rốt cục cũng đem tiền nữ nhà anh tới rồi? Bất quá tiền nữ này khi hạ phẩm mặt không cần thận ngã trên đất hả? Ha ha ha, nói giỡn thôi, đừng nóng giận, tương thật chơi sẽ không vui nữa.”

Chu Tráng Tráng cảm thấy năng lực đối kháng tuyệt đốc, một câu như vậy lực sát thương không tính quá lớn nhưng lại làm cho năng thị lực bị mơ hồ —— năng cư nhiên nhìn thấy hai Phó Nguyệt Nguyệt.

Dụi dụi mắt, phát hiện vẫn là hai người, Chu Tráng Tráng chợt lạnh, bắt đầu đập đầu vào cái cây bên cạnh, nội tâm lần thứ hai gào khóc, nhất định là bệnh ung thư não phổ biến trong phim Hàn Quốc cho nên thị lực nảy sinh dị thường, năng không cần Kimchi, không cần thuốc Smecta, không cần nôn a!

Thường Hoàng túm Chu Tráng Tráng đem năng kéo qua ôm lấy, thấp giọng nói: “Đừng làm anh mất mặt, họ là song sinh.” (lại lên sàn một nữ nhân nữa, nhân vật này cực kỳ “đáng yêu” nha mọi người *rùng mình*)

Chu Tráng Tráng lúc này mới bình tĩnh trở lại, nhìn kỹ, phát hiện quần áo, kiểu tóc của hai Phó Nguyệt Nguyệt quả thật không giống nhau, hơn nữa, Phó Nguyệt Nguyệt chưa có mở miệng trong trời hơn Phó Nguyệt Nguyệt vừa mới nói chuyện kia một tí nhưng hơi chút lạnh lùng.

“Mặt ngã xuống đất hay không thì chẳng có gì, chỉ cần mộng không ngã trên mặt đất là được rồi, Phó Nguyệt Nguyệt, mộng em, nghe nói gần đây lại tái phát bệnh trĩ hả?” Thường Hoàng cười nhìn về phía Phó Nguyệt Nguyệt, trên mặt cười, là một loại hơi lạnh. (haha, ai bảo dám chọc anh Hoàng làm chi?)

Phó Nguyệt Nguyệt vừa nghe, mặt nhất thời đỏ, cực độ đỏ, não bộ Chu Tráng Tráng lập tức hiện lên mộng khi đỏ kia, phỏng chừng cũng cùng một màu.

“Ai bị bệnh trĩ chứ? Anh đừng ngâm máu phun người!” Phó Nguyệt Nguyệt cắn răng.

“Vậy em mỗi lần đi WC đều kêu rất dữ dội hoá ra là đang luyện giọng sao?” Thường Hoàng mỉm cười: “Nguyệt Nguyệt a, trĩ là một loại bệnh, phải điều

trị, đừng im lặng chịu đựng, đứng rồi, Hải Nhi còn chưa biết đi, ngày nào đó anh nói với cậu ta, để cậu ta giúp em nghiên cứu. Ha ha ha, nói giỡn thôi, đừng nóng giận, tương thật chơi sẽ không vui nữa.” (anh ăn miếng trả miếng ghê quá, í mà ta thích hehe)

“Được, anh cứ giúp cô ta đi!” Phó Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, hồng mắt, đoán chừng mộng cũng đỏ chạy đi.

Còn lại song sinh với Phó Nguyệt Nguyệt không biết là chị hay em, sau một lúc lâu nhìn Chu Tráng Tráng, mới nói với Thường Hoàng: “Thường ca ca, anh không giúp chúng em giới thiệu với nhau sao?” (ca ca này ta giữ nguyên, vì dịch sang thành “anh Thường”, hoặc “Thường anh trai” nghe không hết sự nũng nịu, dịu dàng, ... của Phó Dương Dương này)

“Đây là bạn gái anh – Chu Tráng Tráng. Chu Tráng Tráng, đây là em gái anh – Phó Dương Dương.”

Sau này, Chu Tráng Tráng mới biết được, khi sinh ra Phó Nguyệt Nguyệt cùng Phó Dương Dương thầy tướng số nói phải tìm cho hai người hai cặp cha mẹ nuôi khác nhau nhưng cùng huyết thống, cho nên Phó Nguyệt Nguyệt thành em gái Hải Nhi, Phó Dương Dương thành em gái Thường Hoàng.

Giới thiệu xong, Phó Dương Dương liền đi hỗ trợ thu thập đốt nường gì đó, Thường Hoàng cùng Chu Tráng Tráng thì phụ trách ra bờ sông câu cá.

“Hôm nay có mấy người chúng ta thôi sao?” Chu Tráng Tráng ngồi trên tảng đá ngay bờ sông, xem Thường Hoàng bắt.

“Còn có người, mua đồ này nọ, đợi lát nữa tới.” Thời tiết này cũng đủ lạnh, Thường Hoàng lại giống như không cảm giác, đi chân trần tay không liền đứng xuống dưới nước sông.

“Tôi như thế nào cảm thấy, Phó Dương Dương – em gái này đối với anh động cơ không quá tinh khiết?” Chu Tráng Tráng hỏi.

Kỳ thật còn có một câu chưa nói ra —— Phó Nguyệt Nguyệt kêu Hải Nhi làm anh trai động cơ càng thêm không trong sáng đến nỗi người qua đường đều biết.

“Em suy nghĩ nhiều.” Thường Hoàng ngoài miệng nói xong, nhưng mắt vẫn chuyên chú nhìn dưới nước sông, chú ý hướng đi con cá.

“Đại Kiều từng nói qua, làm em gái làm anh trai không phải tính từ, mà là động từ.” Chu Tráng Tráng nói.

“Chu Tráng Tráng, em là đang ghen sao?” Thường Hoàng cười.

“Anh suy nghĩ nhiều, tôi chỉ là nhắc nhở anh, Phó Dương Dương mặc dù trên danh nghĩa là em gái, nhưng nhìn qua vẫn là đối với anh mối tình thầm thiết, đừng phụ bạc một lòng tình ý của người ta, nhất định tôi sẽ thanh toán cho hai người A! Thường Hoàng anh làm gì lấy nước tạt tôi? !” Chu Tráng Tráng đang cao hứng nói lại bị một vốc nước lạnh như băng tạt trúng, lạnh đến rùng mình.

“Vi trùng phạt em nói lung tung.” Thường Hoàng lần thứ hai lấy tay múc lên một vốc nước, uy hiếp nói: “Chu Tráng Tráng, em đừng cho là anh không dám trừng trị em a.”

Chu Tráng Tráng vội vã chạy nhanh đến bên bờ, vừa lắc lắc đầu cho nước trên tóc rơi xuống, vừa thấp giọng nói: “Tôi là tốt cho anh, thật sự là chó cắn Lã Động Tân. A!”

Lời này chưa nói xong, Thường Hoàng lại đem một đôi tay lạnh như băng thâm nhập vào sau lưng Chu Tráng Tráng sưởi ấm: “Chu Tráng Tráng, tiếp tục nói đi, đừng khách khí.”

Chu Tráng Tráng chịu thua lỗ, quyết định đem chính mình trở thành cảm điếc, ngậm chặt môi.

Thường Hoàng từng bước một đem Chu Tráng Tráng ép đến bên cạnh cái cây lớn, xả ra một nụ cười mỉa hoặc ngông cuồng, cảnh cáo nói: “Nếu anh lại nghe thấy em nói lung tung, sẽ lấy hết quần áo em. quăng em xuống sông đi.”

Uy hiếp xong, Thường Hoàng buông Chu Tráng Tráng ra, tiếp tục quay lại sông bắt cá, Chu Tráng Tráng nhìn bóng dáng hằn, lẩm bẩm nói: “Quần áo đều lấy hết, cư nhiên còn muốn quăng tôi xuống sông, quả thực không phải đàn ông mà.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Một tay cầm cá, một tay dẫn theo Chu Tráng Tráng, Thường Hoàng đi trở về điểm hẹn dã ngoại.

Sau khi Chu Tráng Tráng được buông tay ra mới phát hiện có không ít người đến đây, tất cả đều là người trẻ tuổi, hơn nữa hầu hết chưa từng gặp qua,

ngoại trừ ba người – Mi Định thờ ơ, Tần Trung khuôn mặt tê liệt thường trực (khuôn mặt cứng ngắt, ko biểu lộ cảm xúc), còn có Hải Nhĩ tâm sự dạt dào.

Anh họ, chị họ, em họ, anh rể, anh trai kết nghĩa, em gái nuôi đều đến đây, hoá ra đây là gia đình đoàn tụ, Chu Tráng Tráng cảm thấy mình thật dư thừa, cơ thể tự động lui về phía sau, nhưng cánh tay to lớn của Thường Hoảng vung lên, ôm lấy cổ nàng, đem Chu Tráng Tráng chặt chẽ giữ lại bên cạnh mình.

“Ah, Tráng Tráng, em cư nhiên còn chưa bị Thường Hoảng tra tấn chết nha, sức đề kháng quá mạnh mẽ rồi!” Mi Định đang ngồi trên ghế buồn chán sắp chết nhìn thấy Chu Tráng Tráng giống như nhìn thấy thuốc kích thích, lập tức nhảy dựng lên, hướng thẳng đến Chu Tráng Tráng, muốn ôm một cái nhiệt tình.

Nhưng mới vừa bước một bước, liền bị ông xã khuôn mặt cứng đờ thường trực bên cạnh bắt lấy, dễ dàng tóm trở về.

“Anh nói rồi, đừng nghĩ lại rồi anh đi một mét nào.” Tần Trung lạnh lùng thốt.

Mi Định nháy mắt uể oải, lui ở trên ghế bắt đầu xem tạp chí làm đẹp.

Có thể đem tinh thần mạnh mẽ vốn có của Mi Định biến thành phục tùng như vậy, Tần Trung nhất định là cường đạo (tên cướp), Chu Tráng Tráng ánh mắt lộ ra thần sắc bội phục. Lơ đãng quay đầu, Chu Tráng Tráng phát hiện, Thường Hoảng nhìn thấy hình thức sống chung của chị họ cùng anh rể rồi lại quay đầu nhìn Chu Tráng Tráng, trên mặt cũng bắt đầu có chút dăm chiêu.

Chu Tráng Tráng tức khắc dựng tóc gáy, người này chẳng lẽ muốn học theo sao?

Quả nhiên, Thường Hoảng đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán Chu Tráng Tráng, nhe răng cười: “So ra, anh đối với em quả thật quá khoan dung. Bất quá đừng sợ, ngày còn rất dài nha.”

Vừa nghe lời này, hai chân Chu Tráng Tráng bắt đầu run lên.

Ngày còn dài, nhưng cái mạng nhỏ của nàng cũng sống không được lâu ah.

Khi mọi người đến đông đủ, một số người phụ trách nướng thịt, một số đánh bài poker (tứ-lo-khơ), Chu Tráng Tráng coi ăn như mạng tự nhiên sẽ lựa chọn cùng thức ăn yêu dấu ở chung, lúc này liền đi về phía đang nướng thịt. Đáng tiếc ông trời cho nàng một cái dạ dày chuyên chứa thức ăn, nhưng không cho nàng một đôi tay khéo léo, sau khi lãng phí hết mấy đôi cánh gà, Chu Tráng Tráng quyết định từ bỏ tự lực cánh sinh.

Làm cho nàng ngạc nhiên chính là, Thường Hoảng cư nhiên có tay nghề rất tốt, nướng ra thức ăn vô cùng ngon miệng, lửa cháy phi thường thích hợp, mà nêm nếm gia vị cũng quá thơm ngon, tiếp nhận một cánh gà thơm giòn của hân đưa cho, Chu Tráng Tráng hạ miệng cắn, dầu vừng nhất thời tràn đầy miệng lưỡi, thật sự quá ngon.

“Ăn ngon không?” Thường Hoảng hỏi.

Chu Tráng Tráng vội gật đầu.

“Còn muốn ăn không?”

Vẫn là gật đầu.

“Kia, gọi một tiếng ông xã nghe coi đi.”

Quả nhiên là bụng dạ khó lường a, Chu Tráng Tráng ngay tức khắc cảm thấy giờ phút này Thường Hoảng thật là tà ác.

“Em gọi một tiếng cũng không mất đi tí thịt nào.” Thường Hoảng dụ dỗ.

“Chính là linh hồn tôi sẽ mất không ít thịt.” Chu Tráng Tráng thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Được rồi, anh trước tiên lên xe lấy nguyên liệu nấu ăn, cho em vài giây suy nghĩ đó.” Thường Hoảng buông vĩ nướng xuống, hướng tới bãi đất đậu xe mà đi.

Chu Tráng Tráng nhìn những cái cánh gà còn sống, nước mắt long lanh.

Đang bị thương thì có một người đi lại tiếp nhận vĩ nướng của Thường Hoảng, bắt đầu quét phủ dầu mè lên cánh gà.

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu, thấy hân kia làn da tựa hồ có thể bị ánh mặt trời xuyên thấu qua —— ngoài bạn học Hải Nhĩ ra thì còn ai?

Chu Tráng Tráng quyết định yên lặng rồi đi, nhưng vừa mới di chuyển thân mình đã bị Hải Nhĩ gọi lại: “Tráng Tráng, thực xin lỗi.”

Chu Tráng Tráng nhìn về phía Hải Nhĩ, trên mặt hân có một loại cảm xúc đau thương, hé miệng nói đến đau lòng người.

“Tráng Tráng, ngày đó thật sự thật có lỗi.”

“Không có việc gì, dù sao sinh tiền cái cuối cùng cũng không lãng phí, đều bị tôi ăn hết.” Chu Tráng Tráng mỉm cười.

“Anh không phải đề cập đến sinh tiền.” Hải Nhĩ nâng lên ánh mắt, lông mi bị gió thổi khẽ run.

“Nga, vậy ý anh là cái gì?” Chu Tráng Tráng hỏi: “Là chuyện anh thực nghĩa khí đem tôi tặng cho Thường Hoảng, hay là anh đi không một lời từ giả ngay cả đôi mắt với dũng khí của tôi cũng không dám?”

Trong đôi mắt Hải Nhĩ có một lớp mỏng trong suốt, mà những lời này của Chu Tráng Tráng giống như một cây kim châm, đâm xuyên qua nó, Hải Nhĩ mặt cúi thấp: “Tráng Tráng, anh họ thật sự rất thích em”

“Tôi cũng không phải cánh gà, hẳn thích là có thể lấy ăn, hai người có hỏi qua ý kiến của tôi không?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Tráng Tráng, thực xin lỗi.” Hải Nhĩ giờ phút này tựa hồ chỉ có thể nói ra những lời này.

“Hiện tại tốt lắm a, tôi cùng Thường Hoảng là một đôi, anh cùng Phó Nguyệt Nguyệt cũng là một đôi, đều rất tốt.” Khói từ lò nướng quá nhiều, mắt Chu Tráng Tráng bị khói xông rất khó chịu.

“Anh chỉ xem Nguyệt Nguyệt là em gái thôi.” Hải Nhĩ giải thích.

“Chuyện của hai người tôi mới không thêm quản.” Chu Tráng Tráng quay đầu đi.

“Là thật đó.” Hải Nhĩ lại biện giải.

Chu Tráng Tráng cũng không nói nữa, chính là nhìn chăm chăm vào cánh gà kia, cho đến khi nó được nướng chín, rồi được Hải Nhĩ đưa qua.

“Ăn đi, em từng cho anh rất nhiều đồ ăn như vậy, đây mới là lần đầu tiên anh cho em.” Thanh âm Hải Nhĩ mang theo chút van nài, rất ôn nhu.

Chu Tráng Tráng thở dài, nhận lấy cánh gà, kỳ thật hương vị cũng không ngon như cái Thường Hoảng nướng, nhưng nằng vẫn là từng ngụm từng ngụm cắn.

Ăn đến một nửa, Chu Tráng Tráng rốt cục nhìn không nổi, ngẩng đầu hỏi: “Hải Nhĩ, nếu ngày đó Thường Hoảng không xuất hiện, anh có thể đồng ý với tôi cùng một chỗ hay không?”

Hải Nhĩ bản năng muốn rũ mắt xuống, nhưng nhìn thấy ánh mắt thiêu đốt của Chu Tráng Tráng, lại giống như là bị keo dính, thế nào cũng không dứt ra được.

“Đừng nghĩ khó khăn, tôi chỉ là muốn biết cái đáp án chân thật thôi.” Chu Tráng Tráng nói.

“Anh bây giờ lại trả lời có cái gì quan trọng, Tráng Tráng, em phải nhớ kỹ, hiện tại em là bạn gái của anh họ, anh đối với em bất quá chỉ là một người ngoài, không hơn.” Hải Nhĩ cuối cùng vẫn là dời đi ánh mắt.

Lời này giống vô số hòn đá nhỏ, tạc ở trong lòng Chu Tráng Tráng, làm cho nằng vừa buồn vừa đau. Nằng nhắm mắt lại, nói thẳng: “Đương nhiên quan trọng rồi, tôi cũng không quanh co lòng vòng, tôi thích ai tôi sẽ nói ra. Hải Nhĩ anh nghe đây, tôi chính là cảm thấy mình rất thích người, tôi cũng không biết vì sao lại thích anh, dù sao nếu ngày đó anh cũng thích tôi, muốn tôi đi theo anh, tôi nhất định sẽ gạt qua mọi khó khăn để cùng anh cùng một chỗ ...”

“Tráng Tráng.” Hải Nhĩ muốn đánh gãy lời nằng. (Tráng Tráng ... ta cũng muốn gọi nằng ah)

Nhưng Chu Tráng Tráng hoàn toàn không nhìn hắn: “Cầm mồm, anh để cho tôi nói xong.”

“Anh họ.” Hải Nhĩ tiếp tục cố gắng ngắt lời.

Chu Tráng Tráng tiếp tục không nhìn: “Nếu anh lo lắng chính là anh họ anh thì không cần đâu. Tôi căn bản không có cảm giác với hắn, hắn quản được người tôi cũng không quản được lòng tôi, một ngày nào đó tôi sẽ thoát khỏi ma chướng của hắn, theo đuổi cuộc sống tự do của chính mình!” (Xong đời nằng rồi ... haiz)

Chu Tráng Tráng sau khi nói xong, tiếp tục cắn cánh gà, cắn gặm cắn gặm lại phát hiện Hải Nhĩ đang nhìn phía sau lưng mình, ánh mắt mang theo vạn phần phức tạp.

Ngậm cánh gà, Chu Tráng Tráng chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên nằng nhìn thấy Thường Hoảng.

Thường Hoảng vẫn là đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng khiếp, cực kỳ giống nhiệt độ nước sông nơi mới vừa bắt cá kia.

Duy nhất khác nhau chính là, trong cặp mắt kia không có cá, chỉ che dấu cái chết.

Chương 18

Chu Tráng Tráng vốn nghĩ Thường Hoàng sẽ tức giận, sẽ náo loạn, sẽ làm nằng khó xử, nhưng sự thật chứng minh hẳn không có như thế. Mãi cho đến khi cuộc dã ngoại chấm dứt, trừ bỏ trăm mặc kỳ lạ, Thường Hoàng không có những phản ứng khác.

Lúc quay về, Chu Tráng Tráng không có can đảm ngồi ở ghế lái phụ mà chuyển qua ngồi ghế phía sau, hơi thu cơ thể lại.

Nàng cũng biết, mình quả thật hơi quá đáng.

Thường Hoàng chuyên chú lái xe, chẳng nói câu nào, không khí bên trong xe nặng nề khiến người ta muốn tự sát.

Thật sự chịu đựng không nổi, Chu Tráng Tráng cố lấy dũng khí, nhỏ giọng giải thích: “Thường Hoàng. Thực xin lỗi a.”

Bóng lưng Thường Hoàng thẳng đứng, không có chút phản ứng gì.

“Tôi không phải có ý nói xấu sau lưng anh đâu, tôi cũng biết bản thân mình làm điều này thật không có phẩm chất. Nói như thế nào, dù sao tôi thật sự có thể không phải là cô gái thích hợp với anh, hiện tại đều trở nên thế này rồi, về sau rất gượng gạo a. Nếu không, chúng ta cứ như vậy coi như chấm hết đi, đương nhiên anh là người vứt bỏ tôi, tôi sẽ nói như vậy với Đại Kiều cùng mọi người, anh đừng lo lắng dư luận. Nói thật, cho dù tôi nói tôi bỏ anh người ta cũng không tin đâu đúng không? Ha ha ha.”

Thường Hoàng thân mình giống như thạch cao, không hề nhúc nhích.

“Thường Hoàng cầu xin anh nói câu gì đi, thật sự tôi không xứng với anh, cùng một chỗ với anh tôi bị áp lực quá lớn, dễ dàng mất cảm giác ngon miệng a. Còn chuyện vừa rồi thật không liên quan đến Hải Nhĩ, anh ấy cũng không hề có ý tò mò chuyện của chúng ta, đều tại tôi lằng lợ tiếp cận tới. Tôi về sau sẽ không lại quấy rầy hai người, anh yên tâm đi, chỉ cần một câu của anh, tôi tuyệt đối sẽ biến mất trong cuộc đời anh. A!”

Chu Tráng Tráng còn chưa nói xong, xe đột nhiên dừng lại, bởi vì quán tính, cả người Chu Tráng Tráng lao về phía trước đập vào thành ghế, nhất thời mất nổi dom đóm, còn chưa kịp phản ứng cửa phía sau bỗng nhiên bị Thường Hoàng mở ra, hẳn một tay kéo Chu Tráng Tráng đẩy ngã trên ghế, khuôn mặt hoàn toàn có thể dùng từ xanh mét để hình dung: “Em cho đến bây giờ còn muốn giúp Hải Nhĩ, là sợ tôi làm hại nó? Em lo lắng nó bị thương như vậy, em có nghĩ tôi cũng sẽ bị thương hay không? Chu Tráng Tráng, em tốt quá, em thật tốt quá!”

“Thường Hoàng, anh có bao giờ nghĩ, anh sợ dĩ có chút ý tứ với tôi kỳ thật cũng bởi vì tôi không mê luyến anh, điều này làm cho người luôn có vệ tinh trắng sao vậy quanh như anh cảm thấy mới lạ. Thật ra, anh cũng chẳng có tình cảm gì với tôi, cho nên cần bản không cần phải tức giận.” Khi Chu Tráng Tráng nhìn thấy Thường Hoàng nổi lên cơn giận, khuôn mặt đã tính nồng đậm, hít sâu ngửi được một hương vị mồ hôi tràn ngập hormone nam tính.

Thường Hoàng giậm hai cánh tay Chu Tráng Tráng, cắn răng nhìn chằm chằm nàng, hung hăng nói: “Chu Tráng Tráng, con mẹ nó em vì sao cái gì cũng không chịu hiểu!”

Nói xong, hẳn cúi xuống thân mình, nặng nề mà hôn nàng, nụ hôn này kỳ thật càng giống cắn hơn, mang theo phần nộ ủy khuất, mang theo kiêu ngạo cố gắng giữ gìn tự tôn, cứ như thế hung hăng cắn, cắn cánh môi nàng, cắn đầu lưỡi nàng, cắn răng nanh nàng, dù làm nơi nào có thể chạm đến thì cắn nơi đó.

“Đau!” Chu Tráng Tráng mơ hồ không rõ khóc kêu, đồng thời dùng sức đẩy hẳn ra nhưng tên đàn ông đè trên người cứ như một toà điêu khắc, vừa cứng vừa nặng, sức lực nàng không mấy may gì đối với hắn.

“Tôi đau, em cũng phải đau.” Thường Hoàng nói thấp.

Thường Hoàng giằng co hôn như cắn xé một hồi lâu, lâu đến nỗi Chu Tráng Tráng chảy nước mắt khóc ướt cả tóc, lâu đến nỗi nàng đau cả người phát run, lâu đến nỗi hẳn cảm thấy người khóc dưới thân hơi thờ thờ gần như sập đổ, lúc này mới chấm dứt.

Thường Hoàng rời môi khỏi nàng nhưng thân thể vẫn đè trên như cũ, trên môi hẳn có máu, giống con hổ vừa mới cắn xé da thịt con mồi xong: “Chu Tráng Tráng, em thật sự chán ghét tôi như vậy sao?”

Chu Tráng Tráng trên môi vẫn còn thấy đau, nước mắt nàng còn tràn ngập trong viền mắt khiến nàng không nhìn rõ biểu tình của Thường Hoàng.

“Đừng!” Chu Tráng Tráng tức giận thốt ra từ này.

Nàng cảm giác được đôi tay đang giam cầm mình trong tứ tắc run rẩy, có lẽ không chỉ có đôi tay kia mà còn cả thân thể kia cũng vậy.

Thình lình xảy ra, Chu Tráng Tráng cảm thấy một chút xót xa, chỗ nào đó trong tim vì một giây yếu đuối của Thường Hoàng mà bủn rủn, đầu tiên là một chút, lại thêm một chút nữa, dần dần lan rộng ra toàn thân.

Ngay khi chuẩn bị khuếch tán đến trái tim, tâm lý biến hóa này bị một câu kiên định đình chỉ: “Cũng tốt, quả thật em nói rất chính xác, tôi thật ra không có thích em.” —— Chu Tráng Tráng nghe thấy Thường Hoảng nói như vậy.

Hắn buông nàng ra, một lần nữa đứng ra bên ngoài xe, dường như không có việc gì đem nút áo ở cổ tay chỉnh sửa lại, rồi nói: “Tôi là con độc nhất đời thứ ba, từ nhỏ đã được người lớn trong nhà nuông chiều, muốn cái gì được cái đó, sau khi lớn lên, cho dù là cô gái kiều ngạo xinh đẹp nhất trong trường, không quá ba ngày đã bị tôi thu phục. Chu Tráng Tráng, kỳ thật tôi kiên quyết buộc em phải làm bạn gái tôi là bởi vì tôi chưa cura đồ được em, tôi cảm thấy mới lạ cùng với không cam lòng. Chính là hiện tại tôi đã suy nghĩ cẩn thận, tôi đối với em căn bản không phải tình yêu nam nữ, đối với tôi, em chỉ là một món đồ chơi bình thường, không có gì đặc biệt, chẳng qua là vì được đặt trên cái gác cao nhất, tôi lấy không được khiến phát cáu, kiên quyết muốn bắt, chính là sau khi lấy được, tôi rất rõ ràng tính cách mình, không quá ba giây sẽ nhàm chán, cho nên vì lo cho trái tim thiếu nữ mỏng manh kia của em, vẫn là quên đi.”

“Cái gì ... quên đi?” Chu Tráng Tráng nuốt nước miếng.

“Tôi nói,” Thường Hoảng hai tay chống cửa xe, hơi khom thân mình, mỉm cười: “Tôi là nói, chúng ta coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, yên tâm, tôi Thường Hoảng thề, tôi nếu tới tìm em, ra cửa sẽ bị xe tải tông tàn phế, sao đó còn đâm đầu vào xe lu trực tiếp đem tôi cán thành bánh thịt đi.”

Lần này cười, không hề lộ ra răng nanh.

Đây là lần đầu tiên Chu Tráng Tráng nghe thấy lời thề ác độc như vậy.

Thường Hoảng lần này là hạ quyết tâm.

Trong lòng Chu Tráng Tráng từng chút từng chút rã rời, nàng gật gật đầu: “Tốt, cảm ơn anh.”

(Thề là: Tạm biệt Huấn Luyện Viên)

Lúc sau, Thường Hoảng đưa nàng về trường học, chờ chân Chu Tráng Tráng vừa đặt xuống đất, liền khởi động xe chạy đi, không một tia lưu luyến.

Hắn nói được thì làm được, từ đó đến nay hắn không đến tìm Chu Tráng Tráng lần nào nữa.

Chu Tráng Tráng bắt đầu thấy vui vẻ, cảm thấy chính mình cuối cùng cũng thoát khỏi chuỗi ngày phiền phức đáng ghét, chính là dần dần, mỗi khi Chủ Nhật cuối tuần đến, từ trong ô chấn tĩnh lại nhìn thấy phòng ngủ trống rỗng, trái tim lập tức trống rỗng.

Có thể thói quen cũ còn chưa quay lại, nàng an ủi chính mình như vậy.

May mắn thời gian thoáng cái đã tới thi cuối kỳ, vì có thể có được học bổng để mua thật nhiều đồ ăn vặt, Chu Tráng Tráng đem toàn bộ tinh lực dồn vào việc ôn tập, rất ít khi suy nghĩ về chuyện tình cảm, cùng Thường Hoảng với Hải Nhĩ trong lúc đó tựa hồ đã kết thúc như vậy.

Tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói, nhưng Đồng Ý trong phòng ngủ vẫn nhìn ra một chút manh mối, hôm nay khi ăn cơm, Đồng Ý cố tình mời khách lấy nhiều thịt băm nhỏ sốt tỏi và thịt kho tàu thêm một tí, thuận tiện hỏi chân tướng sự tình rõ ràng.

Hỏi xong, Đồng Ý thờ dài một tiếng, nói: “Tráng Tráng, trong mắt mình, tình cảm của cậu rất không thông suốt.”

“Chi giáo cho?” Chu Tráng Tráng vừa nuốt thịt kho tàu vừa hỏi.

“Cậu cho rằng cậu thích Hải Nhĩ, kỳ thật cũng không phải. Cậu cho là cậu chán ghét Thường Hoảng, thật ra cũng không hẳn.” Đồng Ý dường như đang nói kinh Phật.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

“Mình đương nhiên thích Hải Nhĩ, ghét Thường Hoảng rồi.” Chu Tráng Tráng nói.

“Không nhìn tận mắt cả núi Lư Sơn, chỉ vì bản thân đang ở giữa núi này.” Đồng Ý thờ dài.

“Ý cậu nói mình trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường? Vậy những người ngoài đứng xem như cậu thì nhìn thấy rõ cái gì?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Minh thật ra hiểu không ít chuyện đầu đó, đáng tiếc nói ra đối với cậu mà nói cũng không có giúp được gì, ngược lại sẽ càng làm hư. Tráng Tráng, tình cảm của chính mình chỉ có bản thân cậu mới có thể hiểu được.” Đồng Ý nhìn nàng, đôi mắt rất nghiêm túc.

“Đừng nói mình, cậu cùng bạn trai đẹp như Phan An của cậu phát triển tới đâu rồi?” Chu Tráng Tráng gần đây luôn tuân theo nguyên tắc một mình bát quái (ngồi lê đôi mách) không bằng cùng nhiều người bát quái.

Đồng Ý đưa nhỏ này luôn luôn rụt rè, nhập học sắp nửa năm rồi mới bị người ta phát hiện nàng là thanh mai trúc mã với một tên soái ca, Đại Kiều không biết ở đâu có được tấm ảnh của anh ta, quả thật là mi thanh mục tú đẹp trai tựa Phan An.

“Như cậu thấy đó.” Đồng Ý quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thờ dài.

Nhìn tình trạng này, Chu Tráng Tráng liền nín thinh, không dám lên tiếng, không dám hỏi nữa.

Xem ra, mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

Sau khi cùng Đồng Ý nói chuyện xong, Chu Tráng Tráng nghĩ thoáng hơn chút, tiếp tục đem tinh lực dồn vào học tập, 7 môn thi trong vòng 10 ngày, học đến nổi tóc trên đầu muốn cháy xém, thật vất vả, rốt cục đã chấm dứt.

Học viện thông báo thành tích, Chu Tráng Tráng các môn tên đều đứng đầu danh sách, xem ra học bổng này nhất định nắm chắc rồi.

Thu thập hết đồ vật này nọ, Chu Tráng Tráng chào tạm biệt các chị em cùng phòng, xách 3 túi hành lý ra nhà ga trở về nhà mình.

Nhà Chu Tráng Tráng cách trường học khoảng 7 giờ ngồi xe, kỳ nghỉ này đúng dịp nghỉ tết nên đặc biệt đông nghẹt, người đến người đi, lữ lượt nói gót nhau, khoang xe chỉ chít chặt ních người, chỗ ngồi sắp đầy hết. Chu Tráng Tráng kéo hành lý, miệng lầm nhảm số ghế trên vé, như thế nào cũng không xê dịch đến chỗ ngồi phía trước được, quá nhiều người chắn đường, căn bản là không thể di chuyển.

Chu Tráng Tráng vừa vội lại vừa mệt, ngày mùa đông nhưng lại toát ra một thân mồ hôi, thật chật vật. Giây phút này, Chu Tráng Tráng đặc biệt hy vọng có thể xuất hiện một superman (siêu nhân) đến giúp mình dẹp đám người này sang một bên.

Ông trời nghe thấy lời khẩn cầu của Chu Tráng Tráng, nghĩ thầm, ta không cho người siêu nhân, cho người một tiểu quái thú vậy —— Chu Tráng Tráng đang buồn bực, một người ở đầu lấy đi hành lý của nàng, vác lên vai khiêng, tiếp theo cường hãn nhẹ nhàng đẩy đám người kia ra, che chở Chu Tráng Tráng đi về phía trước tới chỗ ngồi, ấn bả vai nàng ngồi xuống ghế.

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu nhìn thấy, tiểu quái thú không phải ai khác mà chính là Thường Hoàng đã lâu chưa gặp mặt kia. (Xin chào Huấn Luyện Viên)

Khuôn mặt hần gầy chút, làn da vẫn đen như vậy, ánh mắt vẫn sáng như cũ, đương nhiên nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng tựa như những bông tuyết vừa rơi hôm nay: “Hey, Chu Tráng Tráng, lại gặp mặt rồi.”

Biểu tình của Thường Hoàng nhìn qua thực bình thường, giống như hần cùng Chu Tráng Tráng chưa từng có trải qua chuyện chia tay trước đó, giống như bọn họ hôm qua mới vừa gặp mặt nhau.

Chu Tráng Tráng có chút chẳng hiểu gì, sững sốt hồi lâu mới có phản ứng, nuốt nước miếng, nói: “Nhà anh không phải ở nơi này sao, vì cái gì phải đón xe lửa?”

“Cùng em về nhà thôi.” Thường Hoàng vừa nói vừa đổi số ghế của người ngồi bên cạnh Chu Tráng Tráng, thành công kê sát bên nàng.

Chu Tráng Tráng đầu óc mù mờ: “Là lời nói của anh có vấn đề, hay cách hiểu của tôi có vấn đề?”

“Cũng không có vấn đề gì.” Thường Hoàng mở ba lô của Chu Tráng Tráng ra, móc ra khoai tây chiên ăn. (hiểu nàng ghê, biết có đủ đồ ăn luôn)

“Anh theo tôi về nhà làm cái gì?” Chu Tráng Tráng muốn phát điên, một nửa bởi vì câu nói Thường Hoàng, một nửa bởi vì khoai tây chiên khoái khẩu nhất chớp mắt đã bị ăn hơn phân nửa.

“Lễ mừng năm mới a.” Hàm ý trong mắt Thường Hoàng là —— vấn đề đơn giản như thế mà cũng phải hỏi.

“Anh đi lễ mừng năm mới nhà tôi?”

“Phải”

“Anh dựa vào cái gì đón Tết ở nhà tôi?”

“Anh là bạn trai em mà.”

“Anh khi nào lại biến thành bạn trai tôi? !”

“Anh vẫn luôn là bạn trai em đó thôi.”

“Lần trước anh rõ ràng nói, chúng ta coi như cái gì cũng chưa phát sinh qua, anh nếu còn tới tìm tôi, ra cửa sẽ bị xe tải đụng, tiếp theo còn bị xe lu cán thành bánh thịt! Anh rõ ràng phát ra lời thề độc như thế mà!”

“Sống trên đời này, khó tránh khỏi nói mấy lời thề độc vắn vơ thế này, đừng để ý.”

Một phen đổi thoại, Chu Tráng Tráng không có hơi để tức giận, liên tục tức giận như vậy, hơi cũng không còn.

“Muốn ăn mì ăn liền không?” Thường Hoàng hỏi.

“Muốn.” Chu Tráng Tráng miễn cưỡng gật đầu, hiện tại trong mắt nàng, chỉ có ăn cái gì đó mới có thể giúp nàng khôi phục tâm tình.

“Được, vậy anh cũng ăn nữa.” Thường Hoàng lôi cái ba lô của Chu Tráng Tráng mà vừa mọc khoai tây chiên lấy ra thêm hai hộp mì.

Chu Tráng Tráng trong lòng như đang trên vùng hoang tàn, vô số con ngựa lao nhanh giẫm nát bãi cỏ, thần sắc khuôn mặt nàng trở nên vắn vẹo dữ tợn.

“Đứng rồi, lại thêm một cây xúc xích, cắt nhỏ nó ra, đi chấm nước sốt thôi.” Thường Hoàng lại từ cái ba lô đã lấy khoai tây chiên với 2 gói mì của Chu Tráng Tráng lôi ra thêm 2 cây xúc xích nữa.

Chu Tráng Tráng hít sâu, ngẩng đầu cao ngạo nhìn Thường Hoàng, nhìn hồi lâu, cuối cùng ... ngoan ngoãn cầm xúc xích mì ăn liền (*) đi chế nước nóng

Chu Tráng Tráng vừa ăn mì gói vừa nhìn Thường Hoàng bên cạnh, nước mắt trong lòng còn nhiều hơn so với tô mì.

Nàng biết vận khí mình sẽ không tốt như vậy, vừa giành được học bổng giải nhất, vừa mua được vé Tết cạnh tranh hung tàn như thế, kết quả này hết thấy đều có cái giá của nó.

“Cho anh nếm thử hương vị loại mì của em.” Thường Hoàng nói xong liền đem tô mì của mình trao đổi với Chu Tráng Tráng.

“Bản a.” Chu Tráng Tráng kháng nghị: “Bao nhiêu nước miếng như vậy.”

“Bao nhiêu lần hôn môi sao không thấy em chê do.” Thường Hoàng liếc nàng một cái.

Lời này thanh âm khá lớn, có điều cảm kỳ, lúc này liền thu hút sự chú ý của nhân sĩ bắt quai xung quanh.

Nhìn thấy vô số lỗ tai ngóng tới, Chu Tráng Tráng hận không thể chôn đầu trong bát mì ăn liền.

Thật vất vả chờ phong ba đi qua, Chu Tráng Tráng mới nhỏ giọng nói: “Thường Hoàng, anh rốt cuộc là có ý gì a?”

Thường Hoàng húp một ngụm nước mì, chép chép miệng: “Chu Tráng Tráng, coi như anh đổi ý đi.”

“Đổi ý cái gì?” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

“Đổi ý anh từng buông tha em một khoảng thời gian.” Thường Hoàng dọn dẹp xong xuôi hộp mì ăn liền, ngã lưng vào thành ghế, hai tay gác sau đầu, nâng mí mắt nhìn về phía Chu Tráng Tráng: “Về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện như vậy nữa, anh sẽ quần quýt lấy em cả đời.”

Trong lời nói này nghe như loại uy hiếp, Chu Tráng Tráng cảm thấy mì gói vừa ăn xong bắt đầu đánh nhau, dạ dày rất là khó chịu: “Nhưng Thường Hoàng, tôi đối với anh thật sự không có cảm giác, không cảm giác chính là không cảm giác, có như thế nào cũng tìm không ra cảm giác hết.”

“Chu Tráng Tráng, chúng ta chờ xem đi, anh cũng không tin đời này anh hạ không được em.” Thường Hoàng nhắm mắt lại, khóe miệng gọi lên một nụ cười.

Chu Tráng Tráng bị đánh bại: “Thường Hoàng đừng nói là anh thích ngược nha? Bên ngoài nhiều mỹ nữ ABCDEF có sắc có tài như thế, khiêu gọi tươi mát rất hợp với khẩu vị của anh, cần cái gì có cái đó, vì sao anh nhất định phải quần quýt lấy tôi chứ?”

“Anh nhớ rõ em thích ăn lẩu nhất.” Thường Hoàng không trả lời vấn đề mà hỏi một câu không ăn nhập gì hết.

“Đúng.”

“Em vì sao lại thích ăn?”

“Không vì cái gì, không có nguyên nhân gì, thích chính là thích.”

“Đó cũng là đáp án của anh.” Thường Hoàng ngồi trên xe lửa nở nụ cười trắng loá như mùa xuân: “Thích chính là thích.”

Quạ: Cố nắm chặt trong tay, nghĩ rằng đối xử thật tốt, bên nhau thật nhiều, thời gian thật lâu thì tình cảm cũng thay đổi. Hoá ra cũng thay đổi thật, nhưng theo chiều hướng khác mất rồi “Chu Tráng Tráng, em thật sự chán ghét tôi đến vậy sao? – Đúng”. Sao lại ra thế này, tình cảm vốn đẹp thế sao lại khiến đau lòng quá. Thế thì đành chia tay thôi. Buông tay để giữ lại chút tự tôn cho riêng mình “vì lo cho trái tim thiếu nữ mỏng manh kia của em, vẫn là quên

đi”.

Quyết định này tựa hồ rất khó khăn với anh nên thốt ra lời thề tàn độc ấy để chứng minh sự tuyệt tình cũng như để chặn đường lui của mình nhưng ... sao khó thế. Ta nhớ có bạn từng comment hỏi rằng hình như Thường Hoàng có quen Tráng Tráng khi còn nhỏ nhỉ? Nếu không vì sao trong thời gian ngắn ngủi lại có thể sâu đậm đến thế. Cũng giống như TT thắc mắc: “Tại sao lại thích tôi?”. Câu trả lời của TH “Cũng tựa như em thích thịt kho tàu, tại sao lại thích, thích là thích, ko có lý do.”

Có lẽ ngay từ ban đầu cũng không yêu thích nhiều đến thế, chỉ là thấy thú vị, rất đáng yêu, thích trọc ghẹo cô, cảm thấy cô khác những cô gái anh gặp qua nên đặc biệt chú ý. Từ đó, mỗi một lần trêu ghẹo anh lại cảm thấy vui vẻ hơn, lúc nào cũng muốn gặp cô, không gặp thì buồn, rồi nhớ. Cảm thấy thích nên quyết định giữ cô cho riêng mình. Tình cảm này có lẽ anh cũng không nghĩ là sâu đậm đến thế. Cứ nghĩ rằng dù đau lòng cách mấy cũng sẽ mau quên thôi. Tuy nhiên anh sai rồi. Xa cách chỉ làm cho anh càng nhận ra rằng thả đeo bám cô đôi khi có chút đau lòng còn hơn không nhìn thấy cô nữa, cảm giác ấy chắc rất tồi tệ, tồi tệ đến mức rũ bỏ tự tôn của một người đầy kiêu ngạo như thế “anh sẽ quần quýt lấy em cả đời”, chỉ vì “thích chính là thích.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Thích chính là thích.”

Chu Tráng Tráng bị những lời này đánh bại hoàn toàn, kết quả là, hai người tiếp tục ngồi trong xe lửa.

Bên trong khoang xe thật sự nhiều người, dưỡng khí không đủ, Chu Tráng Tráng sau khi ăn cơm no bắt đầu buồn ngủ, đầu trượt trượt nghiêng ngã sang bên cạnh, ngã xong nghĩ đến thù mới hận cũ lập tức phản chấn tinh thần thẳng đầu, cũng không được bao lâu, cơn buồn ngủ dâng lên, đầu lại bắt đầu nghiêng, cực khó chịu.

Rốt cục trong mông lung, một đôi bàn tay to ôm đầu Chu Tráng Tráng nhẹ nhàng đặt trên một đôi vai rộng lớn. Cảm giác này giống như đi bộ mấy ngày mấy đêm trong mưa to gió lớn thật vất vả mới tìm thấy một nơi khô ráo liền nằm xuống đánh một giấc, có bao nhiêu là thoải mái.

Chu Tráng Tráng cứ thoải mái ngủ như vậy, khi gần tới ga mới bị radio đánh thức. Tỉnh lại phát hiện chính mình Đồng Tồn Thụy xả thân boong-ke (1) —— năng thực sự đã dựa vào vai Thường Hoàng mà ngủ thiếp, thái độ rất thân mật.

(1) Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch. Ý TT nói mình là Đồng Tồn Thụy còn TH là boongke địch, hehe

Chu Tráng Tráng vội vàng thẳng đầu lại, đáng tiếc tốc độ quá nhanh, một tiếng “rắc”, cổ vụng vụng, đau toát mồ hôi trán.

“Thân mật hơn cũng đều đã làm rồi, then thùng cái gì?” Thường Hoàng xoa xoa bả vai mỏi nhừ của mình, khoe miệng lộ ra ý cười.

Lời này vừa nói ra, chung quanh lại có vô số cái lỗ tai chìa tới, Chu Tráng Tráng hận không thể lập tức nhảy xuống xe.

“Chu Tráng Tráng, anh nói em như thế nào ngủ lại xấu như vậy đâu?” Thường Hoàng nhìn dấu vết ẩm ướt khả nghi trên vai mình, quở trách nói: “Chảy nước miếng, nghiêng răng, ngáy, nói mớ, cái gì cũng đều có đầy đủ hết.”

“Tôi là nhân tài mà.” Chu Tráng Tráng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Nghĩ đến đêm nay phải ngủ cùng giường với người anh thấy lo quá.” Thường Hoàng thờ dài.

Chu Tráng Tráng lần này thật muốn nhảy xuống xe: “Ai nói chúng ta phải ngủ cùng giường?!”

“Hiện tại người đồng như thế này, mặc kệ ai đều ngủ cùng một giường, cha mẹ có thể hiểu được.” Thường Hoàng sờ sờ đầu nàng đang khiếp sợ an ủi.

Nghĩ đến hình ảnh cùng Thường Hoàng ngủ chung giường, Chu Tráng Tráng cả người bắt đầu run lên.

Lúc này, xe đến bến, mọi người xếp hàng xuống xe, Thường Hoàng cầm mấy túi hành lý to lớn của Chu Tráng Tráng, tay trái khiêng, tay phải xách, ung dung mà xuống xe.

Nhà ga đoàn người tấp nập, giống như thủy triều, hơi không chú ý sẽ bị thất lạc —— Chu Tráng Tráng đợi chính là giờ khắc này.

Thừa dịp Thường Hoàng không chú ý, Chu Tráng Tráng cúi khom người, làm như đảng viên ngầm, lặng lẽ theo một lối khác chạy ra. (quá ác, bỏ con

giữa chợ kia)

Vì có thể tránh né Thường Hoàng, mất đi chút hành lý thì coi là cái gì, duy nhất đau lòng chính là cái nội y Chibi Maruko (2) kia, bắt quá cái cũ không đi cái mới sao đến được, Chu Tráng Tráng liền quyết định đi mua hình Dưa hấu Taro (3).

Chu Tráng Tráng một đường chạy ra nhà ga, ngăn một chiếc xe taxi lại, trực tiếp trở về nhà.

Khi về tới nhà, mẹ Tráng Tráng lập tức ép hỏi: “Làm gì như có chó đuổi ở phía sau vậy? Gấp gấp như vậy? Hành lý đâu rồi?”

Chu Tráng Tráng nghĩ thầm, Thường Hoàng có thể không phải là chó hay không? Hay là chó Tây Tạng? nhưng ngoài miệng lại bắt đầu nói xạo: “Con từ trong trường về luôn, gần Tết đông thế này, lại vác theo nhiều đồ này nọ, chắc mạng nhỏ con không còn nữa.”

“Con gái, mau tới ăn cơm, hôm nay có món đùi gà chiên con thích nè.” Ba Tráng Tráng bung món ăn cuối cùng từ bếp đi ra.

Chu Tráng Tráng vừa thấy một bàn đầy thức ăn kia, nhất thời kích động hai mắt đầm lệ long lanh, chạy vội tới trước bàn cơm, cầm lấy chiếc đũa lên ăn.

Cá sốt yêu quý của nàng, đùi gà chiên yêu quý của nàng, bánh trôi nhân thịt yêu quý của nàng, trứng sốt cà yêu dấu của nàng, Chu Tráng Tráng quyết định đem từng cái từng cái một ăn ngon lành.

Ba Tráng Tráng cùng mẹ Tráng Tráng nhìn thấy Chu Tráng Tráng hào phóng ăn, hai hàng nước mắt lại tung hoành —— con gái này, nhà nào nuôi nhà nấy bần.

Chu Tráng Tráng cũng mặc kệ này nọ, tiếp tục thưởng thức, lúc ăn đến cao trào, bỗng nhiên chuông cửa reo ^ _ ^.

“Giờ này ai tới a?” Mẹ Tráng Tráng vừa đi mở cửa vừa lẩm bầm.

Chu Tráng Tráng không thèm quan tâm, tiếp tục ăn cho đến khi nghe thấy một giọng nam quen thuộc: “Con chào dì, con là bạn trai của Tráng Tráng, mới vừa ở phía dưới giúp nàng mang hành lý, đi lên chậm, thật xin lỗi ah.”

Không cần phải nói, tiểu quái thú lại đuổi tới.

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu nhìn Thường Hoàng, roi lệ đầy mặt —— trời ơi, người này vì sao âm hồn không tiêu tan?

Ba Tráng Tráng mẹ Tráng Tráng nhìn thấy Thường Hoàng, nước mắt lại tung hoành —— rốt cục a rốt cục, có thể đem Chu Tráng Tráng nhà ai nuôi nhà nấy nghèo này tống cho người khác đường rồi.

Thường Hoàng nhìn một nhà ba người roi lệ, bình tĩnh đem hành lý vào phòng Chu Tráng Tráng.

Trông mong gần hai mươi năm, rốt cục cũng đợi được một người nguyện ý nuôi Chu Tráng Tráng, đứa nhỏ này người hung a, ba mẹ Tráng Tráng tự nhiên đem Thường Hoàng thành khách quý tôn sùng, lúc này kéo hẳn đến trước bàn cơm ăn cơm.

Vừa ăn mẹ Tráng Tráng vừa dò hỏi tình hình

“Thường Hoàng a, cha mẹ con đang làm gì?”

“Ba con ở quân đội đảm nhiệm trưởng đoàn, mẹ con là giáo sư đại học môn lịch sử.”

Ba mẹ Tráng Tráng iếc nhau —— gia đình tương đối giàu có, nuôi dưỡng Chu Tráng Tráng là không thành vấn đề.

“Tráng Tráng của ba mẹ ăn rất nhiều, con không ngại sao?”

“Không có việc gì, ăn được là phúc, con thích bộ dáng khi nàng ăn uống.”

Ba mẹ Tráng Tráng liếc nhau —— không phản đối ăn, Chu Tráng Tráng giả đi hẳn sẽ không bị ngược đãi yêu cầu ăn uống điều độ.

“Thường Hoàng con hy vọng sau này sự nghiệp thành công rồi mới kết hôn sao?”

“Sẽ không, chờ Tráng Tráng tốt nghiệp là có thể kết hôn.”

Ba mẹ Tráng Tráng liếc nhau —— không phản đối kết hôn sớm, bọn họ có thể bớt nuôi Chu Tráng Tráng vài năm (Đúng là cha mẹ nào, con này, suy nghĩ đơn thuần, gả cho nhà giàu chỉ vì ...nuôi CTT ăn, haizz).

Nói như thế, Thường Hoàng chính là con rể số một của Chu gia.

Ba Tráng Tráng cùng mẹ Tráng Tráng từ nay về sau càng nhìn Thường Hoàng lại càng thích.

Bàn ăn đích góc, Chu Tráng Tráng vừa gặm đùi gà vừa roi lệ —— nàng ý thức được bản thân mình đã bị ba mẹ âm thầm bán đi

Ăn xong cơm chiều thì cũng đã muộn, ngồi xe 7 tiếng, con sâu ngủ của Chu Tráng Tráng lại nổi lên, ngáp mấy cái quyết định đi ngủ.

May mắn ba cùng mẹ Tráng Tráng còn có một tia nhân tính, không cho Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng “cộng chằm” (ngủ cùng giường), mà bố trí hẳn ở phòng khách để Thường Hoàng nghỉ ngơi.

Chu Tráng Tráng tắm rửa xong đem thân mình cuộn trong ổ chăn mềm mại ngủ, còn mơ một giấc mộng đẹp —— trong mộng, vô số vệt nường bay ở trên trời.

Chu Tráng Tráng thấy ăn mặt mày hồng hồng, mặt tươi như hoa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng “thùng thùng” liên tục vang lên không ngừng từ phía chân trời truyền đến, vang không bao lâu, liền đánh thức nường.

Tỉnh lại mới phát hiện nguyên lai là có người nhẹ nhàng gõ cửa, Chu Tráng Tráng nhú mồm, chân trần xuống giường, xoa xoa mắt mới vừa mở cửa ra một cái bóng đen liền lách mình vào.

“Anh làm cái gì vậy?” Chu Tráng Tráng mộng đẹp bị quấy rầy, vô cùng bức mình.

“Rất lạnh.” Thường Hoàng thấp giọng nói.

“Không phải mở lò sưởi cho anh rồi sao?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Lò sưởi sao thoải mái bằng em.” Thường Hoàng chân dài duỗi ra, đem môn đóng lại, tay chìa ra, đem Chu Tráng Tráng ôm lấy, kéo lên giường, ôm Chu Tráng Tráng như ôm một Koala.

“Anh còn như vậy tôi là lên đó!” Chu Tráng Tráng thấp giọng phản kháng.

“Em nói nữa anh sẽ cởi quần áo em.” Thường Hoàng thấp giọng uy hiếp.

Chiều này quả là hiệu nghiệm, Chu Tráng Tráng suy nghĩ vì trong sạch, lựa chọn khuất phục dâm uy.

Cứ thế, Thường Hoàng ôm Chu Tráng Tráng, ngủ đặc biệt thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Thường Hoàng thì thoải mái rồi, nhưng Chu Tráng Tráng làm sao cũng không ngủ được —— một con gấu Koala to lớn nằm úp sấp trên người, cũng sắp bị đè chết tới nơi rồi.

Chu Tráng Tráng không ngừng uốn éo cơ thể làm cho mình thoải mái tí, nhưng Thường Hoàng lại thò tay vỗ mông nường cái “bốp”, nhẹ giọng cảnh cáo: “Đừng lộn xộn, ngủ.”

“Tay chân anh đè nặng tôi, tôi ngủ không được!” Chu Tráng Tráng thấp giọng kháng nghị.

“Em muốn tay chân anh đè nặng em, hay là muốn cả người anh đè nặng em?” Thường Hoàng cho Chu Tráng Tráng một cái lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Trải qua quá trình lựa chọn gian nan, Chu Tráng Tráng lại khuất phục trước dâm uy.

“Chu Tráng Tráng, anh cảnh cáo em, lần sau đừng nghĩ đến việc trước mắt anh đào tẩu.” Thường Hoàng bắt đầu tính toán nợ cũ buổi chiều.

“Rốt cuộc anh làm sao tìm được nhà tôi?” Chu Tráng Tráng nghĩ mãi không ra.

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Thường Hoàng dùng lời này trả lời nường.

Hoá ra là đem nường đối đãi như quân địch, Chu Tráng Tráng lệ rơi, nường là vô tội a.

Đang lúc nói chuyện với nhau, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan đầy ý nghĩa, nghe âm thanh kia là của ba mẹ Tráng Tráng phát ra, Chu Tráng Tráng nhất thời giống nhìn thấy giải phóng quân, kích động đến chân co giật.

Mẹ vĩ đại đến cứu nường rồi!

Đang định há miệng kêu cứu, mẹ Tráng Tráng đã giành nói trước: “Tráng Tráng hai con đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi thăm họ hàng nha, cái kia, còn nhiều thời gian mà.”

Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian!

Chu Tráng Tráng cảm giác như trời lạnh lại bị đổ thêm một thùng nước đá, hoàn toàn lĩnh hội, mẹ phương thức giáo dục này của người cũng quá cỏi mở a!

“Nghe thấy mẹ nói không, mau ngủ.” Thường Hoàng ôm Chu Tráng Tráng càng chặt, đem đầu đặt ở sau lưng nàng, cúi đầu cười một tiếng.

“Đó là mẹ tôi, không phải mẹ anh!”

“Đều giống nhau, mẹ em cũng là mẹ anh, mẹ anh cũng là mẹ em.”

“Đầu tôi hơi bị choáng.”

“Chỉ số thông minh thấp thì đều có loại bệnh thế này.”

Chu Tráng Tráng hoàn toàn đầu hàng, cùng với Thường Hoàng giao tranh, tinh thần luôn bị chiếm tiện nghi.

“Mau lên, mau ngủ, nói thêm câu nữa anh liền đem em ăn.” Thường Hoàng vừa nói vừa nheo lưng Chu Tráng Tráng một cái.

Chu Tráng Tráng lúc này mới hiểu được, cùng Thường Hoàng giao tranh không chỉ có tinh thần thượng bị chiếm tiện nghi, thân thể càng bị chiếm tiện nghi.

Mang theo tâm tình không yên, Chu Tráng Tráng trần trọc ngủ qua một đêm, ngày hôm sau thức dậy, cổ đau như chặt đứt —— Thường Hoàng cả đêm bắt nàng phải ngủ trên cánh tay hắn.

Thử hỏi cánh tay thường xuyên vận động cứng như thế làm sao có thể so sánh với gối bông mềm mại? Chu Tráng Tráng xoa cổ, trong lòng bùng bùng tức giận, không chỗ bộc phát.

Sau bữa ăn sáng, ba Tráng Tráng cùng mẹ Tráng Tráng liền lôi kéo Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng đi thăm nhà bà ngoại.

Bà ngoại Tráng Tráng sinh được sáu người con, cả sáu đều là nha đầu (con gái), mà sáu cô con gái này lại sinh thêm sáu tiểu nha đầu, cho nên mỗi khi ngày lễ ngày tết đến, nhà bà ngoại Chu Tráng Tráng rất náo nhiệt giống như trẩy hội.

Số lượng chênh lệch quá lớn dẫn đến tình trạng âm thịnh dương suy trong gia đình Chu Tráng Tráng, cho nên tình cảnh khi Thường Hoàng xuất hiện chính là các nữ nhân nói chuyện phiếm xem TV đánh bài trong phòng, mà sáu ông con rể trầm mặc đứng ở ban công, thà từng ngụm khói, thờ dài một hơi, lệ rơi từng giọt.

Bởi vì Thường Hoàng thuộc loại gương mặt mới, vừa vào cửa đã bị dì Cả, dì Hai, dì Ba, dì Tư, dì Năm cùng chị họ Cả, chị Hai, chị Ba, chị Tư, chị Năm vây quanh hỏi han không ngừng, mà Thường Hoàng vẫn đối đáp trôi chảy, tương đối được nữ nhân trong nhà hoan nghênh.

Chu Tráng Tráng vừa ăn bánh trôi vừa âm thầm tán dương, lúc trước có rất nhiều người theo đuổi mấy chị họ bị tình cảnh này làm khiếp sợ, trong đó có người còn tệ ra quần, nhưng Thường Hoàng cư nhiên có thể trụ vững, đúng là con nhà bình.

Thoát khỏi đám người, Thường Hoàng liền bước đi thông thả đến bên cạnh Chu Tráng Tráng, đoạt viên trôi nước nàng đang định bỏ vào miệng, nhét vào trong miệng mình, nói: “Xem ra vẫn là người trong nhà em biết thưởng thức cao hơn em, đều thích anh.”

“Tôi thấy anh đừng nên đắc ý, như chị họ thứ hai tôi vừa nói, anh theo đuổi tôi hoàn toàn là vận mệnh cắt chó.” (nguyên văn của tác giả nhé)

Kỳ thật, chị họ thứ hai đang nhét năm cái bánh trôi trong miệng, không có cơ hội cải chính, Chu Tráng Tráng biết nói dối là hành vi không tốt, nhưng vì đối phó Thường Hoàng, thủ đoạn gì cũng có thể được tha thứ.

Thường Hoàng đang ngâm viên bánh trôi trong miệng, nói: “Đúng vậy, quả thật là mệnh cắt chó, Chu Tráng Tráng em chính là cục cắt chó tốt.” (haaaaa, gây ông đập lưng ông)

“Anh mới là cắt!” Chu Tráng Tráng đánh trả.

Kết quả giây tiếp theo đã bị mẹ Tráng Tráng từ trong nhà bếp đi ra dùng sống lưng con dao gỗ vào đầu: “Con gái con đứa, đừng suốt ngày nói cắt với dái! Thường Hoàng a, mau lại đây, nếm thử thức ăn dì làm đi.”

Hiện tại ngay cả cha mẹ cũng giúp đỡ Thường Hoàng khi dễ chính mình, Chu Tráng Tráng tức giận đến khó thở, cuối cùng chạy vội ra ban công, chuẩn bị gọi điện tố khổ với Đồng Ý —— Đại Kiều đã muốn làm phản, không thể lại tin tưởng.

Đang tìm số điện thoại Đồng Ý, bỗng nhiên có tin nhắn đến, mặt trên hiện tên làm cho Chu Tráng Tráng nheo mắt —— Hải Nhĩ.

Tin nhắn không vài chữ —— Tráng Tráng, không tìm thấy Thường Hoàng ca, xin hỏi em gần đây có liên hệ với anh ấy không?

Nguyên lai, Hải Nhĩ gửi tin nhắn đến cũng là muốn hỏi thăm Thường Hoàng ở nơi nào, Chu Tráng Tráng thờ dài, Hải Nhĩ thật là, sao không thuận tiện ân cần thăm hỏi thăm nàng một chút cũng tốt a.

Bất quá nghĩ lại, Thường Hoàng chẳng lẽ là trốn nhà đi?

Đang ngẩn người, di động bỗng nhiên bị người cướp đi, Chu Tráng Tráng lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại liền phát hiện Thường Hoàng đang xem tin nhắn trên di động.

“Anh ấy chỉ là hỏi thăm anh ở đâu thôi, không có ý gì khác.” Chu Tráng Tráng càng nói thanh âm càng thấp.

Thường Hoàng nâng lên ánh mắt: “Anh cũng chưa nói cậu ấy có ý tứ gì khác.”

“Anh rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cãi nhau với cha mẹ nên trốn nhà đi? Khó trách anh đi theo tới nhà tôi, hoá ra là không nhà để về.” Chu Tráng Tráng hiểu ra.

“Đúng vậy, khắp thiên hạ chỉ có nhà Chu Tráng Tráng em là có giường đi? Anh ngồi xe lửa mấy tiếng chỉ vì một chỗ ngủ?” Thường Hoàng trừng mắt liếc nàng một cái.

Chu Tráng Tráng không hó hé, Thường Hoàng giờ phút này có chút nguy hiểm, vẫn nên tuyệt đối cẩn thận.

Thường Hoàng đưa điện thoại di động cho Chu Tráng Tráng, nói: “Gửi tin nhắn lại cho cậu ấy bảo anh ngày mốt sẽ trở về.”

Bị hàm răng kia uy hiếp, Chu Tráng Tráng chỉ có thể nghe lời theo.

Ai ngờ vừa gửi đi tin nhắn, Thường Hoàng liền đoạt di động của Chu Tráng Tráng, một mạch từ lầu 15 bay xuống.

Đương nhiên, di động oanh liệt hy sinh.

Không đợi Chu Tráng Tráng nổi giận, Thường Hoàng trực tiếp đem chi phiếu nhét vào trong tay nàng, nói: “Ngày mai cùng nhau đi mua cái mới, mật mã là tổ hợp ngày sinh của chúng ta.”

Chu Tráng Tráng đã hoàn toàn bị bức điên, bất quá may mắn ngày mốt là có thể tổng tiền tên ôn thần Thường Hoàng này, rất đáng ăn mừng.

Đang mừng thầm, Thường Hoàng bỗng nhiên lại lên tiếng: “Đúng rồi, nhớ kỹ ngày mốt dậy sớm một chút, theo anh ra sân bay.”

“Muốn tôi tiễn anh sao? Nhưng tôi không biết đường ra sân bay, nếu không để cho cha mẹ tôi tiễn anh đi.” Chu Tráng Tráng vội chối từ.

“Em cũng không cần tiễn anh.” Thường Hoàng nhếch miệng: “Chỉ cần cùng anh cùng nhau trở về.”

Giây phút này, Chu Tráng Tráng nghĩ nếu như trên tay mình có cây búa thì tốt biết bao, nàng có thể đem hàm răng Thường Hoàng từng cái từng cái đập gãy.

Nhìn thật chướng mắt a!

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chu Tráng Tráng vốn nghĩ dù sao đang ở trong nhà mình, Thường Hoàng không dám thực hiện âm mưu —— làm gì có chuyện mới đêm ba mươi Tết lại vội vàng đón mấy bay đi nhà trai chứ?

Hơn nữa, nàng cho tới bây giờ cũng chưa công nhận bản thân là bạn gái hắn, cứ đi như thế thì tính cái gì?

Đáng tiếc trên thực tế là, Thường Hoàng đang đem ý tưởng muốn đưa Chu Tráng Tráng đi nói trước cả nhà, tiếp đó cư nhiên là thanh âm một lòng tán thành hòa theo.

Mẹ Tráng Tráng: “Đúng đúng đúng là nên đi, Tráng Tráng con ráng biểu hiện để lưu lại ấn tượng tốt cho ba mẹ Thường Hoàng biết chưa.”

Chị họ thứ ba của Tráng Tráng: “Thường Hoàng em mau dẫn nó đi đi, Tráng Tráng càng ngày ăn càng tốt, mấy năm trước cơm tất niên món gà luộc đều bị nó một mình nuốt sạch, cận bã cũng không thừa.”

Chị họ thứ tư của Tráng Tráng: “Thường Hoàng em nhớ kỹ phải đưa Tráng Tráng ra ngoài ăn trước rồi hãy quay trở về nhà, miễn cho con bé này khi ăn cơm đem mọi người nhà em dọa.”

Anh rể thứ ba của Tráng Tráng: “Bà xã nói rất phải”

Anh rể thứ tư của Tráng Tráng: “Bà xã với chị ba đều nói đúng hết.”

Như thế nào lại gặp cảnh người nhà lại giúp người ngoài đem bán mình đâu? Chu Tráng Tráng liền cảm thấy số mạng mình sao còn đáng hơn thuốc Hoàng Liên.

Có người nhà trợ giúp, sáng sớm đêm Giao thừa, Chu Tráng Tráng đã bị Thường Hoàng túm lấy, nhét vào xe taxi, đóng gói mang lên máy bay.

“Chu Tráng Tráng, yên tâm, cứ việc buông bụng ra ăn, ở nhà anh không ai dám nói em ăn nhiều hết.” Thường Hoàng nhìn thấy Chu Tráng Tráng mặt mũi tang thương, an ủi.

“Tôi có thể không đi được không?” Chu Tráng Tráng nhỏ giọng hỏi.

“Có thể, vậy em bây giờ liền nhảy xuống đi.” Thường Hoàng trả lời.

Chu Tráng Tráng nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ mấy đám mây trắng, biết rõ đây là nhiệm vụ bất khả thi.

“Đến nhà anh mừng năm mới có rất nhiều ưu đãi nha, nhận tiền lì xì đến mỗi cả tay.” Thường Hoàng bắt đầu dùng tiền tài quyến rũ.

“Tôi phú quý không động lòng!” Chu Tráng Tráng ngẩng đầu cao quý.

“Có tiền là có thể mua rất nhiều đồ ăn, ví dụ như há cảo, vịt quay, hamburger, lẩu kem, cà ri cua” Thường Hoàng lại bắt đầu dùng mỹ thực dụ dỗ.

“Nói chuyện dễ nghe tí có phải sẽ càng có nhiều tiền hơn không?” Chu Tráng Tráng lập tức từ liệt sĩ cách mạng chuyển thành phản đồ.

“Muốn có nhiều tiền một chút, phải ngoan ngoãn nghe lời anh, đừng nói năng lộn xộn, hiểu chưa?” Thường Hoàng dặn.

Chu Tráng Tráng vội gật đầu, liên tục như giả vờ, không biết còn tưởng máy bay gặp khí lưu.

Nói phương tiện giao thông có cánh đúng là tiện lợi, không bao lâu sau, máy bay hạ cánh, Thường Hoàng lôi kéo Chu Tráng Tráng một đường chạy như điên, đứng giờ cơm chiều về đến nhà.

Nhà Thường Hoàng ở trong khu biệt thự lưng chừng núi, nhà lầu hai tầng, trước sân trồng đầy cây dây leo màu xanh, cảnh sắc tĩnh mĩ. (về đẹp yên tĩnh)

Chu Tráng Tráng ở trước cửa xoay tới xoay lui, chau mày, nửa ngày không nói.

“Lặng nhắng cái gì ah?” Thường Hoàng thúc giục.

Chu Tráng Tráng chặc lưỡi: “Thường Hoàng, nguyên lai anh chính là người giàu có lắm người có thể không cần đèn mạng như trong truyền thuyết nha?”

“Anh không lắm người, anh chỉ đoạt dân nữ như em thôi.” Thường Hoàng không muốn cùng Chu Tráng Tráng nhiều lời, duỗi tay ra, trực tiếp đem nàng kẹp trong khuỷu tay, mạnh mẽ mang vào nhà.

Vừa vào cửa Chu Tráng Tráng mới phát hiện bên trong có rất nhiều người, có điều không khí hoàn toàn bất đồng với nhà nàng, im lặng mà nghiêm túc, làm sao cũng chẳng giống bữa cơm tất niên gia đình, căn bản là giống ở hội nghị bảo vệ môi trường quốc tế gì đó.

Trong đó có một quý bà xinh đẹp tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, khoác áo choàng lông dê đứng lên, nhìn Thường Hoàng, mày hơi nhíu lại: “Tiểu Hoàng, con làm sao không nói tiếng nào đã rời nhà? Đi đâu cũng không nói, di động cũng không mở, bây giờ càng lớn càng chẳng giống ai!”

“Mẹ, con chính là đi đón cô ấy, Chu Tráng Tráng, bạn gái con, mau chào mẹ anh đi.” Thường Hoàng vừa nói vừa bóp thất lưng Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng đau nhe răng nhếch miệng, biểu tình dữ tợn đối với mẹ Thường Hoàng thốt tiếng con chào đi

“Bạn gái? Như thế nào chưa nghe con nói qua?” Mẹ Thường Hoàng nhìn Chu Tráng Tráng, mày mặt càng nhăn nhó.

“Con cho mẹ bắt ngờ mà.” Thường Hoàng kéo vai Chu Tráng Tráng ôm càng chặt.

Mẹ Thường Hoàng còn muốn nói gì đó nhưng lại bị ông bác có vẻ phúc hậu hiền lành bên cạnh Thường Hoàng ngăn lại: “Thằng bé mới đi đường về, chắc mệt rồi, mọi người ăn cơm trước, có chuyện gì ăn xong nói sau.”

Cứ thế, đoàn người tề tụ trước bàn cơm.

Gọi là đoàn người, là chỉ người nhà Thường Hoàng, đương nhiên Mĩ Dịch cùng Hải Nhĩ cũng ở trong này, chẳng qua thần sắc hai người này hoàn toàn không sinh động như ngày thường, giống như bị một loại sức ép, quá trầm mặc.

Kỳ thật Chu Tráng Tráng cũng cảm thấy một bầu không khí áp lực đè nén trong căn phòng này. Tuy nói một bàn cơm toàn bộ do đầu bếp đặc biệt chế biến, thức ăn tinh mỹ trân quý, hương vị thượng thừa, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy dạ dày tự dung lạnh như băng.

“Tráng Tráng, đừng khách khí, con muốn ăn cái gì thì gấp đi nha.” Bác Thường Hoàng nhìn Chu Tráng Tráng cười tủm tỉm: “Đây vẫn là lần đầu tiên Thường Hoàng đưa bạn gái về nhà nha.”

“Đừng ngại, muốn ăn cứ ăn.” Thường Hoàng không ngừng giúp Chu Tráng Tráng gấp thức ăn.

Nhưng Chu Tráng Tráng lại cảm giác mẹ Thường Hoàng đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia rất không thiện cảm, cứ như vậy, ăn uống trở nên ít.

Rốt cục, mẹ Thường Hoàng sau khi ăn xong Bạch Quả (1), mở miệng: “Tiểu Hoàng, chuyện con đưa bạn gái về nhà vì sao lại báo cho mọi người biết trước?”

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng chiêu đãi không chu đáo, Tráng Tráng rất dễ nuôi, cho cô ấy đầu gối cô ấy cũng có thể ăn.” Thường Hoàng nói.

Chu Tráng Tráng lệ rơi, Thường Hoàng cái tên này, anh mới ăn đầu gối, cả nhà anh đều ăn đầu gối!

“Mẹ không phải nói cái này!” Mẹ Thường Hoàng mẹ buông đũa, trực tiếp nói thẳng: “Chuyện lớn như vậy, như thế nào chúng ta cũng phải bàn bạc. Ba con tuy lễ mừng năm mới ở trong quân đội không thể về nhà, nhưng vẫn rất quan tâm chuyện đại sự của con, đều đã nói chuyện với chú Từ con, mừng 2 Tết này sẽ cho con gặp mặt con gái người ta. Giờ con lại dẫn đầu ra một bạn gái, hỏi ba con làm sao ăn nói với người ta đây?”

“Ăn ngay nói thật cũng tốt, mọi người sắp đặt hôn nhân cũng có hỏi ý kiến của con sao, như thế nào biết con sẽ đi?” Thường Hoàng tiếp tục gấp thức ăn cho Chu Tráng Tráng.

“Vậy con không nói tiếng nào bỏ đi, đột nhiên mang về một cô gái bối cảnh không rõ ràng, để mọi người nghĩ như thế nào?” Mẹ Thường Hoàng có chút nổi giận.

Chu Tráng Tráng gia tăng tốc độ ăn —— đội lát nữa gia đình chiến tranh bùng nổ sẽ ăn không được nữa.

“Mẹ, Tráng Tráng là một sinh viên ưu tú của học viện, gia thế trong sạch, xin mẹ không cần dùng từ bối cảnh không rõ để hình dung cô ấy.” Thường Hoàng bắt đầu rút tươi cười trên mặt đi.

“Nếu cô ta hiểu chuyện, sẽ không nên dụ dỗ con trước lễ mừng năm mới chạy tới đón cô ta.” Mẹ Thường Hoàng cũng phát cáu.

Ngon lửa chiến tranh bắt đầu thiêu đốt đến bản thân mình, Chu Tráng Tráng càng ăn nhanh hơn.

“Là con tự mình chạy tới đón cô ấy, cô ấy cũng là bị con ương bướng đưa đến đây.” Thường Hoàng bình tĩnh vì Chu Tráng Tráng giải thích.

“Thường Hoàng, em nhỏ bớt nói chút đi, dĩ cũng đừng giận mà, lễ mừng năm mới khó khăn lắm mới tụ hội một lần, đừng có cãi nhau. Chuyện năm cũ, để cho hai người họ giải quyết đi, vả lại Tráng Tráng con cũng quen, quả thật là cô gái tốt. Được rồi, mọi người tiếp tục ăn, đội lát nữa lễ mừng giao thừa bắt đầu, chúng ta cùng nhau xem Triệu Bản Sơn đi (2).” Thòi khác mầu chốt, vẫn là mĩ dịch đứng ra đương người hoà giải, đã không chế thể cục.

(2) Giống như chương trình Gala cuối Năm của Việt Nam vậy đó.

Bữa cơm tất niên này hẳn là bữa ăn không thoải mái nhất của Thường gia trong nhiều năm qua, bởi vì trên bàn khắc khẩu, cả đoàn người cũng chưa động đũa, nhưng mà thức ăn cũng không thừa lại.

Dù sao, nơi nào có Chu Tráng Tráng, sẽ không có thức ăn thừa.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cơm nước xong, bác Thường Hoàng đem Mạt chược ra chơi để di dời lực chú ý của mẹ Thường Hoàng, hẹn bốn trưởng bối (người lớn) cùng nhau huyết chiến.

Còn lại mấy tiểu bối (con cháu) hội tụ ngồi trước TV xem Xuân Vãn (chương trình đón giao thừa).

Những tiểu bối chính là Mi Dịch, Tần Trung, Hải Nhĩ cùng với Thường Hoàng.

Đón năm mới sao lại khó coi như vậy, bắt quá vài người coi như phúc hậu, cũng không có nói ra.

Hải Nhĩ trước sau như một trăm mặc.

Chu Tráng Tráng trước sau như một vui vẻ ăn trái cây.

Thường Hoàng trước sau như một vừa chọc cười cho Chu Tráng Tráng vui vẻ vừa gọt trái cây cho nàng.

Tần Trung trước sau như một mặt vẫn âm trầm.

Mi Dịch trước sau như một cùng Thường Hoàng trêu ghẹo: “Hey, chị nói Thường Hoàng này, em cùng Tráng Tráng nói chuyện nhỏ tiếng chút được không, Triệu gia gia sắp xuất hiện rồi, đợi lát nữa không nghe rõ lời thoại thì chị bắt đền em đó?”

Thường Hoàng lột vỏ hạt dẻ trắng béo cho vào miệng Chu Tráng Tráng (huhu, anh Hoàng tốt thế này còn chê), đáp trả Mi Dịch: “Tiểu phẩm có cái gì hay chứ? Chị thích ông Triệu như vậy thì sao không gả cho ông ta đi?”

Mi Dịch còn chưa kịp nói, Tần Trung bên cạnh đã mở miệng, thanh âm hơi nguy hiểm: “Cô ấy thật ra muốn lắm, chỉ là không dám.”

Ngay cả Triệu gia gia mà cũng ăn giấm chua, Tần Trung này thật đúng là một kỳ nhân. Chu Tráng Tráng vừa vui vẻ ăn vừa xem kịch vui.

“Sau này sẽ trừng trị em.” Mi Dịch dốc sức trừng mắt nhìn Thường Hoàng, kéo Chu Tráng Tráng theo mình vào nhà bếp gọt hoa quả.

“Eh eh eh, muốn ăn thì tự mình đi gọt đi, đừng kéo theo nàng.” Thường Hoàng bám trụ Chu Tráng Tráng, không buông tay.

“Chị bảo Thường Hoàng, em khi nào thì trở nên bám dính buồn nôn như vậy? Chị cũng không phải muốn đem vợ em bán đi, có cần phải như vậy không?” Mi Dịch bắt đầu cướp đoạt Chu Tráng Tráng.

“Em chính là sợ chị truyền thụ cho nàng những tư tưởng dơ bẩn ah.” Thường Hoàng nói: “Chu Tráng Tráng chính là ngu ngốc, hoàn toàn không phân biệt bần nên bản tính dễ nhiễm bẩn, cùng hồng học hồng, cùng đen học đen, nếu về sau biến thành giống như chị vậy, em mỗi ngày tự sát mười lần cũng không đủ.”

Đả kích này cũng quá lớn nha, Chu Tráng Tráng cũng bị tức rồi, trực tiếp đem tay Thường Hoàng bỏ ra: “Tôi làm sao hội với ai học ai, người hoàn toàn là bịa đặt, nếu không cùng một chỗ với anh lâu như vậy, tôi thế nào không thay đổi giống như anh ruột gan phèo phổi tất cả đều đen thui đi?”

“Hey ah, Chu Tráng Tráng, lá gan rất lớn nha, đêm nay xem anh thế nào chinh đốn em.” Thường Hoàng lại đem Chu Tráng Tráng kéo ngồi trở lại bên người.

“Đừng sợ, Tráng Tráng, đêm nay qua nhà chị ngủ, ai ưa ngủ cùng với Ma vương như em chứ?” Thật vất vả mới có đồng minh đối phó Thường Hoàng, Mi Dịch đem hết toàn lực lôi kéo.

Mi Dịch nói được thì làm được, sau khi xem xong tiết mục đón giao thừa liền mang theo chu tráng tráng chuẩn bị về nhà, Thường Hoàng định đuổi theo nhưng lại bị mẹ mình ngăn lại, chỉ có thể tạm thời buông tha Chu Tráng Tráng một đêm. Trước lúc đi còn lén lút túm thắt lưng Chu Tráng Tráng, thấp giọng dặn dò: “Đêm nay tách ra, nếu em dám làm ra chuyện gì, Chu Tráng Tráng anh thấy em một lần sẽ lộng em một lần.”

“Cái gì là lộng?” Chu Tráng Tráng khó hiểu, chẳng lẽ hẳn muốn đánh con gái sao?

“Lộng chính là chi” cảnh môi Thường Hoàng ma sát tai Chu Tráng Tráng, thấp giọng nói: “Bất chúc động tác người lớn.”

Chu Tráng Tráng lui về phía sau hai bước, che chặt ngực, vẻ mặt không dám tin: “Đêm 30 tết, anh cư nhiên dám nói ra lời hung tàn như vậy, thật là làm đau lòng người.”

“Anh không chỉ dám nói, còn dám làm, Chu Tráng Tráng em nếu không tin thì cứ việc chọc giận anh đi rồi xem sao.” Thường Hoàng khoanh tay thật tao nhã cười.

“Được rồi, được rồi, đêm 30 không nên nói chuyện với kẻ không thuộc loại con người như chúng ta, Tráng Tráng, đi.” Mi Dịch xuất hiện bên cạnh nhắc Chu Tráng Tráng chạy lấy người.

Nhà Mi Dịch cách nhà Thường Hoàng không xa, ở cùng khu biệt thự trên núi này, lái xe không mất vài phút là tới rồi. Vào nhà, Mi Dịch nhiệt tình tìm áo cho Chu Tráng Tráng, pha nước ấm, trải giường.

Tráng Tráng ngâm mình trong nước ấm nửa giờ, thỏa mãn từ trong phòng tắm đi ra thấy Mi Dịch đang ngồi bên giường chờ mình.

“Chị Mi Dịch, đêm nay nếu chị cùng ngủ với em, anh sẽ không giết em diệt khẩu đi?” Chu Tráng Tráng hỏi.

Đối với người ngay cả Triệu gia gia còn ăn dấm chua thì rất khó lòng phòng bị.

“Mặc kệ hần, Tráng Tráng lại đây, cùng chị tán gẫu một chút.” Mi Định vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo Chu Tráng Tráng ngồi xuống.

“Chị, có phải chị muốn nói gì với em không?” Chu Tráng Tráng cũng không có ngốc đến bất trị, nhớ tới lúc ở trong nhà Thường Hoàng, Mi Định muốn kéo mình vào phòng bếp gọt hoa quả có thể là muốn nói chuyện với mình.

“Tráng Tráng, đối với Thường Hoàng, em rốt cuộc là cái cảm giác gì a?” Mi Định hỏi.

“Độc tài chuyên chế ngang ngược người không nói lý lẽ.” Nhắc tới Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng lập tức mắng mỗ.

“Vậy em thật sự không thích nó tí nào sao?” Mi Định hỏi lại.

“Này, hình như đúng là như vậy.” Chu Tráng Tráng nói xong cũng có chút do dự.

Mi Định thở dài: “Tráng Tráng, có một số việc em có thể không biết, Thường Hoàng cũng không cho phép chị nói cho em, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy em nên biết thì tốt hơn.”

“Chị, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Sau hôm đi chơi dã ngoại, Thường Hoàng nghe thấy cuộc nói chuyện của em với Hải Nhi, trở về liền tuyên bố với mọi người hần cùng em từ nay về sau chia tay. Chị vốn nghĩ chuyện này cứ thế sẽ quên mau đi, chính là thằng nhóc này từ khi chia tay em, ngủ cũng không tròn giấc, ăn cũng không ngon, có thời gian ra ngoài liền đi uống rượu, cứ thế hai tháng, lại gầy đi rất nhiều. Tuy nói chị cùng nó suốt ngày cãi cọ, nhưng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình cũng thâm thiết, không muốn nhìn nó khổ như vậy, có hôm nó ở quán Bar uống rượu, chị liền chủ động giới thiệu bạn gái cho nó, hỏi nó thích mẫu bạn gái thế nào, nó trầm mặc một lúc nói thích người có thể ăn khỏe. Chị lúc ấy liền cười nó nói kia không phải giống với Chu Tráng Tráng sao? Ai ngờ không đề cập tới tên em thì thôi, nhắc tới tên em, nó cúi đầu cười, càng cười càng cúi thấp đầu hơn, đến cuối cùng chôn đầu trong lòng bàn tay mình không ngán đây, chị nghe thấy nó gọi tên em Chu Tráng Tráng, không ngừng kêu Chu Tráng Tráng. Trong lòng chị vừa kinh hãi vừa luống cuống, chị biết rõ tính cách thằng nhóc này, từ nhỏ đến lớn con gái theo đuổi nó rất nhiều cũng chưa từng thấy nó đối với cô nào chấp nhất như vậy. Lúc ấy chị chỉ biết, thằng bé này thua rồi, bại trong tay em. Chị bảo này Chu Tráng Tráng, miệng em đừng mở lớn như vậy, có mấy cái răng sâu chị cũng muốn thấy rõ.”

Chu Tráng Tráng dùng sức đem cằm mình khép lại, lắp bắp nói: “Chị, chị là đùa giỡn em sao?”

“Chị còn nghĩ nó là đùa giỡn chị, kết quả đâu? Tráng Tráng em đừng ngắt lời, nghe chị tiếp tục kể. Ngày đó buổi tối Thường Hoàng lại uống thiệt nhiều rượu, ngăn cản không được, cuối cùng say túy lúy, không dám đem nó về trường học, chị liền đưa nó về chỗ này, àh, chính là ngủ trên cái giường này nè. Chị cũng không nhiều lời, ngày hôm sau chờ nó tỉnh chị liền đem chuyện này ra chê cười nó, nhưng khi nó nghe xong cũng không cãi lại, hoàn toàn cam chịu. Chị đã nói, Thường Hoàng a Thường Hoàng, em uống công một đời khoa trương, rốt cuộc bại trong tay một bé con băng vệ sinh cũng chưa xài được mấy cuộn a Tráng Tráng em đừng nhăn mũi nín thở như vậy, khó coi chết đi được, nói tới đoạn băng vệ sinh em vốn còn chưa dùng được vài năm. . . Kết quả em đoán Thường Hoàng nói cái gì không, nó nói là “em chính là bại trong tay Chu Tráng Tráng, cũng không có biện pháp, em chính là thích nàng.”

(Quả nhiên là chị em tốt của Thường Hoàng ... lời nói ... thô bỉ như nhau, haaaaaaaaa)

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Nghe thế, Chu Tráng Tráng bắt đầu cảm thấy có chút nhiệt, có thể là hệ thống sưởi trong phòng mở quá lớn rồi, nàng tự nói cho chính mình như vậy.

“Vào hôm kia Tần Trung cũng ở đó, giả cầm giả điếc nghe tụi chị nói một hồi lâu, đến lúc này mới mở miệng nói với Thường Hoàng, thích thì phải đi mà theo đuổi, một người nam nhân nếu ngay cả cô gái mình yêu thích cũng không theo đuổi được thì còn nói chi đến một ngày thành gia lập nghiệp chứ? Có thể cũng chính lời này đã thuyết phục Thường Hoàng, không bao lâu nó không nói tiếng nào đã rời nhà đi, cũng chẳng nói đi đâu, mẹ nó lo lắng tìm khắp nơi, chị nghĩ nó đi tìm em nên kêu Hải Nhi gửi tin nhắn hỏi, kết quả thật đúng là đi tìm em. Tráng Tráng, chị thấy kỳ này, Thường Hoàng đối với em sẽ không dễ dàng buông tay đâu. Cho nên em phải cẩn thận suy nghĩ kỹ một chút, em đối với nó rốt cuộc là cảm giác gì?”

Chu Tráng Tráng lắc đầu: “Chị Mi Định, em không biết nói sao nữa.”

“Nghĩ cái gì thì nói cái đó, chị giúp em phân tích.” Mi Định nghe đến đây hứng thú.

“Em chỉ nhớ rõ từ khi chúng em bắt đầu quen biết nhau, Thường Hoàng liền một mực khi dễ đùa bỡn em, em sợ hần là huấn luyện viên nên đều nhịn, chính là trong lòng thật sự rất chán ghét hần. Sau đó cũng không biết thế nào, đầu óc hồ đồ, hần nhất định kêu em làm bạn gái hần. Từ đầu đến cuối, hần một mực treu cọt theo đuổi, xem cũng thấy không giống thật, em không rõ hần có ý tứ gì, đành phải trốn, hần đuổi em trốn, giống như là đang chơi một

trò chơi. Nói thật, em thật không dám đem khoảng thời gian đó mà xem như là đoạn tình cảm nam nữ.” Chu Tráng Tráng thờ dãi.

“Nhưng Thường Hoàng thật sự thích em, em cũng không cảm động sao?”

“Nói không cảm động thì là nói dối, nhưng cảm động là cảm động, phải lập tức hóa thành tình yêu, đó là không thể nào.”

Mĩ Dịch xem xét Chu Tráng Tráng một lúc lâu sau, hỏi: “Tráng Tráng, em thành thật nói cho chị biết, em vẫn kháng cự Thường Hoàng có phải liên quan đến Hải Nhĩ không?”

Chu Tráng Tráng suy nghĩ một chút, không muốn giấu giếm Mỹ Dịch, liền nói thật: “Giống như chị thấy đó, lúc trước không biết quan hệ của Hải Nhĩ với Thường Hoàng, em vốn là muốn chủ động tỏ tình cùng Hải Nhĩ, nói em rất có cảm tình với anh ấy, nhưng Hải Nhĩ dường như chẳng có ý gì với em. Bất quá có đôi khi em sẽ nghĩ, nếu Thường Hoàng cùng anh ấy chẳng quen biết gì thì tốt rồi, nói không chừng Nói không chừng sự tình sẽ có một cục diện khác cũng nên?”

“Xem ra, em cảm thụ tình yêu còn chưa đủ sâu sắc, hoặc là nói, em đến nay còn chưa có trải nghiệm qua cảm giác yêu đương.” Mỹ Dịch tổng kết.

“Cảm giác kia sẽ như thế nào chị?” Chu Tráng Tráng tò mò.

Mĩ Dịch đẩy mắt bắt đầu loé lên ánh sáng: “Đó hẳn là một loại tình cảm có thể làm cho nhiệt độ cơ thể lên cao, một giây không nhìn thấy đối phương sẽ điên cuồng, hận không thể đem đối phương ăn vào bụng hai người từ nay về sau kết hợp một thể.”

“Chị Mỹ Dịch, chị nói sao giống phim kịch dị quá đi àh, cụ thể tí đi chị.”

“Nói cách khác, khi em thật sự yêu thương một người, em nhìn thấy hắn sẽ kích động, giống như là như lúc chị xem tiết mục của Triệu Bản Sơn vậy đó.”

So sánh này thật đúng là chả đầu vào đâu, Chu Tráng Tráng chả hiểu gì hết.

“Vậy chị nhìn anh rể không kích động giống khi nhìn thấy Triệu Bản Sơn a.” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Đó là bởi vì chị không thương Tần Trung nha, chị yêu chính là một người khác.”

“Vậy sao chị không gả cho anh ta đi?”

“Bởi vì anh ấy một lòng hướng phật, hiện tại đã là chủ trì trẻ tuổi nhất từ trước đến nay rồi.”

Chu Tráng Tráng lại muốn đâm đầu vào tường rồi, Thường Hoàng tính cách biến thái, Hải Nhĩ sở thích biến thái, quan điểm kén chồng của Mỹ Dịch cũng thế, con cái nhà này toàn là kỳ lạ a!

“Hey, Tráng Tráng, ngày nào đó em với chị cùng đi đến chùa anh ấy thấp hương đi, chị dẫn em đi gặp người yêu khí chất bất phàm của chị, quả thực chính là siêu phẩm thoát tục, không nhiễm khói bụi nhân gian.” Mỹ Dịch nói.

Chu Tráng Tráng còn chưa kịp nói chuyện, liền có một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến: “Một tháng sau đi, bởi vì thời điểm đó em mới có thể xuống giường được.” (không biết có truyện về hai anh chị này không ta, chắc thú vị lắm đây)

Hai cô gái cứng ngắc quay đầu, phát hiện Tần công mặt than đang đứng ở cửa.

Mĩ Dịch cứ thế bị tha về phòng ngủ, đi nhận khổ hình “phải nghỉ ngơi một tháng mới có thể xuống giường”, trong phòng cũng chỉ còn lại Chu Tráng Tráng.

Đêm ba mươi, ngoài cửa sổ không ngừng truyền đến tiếng pháo hoa nổ đùng đùng, Chu Tráng Tráng lặn qua lộn lại, hồi lâu cũng không thể ngủ.

Nàng nghĩ, buổi tối đó, Thường Hoàng phải chăng đã nằm trên giường này một lần lại một lần gọi tên mình?

Nghĩ nghĩ, mắt bắt đầu không thể không chế đồ lên.

Nói thật, nghe Mỹ Dịch kể xong, Chu Tráng Tráng đối Thường Hoàng có thêm hiểu biết mới, vì thế có một đoạn thời gian hình tượng Thường Hoàng ở trong cảm nhận của nàng từ dã thú biến thành tình yêu.

Đương nhiên, khoảnh khắc này rất ngắn ngủi, từ đêm đến sáng hôm sau, bị một kẻ mạnh mẽ xâm nhập nhà Mỹ Dịch, mạnh mẽ xâm nhập phòng ngủ, mạnh mẽ xóc chấn bông cửa nàng lên, lại mạnh mẽ dùng đôi tay lạnh giá dán lên thân thể ấm áp của nàng, kẻ đó không ngoài ai ra chính là Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng phát hiện một cái chân lý, cảm thú mãi là cảm thú.

“Chu Tráng Tráng, không có anh em còn ngủ ngon quá nha.” Thường Hoàng cắn răng.

“Bộ không có anh ở đây thì tôi sẽ không thể ngủ không thể ăn cơm sao?” Chu Tráng Tráng đè nén tức giận muốn đánh hắn.

“Thân là bạn gái, em hẳn là phải có giác ngộ chứ.” Thường Hoàng nhắc nhở

Sáng sớm mùng một, tuyệt đối không thể sinh khí với kẻ khác người này được, Chu Tráng Tráng an ủi chính mình như vậy, cũng đem chăn bông trùm lên đầu chuẩn bị tiếp tục ngủ. Kết quả còn chưa kịp chớp mắt đâu, bàn tay lạnh kia của Thường Hoảng lại duỗi ra tiến vào trong quần áo.

Chu Tráng Tráng hoàn toàn nổi giận, duỗi chân đá: “Thường Hoảng, nếu dám làm thế nữa tôi lập tức về nhà, tay lạnh như vậy, không sợ tôi bị cảm sao?”

Thường Hoảng không nói chuyện, chính là đi đến phòng tắm mở nước nóng nhúng tay mình vào xong lại tiếp tục thâm nhập vào áo ngủ Chu Tráng Tráng.

Tuy nói độ ẩm này là thích hợp, nhưng vị trí rất không thích hợp —— lúc trước là hai tay đặt sau lưng, lần này lại đặt chính là trước ngực.

Sáng sớm mùng một đã bị ăn đậu hủ, Chu Tráng Tráng cảm thấy đây thật sự là một điểm xấu, liền nhắc chân nỗ lực đá Thường Hoảng, nhưng đáng tiếc vừa duỗi ra đã bị bắt lấy.

“Chu Tráng Tráng, em chê tay anh lạnh nên anh đi ủ ấm rồi, em còn muốn như thế nào a?” Thường Hoảng hỏi.

“Anh anh anh, ai cho phép anh sờ sờ ngực tôi? !” Chu Tráng Tráng khuôn mặt giống cái đèn lồng đỏ thắm, bên trong ánh mắt là ngọn nến, bập bùng cháy.

“Cũng không phải sờ chùa, trên khắp người anh tùy tiện cho em sờ.” Thường Hoảng cười, cười tỏ vẻ đang miễn cưỡng lắm đó.

“Tôi mới không cần sờ anh!” Chu Tráng Tráng gầm nhẹ.

“Không quan hệ, em không sờ anh thì anh sờ em là được.”

Nói xong Thường Hoảng liền nhào lên trên giường, Chu Tráng Tráng vừa thấy, sợ tới mức nước tiểu thiếu chút nữa sót ra hai ba giọt, vội vàng chạy nhanh lại bị Thường Hoảng tóm ngăn chặn lại, không thể động đậy.

“Chu Tráng Tráng, có nhớ anh không?” Thường Hoảng cười hỏi, hàm răng trong ánh sáng mặt trời càng đặc biệt trắng.

“Đại ca, chúng ta tối hôm qua mới tách ra nha.” Chu Tráng Tráng thực bất đắc dĩ.

Câu trả lời này không làm cho Thường Hoảng vừa lòng, mà Thường Hoảng không hài lòng, đậu hủ Chu Tráng Tráng lại bị ăn một chút.

“Hỏi lại lần nữa, Chu Tráng Tráng có nhớ anh không?” Thường Hoảng hỏi.

Chu Tráng Tráng che ngực chính mình mới vừa bị tập kích, trừng mắt nhìn Thường Hoảng, trong mắt sắp bốc ra lửa.

“Chu Tráng Tráng, đừng để anh hỏi lần thứ ba.” Thường Hoảng lần thứ hai vươn tay hất ra.

Chu Tráng Tráng thở sâu, dùng ngữ khí phi thường tình cảm đọc diễn cảm một câu nói: “Một ngày không thấy, như cách tam thu a.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Gi chữ?

Chu Tráng Tráng có loại cảm giác nhìn thấy thần biến hoá, mẹ Thường Hoảng nghịch chuyển nội dung tình tiết cũng quá nhanh đi? Hẳn là phải héch khuôn mặt lên về khinh thường giống như đang nhìn một loại . . . phân, tức giận nói ‘ngươi loại thân phận thấp hèn này làm sao xứng với đứa con trai tiền đồ vô lượng của ta cùng gia đình quý tộc chúng ta, ta cảnh cáo ngươi mau biến đi nếu không ta dứt khoát thả chó cắn ngươi’.

Như thế nào hiện tại lại về mặt ôn hoà kêu nài đi tông quân?

Mẹ Thường Hoảng còn tiếp tục: “Bất quá, tiểu Chu, nhà chúng tôi mặc dù không phải giàu có gì như nhà người ta, nhưng ở thành phố A này cũng có thể nói không hề thua kém, sau này cháu làm đầu nhà này nhất định phải sửa lại một ít lời ngôn hành mới được.” (lời ăn tiếng nói và hành động)

“Cái gì là ngôn hành.” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Cháu nghĩ đi nha, về sau cháu ở đây, nhà chúng tôi chắc chắn sẽ thường xuyên đưa cháu ra ngoài tụ hội ăn cơm, khi đó cháu tuyệt đối không thể giống như ngày hôm qua ăn ngẫu nhiên như vậy, nguyên bản thức ăn đều bị mình cháu một người xử sạch, ở nhà thì không sao, nhưng nếu đi ra ngoài bị người

khác nhìn thấy, chẳng phải là muốn nói cháu không được giáo dưỡng, liên lụy chúng tôi cũng thật mất mặt?” Mẹ Thường Hoàng dạy: “Về sau ăn cái gì, mỗi lần để thức ăn vào trong miệng kích thước không thể vượt quá nửa ngón tay, mỗi lần nhai thời gian không thể ít hơn một phút đồng hồ, mỗi một bữa cơm không thể ăn vượt quá một chén.”

Những lời này rơi vào tai Chu Tráng Tráng toàn bộ tự động phiên dịch thành câu mới: “Chu Tráng Tráng nguoi nếu dám đến ở nhà chúng ta cũng đừng hòng ăn no.”

“Thế nào? Tiểu Chu, điều này đó cháu hẳn là có thể làm đến đi?” Mẹ Thường Hoàng thói quen luôn nghiêm trang, ngẫu nhiên cười rộ lên, khoe miệng đặc biệt mất tự nhiên.

Chu Tráng Tráng chớp chớp mắt, cầm tay mẹ Thường Hoàng trình trọng hứa hẹn: “Bác yên tâm đi ạh, con nhất định cố gắng khiến cho Thường Hoàng vứt bỏ con.”

Đáp án này hiển nhiên làm mẹ Thường Hoàng hài lòng.

Logic của Chu Tráng Tráng rất đơn giản, tuy nói hiện tại đi theo Thường Hoàng là có thể ăn không ít món ngon này nọ, nhưng một khi kết hôn, vào cửa nhà bọn họ, nhất định là phải chiều theo yêu cầu của cha mẹ chồng mà làm, năng tự biết bản thân ăn uống rất “hào phóng”, nhất định không chiếm được hảo ý của bọn họ, đến lúc đó nhất định sẽ bị bắt sửa đổi lại, kia còn không phải giết nạng.

Quan trọng hơn là cảm tình nàng đối với Thường Hoàng đến bây giờ còn rất mù mờ, cũng không có chiều hướng sẽ yêu say đắm, lại may bị gia đình phản đối, hai cái cộng lại tốt hơn hết là kết thúc khi chưa muộn, mọi người đều vui vẻ.

Nhưng vấn đề là làm sao để Thường Hoàng chủ động từ bỏ mình đây? Chu Tráng Tráng có điểm buồn rầu.

Gặp loại tình tiết có liên quan đến tình yêu này, tình hình chung đều hỏi Đại Kiều, Chu Tráng Tráng nghĩ là làm, thừa dịp Thường Hoàng còn chưa có quay về, chạy nhanh đến phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Đại Kiều.

“Đại Kiều, nghe nói cậu cùng bạn trai trước đó, bạn trai trước trước đó, cùng trước trước trước đó hình thức chia tay đều là bọn họ bỏ cậu, cậu rốt cuộc là làm như thế nào vậy?”

Bên kia trầm mặc gần một phút đồng hồ, tiếp theo truyền đến tiếng rít gào rung trời: “Chu Tráng Tráng, kỳ nghỉ đông chấm dứt cậu cũng đừng trở lại cho mình, mình gặp cậu lần nào sẽ chém cậu lần đó!”

Bụng dạ gấp rút không châm chước lời nói, lại chúc thêm rắc rối, Chu Tráng Tráng khuyên can mãi, dùng ba bữa ăn lớn mới dụ dỗ được Đại Kiều.

“Nếu cậu thật sự có ý định muốn hấn chán ghét cậu, phương pháp cũng không phải không có.” Đại Kiều ngoác miệng: “Dem những đặc tính mà con trái ghét nhất ở con gái biểu hiện ra ngoài là xong thôi.”

Chu Tráng Tráng cầm sổ ghi chép, bắt đầu nhớ kỹ từng cái từng cái, cũng bắt đầu tiến hành trong mấy ngày kế tiếp.

Đặc tính một: lải nhải.

“Thường Hoàng, tôi không phải từng nói với anh tôi thích nhất bánh bích quy mùi bạc hà sao? Vì sao anh lại mua vị bơ vậy? Chẳng lẽ anh không biết vị bạc hà mới là ngon nhất sao? Chẳng lẽ anh không biết hương vị bơ bất quá chỉ là đứng thứ hai thôi sao? Chẳng lẽ anh không biết (đã tính lược 3452 chữ)”

Chu Tráng Tráng lặp đi lặp lại, lặp tới lặp lui cùng một ý nghĩ của một câu nói trong mười phút, tuy nói miệng lưỡi khô khốc nhưng trong lòng đang mừng thầm —— Thường Hoàng tuyệt đối sẽ tức giận, đến lúc đó biết thời biết thế, để hấn đá mình đi.

Ai ngờ, Thường Hoàng nhưng lại mỉm cười sờ sờ tóc nàng: “Tráng Tráng, bộ dáng em lải nhải thật đáng yêu nha.”

Chu Tráng Tráng ói ra một bình máu.

Chiêu này thất bại.

Đặc tính hai: trang điểm đậm

Chu Tráng Tráng từ chỗ nào đó trong nhà Mĩ Dịch lấy đồ trang điểm, vẽ viền mắt đậm lè, dán thêm năm lớp lông mi giả có thể làm cản gạt nước, tô lên đôi môi đỏ chói như vừa mới hút máu người, còn sịt lên hơn phân nửa 6 bình nước hoa rẻ tiền mùi tươi mát, cứ như thế đứng ở trước mặt Thường Hoàng.

Cái này, hẳn nhất định tức giận, Chu Tráng Tráng nghĩ.

Nhưng nàng lại sai lầm rồi, Thường Hoàng nhìn thấy nàng, ôm bụng cười hơn nửa giờ, cuối cùng vẫn là sờ sờ nàng tóc, nói: “Tráng Tráng chỉ có ở cùng với em anh mới có thể vui vẻ như thế này thôi, về sau cứ như vậy, rất buồn cười a.”

Chu Tráng Tráng lại ói ra một bình máu.

Chiều thứ hai thất bại.

Đặc tính ba: mê tiền.

Lần này, Chu Tráng Tráng trực tiếp kéo Thường Hoàng đến trung tâm mua sắm, cầm thẻ tín dụng của hắn mua một đồng quần áo giày dép.

“Tìm BẠN TRAI, chính là phải tìm người có nhiều tiền một chút, như vậy tôi mới có thể tận tình mua đồ vật này nọ, mới có thể vui vẻ, về sau nhớ kỹ mỗi tháng phải dành một phần tiền cho tôi mua quần áo, còn phải đúng ngày gửi tiền sinh hoạt phí cho tôi, kim ngạch tuyệt đối không thể thấp hơn tiền lương của thành phần tri thức.” Chu Tráng Tráng tuy nói không đẹp đến nỗi khuynh nước khuynh thành, nhưng cũng có thể diễn xuất thành công vai diễn cô nàng – kiều ngạo – hám tiền hám của.

Các cô nàng bán hàng chung quanh dùng loại biểu tình “Ông trời thật là công bằng, anh chàng kia rất đẹp trai nhưng trình độ thường thức cực kỳ quý dị phòng chừng đầu óc có vấn đề” mà nhìn Thường Hoàng, cùng ánh mắt “Ông trời quả nhiên là rất công bằng cô gái ngu ngốc này lại có vận khí tốt bất được một soái ca có tiền như vậy” nhìn Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng đặc biệt đắc ý, xem ra lúc trước nàng không tham gia điện ảnh bắc kinh gì đó quả thật là một mắt mát lớn của khán giả trung quốc mà.

Mà sau lúc đắc ý luôn là thất vọng —— Thường Hoàng xách thành quả của nàng, nhe hàm răng sáng bóng còn hơn kim cương của quỳ bên cạnh: “Chu Tráng Tráng, em rốt cuộc cũng chịu thừa nhận mình là BẠN GÁI anh a, em yên tâm, về sau tiền thoải mái xài, anh phụ trách kiếm tiền nuôi em xinh đẹp như hoa, em cứ phụ trách ăn là được rồi.”

Chu Tráng Tráng lần này không học máu, mà là bắt đầu phun phé rồi.

Như thế nào xem xét trận thế này, nàng đem chính mình càng ngày càng hướng lửa trong hàm mà chui vậy nè ㄟ.

Lúc sau Chu Tráng Tráng tiếp tục biểu hiện ra mười đặc tính nam nhân ghét ở phụ nữ, nhưng Thường Hoàng lại một chút cũng không theo ý nguyện, ngược lại biến thành nàng ngượng ngùng .

Cứ như thế tiếp tục, tình huống rất không ổn nha, Chu Tráng Tráng chỉ có thể lại cầu xin Đại Kiều giúp đỡ.

Đại Kiều trải qua một phen suy nghĩ sâu xa, nói: “Nếu như vậy thì phải ra tuyệt chiêu thôi.”

“Mau nói đi.” Chu Tráng Tráng chăm chú lắng nghe.

“Nam nhân nếu chưa có được nữ nhân, mặc kệ cô này có khuyết điểm gì, cũng sẽ cảm thấy đáng yêu. Cho nên, chỉ cần làm cho hắn có được cậu, hắn sẽ không có cảm giác theo đuổi, đến lúc đó tự nhiên mà buông cậu ra thôi.”

“Ý của cậu là gì?”

“Thuận theo hắn đi, làm cho hắn cảm giác cậu cũng yêu thương hắn.”

Chu Tráng Tráng cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như cũng có lý, cuộc đời tình trường của Thường Hoàng trước kia đều là được các cô nàng đeo đuổi, hiện tại nàng không ưng hắn, cho nên hắn mới theo đuổi không bỏ, nếu nàng cũng biến thành giống các em từng theo hắn, kia khẳng định sẽ đánh mất cảm giác hứng thú và độc đáo, có lẽ không quá mấy ngày sau liền bị pass.

Chiều này rất tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Anh nghe sao lại thấy giả tạo quá đi?” Thường Hoàng hí hửng

“Trong lòng có cút đái rắm, trong mắt chỉ nhìn thấy cút đái rắm. Anh nghe thấy giả dối, chứng tỏ cảm tình anh đối với tôi đều là giả tạo.” Theo Thường Hoàng lâu như vậy, Chu Tráng Tráng cũng học được đâm chiêu thủ đoạn đối với ác nhân. (haaa, trời ơi, chết với TT thôi)

“Tình cảm của anh đối với em căn bản không cần phải nói ra.” Thường Hoàng cười có chút tà ác.

“Vậy anh như thế nào để biểu đạt?” Chu Tráng Tráng nuốt nước miếng.

“Anh đừng ‘làm’ nha. Thường Hoàng còn đang cười mà Chu Tráng Tráng cũng đã hiểu rõ nguyên nhân nụ cười tà ác của hắn.

Mới vừa nói xong, Thường Hoàng giống như đại bàng chớp nhoáng xà ập xuống, trực tiếp hôn —— cổ Chu Tráng Tráng.

Cái cổ trắng nõn mảnh khảnh tại cánh môi hắn hạ xuống khẽ run nhẹ, đó là một trong những bộ phận mẫn cảm nhất toàn thân Chu Tráng Tráng, nụ hôn của Thường Hoàng làm cho nàng cảm giác được một loại ngứa ngáy, không hề bình thường, thậm chí tận xương tủy, có thể khiến cho xương cốt run rẩy.

Bởi vì ngứa này, Chu Tráng Tráng bắt đầu cười, tiếng cười ngay cả chính mình cũng lấp bắp kinh hãi —— lại dẫn theo một tia nũng nịu rên rỉ —— Chu Tráng Tráng vội vàng cầm miệng lại.

Nhưng Thường Hoàng đã nghe thấy rồi, trong nháy mắt, hắn động tác đình chỉ lại, giây phút tạm dừng kia dường như là dấu hiệu trước cơn giông lớn, làm cho Chu Tráng Tráng sinh ra sợ hãi hít thở không thông.

Quả nhiên, Thường Hoàng khí thế càng thêm hùng dũng. Hắn hô hấp dần nóng rực, hơi thở cũng mất đi bình tĩnh trước kia, trong cặp mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Cổ áo ngủ rộng thùng thình, tay thô ráp của Thường Hoàng thoáng chút là dễ dàng thâm nhập vào —— Ah, Chu Tráng Tráng vài thứ kia quả là không uống công ăn, chỗ nên lớn thì cũng lớn bộ dạng không tệ tí nào.

Chu Tráng Tráng mặt đỏ, một nửa là thẹn thùng, một nửa còn lại tư tình xâm lấn, tuy nói lúc trước cũng đã từng có hôn môi, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cùng Thường Hoàng có hành vi thân mật như vậy, là nàng lần đầu tiếp xúc cùng thân thể một tên con trai trưởng thành —— nàng bắt đầu run nhẹ, bắt đầu chống cự, cũng bắt đầu bị trấn áp.

Dục vọng khiến cho thân thể Thường Hoàng mỗi bộ phận đều bắt đầu xuất hiện biến hóa, Chu Tráng Tráng tinh tường cảm giác được cái loại đụng chạm này làm cho nàng sợ hãi càng tăng dần lên.

Con bà nó, đây mới là sáng sớm mờ một nha, cứ theo chiều hướng này mà phát triển, thì không phải năm nay nàng sẽ cứ thế bị ăn thành khô khốc sao.

“Tôi đã đói bụng, muốn xuống lầu ăn cơm, mau thả tôi ra.” Chu Tráng Tráng bắt đầu dùng sức đánh Thường Hoàng.

“Anh cũng đói bụng, anh muốn ăn em.” Ánh mắt Thường Hoàng bắt đầu bốc hỏa.

Không đợi Chu Tráng Tráng đáp lời, Thường Hoàng hoàn toàn đem thân mình đặt ở trên người nàng, cái sức nặng kia à, Chu Tráng Tráng cảm thấy chính mình sắp không thể hô hấp nữa rồi.

Cách lớp quần áo, Thường Hoàng bắt đầu dùng thân thể vuốt ve nhẹ nhàng, Chu Tráng Tráng cả người buột chặt —— đây là một loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Sau này, nàng hướng Đại Kiều kể lại, lúc đó trong tim bản thân toát ra một câu —— “Giết người a, hắn biến hoá kia tuyệt đối là cái hành vi giết người.”

Mà lúc ấy, Chu Tráng Tráng như là bị điểm huyết, vẫn không nhúc nhích, thân thể bị sợ hãi cùng xui xẻo chiếm cứ.

“Tráng Tráng, cho anh đi.” Thường Hoàng hai má ửng hồng, trên trán xuất hiện lấm tấm mồ hôi.

“Tráng Tráng, cho anh đi.” Thường Hoàng hai má ửng hồng, trên trán xuất hiện lấm tấm mồ hôi.

Nói xong liền bắt đầu cởi quần áo Chu Tráng Tráng, trước ngực liền bị lạnh lẽo làm cho nàng nhất thời tỉnh táo lại, vội vàng muốn che, chính là cố gắng chống cự hoàn toàn không có hiệu quả, tay dễ dàng bị Thường Hoàng chế trụ.

Hắn giống một con báo, cắn cần cổ nàng, nàng cả người mất lực, đại thể đã mất.

Đang lúc Chu Tráng Tráng hoang mang lo sợ tình thế nguy cấp, cửa bỗng nhiên bị người đẩy ra, tiếng Mi Dịch truyền đến: “Thường Hoàng, mau trèo từ trên người Tráng Tráng xuống mau.”

Chu Tráng Tráng thề, nàng nghe thấy tiếng Thường Hoàng nghiêng răng kêu răng rắc vang lên, cổ hận kia, khiến cho nàng phải rùng mình.

“Mi Dịch, chị đã sớm ở ngoài cửa nghe trộm đi.” Thường Hoàng dùng chân bồng trồm lên thân mình Chu Tráng Tráng xong xuôi, ánh mắt dốc lòng hướng về Mi Dịch.

“Đúng vậy, chờ em thời điểm tên đã lên dây không thể không bắn liền tiến vào, khó chịu sao?” Mi Dịch đắc ý cười: “Ai kêu em không có việc gì liền thông đồng cùng Tần Trung, lần đó chị đào hôn nếu không phải em mật báo hại chị bị Tần Trung ngăn lại, nói không chừng chị đã sớm cùng hoà thượng nhà chị chim liền cánh cây liền cành rồi.”

“Người ta một lòng hướng Phật, loại yêu nữ như chị vì cái gì nhìn không thấy chứ.” Thường Hoàng bắt đầu tiến hành tận lực đá kích. (hehe, ý anh nói chị giống yêu nữ quyến rũ Đường Tăng đó mà)

“Mặc kệ em nói như thế nào, dù sao có chị ở đây một ngày, em liền mơ tưởng chấm dứt kiếp xử nam của mình đi.” Mi Dịch cười lạnh. (ui, anh thật đáng ngưỡng mộ nha)

Chu Tráng Tráng cắn chặt bông, đối với Thường Hoàng cười đặc biệt chói mắt: “Ha ha, Thường Hoàng, anh không ngờ thực kém cỏi nha, cư nhiên vẫn là xử nam.”

Thường Hoàng lạnh lùng nhìn Chu Tráng Tráng cười thật chói mắt, duỗi tay sờ sờ tóc nàng, đặc biệt ôn nhu nói với nàng: “Lập tức sẽ không đúng nữa rồi.”

Chu Tráng Tráng đánh cái rùng mình, không dám cười.

Trải qua chuyện xảy ra hồi sáng, ba người ngồi trên sofa nhà Thường Hoàng sắc mặt đều âm trầm.

Thường Hoàng bởi vì việc kia gì đó bị đánh gãy, rất không thoải mái.

Mi Dịch bởi vì bị nhận xét chính mình không phù hợp với thẩm mỹ của người trong lòng, thực tức giận.

Chu Tráng Tráng lại bởi vì bị cảnh cáo nói lập tức sẽ bị ăn, thực sợ hãi.

Ba người tạo thành bầu không khí đè nén làm cho Hải Nhĩ vô tội rất không thích ứng, chỉ có thể liều mạng dõng dạc chú ý, quyết định bắt cá kiếng của ba Thường Hoàng về làm thí nghiệm.

Cá kiếng đáng thương bắt đầu tự dưng run rẩy.

Mẹ Thường Hoàng từ bếp đi ra thấy một màn quỷ dị như vậy, nhướn mày, không nghĩ ra cái nguyên do gì, cũng không thèm để ý, đem một chai rượu Maotai đóng gói tinh xảo đưa cho Thường Hoàng, nói: “Tiểu Hoàng, con mau đem cái này cho chú Ngô bên cạnh đi, của người khác tặng nhưng ba con cũng không thích uống, để trong nhà thì thật tiếc, nhân dịp mừng một Tết, con đại diện mẹ và ba con qua biểu quả chúc mừng năm mới cho chú ấy đi.”

“Mẹ, hôm khác đi nha.” Thường Hoàng nói.

“Đi qua không mấy bước, đi nhanh lên đi.” Mẹ Thường Hoàng thúc giục đem Thường Hoàng đẩy ra cửa.

Xoay người, bắt đầu chăm chú nhìn Chu Tráng tráng, bảo nàng theo mình lên thư phòng có việc cần nói.

Chu Tráng Tráng có chút khần trương không yên, Hải Nhĩ nhận ra, vỗ vỗ bả vai nàng nhỏ giọng an ủi: “Không có việc gì, bọn anh ở trong này, không cần sợ.”

Chu Tráng Tráng gật gật đầu, hít sâu, cũng đi theo lên lầu.

Trước khi đi vào Chu Tráng Tráng biết mẹ Thường Hoàng khẳng định là muốn làm cho mình rời đi Thường Hoàng, không chừng sẽ sử dụng sự hấp dẫn của tiền bạc tấn công — phim truyền hình đều diễn như vậy mà.

Trải qua tư tưởng đấu tranh kịch liệt, Chu Tráng Tráng quyết định nhất định phải tranh thủ. Đem bằng giá của việc rời Thường Hoàng đề cao để đòi lấy ba vé miễn phí ăn tiệc buffet hải sản.

Nhưng mẹ Thường Hoàng lại ý định tiến hành theo tuần tự, câu đầu tiên chính là: “Tiểu Chu a, cháu cùng Thường Hoàng nhà chúng tôi kết giao được bao lâu rồi?”

Vấn đề này còn rất khó trả lời, Chu Tráng Tráng suy nghĩ thật lâu sau mới nói: “Từ phương diện kỹ thuật mà nói, không đến hai tháng, từ phương diện dư luận thì là ba tháng, theo góc độ của anh ấy là bốn tháng, còn theo góc độ của cháu thì ... hết thấy đều là hiểu lầm.”

Mẹ Thường Hoàng không hổ danh là giáo viên, vừa nghe đã hiểu: “Ý của cháu là, cháu cũng không thích Thường Hoàng nhà chúng tôi phải không?”

“Ý cháu đúng là thế ạ, cháu vẫn còn chưa chấp nhận quan hệ này.” Chu Tráng Tráng nói thật.

“Chính là Thường Hoàng nhà chúng tôi rất thích cháu.” Mẹ Thường Hoàng nói: “Là thế này, Thường Hoàng nhà chúng tôi ấy àh, về sau khẳng định vào quân đội, nó thích cháu như vậy khi có cơ hội nhất định sẽ đem cháu đi tòng quân, đến lúc đó cháu không cần đi làm, ở trong quân đội chiếu cố nó thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nói là làm liền, Chu Tráng Tráng biến đổi thái độ đối nghịch trước kia với Thường Hoàng, bắt đầu tiến hành một phen ôn nhu hoà thuận.

Thường Hoàng bảo nàng đi hướng đông, Chu Tráng Tráng tuyệt đối không đi hướng nam, Thường Hoàng bảo nàng dung bữa, Chu Tráng Tráng sẽ ăn không sót lại một miếng đồ ăn nào.

Cứ thế đã vài ngày, ai cũng nhận ra có điểm không thích hợp, mỗi ngày Chu Tráng Tráng chủ động khoác tay hắn khi đi dạo phố, Thường Hoàng cúi đầu nhìn Chu Tráng Tráng, ánh mắt đảo quanh xem xét: “Chu Tráng Tráng, em gần đây rất không giống trước nha, có phải hay không sau lưng anh ăn vụng nhảm thuốc rồi?”

Theo tính cách bình thường của Chu Tráng Tráng thì xác định sẽ vững chắc đáp lễ một câu “Anh mới uống lộn thuốc, cả vàng cả nhà anh đều uống lộn thuốc.”

Nhưng suy nghĩ vì đại cục, chỉ có thể phục tùng nói: “Kỳ thật, chính là bởi vì vài ngày gần đây em đã nghĩ thông suốt, thật ra, em cũng rất thích anh, kỳ thật, anh nghĩ xem a, trên thế giới này có thể tìm được một người thích bạn, bạn cũng thích anh ấy thì cỡ nào không dễ dàng, cho nên em đặc biệt vui mừng. Nói với anh nha, em không thể chờ được mà nghĩ đến kế hoạch kết hôn của chúng ta, anh nói xem tuần trăng mật đi đảo Maldives hay đảo Phuket? Còn áo cưới, theo anh phải theo phong cách nào nha? Về sau dự định sẽ sinh bao nhiêu con nữa chứ?”

Chu Tráng Tráng cố gắng chớp chớp mắt, muốn làm ra vẻ thần thái mộng ảo.

“Nhưng mà Chu Tráng Tráng, em không cảm thấy như vậy là phát triển quá nhanh rồi sao? Chúng ta vừa mới yêu đương không lâu, hiện tại nói cái đó, hình như hơi sớm đó.” Thường Hoàng nói.

Chu Tráng Tráng vừa nghe, Thường Hoàng đã muốn bị dọa, thường nói con trai trẻ tuổi sợ nhất kết hôn, quả nhiên không sai.

Chu Tráng Tráng vội vàng thêm củi lửa: “Làm sao sớm, dù sao em đời này đã nhận định không phải anh thì không lấy làm chồng, một tí cũng không sớm.”

“Em thật sự nhận định không phải anh thì không lấy làm chồng sao?” Thường Hoàng hỏi, khóe miệng nhếch nhẹ.

“Đương nhiên rồi.” Chu Tráng Tráng ưỡn thẳng ngực.

“Có nghĩa là, mặc kệ chúng ta làm cái gì cũng không tính là quá mau?” Thường Hoàng hỏi lại, khóe miệng lại nhếch.

“Không tính, đều ở trong phạm vi hợp lý cả.” Chu Tráng Tráng tiếp tục ưỡn ngực.

“Anh vốn nghĩ đợi một hai năm nữa sẽ làm, nhưng con gái như em đã mở miệng, anh cũng không thể cự tuyệt.” Thường Hoàng dặt tay nàng, cười đến vẻ mặt thoải mái: “Đi thôi.”

“Đi đâu.” Chu Tráng Tráng bỗng nhiên cảm giác sự tình phát triển cùng tưởng tượng của chính mình có chút lệch lạc.

Thường Hoàng khóe miệng lại nhếch lên lộ ra hàm răng loé sáng: “Thuê phòng khách sạn.”

Từ ngày đó về sau, Chu Tráng Tráng thường nằm mơ thấy ác mộng, nội dung đó là nàng bị đặt trên một cái đĩa ăn lớn, nhìn thấy Thường Hoàng nhe ra hàm răng chói loá ánh sáng trong tay cầm con dao hướng mình chia tói.

Người biến thành dao thót ta biến thành thịt cá chính là hình ảnh chủ đạo trong giấc mơ, cũng là hoàn cảnh của Chu Tráng Tráng trong giờ phút này.

Đương nhiên, trước khi Chu Tráng Tráng bị ăn, Thường Hoàng đầu tiên đưa nàng đi com Tây ngon miệng một chút.

Chu Tráng Tráng vừa ăn vừa nghe Thường Hoàng đặt phòng tại khách sạn tốt nhất thành phố, trong lòng bàn tay bắt đầu điên cuồng xuất mồ hôi.

Buông điện thoại, Thường Hoàng cầm lấy dao nĩa giúp nàng cắt nhỏ miếng thịt bò, hỏi: “Chu Tráng Tráng, em thật sự cảm thấy hiện tại làm loại chuyện này sẽ không quá nhanh sao?”

“Em suy nghĩ cẩn thận một chút thì Hình như là hơi nhanh một chút thì phải.” Nghĩ đến sẽ bị ăn, Chu Tráng Tráng bắt đầu rụt rè .

“Nhưng em không phải nói, quyết định đời này không phải anh thì không lấy chồng sao, chẳng lẽ những lời nói này đều là giả?” Thường Hoàng nâng lên ánh mắt, nhẹ nhàng ngăm nàng.

“Đương nhiên là thật rồi, em đối với anh đến chết không thay đổi.” Chu Tráng Tráng vội nói.

“Vậy là tốt rồi.” Thường Hoàng nhìn thấy Chu Tráng Tráng, giống như nhìn thấy một miếng thịt bò thơm phức.

Giờ khắc này, Chu Tráng Tráng rốt cục hiểu được một đạo lý —— lấy nhiều thứ tốt cuộc là phải trả lại, nghĩ bản thân nữa đời đã ăn biết bao nhiêu là thịt như vậy, hôm nay quả nhiên cũng sẽ bị biến thành thịt cho người ta ăn.

Cho dù Chu Tráng Tráng ăn chậm đến thế nào thì thời khắc ăn xong cũng phải tới, chờ Chu Tráng Tráng mới vừa buông dao nĩa, Thường Hoàng liền đem nàng kéo đến khách sạn, vào cái phòng đáng sợ kia.

Phòng trang hoàng hoa lệ, giường lớn mềm mại thoải mái, nhưng ở trong mắt Chu Tráng Tráng, thì chỉ là một đĩa đồ ăn lớn —— mà nàng là món ăn đó.

Trong đầu đang rất hỗn loạn, Thường Hoàng bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy Chu Tráng Tráng, cầm cằm ở trên đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Khản trương sao?”

“Không khản trương.” Chu Tráng Tráng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vẫn mạnh miệng.

“Vậy lưng sao lại cứng đờ như thép vậy?”

“Em gần đây rất bận, không luyện yoga.”

“Vậy tay sao lại run?”

“Triệu chứng của bệnh parkinson (1) giai đoạn đầu, bệnh di truyền đó mà.”

(1) Bệnh Parkinson (hay còn gọi là PD) là một rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác. Bệnh Parkinson thuộc nhóm các bệnh rối loạn vận động. Nó có đặc điểm cứng cơ, run, tư thế và dáng đi bất thường, chuyển động chậm chạp và trong trường hợp bệnh nặng người bệnh có thể mất đi một số chức năng vận động vật lý.

“Cơ thể sao lại cứ muốn hướng về phía trước?”

“Bởi vì. tiểu huynh đệ nhà anh đang chia tôi.”

Thanh âm Thường Hoàng gần trong gang tấc, mập mờ rào đón, như rêu xanh ngày hè: “Thế này đã chịu không nổi? Đợi lát nữa phải thừa nhận thế nào đây?”

Nói xong, Thường Hoàng bỗng nhiên động thủ đem Chu Tráng Tráng ôm ngang trực tiếp ném trên giường lớn.

Quả nhiên là giường tốn không ít bạc, khoảnh khắc khi rơi xuống, Chu Tráng Tráng cảm thấy như chính mình ngã vào trong đồng bông mềm mại.

Bất quá giường dù cho có tốt đến đâu thì nó cũng chỉ là một cái đĩa đồ ăn a!

Chu Tráng Tráng hai tay khởi động, muốn đứng lên, nhưng Thường Hoàng lại thuận thế đè ép xuống, thế là hai người đều lọt vào trong đồng bông.

Hai tay Thường Hoàng kìm chặt cổ tay Chu Tráng Tráng, đôi mắt ám quang lưu chuyển: “Chu Tráng Tráng, em vẫn quyết định không hối hận phải không?”

“Tôi hối hận, tôi hối hận, tôi không làm!” Chu Tráng Tráng không thể không thừa nhận, nàng thực kinh hãi.

“Thành thật khai báo, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiếng Thường Hoàng rất nhẹ, nhưng lại mang theo ngữ khí uy hiếp: “Nếu em lại nói dối, anh sẽ dẫn tiểu huynh đệ nhà anh đến trừng phạt em” (pó tay anh lun)

Chu Tráng Tráng gì cũng bất chấp, trực tiếp bán đứng Đại Kiều, đem nguyên nhân kết quả của các hành vi khác thường những ngày này toàn bộ khai ra.

Sau khi nghe xong, Thường Hoàng sắc mặt cực kỳ không tốt. Kỳ thật nhìn kỹ, cũng không có dấu hiệu tức giận, thậm chí có thể nói là bảo trì biểu tình bình tĩnh tới mức ngưng trệ.

Nhưng càng như vậy, càng chứng minh khác thường, Chu Tráng Tráng là fan hâm mộ của chương trình《 thế giới động vật 》，rất rõ ràng giây phút con Báo tiến về phía con Linh Dương kia cũng có bộ dáng giả vờ bình tĩnh như vậy.

Chu Tráng Tráng cam chịu nhắm mắt lại, quyết định lúc Thường Hoàng thú tính bộc phát sẽ cùng hấn tiến hành một hồi quyết đấu sinh tử.

Nhưng tình tiết rít gào mãnh liệt xé quần áo vân vân trong tưởng tượng cũng chưa xuất hiện, cách đã lâu, mới nghe được Thường Hoàng hỏi: “Chu Tráng Tráng, em sao cái gì đều không chịu hiểu, anh thích em tựa như em thích ăn lẩu, thích là thích. Khi ăn lẩu rất hay bị nóng, dễ dàng bị lỡ miệng, loét bao tử, thậm chí dễ dàng mắc ung thư, em rất rõ điều đó mà vẫn cứ thế mà ăn. Bởi vì thích chính là thích. Chu Tráng Tráng, anh ngày đầu quen biết em đã biết những khuyết điểm trên người em cũng không ít hơn biểu hiện mấy ngày nay của em, đối với em chính là thích em, tựa như em biết rõ ăn lẩu có hại nhưng vẫn thích nó. Thích, không phải là khi em thấy người này có nhiều ưu điểm nên mới yêu mến, mà là em biết rõ người này chứa nhiều khuyết điểm nhưng vẫn không rời đi, đây mới là thích thật sự.”

Chu Tráng Tráng mở lớn miệng, nháy mắt thất thanh, sau hồi lâu mới khôi phục công năng ngôn ngữ: “Cái kia, tôi giống như có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.”

Thường Hoàng từ trong mũi hừ ra một câu: “Ngày đó em sớm nên chấp thuận em là bạn gái anh thì đâu có loại cảm giác này.”

Chu Tráng Tráng: “.”

Chương 28

Nếu sự tình đã muốn chấm dứt, Chu Tráng Tráng cảm thấy hai người hẳn là nên về nhà.

Nhưng Thường Hoàng lại không muốn buông tha quyết định của hắn.

Bên trong Chu Tráng Tráng có chút sợ hãi: “Anh sẽ không phải mượn cơ hội trừng phạt tôi đi?”

“Vì cái gì trong tư tưởng em anh lại tà ác như vậy?” Thường Hoàng phê bình.

“Bởi vì. Trạng thái thân mình hiện tại của tiểu huynh đệ nhà anh cũng rất tà ác.” Bụng Chu Tráng Tráng chuẩn xác cảm nhận được tiểu huynh đệ nhà Thường Hoàng ngừng đầu ưỡn ngực đang vận sức chờ phát động.

“Cô nam quả nữ ở chung trong một phòng, dưới tình huống cả hai diện tích thân thể tiếp xúc lại không ít nếu anh còn không có phản ứng thì phải chăng có bệnh sinh lý.” Thường Hoàng đối với biến hoá cơ thể của chính mình phi thường hợp tình hợp lý.

“Tôi đề nghị, anh đứng lên khỏi người tôi đi, cách xa tôi một chút, như vậy đối với tiểu huynh đệ nhà anh sẽ có ưu đãi hơn nhiều.” Trực giác Chu Tráng Tráng nói cho nàng nguy hiểm tựa hồ còn chưa qua đâu, cho nên nói chuyện cũng cân nhắc từng câu từng chữ, chỉ sợ không cẩn thận một cái lại châm lên dục hoả trong lòng Thường Hoàng ^ _ ^ .

“Nhưng. anh không muốn đứng lên.” Thường Hoàng bỗng nhiên duỗi tay ấn công tắc đèn đầu giường, tức khắc gian phòng chìm vào trong bóng tối.

Chu Tráng Tráng vừa định thét chói tai, lại bị tay Thường Hoàng che miệng lại. Ngay sau đó, âm thanh kim nén từ trong cổ họng hắn vang lên: “Đừng nháo, Tráng Tráng, cứ nằm yên như vậy đi, anh sẽ không. Yên tâm, không phải hôm nay.” (Q: TT coi chừng bị lừa đó. TH liếc: cút)

Chu Tráng Tráng quả thật không giãy dụa nữa, nàng im lặng mà nằm ở trên giường lo lắng, cảm thụ được hắn cời quần dài bản thân hắn ra, cảm thụ được tay hắn vuốt ve gương mặt, cần cổ, gò ngực, cảm thụ được nhiệt độ hắn càng ngày càng hôn sâu, cảm thụ được tiếng tim hắn đập hỗn loạn mà vang dội, cảm thụ được giường mập mờ tiết tấu luật động.

Ở chỗ sâu trong yết hầu Thường Hoàng truyền đến thờ dốc mạnh mẽ, cái loại thanh âm, hơi thở nam tính xa lạ này làm cho Chu Tráng Tráng cảm thụ một loại rung động hoàn toàn mới, ở sâu bên trong trái tim, vừa sợ hãi lại vừa khát vọng hơn nữa.

Nàng lại có một tia khát vọng thân thể Thường Hoàng! Ý niệm trong đầu này làm cho Chu Tráng Tráng cả người run lên.

Mà cùng lúc đó, dục vọng của Thường Hoàng cũng tiến hành đến giai đoạn phát tiết cuối cùng, hắn nằm ở trên người Chu Tráng Tráng, giống như là một tới cực điểm lại thoái mái tới cực hạn.

Chu Tráng Tráng quá mức đắm chìm vào sự tham luyến khiếp sợ kia, thế cho nên hoàn toàn xem nhẹ Thường Hoàng làm sao để “giải quyết tốt hậu quả”. Chỉ nhớ rõ lúc lần thứ hai phục hồi tinh thần lại thì Thường Hoàng mang theo mùi hương xa phòng nhân nhạt, chui vào trong chăn, ôm nàng từ phía sau.

“Thường Hoàng, anh như vậy. đối với bản thân, có thể đối với thân thể. phương diện kia có. tổn hại gì không a?” Chu Tráng Tráng nhỏ giọng hỏi.

Con báo mới vừa tự thoả mãn xong phồng chùng trong thời gian ngắn tinh lực không thể phục hồi mới dám hỏi loại vấn đề miễn cảm này.

“Đừng lo lắng, nếu không lát nữa em giúp anh giải quyết đi.” Thường Hoàng hừ nhẹ một tiếng.

Con báo đã muốn ăn no sẽ không lại cắn người, Chu Tráng Tráng biết rõ đạo lý này, cũng thả tâm, xoay người lại, thừa dịp ánh sáng mờ mịt nhìn thấy ánh mắt Thường Hoàng. Cặp mắt kia như là một đôi bảo thạch màu đen, cứng rắn nhưng không lạnh băng.

“Thường Hoàng, kỳ thật có đôi khi tôi cảm thấy anh thật sự rất tốt.” Lời này Chu Tráng Tráng quả thật là phát ra từ nội tâm.

Thường Hoàng biểu tình đình trệ chốc lát, tiếp theo dõi ánh mắt, thanh âm thấp đủ cho chính mình mới có thể nghe thấy: “Hiện tại mới biết được, quả thật là ngốc.”

“Thường Hoàng, kỳ thật nếu anh ôn nhu một chút, đừng suốt ngày chống đối tôi, vậy là tốt rồi.” Chu Tráng Tráng thở dài.

“Nếu em có thể ngoan một chút, anh cần gì phải đối nghịch với em sao?” Thường Hoàng hỏi lại.

Cẩn thận ngẫm lại, tính cách hai người bọn họ quả nhiên không thích hợp với hình thức ở chung hòa bình. Ý thức được điểm ấy, Chu Tráng Tráng lần thứ hai thờ dài.

“Thường Hoàng, anh nói xem, ban đầu tôi rất cuộc làm sao lại hấp dẫn được anh? Đừng nói với tôi cái gì thích chính là thích, trước khi thích luôn luôn có một quá trình hấp dẫn đi.” Chu Tráng Tráng hỏi ra vấn đề mà rất nhiều người cũng rất thắc mắc.

Thường Hoàng trầm ngâm, nói: “Chu Tráng Tráng, trên người em có một cổ rất giống hơi thở người sống.”

“Có ý tứ gì?” Chu Tráng Tráng khó hiểu: “Anh đừng nói cho tôi biết, tất cả những người khác trong trường học chúng ta đều là kinh thi, chỉ có mình tôi là người sống, đây cũng không phải phim giả tưởng Mỹ.”

Thường Hoàng sắp xếp lại suy nghĩ, chậm rãi mở miệng: “Tình hình trong nhà anh thế nào, vài ngày này em chắc có thể thấy đó. Từ nhỏ anh liền cảm thấy trong nhà rất lạnh lẽo, ba mẹ đều nghiêm khắc yêu cầu bản thân cùng mọi người, bọn họ thật nghiêm khắc, trên mặt rất ít tươi cười, bọn họ sẽ không giống như ba mẹ bình thường ôm hôn nhau như vậy, cũng không cùng anh tiếp xúc thân thể quá nhiều, bọn họ ở trong nhà đặt ra rất nhiều quy định —— ăn cơm không thể phát ra âm thanh, đi đường không thể quá nhanh, nói chuyện không thể lớn tiếng, thậm chí ngay cả khi ngủ tư thế nằm cũng không thể tùy ý —— cái này cũng không phải nhà, chẳng qua chỉ là cái lồng giam.”

Chu Tráng Tráng đồng tình gật đầu, nàng cũng cảm nhận được, ngay cả Mi Dịch mạnh mẽ cởi mở như vậy mà khi ở trong nhà Thường Hoàng cũng tránh không được đánh mất bản tính —— kia quả thật là một cái lồng hoa lệ.

“Anh sợ dĩ thi vào trường quân đội không phải bởi vì lý tưởng khát vọng hoặc là chịu ảnh hưởng linh tinh chó má gì đó từ ba, chẳng qua là bởi vì trong trường quân đội quản lý nghiêm khắc, thời gian nghỉ ngơi ít, trừ kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, bình thường không thể về nhà. Mà tốt nghiệp xong, cũng có thể trực tiếp tiến vào quân đội —— anh bất quá là muốn tận dụng tối đa khả năng ít trở lại cái nhà lạnh như băng kia thôi.” Trên mặt Thường Hoàng lần đầu xuất hiện một loại cô tịch mà Chu Tráng Tráng nhìn không hiểu.

Chu Tráng Tráng nhin không được đuổi tay, nhẹ nhàng đặt ở trên cánh tay hắn.

Một loại an ủi thương xót đơn giản thôi cũng làm cho Thường Hoàng dừng một chút, hắn nhìn thấy tay Chu Tráng Tráng không tự giác, nhẹ giọng tiếp tục: “Cho đến khi. . . . anh gặp em, em là người sống động, người có chảy dòng máu nóng, lúc ở gần em không kiểu cách giống các nữ sinh khác, em không để ý hình tượng từng ngum từng ngum gặm bánh bao, cảnh tượng kia bỗng nhiên làm cho anh cảm thấy trong lòng nóng hổi, kìm lòng không đậu liền muốn mỉm cười. Em xuất thân từ một gia đình náo nhiệt, trong máu có loại hơi thở đặc biệt ấm áp kia, em là người sôi nổi tự do, không bị trói buộc, là kiểu người mà anh từ nhỏ luôn hướng tới. Cho nên ta nghĩ, đây là nguyên nhân em hấp dẫn anh.”

Thường Hoàng nhìn ánh mắt Chu Tráng Tráng, hỏi: “Em nghe hiểu không?”

“Nghe hiểu.” Chu Tráng Tráng gật đầu: “Anh chính là bởi vì tư thế tôi ăn bánh bao quá mức hào phóng mới chú ý tới tôi.”

“Thấy cô ngữ văn tiểu học em nghe em tóm lược ý như vậy, không tức chết mới là lạ.” Thường Hoàng khinh bỉ.

“Nhưng mà Thường Hoàng, nếu tôi vẫn. . . . vẫn không thể chân chính yêu thương anh thì làm sao bây giờ?” Chu Tráng Tráng nói ra lo lắng của chính mình: Đó đối với anh mà nói, rất không công bằng.”

“Chu Tráng Tráng, nhìn kỹ vào anh.” Thường Hoàng cầm tay Chu Tráng Tráng, thanh âm thực mềm mại, dịu dàng đến nỗi Chu Tráng Tráng nhắm mắt mất thần.

Nhưng lời nói kế tiếp lại đem Chu Tráng Tráng đánh ngã trên mặt đất, hộc nửa lít máu.

“Nhìn mặt anh, nhìn xem cơ ngực của anh, nhìn xem trí tuệ của anh, nhìn xem phong thái của anh, như vậy mà còn không yêu nữa, vậy ánh mắt em chính là có vấn đề rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Thường Hoàng ôm tâm tình được ăn đậu hủ, Chu Tráng Tráng ôm tâm tình không lãng phí tiền bạc, hai người ở trong phòng khách sạn ngủ một đêm. Sáng sớm hôm sau về đến nhà, phát hiện tất cả mọi người lặng im nhìn bọn họ, ánh mắt rất không thích hợp.

Ánh mắt Mi Dịch là ‘trơ mắt nhìn thấy một đóa hoa tươi cảm ^_^ ở trên bãi c*t trâu’ mà thương tiếc —— Chu Tráng Tráng là về trước, Thường Hoàng

là về sau.

Ánh mắt mẹ Thường Hoàng cũng là ‘trơ mắt nhìn thấy một đóa hoa tươi cảm ^ _ ^ ở trên bãi c*t trâu’ mà thương tiếc —— Thường Hoàng là người trước, Chu Tráng Tráng là người sau.

Ánh mắt Tần Trung là một loại khen ngợi đối với Thường Hoàng —— trẻ nhỏ dễ dạy.

Ánh mắt Hải Nhĩ —— rất phức tạp, không thấy rõ.

Cuối cùng vẫn là bác Thường Hoàng đánh vỡ cục diện bế tắc, nói: “Thường Hoàng, Tráng Tráng các con đã trở về rồi, mau đi rửa tay rồi lại ăn điểm tâm, bác vừa mới bảo má Trần nấu chè trôi nước đây nè.”

Bánh trôi bung lên, Chu Tráng Tráng vừa thấy liền vui vẻ, viên nào viên nấy vừa lớn vừa trắng, Thường Hoàng sợ nàng ăn không đủ, liền đem hai viên trong bát mình bỏ qua cho Chu Tráng Tráng.

Hành động này tức khắc trở thành gong rơm cuối cùng trên lưng lạc đà (giống như Ngụ ngôn về con lừa của Việt Nam ta đó), mẹ Thường Hoàng lúc này liền nhủ mảy: “Thường Hoàng, con bây giờ càng ngày càng không có phép tắc, đi trắng đêm không về, cũng không biết là học từ ai nữa!”

Ngay cả Chu Tráng Tráng ngu ngốc như vậy mà cũng nghe ra, đây là đang nói chính nàng mà.

Thường Hoàng từ từ ăn bánh trôi, chậm rãi nói: “Ý mẹ không phải là muốn nói con sở dĩ đòi bai đều là tại Tráng Tráng dạy sao? Mẹ, về sau muốn nói cái gì liền nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng, không cảm thấy mệt sao?”

Mẹ Thường Hoàng đem cái thìa tinh xảo quăng trên bàn, phát ra tiếng va chạm thanh thúy lạnh như băng, cứ như vậy, gia đình đại chiến bắt đầu rồi.

Mẹ Thường Hoàng cùng đưa con nhà bà tranh luận, đề tài chính là xoay quanh Chu Tráng Tráng.

Mẹ Thường Hoàng chỉ trích Chu Tráng Tráng câu dẫn Thường Hoàng, trách Chu Tráng Tráng có nhiều khuyết điểm, còn lên án mạnh mẽ Chu Tráng Tráng đã tâm khảm khó lường bằng mặt không bằng lòng, v.v, còn tàn nhẫn buông lời nói Thường gia tuyệt đối không cho phép Chu Tráng Tráng bước vào cửa.

Mà Thường Hoàng cũng không nhiều lời, lặp đi lặp lại chỉ một câu trong tận đáy lòng —— con chính là mắt mù nên thích nàng, biết sao bây giờ.

Cuối cùng kết quả là tan rã trong không vui.

Chu Tráng Tráng đối với chính mình đều không phải là hồng nhan còn là có thể gây tai họa cho gia đình người khác nên tâm tình phức tạp có chút ít tự hào cùng xấu hổ đan xen lẫn nhau.

Bởi vì thời gian nghỉ Tết trường Thường Hoàng ngắn nên không quá vài ngày chỉ có thể mua vé máy bay đưa Chu Tráng Tráng trở về.

Ở đại sảnh sân bay lúc chờ đăng ký, Thường Hoàng ôm chặt Chu Tráng Tráng lấy điện thoại chụp không ít ảnh thân mật, kêu là ít nhất mười ngày sẽ không gặp mặt, phải làm kỷ niệm.

Chu Tráng Tráng chịu không nổi ánh mắt người xung quanh ném đến, hận không thể đem mặt chôn ở trong cơ ngực người bên cạnh. (chôn đi anh í càng vui vẻ)

Chụp xong, Thường Hoàng chọn ra tấm hình mình đẹp trai nhất, Chu Tráng Tráng thì cảm xúc vui vẻ nhất cái đặt thành hình nền điện thoại hai người, mệnh lệnh nói: “Cái này không cho phép đổi, về sau anh sẽ định kỳ kiểm tra, nếu không nghe lời thì tự gánh lấy hậu quả.”

Chu Tráng Tráng giận mà không dám nói gì.

Lúc này, loa sân bay thông báo đăng ký vang lên, Thường Hoàng kéo nàng lại, nói: “Chu Tráng Tráng em phải nhớ kỹ, anh vì em một cây cỏ nhỏ mà bỏ quên vô số cây Bách, cây Dương Liễu, cây Hoè, bây giờ còn chọc giận bỏ mẹ, đời này em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh.”

Những lời này làm cho Chu Tráng Tráng áp lực rất lớn.

Về đến nhà, rời xa Alexander (1) Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng tinh thần áp lực giảm đi nhiều, cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chờ đến ngày khai giảng, cả người đều tròn quay.

(1) Alexander: được biết rộng rãi với cái tên Alexandros Đại đế: là vua ở Vương quốc Macedonia, nhưng ít giành thời gian cho việc trị quốc tại quê nhà Macedonia. Trong suốt triều đại của ông, người chiến binh này chủ yếu giành thời gian cho các cuộc chinh phạt, và được xem là một trong những vị tư lệnh thành công nhất trong lịch sử, người đã chinh phạt gần như toàn bộ thế giới mà ông biết trước khi qua đời; ông thường được xem là một trong những nhà chiến lược quân sự vĩ đại nhất trong lịch sử.

Khai giảng học kỳ mới, Thường Hoàng chính là sinh viên năm tư, bận rộn việc làm luận văn tốt nghiệp, bài vở này nọ, cho nên thời gian hai người gặp mặt cũng giảm bớt.

Chu Tráng Tráng cũng không để ý, mỗi ngày trừ bỏ ăn uống ngủ, chính là đi thư viện đọc sách, bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi Tiếng Anh cấp bốn.

Hôm nay khi ở thư viện làm bài tập đọc Tiếng Anh, đang lúc làm nhiệt huyết sôi trào tiền đồ vô lượng lại bị âm thanh triu mến của đôi nam nữ bên cạnh cắt đứt suy nghĩ.

Đó là một đôi thiếu niên tính khí là loi, hai người đầu tiên là liếc mắt đưa tình thắm kín, sau đó liên tục lớn tiếng nói lời tâm tình anh yêu em, anh rất yêu em, anh rất rất rất yêu em, anh yêu em còn hơn yêu mẹ mình, vân vân. Lời tâm tình nói xong, hai người tình dăng thắm thiết không thể tự kềm chế, rốt cuộc xông đến ôm nhau, tiếng nước miếng tí tách, tiếng hai lưỡi giao triền, tiếng răng va chạm làm cho cả người lẫn vật trong phạm vi ba mét đều bị cản trở.

Chu Tráng Tráng không thể nhịn được nữa, liền cầm lấy đồ vật này nọ chuẩn bị tìm chỗ khác, ai ngờ lúc nàng chưa kịp rời đi lại nghe cô gái kia đối với bóng dáng nàng nói: “Cô gái này thực đáng thương, cô đơn chiếc bóng, nhất định là thấy chúng ta ân ái hạnh phúc như vậy, chịu đả kích, anh xem cách cô ta chạy trốn rất giống con cún con bị thương a.”

Chu Tráng Tráng còn chưa kịp làm ra phản ứng gì với những lời này thì tên con trai tiện tiểu hoa (贱小伙) kia lại nói lời tổn hại càng nặng nề: “Không có biện pháp, ai kêu cô ta lớn lên như vậy, nếu xinh đẹp giống bà xã anh đây thì đã sớm có một đám người xếp thành hàng dài theo đuổi rồi.”

“Ông xã, em thích anh nhất ở điểm hay nói thật nha.” Cô gái yêu kiều.

Chu Tráng Tráng quay đầu lại, nhìn thấy cô gái kia mất mè mồi tôi bộ dạng còn tệ hơn tiện tiểu hoa (贱小伙), nội thương, tức giận đến nỗi trưa hôm đó ăn hai bát cơm ba món mặn hai món chay.

Suy nghĩ kỹ trên danh nghĩa bạn trai hiện tại của nàng Chu Tráng Tráng tuy rằng nhân phẩm không tốt lắm, nhưng tính ra cũng được tính là có người theo đuổi, nhưng nàng lại bị nói xấu thành vì hình dạng quá kém nên không có bạn trai, Chu Tráng Tráng thực tức giận.

Đang ăn cơm mà tức giận bùng bùng, bỗng nhiên một người quen vào bàn ngồi xuống đối diện nàng —— Hải Nhĩ.

Đây được coi là lần đầu tiên chỉ hai người gặp mặt nhau sau lần đi chơi dã ngoại thất bại đó, loại thần kinh thô như Chu Tráng Tráng cũng có chút không được tự nhiên, nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ được nên nói cái gì cho tốt, chỉ có thể thốt một tiếng “Hey”, rồi hỏi: “Anh như thế nào lại đến đây ăn cơm?”

Trong trí nhớ Chu Tráng Tráng, Hải Nhĩ cho tới bây giờ đều phải đối diện sắp chết mới đi kiếm ăn, mà hôm nay sắc mặt hắn không có xuất hiện xanh xao, hẳn là vẫn trong trạng thái sung sức, làm sao sẽ gặp gỡ tại căn tin đây?

Hải Nhĩ nhìn nàng hồi lâu, mới nói: “Mới vừa làm xong thí nghiệm, đi lòng vòng tí.”

“Nga.” Chu Tráng Tráng cảm thấy không có gì hay ho để nói nên liền cúi đầu ăn cơm.

“Em cùng anh họ, gần đây vẫn tốt chứ?” Hải Nhĩ đột nhiên hỏi.

“Vẫn còn.” Chu Tráng Tráng cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Nga.” Bây giờ đến phiên Hải Nhĩ không có gì để nói.

Chu Tráng Tráng cảm thấy không khí thật sự xấu hổ, liền ăn lia lịa đem cơm nuốt hết, nói: “Àh, chiều nay còn có buổi học, em về ký túc xá nghỉ ngơi trước, tạm biệt.”

Nói xong cũng không chờ hắn phản ứng, cầm lấy cà mèn, cầm cộp chạy đi. Giống như là đang trốn tránh cái gì.

Hải Nhĩ nhìn theo bóng dáng Chu Tráng Tráng, ánh mắt âm đạm phát ra mấy tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Chu Tráng Tráng quyết định buông tha tình cảm với Hải Nhĩ, cho dù trong lòng còn có một chút thích nhưng vẫn tận lực tránh hắn.

Chỉ cần không nhìn thấy, không tiếp xúc, cảm xúc từng có với hắn rất nhanh sẽ biến mất, Chu Tráng Tráng lạc quan cho rằng như thế.

Cũng không dự đoán được, mới có hai ngày, nàng lại gặp mặt Hải Nhĩ —— ở trong thư viện trường.

Hải Nhĩ xuất hiện tại đây cũng không có gì kỳ lạ, hắn là sinh viên chăm chỉ, tìm đọc tư liệu gì đó thực bình thường, mà Chu Tráng Tráng cũng vừa đến, nếu lập tức rời đi thì có vẻ quá kỳ cục, ở phía xa gật đầu chào hỏi rồi đến một góc ngồi tận lực cách xa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hình như muốn Chu Tráng Tráng ngày càng khắc sâu về câu thành ngữ ‘oan gia ngõ hẹp này nên khi vừa ngồi xuống lại khiến nàng gặp phải cô nàng tiện tiểu hoá vài hôm trước, cũng tay trong tay, vai sóng vai, tìm kẻ tìm đi vào, ngồi cách Chu Tráng Tráng không xa, lại bắt đầu lặp lại lời ngon tiếng ngọt cùng với hành vi thân mật chuẩn bị quấy rầy con mắt chúng sinh.

Cũng may lần này Chu Tráng Tráng có chuẩn bị, đeo headphone vào quyết định cắt đứt tạp âm.

Nhưng cặp đôi bất bình thường này như có thù oán kiếp trước với nàng thì phải, cứ nhiên lại đem nòng súng nhắm ngay nàng.

“Ai ya ya, ông xã anh xem kia, cô kia lại tới nữa, làm sao lại khéo như vậy lần nào cũng gặp cô ta a? Thật đáng thương, không có anh nào theo đuổi, mỗi ngày chỉ có thể đến thư viện.”——

Đó là tiếng của vị cô nương cột nhà kia.

“Cô ta sao lần nào cũng ngồi gần chúng ta a, không phải là chú ý đến anh đi? Bất quá bà xã, em yên tâm đi, anh đối với em tuyệt đối trung thành, cô ta nhìn như vậy, anh đây sẽ không thêm liếc mắt một cái.”—— còn đây là tiếng của vị tiện tiểu hóa kia. (mắc ói với cặp này quá)

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu, nhìn thấy ánh nắng ôn hoà ngoài cửa sổ, trong lòng nhẹ nhàng học ra hai chữ “Ta khinh.”

Thật sự là năm tháng không như ý muốn, cứ nhiên để cho nàng gặp cái loại người này, Chu Tráng Tráng hy vọng hai người này sẽ bạc đầu giai lão, trăm ngàn lần đừng chia tay kéo đi ra ngoài gây tai họa thế gian.

Tuy năm lần bảy lượt bị khiêu khích, Chu Tráng Tráng cân nhắc khả năng chiến đấu đôi bên, nhận thấy bản thân không thể nào đấu lại hai người kia cho nên quyết định nén giận, tiếp tục làm bài tập đọc.

Nàng không để ý cặp hiếm có này không có nghĩa là họ buông tha cho nàng, hai người bọn họ đem Chu Tráng Tráng trở thành tiết mục văn nghệ giúp vui, không ngừng ngồi bên thảo luận, mà nội dung càng ngày càng không khách khí.

Ngay khi Chu Tráng Tráng định rời đi chạy lấy người, Hải Nhĩ bỗng nhiên đứng lên, đi đến phía sau cặp hiếm có kia, cầm tờ tiền 100 ndt hỏi: “Bạn học, có phải tiền hai người rớt không?”

Tiện tiểu hóa nhìn thấy ông Mao thì giống như đuôi ươi nhìn thấy chuối vàng tươi, lập tức bật người đứng dậy, vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy, là tiền của tôi, là tiền của tôi!”

Không dám chần chờ, cô nương cột nhà tức khắc bày ra khí chất bà chủ, đoạt lấy tờ 100 ndt, bỏ vào trong ví tiền của mình.

Tiện tiểu hóa giận mà không dám nói gì, bất quá tự nhiên lại có tiền nên quyết định kết thúc giờ tự học sớm, bước nhanh ra khỏi thư viện.

Hải Nhĩ sau đó đi về phía Chu Tráng Tráng, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Anh biến hoá cái đó từ đâu ra a?” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

“Tờ tiền kia vốn là trong quá trình thí nghiệm gần đây vô tình phát hiện một loại virus.” Hải Nhĩ giải thích.

“Có hại gì đối với cơ thể con người không?” Chu Tráng Tráng tỉnh thần tỉnh táo.

“Tiếp xúc với làn da sẽ bị độ rời phát ngứa nổi mẩn, trong vòng 3 ngày lan tràn toàn thân, không tới một tháng sẽ không hết.” Hải Nhĩ mỉm cười, ngũ quan khuôn mặt kia, cười rộ lên đặc biệt nhu hoà vô hại. (thể mà vô hại sao, đừng quên anh í là em ai nhé)

Sau đó, không thấy đội thanh niên kỳ hiếm kia tới thư viện nữa, đương nhiên, chuyện này bàn sau đi.

Chu Tráng Tráng dù ngu ngốc thế nào cũng hiểu được đũa nhỏ này là đang trả thù cho mình, tâm sinh cảm kích.

“Cám ơn giúp em, em mời anh đi ăn cơm.” Chu Tráng Tráng thầm nghĩ đến phương pháp cảm tạ này.

“Ăn cơm thì không cần, Tráng Tráng, sáu giờ tối cuối tuần sau sẽ xuất hiện mưa sao băng, anh cùng mấy người bạn trên diễn đàn thiên văn chuẩn bị lên núi Thanh Lương tiến hành quan sát, em theo giúp anh được không?” Hải Nhĩ hỏi.

“Nhưng em không có hứng thú với sao trăng gì hết.” Chu Tráng Tráng nhỏ giọng nói: “Vì sao lại muốn rủ em đi?”

Ồ trong mắt Chu Tráng Tráng, hết thấy không có gì có thể so với ăn.

“Bởi vì bọn họ nói phải dẫn theo bạn gái cùng đi, anh không có, cho nên muốn nhờ em giả mạo.” Hải Nhĩ cúi đầu.

Chu Tráng Tráng thầm nghĩ, đi ngắm mưa sao băng nhất định phải qua đêm trên núi, loại chuyện này nếu như bị người nào đó biết được, chắc chắn sẽ giận dữ đại khai sát giới. (bắt đầu làm gì cũng nghĩ tới TH rồi)

Chu Tráng Tráng tăng hắng giọng chuẩn bị từ chối thì vừa nhắc đầu, nhìn thấy trong đôi mắt Hải Nhĩ một loại ánh mắt hỗn tạp chờ mong cùng sợ hãi bị cự tuyệt, nhất thời lại nhớ đến Tiểu Bác Mỹ của mình —— mỗi lần Chu Tráng Tráng gặm xương, nó đều ngồi xổm bên chân nàng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng.

Không biết như thế nào, lời nói tiếp đó của Chu Tráng Tráng liền biến thành như vậy: “Được, em đi với anh.”

Sau khi đáp ứng, Chu Tráng Tráng có chút hối hận.

Lúc quay về phòng ngủ liền cùng Đồng Ý thảo luận việc này, Đồng Ý trầm ngâm nói: “Tráng Tráng, chuyện này cậu đáp ứng thật đúng là sai lầm rồi, nếu không, bây giờ dứt khoát từ chối đi.”

“Nhưng Hải Nhĩ đã nói với bạn bè anh ấy, lại giúp mình mua lều trại túi ngủ tùm lùm rồi, hiện tại nói không đi, giống như là lừa dối.” Chu Tráng Tráng day day chân qua lại.

Đồng Ý nhìn nàng nói: “Tráng Tráng, đây có phải là vấn đề quan trọng không?”

Như là bị người ta xem thấu tâm tư, Chu Tráng Tráng mặt đỏ .

Đồng Ý thờ dãi: “Xem ra cậu đối với anh ta vẫn chưa chết tâm.”

“Không phải, mình cũng không có suy nghĩ bậy bạ gì khác, anh ấy tuy rằng không có nói rõ, nhưng mình cũng rõ ràng anh ấy và mình lúc đó là không có khả năng, mình chỉ là cảm thấy Cảm thấy” Chu Tráng Tráng cố gắng tìm từ diễn tả, nhất thời tình thế cấp bách sao cũng chẳng nói nên lời.

“Cậu cảm thấy có chút không cam lòng, cậu cùng Hải Nhĩ ngay từ đầu kết giao liền bị Thường Hoảng day dưa, cho nên khiến cho hai người không có kết quả. Nhưng khi mỗi đêm, cậu sẽ thầm suy đoán —— nếu không có Thường Hoảng, tình cảm cậu cùng Hải Nhĩ sẽ như thế nào. Lần này sở dĩ đáp ứng cuộc hẹn này, bất quá cũng là trong tiềm thức muốn biết kết quả một lần.” Vẫn là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, Đồng Ý chuẩn xác ngắn gọn đem lời trong lòng Chu Tráng Tráng nói ra.

Chu Tráng Tráng nhẹ nhàng thở ra, chính là ý tứ này.

“Tráng Tráng, mình trước nhắc nhở cậu, lần này đi gặp mặt, chỉ có thể là lần gặp riêng cuối cùng của cậu với Hải Nhĩ. Mục đích cậu đi chính là cùng anh ta nói rõ ràng tình cảm còn sót lại của hai người, để tình cảm hai người đối với bản thân mình sáng tỏ, để hai người có trách nhiệm với một nửa của mình tốt hơn, cũng không phải hẹn hò hoặc là vượt quá giới hạn hiểu chưa?” Đồng ý ngữ khí thần nhiên, cũng rất nghiêm túc: “Tráng Tráng, Hải Nhĩ người con trai này cũng không thích hợp với cậu bằng Thường Hoảng đâu.”

Chu Tráng Tráng đáp ứng Đồng Ý, nàng cũng rõ ràng đây là cách tốt nhất cho cả hai.

Suy nghĩ rõ ràng, chọn cắt một đoạn cảm tình vừa nhen nhóm kia, đây là mục đích chuyến đi này.

Thật ra, Chu Tráng Tráng cũng từng nghĩ rất nhiều lần, Thường Hoảng người này tuy xấu người xấu miệng (Q: không dám đầu), nhưng vẫn rất được con gái người ta yêu thích, bởi vì chính mình chậm chạp chưa có cảm giác hần như bạn trai, có thể nguyên nhân là vì Hải Nhĩ.

Chỉ cần đem đoạn tình cảm cùng Hải Nhĩ làm cho rõ ràng, nàng hẳn là có thể thoải mái mà đối diện tình cảm cùng Thường Hoảng, đối ba người, đều là chuyện tốt.

Xem ra, ngay cả ông trời cũng tác thành cho Chu Tráng Tráng, hôm nay Thường Hoảng gọi điện thoại báo cuối tuần này bận quá, không thể đến gặp nàng.

“Không có việc gì không có việc gì, lập tức phải thi tiếng Anh cấp bốn, tôi cũng đang trong thời kỳ mấu chốt, anh cứ làm việc của anh đi, làm việc của anh đi nha.” Chu Tráng Tráng mừng thầm.

“Chu Tráng Tráng, anh sao lại cảm thấy trong giọng nói em có chút vui vẻ mừng thầm nhỉ?” Thường Hoảng ngữ khí không nhanh: “Chúng ta gặp ba tuần không gặp nhau, em còn vui vẻ như vậy, không chừng ngay cả bộ dạng anh ra sao em cũng quên luôn rồi?”

“Làm sao có thể ah.” Chu Tráng Tráng phản bác: “Bộ dạng tên hỗn đản thế nào thì bộ dáng lão nhân gia nhà anh đều giống như thế mà.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Bạn học Chu Tráng Tráng, da em bị ngứa thì phải?” Thường Hoàng ngữ khí âm trầm.

“Không không không, ý của tôi là tôi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ gương mặt lão nhân gia nhà anh.” Chu Tráng Tráng vội giải thích.

“Mấy ngày này anh không ở đó, em cũng không nên thừa cơ quá rảnh rồi phạm tội đi.” Thường Hoàng trước khi cúp máy đã cảnh cáo như vậy.

Chu Tráng Tráng là đứa nhỏ tốt, lúc này liền đỏ mặt, cũng may Thường Hoàng bên kia không nhìn thấy.

Lần này đi là vì kết thúc tình cũ, căn bản không phải vượt tường ... ngoại tình, Chu Tráng Tráng tự nhủ bản thân như thế, mạnh mẽ ngăn chặn cảm giác xấu hổ trong lòng.

Nói cũng khéo, sau lần gặp ở căn tin trước đó, Hải Nhĩ hầu như mỗi ngày đều đến căn tin ăn cơm, hai người dù sao cũng quen biết nên ngồi ăn cùng, nói chuyện với nhau, dần dà trở nên quen thuộc, bắt đầu trở lại thời điểm khi vừa quen biết lúc trước.

Có hôm bị Đại Kiều nhìn thấy, quay về phòng ngủ chợt nghe nàng đắm chần bông gào khóc thê thảm: “Thật sự là nắng chết mà mưa cũng chết, năm nay là năm gì ah, một mình Chu Tráng Tráng cậu chiếm lấy hai chàng đẹp trai, trái một ngum, phải một ngum ăn đến chết vì sưng, còn mình đây một tài nguyên cũng không có, mỗi ngày chỉ có thể ôm bịch bánh quy xem phim cho qua ngày đoạn tháng, không công bằng thật không công bằng mà, ông trời ơi ông bị cận thị nặng như vậy sao không đi làm phẫu thuật lasik đi a?”

Chu Tráng Tráng chỉ có thể nhún vai, ngay cả một ý định giải thích cũng không có.

Đại Kiều thì không ngừng hiểu lầm, còn có thêm mối hận xưa cũ của Phó Nguyệt Nguyệt với Chu Tráng Tráng.

Hôm nay giữa trưa, Chu Tráng Tráng đang ở căn tin vừa ăn cá hương vừa ăn chực thịt bò khoai tây trong chén Hải Nhĩ, bỗng nhiên một thân ảnh yếu điệu như thỏ hoang vọt hướng về phía Hải Nhĩ, trực tiếp đem bộ ngực mình dán trên cánh tay Hải Nhĩ, thanh âm dẻo nẻo dính như tơ: “Hải Nhĩ, em tìm anh khắp nơi, sao gần đây không chịu tiếp điện thoại của em?”

Hải Nhĩ lặng lẽ nhìn Chu Tráng Tráng, vội vàng tạo khoảng cách 1 thước tránh đi Phó Nguyệt Nguyệt: “Lúc em gọi anh, anh hay ở trong phòng thí nghiệm, di động đều để chế độ im lặng nên không biết.”

“Vậy anh thấy cuộc gọi nhờ cũng nên gọi lại cho em một tiếng a.” Phó Nguyệt Nguyệt nén giận.

“Em mỗi lần gọi cho anh đều gọi cả trăm cuộc, đến lúc anh phát hiện điện thoại cũng sắp hết pin rồi.” Hải Nhĩ bình tĩnh thốt ra.

“Đó là vì người ta sợ anh gặp chuyện ngoài ý muốn.” Phó Nguyệt Nguyệt giải thích, lúc này trừng mắt nhìn Chu Tráng Tráng, coi khinh như nhìn một khối mỡ trắng phều ớn ngán, biểu tình chán ghét tràn đầy về mặt: “Cô sao lại ở trong này?”

“Vì đây là trường học tôi nha.” Chu Tráng Tráng vừa nuốt khoai tây vừa trả lời.

“Tôi hỏi cô sao lại cùng Hải Nhĩ ở trong này?” Phó Nguyệt Nguyệt trừng mắt nàng.

“Vì đây cũng là trường học anh ấy nha.” Chu Tráng Tráng bắt đầu húp canh cà chua trứng, thật thơm ngon ah

“Hừ, quả nhiên đúng như di Đỗ nói, cô thật sự là cái hồ ly tinh, câu dẫn Thường Hoàng xong rồi lại tới phiên câu dẫn Hải Nhĩ nhà ta.” Phó Nguyệt Nguyệt trong lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Chu Tráng Tráng đầu óc vòng vo hồi lâu mới phản ứng lại, di Đỗ chính là mẹ Thường Hoàng.

Sau khi nghĩ thông suốt, Chu Tráng Tráng mặt có chút hồng: “Hồ ly tinh a. Tôi đây là lần đầu tiên có người khích lệ đó.”

Phó Nguyệt Nguyệt bị công năng không đếm xỉa lời mắng mà còn từ trong lời mắng thấy khen ngợi của Chu Tráng Tráng gây chấn thương.

“Nguyệt Nguyệt, em tìm anh có chuyện gì quan trọng sao? Nếu không có gì, hãy về trước đi, anh buổi chiều còn bận việc.” Nghe thấy Phó Nguyệt Nguyệt nói Chu Tráng Tráng như vậy, giọng Hải Nhĩ có chút lạnh.

Phó Nguyệt Nguyệt lập tức thay đổi thần sắc nhu mì, giật nhẹ góc áo Hải Nhĩ nói: “Em xem trên diễn đàn anh hay xem thấy thứ sáu này anh sẽ cùng mấy người bạn thiên văn đi ngắm mưa sao băng, Hải Nhĩ, đưa em đi cùng được không?”

“Danh sách đã xác định, không thể sửa đổi, lần sau đi.” Hải Nhĩ cự tuyệt.

“Nhưng mà diễn đàn có viết mỗi người phải đưa bạn gái đi, Hải Nhĩ, anh không phải là muốn đưa cô gái khác đi chứ?” Phó Nguyệt Nguyệt hoài nghi nhìn Chu Tráng Tráng: “Có phải anh muốn mang hồ ly tinh này đi không?”

Chu Tráng Tráng lần thứ hai vì danh hiệu này mà đỏ mặt.

Phó Nguyệt Nguyệt ghen khuấy: “Tôi không phải là khen cô!”

“Nguyệt Nguyệt, anh đi một mình.” Hải Nhĩ nói dối.

“Đúng vậy, không liên quan gì tới tôi cả, tôi cái gì cũng không biết.” Chu Tráng Tráng phụ họa.

“Tôi cũng đoán thế, Hải Nhi sao lại có thể đi với loại hồ ly tinh như cô chứ?” Phó Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng thờ ra.

Chu Tráng Tráng lại đỏ mặt.

Phó Nguyệt Nguyệt bắt đầu muốn cắn lưỡi mình.

Hai người đều phủ nhận sắp đi cùng nhau nguyên nhân là sợ Thường Hoảng biết được.

Nhưng cảnh tượng này nghe vào trong tai Đại Kiều lại là một hồi đánh giá khác: “Thứ cho mình nói thẳng nha, hai người viện cớ giấu diếm thật sự rất giống là một đôi gian phu dâm phụ.”

Chu Tráng Tráng mặt lại đỏ: “Ý cậu là nói, mình giống Phan Kim Liên Phan đại mỹ nhân hay sao?”

Đại Kiều cũng bắt đầu muốn cắn lưỡi mình cho rồi.

Đảo mất cái đã là thứ sáu, buổi chiều Hải Nhi lái một chiếc Subaru Forester (1) đến đón Chu Tráng Tráng, hai người trực tiếp chạy đến núi Thanh Lương. Địa điểm quan sát cách thành phố không quá 2 tiếng lái xe, lúc tới nơi trời cũng tối.

Mấy người bạn nhóm thiên văn xem ra cũng rất đúng giờ, không bao lâu sau liền lục tục kéo tới, nhìn qua đều là bộ dáng sinh viên tiêu biểu trong khoa, bạn gái đưa theo cũng đều là dạng chăm chỉ học hành, lương thiện mộc mạc, không gây cho Chu Tráng Tráng áp lực gì hết.

Chuẩn bị hoàn tất kính viễn vọng, thiết bị đặt camera, mấy đôi nam nữ bắt đầu đốt một đồng lửa, vừa ăn này nọ vừa chờ đợi mưa sao băng.

Trong lúc chờ đợi thật nhàm chán, có người đề nghị chơi trò mạo hiểm nói thật, mọi người đều giơ tay tán thành.

Người thứ nhất thua lựa chọn nói thật, bị yêu cầu nói ra địa điểm nụ hôn đầu tiên, bạn nam kia thẹn thùng nói ra hai chữ “WC”, trừ bỏ Chu Tráng Tráng, còn lại mọi người đều yên lặng buông đũa trong tay xuống.

Người thứ hai thua lựa chọn mạo hiểm, bị yêu cầu đưa lưng về phía mọi người theo hướng ngược gió tè, kết quả không ngoài dự đoán ống quần ướt một mảng lớn.

Người thứ ba thua đúng là Hải Nhi, lựa chọn thiệt tình nói, phỏng chừng là bộ dạng lớn lên tốt như vậy nên mọi người cũng không nhẫn tâm làm khó hắn, chỉ yêu cầu nói ra hắn cùng bạn gái đã bắt đầu như thế nào.

Mà bạn gái của Hải Nhi trong miệng mọi người chính là Chu Tráng Tráng.

Vấn đề này, thật sự xấu hổ, Chu Tráng Tráng nhìn Hải Nhi, liền quyết định tự mình nói ra lời nói thật: “Kỳ thật chúng tôi”

“Là vào mùa thu, mình làm thí nghiệm quên cả thời gian, vài ngày không có ăn cái gì, thân thể cực độ suy nhược, cố gắng bò ra ngoài tìm quán ăn, kết quả thân thể quá yếu đến ngất xỉu. Nhưng trước khi ngất đi, bỗng nhiên nhìn thấy cô ấy, không biết vì cái gì, cô ấy cho mình một loại cảm giác an tâm rất quen thuộc, cho nên cơ thể của mình không tự chủ mà hướng về phía cô ấy té ngã.” Hải Nhi nâng lên ánh mắt nhìn về phía Chu Tráng Tráng, không vội nói: “Lúc sau cô ấy đưa mình vào bệnh viện, đã cứu mạng của mình.”

Rồi sau nữa, lão nhân gia nhà anh tỉnh lại liền giành bánh nướng của nàng ăn. Chu Tráng Tráng trong lòng tiếp tục nhớ lại.

“Rất khác biệt nha, người ta là anh hùng cứu mỹ nhân, hai người là” Bạn nam ngồi cạnh Hải Nhi đang muốn nói “Mĩ nhân cứu anh hùng”, nhưng cẩn thận nhìn kỹ Hải Nhi cùng Chu Tráng Tráng, kiên định nói cho đúng: “Hai người cũng là anh hùng cứu mỹ nhân ah.”

Lời này nào ngờ khiến cho Chu Tráng Tráng ưu sầu —— vì thân thể của nàng mà suy nghĩ, về sau hay là nên ăn ít bánh bao đi.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chẳng qua không nghĩ tới, lần đầu tiên hai người gặp nhau, trọng điểm ở trong mắt Chu Tráng Tráng là bánh nướng, trọng điểm ở trong mắt Hải Nhi lại là lãng mạn.

Chu Tráng Tráng cảm thấy biệt hiệu siêu ăn của mình quả nhiên là tiếng đồn không sai.

“Mặc kệ là anh hùng cứu mỹ nhân hay là mỹ nhân cứu anh hùng, hai người hiện tại yêu nhau mới là quan trọng.” Một bạn nữ cực kỳ hâm mộ nói.

Hải Nhĩ cười không nói, Chu Tráng Tráng cũng lười giải thích, chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao thôi.

Đúng lúc này, trên bầu trời tối mịt bỗng xuất hiện vô số vệt sáng trắng, như vô số ngôi sao rơi xuống, nổ rộ hoa lệ trước khi vụt tắt, không ngừng rơi xuống mặt đất. Cảnh tượng kia không thể cùng một chữ đẹp để hình dung mà là một loại ngoạn mục, làm cho người ta càng khắc sâu cảm giác thần bí bao la của vũ trụ.

Đây là lần đầu tiên Chu Tráng Tráng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng thế này, nhất thời ngây người đến nỗi quên mất đêm nay là năm gì rồi.

Đội một hồi lâu, đoàn người mới khôi phục lại tinh thần, đều mở camera, cầm lấy quay.

Mà Chu Tráng Tráng khi tỉnh táo lại, bỗng nhiên phát giác tay phải bị người nắm chặt chẽ.

Không cần phải nói, đúng là Hải Nhĩ.

Chu Tráng Tráng trong đầu óc trống trải bỗng nhiên truyền đến tiếng Phan Đại mỹ nhân nũng nịu gọi một tiếng “chú ba”.

Chấn động đến nằng ra một thân mồ hôi, không phân rõ nóng lạnh.

Sự tình phát triển ngoài dự kiến của nàng, Chu Tráng Tráng nhất thời không biết nghĩ ra biện pháp gì, chỉ có thể ngây người tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Lòng bàn tay hai người bắt đầu nóng lên tiết mồ hôi, dính dính, kéo theo Chu Tráng Tráng trong lòng cũng dính dính, bắt đầu không rõ ràng.

Hai người cũng không nói chuyện, ai cũng không cử động trước, chính là nhìn những ngôi sao cực nhanh xoẹt ngang đỉnh đầu, im lặng.

Ngay tại khoảnh khắc yên lặng khó chịu này, Chu Tráng Tráng đột nhiên từ mưa sao băng nhìn thấy khuôn mặt lộ nét dữ tợn phần nộ, nhất thời sợ tới mức da đầu run lên, nhin không được bắt đầu run rẩy, theo bản năng liền hất tay Hải Nhĩ ra.

Động tác này làm cho ánh sáng trên khuôn mặt Hải Nhĩ dần liệm tắt, như pháo hoa cô quạnh.

Chu Tráng Tráng muốn giải thích, nhưng lại không biết nói từ đâu, cuối cùng chỉ có thể cắn môi, không thể lên tiếng.

Đúng lúc hai người đang xấu hổ, bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng kinh hô khiếp đảm, Chu Tráng Tráng quay đầu, phát hiện bạn nam vừa rồi đã nói chính mình cùng Hải Nhĩ là “Anh hùng cứu mỹ nhân” bởi vì quá mức nhập thần quay chụp mưa sao băng, không để ý dưới chân, nên bị trượt xuống sườn núi, may mà bám vtu được một nhánh cây già bên cạnh, mới không bị rơi xuống.

Bạn nam kia bộ dáng xem ra đã sợ tới mức sắp co quắp, mặt trắng như giấy, thần sắc kinh sợ tới cực điểm, hai tay cố gắng bắt lấy thân cây, xem ra sức lực đã muốn sắp cạn dần. Mà phía dưới hắn là thung lũng cao mười mấy mét, tình thế nguy hiểm vạn phần.

Đoàn người chạy nhanh nghĩ biện pháp, có người quăng dây thừng đưa cho hắn, nhưng lúc này bạn nam kia thật sự không có can đảm đưa tay ra chụp. Còn có người muốn vươn tay đi kéo hắn, nhưng khoảng cách quá xa, cánh tay vươn ra không tới.

Mất thấy bạn nam kia sắp duy trì không nổi, nếu cứ thế tuyệt đối sẽ sức cùng lực kiệt buông lỏng nhánh cây, ngã xuống thung lũng, đoàn người nóng lòng như lửa đốt.

Đúng lúc này, Hải Nhĩ nẩy gờo vẫn trầm mặc đứng ra, cố định một đầu dây thừng an toàn, đầu kia nắm chắc trong tay —— hắn quyết định theo cành cây già mon men xuống, đem dây thừng buộc vào người bạn nam kia.

Hành động này cũng nguy hiểm vạn phần, nhưng đoàn người cũng không thể trơ mắt nhìn bạn nam kia bỏ mạng, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Hải Nhĩ thành công.

“Anh nghĩ kỹ lại đi, thân thể anh yếu như vậy, đòi người khác đi.” Chu Tráng Tráng giữ chặt góc áo Hải Nhĩ, gắt gao nắm.

“Mấy bạn nam trong chúng ta, chỉ có anh thể trọng nhẹ hơn chút, như vậy nhánh cây mới có thể chịu được.” Hải Nhĩ sắc mặt vẫn yếu ớt tái nhợt trước sau như một, nhưng ánh mắt cũng rất kiên định: “Yên tâm, anh sẽ không bỏ lại em”

Những lời này thành công làm cho Chu Tráng Tráng ánh mắt chuyển hồng thành tiểu bạch thỏ.

Hải Nhĩ thở sâu, tứ chi bám thân cây treo lơ lửng phía trên thung lũng, bắt đầu nhẹ nhàng hướng về phía bạn nam kia.

Một bước, hai bước, ba bước. Tìm mọi người đều đi theo từng bước đi Hải Nhĩ mà dòn dập đập, Chu Tráng Tráng còn hơn thế, Hải Nhĩ mỗi lần bước về phía trước, nằng như không thể thở nổi.

Cũng không biết trên bầu trời mưa sao băng lại rơi xuống bao nhiêu, Hải Nhĩ rốt cục dừng lại, ổn định thân mình, rút ra dây thừng, thật cẩn thận buộc

chặt vào người bạn nam đó.

Kế tiếp, chỉ cần Hải Nhi quay về, mọi người sẽ cùng nhau kéo người nọ lên, hành động cứu viện liền thành công.

Nhưng vào lúc này, một tiếng “răng rắc” của thân cây gãy vang lên, ở trong đêm yên tĩnh vô cùng rõ nét, làm vỡ nát thần kinh mọi người —— thân cây già kia không chịu nổi trọng lượng hai nam nhân trưởng thành, đã bắt đầu từ từ gãy.

Không nên chậm trễ, Hải Nhi phản ứng cực nhanh, xoay người rất nhanh định lui về. Nhưng tên kia vì trong thời gian dài bị cực độ khủng hoảng, lại bị tiếng cây gãy kích thích, nháy mắt thấy bạn đồng hành duy nhất bên người chuẩn bị rời khỏi, cũng không kịp suy nghĩ, xuất phát từ bản năng, lại duỗi tay gắt gao nắm lấy chân Hải Nhi.

Tiếng thân cây gãy lần thứ hai vang lên, làm cho trong lòng mọi người tuyệt vọng thành tro.

Trong trí nhớ Chu Tráng Tráng, khoảnh khắc cuối cùng khi Hải Nhi rơi xuống, thể nhưng lại mỉm cười với nàng, đó là một kiểu mỉm cười như trút được gánh nặng.

Mất thấy Hải Nhi rõ ràng một người cứ thế biến mất trước mắt mình, Chu Tráng Tráng không chịu nổi, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận biến thành màu đen, nhất thời tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Đến cuối cùng, tên bạn kia bởi vì dây thừng buộc trên người nên sống sót, lúc được kéo lên, càng không ngừng khóc, nói chính mình xin lỗi Hải Nhi.

Không ai để ý tới hắn, đoàn người bắt đầu báo nguy.

Sau nhiều giờ, đội cứu hộ mới lên núi, gần rạng sáng mới ở dưới sâu thung lũng tìm được Hải Nhi bị trọng thương hôn mê.

Tất cả mọi người ở đây bị giải về cục cảnh sát điều tra, lấy lời khai.

Chờ Chu Tráng Tráng từ cục cảnh sát đi ra, phát hiện ngoài cửa một chiếc xe Wrangler quen thuộc, mà Thường Hoàng đang tựa vào bên cạnh xe hút thuốc.

Chu Tráng Tráng tự giác đi đến bên người hắn, cúi đầu, cái gì cũng nói không nên lời.

Thường Hoàng vẫn nhà khói, khuôn mặt như băng ngàn năm không tan chảy, ở trong yên lặng sương khói lượn lờ —— đây là Chu Tráng Tráng lần đầu tiên thấy hắn như vậy.

Thời khắc thả khói xong, Thường Hoàng đem mẫu thuốc vứt xuống đất, giày da tàn nhẫn giẫm đạp lên không chút thương tiếc, Chu Tráng Tráng tình nguyện cái hắn giẫm là chính mình.

“Lên xe.” Sau khi hết thấy sự việc xảy ra, Thường Hoàng cũng chưa nói gì, nhưng lại mệnh lệnh Chu Tráng Tráng như thế.

Chu Tráng Tráng nghe theo lời lên xe, dọc đường đi, hai người cũng không nói một câu nào.

Trước cửa bệnh viện, tập trung rất nhiều người, đều là người thân của Hải Nhi, Mĩ Dịch, Tần Trung, mẹ Thường Hoàng, Phó Nguyệt Nguyệt, Phó Dương Dương, còn có người phụ nữ trung niên ăn mặc mạnh mẽ, xem bộ dáng có vài phần tương tự Hải Nhi, Chu Tráng Tráng đoán rằng đó là mẹ Hải Nhi.

Phó Nguyệt Nguyệt khóc ánh mắt sung đỏ thấy Chu Tráng Tráng vội chạy tới, chỉ vào nàng nói: “Chính cô ta, chính là cô ta không ngừng dụ dỗ Hải Nhi đi lên núi, kết quả đi lên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này!”

Tất cả mọi người nhìn Chu Tráng Tráng, ánh mắt này làm cho nàng nhất thời cảm thấy thân thể nặng rất rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

“Cô ta không phải bạn gái Thường Hoàng sao? Như thế nào lại quán quýt lấy Hải Nhi? Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Kể từ đó, mẹ Thường Hoàng ấn tượng đối với Chu Tráng Tráng lại càng kém.

Chu Tráng Tráng cắn chặt môi dưới, để không phát ra tiếng nào.

“Trắng Trắng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Em sao lại ở cùng với Hải Nhĩ?” Mi Định đi tới, kéo Chu Trắng Trắng sang một bên hỏi.

Cho dù vị trí thay đổi, Chu Trắng Trắng vẫn như cũ là cái đích cho mọi người chỉ trích.

“Anh ấy hẹn nhóm bạn đi ngắm mưa sao băng, nhưng theo quy định mỗi người phải đưa bạn gái theo, anh ấy không có cách nào nên nhờ em giả làm bạn gái anh ấy.” Chu Trắng Trắng sợ hãi chậm chạp giải thích.

Nhưng bản thân cũng hiểu được lời giải thích này thực yếu ớt.

Nhiều người như vậy, vì cái gì cố tình lựa chọn nàng? Cố tình lựa chọn bạn gái của anh họ chứ?

“Ít nói nhảm đi, cô ta cả ngày chỉ biết nói dối, quý kẻ đa đoan, giả vờ bộ dạng khờ ngốc đùa giỡn Thường Hoàng cùng Hải Nhĩ, thực ghê tởm!” Phó Nguyệt Nguyệt lúc này phản bác: “Ngày đó tôi hỏi cô có đi cùng với Hải Nhĩ hay không, kết quả cô thề son sắt là không có, nếu là quang minh chính đại không thẹn với lương tâm, vì sao lúc ấy không dám thừa nhận, tôi xem rõ ràng là trong lòng có quỷ, là đại quỷ! Di à, hai người đừng nghe cô ta nói sáo, cô ta chính là người gian xảo ah ^!”

Trong nhận thức từ trước tới nay, Phó Dương Dương bản chất luôn trầm ổn lúc này cũng đã mở miệng: “Cũng khó trách, gần đây anh Thường Hoàng rất bận rộn cho chuyện tốt nghiệp, không rảnh phân thân đi chăm sóc bạn gái, có đôi khi cô đơn, muốn có người cùng đi ra ngoài shopping, người khác cũng không sao Nhưng không nên là Hải Nhĩ, dù sao cũng đều là người một nhà a.”

Nàng nói chuyện chậm rì, bộ dáng không tranh đua, nhưng trong từng câu, từng chữ lại làm cho người ta không khỏi hoài nghi dụng tâm hiểm ác của Chu Trắng Trắng.

Nếu Chu Trắng Trắng lúc này có thể ngừng đầu cẩn thận quan sát nàng, sẽ phát hiện tuy rằng Phó Dương Dương ngu quan, bộ dáng cùng Phó Nguyệt Nguyệt không khác nhau mấy, nhưng lại không có chút vội vàng xao động, cả người đều là trầm tĩnh, mà cái loại trầm tĩnh này, có thể làm cho kẻ địch phải sợ hãi. (hàm ý của tác giả đó)

Chu Trắng Trắng không có ngừng đầu, bởi vì nàng đã không còn khí lực mà đi chú ý cái khác, nàng đứng ở nơi đó, đợi mọi người phán xét.

Nàng sai rồi, quả thật đã làm sai rồi, nói cái gì vì đem cảm tình hai người làm cho rõ ràng, nói cái gì là vì đối với Thường Hoàng phụ trách tốt sau này, nhưng thực tế thì sao, ở sâu trong nội tâm nàng, cũng bất quá là vì ao ước một lần có thể cùng Hải Nhĩ một chỗ, vì chứng minh hẳn cùng nàng cũng từng có cảm tình, vì làm cho chính mình thấy một khả năng khác trong đời — cho dù sau cũng không thể làm cái gì, một chút nhớ lại cũng tốt.

Chính là nàng ích kỷ như vậy, hoàn toàn không nghĩ đến tâm tình người khác, hoàn toàn không nghĩ đến tâm tình Thường Hoàng.

Mà giờ phút này, Thường Hoàng đang tựa vào vách tường, lạnh lùng nhìn quanh mình, tuy rằng từ đầu đến cuối không có nhìn về phía nàng, nhưng đôi mắt kia, vẫn là rét buốt, đâm vào Chu Trắng Trắng mình đây thương tích.

“Thường Hoàng, con cũng đã thấy rồi đó, đâu có an hem nào lại rồi rầm như vậy, muốn mắt mắt lăm sao?” Mẹ Thường Hoàng rốt cục nhìn không được: “Loại con gái như vậy, còn muốn làm cái gì, nhanh chóng cùng cô ta cắt đứt mới là đúng đắn!”

Chu Trắng Trắng cúi đầu, trong lòng trong mắt đều tràn ngập suy nghĩ về ánh mắt kia của Thường Hoàng, ánh mắt chưa bao giờ lạnh lẽo như vậy.

Ngay khi sắp biến thành cho vạ người công kích, một cô y tá bước nhanh đi tới, hỏi: “Ai là người nhà của Hải Nhĩ?”

“Tôi là mẹ nó.” Mẹ Hải Nhĩ vẫn trầm mặc này giờ đứng dậy.

“Người bệnh luôn gọi Trắng Trắng, trong mọi người đây ai tên Trắng Trắng, đi vào xem một chút.” Lời này của y tá làm cho ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Chu Trắng Trắng.

Chu Trắng Trắng ngừng đầu, trong ánh mắt tràn ngập mờ mịt, vừa định nhắc chân đi vào phòng bệnh, nhưng Phó Nguyệt Nguyệt lại một tay đẩy nàng ra: “Cô còn mặt mũi nào đi vào, tôi không cho phép cô lại đi gặp Hải Nhĩ, cô là yêu tinh hại người, nếu cô còn cảm thấy một chút hổ thẹn, mau đi khỏi đây giùm, nơi này không ai muốn nhìn thấy cô hết!”

Mẹ Thường Hoàng cũng hét đậm: “Đúng vậy, nhà chúng tôi không chào đón một cô gái như cô đâu, mời cô trở về đi.”

Chu Trắng Trắng đứng ở tại chỗ, chân tay luống cuống, giống như đứng ở trên sân khấu, trong bóng đêm chung quanh tất cả đều là đùa cợt cùng thù hận, cả thế giới, chỉ có một mình nàng.

Đúng lúc này, Thường Hoàng bên cạnh bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng: “Đừng náo loạn!”

Bốn phía bỗng nhiên im lặng xuống dưới, giờ phút này Thường Hoàng tựa như trưởng giả trong gia tộc, lời nói ra làm cho người ta không khỏi thần phục: “Hải Nhĩ hiện tại đang bị thương, muốn gặp nàng, ai cũng đừng ngăn lại.”

Nói xong, hắn hai ba bước đi đến bên người Chu Trắng Trắng, túm cánh tay của nàng, trực tiếp lôi kéo nàng đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Hải Nhĩ hai mắt nhắm chặt nằm trên giường, sắc mặt so với lúc trước càng thêm tái nhợt, yếu ớt như một khắc chạm vào sẽ vỡ. Cái trán, cần cổ, ngực, tay, chân hầu như đều quấn băng vải — thương thế thập phần nghiêm trọng.

Thấy Hải Nhĩ, Chu Tráng Tráng lại nhớ tới mỉm cười của hắn khi rơi xuống vách núi tối tăm kia, mỉm cười khắc khoải vẫn xoay quanh trong đầu óc nàng.

Còn có mưa sao băng đầy trời, cái nắm tay kia, cái ban đêm kia, tất cả đều đan xen cùng một chỗ, làm cho nàng không thể suy nghĩ.

Mà giờ phút này, Hải Nhĩ trong hôn mê lại bắt đầu khẽ kêu: “Tráng Tráng ... Tráng ...”

Thanh âm kia suy yếu như thế lại vẫn kiên trì, làm cho Chu Tráng Tráng thân run nhè nhẹ.

“Xem ra, nó thật sự thích em.” Thường Hoảng vẫn đứng ở cạnh cửa bỗng nhiên mở miệng.

“Xem ra, nó thật sự thích em.” Thường Hoảng vẫn đứng ở cạnh cửa bỗng nhiên mở miệng.

Chu Tráng Tráng che miệng lại, cái gì cũng không nói nên lời.

“Em thì sao, cũng thích nó phải không?” Thường Hoảng tiếp tục hỏi, thanh âm kia căn bản không phải tiếng nói của hắn.

Chu Tráng Tráng nghĩ, giọng Thường Hoảng hẳn phải là treu tức, mang theo ý cười, tuyệt đối không phải loại xa cách như thế này.

“Tôi vốn không nên hỏi vấn đề này, em sao lại có thể không thích nó chứ? Hai người sau lưng tôi hẹn nhau lên núi ngắm mưa sao băng, hết sức lãng mạn đi? Nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sẽ phát sinh cái gì? Để tôi nghĩ xem, hai người sẽ lừa gạt tôi tiếp tục hẹn hò, sẽ bởi vì cảm giác tội lỗi trong nội tâm vô cùng mới mẻ mà càng không thể quên cuối cùng kim lòng không đậu, hoặc là bị tôi phát hiện, hoặc là lén lút cùng một chỗ, là như thế này đi, Chu Tráng Tráng.” Giọng Thường Hoảng thực bình tĩnh nhưng từ nơi nào đó Chu Tráng Tráng cảm nhận được tình cảm đè ép mạnh mẽ.

“Thật xin lỗi.” Chu Tráng Tráng rút cục rơi lệ: “Thường Hoảng thật sự xin lỗi, tôi cũng không có nghĩ đến sẽ như vậy, tôi cũng không nghĩ sự tình sẽ biến thành như vậy.”

“Em không nghĩ, tôi không nghĩ, Hải Nhĩ cũng không nghĩ, chính là sự tình đã muốn biến thành như vậy rồi.” Thường Hoảng chậm nói: “Có lẽ ở trong lòng hai người, tôi mới là kẻ thứ ba phải không? Là tôi đối với em quá quyết tâm quá phiền hà em chết đi được, khiến em mất đi cơ hội cùng Hải Nhĩ một chỗ, trong lòng em là nghĩ như thế này đi, Chu Tráng Tráng.”

“Bắt đầu có lẽ là đúng như thế, nhưng sau đó, sau đó suy nghĩ của tôi đã muốn thay đổi.” Chu Tráng Tráng giải thích.

“Thay đổi?” Thường Hoảng cười, nụ cười lần này cũng mỏng manh như vậy: “Chu Tráng Tráng, tôi chỉ hỏi em một câu, em rốt cuộc có từng xem tôi trở thành bạn trai em chưa?”

Chu Tráng Tráng như là bị xương cá đâm nghẹt, muốn nói cũng đau đớn vô cùng.

“Chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, có hay không trong phút chốc em đem tôi trở thành bạn trai em?” Thường Hoảng hỏi.

Chu Tráng Tráng rút cục mở miệng, dù khó khăn, nàng vẫn là đã mở miệng: “Có, đương nhiên là có.”

Đây là lời nói dối, nàng đối với tình cảm của Thường Hoảng luôn luôn không hiểu rõ lắm. Chính là nàng phải nói chuyện, bởi vì lo sợ, không phải vì sợ Thường Hoảng bạo lực, mà là sợ hãi hắn sẽ rời đi.

Thường Hoảng vẫn mỉm cười: “Tráng Tráng, em không giỏi che giấu, em rất đơn thuần, đơn thuần đến ngay cả nói dối cũng không đạt.”

Thoáng chốc này, Chu Tráng Tráng tựa hồ ý thức được cái gì, chính là cảm giác kia quá nhanh, nhanh đến nàng không thể bắt lấy.

Nàng bắt lấy tay Thường Hoảng, muốn nói cái gì nhưng suy nghĩ hỗn loạn, cái gì cũng không nói nên lời.

Mà lúc này đây, Hải Nhĩ trên giường bệnh có dấu hiệu tỉnh, lại bắt đầu thì thầm gọi tên nàng. Chu Tráng Tráng không thể bỏ mặc, liền đi qua xem tình trạng Hải Nhĩ, cũng ấn nút báo động đầu giường.

Lúc quay đầu lại tìm Thường Hoảng, phát hiện hắn không biết đã rời đi từ khi nào.

Lần này Thường Hoảng thật sự rất tức giận, Chu Tráng Tráng biết, đồng thời cũng biết, hắn tức giận là đương nhiên, vì những việc nàng gây ra thật là quá phận.

Nàng muốn gửi tin nhắn hay gọi điện cho Thường Hoảng, nhưng mỗi lần cầm điện thoại lên lại không biết nên nói gì đây, có lẽ bất cứ lời gì đều quá tệ nhạt.

Dù sao Hải Nhĩ khi bị thương là ở cùng với mình, Chu Tráng Tráng vẫn kiên trì mỗi ngày đều đi bệnh viện, nhưng vì tránh tạo thành cục diện không thoải mái cho mọi người, nàng mỗi lần đến đều là thừa dịp không có ai, trộm liếc mắt nhìn một cái.

Mấy ngày trước đều thành công, nhưng người tính không bằng trời tính, lúc nàng thăm Hải Nhĩ xong, chuẩn bị rời đi thì bị mẹ Hải Nhĩ ngăn lại.

Trên người mẹ Hải Nhĩ có một loại phong thái mạnh mẽ, bất luận kẻ nào đứng trước mặt bà cũng sẽ kính sợ.

“Chu-tiểu-thư, ta muốn nói chuyện với cháu một chút.” Giọng nói mẹ Hải Nhi khiến người ta không thể cự tuyệt.

Cái gì nên tới cũng tới, lần này đào thoát còn có lần sau, huống chi chính mình gây họa thì chính mình phải gánh chịu. Chu Tráng Tráng đáp ứng, đi theo mẹ Hải Nhi đến một quán trà yên tĩnh bên cạnh bệnh viện.

Mẹ Hải Nhi gọi một bình trà Bích Loa Xuân, nước trà trong vắt, vào miệng hương thơm ngát.

“Những người trẻ tuổi các cháu chắc cũng không thích đến nơi thế này, ngại loại địa phương này, chê tiết tấu quá chậm.” Mẹ Hải Nhi cách nửa ngày mới lấy những lời này mở màn.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể mỉm cười, nàng hiểu được mẹ Hải Nhi muốn nói không phải chỉ thế này.

Lại mất thêm thời gian nửa chén trà, mẹ Hải Nhi rốt cục bắt đầu nói đến chính sự: “Chu-tiểu-thư, cháu có biết cha Hải Nhi làm sao mà qua đời không?”

Chu Tráng Tráng lắc đầu, nàng thậm chí ngay cả chuyện cha Hải Nhi đã qua đời cũng không biết được.

Không ai nói qua, nàng cũng chưa bao giờ hỏi tới.

“Ông ấy bị bệnh tim bẩm sinh, khi 29 tuổi đã qua đời, loại bệnh này là bệnh di truyền gia tộc, đàn ông trong gia đình họ không có ai sống quá 30 tuổi.” Giọng mẹ Hải Nhi thực bình tĩnh, một loại bình tĩnh do trải qua tang thương một đời: “Nói cách khác, Hải Nhi cũng thế, nó cũng sống không quá 30 tuổi.”

Những lời này như một búa lớn hung hăng giáng xuống đầu Chu Tráng Tráng, nàng nhất thời đầu óc choáng váng, trái tim đau không thể tả.

Hải Nhi, một người yếu ớt như vậy, một người hiền lành như vậy, một người thông minh như vậy, nhưng sinh mệnh chỉ ngắn ngủi có như thế thôi.

Ông trời an bài vĩnh viễn đều tàn khốc thế sao.

Chu Tráng Tráng nàng không có gì tác dụng, từ nhỏ đến lớn lại một lần bệnh nặng cũng không có, thật nực cười.

“Hải Nhi cũng không biết chuyện này, ta cũng không hy vọng nó biết, nó còn sống chừng nào nên có cuộc sống như một người bình thường chừng đó.” Ánh mắt mẹ Hải Nhi kiên nghị: “Nhưng đôi khi, ta cũng hy vọng cuộc đời nó mỗi một phút đều được vui vẻ, ta nguyện ý trả giá tất cả.”

“Ý của di rớt cuộc là cái gì?” Vì tin dữ này, Chu Tráng Tráng sắc mặt có điểm tái nhợt.

“Ta nhìn ra được là con ta thích cháu, mà cháu đối với nó cũng không phải không có cảm tình, ta hy vọng cháu có thể cùng nó một chỗ, khiến cho nó vui vẻ, đây là lời thỉnh cầu của một người mẹ.” Mẹ Hải Nhi chậm chậm nói: “Chu ***** , xin cháu chia tay Thường Hoàng đi, cùng Hải Nhi cùng một chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chu Tráng Tráng hoàn toàn sững sốt, nàng lúc trước từng nghĩ tới mẹ Hải Nhi sẽ nói gì với nàng. Bà hẳn là sẽ kêu mình rời xa Hải Nhi cùng Thường Hoàng, hẳn là sẽ không được quần quýt lấy Hải Nhi, hẳn là sẽ mạnh mẽ mắng chửi mình gian xảo, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến bà lại yêu cầu mình hãy bên cạnh Hải Nhi.

“Cháu muốn điều kiện gì, đều có thể nói.” Mẹ Hải Nhi nói: “Chu tiểu thư, xin cháu đừng hiểu lầm, ta cũng không cho rằng cháu là loại con gái yêu tiền tài phú quý, ý của ta chính là cho cháu thấy rõ suy nghĩ của ta, chỉ cần cháu có thể cùng với Hải Nhi, ta đều nguyện ý trả giá cho tất cả.”

“Nhưng nếu Hải Nhi biết chuyện này, anh ấy sẽ rất không vui, anh ấy sẽ không cần một phần tình cảm mà mẹ mình cầu xin mới có.” Chu Tráng Tráng lắc đầu: “Hơn nữa, cháu cùng Hải Nhi ... cho tới bây giờ anh ấy đều không có ý muốn cùng cháu một chỗ, cháu thậm chí từng thổ lộ với anh ấy, nhưng anh ấy cũng không có phản ứng gì, cho nên cháu nghĩ anh ấy đối với tình cảm của cháu hẳn là không phải như di tưởng tượng đâu.”

Chu Tráng Tráng cũng muốn hồ đồ, Hải Nhi đối với tình cảm của nàng rốt cuộc là như thế nào, nàng không thể hiểu hết, nàng đã từng không ngừng cho hẳn thấy tâm tư của mình, thậm chí nói nguyện ý cùng Thường Hoàng tách ra để cùng hẳn một chỗ, nhưng Hải Nhi ngoài mặt cũng chẳng phản ứng gì, nàng vẫn nghĩ tình cảm của hẳn đối với nàng chỉ là bình thường thôi.

Nhưng hôm ở trên núi, cái nắm tay khi ngắm mưa sao băng, còn cái mỉm cười với nàng trước khi rơi xuống vách núi, đều có thâm ý khác.

Chu Tráng Tráng thật sự hồ đồ .

Cuối cùng mẹ Hải Nhi phải nói ra chân tướng: “Hải Nhi từ nhỏ nhiều bệnh, lúc trước hay bị những đứa trẻ khác khi dễ, mỗi lần như vậy Thường Hoàng đều đích thân ra tay bảo vệ nó. Thường Hoàng là người anh tốt, có cả gì ăn ngon uống khoẻ sẽ đều nhường cho Hải Nhi, cho nên Hải Nhi từ tận đáy lòng xem Thường Hoàng không chỉ là một người anh mà là một vị thần thánh. Hải Nhi thích cháu, ta là mẹ nó ta đương nhiên biết, gồi trong phòng nó vẫn luôn đặt phiếu đăng ký tham gia nhóm của cháu, cháu cũng không biết, phải không. Nó là đứa nhỏ như thế đó, thân thiện vui vẻ nhưng lại không biết cách biểu đạt. Mà chờ khi nó nguyện ý biểu đạt, lại phát hiện cháu là cô gái Thường Hoàng thích. Hải Nhi không có khả năng đi đoạt người yêu của người anh trai thần tượng này, cho nên nó chỉ có thể để đoạn tình cảm kia chôn sâu trong lòng. Quan trọng hơn là, Chu tiểu thư, ta biết cháu cũng thích nó, cháu có tình cảm với Hải Nhi, đây cũng là lý do vì sao ta dám tìm cháu, tình yêu của cháu với Hải Nhi cũng không phải bỏ thí, hai người đều có tình cảm với nhau thì hẳn là phải bên nhau chứ.”

Đầu Chu Tráng Tráng hỗn loạn, như là bị nhét vào rất nhiều thứ gì đó, nặng nề ý không rõ, chỉ có thể lắc đầu, liều mạng lắc đầu: “Không, cháu đã là bạn gái Thường Hoàng, cháu không thể ... đối với Thường Hoàng như vậy ... không được, cảm tình của cháu cũng không thể nhận.”

“Thường Hoàng bên kia ta sẽ đi nói, ta biết làm như vậy thực có lỗi với thằng bé, nhưng. . . . Hải Nhi nó, còn có bao nhiêu ngày nữa đâu? Ta bắt quá muốn cho nó vui vẻ một chút.” Phải tới giờ phút này, mẹ Hải Nhi mới lộ ra tình thương của mẹ đau xót: “Chu ***** , cháu là lo lắng bệnh của nó phải không? Ta hiểu được, đây đối với cháu rất không công bằng, đặt tình yêu trên người một nam nhân có thể rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào, và lại cháu còn quá trẻ. Nhưng Chu tiểu thư, ta có thể cam đoan với cháu, cho dù sau này Hải Nhi đi rồi, ta cũng sẽ toàn bộ chiều cổ quăng đời còn lại của cháu, cháu vĩnh viễn là vợ Hải Nhi, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi cháu.”

“Không không không, không phải bởi vì chuyện này, di à, tình cảm cháu cùng Hải Nhi lúc ấy rất phức tạp, không phải nói bên nhau là có thể bên nhau, chuyện này chờ sau khi anh ấy bình phục cháu sẽ chậm rãi nói chuyện với anh ấy. Mà điều quan trọng hơn là, cháu không biết Thường Hoàng sẽ bởi vì ... bệnh tình Hải Nhi mà chia tay, nếu là như vậy, lúc trước anh ấy tại sao lại cùng cháu một chỗ?” Chu Tráng Tráng vẫn lắc đầu, những lời giờ phút này không giống giải thích, mà giống như trấn an chính bản thân mình.

“Lòng tự trọng của Thường Hoàng quá mạnh mẽ, cháu cảm thấy cảm thấy sau sự việc phát sinh cùng Hải Nhi, trong lòng nó còn có thể cùng cháu trò lại sao? Còn có, ta rất hiểu chị và anh rể ta, đứa con đầu họ cần hoàn toàn khác cháu, cháu bên cạnh Thường Hoàng chắc chắn sẽ bị phản đối, cho dù được gả vào, với tính cách của họ với của cháu, tháng ngày sau này sẽ không quá thoải mái, nếu cứ như vậy, còn có thể khiến quan hệ giữa Thường Hoàng và cha mẹ trở nên không hài hòa.” Mẹ Hải Nhi khuyên nhủ: “Chu tiểu thư, ta là vì cháu với Thường Hoàng mà suy nghĩ, các cháu tốt hơn không nên bên cạnh nhan.”

Nhìn Chu Tráng Tráng cắn môi dưới không nói lời nào, mẹ Hải Nhi lại bổ thêm câu nữa: “Kỳ thật ta biết Thường Hoàng gần đây cũng thực rối rắm, ba mẹ nó coi trọng Phó Dương Dương, vẫn luôn ghép đôi con bé với Thường Hoàng (bản gốc ghi là muốn ghép đôi với Hải Nhi, ta đọc thấy kỳ nên mạn phép tác giả sửa lại Thường Hoàng), Phó Dương Dương đứa nhỏ này tuy hơi lạnh nhạt, nhưng lại rất thích hợp bước vào gia đình họ. Thường Hoàng cùng con bé cũng là chuyện tốt đi. Chu ***** , cháu cảm thấy thế nào?”

Chu Tráng Tráng không trả lời cái gì, chính là cảm giác cả người như là bị rút đi xương sống, mềm nhũn ngồi phịch dựa vào lưng ghế.

Vài ngày ngắn ngủi mà đã xảy ra nhiều biến cố như vậy, Chu Tráng Tráng chỉ cảm thấy thần trí mơ màng, cái gì cũng nghĩ không ra, sau khi từ trà quán quay về ký túc xá liền cảm giác trên người không thoải mái, demam bị sốt cao, cũng may có Đại Kiều, Đồng Ý chăm sóc, chườm vật đến hừng đông mới chậm rãi hạ bớt.

Kết quả trưa hôm đó, Thường Hoàng gọi điện thoại tới nói muốn gặp nàng.

Chu Tráng Tráng gắng gượng xuống giường, nhìn chính mình trong gương, mới một đêm mà đã gầy đi thế này, thật là đáng tiếc cho số bánh bao kia.

Lúc xuống lầu, Chu Tráng Tráng liếc mắt một cái liền thấy Thường Hoàng trước ký túc xá, hẩn đường như cả đêm không ngủ, hai mắt đỏ bừng, khóe miệng sưng phồng rầu. Một đêm vậy thôi, hai người lại gặp dày vò lớn như thế.

“Lên xe đi.” Thường Hoàng mở cửa xe Wrangler của mình ra, Chu Tráng Tráng gật gật đầu, nghe lời đi lên ngồi.

Trong ấn tượng, hai người bọn họ chưa từng có thời khắc hoà thuận như thế — hẳn chưa bao giờ ôn nhu như vậy, nàng cũng không nghe lời như thế, đã từng ao ước có được khoảnh khắc như thế nhưng lại xuất hiện lúc này, thật sự là chiêm chọc.

Thường Hoàng một đường đem nàng đưa đến một khu nhà ở trung tâm thành phố, trực tiếp lên lầu 29, vào một gian phòng mới đang trang hoàng.

Phòng không lớn, một phòng ngủ, một phòng làm việc, một ban công, dùng gỗ để bày trí, màu sắc chủ đạo là vàng nhạt, nhìn qua thật ấm áp thoải mái, thực thích hợp cho đôi vợ chồng son.

“Em thích căn phòng này không?” Thường Hoàng đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Thích.” Chu Tráng Tráng không rõ cho nên chỉ có thể dựa vào trực giác trả lời.

“Căn phòng này, vốn là tôi mua để làm nhà mới cho chúng ta.” Thường Hoàng lặp lại nói: “Vốn định là như vậy.”

Chu Tráng Tráng giật mình, cho ... nàng thêm hai cái đầu nữa nàng cũng không nghĩ đến Thường Hoàng cư nhiên đã muốn chuẩn bị tốt cho tương lai bọn họ.

Phong cách bày trí trong này từng chút từng chút đều là hấn nghĩ ra.

Mỗi một cây đình, mỗi một con ốc, mỗi một viên gạch đều à hấn tự mình chạy đi bên ngoài mua về.

Nơi này trang hoàng cũng không xa hoa, nhưng nhìn chung khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, tất cả đều là công lao vất vả của hấn.

Chu Tráng Tráng rất cục hiểu được vì sao hấn gần đây luôn không có thời gian gặp nàng, nguyên lai hấn ngoài bận việc học còn phải tới nơi này trông coi, vì tối ngày chuẩn bị cho phòng ở của hấn cùng nàng.

Mà nàng thì sao? Lại cùng Hải Nhi đi lên núi, ngắm mưa sao băng.

Chu Tráng Tráng cảm thấy được chính mình là cái tội nhân, vô luận nhiều ít nước mắt cũng rửa sạch không được trên người nàng đích tội nghiệt.

“Tôi từng vô số lần tưởng tượng lúc đưa em xem nơi này, cảnh tượng đem chìa khóa giao cho em, nhưng người tính không bằng trời tính, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chúng ta lại ở chỗ này chia tay.” Thường Hoảng bước tới góc tường, nơi đó có mấy thùng son.

“Chia tay”. Hai chữ làm cho Chu Tráng Tráng cả người run lên.

Nàng nháy mắt hiểu được mục đích Thường Hoảng hôm nay đưa mình tới nơi này, hấn là muốn hủy đi nơi này, cùng nàng kết thúc.

Ý thức được điểm ấy, tim Chu Tráng Tráng lập tức siết chặt lại, nàng nâng lên mắt, nhìn thấy Thường Hoảng mở nắp thùng son ra, đem toàn bộ son hách lên trên vách tường, nhanh chóng phá hủy mọi thành quả trước đó, căn nhà đã bị hủy, từ tốt đẹp hủy diệt thành xấu xí không chịu nổi.

“Từ bỏ, cái gì cũng không cần, phòng ở tôi từ bỏ, cảm tình cũng không cần, Chu Tráng Tráng em, tôi cũng không cần.” Thường Hoảng có một ngang ngược, buộc tình cảm của mình đối với Chu Tráng Tráng chỉ giống như say rượu.

Chu Tráng Tráng rất cuộc nhẹn không được, nhào tiến lên, vòng tay ôm chặt thắt lưng hấn, khóc: “Thường Hoảng không cần như vậy, là em sai lầm rồi, nhưng sự tình cũng không phải như anh tưởng tượng đâu, xin anh tin em, nếu anh đồng ý, sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn, em sẽ không lại chọc giận anh nữa, em sẽ làm một bạn gái tốt, được không?”

Thường Hoảng dừng động tác, lỗ tai Chu Tráng Tráng áp trên lưng hấn, nàng nghe thấy giọng hấn theo cơ thể truyền ra, coi như lây dính huyết khí: “Không phải tưởng tượng đâu? Đây là chính miệng những người trên núi nói cho tôi biết hai người ngồi bên đồng lửa kể lại quá trình quen biết thật lãng mạn, hai người nắm tay ngắm mưa sao băng. Chu Tráng Tráng, chẳng lẽ em muốn nói cho tôi, toàn bộ đều là bọn họ nói dối sao?”

Hấn dùng một lực tránh, Chu Tráng Tráng bị đẩy ngã trên mặt đất, quần áo cũng dính vào son, chặt vật mà dơ bẩn, giống như tâm tình nàng giờ phút này đây.

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu, bóng dáng Thường Hoảng ở trong nước mắt nàng nhèu nhột, vắn vẹo: “Chu Tráng Tráng, bọn họ nói đúng, em hấn là nên bên cạnh Hải Nhi, đây mới là kết quả tốt nhất.”

“Anh là muốn chia tay với em sao?” Chu Tráng Tráng nhẹ giọng hỏi: “Thường Hoảng, phải không?”

“Tôi lập tức sẽ vào bộ đội tại thành phố D, hàng năm cũng chỉ có một hai ngày nghỉ, phỏng chừng rất ít thời gian sẽ trở về, thời gian sau này, như vậy cũng tốt. Chúng ta cũng sẽ quên nhau thôi.” Thường Hoảng nhắm mắt lại: “Cứ như vậy đi, Chu Tráng Tráng, chúng ta đến đây thôi.”

Chu Tráng Tráng hoàn toàn hiểu được, Thường Hoảng không phải là người lạt mềm buộc chặt, hấn nói chấm dứt, nhất định là chấm dứt.

Đã không thể挽回, hơn nữa, Chu Tráng Tráng nghĩ, Thường Hoảng rời bỏ nàng chắc cũng là một chuyện tốt — hấn nên có những gì tốt hơn bây giờ.

Chu Tráng Tráng đứng lên, chậm rãi bước một dọc theo đường đi, đi ra ngoài.

Theo mỗi bước đi, nhớ tới khoảng thời gian mình cùng Thường Hoảng lúc trước, thì ra chờ khi mắt đi mới có thể biết cái gì là trân quý.

Ra khỏi toà nhà, Chu Tráng Tráng quay đầu lại, nhìn lên cửa sổ lầu 29 kia, nơi đó dường như có một bóng dáng mơ hồ, nàng nhìn thân ảnh kia nhẹ nhàng nói: “Huấn luyện viên. Tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chu Tráng Tráng thất tình, người ta nói thất tình lớn hơn trời, câu này trong mắt nàng thật nói quá, từ hiện trường chia tay cho đến khi trở lại phòng ngủ Chu Tráng Tráng liền ngã xuống giường, cứ như vậy nằm nguyên một tuần. Không phát sốt không cảm mạo, chỉ có cả người mệt mỏi, làm cái gì cũng không thể vực dậy nổi hứng thú, ngoại trừ đi WC và tắm rửa, căn bản là không lật xuống giường.

Đại Kiều Đồng Ý Tiểu Thúy ba người sợ tới mức thờ mịnh cũng không dám – ba người phát hiện, trong một tuần này Chu Tráng Tráng mỗi ngày chỉ ăn một chút cơm.

Đây đối với Chu Tráng Tráng mà nói, quả thực chính là tình trạng ung thư giai đoạn cuối mà người ta thường thấy.

Nếu cứ như vậy tiếp tục chắc sẽ xảy ra án mạng, ba người quyết định thay nhau ra trấn khuyên bảo nàng.

Đại Kiều đánh trận tiên phong: “Tráng Tráng, ở trong rừng đừng lo không có củi đốt, một cái Thường Hoàng ngã xuống, ngàn vạn cái Thường Hoàng khác sẽ đứng lên, nếu cậu thật sự thích loại sinh viên trường quân đội, trong tay mình có vô số tài nguyên, lập tức giới thiệu cho cậu, miễn phí dung thử, không tốt không tính tiền.”

Chu Tráng Tráng không phản ứng.

Tiểu Thúy tiếp tục: “Tráng Tráng a, người là sắt gạo là thép, không ăn một bữa sẽ đói gây hoang tưởng, nếu cậu không ăn cơm, nửa đêm đói quá loạn trí đem chúng tớ ăn thì làm sao bây giờ? Đương nhiên, chị em ta là cam tâm tình nguyện cho cậu ăn, nhưng cậu ăn bọn mình xong rồi sau này lấy ai nói chuyện với cậu đây, rất đáng tiếc phải không? Mau mau, muốn ăn cái gì nói cho mình biết, lập tức mua về cho cậu.”

Chu Tráng Tráng như cũ vẫn không có phản ứng.

Đồng Ý giọng điệu như lời thoại phim: “Tráng Tráng, đoạn tình cảm này đã kết thúc rồi, trăm ngàn lần không nên giữ chặt, cậu đã bỏ lỡ một lần hạnh phúc, chẳng lẽ còn muốn bởi vì trầm mê vào tình yêu cũ mà bỏ qua những mối tình sau sao? Hơn nữa, cậu cam chịu như bây giờ, bản thân không biết quý trọng mình thì ai sẽ thích cậu chứ? Mau mau, mặc quần áo theo mình đi quan hệ hữu nghị.”

Dù ba người khuyên thế nào, Chu Tráng Tráng vẫn không có phản ứng, cho đến một tuần sau, trong lúc vô ý Tiểu Thúy từ căn tin mua một cái bánh bao về phòng ngủ, đang định ăn, kết quả lại phát hiện Chu Tráng Tráng trên giường đang nhìn chăm chăm bánh bao kia, ánh mắt mê man.

“Tráng Tráng, cậu muốn ăn sao? Cho cậu nè.” Tiểu Thúy vội đem bánh bao cho Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng cũng không cầm, chính là chuyên chú nhìn rồi lại nhìn, nước mắt đã rớt xuống, lúc này liền kéo mền che, bắt đầu lên tiếng khóc lóc.

Tiểu Thúy không biết làm sao, nghĩ mình không biết vô tình làm sai cái gì, gấp đến độ bắt đầu nói loạn, an ủi nói: “Không có việc gì, Tráng Tráng đây bất quá là thấy cảnh thương tình thôi.”

Tiểu Thúy lúc này mới nhớ tới đến, Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng lúc quen nhau cũng là nhờ duyên cớ của bánh bao trắng này.

“Mình nói sai rồi phải không, về sau chúng mình ngàn vạn lần không đòi nào mua bánh bao trắng nữa, cũng sẽ không bao giờ nhắc đến.” Tiểu Thúy đề nghị.

“Không có việc gì, kích thích cậu ấy một chút cũng tốt, để cho đem nỗi đau trong tim khóc ra, như vậy mới mau lành.” Đồng Ý bình tĩnh.

Trần định của Đồng Ý là chuẩn xác, sau một hồi khóc đau đớn, Chu Tráng Tráng chính thức khôi phục, cái gọi là khôi phục chính là sức ăn của nàng, thời gian học tập và nghỉ ngơi.

“Nhưng vết thương trong tim cậu ấy, cần hoàn toàn bình phục phải mất một khoảng thời gian dài.” Đồng Ý có vẻ thấu đáo.

Thân thể khôi phục, Chu Tráng Tráng cũng cố lấy dũng khí đến bệnh viện thăm Hải Nhi, thương thả của Hải Nhi cũng sắp lành, chính là thân thể vốn đã yếu ớt lại trải qua chuyện ngoài ý muốn này càng thêm không ổn, mẹ Hải Nhi buộc hẳn phải ở bệnh viện dưỡng thân thể, nhưng trong lòng Hải Nhi luôn nhớ tới phòng thí nghiệm, sốt ruột đến môi cũng sắp phồng lên.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể mang một ít sách sinh vật đột biến cho hắn giải khuây trong khoảng thời gian này.

Nói cũng kỳ lạ, mỗi lần Chu Tráng Tráng đến đều không thấy người nhà của hắn, bất quá như vậy cũng tốt, sẽ không bị nghe những lời nói lạnh nhạt.

Vừa mới bắt đầu còn tưởng mình may mắn, kết quả vài ngày sau đang nói chuyện với Hải Nhi ở bên trong, bên ngoài bỗng nhiên truyền tiếng cãi nhau.

“Dựa vào cái gì không cho tôi đi vào a? Mấy người có quyền gì chứ?” Đó là tiếng Phó Nguyệt Nguyệt.

“Dựa vào cái gì không cho tôi đi vào a? Mấy người có quyền gì chứ?” Đó là tiếng Phó Nguyệt Nguyệt.

“Thật xin lỗi, đây là yêu cầu của mẹ bệnh nhân, chỉ cần là lúc Chu tiểu thư tới thăm, ai cũng không được đi vào quầy rầy.” Hộ sĩ giải thích.

Nhưng Phó Nguyệt Nguyệt luôn được cưng chiều sinh hư, vừa nghe đến Chu Tráng Tráng ở bên trong, cũng bất chấp hình tượng, lúc này liền đẩy hộ sĩ ra, vọt tiến vào.

Chu Tráng Tráng nghĩ mình đời trước có phải đã giết cả nhà cô ta không nữa, đời này mỗi lần gặp mặt đều phải cùng cô ta tranh cãi.

“Chu Tráng Tráng, cô là người mặt dày, cô vừa chia tay với Thường Hoàng đã chạy tới câu dẫn Hải Nhĩ, cô cô là người đê tiện!” Phó Nguyệt Nguyệt tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Chu Tráng Tráng còn chưa có phản bác, Hải Nhĩ lại tức giận: “Nguyệt Nguyệt, em không được tùy tiện mắng chửi người khác.”

“Hải Nhĩ, đây không phải là mắng, đây căn bản là sự thật, Thường Hoàng thấy rõ bộ mặt đáng ghê tởm của cô ta, không thèm cô ta, cho nên bây giờ mới ở đây quần quít lấy anh, anh không được bị loại con gái này lừa gạt. Cô ta ưu điểm gì cũng không có, ngoại trừ chỉ biết giả vờ ngu ngốc giả vờ đáng thương, anh”

“Tôi nói cảm ơn.” Hải Nhĩ vốn là người hoà nhã lần đầu tiên dùng giọng nghiêm túc nói với người ta: “Phó Nguyệt Nguyệt, mời em ra ngoài, ngay lập tức. Cảm ơn em có ý tốt tới thăm tôi, nhưng tôi không cần, về sau không cần làm phiền.”

Phó Nguyệt Nguyệt phỏng chừng cũng là lần đầu bị Hải Nhĩ dùng loại ngữ khí này đối đãi, lúc này không thể tiếp nhận, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

“Cám ơn anh.” Chu Tráng Tráng nói.

“Đáng ra anh nên nói xin lỗi em mới đúng, chuyện xảy ra lần trước rõ ràng không có liên quan đến em, lại làm hại em bị mọi người hiểu lầm, còn bị người nhà của anh quở trách.” Hải Nhĩ dời tầm mắt: “Hơn nữa, còn bởi vậy.”

Hải Nhĩ không nói thêm gì nữa.

Băng vải trên người hần phần lớn đã được gỡ xuống, chỉ còn lại vết thương nghiêm trọng ở chân bị gãy xương đang phải bó thạch cao, thương thế cả người nhìn sơ qua không còn đáng sợ như vậy nữa.

Nhưng chỉ có ít người hiểu rõ tình hình mới biết được, vết thương ở tim hần, vĩnh viễn không thể chữa khỏi được.

Chu Tráng Tráng cười cười, không có lên tiếng.

“Tráng Tráng, vì sao anh cảm thấy em mấy ngày nay đã thay đổi rất nhiều?” Hải Nhĩ cẩn thận nhìn vào mắt của nàng.

Chu Tráng Tráng không quen bị hần nhìn chuyên chú như thế, lập tức sụp mắt xuống: “Con người ta luôn phải lớn lên, đã trải qua nhiều chuyện như vậy còn ngu ngốc giống ban đầu, đó chẳng phải là hết thuốc chữa sao?”

“Anh vẫn thích em là Chu Tráng Tráng vô tư như trước kia hơn.” Hải Nhĩ nói.

“Em cũng thích.” Chu Tráng Tráng cúi đầu: “Chính là, thế sự sẽ biến đổi, con người cũng sẽ thế.”

“Em thay đổi có phải vì chuyện chia tay với anh Thường Hoàng?” Hải Nhĩ rốt cục cố lấy dũng khí nói ra cái tên kia.

Cái tên này là cấm địa thâm lặng trong lòng bọn họ mấy ngày nay, bất chợt nghe thấy, lòng vẫn nhin không được phải rung động.

Nhưng chỉ lát sau, nàng liền bình tĩnh trở lại: “Có thể đi, em cùng anh ấy chia tay, trải qua chuyện này em có thể thành thực hơn một chút, coi như là may mắn đi.”

“Kỳ thật, em đối với anh ấy vẫn có tình cảm đi?” Hải Nhĩ hỏi, thanh âm mang theo một chút thờ dãi.

“Bây giờ nói cái này, cũng chẳng làm gì, làm người cũng giống như là đi đường ban đêm, ngàn vạn lần không thể nhìn lại, nếu không gặp phải ma cũng không biết.” Chu Tráng Tráng đưa trái táo đã gọt vỏ cho Hải Nhĩ.

Hải Nhĩ tiếp nhận, thịt quả tươi mát, ngửi thơm vô hạn, nhưng hần lại chậm chạp không có ăn, cho đến khi quả táo bắt đầu bị thâm lại, mới nói: “Tráng Tráng, em nguyện ý bên cạnh anh không?”

“Anh thích em sao?” Chu Tráng Tráng hỏi lại.

“Thích.” Hải Nhĩ dùng sức gật đầu.

“Từ khi nào thì bắt đầu thích em?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Không nhớ rõ, có lẽ là nhất kiến chung tình cũng có lẽ là sau khi em gia nhập đội bọn anh.”

“Vậy vì sao lúc em tỏ bày, anh lại trăm phương nghìn kế tránh đi?”

“Bởi vì, anh phát hiện anh Thường Hoàng cũng thích em.”

“Cho nên anh muốn đem em nhường lại cho anh ấy, lúc ấy anh nghĩ như vậy phải không?”

“Anh không thể tranh đoạt em với anh ấy.”

“Vì cái gì?”

“Vì anh ấy đối với anh mà nói rất quan trọng, từ nhỏ anh ấy cái gì cũng đều nhường cho anh, chiều cố anh”

“Cho nên sau khi lớn lên, anh cũng muốn nhường cho anh ấy một lần nên đem em nhường cho anh ấy?”

“Cứ cho là vậy đi, anh biết anh ấy thật sự rất thích em. Anh ấy thích nhất cái gì cũng không bao giờ nói ra, không đến cuối cùng người bên ngoài vĩnh viễn cũng không biết anh ấy thích gì đó nhiều thế nào. Chẳng hạn như lúc nhà anh ấy nuôi con Tiểu Tát Ma, bình thường nhìn anh ấy rất lãnh đạm với con chó kia, không có cảm tình gì, nhưng đến lúc con cún con kia bị đem cho đi, anh ấy khóc thương tâm hơn bất cứ ai khác, cho đến cuối cùng anh ấy mới bằng lòng biểu lộ trái tim chính mình Thực xin lỗi, Tráng Tráng, anh nói như vậy em tức giận sao?”

Chu Tráng Tráng nháy mắt cảm thấy đây là báo ứng, trước kia nàng đem Hải Nhĩ so sánh với Bắc Mĩ, không bao lâu chính mình đã bị Hải Nhĩ so sánh với Tát Ma.

“Không, Hải Nhĩ, em không có giận gì, em chỉ là không thể nhận.” Chu Tráng Tráng thở dài: “Kỳ thật nói như vậy, em ở trong lòng anh, cũng không phải đặc biệt quan trọng sao?”

“Tráng Tráng.”

“Kỳ thật em cũng không có ý trách gì anh đâu, cũng không phải ghen kiêu tranh đoạt gì, em chỉ hy vọng có một người đàn ông có thể chân chính yêu em, sẽ không bởi vì một vài nhân tố khác mà buông tay em” Chu Tráng Tráng nhẹ giọng nói: “Em cần một tình yêu kiên định.”

“Là anh Thường Hoảng cho em loại tình yêu này sao?” Hải Nhĩ hỏi.

“Có lẽ phải, cũng có lẽ không phải.” Chu Tráng Tráng thở ra, một chút cảm giác như trút được gánh nặng: “Hải Nhĩ, thật ra Đồng Ý bạn cùng phòng em trước kia từng nói với em, em đối với cảm tình căn bản không có thông suốt, căn bản còn không rõ ai mới là người thật sự thích mình và người em thật sự thích lại là ai. Có lẽ chúng ta cũng giống nhau, Hải Nhĩ.”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, thổi bay bức rèm trắng, bay phấp phồng, Hải Nhĩ nhìn ngây ngốc, hơn nửa ngày mới nói: “Không, Tráng Tráng, anh thật sự thích em, chính là của loại yêu mến này của anh, không đạt được mong đợi của em, em cũng không thích loại yêu mến này của anh đối với em.”

“Chân tướng thật rồi rầm” Chu Tráng Tráng cười.

“Chuyện tình cảm này, thật sự còn phức tạp hơn thí nghiệm khó nhất của anh.” Hải Nhĩ tổng kết.

“Nếu đơn giản, chẳng phải rất mất mặt sao?” Chu Tráng Tráng vẫn cố gắng cười.

“Bất quá Tráng Tráng, anh thật sự thích em, chuyện này không còn phức tạp nữa, thực rõ ràng sáng tỏ.” Hải Nhĩ nói.

“Em cũng thích anh, nhưng có thể hai loại cảm mến này cũng không thể hợp lại thành tình yêu.” Chu Tráng Tráng nói.

“Như vậy, cho anh cơ hội theo đuổi em được không? Em chỉ cần đứng ở kia, chờ anh đến theo đuổi em thôi, có thể chứ?” Hải Nhĩ cơ hồ là thỉnh cầu.

Khuôn mặt Hải Nhĩ yếu ớt, đôi mắt yếu ớt, tiếng nói yếu ớt, sinh mạng cũng thật yếu ớt, trong tim Chu Tráng Tráng lại cảm giác được một loại đau lòng, giống như tâm lòng thiên chức của một người mẹ.

Đau lòng như vậy cuối cùng làm cho Chu Tráng Tráng gật đầu.

Hải Nhĩ vẫn nằm viện cho đến kỳ nghỉ hè, Chu Tráng Tráng khi nào rảnh rồi liền ở bệnh viện chăm sóc hắn.

Cũng trong lúc này, Chu Tráng Tráng thành công đậu tiếng Anh cấp 4, thành tích cuối kỳ các môn cũng đều cầm cờ đi đầu, lại có thể nhận được phiếu học bổng để mua đồ ăn vặt. Mà Thường Hoảng đã đến thành phố D xa xôi, từ sau lần chia tay đó, Chu Tráng Tráng cũng chưa gặp qua hắn lần nào.

Có lẽ là duyên phận đã hết đi, Chu Tráng Tráng nghĩ người đã hết duyên phận cho dù ở cùng một thành phố cũng sẽ không gặp mặt.

Có lẽ như vậy lại tốt đối với tất cả mọi người cũng nên?

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đảo mắt đã đến nghỉ hè, mà bệnh tình Hải Nhĩ cũng tốt lên trông thấy, sau khi đợi bác sĩ cho phép hẳn xuất viện về nhà tự an dưỡng, Chu Tráng Tráng liền thu thập hành lý chuẩn bị về nhà.

Hải Nhĩ muốn chống gậy ra nhà ga đưa tiễn nhưng Chu Tráng Tráng cũng không đáp ứng.

Lý do là: “Nhà ga bọn buôn người nhiều lắm, anh một nữ nam mềm mại chạy tới không chừng sẽ bị lừa bán làm lợn giống.”

“Tráng Tráng, có phải kỳ nghỉ hè này anh cũng không thể gặp em không?” Hải Nhĩ hỏi.

Bộ đáng kia, quả là có chút đáng thương.

Chu Tráng Tráng cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể cười nói: “Nhưng qua kỳ nghỉ hè này chúng ta lại gặp mặt mà.”

Nói đến thế này rồi đành chịu thôi, Chu Tráng Tráng chào tạm biệt Hải Nhĩ, tiến bước trở về nhà.

Đoạn đường xóc nảy, cả người như là một cái giỏ nhét vào thùng rác ba ngày ba đêm. Lúc về đến nhà, mấy cô bác ở dưới lầu đang cãi nhau vừa thấy nàng tư thế liên ngăn ngor rồi lập tức che mũi lại làm như nhìn thấy rác thúi.

Thật sự là lòng người dễ thay đổi a, lúc trước nàng đưa theo Thường Hoảng, mấy cô dì này hai ba ngày đều chạy đến cửa, có khi còn biểu vài cái trứng vịt gì đó, Chu Tráng Tráng bị phần.

Vào cửa nhà, vừa thấy ánh mắt kích động của cha mẹ chờ đợi, Chu Tráng Tráng hai mắt nóng lên, thiếu chút nữa rơi lệ, quả nhiên là cha mẹ mình a, ngày xưa họ hàng nói Chu Tráng Tráng là kết quả của việc tránh thai thất bại, quả nhiên chỉ là tung tin vịt a tung tin vịt.

Chu Tráng Tráng chạy đến ba mẹ muốn ôm cổ họ một cái, ai ngờ mới vừa tiến một bước đã bị đẩy ra, ba mẹ Tráng Tráng vẫn cứ nhìn ra cửa, trông mòn con mắt: “Thường Hoảng sao còn chưa đến?”

Cảm tình kia, ánh mắt chờ trông kia là dành cho Thường Hoảng ah, ngày xưa họ hàng nói Chu Tráng Tráng là kết quả của việc tránh thai thất bại, quả nhiên là sự thật ah!

Chu Tráng Tráng lệ rơi.

“Con đừng nói với mẹ là hai đứa chia tay rồi nha!” Mẹ Tráng Tráng rống đến tê tâm liệt phế.

“Mẹ, con với anh ấy tính cách không hợp.” Tính cách không hợp quả thật là cái từ ngữ vạn năng, Chu Tráng Tráng thăm may mắn.

“Tính cách không hợp, lâu ngày cùng nhau cũng hợp ah.” Ba Tráng Tráng vô cùng đau đớn.

“Con đói bụng sắp chết rồi, con phải đi ăn cơm đây.” Chu Tráng Tráng nhỏ giọng nói.

Ba mẹ Tráng Tráng cũng không quá phận, vẫn bụng đồ ăn lên cho nàng ăn, nhưng bữa cơm này ba mẹ Tráng Tráng ăn mà thở ngắn than dài, trong nhà một mảng mây đen mù sương, Chu Tráng Tráng nghẹn sắp chết.

Đây quả thật là ông trời trừng phạt nàng vì bản thân đã tổn thương Thường Hoảng a, Chu Tráng Tráng thừa nhận ah.

Về đến nhà, tự nhiên là ăn ngủ, ngủ ăn, có rảnh rồi liền trò chơi, nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, ngẫm đi ngẫm lại còn ba năm nữa tự mình sẽ ra ngoài kiếm ăn dưới cái nắng như thế, Chu Tráng Tráng lúc này liền quyết định ôn thi, lập tức mua sách về ôn.

Xem ở trong mắt người ta lại là một phiên bản khác.

Chu Tráng Tráng không lâu chợt nghe dì Vương hàng xóm đang cảm thán: “Ay ya, con gái nhà ông Chu a, bị cái cậu đẹp trai kia bỏ rơi nên bây giờ bắt đầu vui đùa vào học tập, chuẩn bị học thi, xem ra trong vòng mười năm nữa sẽ chẳng gả ra ngoài đâu.”

Dì Từ dưới lầu cũng bắt đầu phụ họa: “Nói như vậy, nhà ông Chu còn phải nuôi con gái thêm mười năm nữa rồi, cái đó phải tốn biết bao nhiêu thức ăn chứ không ít đâu? Khó trách tôi mấy ngày nay ban đêm chợt nghe vợ chồng ông Chu than khóc.”

Chu Tráng Tráng trốn ở chỗ tối nghe lên cũng muốn khóc.

Nghĩ tới ít nhất còn phải ăn bám ba mẹ mười năm nữa, Chu Tráng Tráng nội tâm vẫn là có chút bất an, lúc này liền quyết định lợi dụng kỳ nghỉ hè này, tìm việc làm thêm.

Vì thế liền báo danh ngay tại trung tâm gia sư gần đó, vận khí quả không tồi, không bao lâu đã có công việc — mỗi buổi chiều dạy ba giờ tiếng Anh cho một cậu bé lớp ba tiểu học.

Đứa trẻ kia gia cảnh không tệ, ở tại một ngôi nhà cao nhất trong tiểu khu, phải hơn hai trăm mét vuông. Bất quá người cha luôn bận công tác, có khi cả

ngày không trở về nhà, bà mẹ thì bận chơi mạt chược, đi dạo phố, cũng có khi không ở nhà, trong nhà chỉ có thằng bé và hai người bảo mẫu, người lớn sợ gặp chuyện không may, liền mời gia sư dạy kèm thêm cho nó, buổi sáng ngữ văn, buổi chiều tiếng Anh, buổi tối còn có một buổi học toán, Chu Tráng Tráng nhìn thấy thời khoá biểu của nó liền tràn đầy đồng tình đối với đứa nhỏ này.

Đứa bé tên là Tả Cửu Cửu, cái tên rất đặc biệt, tuy rằng không quá thông minh, nhưng thực ngoan ngoãn, Chu Tráng Tráng mến cậu bé lắm, hai người ở chung rất là vui vẻ.

Nguyên nhân chính khiến Chu Tráng Tráng thích công việc này còn vì mỗi khi đến giờ giải lao, đi giúp việc luôn bung lên một phần trà chiều, cà phê ngào ngạt, bánh ngọt nhẹ nhàng khoan khoái, hương vị kia thì khỏi phải chê. Tả Cửu Cửu thấy cô giáo thích ăn, mỗi lần còn đưa phần của mình cho Chu Tráng Tráng, Chu Tráng Tráng cảm thấy đứa nhỏ này quả thực là có thể đoạt giải “nhân vật Trung Quốc cảm động”.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là nhà Chu Tráng Tráng rất xa chỗ này, giữa trưa mỗi ngày Chu Tráng Tráng phải chuyển ba lượt xe buýt, ngồi cả tiếng đồng hồ mới có thể đến, trời thì nóng, mỗi lần đi đều đổ mồ hôi đầm đìa.

Mà vào ngày Chủ Nhật thì càng thêm hại hơn, bởi vì giữa trưa ăn no, Chu Tráng Tráng ngủ quên trên xe buýt, ngồi qua trạm xuống nên phải chạy như điên trở lại, cuối cùng cũng đến nhà Tả Cửu Cửu, nhưng vẫn là đến muộn mười phút đồng hồ.

May mắn cha mẹ Tả Cửu Cửu không có ở nhà, khi Chu Tráng Tráng ấn chuông cửa đã nhủ thầm như thế.

Kết quả vừa vào cửa, phát hiện một tên con trai xa lạ đang ngồi trên sofa bên cạnh Tả Cửu Cửu.

Tả Cửu Cửu vừa thấy Chu Tráng Tráng, lập tức hưng phấn kêu lên: “Cô giáo Chu, em nghĩ cô không tới chứ!”

Từ tiếng gọi đó, tên con trai lạ lẫm kia quay đầu lại, lập tức trái tim Chu Tráng Tráng đều buột chặt.

Hắn rất giống một người —— làn da màu đồng khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn tú có chút dã tính —— rất giống Thường Hoàng.

Hắn rất giống một người —— làn da màu đồng khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn tú có chút dã tính —— rất giống Thường Hoàng.

Nhưng nhìn kỹ lại, tên con trai này càng lạnh lùng như băng hơn, mặc kệ nhìn cái gì đều mang chút theo hương vị không kiên nhẫn.

“Cô chính là cô giáo dạy tiếng Anh sao?” Hắn ta tựa lưng vào sofa, châm thuốc, phả ra một ngụm khói trắng sặc sỡ người: “Cô có biết mình đã đến muộn không?”

Chu Tráng Tráng phục hồi tinh thần, vội vàng giải thích: “Thật sự xin lỗi, mới vừa ngủ trên xe buýt cho nên.”

“Tôi không muốn nghe giải thích này nọ. Tôi chỉ biết, cô nhận tiền của nhà chúng tôi. Nhưng không có thật sự làm việc. Cô không phải nhìn thấy cha mẹ đứa nhỏ không thường ở nhà nên làm việc qua loa chứ?” Giọng nói hắn thản nhiên nhưng lại mang một loại thù địch.

“Không phải, đây thật sự là lần đầu tiên tôi tới muộn.” Chu Tráng Tráng nén giận giải thích.

“Tôi bắt gặp thì cô nói là lần đầu tiên tới muộn, nếu tôi không phát hiện thì sẽ ra sao?” Tên đó nâng mắt lên, ánh mắt hắn rất đẹp nhưng khiến người nhìn luôn thấy một loại sâu lạnh.

“Anh nếu không tin có thể hỏi đi giúp việc và Cửu Cửu.” Chu Tráng Tráng vội tìm viện binh.

Cũng không biết như thế nào, đi giúp việc cùng Cửu Cửu nhìn tên đó, đều khiếp đảm cúi đầu, sao cũng không dám mở miệng.

“Cô bây giờ còn muốn nói gì nữa không?” Hắn nhún nhún vai.

Chu Tráng Tráng tức giận đến bộ ngực như bị điện giật.

“Đây là một ngàn đồng, coi như là tiền lương nửa tháng dạy của cô, về sau không cần tới nữa, loại giáo viên không có trách nhiệm như cô gia đình chúng tôi không hề chào đón.” Hắn đem xấp tiền chủ tịch Mao để trên bàn trà.

Chu Tráng Tráng hít sâu, trả lời: “Được, tôi về sau sẽ không đến đây nữa, loại chủ không hiểu lý lẽ như anh tôi cũng không thích, còn có số tiền này để lại cho anh đó, làm ơn tìm một bác sĩ tâm lý nào tin cậy một chút, đừng cả ngày đi trả thù xã hội.”

Nói xong, Chu Tráng Tráng xoay người, oai vệ hùng dũng khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

Ra đến cửa, nhớ tới số tiền kia vẫn có chút đau lòng – kia có thể mua được rất nhiều vịt quay nha! Nhưng làm người phải có tự tôn, không thể để người như hắn coi thường được!

Ngờ rằng chuyện này cứ thế qua đi, ai ngờ cách một ngày trung tâm gia sư gọi điện tới, nói tên con trai kia là Tả Nhất, vốn là con trai lớn của cha Tả Cửu Cửu với vợ trước, tích cách bướng bỉnh ngang ngược, ngày hôm qua không biết bên ngoài gặp phải chuyện gì, trở về muộn Chu Tráng Tráng phát hỏa, cha Tả Cửu Cửu sau khi về nhà thấy Tả Cửu Cửu đang khóc vì chuyện Chu Tráng Tráng rời đi, lúc hiểu rõ sự tình cũng đã mắng Tả Nhất một trận, hơn nữa nhờ trung tâm gia sư mời Chu Tráng Tráng trở lại, cam đoan không bao giờ ... xảy ra chuyện như lần này nữa. (Con trai nhà này tên độc thiệt, cộng lại 100 ah)

Hơn nữa, tiền lương lại tăng gấp đôi.

Tuy nói làm người phải có tự tôn, nhưng người vẫn chết nếu không có tiền, nhìn con số Mao chủ tịch, Chu Tráng Tráng quyết định buông kiêu ngạo, quay trở lại dạy.

Kết quả lúc tới đó, phát hiện Tả Nhất đang ở nhà, Chu Tráng Tráng không để ý tới hắn, lập tức mở sách giáo khoa khảo bài cho Tả Cửu Cửu.

Lúc trước vốn ngồi ở phòng khách học, nhưng Tả Nhất lại cố ý mở TV, chỉnh đến kênh phim hoạt hình, làm cho Tả Cửu Cửu không tập trung chú ý học. Chu Tráng Tráng buồn bực, cũng không nhiều lời với hắn, trực tiếp kéo Tả Cửu Cửu vào phòng thẳng bé, đóng cánh cửa lại.

“Thật là quá đáng.” Chu Tráng Tráng nhìn cửa hừ một tiếng.

“Cô giáo Chu, cô chắc là thực chán ghét anh em phải không?” Tả Cửu Cửu xem tình hình không đúng, nhỏ giọng hỏi.

“Không phải chán ghét.” Chu Tráng Tráng nói: “Mà là thực chán ghét.”

“Kỳ thật anh em không phải người xấu.” Tả Cửu Cửu vội giải thích: “Anh ấy rất lợi hại, đánh bóng rổ, bơi lội, cưỡi ngựa, cái nào cũng giỏi hết.”

“Nhưng em vì sao phải sợ hắn chứ? Có phải hắn hay bắt nạt em không?” Chu Tráng Tráng nhớ tới mỗi lần Tả Cửu Cửu nhìn Tả Nhất, ngoài bội phục còn mang theo một chút sợ hãi.

“Bình thường sẽ không, chính là sau mỗi lần anh ấy cùng ba ba cãi nhau, gặp em sẽ rất hung dữ, anh ấy nói.” Tả Cửu Cửu cúi đầu, lắc lắc ngón tay: “Anh ấy nói là mẹ em cố ý mang thai em, cho nên ba ba mới ly hôn với mẹ anh ấy.”

Chu Tráng Tráng suy xét một chút, cũng hiểu được chuyện gia đình này — Mẹ Tả Cửu Cửu là tiểu tam (bồ nhí), mang thai Tả Cửu Cửu liền bức cha mẹ Tả Nhất ly hôn, Tả Nhất gặp biến cố gia đình như thế, tính cách cũng trở nên cổ quái.

Nghĩ như thế, liền tha thứ cho Tả Nhất hơn phân nửa, dù sao cũng là một đứa nhỏ có số khổ.

Mới vừa biết rõ bí sử của gia đình này xong thì Tả Nhất mở cửa phòng ra, bưng một đĩa bánh ngọt với nước uống vào: “Nghỉ ngơi một chút đi, thằng bé nhỏ như vậy, học tiếng Anh làm gì a, chẳng qua là muốn tìm một người đến trông nó thôi, hừ, sinh thằng bé ra lại không chăm sóc, bản thân đem mưa sấm làm niềm vui, loại mẹ gì chứ.”

Vừa nhìn thấy ăn, Chu Tráng Tráng cái gì cũng không so đo, lúc này hai mắt tỏa ánh sáng, cầm lấy bánh ngọt thỏa mãn ăn.

Ăn liên tiếp năm cái bánh, Chu Tráng Tráng mới ngẩng đầu lên, lại thấy Tả Nhất nhìn mình xuất thần.

Chu Tráng Tráng có chút ngượng ngùng, tưởng mình ăn đến nỗi dọa người rồi: “Làm sao vậy?”

Tả Nhất dời ánh mắt: “Không có gì, chỉ là cảm thấy cô hơi giống một người.”

“Giống ai?” Chu Tráng Tráng nhú mày.

Không phải câu tiếp theo sẽ châm chọc nàng giống heo đi.

“Cô không biết đâu.” Tả Nhất bỗng nhiên không kiên nhẫn đứng lên.

Chu Tráng Tráng không hề hỏi, tiếp tục ăn bánh

Cách một đoạn, Tả Nhất bỗng nhiên dùng chân đá đá nàng, hỏi: “Uy, cô tên là gì?”

“Chu Tráng Tráng.” Lúc đang được ăn uống, Chu Tráng Tráng đối với bất luận kẻ nào cũng đều có hảo cảm

“Lần sau có thời gian ra ngoài chơi nha.” Tả Nhất vừa nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, bước ra khỏi phòng.

Chu Tráng Tráng tiếp tục ăn bánh, căn bản không để ý tới những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Sau ngày đó, mỗi lần Chu Tráng Tráng đến dạy Tà Cừ Cừ sẽ nhìn thấy Tà Nhất, người này vốn vẫn thường có bộ dạng ngạo mạn, tựa hồ nhìn ai cũng không vừa mắt, nhưng nay không có việc gì lại thích chạy vào phòng Tà Cừ Cừ quấy rầy Chu Tráng Tráng dạy học.

Theo Tà Cừ Cừ nói, anh nó cũng đang học đại học tại thành phố A, hàng năm nghỉ hè mới trở về nhà.

“Nhưng mấy năm trước anh ở có hai ba ngày liền rồi đi, năm nay lại ở lâu như vậy.” Tà Cừ Cừ cũng thấy có điểm kỳ quái.

“Thế có em hy vọng anh ấy ở lâu thêm một chút không? Hay là lập tức rời đi?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Em” Tà Cừ Cừ cúi đầu: “Kỳ thật em rất thích chơi cùng anh trai, nhưng anh ấy cho tới bây giờ cũng không để ý em.”

“Làm gì có, chị thấy anh ấy rất quan tâm đến em đó chứ, mỗi buổi học đều phải vào phòng xem tình hình em học thế nào.” Chu Tráng Tráng nói.

“Mới không phải đâu, chỉ có giờ học tiếng Anh của cô Chu dạy, anh trai mới vào xem em học, chứ Cô Đặng dạy ngữ văn cùng cô Đỗ dạy Toán, ngay cả mặt anh ấy cũng không thèm nhìn.” Tà Cừ Cừ trong lúc vô ý chỉ ra một điểm dị thường khác biệt.

Chu Tráng Tráng nghe xong cũng không suy nghĩ nhiều.

Hôm nay khi xong buổi học, đang định rời đi thì lại bị Tà Nhất gọi lại: “Chu Tráng Tráng, ngày mai có rảnh không?”

“Tôi ngày mai không có việc gì nên đã hứa với Cừ Cừ sẽ đến dạy bù cho em.” Chu Tráng Tráng nói.

“Ai quản em có dạy hay không, anh là nói nếu em có rảnh, ngày mai anh đưa em đi ra ngoài chơi.” Tà Nhất nói.

Chu Tráng Tráng suy nghĩ: “Cừ Cừ có đi không?”

“Nó con nít con nôi, đi làm cái gì?” Tà Nhất lại có chút không kiên nhẫn.

“Nó đã không đi, tôi đi để làm chi?” Chu Tráng Tráng trực tiếp cự tuyệt, xoay thân chạy lấy người.

Chu Tráng Tráng cũng không ngờ đến nỗi không biết đây là một loại lời mời hẹn hò, bất quá nàng thật lòng không muốn đi. Một mặt là vì nàng không thích Tà Nhất, cảm thấy tính cách hắn lực sát thương quá lớn. Mặt khác, Tà Nhất bộ dáng hơi giống Thường Hoảng, nhìn thấy hắn nàng không tự giác liền nhớ đến Thường Hoảng.

Chu Tráng Tráng mỗi lần nhớ tới Thường Hoảng, sẽ cảm thấy áy náy cùng một loại đau lòng không nói nên lời.

Sau ngày chia tay đó, Thường Hoảng đã đổi số điện thoại, QQ, cái gì đó liên quan đến đều cắt bỏ, như là phải hoàn toàn chặt đứt liên hệ với nàng.

Một người đã từng xuất hiện ghi dấu sâu sắc trong cuộc đời nàng, bỗng nhiên biến mất, giống như một bộ phim rầm rộ, vô cùng HOT tự dưng chấm dứt, làm cho người ta cảm thấy như có một khối u trong cuống họng, không thể nói ra là có tư vị gì.

Lúc mới bắt đầu nghỉ hè, Chu Tráng Tráng nửa đêm nhận được một cuộc điện thoại, alô hết nửa ngày, bên kia thế nào cũng không mở miệng, nàng bỗng nhiên nghĩ tới Thường Hoảng, cũng không nói gì nữa, cứ như vậy cầm điện thoại, nghe bên kia có tiếng thở dài như có như không, giống như tờ nhện trong đêm tối từ từ cuốn lấy nội tâm nàng. Không biết qua bao lâu, bên kia mới cắt đứt điện thoại.

Đây cũng là vết tích ghi dấu sâu sắc duy nhất còn lại.

Chu Tráng Tráng cố không nghĩ đến việc này nữa, bởi vì càng nghĩ sẽ càng rối rắm.

Vốn nghĩ Tà Nhất sau khi bị nàng cự tuyệt sẽ cho qua chuyện này, ai ngờ hôm sau Chu Tráng Tráng dạy bù cho Tà Cừ Cừ xong, Tà Nhất ngăn nàng lại: “Đi thôi.”

“Tôi ngày hôm qua không phải đã nói là không đi rồi sao?” Chu Tráng Tráng nhú mày.

“Tên tiểu quỷ này cũng đi.” Tà Nhất nhắc Tà Cừ Cừ khiêng lên: “Cho nên, em phải đi.”

Do Tà Cừ Cừ bên cạnh khẩn cầu, Chu Tráng Tráng cũng chỉ có thể đáp ứng. Kết quả là, hai người lớn đưa đứa con nít đến tiệm thức ăn nhanh, Tà Cừ Cừ hết sức phấn khởi muốn chọn một phần ăn trẻ con bởi vì sẽ được tặng một món đồ chơi.

“ Bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn loại đồ chơi này.” Tà Nhất khinh bỉ.

Nhìn thấy Tà Cừ Cừ chậm rãi cúi đầu, Chu Tráng Tráng liền bênh vực kẻ yếu: “Con nít thích đồ chơi vốn rất bình thường a, anh cho là ai cũng giống anh sao, giống y ông già.”

“Anh đây gọi là thành thực, có hiểu không?” Tà Nhất nhìn nàng liếc mắt một cái.

Cùng dùng bữa tối, đồ ăn không ăn bao nhiêu, trò chơi lại thắng không ít, thấy vậy Tà Cửu Cửu rất sung sướng.

Ăn xong, hai người lại đưa Tà Cửu Cửu đi xem phim, phim hoạt hình trình thám Conan.

Tà Nhất vốn cho rằng Chu Tráng Tráng đề nghị xem phim hoạt hình là vì thỏa mãn Tà Cửu Cửu, nhưng sau đó lại thấy bộ dáng Chu Tráng Tráng tập trung tinh thần hai tròng mắt cũng không chớp, chung quy bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

Kỳ thật Chu Tráng Tráng là cố ý chăm chú xem phim vì chỉ lơ là một tí sẽ nhớ tới những cảnh tượng mình đã từng cùng Thường Hoảng ở trong rạp chiếu phim.

“Trước mặt bạn trai hiện tại nhớ nhưng lại mỗi tình đầu mắt kính nhỏ, cũng may em không đi gặp hắn, nếu không túi bóng còn lại cũng không cho em” — không biết vì sao, những lời nói này đặc biệt nhớ rất rõ ràng.

Lại bắt đầu nhớ lại từng chút chuyện không nên nhớ, Chu Tráng Tráng lắc mạnh đầu, cố gắng đem hồi ức này quăng ra khỏi đầu.

Đang lắc đầu, bỗng nhiên bên người truyền đến tiếng Tà Nhất: “Ây, làm bạn gái anh đi.”

“Hiện tại là mùa xuân sao?” Chu Tráng Tráng hỏi lại.

“Không phải.”

“Vậy anh phát xuân cái gì?”

“ Em làm bạn gái anh thì mắt mắt lăm sao?”

“Không mắt mắt, tôi sợ lão nhân gia nhà ngài mắt mắt.”

“Anh mắt mắt quen rồi, không sợ, được không, được rồi từ giờ khắc này trở đi chúng ta là một đôi.” (Anh này tự biên tự diễn giỏi ghê, *gừm*)

“Không được.”

“Vì cái gì, em có bạn trai rồi?”

“Không, tôi muốn chăm chỉ học hành, đó là mục tiêu phấn đấu mỗi ngày.”

“Theo em nói như vậy, các nữ tiến sĩ chắc cũng không dám yêu đương?”

“Được rồi, nguyên nhân thật sự là tôi cảm thấy anh có âm mưu gì đó, hai chúng ta mới quen biết bao lâu đâu, anh đã muốn kết giao cùng tôi, là anh tùy tiện hay là anh xem tôi là người rất tùy tiện? Tôi hỏi anh, anh vì sao nhất định muốn tôi làm bạn gái?”

“Bởi vì em khiến anh có cảm giác rất quen thuộc.”

Chu Tráng Tráng đang định phản bác, bỗng nhiên mấy học sinh tiểu học ngồi phía trước bắt đầu kháng nghị: “Cô chú ơi, hai người muốn nói chuyện thì mời ra ngoài, nói chuyện quá lớn ảnh hưởng chúng con xem phim nha.”

Đắc, chính mình cũng thành vi a di bộ tộc, Chu Tráng Tráng thờ dài, cúi đầu bắt đầu ăn bóng.

Xem phim xong, Tà Cửu Cửu cũng nên về nhà ngủ, Chu Tráng Tráng vốn tính tự mình về nhà, nhưng Tà Nhất như thế nào cũng không đáp ứng. Trước đem Tà Cửu Cửu đưa về tới nhà, sau Tà Nhất lại cùng Chu Tráng Tráng về nhà.

Đưa Chu Tráng Tráng đến dưới lầu, nàng liền kiên quyết không cho Tà Nhất đi lên.

Tà Nhất cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Như vậy đi, Chu Tráng Tráng, cho em thời gian ba ngày suy nghĩ, nói em nghe, làm bạn gái anh có trăm ngàn lợi ích.”

“Oh? Có lợi cái gì?” Chu Tráng Tráng hỏi lại.

Câu hỏi vốn mang ý đùa giỡn, ai ngờ Tà Nhất bỗng nhiên kéo nàng vào trong lòng ngực, hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Câu hỏi vốn mang ý đùa giỡn, ai ngờ Tà Nhất bỗng nhiên kéo nàng vào trong lòng ngực, hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Khi Chu Tráng Tráng đang định gờ lên cái tát, Tà Nhất đúng lúc buông nàng ra, như là mèo thành công vồ được cá rân, một bước lui xa ba mét, chạy xa xa phát tay với Chu Tráng Tráng: “Chu Tráng Tráng, đây là ưu đãi, hẹn gặp lại.”

Chu Tráng Tráng nhìn bóng dáng hắn bay nhanh biến mất, cảm thấy bản thân xui xẻo quá.

Đáng mừng duy nhất chính là cũng may đây không phải nụ hôn đầu tiên.

Ánh mắt Chu Tráng Tráng đang tràn ngập phần nộ “Ta phải thiên người!” nhìn bóng dáng xa xa kia thì bỗng nghe thấy âm thanh lạ ”răng rắc” bên trong đám cây cối truyền đến.

Không phải chứ, kẻ hôn trộm mới vừa đi, không phải giờ lại xuất hiện thêm tên cướp đi? Chu Tráng Tráng hơi sợ, rút chân chuẩn bị chạy vào nhà.

Ai ngờ lại có tiếng gọi lại: “Tráng Tráng.”

Giọng nói này rất quen thuộc, căn bản là Hải Nhĩ.

Quay đầu vừa thấy, đứng trong bụi cây đứng là Hải Nhĩ đang chống nạng. Chu Tráng Tráng dùng sức dụi dụi mắt, kết quả phát hiện chính mình không phải hoa mắt, thật sự là Hải Nhĩ.

“Anh Sao anh lại tới đây? Anh vẫn còn chống nạng sao?” Chu Tráng Tráng kinh ngạc.

Nhưng Hải Nhĩ lại cúi đầu, lên tiếng vẫn cúi đầu: “Vừa rồi người kia, là bạn trai mới của em sao?”

“Đương nhiên không phải!” Chuyện liên quan đến danh dự, Chu Tráng Tráng vội giải thích: “Là tên côn đồ bại hoại xã hội.”

“Anh nhìn thấy hắn” Hải Nhĩ vẫn không bỏ qua nói.

“Về việc này sẽ giải thích với anh sau, anh trước nói cho em biết anh đến nơi này để làm chi?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Anh đến thăm em.” Hải Nhĩ liền như vậy một câu.

Trong lòng Chu Tráng Tráng rất nặng nề, Hải Nhĩ nói nghe rất đơn giản nhẹ nhàng, nhưng hắn một mình một người, trên chân lại bị thương, không quen biết ai, muốn tìm được đến nơi đây, không biết trên đường phải gặp bao nhiêu vất vả.

“Vào nhà em trước đi.” Chu Tráng Tráng giúp Hải Nhĩ xách túi hành lý, đỡ hắn đi lên lầu.

Ba mẹ Chu Tráng Tráng đang theo dõi phim Hàn tập mấy trăm trong nhà, thấy Chu Tráng Tráng lôi kéo một nữ nam tàn tật tới cửa, lúc này liền giật mình.

Tráng tráng mẹ người thứ nhất phản ứng là: “Tráng Tráng, con sao lại đánh người ta thành thế này vậy?”

“Mẹ, anh ấy là vì cứu người mà bị thương, bị mẹ nói thành ra thế này, ý nghĩa thương tích này nháy mắt từ cao thượng trở nên thấp kém.” Chu Tráng Tráng vội vàng biện giải.

“Cháu chào cô chú, cháu là bạn của Tráng Tráng.” Hải Nhĩ mở túi xách ra, cung kính cầm lấy lễ vật biếu ba mẹ Tráng Tráng.

Ba mẹ Tráng Tráng là ai a, lập tức liền hiểu được, lúc này đứng dậy khuôn mặt tươi cười đón khách.

Ở trong mắt ba mẹ Chu Tráng Tráng, Hải Nhĩ là người thứ hai sau Thường Hoàng có thể chấp nhận khả năng ăn uống như ánh sáng ban mai chói rọi của Chu Tráng Tráng, phải bắt bằng được!

Mẹ Tráng Tráng vội thay Hải Nhĩ dọn dẹp lại phòng khách, ba Tráng Tráng vội vì Hải Nhĩ nấu đồ ăn khuya, quá nhiệt tình như thế, ngược lại khiến Hải Nhĩ thấy ngại, nhỏ giọng nói với Tráng Tráng: “Tráng Tráng, anh lại thêm phiền toái cho mọi người thế này, thật ngại quá.”

“Không có việc gì, anh đây là họ hy vọng.” Không ai hiểu ba bằng con gái, Chu Tráng Tráng rất thấu hiểu.

“Cái gì hy vọng?”

“Hy vọng có thể thay họ nuôi dưỡng em.”

“Ah?”

“Không có việc gì không có việc gì, anh trước đi ngủ đi, ngày mai chúng ta cùng nói chuyện sau.”

Chu Tráng Tráng đưa Hải Nhĩ vào khách phòng.

Hải Nhĩ không phải Thường Hoàng, đương nhiên sẽ không có chuyện nửa đêm lên vào phòng con gái nhà người ta, một đêm này, Chu Tráng Tráng ngủ đặc biệt an ổn.

Sáng sớm hôm sau đã bị mẹ Tráng Tráng đánh thức: “Mau đi xuống lầu mua bữa sáng.”

“Vì cái gì muốn con đi a?” Chu Tráng Tráng bất mãn, ngày thường nàng đều là ngủ thẳng cẳng đến thức dậy đồ ăn sáng đã sẵn sàng rồi mà.

“Hiện tại Hải Nhĩ đang ở đây, con đương nhiên phải ra dáng hiền lành đảm đang chút mà lừa nó, lần trước Thường Hoàng không chừng chính là thấy bộ

dáng con hết ăn lại nằm mới bỏ con, lần này thật vất vả mới có thêm một cơ hội nữa, còn không mau nắm bắt!” Mẹ Tráng Tráng thấp giọng nói.

Vì không muốn tiếp tục nghe lời nhai, Chu Tráng Tráng chỉ có thể rời giường, đi xuống lầu mua sữa đậu nành, bánh quẩy.

Lúc lên lầu, lại nghe thấy dì Vương nhà bên cạnh cùng dì Từ dưới lầu đang nhỏ giọng nghị luận chính mình.

“Nghe nói con gái ông Chu lại mang về một thằng siêu đẹp trai, bộ dạng so với thằng nhóc lần trước còn hoàn hảo hơn đó.”

“Khó trách hai ông bà hôm nay đặc biệt vui vẻ, sáng sớm đã chạy đến công ty lễ hành xem lộ trình du lịch rồi, bà nghĩ thử đi a, không nuôi đứa con gái đó, một năm dư được biết bao nhiêu tiền a.”

“Bất quá bà nói coi con bé kia thế nào mà khiến anh chàng đẹp trai kia thích đây, chẳng lẽ vì mẹ con bé ăn nhiều, ăn, tôi trở về phải bắt con gái tôi ăn nhiều một chút.”

“Tôi cũng vậy.”

Cuộc đối thoại này trực tiếp tạo thành cục diện gia đình nào có con gái đều bị mẹ mình mỗi bữa cơm phải ăn thêm một chén, quây tập hoá dưới lầu trà giảm béo cung không đủ cầu.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chu Tráng Tráng mang theo một viên tâm linh chịu đủ thương tổn. Về đến nhà, lại phát hiện Hải Nhĩ đã thức dậy.

“Sao không ngủ thêm chút nữa.” Chu Tráng Tráng bội phục định lực của Hải Nhĩ, nếu bản thân nàng ngày hôm qua bốn tẩu một đêm, hôm sau nhất định là ngủ thẳng đến ông mặt trời sờ tới móng mới chịu dậy.

“Anh nghe thấy em rời giường.” Đây là lý do của Hải Nhĩ, không đầy đủ, nhưng cũng đủ.

“Đến ăn điểm tâm trước đi.” Chu Tráng Tráng dọn ra chén dưa, sau đó bắt đầu từng ngụm từng ngụm ăn cháo gặm bánh quẩy.

“Tráng Tráng, anh tới không phải đã quấy rầy đến em?” Hải Nhĩ đột nhiên hỏi.

“Làm sao có thể?” Chu Tráng Tráng kinh ngạc.

“Người kia.” Hải Nhĩ đối với Nhất ấn tượng khác sâu.

“Kia chỉ là một người qua đường.” Chu Tráng Tráng giải thích.

Bất quá xem về mặt Hải Nhĩ, kia hoàn toàn là bán tín bán nghi, Chu Tráng Tráng thờ dài sờ sờ mặt mình — không có nhan sắc hại nước hại dân, nhưng lại có số mệnh hại người hại mình a.

Buổi chiều, Hải Nhĩ nhất định đưa Chu Tráng Tráng đến nhà Tả Cửu Cửu, nàng vào nhà dạy học, hẳn ngồi ở quán nước giải khát bên cạnh chò nàng.

Chu Tráng Tráng khuyên sao cũng không được, nghĩ Hải Nhĩ chống nạng từ xa ngàn dặm đến thăm mình, cũng không biết nói lời gì, cuối cùng chỉ có thể thuận theo.

Việc Hải Nhĩ đột nhiên đến thăm cùng với chuyện xảy ra tối hôm qua, Chu Tráng Tráng cũng đã có quyết định, sau khi dạy học xong, liền nói với Tả Cửu Cửu: “Cửu Cửu, gia đình cô có việc, về sau không đến dạy em được nữa, bất quá trung tâm gia sư sẽ cử một giáo viên tốt khác đến dạy em.”

Ánh mắt Tả Cửu Cửu lúc này đỏ nhưng không dám khóc, chỉ là ghen ngào nói: “Cô Chu, có phải em rất ngu ngốc nên cô không muốn dạy em nữa.”

Chu Tráng Tráng vừa định giải thích, bên cạnh truyền đến tiếng Tả Nhất rét lạnh: “Đúng vậy, cô ta chính là ghét bỏ mày.”

“Làm gì có chứ.” Chu Tráng Tráng hung hăng trừng mắt liếc Tả Nhất không biết tới từ lúc nào, vội an ủi Tả Cửu Cửu: “Cửu Cửu, thật sự trong nhà cô có việc riêng, không liên quan gì đến em, ai bảo em ngu ngốc, cô Chu là người đầu tiên giết hấn!”

Ở bên cạnh mấy tên con trai hỗn đản lâu ngày, Chu Tráng Tráng cũng nhiễm không ít hơi thở thô phỉ, lời nói ra cũng đặc biệt có hương vị.

Hứa với thằng bé hè năm sau nhất định lại đến dạy tiếp, Tả Cửu Cửu cảm xúc mới tốt lên chút ít, Chu Tráng Tráng cũng chuẩn bị cáo từ, nhưng Tả Nhất lại cứ theo sát.

“Không cần tiễn.” Chu Tráng Tráng nói.

“Ai nói anh tiễn em? Anh xuống lầu mua chút đồ vật này nọ không được a?” Tả Nhất chút tình nghịch.

“Vâng vâng vâng, mua đồ vật, mua đồ vật là tốt rồi.” Chu Tráng Tráng thừa dạ.

Hai người vào thang máy, bên trong không có ai khác, không khí có hơi áp lực. Chu Tráng Tráng bản năng trực giác gắng sức lùi vào trong góc.

“Sợ anh sao?” Tả Nhất hỏi.

“Sao lại sợ?” Chu Tráng Tráng không có ý định đối đầu với hắn.

“Chẳng lẽ không đứng sao? Tối hôm qua anh mới vừa hôn em, hôm nay em đã từ chức, còn không phải sợ anh?” Tả Nhất cũng không có ấn nút thang máy, thế là nó tùy ý đứng yên bất động lơ lửng trên tầng cao.

“Vậy cứ cho là tôi sợ anh đi.” Giờ phút này Chu Tráng Tráng thầm nghĩ phải mau chóng chạy lấy người, lướt qua Tả Nhất muốn ấn thang máy, nhưng tay mới duỗi ra lại bị bắt lấy.

“Em là. Lạt mềm buộc chặt sao?” Tả Nhất chặt chẽ bắt lấy tay Chu Tráng Tráng, ngón tay ở cửa nâng trong lòng bàn tay họa xuất ám muội đích đường cong: “Muốn khơi mào thêm hứng thú của anh phải không?”

“Anh quá thông minh, quả nhiên cái gì đều không giấu được anh.” Chu Tráng Tráng giờ phút này không muốn cùng hắn đấu võ mồm, thầm nghĩ rút tay lại: “Nếu không ngại xin hãy buông tay tôi ra đồng thời nhấn nút tầng 1 đi.”

Tả Nhất lại giống như không có nghe gì, tiếp tục dùng cặp mắt kia chăm chăm nhìn nàng. Hàm xúc mang theo ý tứ tìm tòi nghiên cứu.

Chu Tráng Tráng luôn luôn có chứng sợ hãi thang máy, luôn cảm thấy cái này tùy thời đều có thể rơi xuống lập tức, đem chính mình đè bẹp thành cái bánh ngô thích ăn nhất. Giây phút treo ở trong không trung lâu thế này đã sắp cận kề giới hạn nhẫn nại của Chu Tráng Tráng, nàng cũng không nói thêm gì nữa, nhắc chân đạp Tả Nhất, thừa dịp hắn bị đau bụng tay lập tức ấn nút thang máy mở cửa, rất nhanh chạy ra ngoài, chạy thẳng lối cầu thang.

Cũng may là đi xuống, cũng không mất bao nhiêu sức lực, nếu là leo lên, nàng phỏng chừng mệt đến đi cả cũng xuất hiện, Chu Tráng Tráng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa thở được bao nhiêu, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân nguy hiểm, ngay sau đó nàng cả người đã bị đặt tại vách tường lối cầu thang.

Tả Nhất dùng thân thể ngăn chặn Chu Tráng Tráng, ở trong bóng tối cầu thang, đôi mắt hắn mang theo ánh sáng sắc bén, cố định chân tay nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích.

“Anh muốn làm gì?” Chu Tráng Tráng có điểm sợ hãi.

“Đáp ứng làm bạn gái anh.” Tả Nhất đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn.

“Không thể.” Chu Tráng Tráng cũng trực tiếp cự tuyệt.

Tả Nhất mỉm cười, bỗng nhiên cúi đầu, nặng nề mà hôn nàng. Chu Tráng Tráng há miệng muốn cắn, lại bị hắn tránh thoát.

“Đáp ứng làm bạn gái anh.” Tả Nhất tiếp tục mệnh lệnh.

“Tôi nói không thể!” Chu Tráng Tráng đã có chút nổi nóng.

Tả Nhất ấn mạnh sức, lại cúi đầu hôn nàng, cũng khéo léo né tránh hàm răng sắc bén của Chu Tráng Tráng.

“Đáp ứng làm bạn gái anh.” Tả Nhất lặp lại mệnh lệnh lần thứ ba.

Lần này Chu Tráng Tráng cắn chặt môi, không nói.

“Em không nói lời nào, anh coi như em đồng ý, anh tuyên bố, từ bây giờ trở đi em chính là bạn gái anh.” Tả Nhất thanh âm bá đạo mà cường thế.

Chu Tráng Tráng bỗng nhiên giật mình, ở chỗ sâu trong trí nhớ, cũng từng có một người nói như vậy với nàng.

“Được rồi, em đã nhất định là anh phải phụ trách, anh đây đại trượng phu không tranh giành cùng tiểu nữ nhân, vậy từ thời khắc này trở đi, em chính là bạn gái anh, miễn là em không bội nã chạy đi ngoại tình thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ em.”

Hình dáng Tả Nhất trong ánh sáng mờ mờ lối cầu thang. Trong phút chốc, Chu Tráng Tráng đem hắn cùng người trong trí nhớ kia lũ lượt kéo về, trái tim

nhất thời bần rùn, cuối cùng nhịn không được rơi lệ.

Tuy Tả Nhất là người như vậy, gặp được chuyện xảy ra thế này cũng trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Tuy rằng trở thành bạn gái anh là sự kiện đáng được ăn mừng, nhưng em cũng không cần cảm động như thế đi.”

Chu Tráng Tráng cố gắng lắc đầu, nhanh lau đi nước mắt, bình phục cảm xúc: “Không liên quan gì tới anh.”

Tả Nhất yên lặng nhìn nàng, ánh mắt đen tối không rõ: “Anh... khiến em nhớ tới một người sao? Là như thế này sao?”

Chu Tráng Tráng gật đầu.

“Tên đó làm tổn thương em sao?” Tả Nhất đoán.

Chu Tráng Tráng lắc đầu: “Là tôi làm tổn thương anh ấy.”

Tả Nhất không tin: “Con người luôn luôn ích kỷ. Em chỉ nhớ rõ một người khi tổn thương em thôi.”

“Có lẽ đi.” Chu Tráng Tráng hít hít cái mũi, giọng dậy tỉnh thần: “Tả Nhất, anh có rất nhiều điểm giống anh ấy, cho nên tôi không thể quen anh, bởi vì như vậy tôi sẽ không biết rõ chính mình rốt cuộc là thích anh, hay là hoài niệm anh ấy. Tôi nghĩ, anh tuyệt đối sẽ không muốn bản thân mình trở thành thể thân đâu.”

Nói xong, Chu Tráng Tráng đẩy Tả Nhất đang giạt mình đứng ngay ra, bước từng bước xuống thang lầu, phía sau là yên lặng vô tận.

Ngay lúc nàng chuyển khúc quẹo, khi tầm mắt không thể nào chạm đến Tả Nhất, hần từ trong yên lặng lên tiếng: “Hoài niệm có tội sao?”

Như là tự nói với bản thân mình.

Chu Tráng Tráng không có hứng thú trả lời, trấn định đi xuống lầu.

Bên ngoài, ánh nắng tươi rực rỡ chói mắt, Chu Tráng Tráng híp con ngươi lại, nhìn về phía mặt trời, trong lòng nhưng lại một mảng ẩm ướt, không thể ra hoa.

Sau khi rời bỏ công việc, Chu Tráng Tráng vốn định đưa Hải Nhĩ đi đây đó du ngoạn, nhưng chân Hải Nhĩ vẫn chưa lành nên phần lớn thời gian cũng chỉ có thể ở trong nhà.

Ba mẹ Tráng Tráng vì tiết kiệm tiền du lịch nước ngoài từ trong miệng Chu Tráng Tráng ra, đối đãi Hải Nhĩ – “con rể tương lai” thật sự ân cần, ngoài ăn uống vui chơi, còn bắt Chu Tráng Tráng mỗi ngày ở nhà giặt quần áo nấu cơm — để cho “con rể tương lai” hoàn toàn biết sự “cần cù đức hạnh” của nàng.

Chu Tráng Tráng nổi giận, thật vất vả mới có một kỳ nghỉ hè, vốn nghĩ về nhà để hưởng phúc, ai ngờ cư nhiên lưu lạc thành osin.

Vốn định kêu Hải Nhĩ trở về, nhưng mỗi lần nghĩ đến đứa nhỏ này bệnh tật còn thâm tình từ ngàn dặm xa xôi chạy tới liền nói không nên lời. Nhưng cứ bị động tiếp tục trở thành “cần cù đức hạnh” thì không có biện pháp — tay cũng sắp bị chai sần hết rồi còn gì.

Càng nghĩ, Chu Tráng Tráng chỉ có thể đưa ra một quyết định gian nan — còn nửa tháng nữa kỳ nghỉ hè mới chấm dứt nhưng nàng sẽ cùng Hải Nhĩ quay về thành phố A.

Ba mẹ Tráng Tráng hoàn toàn không-có-gì-là-không-đồng-ý — con bé này ít ăn ở nhà một chút có thể tiết kiệm được không ít tiền nha.

Hải Nhĩ cũng không ý kiến dù sao thì cũng là đi cùng với nàng mà.

Nói là làm liền, Chu Tráng Tráng lập tức thu dọn ỏn thoả quay về thành phố A, trở thành thành viên đầu tiên vào phòng 202. Hải Nhĩ cũng giống nàng, cũng ở trong ký túc xá trường học. Khi không có việc gì, Chu Tráng Tráng liền cầm sách đến phòng thí nghiệm cùng Hải Nhĩ làm thí nghiệm, đọc sách xem một mối liên đi ra ngoài mua gì đó ăn thuận tiện mang về cho hần một phần. Thời gian cứ thế trôi qua, tiếng ve gọi hè kêu râm ran âm ỉ cũng kết thúc.

Tuy rằng ngày ngày đều bên cạnh nhau, nhưng quan hệ của hai người so với cậu ruồi giấm cùng bé ruồi giấm vừa mới nở vẫn rất thuần khiết.

Kỳ thật Chu Tráng Tráng cảm thấy chuyện này khá kỳ quái, trước kỳ nghỉ hè, Hải Nhĩ từng nói qua sẽ một lần nữa theo đuổi nàng, cũng làm ra hành động ngàn dặm đuổi tới nhà nàng. Vốn nghĩ rằng hần sẽ cố gắng biến quan hệ hai người gần gũi hơn, nhưng bọn họ trong khoảng thời gian này luôn bên cạnh nhau, Hải Nhĩ hoàn toàn không có ý tứ sẽ đem quan hệ hai người tiến triển thành tình yêu, giống như đơn giản chỉ là muốn bên cạnh nàng thôi.

Nhưng công nhận là cách làm này khiến nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Trải qua những ngày này, nàng từng chút nhìn rõ tình cảm chính mình. Đã từng tồn tại trong lòng nàng, Hải Nhĩ quả thật là một dạng tồn tại đặc thù, nàng có cảm tình với hần. Đáng tiếc ngay lúc hảo cảm này mới bắt đầu thì đã bị Thường Hoàng mạnh mẽ ngăn chặn. Nàng không phục. Tuổi trẻ tính tình bông bột lại bướng bỉnh, trăm phương nghìn kế muốn tìm tòi cảm tình này đến tột cùng là cái dạng gì, đến tột cùng có thể phát triển đến đâu. Cứ tìm tòi như vậy, khiến Thường Hoàng thương tổn thấu tận cùng rồi đi. Đã không có Thường Hoàng, hảo cảm không còn trở ngại, hoàn toàn phơi bày trước mắt nàng. Phải tới lúc này, Chu Tráng Tráng mới thấu hiểu rằng cảm tình này rất đẹp, nhưng không phải tình yêu.

Có lẽ, làm bạn bè cùng với Hải Nhĩ mới là quan hệ tốt đẹp nhất.

Chu Tráng Tráng từng đem đoạn tình cảm này sơ lược rõ ràng nói cho Đồng Ý nghe, Đồng Ý cũng tiến hành an ủi: “Chúng ta đâu phải thần tiên, có đôi khi ngay cả lý tưởng một đời người còn mê mang, hướng chỉ là cảm tình. Ngẫu nhiên cảm tình mê hoặc. Cũng là bình thường thôi. Chính là lần này gặp nhiều đau khổ như vậy, sau này nhất định phải nhớ rõ bài học này, không nên lại bỏ lỡ.”

Đúng vậy, Chu Tráng Tráng nghĩ, bỏ lỡ rồi là chuyện tàn nhẫn biết bao.

Tuy nói năng cùng Hải Nhĩ trong lúc đó cũng không có gì mờ ám, không rõ ràng, nhưng tin tức hai người kết giao cũng đã phiêu tán trên giang hồ.

Cái này cũng khó trách, Hải Nhĩ dựa vào bên ngoài trở thành cực cung của trường, mà Chu Tráng Tráng dựa vào lượng cơm ăn cũng là một ... danh nhân không nhỏ trong trường học. Hai người đi cùng một chỗ, tự nhiên phải nhận được không ít chú ý.

Tuy rằng còn trong kỳ nghỉ hè, nhưng Đại Kiều, Tiểu Thủy còn đang ở xa nghìn dặm cũng đã thông qua các loại phương tiện biết được tin tức, đều gọi điện thoại tới, đối với Chu Tráng Tráng tiến hành quan tâm trên danh nghĩa, thực chất là tám chuyện bát quái.

Chu Tráng Tráng nhin.

Ngày hôm sau, tại sân trường rộng thênh thang Chu Tráng Tráng lại ngẫu nhiên gặp một giảng viên, tại đây ông tuông ra một tràng dạy bảo toàn những lời nói thâm đối với Chu Tráng Tráng. Đại ý chính là thầy đã biết em cùng Hải Nhĩ kết giao, nhưng nam nữ kết giao cũng là phải có giới hạn, thầy tin tưởng em có thể hiểu rõ chuẩn mực này. Đúng rồi, PS một chút, nghe nói bạn trai cũ của em là anh họ bạn trai hiện tại hả?

Chu Tráng Tráng nhin nữa.

Lại ngày sau nữa, trước ký túc xá, a di quân ký túc xá từng muốn cài trang thành chị Giang (1) bỗng nhiên kéo Chu Tráng Tráng ngăn lại, hỏi: “Con gái, đi thấy mấy con bé xinh đẹp trong ký túc xá này không ít đâu nha, làm sao hết lần tới lần khác con lại có thể quen được một người như thần, một người đẹp như Phan An đây? Đúng rồi, nghe nói hai đứa con quen là họ hàng của nhau, thời điểm gặp mặt như lễ mừng năm mới chẳng hạn có cảm thấy xấu hổ không?”

(1) Chị Giang (Giang tỷ): liệt sĩ nổi tiếng Giang Trúc Quân của Trung Quốc

Chu Tráng Tráng vẫn nhin.

Lại vài ngày sau, Chu Tráng Tráng không thể nhin tiếp một Nguyệt Nguyệt đến đây.

“Cô lớn lên giống hồ ly tinh đừng đắc ý, hiện tại Hải Nhĩ là bị cô mê hoặc, không lâu anh ấy sẽ nhận ra khuôn mặt thật của cô, đến lúc đó cô sẽ giống thức ăn cho heo đã qua một đêm, anh ấy sẽ đi ngang qua cô mà che mũi nhãn mặt, ngay cả liếc mắt một cái cũng sợ bẩn.” Phó Nguyệt Nguyệt nói chuyện từ trước đến nay đều gọn gàng dứt khoát, điểm ấy so ra tốt hơn chị cô ta.

“Cô ngồi xe hai tiếng đồng hồ chỉ vì chạy tới mừng tôi là hồ ly tinh sao?” Chu Tráng Tráng mặt lại muốn đỏ ửng lên.

Phó Nguyệt Nguyệt vội nói: “Là kêu cô lớn lên giống hồ ly tinh, Please không cần tinh lược tính từ phía trước!”

“Dù sao tính từ gì gì đó cũng không quan trọng.” Chu Tráng Tráng nhún nhún vai.

Phó Nguyệt Nguyệt lại xuất hiện tình huống bị tức muốn xỉu.

“Không có gì quan trọng cần nói, tôi đi trước, còn phải qua bên kia xếp hàng mua cổ vịt nữa.” Chu Tráng Tráng vốn muốn giải thích mình cùng Hải Nhĩ không có gì hết. Nhưng suy nghĩ một chút dù sao mình cũng đã bị mắng nhiều như vậy, lười chẳng thèm giải thích với cô ta.

Vừa định đi, Phó Nguyệt Nguyệt đem nàng gọi lại, nói: “Nói cho cô biết, Thường Hoàng cùng chị tôi đang quen nhau.”

Chu Tráng Tráng dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa té ngã, ở thời khắc máu chốt ổn định lại thân mình, cố gắng tạo ra tươi cười: “Là chuyện tốt a.”

“Quả thật là chuyện tốt, tôi cảnh cáo cô, cô cũng đừng nghĩ lại đi quyến rũ Thường Hoàng, chị tôi cũng không nói chuyện đàng hoàng như tôi đâu, đến lúc đó xem chị tôi thế nào đối phó cô!” Phó Nguyệt Nguyệt uy hiếp.

“Nói cách khác, cô nói cho tôi biết” Chu Tráng Tráng do dự: “Là vì muốn tôi chết tâm với Thường Hoàng, chuyên tâm cùng Hải Nhĩ cùng một chỗ sao?”

Phó Nguyệt Nguyệt: “. lỗi suy nghĩ của cô không quá kỳ lạ sao không?”

Mang theo một trái tim bị thương, Phó Nguyệt Nguyệt lại ngồi xe mất hai giờ về nhà.

Chu Tráng Tráng hít sâu, đi mua cổ vịt, vừa ăn vừa đi trở về phòng thí nghiệm.

“Sao lại đi lâu như vậy?” Hải Nhĩ vừa dùng kính hiển vi quan sát mẫu thử, vừa hỏi.

“Có rất nhiều người xếp hàng.”

“Cổ vịt ăn ngon không?” Hải Nhĩ ngẩng đầu.

“Ăn ngon.”

“Kia, sao mắt em lại hồng như vậy?” Hải Nhĩ lẳng lặng hỏi.

“Cổ vịt rất cay.” Chu Tráng Tráng lẳng lặng đáp.

Chu Tráng Tráng không phải không nghĩ tới Thường Hoảng sẽ có tình yêu mới, nàng không nghĩ tới chính là, chuyện mà nàng đã rõ ràng này khiến nàng bị đã kích hay là chuyện quá bất ngờ nàng chưa kịp phòng bị.

Phó Dương Dương là con dâu cha mẹ Thường Hoảng vừa ý, cuối cùng bọn họ đã bên nhau, Chu Tráng Tráng suy nghĩ, ít ra Phó Dương Dương sẽ không làm cho hấn thương tâm, sẽ không làm cho hấn cãi nhau với cha mẹ.

Thế là đủ rồi.

Đối với nàng mà nói, thế cũng đủ rồi.

Chu Tráng Tráng bắt đầu biến đau thương thành ăn uống, cố gắng ăn, cố gắng quên đi người kia, chuyện kia.

Ngay sắp khai giảng vào cuối tuần, Hải Nhĩ mời Chu Tráng Tráng đi tham gia một hôn lễ. Chú rể là bạn chơi từ bé với hấn, cùng bạn gái yêu đương mười năm, rốt cục tu thành chính quả.

Chu Tráng Tráng đáp ứng rồi, bởi vì theo lời Hải Nhĩ nói rất hấp dẫn, gia đình chú rể đang kinh doanh ngành ăn uống, thức ăn trong hôn lễ nhất định là tuyệt thế mỹ vị.

Đều đã nói như vậy, còn không đi thì không phải Chu Tráng Tráng.

Chú rể đẹp trai, cô dâu xinh gái, quang cảnh hôn lễ bố trí xa hoa, hết thấy đều hoàn mỹ, nhưng Chu Tráng Tráng càng quan tâm chính là có thể sớm khai tiệc.

Chu Tráng Tráng nhìn chăm chăm món ngon tinh mỹ trên bàn, vội nuốt nước miếng. Bỗng nhiên, tiếng Mi Dịch truyền đến: “Đã lâu không gặp, Tráng Tráng em tham ăn vẫn không thay đổi a.”

Chị Mi Dịch cũng đến đây? Chu Tráng Tráng ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười đón chào, nhưng mỉm cười kia trong khoảnh khắc cứng lại khi nhìn phía sau Mi Dịch. (Mùa xuân ta về rồi, ui anh Hoảng kia, lâu rồi mới gặp lại anh, mấy chương vắng anh, dịch ko nổi luôn đó)

Cũng gần nửa năm không gặp mặt, da hấn đen hơn, rám nắng khỏe mạnh, đường nét phân minh như trước, đôi mắt đen nhánh, nhanh nhẹn, cả người toát ra một loại trầm tĩnh.

Thường Hoảng, đúng là Thường Hoảng. (Tình yêu oi tình yêu *là là la*, tự xưng nhớ câu TT hỏi Tả Nhất “ngươi phát xuân cái gì?”, hehe)

Đi theo bên cạnh hấn là Phó Dương Dương, hấn không nhìn Chu Tráng Tráng, hấn lập tức ngồi ở đối diện nàng, nhưng vẫn là không nhìn nàng.

Liếc mắt một cái cũng không có.

Mi Dịch, Tàn Trung, Phó Dương Dương, Thường Hoảng, Hải Nhĩ cùng Chu Tráng Tráng ngồi xuống bàn này.

Chu Tráng Tráng cúi đầu, cảm thấy rất là xấu hổ, nhỏ giọng hỏi Hải Nhĩ: “Bọn họ sao cũng tới nữa?”

Hải Nhĩ lại bình tĩnh: “Cô dâu là chị em tốt của chị Mi Dịch, chú rể cũng là bạn bè của anh Thường Hoảng.”

“Nhưng anh ấy không phải đi bộ đội sao, như thế nào sẽ trở về?” Chu Tráng Tráng hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị.

“Anh họ công tác nghiêm chỉnh, ngẫu nhiên xin một lần, hôm sau lại bay trở về, lãnh đạo vẫn là chấp thuận.” Hải Nhĩ giải thích.

“Nói cách khác, anh từ trước đã biết bọn họ sẽ đến?” Chu Tráng Tráng nháy mắt có loại cảm giác trúng chiêu.

“Chúng quy muốn gặp mặt đi.” Hải Nhĩ nói.

Chu Tráng Tráng hoàn toàn không nói gì, nguyên lai cả nhà họ không có ai hiền lành gì a, ngay cả Hải Nhĩ loại Tiểu Bác Mĩ này cũng sẽ âm toán người.

Ngồi xuống, Phó Dương Dương trước công kích, nhìn Hải Nhĩ cùng Chu Tráng Tráng nói: “Hai người tình cảm tốt thật, xem ra, không vài năm nữa chúng ta cũng có thể uống rượu mừng của hai người đi, nghe nói mẹ Hải Nhĩ đối với Tráng Tráng đặc biệt vừa lòng nha, thật sự là chúc mừng.”

Phó Dương Dương thảo luận chuyện này như bình thường, bất quá là muốn ngồi trước mặt Thường Hoàng chứng thực mối quan hệ của Hải Nhĩ với nàng. Chu Tráng Tráng hiểu được điểm ấy.

Chính là không có phản bác, dù sao Thường Hoàng đã cùng Phó Dương Dương bên nhau, như vậy cứ khiến cho hấn nghĩ mình cùng Hải Nhĩ cùng một chỗ tốt lắm.

Chu Tráng Tráng thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt bọn họ, bản thân cũng tự biết mình quá hèn nhát mà.

“Dương Dương em chê cười rồi, anh với Chu Tráng Tráng chỉ là bạn bè thôi.” Hải Nhĩ lại thần nhiên giải thích.

“Ngà? Sao em nghe Nguyệt Nguyệt nói, anh nghĩ hè đi đến nhà Tráng Tráng, còn ở không ít ngày?” Phó Dương Dương bắt đầu phóng ra đại chiêu.

“Anh chỉ là nhầm chán, thăm cô ấy sẵn tiện du ngoạn luôn, hơn nữa, Dương Dương em lúc đó chẳng phải cuối tuần nào cũng không sợ vất vả ngàn dặm xa xôi thường xuyên chạy tới khách sạn bên cạnh quân khu anh họ đợi sao? Nhưng không thể vì vậy mà trở thành bạn gái anh họ đúng không?” Hải Nhĩ tiến hành phản kích.

Phó Dương Dương dù sao cũng là đại boss, tuy rằng bị thương không ít máu, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì, vẫn thần nhiên cười như cũ.

Hải Nhĩ hôm nay cũng không biết làm sao như vậy, không buông tha vấn đề, tiếp tục hỏi Thường Hoàng: “Anh họ, anh nói đi?”

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào*, *Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Giờ phút này, Chu Tráng Tráng rất muốn hàm răng có thể dài ra, nhắm ngay cổ mình, “Răng rắc” một tiếng, tự mình hủy diệt, miễn khỏi rơi vào tình trạng vạn phần xấu hổ như hiện tại.

Gặp mặt bạn trai trước thôi đã rất này nọ rồi, bạn trai cũ còn mang theo bạn gái mới nữa thì thật éo le, mà chuyện xấu bạn trai của mình lại cùng bạn gái hiện tại của bạn trai cũ âm ỉ tranh cãi một trận thì lại càng không biết nói gì, Chu Tráng Tráng buồn bực, chỉ có thể cúi đầu.

Quan hệ này quá rối loạn, bọn họ đều có thể đi đóng phim truyền hình 《 loạn thế luyến ái 》 được rồi.

Không ai thèm để ý thấy Chu Tráng Tráng buồn bực bởi vì giây phút này cả đoàn người đang toàn lực tập trung chú ý vào Thường Hoàng.

Mĩ Định vẫn như cũ, sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chậm rãi nói: “Đúng vậy, Thường Hoàng, Hải Nhĩ hỏi em kia, trả lời đi.”

Thường Hoàng cũng không thèm nhìn bọn họ, nói thẳng: “Dùng bữa đi.”

Không hổ là một quân nhân, lời nói cũng không phải là ra lệnh, nhưng có thể làm cho mọi người đều cảm thấy lên ăn, không dám tiếp tục đấu võ mồm nữa.

Bất quá, Chu Tráng Tráng nghĩ, hấn đây xem như ngầm đồng ý quan hệ cùng Phó Dương Dương sao? Suy nghĩ đến đây, mắt liền ề ảm, chưa xót đến cảm thấy tự xấu hổ — Chu Tráng Tráng người quá cực phẩm rồi, lúc trước không biết quý trọng, đến khi Thường Hoàng thay đổi người mới khổ sở, người ra về đạo đức giả gì nữa ah!

Vì trừng phạt bản thân, Chu Tráng Tráng bắt đầu từng ngụm từng ngụm ăn thịt, nàng phải nghiền chết chính mình. (trừng phạt gì nhằm đúng sở thích mà tận hưởng thể TT)

Phó Dương Dương dù sao cũng là Boss, sau khi nghỉ ngơi xong xuôi liền nhận được điện thoại, thanh âm hiền lành ngoan hiền: “Dạ thưa dì, con cùng Thường Hoàng đang ở cùng, ha ha (cười), Di àh, di nói vậy con thật xấu hổ, dạ, con biết, không àh, Thường Hoàng tính tình rất tốt, dạ dạ, con biết àh, Di, hẹn gặp lại.”

Tắt di động, Phó Dương Dương cười hướng Thường Hoàng báo cáo: “Dì đang ở nhà em cùng mẹ em chơi mặt chược, bọn họ toàn người lớn họp lại thì thích suy đoán, còn vui đùa nói chờ em tốt nghiệp xong chúng ta sẽ Ai, em thật không biết nói với họ sao nữa.”

Tuy là nói với Thường Hoàng, nhưng ai ở đây có tai đều có thể nghe hiểu đây là đối với người nào đó tuyên cáo chủ quyền của mình.

Chu Tráng Tráng không ngu ngốc, đương nhiên biết đó là nói cho nàng nghe. Người nhà Thường Hoàng thích Phó Dương Dương, đây là chuyện không thể tranh cãi, Phó Dương Dương có thể cho Thường Hoàng sự bình yên mà nàng vô luận như thế nào cũng không cho được, từ điểm này thôi, Chu Tráng Tráng toàn bại rồi.

Cho nên nàng chỉ có thể tiếp tục vui đầu vào dùng bữa, đem tất cả ưu tư đều dồn vào động tác mà nhai nuốt. Chu Tráng Tráng còn hy vọng mọi người ở đây học tập theo nàng, có thể ăn nhiều đồ ăn một chút, ít nói đi một chút.

Nhưng cả nhà Thường Hoàng này đều toàn là kì ba (người kì lạ, khác thường), tất cả đều là một đám người có tuồng hay liền bu xem, tuồng không hay cũng phải sáng tạo thành tuồng hay cho người bu xem

Mĩ Định dẫn đầu lên sân khấu, nói: “Xem ra dì Hai rất thích Dương Dương, Di nhỏ cũng rất thích Tráng Tráng. Chẳng qua, sự tình trên đời này lại rất quái đản, cha mẹ thích chính mình liền cố tình không thích. Ha ha, mọi người đừng suy nghĩ nhiều, chị đây là nói chung thôi, hoàn cảnh chung thôi.”

Di hai trong lời Mỹ Định đương nhiên chỉ mẹ Thường Hoàng, di nhỏ chỉ chính là mẹ Hải Nhĩ, Chu Tráng Tráng thật không suy nghĩ nhiều, nàng chỉ thầm nghĩ phải biết một sự kiện —— dì cả nhà bọn họ là mẹ à?

Phó Dương Dương lập tức hiểu ẩn ý trong lời nói, tuy rằng không thể đắc tội chị họ tương lai, nhưng nếu bà chị này nhìn lên nhìn xuống, nhìn tới nhìn lui đều muốn giúp đỡ người phụ nữ khác, Phó Dương Dương cũng bỏ quên liên quân, lúc này mỉm cười đánh trả: “Nghe nói lúc trước dì cả anh Thường Hoàng rất thích anh Tàn Trung, dựa theo cách nói của chị Mỹ Định thì chẳng lẽ lúc trước chị cố tình hết lần này tới lần khác không thích anh Tàn Trung sao? Em đây cần phải thay anh Tàn Trung lên tiếng uỷ khuất rồi, luận về nhân tài, gia thế, tướng mạo, có chỗ nào không xứng đôi đâu?”

Lời này vừa nói ra, Tàn Trung bị gọi lên thù mới hận cũ, lúc này lạnh lùng nhìn về phía Mỹ Định.

Mĩ Định bị uy hiếp chế trụ, lúc này không thể động đậy, chỉ có thể đem ánh mắt hướng Chu Tráng Tráng, ý tứ thực rõ ràng: Chu Tráng Tráng, ta vì ngươi lưng lấy hy sinh, ngươi không thể không thay ta báo thù.

Nhưng Chu Tráng Tráng thật không có năng lực báo thù này là thứ nhất, đối phó Phó Nguyệt Nguyệt còn tạm được, còn Phó Dương Dương này công lực thâm hậu, cứng đối cứng nàng sẽ chết rất thê thảm; Thứ hai, nàng rốt cục từ trong lời nói của Phó Dương Dương suy đoán ra một chuyện làm cho nàng kinh ngạc, thì ra dì cả Thường Hoàng chính là mẹ Mỹ Định. (pó tay TT luôn, giờ phút này mà còn để ý chuyện này)

Có thể sinh ra người kì ba như Mỹ Định này, không hổ danh là dì cả đại danh鼎鼎.

Đang đắm chìm trong vui sướng khi biết dì cả là mẹ ai, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ dây số xa lạ, tiếp nghe, bên kia lại truyền đến một giọng nói có chút quen quen.

“Chu Tráng Tráng, em đang ở đâu?” Thanh âm bá đạo, mang theo chút không kiên nhẫn, quen thuộc quen thuộc rất quen thuộc.

“Tôi ở khách sạn Tường Lệ, anh là ai?” Chu Tráng Tráng vẫn là không nhận ra giọng ai.

“Không có việc gì sao lại khách sạn hả? Anh tới đón em.” Thanh âm như cũ bá đạo mãnh liệt.

“Tôi đang ăn tiệc cưới người khác, anh làm chi tới đón tôi? Còn có, anh rốt cuộc là ai?” Chu Tráng Tráng vẫn là một đầu úng nước.

“Anh là Tà Nhất, em thật đúng là, chỉ mới vài ngày không gặp mặt đã lập tức quên anh rồi.” Tà Nhất rất không vui.

Chu Tráng Tráng vừa nghe, cái đầu này vốn đã đủ loạn như sắp rồi nùì thành một nồi cháo thịt rồi. Ông trời ơi, có phải ông thấy còn chưa đủ loạn, còn muốn phải người này đến góp vui! Chu Tráng Tráng không nghĩ nhiều, liền tắt điện thoại. Nhưng Tà Nhất là ai a, luôn luôn chỉ có hấn cúp điện thoại người khác, chưa có ai dám cúp máy trước, thế là liền tiến hành cuộc gọi đoạt mệnh vô song vô cùng tàn ác – call.

Chu Tráng Tráng luống cuống tay chân loạn tất tiếng chuông, lúc tắt xong trên trán đầy mồ hôi, thở ra ngụm khí ngẩng đầu lên, lại phát hiện toàn bộ người trên bàn tiệc đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng.

Hải Nhĩ ngồi gần nhất, dẫn đầu đặt câu hỏi: “Tráng Tráng, là ai gọi vậy?”

Chu Tráng Tráng hít sâu, trấn tĩnh nói: “Là điện thoại lừa đảo.”

Nói xong cũng không quản bọn họ tin hay không, tiếp tục cầm lấy chiếc đũa gấp thức ăn trên bàn.

Nhưng vận khí không tốt, món ăn yêu thích Sóc Quế Ngư đường đường chính chính đặt trước mặt Thường Hoàng cùng Phó Dương Dương.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải khoảng cách sống hay chết, không phải ta đứng trước mặt mi mà mi không biết ta yêu mi, mà là mi biết ta yêu mi, mà mi lại nằm trước mặt bạn trai cũ cùng bạn gái mới của hấn.

Sóc Quế Ngư a, hôm nay vô duyên với mi rồi, Chu Tráng Tráng lệ rơi.

Có lẽ tiếng nuốt nước miếng có ê-xi-ben quá lớn, kinh động Hải Nhĩ bên cạnh, Hải Nhĩ không hổ là người cùng nàng cùng nhau ngắm mưa sao băng, lúc này hiểu được tâm tư Chu Tráng Tráng, liền chậm rãi chuyển động kính bàn xoay, muốn đem đĩa Sóc Quế Ngư chuyển tới trước mặt Chu Tráng Tráng.

Nhưng hành động này lại bị người ngăn lại —— Phó Dương Dương lúc này mặt không biến động dè kính bàn xoay lại, để nó đứng yên.

Hai đại cao thủ bắt đầu tiến hành cuộc đua khí lực, Phó Dương Dương tuy rằng ngày thường nhìn qua ôn nhu yếu ớt, nhưng thời khắc mấu chốt lại như thủy thủ vạm vỡ ăn rau chân vịt, kính bàn xoay kia bị tay nàng ta nhấn một cái, lúc này vững vàng đứng im, vững như bàn thạch ven hồ Đại Minh nơi mà Hạ Vũ Hà cùng hoàng a mã (nhân vật này là cha mẹ Hạ Tử Vi trong Hoàn Châu Công Chúa), Hải Nhĩ có chuyển như thế nào vẫn như cũ không chút sụt mẻ.

Thấy em trai nhà mình bị nữ nhân mới khi dễ mình ăn hiếp, thù mới hận cũ, Mi Dịch lập tức nổi giận, lúc này cũng gia nhập chiến cuộc, đưa tay lên bàn kính, xoay một vòng, dùng lực đem Sóc Quế Ngư xoay hướng đến bên Chu Tráng Tráng.

Phó Dương Dương tuy nói là thần lực vô khí, nhưng Mi Dịch lúc ấy cũng giống được ăn rau chân vịt, kết quả là, đĩa quay thủy tinh bắt đầu chuyển động, Sóc Quế Ngư bắt đầu từng chút từng chút một hướng về phía Chu Tráng Tráng.

Ngay tại thời khắc chị em hợp lực, bỗng nhiên một bàn tay cũng đặt lên bàn xoay, hơi dùng một chút lực, Sóc Quế Ngư lại trở về trước mặt Phó Dương Dương.

Chủ nhân bàn tay đó chính là ông xã Mi Dịch – Tần Trung, hẳn cùng Chu Tráng Tráng không thù, cũng cùng Phó Dương Dương không oán, chỉ là đối nghịch cùng Mi Dịch.

Bốn người, bốn bàn tay đều ra vẻ vô lực huy động đĩa thủy tinh, chỉ có mỗi kính bàn xoay biết bản thân mình vận vẹo chịu đựng bao nhiêu áp lực. (hahaaaa, chết ta mất, cái gia đình này, khỏi hài quá mức đi)

Sáu người ở đây mặc dù không nói chuyện, ánh mắt lại ở không trung tiến hành trao đổi không tiếng động.

Chu Tráng Tráng: “Mọi người sao đều biết tôi thích ăn cái này vậy? Quá hiểu lòng tôi nha.”

Hải Nhĩ: “Bởi vì Tráng Tráng em nhìn món Sóc Quế Ngư kia mà nước miếng đều sắp chảy ướt quần anh, em biểu hiện quá rõ rồi còn gì.”

Mi Dịch: “Không có hứng thú hiểu mi, ta chỉ muốn cùng Phó Dương Dương kia đấu một trận.”

Phó Dương Dương: “Ta không rảnh cùng người đấu, Chu Tráng Tráng hôm nay nếu ăn thứ này, lần sau sẽ ăn Thường Hoàng, người muốn cả cá lẫn Thường Hoàng chắc, không có cửa, no door, no door!”

Tần Trung: “Ta chỉ là tiện tay (not sure), không cần quản ta.”

Ngay khi Tần Trung Mi Dịch Hải Nhĩ Phó Dương Dương tiến hành tranh đấu nội lực, thời khắc Chu Tráng Tráng chảy nước miếng nhìn món ngon, Thường Hoàng bụng đĩa Sóc Quế Ngư kia lên, đứng dậy trực tiếp đặt ở trước mặt Chu Tráng Tráng. (iu anh chết mất, anh Hoàng muôn năm *tung hoa*, liếc PDD: đáng đời nhà mi)

Toàn bộ yên lặng.

Thường Hoàng cũng chẳng nhìn ai, nói thẳng: “Vui về dùng bữa.”

Lời nói của chú giải phóng quân phải nghe theo, bốn người trên trận tuyến đều thu tay lại, nhưng thật không may trên kính bàn xoay đã có một vết nứt.

Đáng thương cho bàn xoay thủy tinh.

Chu Tráng Tráng nhìn thấy Sóc Quế Ngư trước mặt, cũng không dám động đũa, thần trí đến tận bây giờ vẫn còn có chút mê huyền.

Đây là của Thường Hoàng bụng sang cho nàng?

Ký ức phiền muộn lại lần nữa buông xuống, lúc trước khi hai người hẹn hò, Thường Hoàng từng đưa nàng tới một nhà hàng nổi tiếng các món ngon Trung Quốc, Chu Tráng Tráng về điểm này ăn thật sự vui sướng, không bao lâu đã sạch một đĩa to, xem bộ dáng còn chưa đã ghê.

“Nếu em nói một tiếng em yêu anh, anh sẽ lại gọi thêm một đĩa nữa.” Thường Hoàng cảm dỗ.

Chu Tráng Tráng liêu chết không theo.

“Như vậy đi, nói tiếng em thích anh, anh sẽ gọi thêm một đĩa nữa.” Thường Hoàng hạ thấp yêu cầu.

Chu Tráng Tráng như cũ không theo.

“Vậy em muốn như thế nào?” Thường Hoàng hỏi.

“Như vậy đi, về sau anh không được bức tôi nói ‘em yêu anh’ ‘em thích anh’ linh tinh đó nữa, tôi liền cho phép anh ... gọi cho tôi thêm một đĩa nữa.” Chu Tráng Tráng nói.

Thường Hoàng trả lời chỉ có ba chữ: “Nghĩ đến Mi.”

Tuy rằng như thế, nhưng cuối cùng vẫn là gọi thêm một đĩa Sóc Quế Ngư to cho Chu Tráng Tráng ăn thỏa sức một phen.

Hải Nhi lộ nài từ trong ký ức ra nói: “Tráng Tráng, ăn đi a, anh họ tự mình đem cho em đó.”

Chu Tráng Tráng mặt liền đỏ rần rần, Hải Nhi này đến tột cùng là muốn đùa giỡn nháo loại thể nào a? Sao lại cứ phải nói chuyện không nên nói như thế? Khiến cho nàng nghĩ hần như cái bô đó! (đại loại ý bảo giống đàn bà)

“Đúng vậy, Tráng Tráng em cứ ăn đi, chị bị hội chứng sợ những vật xù xì chen chúc, Sóc Quế Ngư này nhìn thấy liền khủng bố, vẫn là đặt ở phía bên em tốt hơn.” Phó Dương Dương lập tức đem hành động của Thường Hoàng quy kết cho rằng đang quan tâm nàng bị chứng sợ hãi kia.

Hải Nhi không để ý tới Phó Dương Dương, tiếp tục nói: “Quan hệ giữa hai người, ngẫu nhiên cũng sẽ có cãi nhau chút ít có thể giúp tăng thêm tình cảm, nhưng dù sao cũng phải đem nói cho rõ ràng, hiểu lầm là trở ngại lớn nhất trong tình cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Em chỉ tin vào mắt thấy là sự thật.” Phó Dương Dương nâng lên ánh mắt, mỉm cười: “Ví như, người nào đó trong khi đã có người yêu lại lên lút hẹn hò ngắm cảnh với người khác đều là chuyện thật.”

Nói đã muốn quá rõ ràng như thế, Chu Tráng Tráng hít sâu, ngực có chút đau.

“Tôi cũng tin tưởng mắt thấy là chân thật, tận mắt thấy sau khi chia tay nam thì tự nhiên không vui, nữ rơi lệ thương tâm, nếu đều còn tình cảm với đối phương, sao lại phải tách ra, ngàn sai vạn sai, chẳng qua là lỗi của người bên ngoài.” Hải Nhi bỗng nhiên bùng cái ly lên, rót tràn đầy ly rượu, giờ lên đối Thường Hoàng nói: “Anh họ, em lấy rượu tạ tội, chuyện trước kia đều là lỗi em gây nên.”

Nói xong, cũng không quản Thường Hoàng nhận hay không, ngửa cổ lên, một ngụm uống cạn.

Mĩ Dịch, Tần Trung muốn đoạt đi, nhưng tốc độ quá nhanh, không kịp ngăn lại.

Thường Hoàng mặt âm trầm: “Cần quấy, sức khỏe em không tốt, còn uống rượu gì chứ!”

Mĩ Dịch thần sắc cũng lo lắng: “Đúng đó Hải Nhi, em không được uống rượu đâu.”

Hải Nhi mỉm cười: “Cho dù uống không được, ly rượu này nhất định phải uống, vì để xin lỗi trước kia bản thân em quá ngang bướng.”

Ở đây ngoại trừ Phó Dương Dương không biết rõ tình hình, còn lại mọi người về mặt đều buộc chặt, Chu Tráng Tráng hiểu được, bệnh tình của Hải Nhi ở trong nhà không phải là cái bí mật.

Bọn họ từ trước đến nay đều là gạt hần.

“Anh họ, xin anh tha thứ.” Hải Nhi định tiếp tục rót thêm một ly nữa nhưng bị Chu Tráng Tráng cùng Mỹ Dịch đoạt được.

Thường Hoàng rốt cục nói: “Không ai trách em Không trách bất luận kẻ nào.”

“Anh họ, cảm ơn anh.” Hải Nhi tự đáy lòng nói.

Loại cảnh tượng này khiến Chu Tráng Tráng tâm can rối rắm siết chặt, đang lúc vướng mắc, ai ngờ trong lúc vô tình cúi đầu lại phát hiện một tin nhắn làm cho nàng càng rối rắm hơn.

“Anh đang ở cửa khách sạn Tường Lệ, cho em năm phút để đi ra, nếu không anh sẽ tự mình vào đó bắt người.”

Người gọi tin nhắn đúng là Tả Nhất.

Nhìn kỹ thời gian, đã là năm phút đồng hồ trước, trên trán Chu Tráng Tráng đột nhiên lại túa ra đào dạt mồ hôi hột.

Tả Nhất này, thật sự là đủ loạn thêm mà.

Đóng nắp di động, ngẩn đầu ngó chung quanh, quả nhiên phát hiện Tả Nhất đã đi vào trong phòng đãi tiệc, đang nhìn ngó lung tung xung quanh.

Chu Tráng Tráng nhất thời giống một con mèo long xù, cả kinh nhất thời đứng phắt dậy, động tác độ ngọt này khiến toàn bộ ánh mắt mọi người trong

bàn đều dồn về phía nàng.

“Em phải đi tiểu gấp.” (TT thật thô bỉ quá đi àh) Chu Tráng Tráng chỉ có thể tự hủy hình tượng, lấy cớ này thoát bàn Hải Nhĩ ngồi này, hướng Tả Nhất chạy đi.

Cũng may hình tượng của nàng cũng giống nhân phẩm, không có chùng mực nên không có ai cảm thấy kỳ quái.

Chu Tráng Tráng lập tức chạy hướng Tả Nhất, lời hán kéo vào trong một góc, tức giận hỗn hển hỏi: “Anh có bệnh phải không hả? Sao lại tới đây làm gì?”

“Anh thích, em quản được sao?” Tả Nhất vẫn tỉnh nghịch ngạo ngỗ.

“Chỉ cần anh đừng tới phiền tôi, tôi tình nguyện ăn no ói ra cũng không nguyện ý quan tâm anh!” Chu Tráng Tráng cay độc.

Những lời này đã làm lòng tự trọng Tả Nhất bị thương tổn, lúc này trừng mắt Chu Tráng Tráng, hung tợn.

Chu Tráng Tráng cũng không sợ, quay về trừng hán, cũng tức giận.

Anh mất hai người trong khoảng không tiến hành giao phong, ngộ thương vô số người qua đường.

Cuối cùng Tả Nhất chấm dứt trận này trước: “Đúng là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó địch nhất, không cùng em tranh luận nữa, đến ăn cơm trước, ăn xong rồi anh đưa em ra ngoài chơi.”

Nói xong liền lôi kéo Chu Tráng Tráng ngồi xuống bàn tiệc bên cạnh.

“Anh đúng là mặt dày, anh không quen biết chủ nhân người ta, cũng dám ngồi xuống ăn tiệc?” Chu Tráng Tráng khinh bỉ.

“Anh lúc vào đã bỏ tiền mừng, sao lại không được ăn a? Ít nói nhảm, ăn mau.” Tả Nhất kéo nàng ngồi xuống ghế.

Chu Tráng Tráng đầu óc vẫn còn loạn: “Tôi hỏi sao anh lại tới đây? Còn có, lần trước tôi đã nói rõ ràng với anh rồi còn gì, xin anh đừng quẩn quít lấy tôi nữa, sao anh nghe lại không hiểu chứ?”

“Anh phải nhập học rồi, cho nên mới trở lại.” Tả Nhất tự phục vụ, vừa ăn vừa giải thích: “Còn có, em nói em không đồng ý theo anh thì có thể không theo anh sao? Em cho em là ai?”

Nếu không tức thức ăn trước mặt, Chu Tráng Tráng chắc chắn đem chén đĩa đập lên đầu hán.

Thừa lúc Chu Tráng Tráng đang tức giận, Tả Nhất lại nói: “Đúng rồi, em không phải cùng bạn tới đây sao, nếu không chúng ta đi qua, em giới thiệu anh với họ chút.”

Chu Tráng Tráng vừa nghe, huyết Thái Dương đều đau. Người nhà Hải Nhĩ bên kia đã muốn đủ loạn rồi, làm sao còn chịu nổi Tả Nhất này chạy tới làm rối?

Vì thế vội nói dối: “Không không không, một mình tôi tới, cô dâu là một người bạn của tôi.”

“Oh.” Tả Nhất cũng không nghi ngờ.

“Cái kia, anh cứ ăn ở đây trước đi, tôi muốn đi tiểu, đi WC đây.” Chu Tráng Tráng đứng dậy nói.

Nói đi tiểu thật đúng là một cái cớ tốt.

Lúc nàng đang định chạy đi, Tả Nhất mở miệng: “Chu Tráng Tráng, anh cảnh cáo em mau mau trở lại, nếu không đợi lát nữa anh đến WC bắt người.”

Chu Tráng Tráng đặc biệt buồn rầu, vì cái gì hàm răng trắng sắc kia sắp xếp cho Thường Hoàng mà không sinh trưởng trong miệng mình đi, nếu không có thể một ngụm cắn chết tên Tả Nhất kia thì tốt biết mấy!

Bởi vì răng không dài, Chu Tráng Tráng chỉ có thể lại chạy về bàn Hải Nhĩ, còn chưa có ngồi xuống đã bị Mi Dịch đặt câu hỏi: “Tráng Tráng em đi toilet thế nào mà đầu đầy mồ hôi thế kia?”

Chu Tráng Tráng chỉ có thể nói: “Em táo bón.”

“Em không phải nói đi tiểu sao?” Mi Dịch khó hiểu. (Thế mà cũng ráng hỏi)

“Àn, thấy bồn cầu, cảm giác thân thiết, kim lòng không đậu đại tiện một cái.” Chu Tráng Tráng bình tĩnh trả lời.

Toàn bộ người trên bàn dung ánh mắt ai oán nhìn Mi Dịch, oán hận nàng vì cái gì muốn hỏi Chu Tráng Tráng những vấn đề mất hình tượng nữ nhân như vậy.

Đi một chút, khi trở về, Chu Tráng Tráng phát hiện trong bát mình có thêm nhiều thức ăn, lúc này sung sướng chuẩn bị ăn.

Chu Tráng Tráng đã ăn cá, Phó Dương Dương tuyệt đối không cho phép nàng lại ăn Thường Hoàng, thừa dịp Chu Tráng Tráng đang ăn đến sung sướng, bắt đầu một vòng công kích mới: “Đúng rồi Tráng Tráng, nghe nói mấy ngày trước đây Nguyệt Nguyệt đến tìm em. Con bé đó rất tùy hứng, lúc trở về mới nói với chúng tôi rằng nó đi tìm em bảo em đem Hải Nhĩ trả lại cho nó, cả nhà chúng tôi đều khiển trách nó, dù sao em cùng Hải Nhĩ mới là một đôi, nó cố chấp chen vào không tốt. Bất quá nó sau lại nói cho chúng tôi biết em không có tức giận, còn nói em sẽ hạnh phúc bên Hải Nhĩ, khiến nó đã hết hy vọng. Như vậy cũng tốt, về sau nếu nó lại đến tìm em, em cũng đừng lo lắng cho nó, trực tiếp nói cho nó là được.”

Thốt ra lời này, Hải Nhĩ thật vất vả uống chén rượu mới giải thích rõ ràng mọi chuyện, mắt thấy sẽ bị phá thất bại.

Hải Nhĩ duỗi tay chìa chìa Chu Tráng Tráng: “Em đã nói như vậy sao?”

“Nguyên gốc nói không phải như thế.” Chu Tráng Tráng oán hận nhóm người này vì cái gì nhất định phải nhằm ngay lúc miệng nàng đang ngấu nghiến phồng mang mà đặt vấn đề dưới tình huống này? Các người quá tàn ác rồi.

“Nguyệt Nguyệt con bé này mọi người cũng không phải không biết, từ nhỏ nói chuyện cứ thích bẻ cong sự thật, lúc còn nhỏ làm gãy cây lược của chị, xin lỗi thì có thể xong rồi, kết quả nó lại nói là chị đây làm gãy, còn nói chị nói xấu nó, aizz, nhỏ như vậy đã có tâm cơ, thật sự là. chất chất chất (tiếng chất lười) . . .” Nói đến này, Mi Dịch bỗng nhiên vỗ đầu, biểu tình có chút khoa trương: “Sai rồi sai rồi, oan uổng nó quá, bỗng nhiên nhớ tới lần đó không phải Nguyệt Nguyệt, mà là Dương Dương em nha, aizz, em xem trí nhớ chị nè, ngại quá, ngại quá.”

Tuy nói ngược ngùng nhưng ánh mắt công kích lại trực tiếp vọt tới Phó Dương Dương, Phó Dương Dương trên mặt xuất hiện một trận xấu hổ, nhưng đã biến hoá ngay tức khắc: “Chị Mi Dịch nếu đã nói là trí nhớ không tốt, chuyện này hẳn là cũng nhớ lắm đi, em cũng không nhớ cái lược gì hết.”

“Chuyện này chị chắc không nhớ lắm đâu.” Mi Dịch cười hi hi nói: “Lúc ấy bởi vì chuyện này, chị bị mẹ đánh cho mông sưng lên ba ngày, nào dám quên.”

Chu Tráng Tráng run lên, đi cả nhà Thường Hoàng quá hung tàn a!

Mới vừa ăn xong một chén địch đồ ăn, di động lại truyền tới cuộc gọi của Tả Nhất, Chu Tráng Tráng sợ Tả Nhất chạy tới tìm, lúc này lại đứng dậy: “Cái kia. em còn muốn đi toilet.” (nói thế phải vệ sinh hơn không?)

Trải qua cảnh vẫn đáp vừa rồi cùng Mi Dịch, không ai còn dám hỏi Chu Tráng Tráng vấn đề gì, kết quả là Chu Tráng Tráng có thể tự do rồi đi.

Bước nhanh chạy đến Tả Nhất bên kia, phát hiện trên mặt hắn tràn đầy không kiên nhẫn: “Sao lại đi lâu như vậy? Rơi vào đó mới vừa bò lên sao?”

“Anh quản trời quản đất thì kệ, còn quản tôi thời gian đi nhà xí, từ khi nào mà cho mình không phải là người ngoài?” Chu Tráng Tráng bắt nạt.

“Anh vốn không phải người ngoài, anh là bạn trai chuẩn của em.” Tả Nhất tiếp tục gấp thức ăn cho nàng, nhô cao sắp tràn đầy ra.

“Canh này rất thích hợp cho anh nè, uống đi.” Chu Tráng Tráng đem canh trong chén sứ trắng chuyển tới trước mặt Tả Nhất.

“Nga? Đây là canh gì?”

“Canh vương bát.” (vương bát: con rùa)

“.....”

Tả Nhất nuốt xuống khí, quyết định không so đo cùng tiểu nhân cũng như nữ nhân, chỉ nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong anh đưa em đi gặp các bạn anh, hôm nay là sinh nhật anh, bọn họ có tổ chức cho anh một bữa tiệc sinh nhật.”

“Tôi không đi, tôi còn có việc, anh lát nữa tự đi đi.” Chu Tráng Tráng cự tuyệt không lưu tình chút nào.

“Việc gì?” Tả Nhất truy vấn tới cùng: “Anh cùng em đi làm, xong xuôi lại theo anh tham gia tiệc sinh nhật.”

“Anh sao lại phiền như vậy a?” Chu Tráng Tráng nổi giận. (tự nhiên thấy tội tội Tả Nhất, bị từ chối thẳng thừng vậy mà bầm riết, tính ra cũng thật đáng cảm)

Tả Nhất ngay từ đầu phát giác ra có chút không thích hợp: “Em không phải là trong khoảng thời gian này đi tìm nam nhân đó?”

“Nếu đúng thì liên quan gì tới anh?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Nếu đúng, phải đưa anh đi gặp mặt hắn, anh sẽ cùng hắn so sánh, anh cũng không tin mình thua hắn.” Tả Nhất khí thế có đủ.

Chu Tráng Tráng đưa đáng người hắn cùng Thường Hoàng so sánh trong não, hình như là không thua kém bao nhiêu.

Bất quá, nếu Tả Nhất thực cùng Thường Hoàng gặp mặt, kia có thể còn rối loạn hơn 2012, Chu Tráng Tráng kiên quyết không thể làm cho chuyện này phát sinh, lúc này phủ nhận: “Không, không có nam nhân nào hết.”

Cùng Tả Nhất ngồi một tí, ăn xong thức ăn trong bát lại lấy cốc đi toilet chạy về bên Hải Nhĩ, sau một lúc lại giờ trò cũ chạy về bên Tả Nhất, vòng đi vòng lại vài lần.

Nhưng ngày bão bắt ngờ, dạ dày không thích ứng nổi chủng loại thức ăn, Chu Tráng Tráng qua lại ăn hai bàn, ăn quá nhiều, dạ dày có ý kiến, lần này là thật sự muốn đi WC.

Ở toilet bùm bụp rào rào huyên não hồi lâu, rốt cục đi ra, nhưng vừa lộ mặt ra tới liền gặp Tả Nhất.

“Anh làm gì lại đứng trước WC nữ chứ, biến thái!” Chu Tráng Tráng tức giận.

“Anh đến xem em rốt cuộc có ở trong toilet nữ hay không.” Tả Nhất nói.

“Kết quả sao?”

“Kết quả . . . em đi WC thanh âm thật lớn.”

“ ”

Nếu đều đã đến WC, Tả Nhất cũng không đến không, vào WC nam, bắt Chu Tráng Tráng ở bên ngoài toilet chờ hẩn.

“Tôi cũng không phải biến thái, sao phải chờ anh ở đây chứ!” Chu Tráng Tráng không muốn.

Tả Nhất lại cúi đầu, uy hiếp nói: “Nếu em không đợi, anh lại sẽ giống như lần trước, hôn cho em trời đen kịt.”

Uy hiếp này thật là đúng chỗ, Chu Tráng Tráng chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

Đợi sau khi Tả Nhất đi vào, Chu Tráng Tráng cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chạy tới chạy lui như vậy không phải biện pháp hay, liền gọi điện thoại cho Hải Nhĩ, nói với hẩn mình không thoải mái, đi về trước, Hải Nhĩ quan tâm vài câu, không lay chuyển được nàng, liền đáp ứng.

Buông điện thoại, mới vừa thở phào ra, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Chu Tráng Tráng, thói quen một chân đứng hai thuyền em vẫn chưa sửa sao?”

Chu Tráng Tráng chậm rãi quay đầu lại, thấy người từng là huấn luyện viên, từng là bạn trai, hiện là sĩ quan đang tại ngũ với khuôn mặt âm lãnh – Thường Hoàng đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Bởi vì sự thật là quá mức bất ngờ, lập tức khiến khuôn mặt Chu Tráng Tráng vắn vẹo, biểu tình vô cùng dữ tợn: “Anh anh anh anh anh”

“Anh” mất nửa ngày cũng không moi ra sau từ “Anh” được một câu cho rõ ràng.

“Tên đó rốt cuộc là ai? Em lúc quen tôi lại lén lút sau lưng tôi với Hải Nhĩ, hiện tại cùng Hải Nhĩ kết giao lại sau lưng Hải Nhĩ vụng trộm cùng hẩn ta, Chu Tráng Tráng, tôi thật đúng là xem thường em!”

Ồ trong mắt Chu Tráng Tráng giờ phút này Thường Hoàng vô cùng xa lạ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày Thường Hoàng sẽ có thái độ này đối với chính mình.

Nhưng hết thấy đều chỉ tại nàng gieo gió gặt bão, cho nên Chu Tráng Tráng cũng không oán hận, chính là mắt lại bắt đầu thấy chua xót.

“Sao lại không nói lời nào? Ngầm thừa nhận sao? Chu Tráng Tráng cứ thích giả vờ đáng thương thế mãi sao?” Thường Hoàng tiếp tục công kích.

“Cho dù em giải thích với anh, anh hiện tại sẽ tin em sao?” Chu Tráng Tráng hỏi lại, ánh mắt trong veo.

Thường Hoàng im lặng, sau đó cất giọng khàn khàn: “Em còn muốn tôi tin tưởng em như thế nào đây?”

Câu nói này xiết chặt trái tim Chu Tráng Tráng, nếu Thường Hoàng mắng nàng, đánh nàng, vũ nhục nàng, có thể nàng còn cảm thấy dễ chịu hơn chút, nhưng Thường Hoàng cất giọng khàn khàn nói ra những tổn thương trong lòng mình, cái này còn làm nàng khó chịu hơn đâm một con dao vào trái tim mình.

“Xin lỗi.” Chu Tráng Tráng nhận lỗi. Nàng thật lòng xin lỗi hẳn.

Thường Hoàng chậm rãi hít sâu, ngăn chặn cảm xúc trong lòng: “Em không cần xin lỗi tôi, hiện tại em bên cạnh ai không liên quan gì tôi, nhưng nếu em thương tổn Hải Nhĩ, tôi sẽ không tha thứ cho em.”

“Em cùng Hải Nhĩ cũng không có gì hết.” Chu Tráng Tráng giải thích.

“Em phải bên cạnh nó.” Thường Hoàng giọng nói cương quyết.

“Đây là có ý gì?” Chu Tráng Tráng khó hiểu: “Cái gì gọi là em phải bên cạnh Hải Nhĩ? Em quen ai đó là tự do của em, em đương nhiên có thể lựa chọn.”

“Em lúc trước không phải nghe theo trái tim mình lựa chọn Hải Nhĩ sao, như vậy thì cứ vui vẻ bên cạnh nó đi.” Sự huấn luyện trong quân đội làm cho Thường Hoàng càng thêm rắn rỏi, phong độ.

“Buổi tối hôm đó, em cùng Hải Nhĩ lên núi, cũng không có làm bất cứ chuyện sai trái gì, bất quá chỉ là muốn sắp xếp cảm xúc của hai người. Mà nếu ngay cả như vậy, lúc ấy em cũng thừa nhận việc làm của mình cùng sự kính trọng của người khác, em cũng sẵn sàng chịu sự chỉ rủa cùng chỉ trích của mọi người. Nhưng em và Hải Nhĩ, rõ ràng hai đứa em là không có khả năng thành đôi được, quan hệ thích hợp với bọn em chỉ có thể mãi mãi là bạn bè. Về sau, anh ấy sẽ tìm được một cô gái khác thích hợp với mình hơn, em cũng sẽ tìm một anh chàng thích hợp của mình, cái đó đều là chuyện riêng của bọn em, anh có quyền gì quyết định chứ?” Chu Tráng Tráng lớn tiếng nói.

“Muốn tôi lặp lại lần nữa sao?” Thường Hoàng bước tới gần Chu Tráng Tráng, thanh âm phát ra càng lạnh như băng, nhưng hàn băng kia dưới áp lực hùng lực như lò lửa, rét lạnh cùng lửa cháy kết hợp lại, quý dị khiến người ta phải lo lắng: “Tôi chỉ cho phép em bên cạnh Hải Nhĩ, còn những tên con trai khác đều không thể, tôi buông tay em không phải vì đem em tặng cho người khác!”

Chu Tráng Tráng bị khí thế cường đại từ hán áp đảo, há mồm một lúc lâu, lại nói không ra lời.

“Tên vừa rồi, rốt cuộc em có quan hệ gì với hắn?” Thường Hoàng ngay sau đó hỏi.

“Không. Không có quan hệ gì.” Lá gan Chu Tráng Tráng đã có chút bị hù dọa, tiếng nói chuyện cũng đáp đáp.

“Vậy em mau giải thích cho tôi, cái gì gọi là ‘giống như lần trước, hôn cho em trời đen kịt luôn’, Chu Tráng Tráng em nói rõ ràng cho tôi!” Thường Hoàng cũng không có lộ ra hàm răng trắng sáng, nhưng nhìn bộ dáng kia lại như đang muốn ăn thịt người ta.

Chu Tráng Tráng đang muốn giải thích, bỗng nhiên tiếng Tả Nhất ở phía sau vang lên: “Tôi hôn cô gái của tôi, có cái gì cần phải giải thích?”

Chu Tráng Tráng dạ dày lại bắt đầu cuộn cuộn, thật là đúng lúc, hai quả mìn gặp nhau có thể có một trận tranh đấu nha.

Tả Nhất từ từ đi đến bên cạnh Chu Tráng Tráng, bỗng nhiên duỗi tay, ôm lấy bà vai Chu Tráng Tráng vào lòng, đối mặt Thường Hoàng dùng miệng khiêu khích nói: “Người là ai? Người là bạn trai Chu Tráng Tráng à?”

“Vậy còn người? Người là bạn trai cô ấy?” Ánh mắt Thường Hoàng vẫn nhìn bàn tay Tả Nhất đặt trên vai Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng vừa giãy dụa vừa quan sát — nếu ánh mắt Thường Hoàng là súng, tay kia của đồng chí Tả Nhất đã sớm bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi.

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Tả Nhất ánh mắt tiếp tục khiêu khích.

“Nói chuyện nhảm nhí!” Chu Tráng Tráng cố gắng muốn giãy khỏi cánh tay Tả Nhất, nhưng làm sao đấu lại một tên con trai?

“Cái hôn kia là chuyện gì xảy ra?” Thường Hoàng hỏi. Nếu ở trong thế giới tranh chấp biếm giờ phút này cảnh nền phía sau hán hán là một mảnh hắc ám.

“Đôi ta tình đến dào dạt sâu sắc không thể tự kiềm chế, liền hôn thôi.” Tả Nhất còn tiếp tục không sợ chết khiêu khích.

“Không phải, là bị hán cưỡng ép!” Chu Tráng Tráng vội giải thích.

Thường Hoàng bình tĩnh nói: “Nhóc con, nơi bàn tay đưa ngăn ngừa của người đặt lên, là nữ nhân của ta.” (Q: Tuyên bố chủ quyền rồi kia)

Nói xong, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, Thường Hoàng như một mũi tên rời dây cung lao nhanh về phía Tả Nhất, đầu tiên là ném cánh tay đang ôm Chu Tráng Tráng ra, tiếp theo kéo Chu Tráng Tráng đến bên cạnh, sau đó một quyền đâm vào miệng “tình đến dào dạt sâu sắc không thể tự kiềm chế, liền hôn Chu Tráng Tráng” của Tả Nhất, theo sau lại là một cú lên gối vào bụng Tả Nhất.

Bởi vì hoàn toàn không có báo trước, hơn nữa người nọ xuất thân bộ đội, đánh nhau gì đó hoàn toàn là bậc cao thủ, Tả Nhất dù có lợi hại như thế nào đi nữa, khi gặp tập kích đột ngột sau cũng không có lực trả đòn, chỉ có thể bị yếu thế.

“Đừng đánh! Đây là hôn lễ người ta a! Mau dừng tay, hòa khí phát tài, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện, chẳng hạn quán lẩu gì đó cũng được, tôi mời khách!” Chu Tráng Tráng gấp đến độ giống bánh nướng trên chảo nóng, đều sắp thiêu khô thành sb rồi. (Q: chả biết sb là viết tắt của từ gì nữa)

Nhưng hai người kia còn đang tại tiếp tục dồn lực đánh, làm sao đem lời nàng nói nghe vào tai.

Chu Tráng Tráng không làm sao được, mắt thấy người vây quanh ngày càng đông, mắt thấy bọn họ sẽ đoạt đi hào quang của cô dâu chủ rể, quyết định thật nhanh, chạy vào trong toilet, cầm lấy thùng để lau dọn vệ sinh, đồ đầy nước xách ra ngoài, đối với người hiểu biết nhìn hai người kia đang dây dưa là biết đánh nhau, còn người nào không biết còn tưởng rằng hai tên GAY quần quýt.

“Ào” một âm thanh tinh tú vang lên, hai người rớt cục tách ra.

Không dễ dàng a, ở đây nếu có hủ nữ đi ngang qua, Chu Tráng Tráng không chừng đã bị chỉ trích là ác nữ đã phá hư cảnh hay nam x nam.

Thường Hoàng cả người ướt đầm đứng lên, nhìn về phía Chu Tráng Tráng, ánh mắt bốc hỏa: “Em thấy hấn đánh không lại tôi nên nghĩ cách giúp hấn sao?”

Cả người Tà Nhất đồng dạng ướt đầm vừa đứng dậy, nhìn về phía Chu Tráng Tráng, ánh mắt kiêu ngạo đổi thành cảm động: “Ay, Chu Tráng Tráng, nhìn không ra em vẫn là rất quan tâm anh nha.”

Chu Tráng Tráng vạn phần ủy khuất, nếu không phải ni cô bắt buộc ăn chay, nàng nhất định đi cạo đầu làm ni cô để minh oan — nàng không có giúp ai, hoàn toàn không có ý giúp ai hết a!

Ngay lúc sự việc không biết phải chấm dứt như thế nào, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi, điện thoại hiển thị là Hải Nhĩ, sau khi kết nối định nhờ Hải Nhĩ lại đây hỗ trợ giải thích, chưa kịp lên tiếng thì bên kia giọng Mi Dịch lo lắng truyền đến: “Tráng Tráng em ở đâu vậy, mau quay lại, Hải Nhĩ đã xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào, Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chu Tráng Tráng vừa nghe thấy liền giống như một tiếng sấm bổ vào đỉnh đầu, nhất thời sợ ngây người, không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp kéo tay Thường Hoàng, chạy hướng ra ngoài.

Hải Nhĩ đã được Mi Dịch và Tần Trung đỡ vào trong xe trước cửa khách sạn, Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng cũng leo lên, nhìn thấy Hải Nhĩ hôn mê sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, Thường Hoàng cau mày, hỏi: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, ngay khi hai đứa rời đi không bao lâu, Hải Nhĩ bỗng nhiên ôm ngực, đau đến không nói nổi, hơi thở cũng suy yếu, theo chị thấy, khẳng định là do chén rượu ban nãy gây ra tai họa này, Di nhỏ không phải dặn đi dặn lại với chúng ta là không thể cho nó uống rượu sao, em xem có việc gì không?” Mi dịch lo lắng lái xe, đã vượt ba cái đèn đỏ trên đường rồi. (Tội nghiệp HN, sao lại hành hạ bản thân khổ như vậy chứ)

Chu Tráng Tráng gắt gao nắm quần áo, các đốt ngón tay trắng bệch. Hải Nhĩ Hải Nhĩ, anh ngàn vạn lần đừng có việc gì ah.

Mới vừa thấy Chu Tráng Tráng nắm tay Thường Hoàng chạy tới, Phó Dương Dương trên mặt dĩ nhiên hiện lên một tia âm u, giờ phút này bình tĩnh, nói: “Tráng Tráng, đừng lo lắng, cát nhân đều có thiên tướng (người hiền đều có trời phù hộ), em xem em đối với Hải Nhĩ khẩn trương như vậy, tay siết chặt cũng sắp đứt rồi, nhưng cũng đừng quá hoảng hốt.”

Chu Tráng Tráng đương nhiên hiểu được tâm tư Phó Dương Dương, lời này bất quá là muốn nói cho Thường Hoàng nghe, để hấn thấy rõ sự quan tâm của nàng đối với Hải Nhĩ, khiến cho hấn tiếp tục hiểu lầm.

Nhưng Chu Tráng Tráng không thèm đếm xỉa tới Phó Dương Dương muốn làm gì, phía trước một sinh mệnh, tình yêu gì đó đều quá nhỏ bé. (Ta thích câu này lắm nha vì quá chuẩn)

Huống chi, Chu Tráng Tráng tin tưởng, trong tình huống thế này, Thường Hoàng sẽ không chú tâm vào hiểu lầm gì đó.

Không có lý do nào khác, Chu Tráng Tráng chính là tin tưởng hấn như vậy.

Phó Dương Dương mắt thấy lời nói ra không có hiệu quả gì, suy nghĩ, lại duỗi tay ra cầm lấy tay Chu Tráng Tráng, ngữ khí rất ôn nhu: “Tráng Tráng, quan hệ của em với Hải Nhĩ đã tốt như vậy, sau khi Hải Nhĩ nhập viện sẽ phiền toái em chiếu cố rồi, cho nên hiện tại em ngàn vạn lần đừng hoảng loạn.”

Chu Tráng Tráng không có nghe thấy lời nàng, chỉ cảm thấy cái tay kia, lạnh và bóng nhờn, khiến nàng cực kỳ không thoải mái.

Đúng lúc này, Thường Hoàng bỗng nhiên nói với Mi Dịch: “Dừng xe.”

“Cái gì?” Mi Dịch vừa vội lại hoảng, nhất thời không lĩnh ngộ được ý đồ của Thường Hoàng.

“Nghe lời cậu ấy nói đi.” Tần Trung nói Mi Định.

Thấy hai nam nhân có tiếng nói nhất trong nhà đều đã lên tiếng thế rồi, Mi Định cũng không nhiều lời, chân đạp phanh dừng lại.

Thường Hoàng mở cửa xe, bình tĩnh nói với Phó Dương Dương: “Em đi về trước đi, ở đây không phiền em.” (Haha, đáng đời, ai bảo lắm lời làm chi?)

Phó Dương Dương chịu khuất nhục này, trên mặt phủ đầy màu đỏ, vẫn khẽ động khóe miệng, lộ ra cái mỉm cười: “Thường Hoàng, Hải Nhi bệnh thành như vậy, em đương nhiên muốn đi theo chiếu cố cậu ấy.”

“Tôi nói, không phiền toái.” Thường Hoàng mắt sắc lạnh, rất kiên định. (Thích anh là vì đó đó)

Phó Dương Dương cắn môi dưới, hiểu được cứ dùng dần mãi chỉ thiệt cho mình thôi, lúc này xuống xe, như cũ mỉm cười: “Như vậy, có cần gì thì cứ đến gặp em, cứ việc tìm em nha.”

Ngay khoảnh khắc xe chạy đi, Chu Tráng Tráng cảm giác được ánh mắt oán độc vô thanh vô tức của Phó Dương Dương chiếu về phía mình, lạnh đến máu nòng muốn đông lại.

“Sớm nên bắt cô ta xuống xe mới phải, cả ngày chỉ biết giả làm tiểu bạch thỏ, ngày nào đó nếu dám trêu chọc chị, nhất định lột da ả ra, xem cô ta còn giả vờ thế nào!” Mi Định biến tức giận thành sức mạnh nhấn chân ga chạy một mạch đến bệnh viện, đưa Hải Nhi đưa vào phòng cấp cứu.

Trải qua một hồi chờ đợi dài vô, rốt cuộc bác sĩ đi ra cho bọn họ hay Hải Nhi đã con nguy hiểm, chẳng qua cần phải nằm viện để theo dõi: “Cậu ấy vốn bị bệnh tim bẩm sinh, sao còn uống rượu? Còn có, tim cậu ta đã muốn suy yếu lắm rồi, các người bình thường nhất định phải chú ý cậu ta nhiều hơn mới được.”

Mẹ Hải Nhi đang ở thành phố khác bàn chuyện làm ăn, không thể bỏ dở, hiện tại chưa thể về ngay, chỉ có thể ủy thác mấy đứa cháu chăm nom dùm.

Qua phân công, Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng trực ban đêm, Mi Định cùng Tần Trung sáng mai đến thay.

Trong phòng bệnh im ắng, Chu Tráng Tráng và Thường Hoàng mỗi người ngồi một bên giường săn sóc Hải Nhi.

Hải Nhi có tỉnh qua một lần, nhìn thấy bọn họ nở ra nụ cười suy yếu, nói: “Cuối cùng cũng tốt đẹp rồi, nếu không anh áy náy chết đi được.”

“Nói cái gì chết với sống, nói bậy, nói bậy.” Ở trong bệnh viện, Chu Tráng Tráng vô cùng mê tín.

“Đừng nhiều lời, nghỉ ngơi cho tốt vào, muốn ăn cái gì không, anh đi mua.” Thường Hoàng nói.

“Em muốn ăn chút cháo, anh đi mua giúp em một bát đi.” Hải Nhi nói.

Chờ Thường Hoàng đi rồi, Hải Nhi bỗng nói: “Thấy không, anh họ đối với em tình vẫn còn chưa dứt.”

“Cái gì tình còn chưa dứt, có phải thiện nữ u hồn đâu, anh nhiều chuyện quá, đừng nghĩ nhiều, quan trọng hơn hết là an tâm dưỡng bệnh.” Chu Tráng Tráng mặt đỏ.

“Bệnh này của anh, có cái gì cần dưỡng tốt chứ?” Hải Nhi bỗng nhiên có chút thờ dãi.

Chu Tráng Tráng gạt mình, vội hỏi: “Anh đang nói gì vậy? Bị bệnh sao lại không tịnh dưỡng chứ?”

Hải Nhi nở nụ cười: “Ý của anh là, bệnh này của anh, từ đó đến giờ đều như vậy, không có gì nghiêm trọng, không cần chú ý quá nhiều.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng thân thể của chính mình dù sao phải tự biết chú ý.” Chu Tráng Tráng thờ phào.

Nàng sợ hãi nhất là Hải Nhi biết chuyện bản thân hẳn không thể sống hơn 30 tuổi, điều đó thật tàn nhẫn biết bao. (Ta người đọc còn thấy tàn nhẫn huống chi bản thân anh, TTK ngược anh í mà)

“Tráng Tráng, anh cũng không biết Nguyệt Nguyệt nói gì với em, nhưng anh họ chưa từng đem Dương Dương trở thành bạn gái, Dương Dương cách vài ngày lại chạy đến khách sạn nơi bọn họ đang trụ, nhưng mỗi lần anh họ đều diện có bận rộn việc huấn luyện, cũng không có gặp cô ấy, cho nên em đừng bao giờ hiểu lầm” Hải Nhi dốc lòng vì hai người coi bỏ nghi hoặc.

“Hải Nhi, em muốn hỏi anh một điều.” Có lẽ bởi vì trong phòng bệnh quá mức an tĩnh, Chu Tráng Tráng cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề mình thắc mắc đã lâu: “Trước lúc nghỉ hè anh từng nói em hãy chờ anh đến theo đuổi em, nhưng bây giờ vì sao anh lại muốn tác hợp cho em với Thường Hoàng?”

“Tráng Tráng. Em đây là giọng điệu ai oán sao?”

“. Anh suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Một trận gió lạnh từ ngoài cửa sổ lùa vào, Hải Nhi ho khụ lên, Chu Tráng Tráng vội chạy qua đóng cửa sổ, xoay người nhưng lại nhìn thấy Hải Nhi dưới ánh đèn, nhẹ giọng nói: “Đó là bởi vì anh cảm thấy, so với anh, anh họ càng có thể cho em nhiều hạnh phúc, hơn nữa, em kỳ thật cũng ý thức được tình

cảm của chính mình đối với anh họ đúng không? Một khi đã như vậy, anh vì cái gì người bắt nhân chen ngang chứ?”

Chu Tráng Tráng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại không tìm ra được sơ hở nào trong lời nói.

“Tốt lắm Tráng Tráng, đừng nghĩ lung tung, điểm đáng yêu nhất của em chính là thần kinh đơn giản, giữ nguyên ưu điểm này bên cạnh anh họ đi.” Hải Nhĩ đem mền đắp lên người, nhắm mắt lại, mộng chu công.

Kết quả cháo mua về cũng không ăn, điều này khiến Chu Tráng Tráng nghi Hải Nhĩ vừa rồi là cố ý muốn Thường Hoàng đi ra ngoài để nói chuyện riêng với nàng.

Người muốn ngủ, Chu Tráng Tráng cũng không cố theo hỏi.

Giờ phút này còn một vấn đề khác cần hai người giải quyết.

“Cái kia, anh đi ngủ trước hay là em ngủ trước?” Chu Tráng Tráng cẩn thận mở miệng hỏi.

“Tùy ý, nếu em muốn ngủ cùng tôi, tôi cũng không có ý kiến.” Thường Hoàng tựa hồ còn giận Chu Tráng Tráng, mặc dù vậy, vẫn dùng giọng điệu bất hảo như cũ chiếm tiện nghi nàng.

“Em chỉ là. Quên đi.” Chu Tráng Tráng biết rõ mình không tài nào đấu lại Thường Hoàng, liền leo lên sô pha, nói: “Em ngủ trước, từ nửa đêm đến sáng anh gọi em dậy, em thay ca cho anh.”

Thường Hoàng căn bản không thèm để ý nàng, ngồi ở trên ghế bắt đầu nghịch di động.

Chu Tráng Tráng thở dài, ngáp một cái, bắt đầu mộng chu công.

Chu Tráng Tráng không hổ là Chu Tráng Tráng. Trong tình huống thế này mà còn có thể nằm mơ, mơ mình bị một con báo vồ lấy, con báo kia cũng lạ, hét lớn một tiếng “Ta phải ăn miệng heo”, tiếp theo cứ thế bắt đầu cắn miệng nàng. Chu Tráng Tráng nổi điên, đá văng, chân đạp vào mặt nó, mắng: “Ngươi mới là miệng heo! Cha mẹ ngươi cả nhà ngươi mới là miệng heo!” Con báo kia bị mắng sợ run, sau đó – suy xét, bỗng nhiên nhìn thấu hồng trần, đem bộ lông chính mình cởi ra. Đặt ở trên mặt đất, xoay người, ở trong gió đêm hiu quạnh càng đi càng xa, mà trên lưng trần của nó có khắc bốn chữ to — ”Tĩnh trung báo quốc”. Chu Tráng Tráng vừa thấy da lông kia trên mặt đất, vội nhặt lên đắp cho chính mình, nhiệt tình ấm áp kia, chẳng bận tâm gì nữa.

Sau giấc mộng kỳ dị này, mở mắt ra, lại phát hiện trời đã sáng.

Ngoài ra, còn có hai cái phát hiện nữa.

Một, cái áo đắp trên người là áo khoác Thường Hoàng.

Hai, khoé mép Thường Hoàng có dấu hồng nhạt lơ mờ, giống như dấu ngón chân nha.

Hoá ra con báo trong mộng tối qua là Thường Hoàng sao? Chu Tráng Tráng đánh cái rùng mình, chị em ơi, nàng cứ nhiên dùng ngón chân mà đạp miệng Thường Hoàng, sống không được rồi, sống không được rồi.

Đang lo lắng sợ hãi nhưng Chu Tráng Tráng còn muốn hỏi một vấn đề khác, “Hey, anh, sao không đánh thức em dậy?”

“Tôi khinh thường gọi em” Thường Hoàng sờ sờ râu lúng phúng của mình, tiếp tục chơi trò chơi trên di động.

“Anh đã không thèm gọi em. Sao còn nói chuyện với em làm gì?” Chu Tráng Tráng đương nhiên hiểu Thường Hoàng đây là muốn cho nàng ngủ nhiều thêm chút nữa, nhưng mỗi một chuyện tốt từ miệng hần thốt ra đều đặc biệt khiến cho người ta sinh ra loại dục vọng muốn tranh cãi.

“Mới sáng sớm thức dậy em đã ngứa da đi, Chu Tráng Tráng, chuyện ngày hôm qua tôi còn chưa tính sổ coi em, em cũng đừng đổ dầu vào lửa thêm nữa.” Thường Hoàng cảnh cáo.

“Chuyện ngày hôm qua em hoàn toàn bị oan, người kia là anh trai của học trò em dạy hè, cũng không biết phát bệnh gì theo đến đây.” Chu Tráng Tráng giải thích.

Nhưng Thường Hoàng lại che hai tai lại là lớn: “Tôi không nghe tôi không nghe tôi chính là không nghe”, sau đó lại nói ngay: “Anh trai học trò. Người ta ở đây ra đây em chạy tới hôn đến trời đen kịt cho anh, Chu Tráng Tráng chính em tự nói xem đáng đánh đòn không?” (í anh là: hôn tới mức đó mà nói ko có quan hệ gì, ai cũng hôn được chắc? Anh í ăn dấm cái hôn này lâu lắm rồi đó)

Chu Tráng Tráng đang muốn đánh trả, Mi Định cùng Tần Trung đi vào đến, nói: “Hai người bọn em đúng là oan gia, cũng không nhìn xem đây là đâu mà ầm ĩ, đây là bệnh viện. Muốn ầm ĩ tự về nhà cãi đi.”

Cứ như vậy, Thường Hoàng cùng Chu Tráng Tráng bị đuổi đi.

Thời gian còn khá sớm, mùi thuốc lá lan toả từ những người dậy sớm đi trên đường, tất cả sự vật sự việc đều trong uể oải dần thanh tỉnh, cả thế giới trong khoảnh khắc này hoàn toàn mới mẻ.

Chu Tráng Tráng hít sâu bầu không, duỗi cái thắt lưng mỗi một, còn chưa duỗi xong, Thường Hoảng vươn cánh tay. Kẹp lấy đầu nàng, kéo nàng đi đến quán điểm tâm phía trước.

“Làm cái gì vậy! Đầu đầu sắp bị chặt đứt rồi nè!” Chu Tráng Tráng giãy dụa.

Giãy dụa không có hiệu quả. Thường Hoảng đem Chu Tráng Tráng vào tiệm điểm tâm, gọi bánh quẩy, bánh rán, sữa đậu nành, bánh bao gì đó đầy bàn, đón lấy ánh mắt nhìn thức ăn đến chảy nước miếng của Chu Tráng Tráng, hỏi: “Có cái gì muốn nói, nói đi?”

Nghe vậy, Chu Tráng Tráng đặc biệt ngưng ngưng cúi đầu, nói một câu theo vừa rồi cũng rất muốn nói trong lời nói: “Cái kia bên miệng anh Là dấu ngón chân của em phải không?”

Thường Hoảng: “.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hai người lúc này trầm mặc, Thường Hoảng dùng quãng thời gian im lặng này để chôn vùi chuyện cái dấu ngón chân trên mặt kia mà Chu Tráng Tráng vừa hỏi.

“Tôi chỉ là, cái tên bị tôi đánh ngã kia, em cùng hắn rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Thường Hoảng yêu cầu: “Em tốt nhất nên chủ động khai báo đi.”

Tự thú sẽ được khoan dung, chống đối sẽ bị trừng trị nghiêm khắc? Coi nàng là tội phạm sao? Chu Tráng Tráng buồn bực.

“Em nói lần này là lần cuối, người kia không có một chút quan hệ nào với em! Hắn không phải là bạn trai gì của em hết!” Chu Tráng Tráng giơ ba ngón tay, bắt đầu thề: “Nếu em dám nói dối, kiếp sau sẽ không được ăn no!”

Đối với Chu Tráng Tráng mà nói, lời thề này có thể nói còn tàn nhẫn hơn sét đánh, ngũ mã phanh thây gì gì đó, cho nên nàng cho rằng hắn chắc hẳn sẽ tin tưởng.

Đáng tiếc –

Thường Hoảng nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, bình tĩnh thốt ra: “Lúc trước em cũng nói tôi không phải bạn trai em.”

“Lúc đầu đúng là không phải mà!” Chu Tráng Tráng cảm giác ủy khuất sâu sắc.

“Không phải là bạn trai, em còn theo tôi đi hẹn hò?”

“Đó là anh ép em!”

“Không phải bạn trai, em mà còn dùng thẻ tín dụng của tôi.”

“Đó là anh kiên quyết đưa em xài!”

“Không phải bạn trai, em còn để cho tôi hôn em.”

“Đó là anh cưỡng ép!”

“Xem, em tới bây giờ còn đang nói dối.”

“.”

Chu Tráng Tráng che ngực, cố gắng đem ngum máu nuốt vào bụng. Con bà nó, lâu ngày không gặp mặt, đều quên sức chiến đấu mạnh mẽ của Thường Hoảng.

“Mặc kệ em trước kia với hắn như thế nào, hiện tại lập tức chấm dứt.” Thường Hoảng ngữ khí lạnh lẽo không có nửa điểm đùa giỡn: “Chu Tráng Tráng, đừng trách tôi không có việc gì cảnh cáo em, em hoặc là chặt đứt quan hệ với hắn, hoặc là tự chặt đứt hai chân mình đi.”

Chu Tráng Tráng dùng ánh mắt hỏi: “Sir ah (thưa ngài), pháp luật xã hội, không được bạo lực như vậy đâu a?”

Thường Hoàng dùng ánh mắt trả lời: “Không làm theo lời tôi, em có thể thử xem sao.”

Chu Tráng Tráng không dám tiến hành trao đổi ánh mắt với hấn nữa, chỉ đành cúi đầu cắn bánh quẩy.

“Chiều nay anh phải lên máy bay đi rồi, em đừng cho là tôi không ở đây thì có thể muốn làm gì thì làm, tôi tuy rằng người không ở đây, nhưng tai mắt đều ở khắp mọi nơi.” Thường Hoàng tuy là nói như vậy, nhưng vẫn nhìn không được gấp bánh bao thịt nhét vào miệng Chu Tráng Tráng.

“Nhanh như vậy?” Chu Tráng Tráng buột miệng, trong lòng có chút chua xót.

“Em nói gì?” Chu Tráng Tráng ngậm bánh bao nói chuyện, Thường Hoàng đương nhiên nghe không rõ.

Chu Tráng Tráng lắc đầu, không nói lại lần thứ hai.

Có Chu Tráng Tráng, một bàn lớn điểm tâm rất nhanh đã ăn xong, đó là chuyện hoàn toàn dễ hiểu.

Buồng đưa, Thường Hoàng đứng dậy kéo lưng áo Chu Tráng Tráng kéo đi, đem nạng đẩy vào xe taxi, đi thẳng đến khách sạn cạnh sân bay.

Tới cửa khách sạn, Chu Tráng Tráng lui vào trong góc xe, làm sao cũng chẳng dám xuống xe, giọng run run nói: “Anh lại muốn làm gì?”

Không có biện pháp, trải qua sự kiện khách sạn lần trước, Chu Tráng Tráng thấy hai chữ “Khách Sạn” là chân mềm nhũn.

“Mặt em chưa rửa cũng chưa đánh răng, tôi có thể làm gì em? Tôi Thường Hoàng không phải là người khẩu vị nặng như vậy!” Thường Hoàng nói xong liền kéo Chu Tráng Tráng ra khỏi xe, lôi thẳng vào khách sạn: “Quần áo tôi đều ở trong này, giúp tôi thu thập mọi thứ, buổi chiều tôi rời đi.”

Chỉ có vài thứ đồ đạc, không thể tự mình thu thập sao? Chu Tráng Tráng lại buồn bực .

Quả nhiên, đi vào phòng thu dọn không đến ba phút, hết thảy đều chuẩn bị xong xuôi. Chu Tráng Tráng kéo căng cánh tay, nói với Thường Hoàng đang ngồi trên giường xem TV: “Đều thu xếp xong rồi.”

“Vậy lại đây ngồi đi.” Thường Hoàng vỗ vỗ chỗ bên người.

Chu Tráng Tráng lắc đầu, lui vào góc tường.

“Tôi đã nói tôi không có khẩu vị nặng như vậy.” Thường Hoàng cười nhạo: “Chu Tráng Tráng, em thật sự tưởng rằng bản thân không có lúc nào là không toả ra hormone nữ tính sao?”

Tuy rằng là phép khích tướng, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn bất hạnh trúng kế, đi qua, ngồi xuống giường.

Dĩ nhiên là xem TV chẳng thể vào, Chu Tráng Tráng đầu óc chưa từng suy nghĩ nhiều lại bắt đầu rối loạn, loạn đến chịu không nổi, rốt cục hỏi: “Thường Hoàng, chúng ta bây giờ coi như là cái gì đâu?”

Thường Hoàng không trực tiếp trả lời: “Em cảm thấy chúng ta giống cái gì?”

“Em cũng không biết.” Chu Tráng Tráng gục đầu xuống: “Anh không phải còn đang hận em sao?”

“Em thật cảm thấy điều này quan trọng sao?” Thường Hoàng hỏi lại.

Chu Tráng Tráng đầu cúi càng thấp: “Em cùng Hải Nhĩ, thật sự không có khả năng.”

“Em nói cho tôi biết điều này là có ý gì?” Thường Hoàng cười lạnh: “Em cùng nó không có khả năng, sẽ trở lại tìm tôi sao?”

Trái tim Chu Tráng Tráng vừa bị thu lại, nuốt nước miếng, gian nan nói: “Anh rốt cuộc muốn em như thế nào?”

Thường Hoàng trầm mặc hồi lâu, lâu đến Chu Tráng Tráng nghĩ rằng hấn sẽ không trả lời thì mới nói: “Tôi muốn, còn có ích gì sao?”

Trái tim Chu Tráng Tráng lại bị tóm càng chặt, Thường Hoàng cũng không quên những thương tổn nạng gây ra, đúng vậy, sao có thể quên hết đây?

Ngay thời khắc nàng cô đơn, một con bàn tay to bỗng nhiên quán lấy lên thắt lưng nàng, tiếp theo một lực mạnh mẽ đem Chu Tráng Tráng đẩy nằm ngã xuống giường.

Thường Hoàng thuận thế lật người, đem nạng đè bên dưới. (chết TT, vào hang cọp rồi)

Tuy là ban ngày, nhưng rèm cửa trong phòng đã kéo xuống, ánh sáng mỏng manh, Chu Tráng Tráng nhìn không rõ khuôn mặt Thường Hoàng, chỉ cảm thấy ánh mắt hấn kia, đen đến đau thương: “Em muốn bên cạnh Hải Nhĩ, tôi sẽ tác thành cho em, tôi rất thích em, rất yêu em, cũng sẽ tác thành cho em. Nhưng bây giờ em lại nói cho tôi biết, không cảm giác, em bên cạnh nó không có cảm giác, Chu Tráng Tráng, em quá khi dễ người.”

Chu Tráng Tráng cảm thấy trái tim mình đã bị vắt kiệt, nặn ra máu loãng, nước mắt nàng theo bên tai chảy xuống, nhỏ giọt rơi xuống gối, loang một mảng

lớn, thanh âm trầm trọng

Nàng không có quyền mở miệng, không có tư cách nói năng gì.

Nguyên lai, nàng mới là hồn đản trong hồn đản.

Chu Tráng Tráng cứ nhìn Thường Hoàng như vậy, nhìn hấn đuổi tay lau đi nước nơi khoé mắt nàng, khoảnh khắc nhìn tay hấn khẽ chạm vào nước mắt dường như bị bỏng bàn tay run rẩy, nhìn thấy hấn nặng nề thở dài: “Nhưng anh chính là nguyên ý bị em khi dễ.” (tội anh Hoàng quá ah, nhưng thấy ngu ngu sao ấy, “nguyên ý bị khi dễ”. TH lườm. Q: ta nói ta mà)

Chu Tráng Tráng rốt cục nhìn không được, lớn tiếng khóc rống lên, khóc đến tim gan gần như vỡ vụn.

“Được rồi, được rồi.” Thường Hoàng đem nàng ôm lấy, khẽ vỗ về lưng nàng: “Chu Tráng Tráng, em xem em đáng ghét biết bao, rõ ràng khi dễ người khác là em, nhưng lại khóc giống như bị ỷ khuất nhiều lắm đó.”

Nói là nói như vậy, nhưng giọng điệu kia lại rất mềm mại.

Chu Tráng Tráng biết mình không có tư cách khóc, nhưng nàng chính là muốn khóc, nàng là khóc tủi thân cho hấn, nàng là khóc vì bản thân đáng giận, là khóc vì khoảng trống nửa năm này, là đang khóc vì mèm chút nữa bọn họ đã bỏ lỡ nhau, là khóc vì bọn họ còn có thể ở bên cạnh nhau lần nữa.

Chu Tráng Tráng đã khóc liên tục mấy tiếng, cho đến khi khuôn mặt, đôi mắt đều sưng húp lên mới chịu dừng lại.

“Chu Tráng Tráng, chúng ta vẫn bên nhau, biết không?” Thường Hoàng vừa lấy khăn ẩm lau nước mắt nàng, vừa hỏi.

“Anh thật sự không giận em nữa?” Chu Tráng Tráng giờ phút này chỉ có thể phát ra giọng mũi nặng nề.

“Giận, sao lại không giận.” Thường Hoàng hung hăng dùng khăn ẩm nhéo cái mũi nàng, cho đến khi Chu Tráng Tráng lại sắp chảy nước mắt, mới thở dài, nói: “Dù giận, nhưng không có lúc nào là không nhớ em.”

“Em cũng vậy.” Chu Tráng Tráng hít hít cái mũi: “Nửa năm qua em không giây phút nào không nhớ anh.”

“Phải không? Nhớ anh cái gì?” Thường Hoàng có chút ngoài ý muốn.

“Nhớ anh mua toàn thức ăn ngon cho em, nào là vịt quay, súp, bò bít tết, đồ nướng, lẩu.”

“.” Thường Hoàng thật quá ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Giây phút biệt ly lúc nào cũng đến rất nhanh, hai người ôm ấp một lúc rồi cùng nhau ra sân bay, Chu Tráng Tráng đang chuẩn bị tiến hành đủ loại hành động ngôn ngữ lưu luyến không rời thì Thường Hoàng đoạt đi đi động nàng, lưu số mới của mình vào, hàm răng trắng lại nhe ra chói lóa: “Nếu lần sau còn dám xoá bỏ, anh bóp một cái giết chết em.”

Chu Tráng Tráng cảm giác uỷ khuất sâu sắc: “Lúc trước rõ ràng là anh thay số mới không cho em liên lạc mà.”

“Còn dám cãi nữa sao?”

Chu Tráng Tráng cảm giác vô cùng uất nghẹn.

Loa thông báo lại bắt đầu gọi, cần phải đi rồi, Thường Hoàng sờ sờ đầu Chu Tráng Tráng, nói: “Một mình em ở đây, phải ngoan một chút, biết không?.”

Chu Tráng Tráng chịu được Thường Hoàng hung dữ, nhưng lại không chịu nổi Thường Hoàng ôn nhu với mình, vội vàng xoay người, hốc mắt nhiễm đỏ. (Tội nghiệp, bị ngược riết thành nghiện rồi)

Luyến tiếc thế nào cũng phải chia ly, Chu Tráng Tráng đợi mãi đến khi máy bay chở Thường Hoàng cất cánh mới rời đi.

Trên xe bus từ sân bay quay về trường học, Chu Tráng Tráng tựa vào cửa sổ ngủ lại bắt đầu nằm mơ, đang mơ thấy vịt quay quét phủ dầu mè đang dựa vào que cây nháy thoát y, đột nhiên chuông di động vang lên.

Người đầu tiên Chu Tráng Tráng nghĩ đến là Thường Hoàng, nhưng suy nghĩ lại đứa nhỏ này tư tưởng giác ngộ rất cao, trong khi máy bay đang lơ lửng trong mây nhất định sẽ không gọi điện thoại.

Cúi đầu nhìn, lại phát hiện dãy số trên di động là — số của Tà Nhất.

Chu Tráng Tráng lập tức kết thúc cuộc gọi, nhưng Tà Nhất hoàn toàn phát huy tinh thần bất khuất, bám riết không tha, mỗi lần bị từ chối là một lần gọi lại, mọi người trên xe đều tập trung nhìn mình khiến Chu Tráng Tráng chỉ có thể tiếp nhận cuộc gọi.

Chẳng qua vừa mở miệng là liền nói cho hắn hiểu: “Ngày hôm qua người cùng anh đánh nhau chính là bạn trai tôi, tôi yêu anh ấy sống cặn đá mòn đến chết không thay đổi, anh đã không còn cơ hội vậy thì non xanh nước biếc, chúng ta sau này không cần gặp lại.”

Đang định cúp máy lại nghe thấy người bên kia bình tĩnh nói: “Người bạn trai kia của em là quân nhân phải không? Nếu lãnh đạo cấp trên biết hắn xin phép ra ngoài nhưng lại cùng người khác đánh nhau ngay nơi đông người, không biết sẽ có trừng phạt gì.”

Chu Tráng Tráng lập tức dựng thẳng lưng: “Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Hiện trường hôn lễ hôm đó có không ít camera, trong đó có một cái vừa hay đã quay được toàn bộ quá trình hắn đánh anh, mà còn quay cận cảnh rất rõ nét nữa. Anh dùng giá cao mua lại đoạn-video này, đó chính là chứng cứ hoàn mỹ.” Tà Nhất hoà hoãn nói.

Từng lời hắn nói như một con rắn, chậm rãi bò lên sống lưng Chu Tráng Tráng, cảm giác lạnh như băng khiến cả người nàng nhin không được phải rùng mình: “Người rốt cuộc muốn cái gì?” (Quạ: Lúc này TT đang cực kỳ nổi điên, ta đổi cách xưng hô cho hợp nhé)

“Anh muốn em đi với anh.” Tà Nhất đưa ra yêu cầu.

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Chu Tráng Tráng không kiềm chế được tức giận tràn qua giọng nói.

“Em có quyền lựa chọn đường sống sao” Tà Nhất rất khôn ngoan.

Chu Tráng Tráng tạm dừng lại, hỏi tiếp: “Có phải chỉ cần ta đi cùng người, người sẽ đưa đoạn video kia lại cho ta?”

“Còn phải chờ xem biểu hiện của em có làm anh hài lòng hay không đã.” Tà Nhất cúi đầu cười, thanh âm kia mơ hồ thổi mạnh vào màng tai, rất đau.

Đúng như lời Tà Nhất nói, Chu Tráng Tráng không còn lựa chọn nào khác. Đoạn video kia nếu như bị cấp trên Thường Hoàng xem được, Thường Hoàng nhẹ thì bị cấm túc (Quạ: ta thấy từ biệt giam nghe nặng nề quá, chẳng nhẹ chút nào nên lấy từ cấm túc vậy), nặng sẽ bị ghi chép vào trong hồ sơ, trở thành điểm nhơ cả đời.

Vì tương lai tiền đồ của Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng chỉ có thể đáp ứng.

Bất quá trước khi đến nơi hẹn, Chu Tráng Tráng vội quay về phòng ngủ trước tiên, mặc lên mình cái áo T-shirt màu đỏ tươi của hoa huệ tây, thêm một cái váy xanh biếc, còn lên lấy cái lọ phấn nền màu tối gì đó của Đại Kiều thoa lên mặt, tức khắc liền xuất hiện con gái lớn trưởng thôn lão Ngưu (*).

(*) Quạ: cái này cũng không rõ lắm, chỉ biết có bộ phim dài tập liên quan tên: chuyện của gia đình lão Ngưu. Không biết ý tác giả là gì ...

Cuối cùng, Chu Tráng Tráng còn sợ lực sát thương chưa đủ lớn, chạy ra tiệm bánh bao ngoài trường học mua 5 cái bánh bao nắm thịt, cắn mấy cái nuốt hết vào trong bụng, sau khi bảo đảm khẩu khí kia vô hình có thể giết chết kẻ địch, mới mang theo tâm tình khuất nhục chạy tới điểm hẹn.

Đương nhiên, dọc đường đi lọt vào sự chú ý của không ít người.

Sau khi Tà Nhất thấy cách ăn mặc của Chu Tráng Tráng, con người cũng sắp rớt ra: “Tuy rằng trước kia em thư vị cũng không nhiều, nhưng hiện tại mức độ càng ngày càng thấp.”

Chu Tráng Tráng không để ý tới hắn, xoay xoay cái cổ, nắm cổ áo, dùng ngữ khí khảng khái phớt nhĩa nói: “Nói đi, muốn ta cùng người thế nào mới đem đoạn băng đưa cho ta?”

“Đi theo anh ăn cơm, theo anh đi hát karaoke, cùng gặp bạn bè anh, cứ như vậy.” Tà Nhất giờ xòe cánh tay.

“Cứ như vậy?” Chu Tráng Tráng trợn to mắt.

“Nếu không, em cho rằng anh muốn em ngủ với anh chắc?” Tà Nhất hỏi.

Chu Tráng Tráng gật gật đầu.

Tà Nhất nhìn Chu Tráng Tráng toàn bộ từ trước sau trái phải, từ trên xuống dưới, từ sợi tóc đến ngón chân đánh giá một lần, tiếp theo xoay xoay cổ, nắm cổ áo, dùng ngữ khí hung hồn thà chết chứ không chịu khuất phục nói: “Em nghĩ tới Mì!”

Chu Tráng Tráng: “.”

Tà Nhất lôi Chu Tráng Tráng kéo vào trong một KTV, bên trong là một đám trai gái trẻ tuổi, uống rượu, hút thuốc, không khí ngọt ngào, vô cùng ồn ào.

Một đám người đang giành nhau microphone hát « Chết cũng phải yêu », kết quả vừa thấy Chu Tráng Tráng đi vào, tất cả đều ngây người, tiếng “lạch cạch” của microphone rơi trên mặt đất, lăn đến bên chân Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng cũng không khách khí, liền nhấc lên, vừa lúc âm nhạc tới, lập tức cất giọng, lớn tiếng gào thét: “Chết ! Cũng ! Vẫn ! Muốn ! Yêu ! Không ! Sầu ! Đậm ! Sẽ ! Không ! Biết ! Hạnh ! Phúc ! Cảm ! Tình ! Sầu ! Bao ! Nhiều ! Chỉ ! Có ! Cách ! Đây ! Mới ! Đủ ! Biểu ! Lộ”

Gầm rú bài này xong, toàn thể đồng bào kinh ngạc đến ngây người, cái cảm đẹp để con người mắt kính gì đều rớt hết.

Chu Tráng Tráng không để ý tới gì đó, trực tiếp ngồi vào ghế sofa bắt đầu ăn đồ ăn vặt, hoa quả.

Tà Nhất ngồi xuống bên cạnh nàng, cười đến đặc biệt sung sướng: “Chu Tráng Tráng, em ngũ âm là từ nhỏ đã bị khiếm khuyết, hèn chi không được đầy đủ.”

五音

✚ [wǔyīn]

1. ngũ âm (năm bậc âm giai cổ: cung, thương, giốc, chủy, vũ, cũng gọi là hợp, tứ, át, xích, công)

2. năm âm (theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm): âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thân (môi)

Chu Tráng Tráng không để ý tới hắn, ở trong ý thức của nàng, thời điểm miệng đang ăn không dùng để nói chuyện, đó là một cách vũ nhục rất lớn đối với cái miệng mình.

Lúc này, một bạn nam cao gầy đang ôm bạn gái xinh đẹp đi tới, chỉ vào Chu Tráng Tráng đối với Tà Nhất nói: “Người anh em, cậu gần đây đổi khẩu vị, sao lại đặc biệt như vậy?”

“Đúng vậy, dường như gần đây mình có khẩu vị rất nặng.” Tà Nhất thẳng thắn thành khẩn.

Tuy rằng lời này phần nào cơ hồ như khinh miệt, nhưng Chu Tráng Tráng mặc kệ, kêu phục vụ đến gọi n đồ ăn vặt cùng hoa quả, một phen tổng hết vào miệng.

Bạn nam cao gầy nhìn thấy, bỗng nhiên nở nụ cười, không nghĩ ngợi nói: “Mình thấy bộ dáng cô ấy ăn, sao lại giống Đa Đa như vậy nha?” (哆哆: tên nhân này ta không biết nên dịch sao mới đúng nữa, convert dịch là Sĩ Sĩ, nhưng ta thấy Đa Đa thích hợp hơn, góp ý giúp ta với nhé)

Lời này vừa thốt ra, Tà Nhất khuôn mặt vốn đang sáng sủa nháy mắt bỗng chuyển thành trời mây u ám.

Bạn nam cao gầy như ý thức được cái gì, lập tức làm bộ tát nhẹ hai má mình: “Coi nè, mình nói bậy bạ cái gì a, xin lỗi người anh em, uống nhiều một chút, lại đây lại đây, mình tự phạt một ly.”

Nói xong vội vàng rót rượu, một hơi cạn sạch.

“Đa Đa là ai?” Chu Tráng Tráng nhiều chuyện, miệng nhét đầy thức ăn vẫn hỏi Tà Nhất. (Q: vấn đề trọng điểm của Tà Nhất xuất hiện rồi)

Mặt mày Tà Nhất vừa mới chuyển trời quang lại phát sinh trời đầy mây.

Cao gầy nam lại vội rót thêm hai ly nữa, đưa một ly cho Chu Tráng Tráng, nói: “Người đẹp, à không, em gái, lần đầu gặp mặt, anh tên là Trần Hoan Lạc (Q: anh này tên hay nhỉ, vui vẻ, nhưng ta thường thấy tên trái với sự thật đấy), là bạn học Tà Nhất, anh mời em một ly.”

Nói xong ngửa cổ uống cạn, nhưng Chu Tráng Tráng bụng rượu lại không uống, tiếp tục hỏi: “Đa Đa kia tham ăn rất giống tôi sao?”

Nhìn sắc mặt Tà Nhất ngày càng kém, Trần Hoan Lạc không hề hoan lạc (Q: Ta nói mà), chỉ có thể rung rung tiếp nhận rượu Chu Tráng Tráng, lại ngửa cổ uống cạn, nói: “Em gái, anh có mắt không thấy thái son, đặc tội em rồi, ly này anh thay em uống.”

Chu Tráng Tráng vẫn cứ tiếp tục hỏi: “Đa Đa hiện tại ở đâu?”

Trần Hoan Lạc hít sâu, trực tiếp cầm lấy một chai rượu ngoại, ừng ực ừng ực nốc cạn, tiếp đó ngã nhào lên ghế sofa, bắt đầu một ngày bất tỉnh nhân sự.

Trước khi lâm vào hôn mê hắn nhìn Chu Tráng Tráng, đôi mắt biểu đạt ghiến răng ghiến lợi: “Người cái đồ tham ăn, trái tim quá độc ác a!”

Chu Tráng Tráng quay về nhìn hắn, đôi mắt ý nói thẳng lợi: “Ai bảo người nói ta là nặng khẩu vị làm chi?”

Đoạn đối thoại này trực tiếp làm cho Trần Hoan Lạc không thể nói nữa, ngoài ra cũng gián tiếp làm cho Tà Nhất trầm mặc.

Bất luận người nào đến nói chuyện với hắn, tên này vẫn bày ra một khuôn mặt không thèm mở miệng, Chu Tráng Tráng cũng không đi để ý tới, chuyên

tâm ăn, ngay lúc đã ăn uống hả hê, Tả Nhất bỗng nhiên kéo nàng chạy ra khỏi KTV.

“Làm gì đó? Không phải nói lát nữa còn phải dung bữa cùng bọn họ sao? Hiện tại đi đâu?” Chu Tráng Tráng cảm thấy bỏ lỡ bữa cơm là chuyện bất luận như thế nào cũng không thể tha thứ được.

“Bỗng nhiên cảm thấy bọn họ chẳng có ai để tán gẫu được, mẹ nó thật vô nghĩa.” Tả Nhất lạnh lùng hừ một tiếng.

“Không có ý nghĩa người còn cả ngày đi chơi cùng bọn họ?” Chu Tráng Tráng cũng học hừ lạnh một tiếng.

“Không chơi cùng bọn họ thì chỉ có một mình mình thôi.” Tả Nhất bỗng nhiên lộ vẻ cô đơn trong tất tấc.

Chu Tráng Tráng ứng phó không nổi, chỉ có thể chuyển hướng đề tài: “Nè, ngày hôm qua người làm chỉ lại đến tìm ta, chẳng lẽ đám người bọn họ không rảnh?”

“Ngày hôm qua là sinh nhật anh.” Tả Nhất trừng liếc nàng một cái, ánh mắt biểu lộ hai chữ — nhìn gì!

“Àh.” Chu Tráng Tráng bừng tỉnh đại ngộ.

“Định bù quà sinh nhật gì cho anh đây?” Tả Nhất hỏi.

Chu Tráng Tráng suy nghĩ, nói: “Như vậy đi, anh đem băng ghi hình của Thường Hoảng cho tôi, sau đó tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Tả Nhất lạnh lùng nhìn nàng: “Em tới chỉ vì đoạn băng video của bạn trai em đúng không?”

Chu Tráng Tráng không muốn nói dối, liền gật đầu .

“Chu Tráng Tráng, em càng như vậy, anh càng không cho em.” Tả Nhất bỗng nhiên nổi nóng.

Chu Tráng Tráng cũng chịu không nổi, tính tình Thường Hoảng nhà mình thối như vậy, nhưng ở trước mặt nàng cũng thường xuyên cười hi hi, một tên nhóc Tả Nhất không biết từ đâu chui ra, tính tình suốt ngày còn âm tình bất định, thật khó ưa mà!

Lúc này, Chu Tráng Tráng dùng âm lượng đe-xi-ben mới vừa hát 《 Chết cũng phải yêu 》mà quát hấn: “Tả Nhất, người tự kiểm điểm lại tính tình bản thân mình đi, trên đời này còn có cả khối người không may hơn người, đừng có cả ngày nhìn ai cũng bày ra bộ dáng như người ta thiếu nợ người một trăm vạn không bằng. Người cho là khắp nơi trong thiên hạ này đều là mẹ người chắc, đều phải nuông chiều người! Người cho người là ai hả? !”

Rống giận xong, Chu Tráng Tráng bắt đầu hối hận. Tính tình tên Tả Nhất này tàn bạo có tiếng, đố lát nữa hấn thẹn quá hoá giận, một cái tát có thể đem hình dáng nàng vốn không rõ ràng cho lắm nay biến thành bằng phẳng như đất nổi.

Đang nghĩ ngợi lui về sau một bước, Tả Nhất lại bỗng nhiên dời ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Bà ấy không quan tâm đến anh, sau khi ly hôn xong bà liền sang Mĩ, bảo nhìn thấy anh là nhớ tới ba anh, bà không muốn mãi mãi phải nhớ tới người đàn ông phản bội mình, bà không muốn nuôi con cho ông ta.”

Giọng nói kia cứ như rất lãnh đạm rất nhẹ nhàng, nhưng một khi ném thử lại đậm đặc vị chanh, chua xót.

Chu Tráng Tráng trong lòng nắc nứn một tiếng “con bà nó”, sao nàng bỗng nhiên lại cảm thấy thằng nhóc này vô cùng giống con cho hoang đã bắt cóc Bác Mĩ nhà nàng vậy nè?

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Theo lời mấy cô trong khu phố nói, con chó hoang kia cũng bị mẹ nó bỏ rơi.

Theo lời bác gái trong khu phố nói, con chó hoang kia cũng biết tự cam chịu số phận mình không may cho nên cũng chẳng ai thèm để ý đến.

Theo Chu Tráng Tráng tận mắt chứng kiến, con chó hoang kia cũng thường xuyên dùng loại ánh mắt khinh đạm lại tịch liêu này nhìn về xa xăm.

Thế nhưng cuối cùng, nó lại bắt cóc Tiểu Bác Mĩ nhà nàng đi.

Cho nên. tuyệt đối không thể đồng tình!

Chu Tráng Tráng dùng sức lắc đầu, đem thiên tính người mẹ trời dậy trong phút chốc tống khứ ra khỏi đầu.

Đồng tình có hại, đồng tình có hại à!

“Tôi biết tuổi thơ của anh trải qua không dễ dàng gì, nhưng cũng không nên vì vậy mà chà đạp bản thân mình a. Bọn họ mặc kệ anh thì anh sống không ra gì, cuộc đời này là của họ hay của anh hả? Hơn nữa, anh cho là anh không tốt thì bọn họ sẽ khổ sở sao, đừng hòng có chuyện như vậy. Anh nha, nên thành công rồi sau đó đến trước mặt bọn họ nói, cảm ơn a, nếu lúc trước đi theo các người, ta làm sao có thành tựu như ngày hôm nay? Như vậy mới hả giận a!” Chu Tráng Tráng nên hơi nói một mạch lời khuyên bảo.

Sắc mặt Tả Nhất chậm rãi thả lỏng: “Chu Tráng Tráng, em khi nào thì biến thành cố vấn tinh thần rồi?”

“Bởi vì tôi cũng từng có kinh nghiệm giống như anh vậy.” Chu Tráng Tráng thờ dài, nhìn lên không trung: “Hồi trước mỗi khi cha mẹ tôi khóc lóc kể lể nói, bởi vì sức ăn của tôi quá lớn, mỗi lo ăn trong nhà thôi cũng khiến họ không có tiền đi chơi mát chược, tôi đã nghĩ nếu họ dám bỏ rơi tôi, tôi nhất định rất tức giận mà phản đầu, lớn lên sẽ trở thành giám đốc cửa hàng đồ ăn vặt, sau đó trở về cầm một bao lớn bánh trái ném vào họ!”

“Em thật sự cảm thấy chúng ta có cùng chung kinh nghiệm thời thơ ấu sao?” Lần này đổi lại Tả Nhất buồn bực.

“Xấp xỉ bảy tám phần rồi.” Chu Tráng Tráng cho rằng thiên hạ nhất trí.

“Ồ bên cạnh em, thật không biết nên khóc hay nên cười.” Tả Nhất thờ dài.

“Được rồi, đừng quan tâm nên khóc hay nên cười, đem cuốn băng kia cho tôi trước đi.” Chu Tráng Tráng nói đến chính sự.

“Muốn băng video cũng được, có điều, em phải tặng quà sinh nhật cho anh.” Tả Nhất đưa ra yêu cầu: “Anh muốn một cái khăn quàng cổ chính tự tay em đan.”

“Người xem phim thần tượng nhiều quá rồi đó? Bây giờ là mùa hè, người kêu ta tặng người khăn quàng cổ, là muốn thất cổ tự tử hay là muốn nóng chết bản thân a?” Chu Tráng Tráng hết chỗ nói rồi.

“Em quản anh làm gì, dù sao cho em thời gian một tháng, em nếu không tặng, anh lập tức đem video giao cho thượng cấp của hần!” Tả Nhất uy hiếp.

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Chu Tráng Tráng chỉ có thể đáp ứng trước.

Nhưng tự dung bị người uy hiếp, trong lòng Chu Tráng Tráng không quá thoải mái, lúc đi bệnh viện thăm Hải Nhĩ, có chút thất thần.

“Tráng Tráng em có phải đang lo lắng cho anh họ không?” Hải Nhĩ hỏi.

“Không phải.” Chu Tráng Tráng khoát tay: “Anh ấy da dày thịt béo như vậy, cần gì em lo lắng chứ?”

“Vậy em sao lại giống như người mất hồn vậy?” Mỹ Dịch phụ trách săn sóc Hải Nhĩ đem táo đã gọt vỏ đưa cho nàng: “Phụ nữ không nên đem tâm sự viết lên trên mặt, cẩn thận da sẽ bị nhăn nheo.”

Chu Tráng Tráng vội vàng tìm gương soi, may quá may quá, chưa có nếp nhăn, Mỹ Dịch muốn hù chết người mà.

“Àh, anh rể Tần Trung đi đâu rồi ạ?” Chu Tráng Tráng cũng bày đặt học cách đánh trống lảng.

“Hần đến công ty, nói lát nữa sẽ tới.” Mỹ Dịch chà chà tay, vén tóc rũ hai bên tai, nói với Chu Tráng Tráng: “Chị hỏi em rốt cuộc em có biết hôm nay mình bị chụp lên hay không?”

“A?” Chu Tráng Tráng thật đúng là không biết.

“Cho nên mới nói những người yêu nhau thường theo quy luật bù trừ, Thường Hoảng gian xảo như vậy, kết quả tìm một người ngu ngốc như em.” Mỹ Dịch bất cứ lúc nào cũng không quên mắng Thường Hoảng một tiếng: “Hôm nay em gặp mặt tên con trai kia, đều bị Phó Dương Dương thuê thám tử tư chụp được, nếu không nhờ chị liều mình giật lấy mấy ảnh đập tan, hình chụp đã bị xóa, thì không chừng Thường Hoảng chắc đã sớm xách dao đến đây tiêu diệt em rồi.”

Thanh âm Mỹ Dịch rất bình tĩnh, nhưng nghe vào trong lỗ tai Chu Tráng Tráng lại như là sét đánh bên tai, sờ phía sau lưng, toàn thân ứa mồ hôi.

Thật nguy hiểm a, dựa theo tính cách Thường Hoảng kia, làm sao chịu nghe nàng giải thích, tuyệt đối là diệt trước nói sau. (Q: sao lại nghĩ anh tàn bạo vậy nè)

“Phó Dương Dương sao cái gì cũng biết a?” Chu Tráng Tráng cảm thấy đáng sợ.

“Cái con đó, từ nhỏ đã có dã tâm, trước mặt người lớn giả vờ dịu dàng hiểu biết, nó luôn thích Thường Hoảng như vậy, dĩ nhiên sẽ không chịu thua, phạt chần giết phạt, thần chần tể thần, huống chi em còn là một tiểu yêu tinh chứ.” Nói đến đây, Mỹ Dịch nhìn thấy Chu Tráng Tráng, hỏi: “Em sao lại đỏ mặt?”

“Chưa từng có ai nói em là yêu tinh hết.” Chu Tráng Tráng sờ sờ đầu.

Mĩ Định: “.”

Thật vất vả khôi phục lại, Mỹ Định tiếp tục nói: “Tuy rằng lúc này đây chị đã cảnh cáo nó, nhưng ai biết nó có lại tiếp tục dùng chiêu này nữa không. Tráng Tráng tự em phải cẩn thận chút, thế nào cũng đừng nhằm ngay lúc Thường Hoàng không ở đây lại xảy ra chuyện ong bướm gì nữa, biết không?”

“Dạ dạ dạ, chị họ anh minh, thiên thu vạn tuế.” Chu Tráng Tráng liên tục gật đầu.

“Em xem chị hôm nay đã giúp em một chuyện phiền phức như vậy, lần sau lúc chị cần em hỗ trợ, em không được từ chối đó.” Trong mắt Mỹ Định chợt hiện lên tia sáng.

“Cho dù chị bảo em đi trộm quần lót đàn ông hay là tã lót con nít, em cũng bắt chấp gian nguy không hề do dự!” Chu Tráng Tráng tuyên thệ.

Lúc Hải Nhĩ xuất viện, đã khai giảng gần nửa tháng rồi, trong khoảng thời gian này, Chu Tráng Tráng vẫn cảnh giác thám tử tư của Phó Dương Dương, vừa nhìn thấy bên cạnh có tên xa lạ nào đó liền đề phòng, nếu tên kia tay còn cầm camera hay cầm vật gì khả nghi đại loại như thế, Chu Tráng Tráng lập tức xông lên phía trước, trực tiếp tước vũ khí.

Khoảng thời gian đó, trong trường nơi nào có mặt Chu Tráng Tráng quả thực chính là thần hồn nát thần tính, ai nấy đều bất an, nam giới nhìn thấy Chu Tráng Tráng liền chạy vòng xa ba mét.

Không làm chuyện sai trái, cũng không sợ Thường Hoàng đến gõ cửa cho nên Chu Tráng Tráng mỗi tối tán gẫu với hân thật say sưa.

Bất quá lâu ngày, không khỏi nhung nhớ, Thường Hoàng liền gửi vé máy bay cho Chu Tráng Tráng nhân dịp cuối tuần đến quân khu thăm hân, hơn nữa dự đồ nói hân ở đây có rất nhiều đặc sản, tuyệt đối có thể làm cho người người thêm thưởng. (Q: Đúng đó, nhiều thức ăn lắm, ăn nhiều mỗi bữa vào nhé!)

Vừa nghe có ăn, Chu Tráng Tráng làm sao chần chờ nổi, vừa đến cuối tuần liền bay đi.

Xuống phi cơ liền đến khách sạn gần quân khu ở, bởi vì một đường bốn ba rất mệt mỏi, gửi tin nhắn báo cho Thường Hoàng biết tin nàng đã tới cùng số phòng nàng ở liền lăn ra giường ngủ say.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, Chu Tráng Tráng lại mộng thấy con báo kia với bốn chữ “Tinh trung báo quốc” được khắc trên lưng, thẳng nhai này vẫn giống như lần trước, đem miệng nàng biến thành miệng heo, ra sức cắn gặm. Chu Tráng Tráng nổi điên, xoay người một cái lại đạp thẳng vào mặt nó —— cú đá dường như còn mạnh hơn lần trước. Thấy thẳng lợi, Chu Tráng Tráng rất đắc ý, chống nạnh ngửa mặt lên trời huyết sáo, bỗng nhiên cảm giác không thờ nổi, mở mạnh mắt ra, phát hiện Thường Hoàng vừa bóp mũi nàng vừa nhìn căm tức.

Quan trọng hơn là trên mặt người này lại xuất hiện một dấu ngón chân khả nghi nha.

Chu Tráng Tráng suy nghĩ liền hiểu được —— Thường Hoàng thừa dịp nàng ngủ đánh lén, kết quả lại bị nàng đá vào mặt.

Nếu cứ như vậy đạp tiếp không biết khuôn mặt tuần tú này có thể biến thành cái đệm lót giày hay không ta?

Nhưng bây giờ không phải lúc lo lắng cho chuyện này, nên lo lắng chính là tính tình Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng vội đảo nhanh nói sang chuyện khác: “Ồ, anh vào bằng cách nào? Em nhớ rõ là đã khóa cửa rồi mà?”

“Cửa như vậy làm sao có thể khóa nổi anh?” Thường Hoàng khinh thường.

Chu Tráng Tráng cầm tay hân, giọng điệu chân thành: “Ồ quân đội xem ra chịu khổ rồi, chúng mình trở về tổ chức thành đoàn mở khoá gì đó, 30 giây liền kiếm được 100 đồng, đám ngư lang kia còn thua xa ah.” (Q: Ngư lang: trai bao. Ngụ ý nói tới trai bao kiếm tiền còn thua TH mở khoá)

Thường Hoàng nhẹ nhàng mà nhìn nàng, không nói câu nào.

“Anh đang suy nghĩ gì?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Anh đang nghĩ, sao lại tìm được người vợ như em chứ?”

Chu Tráng Tráng thần kinh thô kệch, tự động suy những lời này thành khen ngợi, kết quả là, lại vô si đỏ mặt.

Thường Hoàng nhìn nàng hai gò má ửng hồng lên, nhin không được liền đưa tay vuốt, vuốt thôi còn chưa đủ, lại đưa miệng hôn.

Nụ hôn này thật sự nóng bỏng, tình cảm triền miên kia, lực đạo kia, độ ấm kia, ở trong thế giới Chu Tráng Tráng đó gọi là kỳ tích trước nay chưa từng có.

Nhưng chỉ miệng hôn thôi còn chưa đủ, tay Thường Hoàng cũng bắt đầu không an phận chạy loạn trên người Chu Tráng Tráng, từ vạt áo nàng thân nhập vào trong lập tức tiếp xúc thân mật nhất với da thịt nàng. (Q: Ta bảo mà, xong đời nàng rồi, chưa được ăn mà đã bị ăn rồi)

Chu Tráng Tráng cảm giác như có một con rắn từ lòng bàn tay hân chui ra nóng rực tê dại chui vào trong làn da mình, mỗi một nơi hân chạm đến, cơ thể nàng cũng như có ngàn vạn con rắn bò.

Đang lúc thần trí nàng sắp tán loạn, Thường Hoàng bỗng nhiên dùng sức véo một khối mỡ trên bụng nàng lên, biết rõ còn có hỏi: “Đây là cái gì?” (Q: trồi, lẳng xẹt...)

“Thịt.” Chu Tráng Tráng thở hồng hộc trả lời.

“Em còn không biết xấu hổ nói ra.” Thường Hoàng trong nụ cười mang theo mờ ám: “Mấy ngày không gặp, lại béo nhiều như vậy.”

Chu Tráng Tráng không đổi sắc mặt trực tiếp đưa tay xuống phía dưới hân, thật mạnh sờ, nói: “Mấy ngày không gặp, lại gầy nhiều như vậy.” (Q: ... pó tay, thật xứng lứa vừa đôi mà, tự tìm đường chết rồi)

Khoảnh khắc khi bị chạm đó, trên mặt Thường Hoàng bỗng nhiên lộ ra một tia cảm xúc khó nhận được, đôi mắt lập tức bị mây mù che khuất.

Chu Tráng Tráng đang vui vẻ nháy mắt cảm thấy được bản thân sai lầm rồi, hành động này có khác gì đồng nghĩa với việc tự đem bản thân vào miệng báo đâu chứ?

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của nàng hoàn toàn chính xác, tay Thường Hoàng tiếp tục hướng lên trên, trực tiếp xoa vào chỗ một khi chạm sẽ bị mắng là lưu manh.

“Àn, nơi này cũng béo, không tòi không tòi.” Thường Hoàng đối với lượng mỡ tăng lên trên ngực Chu Tráng Tráng thực vừa lòng.

“Anh sao lại đối xử khác biệt như vậy a?” Chu Tráng Tráng kêu oan thay cho mỡ bụng mình.

“Chu Tráng Tráng, lúc này, miệng không phải dùng để nói chuyện, mà là dùng để... .” Thường Hoàng lại hôn nàng, lấy hành động thực tế chứng minh cho lời nói.

Hân hôn, nhiệt liệt triển miên, tay hân nóng bỏng mân mê, Chu Tráng Tráng cảm giác bản thân mình giống như khối chocolate, sắp tan chảy.

Ngoài cửa sổ vẫn là nắng gắt cuối thu, giống như ngày hai người gặp nhau, không khí bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi bóng râm. Nhưng cảnh xuân bên trong càng khô nóng hơn so với bên ngoài, Chu Tráng Tráng cảm giác da thịt hai người bọn họ sắp dán chặt hợp lại cùng nhau.

Hân vén áo sơ mi của nàng lên, bắt đầu hôn bụng nàng, cái loại nhiệt nóng kỳ dị này đột ngột lan tràn trong khắp cơ thể nàng, Chu Tráng Tráng vội nói: “Thường Hoàng, em... .”

“Không được cử động.” Thường Hoàng kìm dè nàng lại, môi tiếp tục quấn quanh trên bụng, đầu lưỡi vờn ra, trên da thịt mềm mại xoay chuyển.

“Thường Hoàng, bụng em... .” Chu Tráng Tráng vội duỗi tay ngăn lại.

Thường Hoàng nhanh nhẹn dè hai tay không nghe lời của nàng lại, lông mày nhíu chặt: “Chu Tráng Tráng, im lặng chút!”

Nói xong, lưỡi tiếp tục di chuyển xuống phía rốn, liếm ngay chỗ mẫn cảm này.

Ngay lúc bầu không khí vô cùng hoàn mỹ, bụng Chu Tráng Tráng bỗng nhiên phát ra một tràng tiếng vang “ròn rột ròn rột”, không khí mập mờ lập tức bị đánh vỡ.

“Thật ra em muốn nói chính là... . Thường Hoàng, em đã đói bụng.” Chu Tráng Tráng nhìn thấy hai tròng mắt Thường Hoàng bốc hỏa, vô tội nhìn các ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào, Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Vốn định muốn ăn nàng, kết quả cuối cùng chỉ có thể mang nàng đi ra ngoài ăn.

Nhìn thấy bộ dạng Chu Tráng Tráng miệng đầy thức ăn, hai mắt thỏa mãn híp thành một đường thẳng, Thường Hoàng lắc đầu, trong lòng vẫn là câu nói kia: “Sao lại tìm được người vợ như em chứ?”

Chu Tráng Tráng nhìn một bàn đầy món ngon thịnh soạn, cảm thấy mạo hiểm ngồi máy bay đến đây hoàn toàn là đáng giá, trên thế giới này, quả nhiên chỉ có Thường Hoàng mới hiểu khẩu vị của nàng và vô điều kiện thỏa mãn dạ dày nàng mà thôi.

Chu Tráng Tráng cảm thấy mình yêu Thường Hoàng sắp chết đi được.

Mà giờ phút này, Thường Hoàng cũng đang liếc mắt đưa tình nhìn nàng: “Trắng Trắng, anh cảm thấy em càng ngày càng đẹp nha.”

Chu Trắng Trắng nhất thời lảng lảng, vừa cho nàng ăn, lại nói những lời ngon tiếng ngọt khiến nàng vui vẻ, không phải sắp, mà nàng thật sự yêu Thường Hoàng chết đi được.

Ai ngờ bay tới giữa không trung, Thường Hoàng lại thốt ra một câu: “Cư nhiên sẽ xuất hiện ảo giác như vậy, đúng như người ta nói, đi lính ba năm, heo mẹ cũng có thể sánh với Điều Thuyền.”

“.....”

Chu Trắng Trắng quyết định thu hồi những lời vừa nghĩ kia ngay tức khắc.

Vừa ăn Thường Hoàng vừa bắt đầu hỏi: “Gần đây có ngoan không?”

“Đương nhiên là có.” Chu Trắng Trắng nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn kỹ Thường Hoàng: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Thường Hoàng nhìn kỹ Chu Trắng Trắng: “Vì sao lại khăn trương thế?”

“Em không có khăn trương, vì sao anh lại cho rằng em khăn trương?”

“Nếu em không có khăn trương, vì cái gì lại sợ anh cho rằng em khăn trương?”

Chu Trắng Trắng bị Thường Hoàng từng bước ép sát, mồ hôi lạnh trên trán tứa ra, lúc này một hình ảnh bóng loé lên, sử dụng chiêu bài của Mĩ Dịch đã truyền thụ cho nàng về chiến thuật giữa đàn ông và phụ nữ.

“Đúng rồi có chuyện vẫn chưa có hỏi anh.” Chu Trắng Trắng ngồi thẳng lưng, bày ra bộ dáng vợ cả: “Anh cùng Phó Dương Dương kia rốt cuộc đã phát triển tới mức quan hệ nào rồi?”

“Cô ấy là con gái nuôi ba mẹ anh.” Thường Hoàng thông minh thế nào cũng không dự đoán được sẽ gặp phải chuyện này, ngay lập tức sững sờ.

“Nói cách khác, là em gái nuôi của anh.”

“Cũng có thể nói như vậy.”

“Anh chẳng lẽ không biết câu anh trai kết nghĩa, em gái nuôi là dễ dàng xảy ra chuyện nhất sao?”

“Không biết.”

“Không biết anh còn nhận loạn, thành thật khai báo, rốt cuộc sờ qua người ta chưa?”

“Thứ nhất không phải là anh nhận nuôi, thứ hai chỗ nào cũng không có sờ.”

“Cái gì cũng chưa sờ qua thì sao người ta lại cuốn lấy anh như vậy?”

“Anh cũng không hiểu lòng dạ phụ nữ các em.”

“Phụ nữ chúng em không có việc gì tuyệt đối sẽ không sẵn đón xum xoe người khác, cho nên nhất định là anh đã làm gì bất nhĩ với Phó Dương Dương khiến cô ta cảm thấy bị thiệt thòi nên cứ quẩn quít lấy anh, không phải anh không lấy làm chồng, Thường Hoàng nếu về sau em lại nhìn thấy cô ta quẩn quít anh, em không nói hai lời, lập tức bay tới đem bộ phận kia của anh chà đạp cho càng ngày càng gầy.”

Cuộc chuyện trò này, Chu Trắng Trắng đem Thường Hoàng từng bước ép sát, thành công trả thù.

Thường Hoàng cũng không ngăn cấm nhe ra tiểu bạch nha: “Chu Trắng Trắng, em có tiến bộ.”

Chu Trắng Trắng không có tiểu bạch nha, chỉ có đắc ý.

Cơm ăn xong, dựa theo nguyện vọng Thường Hoàng chỉ mong sao lập tức quay về khách sạn, nhân cơ hội màn đêm đang buông xuống đem Chu Trắng Trắng “xử lý”. Nhưng Chu Trắng Trắng cho dù có là sinh vật đơn bào nàng cũng sợ đau, nói sao cũng không chịu, cố gắng lôi kéo Thường Hoàng đi vào nội thành chơi game.

Chu Trắng Trắng gấp thú nhồi bông rất thành thạo, hầu như lần nào cũng có thể gấp lên, nghĩ bình thường rất ít khi có thể thắng được Thường Hoàng, Chu Trắng Trắng càng muốn ở phương diện này chế nhạo hấn một lần, bèn đề cập muốn thi đấu cùng Thường Hoàng.

Thường Hoàng đồng ý, nhưng có một yêu cầu: “Trong vòng mười phút, ai gấp được nhiều hơn thì người đó thắng, nhiều hơn mấy con thì đối người thua phải cời mấy món quần áo.”

Chu Trắng Trắng cẩn thận suy xét, nghĩ mình từ nhỏ đều là cao thủ gấp búp bê, hơn nữa nàng thật sự muốn nhìn cảnh tượng Thường Hoàng xấu hổ che

“...”, bởi vậy liền đồng ý.

Đáng tiếc, Chu Tráng Tráng bại trận, bại thảm hại — Thường Hoàng gấp nhiều hơn nàng tới sáu con.

Là sáu con nha!

“Thành thật khai báo, mục đích anh tới trái đất này là gì?” Chu Tráng Tráng vẫn không muốn tin tưởng chuyện này là thật.

“Nếu không có chiều này, anh sao có thể bắt được con cá chạch trơn bóng là em không chạy trốn nữa đây?” Thường Hoàng uống nước nhớ nguồn, nhưng cũng không quên bỏ đá xuống giếng: “Anh đếm thử xem toàn thân em trên dưới nào là áo trong, quần lót, áo sơ mi, quần soóc tất cả là bốn thứ, cồi hết vẫn còn thiếu anh hai cái, bắt quả anh đại nhân đại lượng, sẽ không so đo, sau khi trở về khách sạn cồi sạch hết cho anh là được rồi.”

Chu Tráng Tráng lập tức che ngực, làm như mình là Hỷ Nhi bị Hoàng Thế Nhân cưỡng ép (*), thà chết chứ không chịu khuất phục.

(*) Tên hai nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ. Hỷ Nhi là nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà quanh năm chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn. Dùng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết Nguyên đán, Hoàng Thế Nhân đã bắt Hỷ Nhi mang về để trừ nợ.

“Chu Tráng Tráng em muốn chống chế sao?” Thường Hoàng khoi mào đôi mắt, từng bước tới gần nàng: “Nếu em như vậy, anh đây liền.”

“Liền như thế nào, anh không cần xằng bậy a!” Chu Tráng Tráng vừa nói xong lời thoại cũ rít vừa đi lùi dựa lưng vào vách tường.

“Anh liền.” Thường Hoàng giả vờ câu dẫn nâng cằm nàng lên, vẻ mặt hung tàn, trong mắt mọi người xung quanh hắn cũng giống như tên nhà giàu đẹp trai đang đùa bỡn con gái nhà lành.

Tuy nói Chu Tráng Tráng cách cảnh giới điểm đam đáng yêu này còn xa hơn đoạn đường chinh phạt của chú lính Hồng Quân, nhưng vẫn có người thấy việc bất bình ra tay tương trợ, túm cánh tay Thường Hoàng quặc ra sau, hét lớn một tiếng: “Luru mạnh, đi theo ta đến đồn công an mau!”

Chu Tráng Tráng đang định giải thích thì Thường Hoàng xoay người một cái, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, bưng tai không kịp rung chuông khéo léo đem người kia lật úp nằm trên mặt đất, nhàn nhạt nói: “Tiểu Luru, cậu vừa mới gọi tôi là cái gì hả?”

Tiểu Luru quay đầu nhìn, lập tức cuống cuồng: “Đội, trung đội trưởng? Anh, anh, anh làm diễn viên đóng vai luru mạnh hả?”

Thì ra tiểu Luru là một binh nhì dưới trướng Thường Hoàng, thừa dịp cuối tuần đi ra mua vài đồ vật, không nghĩ lại đánh phải Thường Hoàng.

“Không phải diễn, anh ta đúng là luru mạnh!” Chu Tráng Tráng còn định nói tiếp lại bị Thường Hoàng che miệng lại, nhỏ giọng uy hiếp: “Trở về anh sẽ trừng trị em!”

Xoay người, Thường Hoàng khôi phục thái độ bình thường, nói với tiểu Luru: “Tiểu Luru a, nói cậu bao nhiêu lần rồi, tính tình sao vẫn còn nóng nảy trẻ con như vậy, cậu thử nói xem nếu hôm nay không phải anh mà là một cặp tình nhân khác đang đùa giỡn, cậu đi tới túm người ta chẳng phải muốn gây chuyện sao, trong lúc ra ngoài mà gây ra rắc rối gì cấp trên sẽ nghiêm trị biết không.”

Chu Tráng Tráng vừa nghe, mí mắt liền giật giật, thoáng cái đã nghĩ tới băng ghi hình trong tay Tả Nhất.

Trải qua giải thích, tiểu Luru thế mới biết Chu Tráng Tráng nguyên lai là bạn gái Thường Hoàng, lập tức nói: “Chào chị dâu!”

Chu Tráng Tráng chớp mắt, nghĩ đến đây đúng là cơ hội tốt để lật đổ Thường Hoàng, tức khắc trung ra vẻ mặt ôn hoà đối với tiểu Luru nói: “Tiểu Luru a, chị vừa rồi quả thật là đang cùng đội trưởng em cãi nhau, đó là bởi vì chị nghe nói mấy ngày chị không đến, có rất nhiều cô gái đều chạy đến bên cạnh quần khu tìm anh ấy.”

Tiểu Luru lập tức phủ nhận: “Tung tin vệt, đây hoàn toàn là tin đồn nhảm, làm sao có rất nhiều, rõ ràng chỉ có một.”

Thường Hoàng vừa nghe, lập tức định ngăn cản, nhưng bị Chu Tráng Tráng từ phía sau néo một cái, coi như cảnh cáo không được lộn xộn nữa.

Sau khi dè Thường Hoàng lại, Chu Tráng Tráng tiếp tục vẻ mặt ôn hoà: “Tiểu Luru a, cô gái kia thật ra là em gái chị, chị nhờ cô ấy mang ít thức ăn đến cho trung đội trưởng bọn em đó mà. Trung đội trưởng các em có phải đối với người ta không lễ độ phải không?”

“Chị dâu, đó là em gái ruột của chị hả? Cô ấy mới từ nước ngoài về hả?” Tiểu Luru có chuyện muốn nói, nhưng lại có chút khó mở miệng.

“Không phải em gái ruột, mà là em gái nuôi. Đúng vậy, nàng từ nhỏ sống ở nước ngoài. Không có việc gì, có gì em cứ nói.” Thật ra Chu Tráng Tráng đặc biệt muốn đem từ “nuôi” này đọc thành thanh tư. (Q: trong tiếng hoa có 4 (5) thanh, từ nuôi- 干/g an/ có thanh 1, nhưng TT muốn đọc thành thanh 4 /gân/ sẽ thành từ khác nghĩa khác)

“Em nói mà, thì ra là người nước ngoài, khó trách vừa nhìn thấy liền ôm trung đội trưởng rồi.” Tiểu Luru vỗ vỗ ngực, cuối cùng thì cũng đã hiểu rồi.

“Ohh ~~~~” Lúc Chu Tráng Tráng thốt chữ “Ohh” này ngơ ngác ngơ ngác uốn éo. Đương nhiên, ngón tay đồng thời cũng ngơ ngác ngơ ngác uốn éo véo cánh tay Thường Hoàng một cái.

Thường Hoàng dù là người sắt đá, cũng phải đau đến nhủu mày

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Chắc là trung đội trưởng em vui lắm nhì, anh ấy luôn nhìn thấy em gái chị là nhớ đến chị mà, ha ha ha ha ha.” Chu Tráng Tráng rót cục luyện thành thần công ngoài cười nhưng trong không cười.

“Trung đội trưởng cũng không phải người ngoại quốc, lúc ấy liền đẩy cô ta ra đó.” Tiểu Lưu ăn ngay nói thật: “Sau đó trung đội trưởng nói mình bận việc, không bao giờ đi gặp cô ta nữa.”

Nghe tới đây, Chu Tráng Tráng mới buông cánh tay Thường Hoàng ra, nhưng đáng thương thay, cánh tay cứng cáp dưới lớp vải kia đã xuất hiện vết máu bầm rồi.

“Tiểu Lưu, thời gian không còn sớm, mua xong đồ rồi thì mau trở về đi thôi.” Thường Hoàng nhẹ nhàng mà hít vào.

Tiểu Lưu mới vừa há miệng định lấy lòng phu nhân tương lai của trung đội trưởng, nhưng nhìn thấy sắc mặt của hắn, có cảm giác gió lốc trước cơn giông bão, lúc này liền biết điều nghe lời rời đi.

“Nói, cô ả tác phong phóng đảng trông giống người nước ngoài vừa nhìn thấy anh là tấn công kia là ai hả?” Chu Tráng Tráng không có bởi vì tiểu Lưu đã rời đi rồi mà buông tha Thường Hoàng.

“Em không phải nói là em gái em sao?” Thường Hoàng nhún nhún vai.

Cứ thế này nghĩ lệch đi thì hổng hết, tay Chu Tráng Tráng lại véo Thường Hoàng: “Anh cho là anh pha trò chọc cười là em sẽ tha cho anh chắc, còn nói không có gì với Phó Dương Dương, hôn người ta cũng hôn rồi, anh cũng không thuần khiết !”

“Vậy còn em cùng anh trai học trò hôn nhau thì sao.” Thường Hoàng phản bác.

“Đó là em bị cưỡng hôn!”

“Anh cũng bị cưỡng hôn vậy.”

“Anh đàn ông cao 1 mét 8, một đầu ngón tay thôi cũng có thể tổng Phó Dương Dương bay xa mấy mét rồi, nếu anh không nguyện ý có thể bị cưỡng hôn sao?” Chu Tráng Tráng hít sâu, khôi phục bình tĩnh: “Tuy về mặt tính chất thì tội của anh nghiêm trọng hơn em rất nhiều, nhưng đại nhân em đây rộng lượng, tội tày trời của anh cùng tội còn con của em coi như huê, từ nay về sau chúng ta quên đi không bao giờ được nhắc lại nữa.”

Thường Hoàng vuốt cằm, hip đôi mắt nhìn, nói: “Sao anh có chút nghi ngờ, Phó Dương Dương kia là do em phái tới cô ý gái tội cho anh nha?”

“Anh quá coi trọng em rồi.” Chu Tráng Tráng cười ha ha, trong lòng đang mừng thầm, Phó Dương Dương này vẫn còn có chỗ hữu dụng, bỗng chốc đã đem lỗi trước kia của nàng xóa bỏ hết thảy.

Có tình địch như thế, mấy bà vợ còn đòi hỏi gì hơn.

Giờ phút này, Phó Dương Dương đang cách xa ngàn dặm bỗng nhiên bị hất xi.

Hôm nay liên tục bắt bẻ Thường Hoàng hai lần, Chu Tráng Tráng hưng phấn dị thường, kết quả mất đi cảnh giác, không bao lâu sau đã bị Thường Hoàng dắt về phòng trọ.

Chò cửa phòng bị đóng kín mít, Chu Tráng Tráng mới phát giác tình cảnh nguy hiểm của bản thân, đáng tiếc giờ phút này dĩ nhiên như cá trong chậu, trốn không thể trốn.

Mất thấy ánh mắt lang sói xanh mượt kia của Thường Hoàng, bấp chân Chu Tráng Tráng bắt đầu bủn rủn.

“Chu Tráng Tráng, em hôm nay trốn không thoát đâu.” Thường Hoàng ngữ khí hàm chứa dục vọng mãnh liệt.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể chấp nhận số mệnh, về mặt cầu xin nói ra một yêu cầu cuối cùng: “Em vào toilet trước.”

Mới vừa uống quá nhiều đồ uống.

Nhưng mà hai phút sau, khi từ toilet đi ra, trên mặt Chu Tráng Tráng một mảng đỏ ửng quái lạ.

Đối mặt với Thường Hoàng sắp tấn qua đây, Chu Tráng Tráng nói: “Cái kia, di cả em tới rồi.”

Tiểu bạch nha Thường Hoàng ngay tức khắc có dấu hiệu vỡ vụn.

Vào ngày này, Chu Tráng Tráng kỳ tích ba lần kháng cự thành công.

Không dễ dàng a.

Ngày thứ hai, lúc Thường Hoàng tiễn Chu Tráng Tráng trở về, quan sát xung quanh không có ai liền kê sát tai nàng tuyên bố: “Lần sau đến, chúng ta nhất định phải hoàn thành chuyện này, chính mình chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời này cũng giống như nói với con heo là, bây giờ về nhà rang mà hưởng thụ đi, bởi vì lần sau khi ngươi đến ta sẽ đem ngươi nướng chín chấm tương ớt ăn.

Những lời này làm cho con heo là Chu Tráng Tráng rất sầu não..

Nhưng người tính không bằng trời tính (Q: nguyên gốc ko phải thế này, nhưng ta edit sao cho hay, nên tam thế này thôi), bởi vì trường học sắp tổ chức kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường, ra lệnh cho tất cả sinh viên ngay cả cuối tuần cũng không được ra ngoài, toàn bộ phải ra sân thể dục tập luyện, cho nên hơn một tháng sau, Chu Tráng Tráng cũng không có thời gian đón máy bay đến doanh trại Thường Hoàng, tạm thời vui vẻ làm một con heo sống sờ sờ chưa bị nướng chín.

Nhưng mà Chu Tráng Tráng ở trường học cũng không sung sướng gì, bởi vì phải tham gia tiết mục chuyển hóa đội hình, cả ngày phải ở trên sân thể dục chạy tới chạy lui, mệt gần sắp chết.

Chu Tráng Tráng thật sự không hiểu, nhiều người như vậy chạy qua chạy lại trên sân thể dục để tạo thành tên trường hay là những hoa văn đơn giản, xem bọn họ là phần tử gì chứ?

“Không bắt chúng ta làm thành tình trùng ^_^ thì không vừa lòng mà!” Đại Kiều cũng nằm trong đội ngũ này, đưa ra câu trả lời cho suy nghĩ của Chu Tráng Tráng.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến giờ giải lao, Chu Tráng Tráng chạy nhanh tới canteen mua đồ ăn bổ sung năng lượng, nhưng tới nơi lại phát hiện canteen toàn một biển người, cổ bon chen thế nào cũng chẳng vào được, ai cũng giống nàng đến để bổ sung năng lượng mà.

Không thể cũng phải biến thành có thể, Chu Tráng Tráng hít sâu một ngụm hơi, bắt chước khó khăn chui vào bên trong, đáng tiếc sức ăn mặc dù tốt nhưng công phu thì không dùng được, không bao lâu đã bị đá ra ngoài, trên móng còn in lại một dấu giày rõ ràng.

Mất thấy thời gian giải lao sắp hết, Chu Tráng Tráng vừa đói vừa vội, nước trong hốc mắt cuộn cuộn, ngay lúc sắp rơi xuống thì bỗng nhiên một cái hamburger thơm ngon cùng với một ly Coca toả ra làn hơi mát lạnh đưa tới trước mặt nàng.

Chu Tráng Tráng phản ứng đầu tiên là chụp lấy định cắn một phát, nhưng mới vừa mở miệng ra, nhìn thấy người đứng trước mặt đang đưa mỹ thực cho mình thì như thế nào cũng ăn không vào.

Tà Nhất.

“Anh tới làm cái gì?” Chu Tráng Tráng đem toàn bộ đồ ăn trả vào trong tay Tà Nhất.

“Thật sao không muốn sao?” Đôi mắt Tà Nhất hí lên, như một kim khâu: “Vậy thì anh có thể ném đi.”

Chu Tráng Tráng nhìn hamburger cùng coca kia, trong miệng bắt đầu bài tiết từng ngụm từng ngụm nước bọt.

Đồng thời, bài tiết nước miếng còn có con chó vàng bên cạnh, đang thè dài lưỡi chờ đợi thức ăn từ Tà Nhất.

Chu Tráng Tráng cùng tiểu Hoàng liếc nhau, bỗng chốc phát giác oan gia ngõ hẹp – con chó này thuộc loài lang thang, thường xuyên quanh quẩn trong trường từ căn tin tới ký túc xá, bình thường sinh viên nhìn thấy nó đều sẽ cho ăn, chỉ riêng Chu Tráng Tráng thường xuyên ôm cả mèn vừa ăn vừa đi, không chút nào băn khoăn về ánh mắt đói khát của tiểu Hoàng, cái này thôi cũng không tính, ngẫu nhiên Đại Kiều, Đồng Ý, Tiểu Thuý sắp ném thức ăn, Chu Tráng Tráng lại luôn nhanh tay lẹ mắt chớp thức ăn sắp sửa quăng kia bỏ vào trong cả mèn mình, vì điều này, tiểu Hoàng hận Chu Tráng Tráng tận xương tủy.

Trên mặt Tà Nhất bắt đầu xuất hiện thói quen không kiên nhẫn: “Chu Tráng Tráng, anh đếm ba tiếng em nếu nếu không cần anh liền ném nó đi, một, hai ... ba.”

Trong đôi mắt Tà Nhất trầm tĩnh hiện hách, lập tức quăng hamburger. Tiểu Hoàng kích động há mồm, nhắm mắt nghênh đón mỹ thực sắp đến miệng.

Nhưng đợi hồi lâu, cũng không ngửi thấy mùi thịt, tròn mắt nhìn, phát hiện Chu Tráng Tráng nhưng lại chuẩn xác cạp trúng hamburger đang bay trong không trung, cũng bắt đầu ngấu nghiến. (TT sao giống cún vậy)

Từ đó về sau, tiểu Hoàng không bao giờ xuất hiện trong khuôn viên trường học nữa.

Nhìn thấy Chu Tráng Tráng ăn như hùm đói cái mình mua cho, khoe miệng Tả Nhất lộ ra mỉm cười thoả mãn không dễ phát hiện, tiếp theo vươn tay, nói: “Khăn quàng cổ anh muốn đâu?”

“Gần đây bề bộn nhiều việc không có thời gian làm, kỷ niệm ngày thành lập trường, anh cũng thấy đó.” Chu Tráng Tráng nhóp nhép.

Tả Nhất nhìn Chu Tráng Tráng bị mồ hôi thấm ướt tóc, mở miệng: “Cho ... em thời gian nửa tháng, nếu làm không xong, bạn trai em có trái cây ngon để ăn.”

“Tôi đã từng nói qua, thời kỳ dậy thì của tôi hơi chậm so với người khác.” Chu Tráng Tráng bỗng thốt ra một câu như vậy.

“Có ý gì?” Tả Nhất vẽ mặt hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

“Ý là ta có tâm lý nổi loạn rất trầm trọng, nếu người bức bách ta nổi nóng, đừng trách ta chó cùng dút giậu, à không, là ngọc nát đá tan.” Trong mắt Chu Tráng Tráng cố gắng lộ ra vẻ oanh liệt lừng lẫy.

“Em nguyện ý vì tên bạn trai kia mà chó cùng rút giậu?” Tả Nhất lộ ra một tia hứng thú: “Xem ra em rất thích hắn rồi.”

“Là ngọc nát đá tan, cảm ơn.” Chu Tráng Tráng sửa lại cho đúng còn bổ sung thêm: “Ta quả thật rất thích anh ấy.”

“Anh ta rốt cuộc có cái gì tốt?” Tả Nhất hỏi.

“Anh ấy cái gì cũng không tốt.” Chu Tráng Tráng lúc này nghĩ về Thường Hoàng còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy sao em còn thích hắn?”

“Anh ấy cái gì cũng chẳng tốt mà ta còn thích anh ấy như vậy đã nói lên ta thật sự thích anh ấy.” Chu Tráng Tráng tựa hồ vừa đọc ra một câu dễ lú lờ, nhưng ý tứ nàng rõ ràng truyền đạt hết trong đó. (Q: Thường Hoàng mà nghe được chắc mắt lòng mát dạ lắm đây)

Tả Nhất suy nghĩ rồi nói: “Dựa theo lời em nói, anh so với anh ta vẫn tốt hơn nhiều rồi.”

Chu Tráng Tráng đen mặt: “Cô giáo dạy ngữ văn hỏi tiểu học nhà người dạy người tổng kết ý câu như vậy sao?”

“Nếu anh đã tốt hơn anh ta, kia dứt khoát.” Trong đôi mắt Tả Nhất đột nhiên lộ lên một loại ánh sáng ranh mãnh, tiếp theo đem người áp sát Chu Tráng Tráng ép vào thân cây, khoảng cách hai người gần gũi đến mức Chu Tráng Tráng đều có thể nhìn thấy phản chiếu từ trong mắt hắn hình ảnh một ít vụn bánh mì trên khoe miệng mình.

“Dứt khoát thế nào?” Lưng Chu Tráng Tráng bị vỏ cây thô ráp ma sát có chút đau.

“Dứt khoát, em cứ sau lưng hắn cùng anh kết giao một thời gian, sau đó so sánh coi anh và hắn ai tốt hơn, đến lúc đó chọn lựa lại, thế nào?” Tả Nhất mỉm cười, đôi mắt bởi vì cười mà dài ra, giống như cảnh tượng hoa đào ngày xuân xẹt qua trong không khí.

Chu Tráng Tráng khur khur nhìn hắn, sau một lúc lâu, vươn tay vỗ lên mặt mình, rồi hung hăng vỗ lên hai má Tả Nhất.

“Em làm gì vậy?” Tả Nhất nghi hoặc.

“Ta đang làm thí nghiệm, rốt cuộc là người đang nằm mơ hay là ta đang nằm mơ.” Chu Tráng Tráng tức thì cảm thấy thế giới này quá điên cuồng, quả nhiên là năm 2012 sắp đến, quần ma loạn vũ a.

“Anh là nói thật.” Bàn tay Tả Nhất tóm chặt Chu Tráng Tráng, từng chữ thốt ra như kim thạch: “Không phải chuyện giỡn chơi.”

Nơi này đang là thời điểm rất nhiều người qua lại, người đi đường chung quanh đều ghé mắt, tay Chu Tráng Tráng bị giam hãm, nhất thời túng quẫn, đang nghĩ ngợi xem phải dùng mấy phần công lực để đập tiểu đệ đệ nhà Tả Nhất, đúng lúc này, bỗng nhiên một giọng nói ôn hòa mang theo mệnh lệnh vang lên. (Q: Chiều này quá độc)

“Nếu thật sự kết giao, cũng không đến lượt cậu.” Hải Nhĩ ôm một cái bình xuất hiện.

Chu Tráng Tráng quay đầu mừng rỡ: “Hải Nhĩ?”

“Thế quái nào lại chui ra một tên nữa?” Tả Nhất nhú mi, nhưng tiếp theo lại cười nói: “Lại là cái gã mèo bệnh này.”

Lời này thật ra đâu có sai, từ khi Hải Nhĩ xuất viện đến nay, thân thể lại càng gầy yếu, quần áo lúc trước giờ mặc ở trên người hình như lại rộng thêm, bị gió thổi phieu phêu, có loại tiên ý yếu ớt. (Quạ: Anh này xuất hiện là lại đau lòng)

Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mỗi lần Chu Tráng Tráng nhìn thấy Hải Nhĩ thân thể suy nhược thì tim như bị bóp nghẹn, cho nên vừa nghe Tả Nhất nói như vậy, liền không hài lòng, dùng sức thúc một cái, ném rớt tay Tả Nhất ra: “Ăn nói kiểu gì vậy hả?”

“Xem ra anh ta cũng không thể đựng đến?” Tả Nhất khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt bắt đầu đánh giá hai người: “Hai người đây lại là tình huống gì?”

“Không liên quan tới người.” Chu Tráng Tráng nhún mày.

Tả Nhất lạnh lùng cười: “Chu Tráng Tráng em không muốn băng video nữa sao?”

Chu Tráng Tráng lúc này tức giận đến nỗi mũi phồng to gấp đôi (Q: còn vài chữ nữa dịch hoài ko ra haizzz足够进入鼻孔教了.)

“Băng video gì vậy?” Hải Nhĩ đột nhiên hỏi.

“Không có gì.” Chu Tráng Tráng không muốn Hải Nhĩ phải lo lắng, lập tức muốn xua đuổi Tả Nhất mau đi: “Ta bây giờ phải đi tập hợp rồi, người không có việc gì thì đi đi, đến lúc đó liên lạc sau.”

Hải Nhĩ lại nói: “Tráng Tráng, đã đến giờ, em đi tập luyện trước đi, anh cùng cậu ta nói vài câu đã.”

Chu Tráng Tráng gấp đến độ trên ót toàn là mồ hôi, nhưng mắt thấy thầy hướng dẫn đang trên sân thể dục kêu gọi tập hợp, nếu không đi nhất định sẽ bị phạt, chỉ có thể cắn răng dậm chân nhanh như chớp chạy đi: “Mặc kệ hai người!”

Tuy nói như vậy, nhưng thâm tâm vẫn phải ngoái cổ lại nhìn.

Thật vất vả mới hoàn tất buổi diễn tập, chạy tới chỗ ban nãy thì phát hiện đã không còn ai.

Tuy rằng không ai, nhưng Hải Nhĩ đem phòng thí nghiệm làm nhà nên Chu Tráng Tráng lúc này liền chạy tới phòng thí nghiệm, quả nhiên, Hải Nhĩ đang trước kính hiển vi quan sát cái gì.

Chu Tráng Tráng đi qua, lựa lời mà nói: “Cái kia, em cùng hấn ta thực sự không có gì.”

“Anh chưa từng hoài nghi em.”

Hải Nhĩ đứng là bạc quý a! Chu Tráng Tráng cảm động, cảm động cũng không quên dặn dò: “Anh nhớ kỹ đừng nói cho Thường Hoảng biết nha, nếu không anh ấy tính tình nóng nảy, đến lúc đó tuyệt đối là đem em chặt thành tám khúc mất.”

“Anh biết mà.” Hải Nhĩ mỉm cười, tươi cười rất là ấm áp, nhưng khuôn mặt lại trắng như tuyết, như là quang cảnh tuyết đầu mùa xuân tan sớm. Dừng lại suy tư một chút rồi nói một câu: “Tám khúc? Anh Thường Hoảng khi đó chắc sẽ không tốt như vậy mà đem em chia đều như vậy đâu.”

Chu Tráng Tráng: “.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Tuy rằng nhắc đến Thường Hoảng có chút nghĩ mà sợ, nhưng rất nhanh nỗi sợ hãi này đã bị lòng hiếu kỳ đè bẹp, Chu Tráng Tráng hỏi: “Rốt cuộc anh cùng hấn nói gì ha?”

“Không có gì.” Hải Nhĩ không muốn nhiều lời.

“Nếu không có gì, hấn sẽ dễ dàng rời đi như vậy sao?” Chu Tráng Tráng thế nào cũng không tin.

“Em có nhớ lúc ấy trên tay anh cầm một cái bình không?” Hải Nhĩ đột nhiên hỏi.

Chu Tráng Tráng gật gật đầu, tựa hồ có cái ấn tượng như vậy.

“Anh nói cho hấn, đó là não người mới lấy ra.” Hải Nhĩ bình tĩnh nhớ lại: “Sau đó hấn dùng một loại ánh mắt thâm sâu như nhìn thấy biến thái nhìn anh vài cái, rồi đi.”

Chu Tráng Tráng vỗ vỗ bả vai Hải Nhĩ: “Không ngờ anh cũng rất phúc hắc nha, chiêu như vậy mà cũng nghĩ ra được, nói dối còn lâm nguy không sợ a.”

Hải Nhĩ lắc đầu: “Anh không nói dối, thật sự là não người.”

Hải Nhĩ nói xong chỉ chỉ cái dưới kính hiển vi: “Chính là cái này.”

Kết quả là, Chu Tráng Tráng nháy mắt cũng biểu hiện giống Tà Nhất, dùng một loại ánh mắt thâm sâu như nhìn thấy biến thái nhìn Hải Nhĩ vài cái, rồi đi.

Các hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường tiến hành kịch liệt, Chu Tráng Tráng mỗi ngày ngoài vội vàng diễn tập, làm bài tập trên lớp, buổi tối còn phải gắng sức đan khăn quàng cổ cho Tà Nhất, quá sức mệt mỏi, thế cho nên cứ mỗi đêm hai gói mì ăn liền, ngay cả ợ lên đều là mùi mì ăn liền.

Đại Kiều chịu không nổi, bịt lỗ mũi nói: “Chu Tráng Tráng, mi thật đúng là trọng sắc khinh bạn a, coi chừng khăn quàng cổ Thường Hoàng nhà mi chưa kịp đan xong, tui ta đã bị xông chết mất rồi!”

Để tránh gây thêm phiền phức, trong phòng ngủ, Chu Tráng Tráng vẫn tuyên bố khăn quàng cổ là đan cho Thường Hoàng.

“Cũng không phải mùi hôi nách, làm gì mà nghiêm trọng như vậy chứ?” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

Đại Kiều thiếu chút nữa tức giận đến bán thân bất toại.

Thật vất vả, kỷ niệm ngày thành lập trường rốt cục đã đến, mà lúc này khăn quàng cổ của Chu Tráng Tráng cũng đã xong, chuẩn bị sau khi kết thúc lễ kỷ niệm ngày thành lập trường liền đưa cho Tà Nhất, sớm lấy lại bằng ghi hình kia trở về.

Ngày hôm đó, Chu Tráng Tráng cùng một toán đồng chí xui xẻo mặc mặc quần áo lòe loẹt ở trên sân thể dục như những chú thỏ cắm đầu cắm đuôi chạy trốn khắp nơi, liên tục tạo thành chữ hoặc hình thù.

Nhưng ở trong lòng bọn họ, mong muốn nhất là tạo thành chữ “mẹ **”

Chạy xong lại đến các vị lãnh đạo phát biểu, nghe đến cái lỗ tai kết kén, Chu Tráng Tráng ước gì những người đó là kẹo hình nhân nhĩ, cắn một cái vào miệng nhai thì tốt biết bao.

Thật vất vả, rốt cục chấm dứt, Chu Tráng Tráng chạy về phòng ngủ lấy khăn quàng cổ, chuẩn bị đem đi đưa cho Tà Nhất — dựa theo giao hẹn, hắn đang đợi ở sân bóng rổ.

Ai ngờ cầm khăn quàng cổ mới từ ký túc xá đi ra, Chu Tráng Tráng cư nhiên nhìn thấy một người đứng phía trước rặng cây.

Thân hình cao lớn, khí chất hiên ngang, khuôn mặt mang theo dã tính tuần mỹ, khoe miệng nhếch lên đẹp làm sao, một đôi mắt đen sáng rực đang nhìn mình.

Không phải Thường Hoàng thì là ai?

Chu Tráng Tráng nhất thời sững sờ tại chỗ, sợ bản thân bởi vì tưởng niệm quá độ mà tạo thành ảo giác.

Nhưng Thường Hoàng lại đi tới, trực tiếp nhéo đôi má của nàng: “Thế nào, không nhận ra à?”

“Anh sao ... hôm nay đâu phải cuối tuần.” Chu Tráng Tráng liều mạng dụi mắt, còn lo chỉ là ảo giác.

“Nghỉ phép một tháng.” Thường Hoàng lời ít mà ý nhiều, tiếp theo ôm nàng vào trong ngực: “Có thể bên cạnh em nguyên một tháng.”

Chu Tráng Tráng ngửi thấy loại hương vị hormone nam tính trên người hắn, nội tâm bỗng trở nên mềm mại êm ái.

Nhưng mới vừa êm ái không bao lâu, điện thoại Tà Nhất gọi đến.

Chu Tráng Tráng nhất thời kinh hãi — mém chút nữa đã quên mất vụ này, vội vàng lên lấy điện thoại tắt sang im lặng, trong đầu lại nhanh chóng động não nghĩ nên làm thế nào tổng cổ Tà Nhất đi.

“Ồ, trên tay em cầm gì vậy?” Thường Hoàng vươn tay định lấy cái túi đựng khăn quàng cổ trong tay Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng lập tức giật lại, nói qua loa: “Đồ của người khác, đừng xem loạn. Đúng rồi, anh đến phòng ngủ chờ em trước đi, em đi gặp thầy hướng dẫn hỏi chút chuyện, sẽ trở lại ngay thôi.”

Nói xong đẩy Thường Hoàng về hướng phòng ngủ rồi liền hoạt động hai chân bắt đầu hướng công trường chạy, dọc theo đường đi vô số tro bụi bay tung toé.

Tối điểm hẹn, đầu đồ đầy mồ hôi, Chu Tráng Tráng không khỏi cảm khái: con mẹ nó, nghĩ đến những kẻ một chân đứng hai thuyền thật đúng là thể lực quá cỡ khối a.

Cho dù chạy trời chết, nhưng lúc này Tà Nhất vẫn như cũ không có kiên nhẫn chờ đợi, đôi mày kiếm xinh đẹp như chim ưng giương cánh, chứa đầy sinh khí: “Chu Tráng Tráng, em cư nhiên dám tắt cuộc gọi của anh!”

Chu Tráng Tráng không rảnh giải thích với hắn, vội vàng đem khăn quàng cổ đưa cho hắn, duỗi tay còn lại ra, nói: “Tiền trao cháo múc, băng video ta cần đâu?”

Tà Nhất lôi khăn quàng cổ ra xem xét, ánh mắt dịu lại nhưng nói tiếp: “Đi, hôm nay theo anh ra ngoài hẹn hò, anh sẽ cho em.”

“Người đùa bỡn ta hả?” Lòng mày Chu Tráng Tráng cũng bay lên: “Không phải nói đùa cho người khăn quàng cổ thì sẽ trả bằng ghi hình lại cho ta sao? Nam tử hán đại đậu phụ (*), cư nhiên nói không giữ lời, ta khinh bỉ người!”

(*) Câu này xuất phát từ câu: Nam tử hán đại trọng phu nhưng ko hiểu sao Tráng Tráng nhà chúng ta lại đọc 2 từ cuối thành đậu phụ)

“Đến đây đến đây, anh mời em đi ăn.” Tà Nhất trưng ra vẻ mặt “video trong tay anh xem em làm được gì”, tiếp theo liền giơ tay bắt Chu Tráng Tráng

Thời khắc tay đã sắp chạm tới Chu Tráng Tráng, một trái bóng rổ bỗng nhiên phóng lại đây, trực tiếp đánh vào tay hắn. (Q: Quá chuẩn, tương tượng đánh trật người thì sao ta? tội Tráng Tráng quá)

Lực đạo rất lớn, Tà Nhất không đề phòng, đã trúng như vậy một chút, mu bàn tay nhất thời đỏ lên, hấn tức giận không thể kiềm chế, gầm nhẹ nói: “Đứa nào?”

Người đánh bóng rổ từ cửa tiến vào, dáng người cao ngất, biểu tình bình tĩnh, một đôi mắt sắc bén mà tĩnh lặng.

Bấp chân Chu Tráng Tráng lại bắt đầu phát run: “Thường. Hoàng.”

Người tới đứng là Thường Hoàng, chỉ thấy hắn từng bước đến gần Chu Tráng Tráng, giày Martin hào phóng dẫm vang trên mặt đất, tiếng cộp cộp cũng làm vỡ nát lá gan Chu Tráng Tráng.

Lần này không chỉ có bắp chân, ngay cả bắp đùi Chu Tráng Tráng cũng bắt đầu run lên rồi, nghĩ đã không còn đường nào trốn thoát nữa nhưng Thường Hoàng lại một tay giữ chặt ôm nàng vào ngực, lạnh lùng dò xét Tà Nhất: “Tiểu tử, người dám uy hiếp nữ nhân của ta?”

“Nữ nhân của người?” Tà Nhất cũng không phải là tên dễ chọc, lúc này cũng lạnh lùng đáp lại: “Hai người kết hôn rồi sao? Nếu chưa, nói câu kia còn quá sớm đó.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Thường Hoàng cười tự tin, nhìn Chu Tráng Tráng cười lộ ra hàm răng trắng sáng bóng: “Chu Tráng Tráng, em nói cho hắn biết, đời này em chỉ sẽ cùng ai kết hôn?” (Q: Tất Không Không cho anh Hoàng đi quảng cáo cho kem đánh răng đi)

“Anh anh anh, chính là anh, chỉ có anh!” Tội danh lên lút vụng trộm đi gặp người khác không phải nhỏ, Chu Tráng Tráng vội lấy công chuộc tội, ngại không đủ, còn bổ sung thêm một câu nữa: “Cho dù anh luyện Quỷ Hoa Bảo Điện (*) không có tiểu ** em cũng chỉ lấy anh thôi!”

(*) Quỷ Hoa Bảo Điện: tu luyện loại võ công này phải tự cung, giống như Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần trong truyện của Kim Dung

Thường Hoàng vừa lòng, nói với Tà Nhất: “Người nghe thấy chưa.”

Tà Nhất lạnh lùng cười: “Đối với loại người không hề có tí phẩm hạnh như Chu Tráng Tráng này, đe dọa cám dỗ gì cũng đều có thể thành công, không tin người thử cho cô ấy một bàn thức ăn xem cô ấy có sửa miệng hay không.” (Q: Theo đuổi người ta mà chê như thế, haizz ngoài đời ai dám, bị đập bay liền)

Chu Tráng Tráng xiết chặt nắm tay. Có cần phải hiểu rõ nàng như vậy không ah?!

“Tiểu tử, ta nói lại lần cuối cho người biết.” Thường Hoàng giơ tay kéo Chu Tráng Tráng ôm chặt vào lòng, sợi tóc mềm mại của nàng chạm vào cằm hắn, đen như tơ tằm, khiến hai mắt hắn kéo dài: “Cô gái này, đời này chỉ thuộc về ta, người khác đừng mơ tưởng những chàng.”

Tuy rằng Thường Hoàng nhìn Chu Tráng Tráng với sắc mặt nhu hòa, nhưng giọng nói kia lại toát lên khí phách, như một quả tạ to lớn nện trên nền đất, kích khởi vô số bụi bặm, Chu Tráng Tráng mê đắm, hai mắt nhất thời có chút nhòe nhói.

Cảm động quá.

Chu Tráng Tráng nhìn Thường Hoàng, lệ trong suốt trong mắt: “Thường Hoàng yêu dấu, không ngờ anh cũng có thể nói những lời như vậy.”

Thường Hoàng: “.”

Tà Nhất đứng một bên tự nhiên trở thành bóng đèn, xem công dụng thì ra là loại tiết kiệm năng lượng, nhìn không được ho khan một tiếng thu hút lực chú ý của hai người kia: “Cho dù người gặp gỡ cô ấy trước ta, nhưng thời gian dài xa cách làm sao chịu nổi, lòng của nàng đã sớm chậm rãi hướng về phía ta, không ngại nói cho người, chúng ta thường xuyên hẹn hò, nhạ, đây là khăn quàng cổ cô ấy đan cho ta.”

Tà Nhất vừa nói vừa đem khăn quàng cổ Chu Tráng Tráng mới vừa đưa hất lấy ra, khiêu khích quần quanh cổ, ánh mắt như gai sắc nhọn đâm thẳng về phía Thường Hoàng.

Phải làm sao để nói cho rõ ràng a! Chu Tráng Tráng thật muốn nhìn trời phun một ngụm máu tươi, để nó thay nàng kêu oan với ông trời.

Lo lắng bất an quay đầu nhìn về phía Thường Hoàng, sợ hấn lại giận dữ. Nhưng Thường Hoàng vẫn rất bình tĩnh, chớp mũi hơi khẽ động, trong không trung vạch trần ra tất cả một cách thoải mái: “Cô ấy vì tiền đồ tương lai của ta mới bị người ép buộc đan cái khăn này, ta đã sớm biết. Người đường đường là một đại nam nhân cư nhiên uy hiếp một kẻ gốc gác như vậy, thật sự làm cho người ta khinh thường. Đúng rồi, nhắc nhở người một câu, người không biết cái khăn quàng cổ này hơi có chút mùi hôi chân sao?”

Chu Tráng Tráng tròn to mắt, nhìn Thường Hoàng như nhìn thấy thánh thần: “Anh làm sao mà biết được? Đại Kiều cũng không cần thận lau chân một chút.”

“Em nói dối?” Tà Nhất vẫn còn ôm một ít kỳ vọng với Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng suy tư, gian nan nói ra chân tướng: “Đúng vậy. Kỳ thật. là ta không cần thận lau chân.” (Q: thế mà đổ thừa Đại Kiều kia, ai mà dám lau chân khăn đan cho TH chứ)

“.” Tà Nhất rốt cục biết bản thân mình kỳ vọng sai lầm rồi.

Giờ phút này, gương mặt Tà Nhất đã không thể dùng từ xúc động phần nộ để hình dung, đỏ rồi xanh, xanh rồi tím, tím rồi lam, cuối cùng khi biến thành màu xanh lá, hận ý từ kẽ răng rít ra: “Chu Tráng Tráng, em đừng mơ lấy được cái em muốn đó!”

Chu Tráng Tráng vừa nghe, nghĩ đến cảnh tượng cuộn băng kia bị giao vào trong tay lãnh đạo, họ giận dữ đem Thường Hoàng giam lại, nhất thời luống cuống.

Nhưng Thường Hoàng vẫn bình tĩnh trước sau như một: “Người xác định trong máy tính người còn đoạn phim kia sao?”

Da mặt Tà Nhất giãn giãn: “Có ý tứ gì?”

“Em họ ta đã sớm nhờ một người bạn làm hacker đột nhập vào máy tính của người, đem cái kia hoàn toàn tiêu hủy.” Thường Hoàng mỉm cười, như núi xa vạn dặm khiến cho người trước mặt trở nên nhỏ bé.

Tà Nhất ngây ra một lúc lâu, khi ngẩng đầu, trong ánh mắt mang theo tia kính nể: “Thua ở người trên tay, không tính quá mất mặt.”

“Cám ơn người khích lệ.” Thường Hoàng vẫn mỉm cười, nhưng ngữ khí lập tức hoá hàn băng nam cực: “Nhưng nếu ta lại phát hiện người đụng chạm nàng, tay người không đơn giản chỉ sưng đỏ như vậy đâu.”

Tà Nhất vừa nghe thấy, từ chối cho ý kiến, khoe miệng nhếch lên cười khê, xoay người rời đi.

Chu Tráng Tráng nhìn ánh mắt Thường Hoàng như là nhìn thấy kim cương của phi cơ trên đỉnh toà nhà cao tầng trong phim điện ảnh, vô cùng sùng kính: “Thường Hoàng, sao anh cái gì cũng biết hết vậy?”

“Có người vợ chẳng biết lo như em đây, anh có thể mắt không nhìn sáu hướng tai nghe tám phương sao?” Thường Hoàng nhìn nàng liếc mắt một cái.

Thì ra từ lần trước khi Hải Nhĩ thấy Chu Tráng Tráng cùng Tà Nhất, liền lưu ý, trải qua điều tra, rốt cục biết được Chu Tráng Tráng bị Tà Nhất uy hiếp, cũng đem chuyện này nói cho Thường Hoàng.

Cho nên Thường Hoàng mới có thể xin nghỉ phép, chính là vì trở về chinh Chu Tráng Tráng.

“Chuyện đem khăn quàng cổ kia chùi chân sao anh biết được?” Chu Tráng Tráng vẫn còn khó hiểu. (Q: Thế mà cũng hỏi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, trong nhà có gian tế mà)

“Đại Kiều nhắn tin nhắc nhở anh đừng dùng cái khăn quàng cổ kia, Chu Tráng Tráng, chúng ta kết giao hơn một năm rồi, em ngay cả giấy vệ sinh còn chưa tặng cho anh, vậy mà em cư nhiên đan một cái khăn quàng cổ tặng cho tên con trai khác, hừ.” Cuối cùng Thường Hoàng “Hừ” một tiếng kia có thể nói là hân khí bắn ra bốn phía, đem ngón chân Chu Tráng Tráng đều đông cứng. (Q: bảo mà, xưa nay đã thế còn gì)

“Em cũng vì giúp anh mà.” Chu Tráng Tráng thì thào.

“Em vì giúp anh mà bị nam nhân khác kiểm chế, còn đồng ý hẹn hò với hắn, em cảm thấy anh biết được sẽ vui vẻ sao?” Thường Hoàng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nghiêm túc.

Chu Tráng Tráng gục đầu xuống, lại bắt đầu nhìn ngón tay.

“Được rồi, chuyện lần này tuy quá trình tương đối đen tối, nhưng niệm tình xuất phát điểm của em vẫn có chút trong sáng, vậy thì quên đi.” Thường Hoảng bày ra bộ dạng đại nhân đại lượng.

Chu Tráng Tráng thở ra nhẹ nhõm.

Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, bất quá Chu Tráng Tráng cũng đã bị trừng phạt — bị phạt phải đan áo len cho Thường Hoảng.

“Anh coi em là người chuyên đan len hay sao vậy?” Chu Tráng Tráng mới vừa nghe thấy yêu cầu này quả thực phải rít gào.

Nhưng Thường Hoảng thì nhàn hạ mang theo châm chọc nói: “Khăn quàng cổ đều đan được, áo lông còn có thể không sao?”

Bất luận như thế nào, Chu Tráng Tráng đã định phải đan áo lông rồi.

Thường Hoảng được nghỉ ngơi tròn một tháng nên thuê một phòng trọ gần trường Chu Tráng Tráng, sạch sẽ ấm áp, cũng yêu cầu Chu Tráng Tráng đến ở cùng hẳn. Lời vừa đưa ra Chu Tráng Tráng nghiêm túc cự tuyệt, lý do đặc biệt hợp lý — “Nội quy trường học nghiêm cấm sinh viên ra ngoài sống chung.”

“Em cảm thấy nội quy trường học quan trọng hay lời anh nói quan trọng?” Tiểu Bạch nha của Thường Hoảng trong trường hợp uy hiếp dụ dỗ luôn sử dụng đặc biệt thích hợp.

Bị khí thế mạnh mẽ của Thường Hoảng bức bách, Chu Tráng Tráng chỉ có thể thỏa hiệp.

Buổi tối hôm đó thu thập quần áo, cùng toàn bộ nữ đồng bào trong phòng ngủ chào tạm biệt, Chu Tráng Tráng nghĩ đến cảnh tượng kia chắc hẳn phải là “Phong vũ tiêu tiêu Dịch Thủy hàn, Tráng sĩ nhất khứ bất phục.”

Nhưng trên thực tế thì —

Đại Kiều phun ra một hơi sung sướng: “Rốt cục mỗi đêm không còn phải ngửi mùi mì ăn liền nữa rồi.”

Đồng Ý vừa trở mình vừa mỉm cười: “Rốt cục mỗi đêm không cần phải nghe âm thanh dư thừa nữa.”

Tiểu Thúy cũng lặng lẽ nói: “Rốt cục mỗi ngày không cần thay cậu quăng một túi rác thức ăn nữa rồi.”

“Minh như con dê con thuần khiết sắp đi vào hang cọp, các cậu chẳng lẽ không có gì muốn nói sao!” Chu Tráng Tráng vì bọn tỷ muội bạc bẽo kia mà tức giận trừng mắt.

Ba người đồng thanh: “Phiền cậu chuyển lời cảm ơn của tội mình tới Thường Hoảng nhé.”

Lời ngầm là: Thường tráng sĩ uy vũ biết bao, đã giúp chúng ta thu nhận con yêu nghiệt là cậu.

Chu Tráng Tráng tựa như một con dê con bị vứt bỏ, chỉ có thể xách theo đồ dùng hằng ngày, từng bước đi đến miệng lão hổ là Thường Hoảng kia.

Lúc đến, Thường Hoảng đã thu thập đồ đạc xong xuôi ổn thỏa, tuy rằng chỉ là chỗ ở tạm thời, nhưng lại được bố trí rất thích đáng. Ngoài ra, Thường Hoảng còn tự mình xuống bếp, nấu một bữa cơm chiều ngon miệng cho Chu Tráng Tráng ăn.

Chu Tráng Tráng tuy rằng ăn vẫn rất nhiều, nhưng tốc độ cũng rất chậm. (Q: có kinh nghiệm, khôn ra rùi)

“Em hôm nay rất kỳ quái nha.” Thường Hoảng hỏi: “Sao lại ăn chậm như vậy?”

Chu Tráng Tráng vừa ăn thịt bò hầm khoai tây vừa yên lặng cuối đầu, trong ánh mắt cất giấu một câu như vậy: “Coi em là con ngốc sao? Ai mà chẳng biết sau khi em ăn xong thịt bò này thì sẽ bị anh ăn chứ.”

Thường Hoảng ngồi ở đối diện, khoanh tay tựa lưng vào ghế ngồi, không tiếng động mỉm cười, trong ánh mắt cũng cất giấu một câu thế này: “Mặc kệ em muốn hay không muốn cũng không thể thay đổi sự thật là anh sẽ ăn em.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đối với Chu Tráng Tráng viên thịt béo này, Thường Hoàng nhất định phải được.

Com nước xong, Chu Tráng Tráng lại trốn vào phòng tắm, ở trong bồn tắm lớn ngâm một tiếng đồng hồ, ngâm đến đầu ngón tay đều trắng bệch nhăn nheo, cuối cùng vẫn là Thường Hoàng uy hiếp nói phá cửa mà vào mới không tình nguyện đứng dậy.

Tắm rửa sạch sẽ, Chu Tráng Tráng lại trốn lên sô pha, lui ở trong góc, càng không ngừng nhai tòi. (Q: Ui ẹ, hôi khiếp)

Thường Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Chu Tráng Tráng, nếu em cho rằng một chút mùi tòi này có thể xua đuổi ^_^ dục vọng nam nhân vậy thì em quá ngây thơ rồi.”

Nói xong, Thường Hoàng tới gần nàng, ánh mắt từ từ nóng rực: “Cho dù cái em hôm nay là c*t, anh cũng một mực muốn “làm thịt” em.” (Q: ta ko bạo như tác giả, phải sử dụng *, tác giả này dùng từ thẳng tuột quá)

Nghe vậy, Chu Tráng Tráng nhìn Thường Hoàng một lúc lâu, rốt cục môi run rẩy mở miệng nói: “Thường Hoàng, không ngờ anh đối với em thì ra là tình yêu chân thành a!”

Thường Hoàng không thêm cho ý kiến, chỉ mỉm cười, nụ cười kia như cánh hoa đào đáp trên mặt hồ ngày xuân, tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng lẫn lẫn, vô số cánh hoa đào rơi lượn xuống, đầy trời thật là kiều diễm, mà gợn sóng kia cũng ngày càng khuếch trương cho đến khi lay động trên mặt Chu Tráng Tráng, làm cho mặt nàng cũng nhuộm một màu xuân sắc: “Anh đang nghĩ gì?”

“Anh đang nghĩ” Lời nói Thường Hoàng thông thả, như là đem từng từ đều đặt trên lưỡi quán quanh một lần, nhưng cuối cùng lời thốt ra lại khiến Chu Tráng Tráng kinh hãi không thôi: “Nên cần miếng đầu tiên ở chỗ nào trên người em đây.”

Lời còn chưa dứt, Thường Hoàng liền lao thẳng tới Chu Tráng Tráng, đem nàng đang ngồi ôm lấy, đi vào phòng ngủ, đặt trên giường.

Cái giường kia mềm mại đến không thể tưởng tượng được, Chu Tráng Tráng như đang lác lư, cơ thể phảng phất như đang trôi trên biển, có một loại phấn khích pha lẫn sợ hãi.

Lưỡi Thường Hoàng đang du ngoạn nơi vành tai nàng, mang theo lời lẩm bẩm nhẹ nhàng: “Yên tâm, anh sẽ rất nhẹ nhàng.”

Cơ thể Chu Tráng Tráng cứng ngắc, vào giờ khắc này tự dưng lại thêm ăn đậu phộng.

Dùng răng cắn lóp vỏ cứng của đậu phộng Môi hân trên cần cổ nắn cảm của nàng về loạn “tách tách” một tiếng, đậu phộng lộ ra. Tay hân bắt đầu cời từng cái từng cái nút áo phiền phức kia ra tay nhẹ nhàng vơn về ^_^ hạt đậu phộng, đem lớp áo đỏ bên ngoài bóc ra, chỉ còn lại màu trắng Thân thể của nàng bại lộ trong không khí đầu đông hơi se lạnh, trắng nõn non mềm như hạt đậu phộng trắng nõn nà, môi răng trần trọc mặt thiết Hân say sưa thương thức, hô hấp hỗn loạn Cuối cùng cắn xuống, mùi thơm ngát của hạt nòng đậm tràn đầy trong miệng (Q: Thường Hoàng mà biết TT coi việc anh đang “làm” như ăn đậu phộng chắc cắn lưỡi quá. Đúng là TKK, tả H mà cũng đặc biệt khác thường)

Thường Hoàng đang định chính thức ăn Chu Tráng Tráng, lại cảm giác cơ thể người dưới thân cứng ngắc như sắt thép. Nhìn lên thấy, trên gương mặt Chu Tráng Tráng tràn đầy nước mắt sợ hãi.

Thường Hoàng thế nào thì tên đã trên đây, cũng không thể nào buông tha, nhẹ nhàng xoa đi nước mắt tràn đầy nơi khoé mắt nàng, hoà hoãn nói: “Đừng sợ, cũng không phải rất đau.”

Chu Tráng Tráng nhìn Thường Hoàng, bỗng nhiên tức giận trong mắt xuất hiện một tia bất bình, đột nhiên duỗi tay, ^_^ thọt ngón tay vào lỗ mũi Thường Hoàng, găm nhẹ nói: “Thế này mà còn không đau? Không đau? !”

Thường Hoàng đang lúc cao hứng, đầu thế ngờ sẽ gặp phải chuyện thế này, tránh không kịp, bị mạnh mẽ thọt vào ^_^, khi Chu Tráng Tráng rút ngón tay ra, mặt trên ngón tay đều nhiễm vết máu tươi.

Chu Tráng Tráng nhìn chớp mũi Thường Hoàng không ngừng chảy máu, nhẹ giọng nói: “Anh quả nhiên là lần đầu tiên a.”

Thường Hoàng trợn mắt nhiệt độ có thể lập tức nướng chín nàng.

Chu Tráng Tráng võ công cao cường, xoang mũi Thường Hoàng bị thương nghiêm trọng, máu chảy không ngừng, hai người chỉ có thể mặc quần áo chạy đến bệnh viện gần đó khám gấp.

Bác sĩ kiểm tra xong, dùng bốn chữ “Lòng dạ độc ác” để hình dung tính chất hành hung người, đối mặt với hai tròng mắt Thường Hoàng âm thầm phát hỏa, Chu Tráng Tráng lại bắt đầu vừa nhìn trần nhà vừa quẩn ngón tay.

Thường Hoàng bị mất máu quá nhiều, cho dù có lòng nhưng lực kia không còn, cho nên hôm nay, Chu Tráng Tráng vẫn là một con heo Châu về hợp Phố.

Bởi vì bản thân đã kích nghiêm trọng cả hai phương diện sinh lý lẫn tâm lý cho Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng rất là áy náy, ngày hôm sau liền chạy ra chợ mua bồ huyết gì đó, tự mình làm một bữa com bồ máu cho Thường Hoàng ăn.

Chu Tráng Tráng tự mình đem món gan lợn cay đặt trước mặt Thường Hoàng, bày ra nụ cười đặc biệt rực rỡ: “Món này rất bổ dưỡng cho máu.”

Thường Hoàng dùng chiếc đũa khủy khủy gan lợn còn mang theo tia máu nửa sống nửa chín, sắc mặt cũng có chút nửa sống nửa chín: “Tuy rằng anh mất máu, nhưng chưa đến nỗi phải ăn tươi nuốt sống thế này.”

Chu Tráng Tráng vội vàng mang đĩa huyết vịt chung đưa ra trước mặt Thường Hoàng, ân cần nói: “Ăn đi ăn đi, ăn máu bổ máu.”

Thường Hoàng thật sâu nhìn Chu Tráng Tráng: “Em cảm thấy máu anh có thể so cánh với máu vịt sao? Hay là trong lòng em anh chỉ là một con vịt?”

Chu Tráng Tráng vội mang huyết vịt chung cất đi, lại đưa lên một đĩa thịt thỏ hầm táo đỏ, chân chó nói: “Con thỏ không vũ nhục người đi? Cái này có thể bổ máu dưỡng tinh, điều hoà thân thể.”

Ánh mắt Thường Hoàng càng sâu: “Dưỡng tinh? Nhờ phúc của em, anh một tí cũng chưa dùng, không cần dưỡng.”

Chu Tráng Tráng một phen tâm huyết cứ uổng phí như vậy, có áy náy cũng không thể ngăn lại con tức giận, vỗ bàn chỉ tay vào mũi Thường Hoàng nói: “Anh rốt cuộc muốn em làm sao hả!”

Thường Hoàng nhìn Chu Tráng Tráng, một đôi mắt như nước chớp chớp, sau một lúc lâu mới chậm rãi ôn nhu, bình tĩnh nói: “Cùng anh tiếp tục làm xong các trình tự còn dang dở.”

Chu Tráng Tráng đáp ứng rồi.

Nàng chỉ có thể đáp ứng, dù sao Thường Hoàng được nghỉ một tháng, mà kế hoạch của hắn chính là trong một tháng này phải ăn luôn nàng.

Chu Tráng Tráng là một sinh vật bình thường có thể đổ máu liên tục 7 ngày mà không chết, nhưng đầu phải là sinh vật 2b có thể đổ máu liên tục một tháng mà bất tử.

Màn cửa sổ kéo lại, quần áo mở ra, nhiệt độ không khí lên cao, không khí khoa trương, hai người ở trên giường lặp lại chuyện tình đêm qua.

Chu Tráng Tráng nằm trên drap giường lẳng lặng thở dốc, yên lặng giãy dụa, mà Thường Hoàng lại một đường tiến quân thần tốc, tinh lực không ít bước, rất nhanh đi tới bước cuối cùng.

Chỉ cần giờ cao một cú sút, hắn đã thành công.

Nhưng ngay vào lúc cú sút triển khai, người vươn chân không phải Thường Hoàng, mà là Chu Tráng Tráng — nàng một cước đá vào bụng dưới Thường Hoàng.

Sau, Đại Kiều biết chuyện này, dùng một câu để biểu đạt tình cảm: “Số mạng Thường Hoàng thật đáng thương.”

Đúng vậy, lần này bị thương không phải lỗ mũi Thường Hoàng, mà là vận mệnh hậu duệ của hắn, kết quả là, vào lúc ban đêm, lại chạy tới phòng cấp cứu kia.

Bác sĩ lần này không dung câu “lòng dạ độc ác” nữa mà là dùng “Cực kỳ tàn ác” để hình dung tính chất hành hung người.

Chu Tráng Tráng lần này lại bắt đầu ngồi chồm hóm góc tường nhéo ngón tay.

Vài ngày sau lần đó, Thường Hoàng đối Chu Tráng Tráng đều là nhìn như không thấy, đây đều là việc nhỏ, nhưng điều làm cho Chu Tráng Tráng thương tâm muốn chết chính là — hắn không đưa nàng đi ra ngoài ăn cái gì hết — đây vốn là ưu điểm duy nhất khi làm bạn gái Thường Hoàng mà! (Q: TH ăn ko được thì có người phải đối chung đó mà)

Vì thế, Chu Tráng Tráng buồn bực miệng nhặt nhẹo chết đi được.

Chu Tráng Tráng dùng hết manh khoẻ trêu chọc, thật vất vả mới làm cho mặt Thường Hoàng thoát ly quan hệ với nhà xí.

Thường Hoàng vốn là một người thành thật, đi thẳng vào vấn đề: “Chu Tráng Tráng, em không muốn cho anh phải không a?”

Chu Tráng Tráng giơ tay lên thề: “Hương ** cam đoan, em tuyệt đối không hề tồn tại một tí tẹo suy nghĩ này.”

“Vậy vì sao mỗi lần đều đánh lén anh?” Nhớ đến cái này, sắc mặt Thường Hoàng lại bắt đầu hướng nhà xí kia làm chuẩn.

“Đó là một loại bản năng tránh né thương tổn của con người mà, em nghe nói. cái kia rất đau.” Chu Tráng Tráng cúi đầu, thanh âm càng ngày càng nhỏ: “Kỳ thật, chỉ cần anh làm cho em không đau, em hắn là có thể.”

Yêu cầu này, Thường Hoàng là tuyệt đối đáp ứng.

Phương pháp đầu tiên hai người nghĩ đến đó là thuốc ngủ, lúc uống xong ngủ thành lợn chết, mìn nỏ còn không sợ.

Cuối cùng cũng có thuốc ngủ, Chu tráng Tráng một hơi nuốt 10 viên, ngủ như chết, nhưng ngày hôm sau tỉnh lại phát hiện chính mình vẫn là một con heo vẹn toàn, thậm hại hơn chính là, trên mặt Thường Hoàng hiện hai cái dấu chân, thành trực đối xứng.

Nguyên lai Chu Tráng Tráng trong lúc ngủ cũng biết công phu.

Ý tưởng thứ hai của hai người là uống thuốc kích dục ^_^, uống xong sẽ phiêu phiêu dục tiên, đến lúc đó còn không biết là ai cái kia ai đâu nha.

Lén lút chạy tới cửa hàng mẫn cảm để mua thuốc nhạy cảm, Chu Tráng Tráng ngửa cổ lên miệng ừng ực ừng ực nuốt một ngụm thuốc.

“Thế nào?” Thường Hoảng nuốt nước miếng, bắt đầu bảo vệ trước ngực mình, lo lắng Chu Tráng Tráng sau khi uống thuốc thú tính vượt mức, bản thân mình chống đỡ không nổi.

Chu Tráng Tráng chép chép miệng, chỉ nói hai chữ: “Uống ngon!”

Thường Hoảng nhìn thấy ánh mắt của nàng cũng chỉ để lộ ra hai chữ khinh bỉ—“tham ăn”

Không biết Chu Tráng Tráng thể chất đặc thù hay là thuốc kia là sản phẩm miễn phí, Chu Tráng Tráng uống xong phản ứng gì cũng không có.

Kết quả là, heo con vẫn cứ là heo con xưa.

Những lần sau, hai người lại thực nghiệm đủ loại phương pháp: uống rượu, xem phim đen, thậm chí thử dùng thuốc mê, kết quả hết thảy đều thất bại.

Không chỉ có Thường Hoảng, ngay cả Chu Tráng Tráng cũng cảm thấy vô vọng—đời này, nàng là người mẫn cảm, cả nhà nàng đều là người mẫn cảm a!

Thể xác và tinh thần đều tổn hại, Thường Hoảng chậm rãi tinh thần sa sút, buổi tối ôm Chu Tráng Tráng ngủ, cũng luôn than ngắn thở dài, khiến Chu Tráng Tráng rất là áy náy.

Nhưng áy náy vì tinh thần sa sút của Thường Hoảng dần dần bị một hình ảnh mờ nhạt khác bao phủ, rốt cục có một ngày, Chu Tráng Tráng nhin không được hỏi một vấn đề: “Chúng ta thật vất vả mới có thời gian một tháng ở bên nhau, cứ bởi vì việc này mà anh cả ngày rầu rĩ không vui, chẳng lẽ anh trở về chỉ là vì muốn làm chuyện ấy với em thôi sao?”

Thường Hoảng cũng không có trực tiếp trả lời, mà là hỏi ngược lại: “Ý của em là, em không muốn làm sao?”

“Em không nói như vậy.” Chu Tráng Tráng nhíu mày.

“Nhưng trong lòng em cũng nghĩ như vậy.” Âm sắc hơi mỏng bao phủ trên gương mặt Thường Hoảng.

“Anh không cần chuyển hướng đề tài.” Chu Tráng Tráng bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hiện tại là em hỏi anh—anh trở về cũng chỉ vì muốn cùng em làm chuyện ấy thôi sao? Trong lòng anh nghĩ, cũng chỉ có chuyện này sao?”

“Chu Tráng Tráng, vấn đề trọng điểm cũng không phải ở chỗ anh chỉ luôn thăm nghĩ làm chuyện kia, mà là vấn đề ở chỗ em có muốn làm chuyện ấy với anh hay không.” Thường Hoảng giống như đang nói một câu đồ chữ phức tạp.

Chu Tráng Tráng muốn mở miệng, nhưng thanh âm cũng trong yết hầu không tự giác tắc nghẽn, khi thốt ra âm lượng đã muốn rơi xuống: “Em. đương nhiên muốn.”

Trong phòng âm u, chỉ nghe Thường Hoảng nói một câu như ám chỉ đánh úp lại: “Phải không?” (Q: Mấy câu đối thoại này sao giống mấy tên đầu lừa con gái nhà lành quá vậy nè)

Hai người chiến tranh lạnh cũng bắt đầu từ câu nói này.

Chu Tráng Tráng trở về phòng ngủ ký túc, mà Thường Hoảng cũng không giữ lại, điều này làm cho Chu Tráng Tráng càng thêm xác định một việc—Thường Hoảng chính là muốn thân thể nàng—mặc dù thân thể nàng còn không tốt cho lắm.

Chu Tráng Tráng lần này về, trong phòng ngủ lập tức lại bốc lên cuộn cuộn mùi mì ăn liền khiến người khác ngửi thấy chỉ muốn nôn.

Đại Kiều vừa bịt mũi vừa khuyên nhủ: “Đàn ông con trai vốn là sinh vật dùng nửa người dưới mà suy nghĩ a, huống chi vấn đề lạc thú, này cũng không là gì, càng huống chi muốn nói đến lấy sắc đổi sắc, cậu tránh đi đâu!” (Q: ngẫm nghĩ cả ngày chẳng hiểu câu này ý gì cả)

Chu Tráng Tráng hiểu được đạo lý này, nhưng chỉ là qua không nổi cái tâm lý kia.

Đại Kiều khuyên, Đồng Ý cũng nhíu mày suy tư, nói: “Tráng Tráng, mình cảm thấy vấn đề ở đây không phải đau hay không, mà là tận trong đáy lòng cậu vẫn chưa sẵn sàng giao bản thân cậu cho anh ấy.”

Chu Tráng Tráng thể thốt phủ nhận: “Mình rơi vào trong tay anh ấy làm sao còn có cơ hội trốn đi, dù sao chết sớm chết muộn gì cũng đều là chết, mình đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đó đâu phải cậu tự nguyện.” Đồng Ý nói: “Từ góc độ khách quan mình thấy, tính cách cậu luôn bướng bỉnh, gặp phải Thường Hoảng coi như là gặp khắc tinh, lấy anh ấy không còn cách nào khác, cho nên mới đồng ý, chính là trong lòng cậu đối với loại bắt buộc của anh ấy vẫn rất có ý kiến, cho nên

mới xuất hiện tình trạng này.”

Chu Tráng Tráng ngẫm nghĩ, cảm thấy lời này cũng rất có lý.

Bất quá dù vậy, chiến tranh lạnh vẫn cứ tiếp diễn, hai người vài ngày không có liên hệ, Chu Tráng Tráng thậm chí nghĩ, bọn họ có phải đã muốn chia tay rồi không?

Hôm nay thật sự quá phiền não, liền đi đến phòng thí nghiệm gặp Hải Nhĩ, cũng chưa nói cái gì, cứ im lặng đợi bên cạnh hắn, đứa nhỏ này trị liệu hấp thụ năng lượng cũng tốt.

Chu Tráng Tráng không mở miệng, nhưng Hải Nhĩ mở miệng: “Em ngày mai không phải cùng anh họ đi suối nước nóng Ôn Tuyền, sao còn không đi chuẩn bị?”

“Suối Ôn Tuyền?” Chu Tráng Tráng bức tai bức tóc nghĩ.

Tuy nói ngày mai là cuối tuần, nàng không phải đi học, nhưng Thường Hoàng đến giờ vẫn chưa nói với nàng chuyện đi suối Ôn Tuyền a.

“Hai ngày trước anh họ nhờ anh mua hai vé ôn tuyền.” Hải Nhĩ nói: “Anh nghĩ anh ấy nhất định là muốn dẫn em đi, như thế nào, anh ấy chưa nói cho em?”

Chu Tráng Tráng cắn chặt môi dưới, không có lên tiếng.

“Có thể là muốn cho em bất ngờ đó, buổi tối phòng chừng sẽ gọi điện thoại cho em.” Hải Nhĩ an ủi.

Chu Tráng Tráng từ lúc trở về cứ nhìn di động thẳng đến đêm đã khuya, mới có cuộc gọi đến, nhưng không phải Thường Hoàng, mà là Mi Dịch.

Mi Dịch dong dài lái nhai nửa ngày, rốt cuộc nói câu khiến tóc gáy Chu Tráng Tráng dựng đứng: “Đúng rồi, hôm nay chị tình cờ gặp Phó Dương Dương ở trung tâm thương mại, em xem cô ta mặc dù nhân phẩm không tốt lắm, nhưng ánh mắt không tồi, chọn mua áo tắm kia thật sự rất đẹp, Tráng Tráng hôm nào chúng ta cùng đi coi thử.”

Chu Tráng Tráng kiểm chế trái tim không ngừng nhảy lên, hỏi: “Cô ta mua áo tắm làm cái gì?”

“Hình như nói là đi suối nước nóng.” Mi Dịch nói: “Lúc cô ta nói cười đặc biệt xuân sắc, không biết lại vừa quyến rũ được ai rồi.”

Giờ phút này, Đại Kiều đang liêm diêm, lại bỗng nhiên cảm giác trong không khí có cỗ khác thường bắt đầu khởi động, lúc này lập tức cảnh giác: “Tiểu vũ trụ nhà ai bạo phát đó?”

Quay đầu nhìn, phát hiện Chu Tráng Tráng miệng đầy răng nanh, hai mắt đỏ bừng, đầu ngón tay nắm di động đang lấy bầy run, trong yết hầu gằn ra từng tiếng: “Ta! Phải! Giết! ! Đòi! Gian! Phu! Dâm! Phụ! Đây!”

Màn đêm buông xuống, tự dung tất cả các cô nàng làm tiểu tam hay đang chuẩn bị làm tiểu tam trong ký túc đều rụt vào một góc giường.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Ngày hôm sau, Chu Tráng Tráng liền đăng đăng sát khí tới Ôn Tuyền bắt gian.

Suối nước nóng Ôn Tuyền giống như là một nơi nghỉ an dưỡng, nhìn chung có hơn trăm hồ nước nóng lớn nhỏ gồm khu tắm rửa, tập thể hình, ẩm thực, phòng dùng chân nghỉ ngơi. Mà trước cửa bãi đỗ xe, chiếc Wrangler của Thường Hoàng đang im lặng đậu đó. Chu Tráng Tráng tưởng tượng đến cảnh Thường Hoàng cùng với Phó Dương Dương hai người cùng nhau ngồi trên chiếc xe này mà đến là lửa giận lại bùng lên, thừa dịp không ai để ý, liền lấy một cái chìa khoá về một con rùa to xụ lên thân xe.

Đợi lúc đi vào, phát hiện vé vào cổng đất chết đi được, một cái vé bằng cả hai tháng ăn thịt bò hầm khoai tây của Chu Tráng Tráng. Mỗi hận cũ bị phản bội cộng với hận mới là cái vé hút máu người kia, Chu Tráng Tráng tức giận đến gân phòng gấp đôi, máu ở bên trong kêu ừng ực bắt đầu sôi trào nổi lên nhưng bọt bong bóng.

Mua vé rồi lại lấy quần áo xong, Chu Tráng Tráng lập tức vọt tới trước mặt cô nhân viên phụ trách dẫn đường hỏi: “Có thấy một đôi nam nữ, nam đen thui bản thủ về mặt gian trá vô sỉ dê tiện hạ lưu, nữ màu da trắng nhách như mới từ trong quan tài bước ra, bộ mặt giả tạo làm ra vẻ nhu nhược, nhìn là muốn cầu cho bị sét đánh chết không toàn thây hay không?”

Bộ dáng Chu Tráng Tráng có chút dọa người, cô bán hàng nhất gan, răng cắn môi dưới, lập cập nói: “Tôi. chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ khác, nhưng đó là nam suất nữ”

Lời còn chưa nói xong, bị ánh mắt chiếu tia laser mãnh liệt của Chu Tráng Tráng buộc nuốt vào trong.

Hỏi mới biết được, nguyên lai hai người kia đang ở suối nước nóng hoa hồng thuộc hạng nhất khu phía nam kia. Chu Tráng Tráng lập tức lấy con dao nhỏ khua trong không khí tiến tới mục tiêu, suối nước nóng hoa hồng cũng không lớn, chỉ có thể chứa được khoảng sáu người, nhưng cảnh vật chung quanh lại thanh tịnh đẹp đẽ, trên đỉnh chóp mái đình có che bằng gỗ thông, rất có chút nét phong tình của đảo miền nhiệt đới, giờ phút này bên trong hồ chỉ có một nam một nữ đang đưa lưng về phía Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng cúi thấp người trốn ở phía sau đình, kiềm chế xúc động muốn đem axit sulphuric đổ xuống suối nước nóng ăn mòn bọn họ, cô gắng suy nghĩ rốt cuộc phải dùng phương thức ra trận nào mới có thể đạt tới trình độ vừa khiến đôi gian phu dâm phụ này chấn động vừa có thể lột tả khí chất trấn định của chính mình.

Đang lúc suy tư, bỗng nhiên nghe tiếng nói khẽ của cô ả với Thường Hoàng cái gì đó, lại nghe Thường Hoàng nhẹ nhàng hừ một tiếng, thanh âm kia ngay cả nước nóng trong hồ dường như cũng có thể đông lại: “Chu Tráng Tráng? Sao phải dẫn cô ấy theo chứ? Bọn anh chiến tranh lạnh đều là lỗi của cô ấy.”(Q: tiếng Hoa 我们: chúng tôi, bọn anh, bọn em, ... tùy theo bối cảnh quan hệ mà dịch, Thường Hoàng nói với Mỹ Định là chúng em, nhưng vào tai CTT lại là bọn anh)

Lời này như một mũi tên, trực tiếp đâm vào tai Chu Tráng Tráng, ở trong đầu óc không ngừng xoay tròn, xoáy vào hai mắt bùng bùng lửa giận.

Cái con bà nó Thường Hoàng, rõ ràng là hấn sai trước, bây giờ còn dám đem mọi tội lỗi đổ trên đầu nàng, quả thực là được tiện nghi còn khoe mẽ.

Chu Tráng Tráng tức giận khiến nàng quên tìm phương thức ra trận sao cho không trung vang rền tiếng nổ lão nương hiện ngang xuất quân trâu bò hò hét, mà lựa chọn cách trực tiếp nhất — nhặt một cục đá ven suối hoa hồng lên liền nhảy vào trong bên trong suối, trực tiếp hướng đầu Thường Hoàng mà gõ, tư thế thuần thực, động tác sắc bén, lực đạo đủ mạnh, có thể nhìn ra Chu Tráng Tráng từng tập luyện động tác này vô số lần rồi.

Phải trừng trị cái ác, trừng trị cái ác a.

Thường Hoàng bất ngờ không kịp đề phòng nên chưa kịp tránh né, vừa che chỗ đau vừa túm chặt tay Chu Tráng Tráng, đôi mắt thấy rõ người đến là cô bạn gái đang chiến tranh lạnh với mình, trong mắt lập tức chuyển biến hiện lên kinh ngạc tức giận lẫn một chút ánh sáng kỳ dị: “Em. Sao em lại tới đây?”

“Tôi nếu không đến, các người toàn bộ đều làm xong rồi!” Chu Tráng Tráng lửa giận còn đang hùng hực thiêu đốt, tiểu vũ trụ bùng nổ uy lực rất cao, ngay tức khắc bỏ Thường Hoàng ra, giờ tảng đá hung khí lên xoay người định đập tên dâm phụ.

Ai ngờ ngay lúc sắp thành công, tay Chu Tráng Tráng lại dính chỉ giữa không trung, không thể động đậy — cho dù hơi trắng bốc lên từ suối nước nóng nhưng nàng vẫn tĩnh tường nhìn thấy cô ả đang trong hồ cùng Thường Hoàng không phải Phó Dương Dương trong truyền thuyết có tà tâm gian xảo kia, mà là Mi Định.

“Tráng Tráng, chị quả nhiên không nhìn lầm em nha.” Mi Định vẫn ung dung nói, giống như mới vừa mới xem một trò hay.

“Này?” Chu Tráng Tráng buông tảng đá, giờ tay túm khuôn mặt Mi Định: “Cô không phải là dịch dung đi?”

“Chị nếu có kỹ thuật này còn có thể bị Tần Trung bắt sao?” Mi Định phẩy tay Chu Tráng Tráng ra, đôi mắt đẹp lưu chuyển: “Tráng Tráng, xem ra em vẫn rất quan tâm Thường Hoàng nha, vừa nghe thấy nó cùng cô gái khác đi tắm suối nước nóng liền đánh tới, cũng đúng, giường của mình sao lại có thể cho người khác ngủ, nếu chị là em nhất định nấu nước sôi tạt chết bọn họ.”

“Chị cùng Hải Nhĩ. hai người gạt em?” Chu Tráng Tráng rút cục suy nghĩ cẩn thận. (Cả gia đình này đều lừa gạt hết)

Không uống công ăn biết bao nhiêu óc heo chung cay như thế.

“Chị với Hải Nhĩ cái gì cũng chưa nói nha, chính là em nghĩ tầm lưm suy diễn thành cái chuyện này thôi.” Mi Định đứng dậy đi ra khỏi ao, nhìn hai người nháy mắt mấy cái: “Vợ chồng son các em từ từ nán lại đây đi, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, đừng bày đặt sĩ diện, một khắc đáng giá ngàn vàng, thừa dịp tuổi trẻ mà vui vẻ tận hưởng đi.”

Nói xong, Mi Định choàng thêm khăn tắm, chậm rãi đi ra, khuất sau khóm hoa ven hồ, không bao giờ ... quay lại.

Hiện trong suối hoa hồng chỉ còn lại Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng hai người. Hoàn cảnh thực lãng mạn nhưng không khí cũng rất xấu hổ, Chu Tráng Tráng dòm thấy đầu Thường Hoàng bị mình dùng đá đập sưng lên một cục, lỗ tai hai má hiện chút hồng.

Không biết mở miệng nói gì, Chu Tráng Tráng chỉ có thể cúi đầu, nhìn thấy những đóa hoa hồng phiêu đảng trên mặt nước, sóng sánh yêu kiều, giống như cô dâu trang điểm màu đỏ.

Đang thất thần, chợt nghe tiếng Thường Hoàng từ trong hơi nóng mù mịt truyền đến: “Em nghĩ anh giống em chắc?”

Lời nói này không đầu không đuôi, Chu Tráng Tráng ngược mắt lên, nghi hoặc nhìn về phía Thường Hoàng.

Thường Hoàng lại dời mắt đi nhìn về phía bóng cây râm mát xa xa, chậm rãi nói: “Em cho là, anh sẽ giống em, sau lưng người yêu cùng người khác giao du? Là chị Mi Định bỗng nhiên hẹn anh gặp nói chuyện phiếm, ai ngờ chị ấy lại đưa ra chủ ý thế này, lại càng không ngờ em lại tin.”

Chu Tráng Tráng nghe xong lời này, vừa xấu hổ vừa vui mừng, trái tim cũng như đang thấm nước ôn tuyền, ấm áp nhu hoà lan toả.

Thường Hoàng đối với tình cảm của nàng đúng là một lòng một dạ như thế.

Cẩn thận suy nghĩ lại, tính cách Thường Hoàng tuy rằng rất ư là tệ, nhưng điều kiện tổng thể rất tốt, vẫn thật hấp dẫn phái nữ. Nhưng từ khi hai người bọn họ bắt đầu quen nhau, bên người Thường Hoàng dù sao đi nữa cũng chỉ có một Phó Dương Dương, mà nữ nhân kia thì thuộc loại bám dính dai như đĩa đất, thứ này thế nào cũng vứt không ra. Dù vậy, Thường Hoàng vẫn một mực phân rõ giới tuyến, không có làm cái gì khiến nàng thương tâm hết.

Nghĩ vậy, Chu Tráng Tráng cho dù còn tí chút giận Thường Hoàng, cũng không thể nào phát ra được.

“Em biết anh sẽ không, nhưng bị Hải Nhĩ với Mỹ Định kích động liền mất đi lý trí, ghen tuông quá mức, nhịn không được chạy tới đây.” Chu Tráng Tráng ngập ngừng giải thích.

Thường Hoàng sắc mặt vốn đang cứng ngắc, nhưng khi nghe thấy bốn chữ “ghen tuông quá mức”, khóe miệng lại như ngân xuân thủy, mềm mại ấm áp: “Àn, có tiến bộ, còn biết ăn dấm chua.”

“Em cũng không phải người vô tâm, sao lại không biết ăn giấm chua?” Chu Tráng Tráng giương mắt, trừng liếc mắt hần một cái.

“Anh không phải sợ em vô tâm, chỉ là sợ em đối với anh không có tâm.” Thường Hoàng bỗng nhiên nói, ngữ khí kia phảng phất như thờ dài.

Chu Tráng Tráng kinh ngạc ngẩng đầu, hai người khoảng cách cũng không xa, nhưng gương mặt Thường Hoàng lại bị hơi nước mang theo mùi hoa hồng làm cho mờ lung, đường nét gương mặt kiên nghị nháy mắt trở nên nhu hòa.

“Em sao lại vô tâm với anh chứ?” Chu Tráng Tráng nhẹ giọng hỏi.

“Kỳ thật, anh cũng không phải bởi vì . . . dục vọng không được thỏa mãn nên sinh khí, mà là bởi vì em không muốn đem bản thân giao cho anh mà sợ hãi.” Thường Hoàng thanh âm hoà hoãn, hơi nước lớn vòn trong mắt, cả người phảng phất như bị vây trong một loại dịch thể trong suốt, nhìn có vẻ chắc chắn, nhưng kì thực chỉ cần một cây kim châm cũng có thể dễ dàng phá vỡ: “Tráng Tráng, anh sợ em lúc nào cũng có thể bỏ đi, rời khỏi anh, cho dù anh có bị thương tâm khổ sở thế nào đi nữa em cũng sẽ không quay đầu lại, hoặc là không bao lâu sau em có thể quên mất anh. Nhưng anh thật sự muốn em nhớ rõ anh, vĩnh viễn nhớ rõ anh, em hiểu không?”

Chu Tráng Tráng không hiểu.

Nàng chưa bao giờ hiểu được thì ra Thường Hoàng nhìn cường thế vậy mà nội tâm vẫn có chút yếu đuối như vậy.

Tay không tự giác xoa nhẹ cổ Thường Hoàng, tựa đầu trên vai hần rộng lớn, ngửi thấy mùi hoa hồng trong hơi nóng bốc lên, nhẹ giọng nhưng lại kiên định nói: “Em chưa từng nói cho anh nghe, những ngày tháng cùng anh chia tay, em không thêm nghĩ đến anh, bởi vì khi nhớ đến, ngực sẽ ần ần đau tựa như dao cắt. Lúc ấy mới hiểu được, bản thân thật sự rất quan tâm anh. Tình cảm của anh quá lớn mạnh, nổi bật che phủ khiến cảm tình của em chẳng rõ ràng, nhưng em có thể xác định, tình yêu của bản thân mình cũng không thua kém anh.”

Trong ánh mắt Chu Tráng Tráng lóe lên ánh sáng, như ngôi sao sáng chói nhất xuyên thấu qua màn sương trắng, trực tiếp tiến vào đáy lòng Thường Hoàng.

Nước ấm áp, thân thể hai người đang trào, cánh hoa hồng mềm mại theo dòng nước đập dềnh, sương trắng mờ ảo vòn quanh thân thể, lộ ra một chút ngọc khí.

Gò má Chu Tráng Tráng bị nước ôn tuyền thấm hồng, da thịt thanh xuân trắng nõn hoàn hảo, tựa như trứng gà lột vỏ, khiến trong lòng người tự dưng sinh ra một chút rung động.

Thường Hoàng vươn tay ôm lấy eo nàng, đem Chu Tráng Tráng tiến sâu vào trong vòm ngực. Thân thể hai người trong cái hơi nóng vòn quanh khấn khít lạ thường, tựa hồ không có một khe hở, bất kể là ai hay chuyện gì cũng không thể cắt ngang bọn họ trong lúc này.

Hoàn toàn không tự chủ được, mỗi hai người bắt đầu hôn nhau, cánh môi bị dòn dập hơi đỏ bừng, cùng với độ ẩm nước ôn tuyền, ấm áp giống nhau, phân không rõ lẫn nhau, bọn họ đem đôi phương ôm càng chặt chẽ, hôn càng dùng sức, như là phải nhận ra đâu là môi mình đâu là môi của đối phương, nhưng là phí công, bọn họ phí công vì rung động.

Thường Hoàng cuối cùng vẫn chiếm thượng phong, lười hần trần trọc chạy loạn giữa môi răng nàng, như tướng quân vô song, suất lĩnh thiên quân vạn mã, trực tiếp xâm chiếm hết thảy thần trí Chu Tráng Tráng, nàng chạy không thoát, trốn cũng không xong, chỉ có thể kính dâng tất cả bản thân.

Áo tắm của nàng đã bị cởi ra, bông bênh trôi đến góc ao khác, cả người như nàng tiên cá, tóc đen rối tung xoã trên vai, bọt nước từ trên lông mi nhỏ giọt, nước là lớp da thịt thứ hai của nàng.

Đúng lúc này, có tiếng người cười nói từ xa xa truyền đến, dần dần tiến gần tới suối hoa hồng.

Chu Tráng Tráng giờ phút này cả người không một mảnh vải che thân, nhất thời túng quần vội vói áo tắm đã trôi xa theo dòng, không thể tưởng tượng nổi, chỉ có thể hít sâu, lặn xuống nước.

Thế giới dưới nước rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bong bóng khí không ngừng vỡ tan, giống như mỗi lần nàng bên cạnh Thường Hoàng, cùng hắn đấu võ mồm đấu tranh hơn thua, nội tâm cũng có những bong bóng khí bay lên vỡ tan như vậy, vỡ ra rất nhiều bọt yêu thích li ti.

Không biết qua bao lâu, Thường Hoàng bỗng nhiên cũng lặn xuống, giống như một con rắn nước chặt chẽ cuốn lấy nàng.

Thần trí tán loạn khi các ngón tay hắn xâm lấn thân thể nàng đều toàn bộ quay trở về, Chu Tráng Tráng như là một con mồi nhỏ đang kinh hãi, không ngừng quay cuồng trong nước. Dị vật xâm lấn khiến nàng cực kỳ khó chịu, Chu Tráng Tráng cảm giác được một loại sợ hãi trước nay chưa từng có, giống như hôm nay, nàng sẽ mất đi cái gì đó.

Ngoi lên mặt nước, vừa định lên tiếng ngăn cản, lại thấy Thường Hoàng giơ ngón tay đặt trên môi mình, phát ra tiếng sục khê. Lại nghe thấy, bên trong bể được được ngăn cách bởi rừng cây đang có tiếng chơi đùa.

Thì ra mấy người kia đã vào suối được liệu.

“Đừng ồn, nếu không bị mấy người kia nghe được cũng không hay lắm.” Thường Hoàng cúi đầu nói ở bên tai Chu Tráng Tráng, thanh âm kia như tiếng côn trùng nhỏ bé, đôi cánh trong suốt quạt mạnh vào màng tai Chu Tráng Tráng, ngứa tận trong mạch máu nàng.

Chu Tráng Tráng cảm giác bản thân cả người lửa nóng thiêu đốt, không biết là do nước nóng ôn tuyền hay do nhiệt độ cơ thể Thường Hoàng truyền sang, đầu óc nàng đã hỗn loạn như nồi cháo, bắt đầu sôi ùng ục ùng ục nổi bong bóng.

Trong thời khắc hơi nóng ẩm áp này, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhớ tới mùa đông năm đó, Thường Hoàng theo nàng về nhà, trên ban công nhà nàng có chậu hoa thủy tiên đang bắt đầu ra hoa, thanh u lạnh lẽo, hắn rất mê loài hoa này, thường lấy tay khều khều nhụy hoa, đáng vẻ mềm nhẹ lại mang theo ẩn nhẫn yêu thương.

Cứ như hắn giờ phút này, ở dưới nước tiếp tục khuê nhụy hoa.

Nhụy hoa thủy tiên bởi vì hắn mà nở rộ.

Chu Tráng Tráng tựa hồ đánh mất năng lực hấp thụ dưỡng khí, hô hấp bắt đầu dồn dập rồi lại sợ những người bên ngoài nghe thấy mà không dám phát ra tiếng quá lớn.

Sắc mặt Thường Hoàng cũng không như hắn động tác thanh nhàn của hắn, bọt nước trên trán không rõ là hơi nước hay là mồ hôi chịu đựng. Hắn nhìn nàng, giống nhìn một quả nho no tròn trong suốt, chỉ cần chút nữa, chỉ cần thêm một chút nữa, hắn là có thể nhắm nháp toàn bộ của nàng.

Nhưng mà hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, ở thời điểm cuối cùng vẫn như cũ đem môi đặt bên tai nàng, cúi đầu nói: “Tráng Tráng, anh chỉ hỏi em một câu, em nguyện ý cho anh không? Nếu không muốn, anh ... sẽ không miễn cưỡng.”

Giờ phút này cả người Chu Tráng Tráng đã xụi lơ, nàng hơi hơi mở to mắt, nhìn cánh hoa hồng trên mặt nước bị nhiệt nóng thấm vào, nhìn thấy mái đình gỗ kia toả ra hương thơm, nhìn dung mạo ngược mà tuần tú trước mặt. Người này, người đàn ông này, là người chiếm cứ trái tim nàng.

Nàng nguyện ý cho hắn tất cả bản thân mình, tình cảm lẫn thân thể, chỉ cần hắn muốn, nàng đều nguyện ý cho.

Chu Tráng Tráng gật đầu, cũng đem hai tay vòng ôm cổ Thường Hoàng, đó là một loại tư thế ngênh đón, giống như Eva ngênh hợp Adam, giống như Nữ Oa ngênh hợp Phục Hy, giống như đất ngênh hợp với núi.

Nàng ngênh hợp hắn.

Quả nho trong suốt kia đột nhiên dùng sức cắn xuống, chất lỏng từ đó bắt đầu tràn ra. Hắn tận hưởng hương ngọt say lòng người kia, đó là loại nước chỉ thuộc riêng về hắn. Hắn giống như một kẻ lữ hành chết khát trên sa mạc rộng lớn, đột nhiên tìm thấy một suối nước trong veo, không chút cố kỵ nào mà điên cuồng uống.

Hắn uống nàng, như thể không có ngày mai.

Nàng leo lên hắn, cực lực nhẫn nại đau đớn.

Bọn họ ở trong nước ẩm áp ôm nhau, giao cho đối phương điều trân quý nhất, mùi hoa giao triền, bóng cây vờn quanh, cách đó không xa là tiếng cười đùa của người phòng bên cạnh, bọn họ yên tĩnh ôm nhau không tiếng động, nhưng mà trong thế giới của bọn họ, trời đất lúc này đây, chỉ có hai người.

Duy nhất hai người mà thôi.

Hôm nay, Chu Tráng Tráng rốt cục thoát khỏi thân phận heo nhỏ ven nguyên. (Q: Dàn vật mãi cuối cùng cũng bị ăn rồi)

Nàng mất đi một thứ gì đó, nhưng cũng không hối hận, bởi vì cái có được lại càng nhiều.

Chương 52

Trên đời này không có công bằng tuyệt đối, chỉ cần lấy nam nữ mà nói thôi, có người chết chìm, có người chết khô, mà Chu Tráng Tráng cũng thuộc phạm vi này, nàng là bị chìm nước chết..

Sau khi bị ăn một lần ở trong suối xong, Chu Tráng Tráng đã mệt nằm một đống, được Thường Hoàng vớt lên, ôm trở về phòng, vốn tưởng rằng có thể yên ổn mà nghỉ ngơi một chút, nhưng Thường Hoàng tên ác lang này cứ như cả năm rồi chưa từng được ăn qua thịt, lại đem nàng ăn toàn bộ thêm một lần nữa. (Q: TT quên rồi àh, TH cũng là tân binh đó, phải là chưa từng được ăn thịt mới đúng)

Đến khi chấm dứt, Chu Tráng Tráng cảm thấy cả người mình như bị nghiền qua, xương cốt đều vỡ thành mảnh vụn.

Cơm chiều được gọi vào trong phòng ăn, thật vất vả mới ăn no, Thường Hoàng lại bắt đầu động tay động chân, nóng lòng muốn nếm nữa.

Chu Tráng Tráng chịu không nổi, lần đầu tiên nhân lúc tỉnh táo duỗi chân ấn vào mặt hắn in một dấu vết: “Nghỉ ngơi lấy lại sức anh có hiểu hay không a! Thật muốn đem em biến thành một đống xương tăn, em xem anh về sau ăn cái gì!”

Thường Hoàng lúc này mới ý thức được chính mình quả thật quá vội vàng xao động, dù sao đi nữa cuối cùng cũng đã ăn Chu Tráng Tráng vào trong bụng, người nào đó coi như có thể yên tâm rồi.

Lớn tiếng cảnh cáo xong Chu Tráng Tráng rốt cục có thể an giấc, đêm tối chìm sâu vào mộng đẹp, nàng cảm giác mình như đang nằm trong một vườn hoa, liên tục vang lên tiếng vo ve vo ve của đám ong mật bay lượn bên tai, khiến cho hai mắt với lỗ tai ngứa khó chịu, ong mật mới vừa bay đi, lại một con chó con chạy đến, không ngừng dùng lưỡi liếm cắn cổ nàng, tư vị ẩm ướt nhóp nhép vừa khoan khoái vừa khó chịu.

Tỉnh lại từ trong giấc mơ sinh thái hoá nông thôn hoá đã là ngày hôm sau, Chu Tráng Tráng uể oải kéo căng thắt lưng, mờ mắt liên đối diện ánh mắt lấp lánh của người đang gối đầu bên cạnh.

Ánh mắt kia Chu Tráng Tráng quá đỗi quen thuộc – lúc nàng nhìn bánh bao hấp, chính là ánh mắt thế này, giống nhau như đúc.

Thở dài, Chu Tráng Tráng bày ra thân thể chính mình, hiền ngang lăm liết nói: “Đến đây đi, đừng khách khí!”

Thường Hoàng một chút khách khí cũng không, lập tức xoay người đè lên, lại đem nàng ăn vô cùng nhuần nhuyễn.

Xong xuôi, tư thế Chu Tráng Tráng đi đường xấp xỉ đáng cưa, vẫn là nhờ Thường Hoàng diu dắt đi ra khỏi suối ôn tuyền.

Lúc đứng trước Wrangler, nhìn thấy thân xe bị vẽ thành bộ mặt hoàn toàn khác, Thường Hoàng thân nhiên liếc nhìn Chu Tráng Tráng: “Con rùa này còn rất trừu tượng nha.”

Chu Tráng Tráng chỉ có thể thương thức mấy con quạ đen bay trên trời.

Ở trên xe, Chu Tráng Tráng lại ngủ suốt dọc đường, cuối cùng là Thường Hoàng đưa nàng vào trong khách sạn, sau đó gọi không ít rau thịt, Chu Tráng Tráng rốt cục thần thanh khí sảng, giống như mới vừa ăn rau chân vịt, một lần nữa trở thành nữ kim cương mạnh mẽ.

Chùi chùi mép ợ một cái ngẩng đầu thấy Thường Hoàng lại bắt đầu dùng cái loại ánh mắt nhìn thức ăn ngon mà nhìn nàng, Chu Tráng Tráng chịu không nổi, bắt đầu lôi ra giấy bút, cùng Thường Hoàng thương lượng: “Xét thấy anh là một phần tử cuồng ^_^ chuyện này, nếu anh cứ tiếp tục làm với tần suất này, em không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, cho nên chúng ta trước tiên vẫn nên lập ra một thời gian biểu đi — trừ bỏ mấy ngày bà con họ hàng em đến thăm, hai ngày chỉ được làm một lần, như thế nào.” (Q: Đúng là TT, chuyện này mà bản bạc như làm ăn đó)

Thường Hoàng không nói chuyện, nhưng vì kiểu đích khóe miệng sử xuất trào phúng kỹ năng, biểu hiện ra bốn chữ — “Em nghỉ tới Mĩ”.

“Thế anh muốn sao hả?” Chu Tráng Tráng thỏa hiệp.

“Khoảng thời gian nghỉ phép này mỗi ngày một lần, vài ngày thân thích tới chơi phải tình gộp bù vào những ngày trước hoặc sau đó. Còn có, sau khi anh quay về quân khu, em mỗi cuối tuần phải đến một lần, bởi vì tu dưỡng một tuần, cho nên hai ngày kia anh có thể tha hồ sử dụng em.” Thường Hoàng ngữ khí rất ôn nhu, cùng nội dung tàn nhẫn trong giọng nói kia hoàn toàn không phù hợp.

“..... Người giết ta đi.” Chu Tráng Tráng cả người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, trải qua kịch liệt đấu tranh, hai người đạt thành hiệp nghị — ngoại trừ những ngày đèn đỏ, Thường Hoàng bên cạnh Chu Tráng Tráng mỗi ngày chỉ có thể làm một lần.

Hiệp ước này ký kết xong, Thường Hoàng làm như mình bị uy khuất nhiều lắm đó, phi thường không vui. Chu Tráng Tráng nắm chặt nắm tay, cắn chặt răng, thật vất vả mới kiềm chế ý nghĩ muốn thay trời tiêu diệt tên ác nhân này.

Những ngày nghỉ tiếp theo, chuyện Chu Tráng Tráng làm nhiều nhất chính là được Thường Hoàng lấy thực phẩm cho ăn no đồng thời dùng chính mình cho Thường Hoàng ăn no.

Điều này khiến Chu Tráng Tráng cảm thấy có chút bức, nhưng mà tình lực Thường Hoàng thật sự tràn đầy, mỗi ngày một lần tựa hồ không đủ. Có lần giữa đêm khuya im ắng, Chu Tráng Tráng từ trong mơ ngủ tỉnh lại, cư nhiên phát hiện một đôi mắt sói xanh mượt nhìn chăm chăm chính mình, sợ đến mức mềm tiêu ra quần. Nhìn kỹ mới phát hiện đó là ánh mắt Thường Hoàng, bên trong lộ ra hơi thở nồng đậm “chưa được thoả mãn”.

Đáng giận nhất là lần Chu Tráng Tráng bị cầm mạo, Thường Hoàng rót nước bưng trà cho uống thuốc phục vụ nàng đặc biệt chu đáo, Chu Tráng Tráng chưa kịp cảm động thì Thường Hoàng lại bắt đầu giờ trò.

Chu Tráng Tráng nổi giận, đẩy móng vuốt lang sói của hắn ra: “Chẳng lẽ anh không thấy em đang bệnh hả?”

Thường Hoàng mỉm cười, lộ ra hàm răng sói: “Yên tâm, anh không sợ bị lây bệnh.”

Nói xong, móng vuốt sói lại nhào lên, “soạt soạt soạt” vài cái đã đem quần áo Chu Tráng Tráng lột sạch.

Chu Tráng Tráng tức giận đầu muốn bốc hơi nước, mặc dù đã biết Thường Hoàng không có nhân tính, cũng không dự đoán được hắn sẽ không có nhân tính như thế này.

Tuy Thường Hoàng thú tính có hơi quá đáng, nhưng hai người cùng một chỗ luôn thật sự vui vẻ, bởi vì biết sắp phải cách biệt cho nên liền phá lệ quý trọng mỗi thời khắc cùng một chỗ. Đại đa số thời gian hai người đều ở nhà, ngồi trên nền nhà vừa ăn kem vừa xem TV, hoặc là cùng nhau đánh will, nếu không mỗi người ôm một quyển sách đọc.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, giống nước chảy gọi rửa đi bất an cùng nóng nảy, tạo nên gia đình ấm áp mà giữa bọn họ trước nay chưa có.

Chu Tráng Tráng thích xem phim truyền hình tình cảm gia đình dài tập, toàn là loại chuyện bát nháo trong gia đình nào là bạn gái trước, bạn trai trước, bạn gái hiện tại, bạn trai hiện tại, mẹ chồng nàng dâu, cuộc chiến vợ chồng, còn bắt buộc Thường Hoàng cùng nàng xem.

Lúc xem tới tình tiết cao trào, Chu Tráng Tráng miệng nhét đầy bông ngô còn có thể vung tay hô to: “Tiêu diệt tiểu tam!” (kẻ thứ ba)

Thường Hoàng lăng lăng liếc mắt nhìn nàng một cái, ngữ khí đặc biệt mập mờ: “Àn, tiêu diệt tiểu tam.”

Chu Tráng Tráng trông mắt vừa chuyển, nghĩ đến chuyện rắc rối của mình trước kia, vội vàng thay đổi khẩu lệnh: “Đả đảo nữ tiểu ba!”

Thường Hoàng ngữ khí thâm sâu như cũ: “Xoá sạch nam tiểu ba.”

Chu Tráng Tráng không tức giận, vội lết qua lẻo nhổo nũng nịu bên cạnh: “Trước kia đều là hiểu lầm, em sau này không dám nữa.”

Thường Hoàng khí định thần nhàn: “Em có dám hay không anh không biết, nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không dám nữa.”

“Vì sao?” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

“Bởi vì. phá hoại hôn nhân lính, phạt tù khoảng ba năm hoặc tạm giam.” Thường Hoàng giải thích.

“. Chúng ta còn chưa có kết hôn nha.” Chu Tráng Tráng mặt đỏ.

“Nhanh.” Thường Hoàng cúi đầu uống trà.

Vì núu kéo sĩ diện, Chu Tráng Tráng lại mở miệng: “Anh sao lại biết người khác không dám.”

“Ba năm tù.” Thường Hoàng ngược ánh mắt bị hơi trà che phủ: “Em còn không có lực hấp dẫn như vậy.”

Chu Tráng Tráng: “.”

Hai người tuy rằng cả ngày co đầu rút cổ ở trong nhà, nhưng vẫn bị người hữu tâm tìm ra.

Người thứ nhất đương nhiên chính là Mi Dịch, mỹ nữ trực tiếp gọi điện thoại tới, cười ha ha: “Tráng Tráng, xem chị tốt với em chưa, trước kia giúp em cướp ảnh chụp từ Phó Dương Dương, hiện tại lại giúp em đem Thường Hoàng đề lên giường, em nói phải cảm ơn chị ra sao đây?”

“Máu chảy đầu roi, không chối từ.” Chu Tráng Tráng biết rõ người nhà Thường Hoàng này không thiện lương gì, giúp nàng nhất định là có yêu cầu, nhưng Mi Dịch đứa nhỏ này, hạ thủ độc ác, không thể đắc tội, chỉ có thể xuôi theo. (Q: Mi Dịch ah, chị sống sao mà dễ em út nghĩ như thế đó, thật đáng hâm mộ nha)

“Như vậy đi, vài ngày nữa cùng chị đi Hongkong chơi một chuyến.” Mi Dịch rốt cục đưa ra yêu cầu: “Vé máy bay khách sạn ăn ở gì chị bao hết.”

Chu Tráng Tráng ngẫm nghĩ, làm ăn có lời thế này, ắt phải làm, vội nói: “Máu chảy đầu rơi, tuyệt đối đi.”

Nói xong chính sự, Mĩ Địch lại bắt đầu dụ dỗ nàng: “Tráng Tráng, mấy ngày nay thế nào? Thân thể em tuy rằng rất rắn chắc nhưng gặp phải loại động vật ăn thịt như Thường Hoàng chắc đỡ nhiều lành ít, mấy ngày nay chị ngày đêm lo lắng cho em, chỉ sợ nó không cẩn thận một cái, đem em ăn mất mạng.”

Chu Tráng Tráng lộ roi, vẫn là người trong nhà hiểu biết người trong nhà a, Mĩ Địch nói quả không sai tí nào.

“Kia. cái đó. chị Mĩ Địch. em muốn hỏi. em muốn hỏi.” Chu Tráng Tráng do dự hồi lâu, rốt cục nén không được hỏi: “Em muốn hỏi là, rốt cuộc, phải làm sao mới có thể làm cho loại động vật ăn thịt như hắc khi ở trên giường. không cần hung tàn như vậy?”

Lời này vừa nói ra, Mĩ Địch bên kia truyền đến một tiếng thở ngắn than, bao hàm vô số rối rắm u oán trong lòng: “Nếu chị biết, sẽ không chịu khổ vì Tần Trung nhiều năm như vậy.”

Chu Tráng Tráng vừa nghe liền hiểu được – thì ra anh rể Tần Trung cũng là một động vật ăn thịt a.

Với tâm trạng thông cảm, Chu Tráng Tráng cúp điện thoại.

Người thứ hai gặp mặt chính là Hải Nhĩ, đây được coi như một đại công thần trợ giúp Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng hòa hảo. Chu Tráng Tráng vẫn rất biết ơn hắn, liền mua mực vò viên vui vẻ chạy tới cho hắn.

Hải Nhĩ đã biết bao ngày chưa được ăn no, không quá vài cái đã nuốt hết sạch sẽ ba hộp mực vò viên, ăn xong còn chép chép miệng vài lần, đôi mắt long lánh nước trong suốt nhìn Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng khẽ cắn môi, lại lao đi, lần nữa mua về không ít thức ăn nhét vào trong bụng Hải Nhĩ.

Ăn xong rồi, Hải Nhĩ một lần nữa lại ngồi trước bàn thí nghiệm, hỏi: “Em với anh họ gần đây đều tốt chứ?”

“Àn, cũng tạm” Chu Tráng Tráng tưởng tượng đến chuyện giường chiếu mặt bắt đầu đỏ giống như vụng trộm “Hải Nhĩ, cảm ơn anh đã giúp bọn em.”

“Kỳ thật cũng không phải giúp hai người, mà là giúp anh.” Hải Nhĩ dùng khăn tay lau khóe miệng, dường như cũng muốn lau đi một ít dấu vết tình cảm vương vấn.

“Giúp anh? Sao lại nói vậy?” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

“Không có việc gì.” Hải Nhĩ buông khăn tay: “Anh chỉ là cảm thấy, hai người mới là cặp thích hợp nhất.”

“Mới không thích hợp, anh không biết anh họ anh bá đạo biết bao nhiêu, còn cố chấp, hẹp hòi!” Chu Tráng Tráng mỗi lần nhắc tới Thường Hoàng với người ngoài theo phản xạ là bắt đầu quở trách: “Bên anh ấy, em không có ngày nào là không bị bức mình, tức chết em!”

Hải Nhĩ nghe Chu Tráng Tráng không ngừng quở trách, trên mặt lộ ra tươi cười an tĩnh: “Nhưng em chính là thích anh họ như vậy a.”

Chu Tráng Tráng mặt đỏ lên, đỏ cả một lúc lâu mới sực nhớ, uy hiếp nói: “Cũng không thể đem những lời này nói cho anh ấy, bằng không anh ấy phải ngạo kiêu lên trời.”

“Anh biết.” Hải Nhĩ nhìn Chu Tráng Tráng, ánh mắt là sự thoải mái yên lặng: “Anh chúc phúc hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Chúc phúc xong, Hải Nhĩ lại nói tiếp thêm một câu làm cho lỗ chân lông Chu Tráng Tráng tiết ra mồ hôi lạnh: “Có điều Tráng Tráng em vẫn phải cẩn thận với Phó Dương Dương một chút, cô ta không phải loại người dễ dàng buông tay đâu.”

“Chỉ cần Thường Hoàng không có chút tình ý gì với cô ấy, em cho rằng cũng chẳng có gì phải lo ngại hết, dù sao nguyên nhân bên trong mới là nguyên nhân căn bản dẫn đến sự thay đổi.” Chu Tráng Tráng tự cổ vũ bản thân mình như thế.

“Nói là nói như vậy, nhưng Phó Dương Dương cô nàng này.” Hải Nhĩ muốn nói lại thôi: “Tóm lại, em vẫn nên chú ý chút, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Những lời Hải Nhĩ nói cứ lớn vồn trong lòng Chu Tráng Tráng.

Không bao lâu sau khi Hải Nhĩ cảnh báo, thì Phó Dương Dương xuất hiện. (Q: Hải Nhĩ như nhà tiên tri đó)

Đó là vào một ngày đầy mây không có ánh nắng mặt trời, bởi vì sắp vào đông, gió lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi Chu Tráng Tráng nước mũi rỉ rã chảy. Trong lớp học, Chu Tráng Tráng vẫn ảo tưởng Thường Hoàng có thể mang áo khoác đến trường cho mình, nhưng lúc tan học đội ở cổng trường một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Chẳng lãng mạn, chẳng lãng mạn chút nào a, Chu Tráng Tráng chỉ có thể rút cổ co tay trở về nhà.

Ai ngờ vừa đi đến cửa nhà, bỗng nghe thấy có giọng nữ ở trong nhà, vội đem lỗ tai áp lên cánh cửa, kết quả vừa mới áp vào liền nghe tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Khốn thật! Muốn điên loạn đảo phương hà? Chu Tráng Tráng không kiềm chế được, móc chìa khoá ra vặn một cái mở cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mắt cún tròn thiếu chút nữa bị chọc mù — Phó Dương Dương bộ dáng mảnh mai đang yếu ớt ngã vào trong lòng Thường Hoàng, trên mặt đất toàn mảnh thủy tinh vỡ.

Nhìn thấy tình trạng này, Chu Tráng Tráng tức giận đến cả người trướng đỏ, lập tức muốn hóa thân thành con chó Bull Terrier có tướng mạo giống Tôn Hồng Lô (*), tấn công cắn đôi gian phu dâm phụ này cho mặt mũi tan tành.

(*) Tôn Hồng Lô: một diễn viên Trung Quốc, bị khán giả bảo giống với loại chó Bull Terrier – một loại chó dữ ở Anh.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Phó Dương Dương trộm liếc về phía mình, Chu Tráng Tráng cắn chặt răng, nhẫn nhịn đến quai hàm cũng muốn mỏi nhừ, cuối cùng bình tĩnh lại, vài bước tiến lên, đem tách Phó Dương Dương cùng Thường Hoàng ngăn cách ra, “ha ha” cười, nói: “Chị Dương Dương, sao chị lại tới đây vậy? Là tới xem nhà mới của em cùng Thường Hoàng sao? Sao lại không báo trước, khéo chọn quá nhầm ngay lúc em không có ở nhà mà tới.”

Chu Tráng Tráng dù sao cũng ăn thịt từ nhỏ đến giờ, khí lực rất lớn, một ít lực đã đẩy Phó Dương Dương ra khỏi Thường Hoàng. Mà Phó Dương Dương cũng liền “thuận thế” ngã xuống trên mặt đất, tay cũng “trùng hợp” đè lên những mảnh vụn thủy tinh, máu liền chảy ra.

Thường Hoàng nhú mày, lập tức bước đến kéo cô ta lên, hỏi: “Có sao không?”

“Không có gì.” Khuôn mặt đầy đặn trắng nõn, chiếc cằm nhon nhọn của Phó Dương Dương kia, thậm chí ta nhìn còn thấy thương hại: “Anh đừng mắng Tráng Tráng, em ấy không phải cố ý đâu.”

Câu này so với hành vi lại lần nữa chọc giận Chu Tráng Tráng.

Nàng đương nhiên không phải cố ý, nếu nàng đúng là cố ý, giờ phút này cái bị đè lên mảnh thủy tinh kia không phải là tay Phó Dương Dương mà là bàn mặt ả!

Nhìn thấy Phó Dương Dương nắm chặt tay Thường Hoàng, mắt Chu Tráng Tráng cũng bắt đầu chiếu tia laser, quả muốn bắn thủng bàn tay dính chặt nhau của bọn họ.

Nhưng suy nghĩ lại, căn cứ theo biểu hiện thường ngày của Thường Hoàng, đặc biệt là biểu hiện ở trên giường, hẳn là sẽ không lập tức vứt bỏ người cũ là nàng mà hợp lại với người mới.

Dù sao — ngực Chu Tráng Tráng nàng so với Phó Dương Dương lớn hơn một cái tách mà.

Dựa vào điểm này liền toàn thắng rồi.

Vì thế, Chu Tráng Tráng hít sâu, tiến lên chen giữa tay hai người đang tiếp xúc, trực tiếp dùng móng hắt Thường Hoàng tránh ra, dùng một loại ánh mắt ra vẻ hữu tình lại vô tình quan sát Phó Dương Dương, nói: “Đàn ông con tay chân thô thiển như Thường Hoàng nhất định chiều cô chị không tốt, vẫn là em đỡ chị đi bệnh viện đi.”

Cứ như vậy, Thường Hoàng lái chiếc Wrangle bị vẽ con rùa to sụ chở Phó Dương Dương máu me đầm đìa cùng Chu Tráng Tráng về mặt phần khởi tốc hành tới bệnh viện gần nhất.

Cái gọi là bệnh viện gần nhất cũng chính là cái bệnh viện mà mấy lần trước Thường Hoàng bị Chu Tráng Tráng tập kích đến cấp cứu.

Bác sĩ đã khá quen thuộc với Chu Tráng Tráng, tay vừa băng bó cho Phó Dương Dương vừa đối với Chu Tráng Tráng thờ dài, nói: “Em gái àh, em có thể ít gây tai vạ cho người khác chút không?”

“Bác sĩ, anh thích nói đùa quá rồi.” Chu Tráng Tráng hung hăng liếc mắt nhìn cái bóng lưng Thường Hoàng đang vội chạy đi đóng viện phí, nói: “Tôi đây không gọi là tai họa, tôi đây gọi là thay trời hành đạo.”

Băng bó xong, bác sĩ có việc đi ra ngoài, Phó Dương Dương giơ tay đang băng gạc của mình lên, đặt phía trước ngọn đèn quan sát, bỗng bình tĩnh nói: “Chu Tráng Tráng, cô không thắng được tôi đâu.”

“Oh, vậy xin hỏi bây giờ bạn gái Thường Hoàng là ai?” Chu Tráng Tráng cũng không cam chịu yếu thế.

Không có chỗ đứng trong lòng nam nhân, dứt khoát rất mất mặt.

“Anh ấy có thể có rất nhiều bạn gái, nhưng cũng chỉ có mình tôi là vợ.” Phó Dương Dương buông tay, nhìn Chu Tráng Tráng, ánh mắt kia phi thường lạnh lẽo, như là ánh sáng u tối của loại vũ khí trắng lệ, mang theo sát ý: “Cô cùng anh ấy, cuối cùng rồi cũng sẽ chia tay thôi.”

“Chị là vua tiên tri sao?” Chu Tráng Tráng xuất ra tư thái chính thất (vợ lớn): “Nếu sẽ chia tay thì chúng tôi đã sớm phân ly rồi, làm gì chờ tới bây giờ. Tôi cảm thấy, cảm tình quan trọng nhất chính là lưỡng tình tương duyệt, cho dù trước kia tôi chưa xuất hiện, Thường Hoàng cũng không có một tí tí tình yêu nam nữ với chị, chị vẫn cứ cố chấp quẩn quýt như vậy, có ích lợi gì đâu? Chị bắt quá là không cam lòng thua tôi, chỉ thế thôi, tôi khuyên chị quay đầu lại là bờ, sớm đi tìm một người đàn ông khác tốt với chị đi, không nên cứ nhắm vào tình cảm của người khác mà giành giật, khiến người ta phiền chán.”

“Nhưng ở trong mắt tôi, khiến người ta phiền chán chính là cô.” Phó Dương Dương đứng dậy, cô ta so ra hơi cao hơn Chu Tráng Tráng, cả người mang theo chút tư thái khinh người của bề trên nhìn xuống, cái kiểu này thật hoàn toàn tương phản với vẻ nhu nhược trang nhã như khi ở trước mặt Thường Hoàng: “Cô cho là hôn nhân chỉ cần hai người bên nhau là có thể sao? Cô hoàn toàn sai rồi, gia đình Thường Hoàng chỉ chấp nhận tôi, loại con gái nhà nghèo rớt mồng tơi chưa từng thấy qua cảnh đời như cô, lấy cái thái độ vào cửa nhà họ.”

Đây có thể xem là công kích cá nhân nghiêm trọng, nhưng Chu Tráng Tráng hiểu bản thân không thể lộ ra yếu thế, tức khắc đáp trả: “Đáng tiếc Thường Hoàng chính là không thích loại con gái gia đình cao quý lãnh diễm như chị, mà muốn tìm loại con gái nghèo rớt mồng tơi chưa từng thấy qua cảnh đời như tôi đây, chị tức giận đến chết đi sống lại rồi lại sống lại chết đi cũng không thay đổi được điểm này đâu.”

Đèn huỳnh quang chiếu rọi trên gương mặt Phó Dương Dương, đường nét kia vốn mềm mại đáng yêu trong phút chốc bỗng trở nên lạnh lùng: “Chu Tráng Tráng, cô cảm thấy thế này đã là thắng lợi rồi sao? Còn chưa tới cuối cùng đâu, ngày. còn rất dài.”

Thật lâu thật lâu sau, Chu Tráng Tráng mỗi lần gặp ác mộng, đều sẽ nhớ đến câu này.

Phó Dương Dương không đợi Thường Hoàng trở lại đã rời đi, Chu Tráng Tráng cũng bởi vì câu này mà rầu rĩ không vui, sau khi về nhà bắt đầu tiến hành nghiêm hình bức cung Thường Hoàng: “Nói, vì sao muốn ôm cô ta?”

“Cô ấy không cần thận rót ly nước làm vỡ, lại giẫm lên nước nên trượt chân, anh tới đỡ cô ấy, đúng lúc bị em nhìn thấy, nếu anh thật muốn cùng cô ấy phát sinh cái gì, còn có thể đợi cho em trở về sao?”

“Vậy vì sao anh lại mở cửa cho cô ta vào?”

“Cô ấy nói mẹ anh nhờ cô ấy mang một ít đồ vật tới, dù sao người ta cũng đã tới cửa, anh thế nào cũng không thể không mở.”

“Vậy anh có tin là em cố ý đẩy cô ấy, làm hại cô ấy tay bị vụn thủy tinh làm bị thương không?”

“Không tin. bởi vì dựa vào sức lực của em, nếu muốn hại cô ấy, cả bàn tay cô ấy sẽ bị thủy tinh đâm thủng.”

“. Anh rất hiểu em nha.”

Sau khi thăm vấn thì phát hiện Thường Hoàng vẫn rất trong sạch, Chu Tráng Tráng cũng để hắn leo lên giường, Thường Hoàng lại bắt đầu cời quần áo chuẩn bị kim a bình a mai a, kết quả Chu Tráng Tráng trực tiếp đẩy hắn ra: “Anh hôm nay quá bản rồi, không thể cho anh chạm em.”

“Anh đã tắm sạch sẽ rồi.” Thường Hoàng cố gắng hít hít ngửi mùi trên người mình: “Mùi thơm mát như vậy, làm sao bản được.”

Chu Tráng Tráng nhìn tay Thường Hoàng, biểu tình rất là phong phú: “Cái tay kia của anh hôm nay đụng Phó Dương Dương nhiều lần như vậy, anh cảm thấy em còn có thể cho anh chạm vào em sao?”

“Em đây là tìm cớ.” Thường Hoàng vạch trần.

“Cho dù đúng cũng là tại anh cho em cái cớ tốt như thế.” Chu Tráng Tráng xoay người đưa lưng về phía hắn, tắt đèn ngủ.

Sau một lúc lâu, trong bóng đêm lẳng lặng truyền đến một câu của Thường Hoàng: “Vậy nếu không cần dùng tay, thì có thể làm sao?”

Chu Tráng Tráng: “.”

Thú tính của nam nhân a ^ _ ^, dục vọng đáng sợ a ^ _ ^.

Sau sự kiện này, Chu Tráng Tráng bắt đầu để ý quan sát xem Thường Hoàng có lén lút liên hệ với Phó Dương Dương hay không, nhưng tra đến tra lui, phát hiện Thường Hoàng quả thật không có tâm tư kia, dần dần, Chu Tráng Tráng cũng quên đi chuyện này.

Có câu nói sóng này chưa qua thì sóng kia lại đến, Chu Tráng Tráng còn chưa được yên mấy ngày thì lại có chuyện xảy ra.

Bất quá sự kiện lần này là về Mi Dịch.

Hôm nay lúc tan học, Chu Tráng Tráng đang dự tính mua thức ăn ngoài về nhà cùng Thường Hoàng ăn, kết quả một chiếc BenzG55 chặn ở trước mặt

nàng. Ngay sau đó một chị gái đeo kính râm lao xuống trực tiếp bắt Chu Tráng Tráng lên xe.

Chu Tráng Tráng đang run run chân định nói một câu “Nữ hiệp tha mạng”, kết quả nhìn kỹ, phát hiện chị gái lái xe kia lại là chị Mĩ Địch.

“Mĩ Địch, chị đây là vừa đóng phim ở đâu đến a?” Chu Tráng Tráng vỗ vỗ ngực.

“Em không phải mới thề sắc son sẽ báo đáp cho chị sao? Bây giờ cơ hội của em đã tới.” Mĩ Địch nhìn không chuyển mắt, tiếp tục lái chiếc xe cực phẩm lao như bay.

“Ý của chị là, bây giờ phải đi Hongkong sao?” Chu Tráng Tráng tròn to mắt.

“Nói đi Hong Kong là lừa gạt em, chúng ta muốn đi chính là Hương Sơn.” Mĩ Địch nói thẳng: “Đi gặp người yêu chị.”

“Chị không thể lẳng lặng đi một mình sao? Vì cái gì nhất định phải em cùng đi theo chứ?” Chu Tráng Tráng nghĩ đến cái gương mặt lạnh lẽo kia của Tần Trung, hàm răng bắt đầu run lập cập, nàng thật không muốn chọc giận anh rể đâu nha!

“Người yêu chị rất thiện lương, không muốn phá hư hôn nhân của chị, cho nên thề không gặp mặt chị, chị mỗi lần đến, hoà thượng trong tự (chùa) đều sẽ ngăn cản không cho chị gặp mặt anh ấy. Việc em phải làm chính là hấp dẫn sự chú ý của các hòa thượng còn lại trong chùa, để cho chị lên vào phòng anh ấy.” Mĩ Địch khoe miệng nhếch cong lên, lộ cười đắc ý: “Nhóc con, xem ta lần này trừng trị người ra sao.”(Q: câu này là nói cho Tần Trung nghe nên ta dùng ‘ta-người nhé!)

“Muốn em đi hấp dẫn như thế nào? Đừng nói muốn em biểu diễn dùng ngực đập vỡ tảng đá lớn nha?” Chu Tráng Tráng đau đầu.

“Cái này phải xem bản lĩnh của em rồi, hơn nữa, ngực đập tảng đá gì đó làm sao có thể so sánh với lời thề đầu roi máu chảy chứ.” Mĩ Địch lại lòi lòi Chu Tráng Tráng từng thề thốt không chịu buông tha.

Chu Tráng Tráng lệ rơi, mặc dù nàng đã sớm biết người nhà này chẳng có một ai lương thiện hết, cũng không nghĩ tới sẽ không lương thiện tới nông nổi này a!

Giống như mũi tên, Mĩ Địch lái xe như hỏa tiễn phóng lao, đường núi quanh co khúc khuỷu, không ngừng xoay chuyển Chu Tráng Tráng đầu óc chóng váng hoa mắt, lúc dừng xe “oẹ oẹ oẹ oẹ” ối ra đây một túi ni lông mới hết.

“Tráng Tráng, hiện tại chính là lúc cần em phát quang phát nhiệt.” Không đợi Chu Tráng Tráng nghi ngại và hỏi phục lại, Mĩ Địch liền chỉ vào một tòa miếu cổ xưa nói với nàng: “Chính là nơi này, xông vào đi, mặc kệ em dùng biện pháp gì, nhất định phải tập trung sự chú ý của tất cả hòa thượng, che dấu cho chị chuồn êm vào, em hiểu chưa?”

Chu Tráng Tráng chỉ có thể hiểu, hít sâu, sờ sờ hai má tái nhợt, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm vọt vào chùa.

Ngôi chùa rất thanh tịnh, nhanh khỏi quần quanh, bóng cổ thụ che lấp mặt trời, có dấu vết lịch sử rất xưa, hoàn toàn không thấy huyền ảo trần tục, thật là nơi thể ngoại đào nguyên.

Nhưng mà Chu Tráng Tráng đâu có thời gian mà thưởng thức, thăm nghĩ phải nhanh hoàn thành tốt nhiệm vụ Mĩ Địch giao cho. Âm thầm nói lời xám hối tới Bồ Tát, Chu Tráng Tráng hít sâu, bắt đầu dùng âm thanh lạnh lạnh của mình kêu lên: “Tôi muốn xuất gia!”

Hôm nay cũng không phải là cuối tuần, khách hành hương rất thưa thớt, cho nên giọng Chu Tráng Tráng cực kỳ cao vút, lúc này đã khiến không ít tăng nhân chú ý.

Chu Tráng Tráng coi như khích lệ, lại tiếp tục gào thét: “Có ai hay không a, tôi muốn xuất gia!”

Một vị tăng nhân trung niên mặt mũi hiền lành đi tới, hòa ái nói: “Vị nữ thí chủ này, con nếu như đã nhìn thấu thế sự, muốn xuất gia tu hành, xin mời đi đến miếu ni cô trên núi đối diện đi.”

“Sao xa như vậy chứ? Dù sao mọi người đều cùng chung tín ngưỡng, cùng bản chất, vậy cứ giúp con quy y đi, Phật tổ sẽ hiểu mà.” Chu Tráng Tráng mắt thấy Mĩ Địch đã thừa dịp người không chú ý tựa như con chuột nhỏ len vào chùa, lúc này càng thêm lớn tiếng: “Dù sao con muốn xuất gia, con không đi am ni cô, con ở đây đi tu, người xuất gia từ bi hỉ xả, nhất định không đành lòng nhìn con thất vọng, sư phụ người cũng không thể tàn nhẫn như vậy a!”

Chu Tráng Tráng vừa nói vừa lảo lộn giãy giụa trên mặt đất, chiều này hiệu quả không tồi, trên cơ bản tất cả tăng nhân đều chạy tới vây xem.

Chu Tráng Tráng cảm thấy áp lực rất lớn.

“Nữ thí chủ, rốt cuộc vì sao phiền não, xuất gia đi tu phải lục căn thanh tịnh, nhưng theo bản tăng thấy, nữ thí chủ vẫn còn quyến luyến phàm trần, thật sự không nên xuất gia a.” Nhà sư thuần hậu bắt đầu khuyên nhủ.

Chu Tráng Tráng không để ý tới, tiếp tục nằm trên mặt đất, vừa lăn qua lăn lại, vừa kêu to: “Không nên không nên con chính là muốn xuất gia, con mắt nào của người thấy con còn quyến luyến phàm trần, con mới không quyến luyến. Thằng chồng con vừa hẹp hòi vừa cổ chấp vừa bá đạo vừa miệng mồm độc ác lại còn không biết nấu cơm, cũng không biết giặt quần áo, buổi tối còn không thích rửa chân, điều quan trọng là, cả ngày theo dõi con, con cùng với đàn ông khác chỉ nói một câu, hắt lập tức trừng mắt, con thật muốn nói người có bản lĩnh thì trừng lời con người ra đi a, người dám trừng ta liền dám nghênh tiếp! Hắt không cho phép con tiếp xúc với người con trai nào khác thì thôi, nhưng bản thân hắt lại ở trong nhà cùng cô gái lẳng lơ núm tay nú

chân. Sư phụ, con tìm được người chồng như vậy, người nói con bị thâm cỡ nào a, người nói con đối với hồng trần này còn có cái gì phải quyến luyến a? Người nói con”

Chu Tráng Tráng đang bùng phát biểu diễn kỹ xảo, bỗng nhiên bị một bàn tay to túm áo xách lên khỏi mặt đất, tiếp theo, thanh âm Thường Hoảng bao hàm khí lạnh vù vù trước mặt truyền đến: “Chu Tráng Tráng, anh là người chồng vừa hẹp hòi vừa cố chấp vừa bá đạo vừa miệng mồm độc ác còn không biết nấu cơm, cũng không biết giặt quần áo, buổi tối còn không thích rửa chân, thật đúng là ủy khuất em rồi.”

Từng từ từng chữ trong câu này như được bọc một lớp băng đá, khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Chu Tráng Tráng chớp chớp ánh mắt, rốt cục thấy rõ, nam nhân cao lớn, uy mãnh, ngang bướng tuấn tú lại lạnh như tuyết ở trước mặt này . . . không phải bạn trai nhà mình thì còn ai vào đây?

Đã từng nói qua, ăn nhiều óc heo chung cay như thế cũng không phải vô dụng, Chu Tráng Tráng dĩ nhiên rõ ràng kế hoạch của mình cùng Mi Dịch đã bị bại lộ, trước mắt phải tìm kế sách, chỉ có thể thành thật vô cùng ngay thẳng bán đứng đồng đội.

Kết quả là, Chu Tráng Tráng vội vàng nói: “Không liên quan đến em, đây đều là chị Mi Dịch bức em, những lời em vừa nói kia đều là chị ấy từng chữ một dạy em nói.”

“Nhưng anh thấy em nói rất trôi chảy, rất rõ ràng cũng rất chân tình thông báo.” Thường Hoảng ngữ khí càng thêm lạnh lẽo: “Anh đúng thật là làm em oan ức rồi.”

Lần này Chu Tráng Tráng ngay cả mông cũng bắt đầu xuất mồ hôi, ngày xưa Thường Hoảng sinh khí thật không có gì, nhưng từ lúc hai người bắt đầu nhục a bỏ a đoàn a (nhục bỏ đoàn; ta tìm hiểu thì mới biết, đây là tên phim con heo ah), hình phạt vòng tới vòng lui của hắn chính là nhục a bỏ a đoàn a, cũng đủ khiến nàng bước không nổi.

Khổ hình, mười phần khổ hình.

Mồ hôi hột trên mông đang xuất ra từng hạt lớn, trong chùa lại xuất hiện sự tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của Mi Dịch bùng nổ: “Tần Trung nguoi là tên hỗn đản, mau buông ta xuống, có nghe thấy không, mau buông ta xuống!”

Chu Tráng Tráng chuyển mắt nhìn phát hiện Tần Trung đang khiêng Mi Dịch từ trong chùa đi ra, hơn nữa sắc mặt kia đen tựa như mực viết.

Xem ra, Mi Dịch đêm nay cũng dữ nhiều lành ít.

Bất quá — “Trụ trì chẳng lẽ không ở đây sao?” Chu Tráng Tráng hỏi vị tăng nhân kia.

“Có, nhưng bình thường không dễ dàng gặp khách.”

Chu Tráng Tráng đối với vị trụ trì thần bí này rất quan tâm, không để ý Thường Hoảng nguy hiểm bên cạnh, móc ra hạt dưa hối lộ nhà sư: “Đại sư, người kể cho con nghe một chút đi, trụ trì mọi người rốt cuộc là thần thánh phương nào, diện mạo ra sao?” (Q: hối lộ gì vậy trời, lần đầu tiên thấy lấy hạt dưa đi hối lộ)

Nhà sư cũng không phải tham ăn, đương nhiên không để ý tới hạt dưa của Chu Tráng Tráng, nhắc tới trụ trì, trên mặt toát lên biểu hiện sùng bái khi người phạm nhìn thấy thiên thần: “Trụ trì chi mạo, mọi từ ngữ đều không đủ để miêu tả.”

Đánh giá này tuy rằng khá cao, nhưng như vậy hình tượng không cụ thể, Chu Tráng Tráng không cam lòng, lại chuyển hướng Thường Hoảng nói: “Chúng ta vứt bỏ ân oán vừa rồi, anh có thể hỗ trợ hình dung bộ dáng vị trụ trì này không?”

“Tuy rằng anh không thích hắn, nhưng vẫn không thể không công nhận, người này, đẹp không giống như là phạm nhân.”

Nhìn thấy Thường Hoảng luôn là người thuộc tính công kích mạnh mẽ nhưng khi nhắc tới vị trụ trì này cư nhiên lộ ra một ít mùi vị yếu thế, Chu Tráng Tráng hoàn toàn chấn kinh rồi.

Đang muốn vọt vào phòng trụ trì nhìn xem rốt cuộc đẹp không giống phạm nhân là cái dạng đẹp gì, Thường Hoảng lại lôi áo nàng kéo ra khỏi chùa, ném vào bên trong xe.

Lúc này, Mi Dịch bị trôi ngồi ở ghế lái phụ, đổi lại Tần Trung lái xe, quả nhiên đúng là vợ chồng, đều đem xe biến thành hoá tiễn.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, Chu Tráng Tráng rất không khoẻ, trên xe lập tức lại ới thêm một túi ni lông nữa.

Tuy rằng rất khó chịu, nhưng Chu Tráng Tráng cũng không dám nói chuyện, bởi vì giờ phút này không khí giữa Tần Trung cùng Mi Dịch thật không tốt cho lắm.

Nhìn thấy ngôi chùa ngày càng xa dần, Mi Dịch cười lạnh: “Tần Trung nguoi là kẻ thứ ba, nguoi sẽ có báo ứng.”

Tần Trung cũng trả lại nụ cười lạnh: “Yên tâm, nếu anh phải xuống địa ngục, chắc chắn kéo em cùng đi.”

“Lần này trở về chúng ta phải làm thủ tục ly hôn, Tần Trung nguoi nghe rõ cho ta, ta không yêu nguoi.”

“Không yêu sao lúc ở trên giường em còn kêu lớn tiếng như vậy?”

“* * của ta cùng linh hồn tách ra.”

“Nhưng nơi nào đó của nữ nhân chính là hợp với tim.”

“Người đừng bày đặt ăn cắp lời Trương Ái Linh!” (Q: Trương Ái Linh là tên một nhà văn nữ TQ, chắc đây là lời văn trong một tác phẩm nào đó)

“Em cũng ít mạnh miệng cho anh.”

“Ta mặc kệ, ngày mai nhất định phải đi ly hôn!”

“Được, chỉ cần em ngày mai có thể rời giường.”

Sự thật chứng minh, ngày hôm sau Mi Dịch không thể rời giường.

Đương nhiên, Chu Tráng Tráng cũng không thể đứng lên.

Lúc nằm trên giường hấp hối, Chu Tráng Tráng nghĩ, Thường Hoàng phải là em họ của Tần Trung mới đúng a.

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào*, *Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Dù có thiên niên quán quýt thế nào đi nữa cũng không thể níu kéo thời gian, nháy mắt kỳ nghỉ một tháng của Thường Hoàng cứ vậy đã kết thúc.

Chu Tráng Tráng nửa vui nửa buồn.

Vui là vì từ nay về sau mỗi ngày không còn bị Thường Hoàng đè ở trên giường lăn qua lộn lại nữa.

Còn buồn chính là kỳ nghỉ đông sắp đến, lúc đó nàng lại phải chạy tới nhà trọ bên quân khu, mỗi ngày lại vẫn bị đặt ở trên giường lộn lại lăn qua nữa.

Ngày cuối cùng, lúc giúp Thường Hoàng thu thập đồ đạc, trên mặt Chu Tráng Tráng mang theo biểu tình vui buồn lẫn lộn như vậy.

“Yên tâm, em rất nhanh là có thể đến thăm anh, ly biệt không quá vài ngày.” Thường Hoàng hiểu sai ý, liền nhẹ nhàng an ủi.

Chu Tráng Tráng vừa nghe, biểu tình trên mặt kia càng thêm phức tạp.

Để thể hiện bản thân mình vẫn có một ít phẩm chất mẹ tốt vợ hiền, Chu Tráng Tráng quyết định biểu diễn trò nghệ sơ cấp của mình cho Thường Hoàng xem, vì hẳn làm một bữa cơm. Nàng đi mua thức ăn về, ở phòng bếp chuẩn bị mấy tiếng đồng hồ, toàn thân như vừa lăn qua dầu mỡ mắm muối, nhà bếp vương vãi giống như vừa trải qua đại chiến thế giới. Xong xuôi bê ra thức ăn tựa như vừa bị sét đánh xong, mặc kệ là rau hay là thịt hết thấy đều cháy đen một màu, chính xác thực hiện bình đẳng chứng sinh phạt pháp.

Cuối cùng ngay cả Chu Tráng Tráng cũng biết xấu hổ khi bắt Thường Hoàng phải ăn, thế là hai người đành phải ra ngoài kiếm ăn. Mãi cho đến cơm chiều chấm dứt, lòng Chu Tráng Tráng đều rất nặng trĩu.

“Rót cuộc làm sao vậy, môi cũng sắp trề thành Angelina.” Thường Hoàng nắm tay nàng đi ở trên đường. (Angelina là vợ Brad Pitt đó)

“Bởi vì lúc ở nhà em làm bữa cơm kia cho anh tự dung lại thất bại, vất vả lâu như vậy, chẳng thể hiện được đức hạnh của em ah.” Chu Tráng Tráng nói giận.

“Bản thân anh cảm thấy, bữa cơm tự dung thất bại kia không phải là chẳng thể biểu hiện được đức hạnh của em, mà nó rõ ràng đã biểu hiện ra em không có phẩm chất đức hạnh của một cô gái rồi.” Mỗi lúc bên cạnh Chu Tráng Tráng, Thường Hoàng liền dễ dàng hóa thân thành ác bá độc mồm độc miệng.

Chu Tráng Tráng hơi giận, nàng cho dù không có công lao cũng có khổ lao, có ai không việc gì lại nguyện ý chạy xuống bếp cầm dao thái đầu, còn không phải muốn cho hắn hưởng thụ sự quan tâm đầy yêu thương của bạn gái hay sao? Vậy mà thằng nhãi này còn buông lời chê bai.

Kết quả là, môi Chu Tráng Tráng vẫn tiếp tục nhái theo Angelina.

Nếu là bình thường, Thường Hoàng thấy nàng cảm xúc không tốt sẽ dùng lời ngon ngọt an ủi hoặc trêu đùa cho nàng vui vẻ, nhưng hôm nay Thường Hoàng lại không có động tĩnh gì, một đường nắm tay Chu Tráng Tráng đi về phía trước.

Chu Tráng Tráng cũng phát giác khác thường, đem toàn lực chú ý đều đặt trên người Thường Hoàng, thế cho nên cũng không để ý thấy lỗi này không phải lỗi về nhà.

Mãi đến tận lúc ngày càng gần trung tâm thành phố, Chu Tráng Tráng lúc này mới kinh hãi phát giác dụng ý của Thường Hoàng — hẳn đưa nàng đến gian phòng vốn lúc trước chuẩn bị cho sau khi kết hôn nhưng đã bị Thường Hoàng hủy đi.

Ở cửa chính, Chu Tráng Tráng chân chừ không vào, thật lâu sau mới véo véo ngón tay mình, thấp giọng nói: “Em thừa nhận tối hôm qua em nhân lúc anh ngủ say có lên mạng nhìn lên ảnh chụp Hạ Nguyên Bản, nhưng đây không tính là vượt tường, anh có thể ngăn vạ lần đừng giận dữ tạt sơn nữa nha.”

Chu Tráng Tráng đối với “hành động vĩ đại” của Thường Hoàng năm đó có thể nói là lòng còn sợ hãi. (Q: Đoạn này thấy tội tội TT làm sao đó Bí ha- Bí: người ta nói đó là một năm bị rấn căn, mười năm sợ dây thừng ấy nàng)

Thường Hoàng hé miệng cười: “Em còn nhớ cái chuyện kia sao?”

Chu Tráng Tráng vội gạt đầu: “Đương nhiên rồi, hành động của anh lúc đó thật rất giống rất giống Đỗ Thập Nương tức giận ném bảo bối”

Cái này, Thường Hoàng cười không nói.

Cố gắng xóa bỏ hình ảnh mình mặc yếm đỏ chân mang giày thêu hoa trong đầu đi, Thường Hoàng mở cửa ra, Chu Tráng Tráng kinh ngạc phát hiện, lúc rời đi vẫn là bức tường xấu xí, bị sơn văng tung tóe, lấy sang cả đồ đạc, hiện giờ tất cả đều đổi thành mới tinh, căn phòng khôi phục lại thành vẻ âm áp đẹp đẽ trong trí nhớ của Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng kinh ngạc: “Anh lúc nào thì.”

“Thích không?” Thường Hoàng chỉ hỏi một câu như vậy.

Chu Tráng Tráng hiện tại chẳng biết nên làm gì, chỉ có thể không ngừng gạt đầu.

“Nơi này đã được sửa chữa xong rất lâu rồi, lần này anh đi em hãy tới đây ở, không cho phép chạy loạn, biết chưa.” Thường Hoàng ngữ khí chính là không được xía vào.

Chu Tráng Tráng là động vật ăn thịt, chưa bao giờ ăn chay, lúc này lập tức phản hồi: “Em dựa vào cái gì phải ở lại đây a?”

Thường Hoàng mày rậm dựng thẳng: “Chu Tráng Tráng, chú ý ngữ khí.”

Chu Tráng Tráng tuy rằng ăn chay, nhưng là biết xem xét thời thế, vội bổ sung nói: “Ý của em là, em dựa vào thân phận gì mà ở đây a? Danh bất chính ngôn bất thuận.”

“Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn muốn danh chính ngôn thuận thế nào a?” Thường Hoàng khoe miệng khê nhếch, giọng êm ái như lộc non món mơn này nở trong ngày xuân.

“Dù sao ngày nào tên em vẫn chưa xuất hiện trong hộ khẩu nhà anh, thì em sẽ không đến đó ở đâu.” Chu Tráng Tráng mày liễu nhú chặt.

Thường Hoàng cũng không nhiều lời với vàng.

Nhưng mà làm nhiều.

Tối hôm đó, Thường Hoàng “bè bộn nhiều việc”, Chu Tráng Tráng thực tâm.

Nhưng cho dù lúc hấp hối kiệt sức, Chu Tráng Tráng vẫn cắn chặt răng, như thế nào cũng không đáp ứng dọn đến nhà mới ở.

Mà cứ thế làm nữa, Thường Hoàng chắc phải có kết cục tình tấn nhân vong, chỉ có thể dừng lại.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Chu Tráng Tráng cả người mơ hồ phát hiện hai tay Thường Hoàng đang đặt trên cổ mình, nhất thời giật mình, vội kêu lên: “Thường Hoàng anh rất ác độc, cứ nhiên muốn tiền đâm hậu sát.”

Thường Hoàng không nói chuyện, nhưng ánh mắt khinh bỉ làm cho Chu Tráng Tráng trấn định lại, bỗng nhiên phát hiện trước ngực lạnh lạnh. Cúi đầu nhìn, phát hiện trên cổ đeo một khối ngọc quan âm hình chữ nhật.

Xanh ngọc thuần khiết, từng hạt sáng bóng, không lẫn tạp chất, cho dù Chu Tráng Tráng không hiểu về ngọc lắm cũng nhìn ra thứ này có giá cả xa xỉ.

“Đây là cái gì?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Bà ngoại để lại cho anh, bảo anh tặng cho vợ sắp cưới.” Thường Hoàng ánh mắt cũng trong sáng như chuỗi ngọc tinh khiết kia.

Chu Tráng Tráng che dấu không được ngoài miệng tươi cười: “VẬY anh cho em là cái có ý gì?”

Thường Hoàng dùng sức nhéo lỗ tai Chu Tráng Tráng, cảnh cáo nói: “ĐỪNG được tiện nghi còn khoe mẽ.”

“Anh không nói là có ý gì em sẽ không đeo.” Biết rõ Thường Hoàng không thích nói những lời buồn nôn này, nhưng Chu Tráng Tráng chính là thích nhìn hấn khó xử, đây là vui thú tà ác lớn nhất của nàng, chưa có cái nào qua mặt được.

Nhưng mãi cho đến lúc phải đăng ký, Thường Hoàng vẫn không đem những lời Chu Tráng Tráng muốn nghe nói ra.

Mất nhìn thời gian ly biệt ngày càng gần, Chu Tráng Tráng cũng không truy cứu câu nói kia làm gì nữa, nàng dựa đầu trên vai Thường Hoàng, lặng im cảm nhận tình cảm lưu luyến trước khi chia tay.

Không gian lúc này mang chút chua sót nhưng cũng thật an bình, Thường Hoàng bỗng nhiên nói: “Chờ em tốt nghiệp, chúng ta lập tức kết hôn, Chu Tráng Tráng, em cả đời này cũng phải đeo ngọc bội của gia đình anh, cả đời cũng không thể tháo xuống, làm vợ anh cả đời, hiểu chưa?”

Những lời này giống như lốc xoáy trên mặt nước yên bình, đầu tiên là từng gợn sóng nhỏ, nhìn qua cũng không thấy được, nhưng dần dần, lại khuấy đảo toàn bộ mặt nước.

Trái tim Chu Tráng Tráng giống như được một dòng suối xuân thủy hoà vào, ôn nhu mặc sóng gió cuốn đi.

Đây là một lời hứa hẹn của Thường Hoàng, tuy rằng vẫn bá đạo như cũ, nhưng Chu Tráng Tráng cũng rất thích.

Ngay tối hôm đó, nàng liền dọn qua nhà mới.

Không cần Thường Hoàng nói thêm gì nữa, nàng đã hoàn toàn hiểu được tâm ý hấn, mà bản thân nàng cũng có cùng tâm ý đó.

Bọn họ, danh chính ngôn cũng thuận.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chu Tráng Tráng gần đây rất hạnh phúc, dễ dàng nhìn ra cô nàng bất luận là ăn cơm, đi ngủ hay tắm rửa thì hai mươi bốn giờ trong ngày khoe miệng đều nhếch lên.

Ngay cả Đại Kiều cũng chẳng thể làm ngo, quan sát biểu hiện, bắt đầu đoán già đoán non: “Chu Tráng Tráng, tên trộm ranh như cậu có phải lại vượt tường hay không?”

“Mình cũng đâu phải dây leo thường xuân chứ!” Chu Tráng Tráng phản bác, nhưng mà ngay cả lúc phản bác khoe miệng cũng giương lên: “Hơn nữa, mình hiện tại chính là toàn tâm toàn ý nghĩ đến TV Thường Hoàng nhà mình nha, làm sao còn tâm tư mà trèo tường vượt sân nữa chứ?”

(Q: như đã giải thích ở chap đầu tiên về tên của anh Hoàng – Thường Hoàng /Chang Hong/ cùng phiên âm với nhãn hiệu TV Chang Hong của TQ, nên TT chơi chữ ý mà)

“Ê, nhanh như vậy đã trở thành của nhà cậu nha?” Đại Kiều cười giảo hoạt.

“Anh ấy sống là người nhà mình, chết cũng là ma của nhà mình rồi.” Chu Tráng Tráng nắm tay thành nắm đấm, trong ánh mắt bao hàm sát ý: “Nếu dám đi nhà khác, lập tức rút gân, róc xương, tạt axit sunfuric đậm đặc hủy dung nhan!!!”

Đồng Ý từ ngoài ban công thò đầu vào hỏi Đại Kiều: “Tráng Tráng làm sao vậy?”

Đại Kiều xoè xoè cánh tay: “Nói chuyện yêu đương đến mức nào cơ giết.”

Đối mặt với lũ bạn cùng phòng luôn bảo đầu óc nàng bị co giật, Chu Tráng Tráng không thêm để ý, vẫn ôm ấp một loại hoài niệm mà mọi người đều hiểu – tiếp tục noên khoe miệng.

(Q: tương tượng miệng Chu Tráng suốt ngày cười, ta cũng thấy ngọt ngào nữa)

Thời gian êm đềm cứ thế trôi qua, nháy mắt lại đến kỳ nghỉ đông. Chu Tráng Tráng thầm tính toán, quyết định về nhà thăm ba mẹ trước, sau đó lại đến quân doanh.

Nhưng lúc đang khiêng một bao lớn quà vật chuẩn bị về nhà, Phó Dương Dương kia đúng là âm hồn bất tán lại xuất hiện.

Phản ứng đầu tiên của Chu Tráng Tráng là ôm chặt cái túi đầy ắp đậu hủ thối nổi tiếng của dì Trần ngay cổng trường học, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại Phó Dương Dương hẳn là sẽ không có trình độ thưởng thức mỹ thực thế này, nên bèn buông tay ra, tặng hăng cho thanh gịong, làm ra vẻ trấn định rồi hỏi: “Chị là tiện đường đi ngang qua hay là muốn tới để chặn đường tôi?”

“Có vài lời muốn nói với cô.” Phó Dương Dương gọn gàng dứt khoát, cái mũi xinh đẹp trên gương mặt trắng nõn kia nhũn nhặn khi ngửi được mùi vị đậu hủ thối trên người Chu Tráng Tráng, bộ dáng rất chán ghét.

“Tôi có thể không nghe chứ?” Chu Tráng Tráng biết những lời Phó Dương Dương định nói chẳng phải hay ho gì.

Phó Dương Dương chẳng thèm để ý năng, nói thẳng: “Chu Tráng Tráng, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô – mau chia tay với Thường Hoàng.” (Q: có kẻ ganh tỵ rồi kìa, mà kẻ này lại thủ đoạn nữa, thật đáng lo)

Chu Tráng Tráng hít sâu, nhại y theo khuôn mẫu: “Phó Dương Dương, đây cũng là lần cuối tôi trả lời chị — vĩnh viễn không có khả năng.”

Phó Dương Dương cười lạnh: “Cô đúng là cứng đầu cứng cổ!”

“Xin đem câu thành ngữ này áp dụng cho chị đi, cảm ơn!” Chu Tráng Tráng nhìn khuôn mặt Phó Dương Dương trắng như sứ, còn có ngũ quan xinh xắn, đối với cáo trạng của kẻ xấu như Phó Dương Dương nàng cũng không nói gì, song cũng có chút khó hiểu: “Tôi hỏi chị vì cái gì không buông tha cho Thường Hoàng đi? Anh ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng hề non hẹn biển với chị, chị làm như vậy không thấy chẳng những uổng công mà còn khiến anh ấy chán ghét hay sao?”

“Không tới phiên cô giáo huấn tôi!” Phó Dương Dương nhanh chóng chặn lời Chu Tráng Tráng nói, ánh mắt giống như một khối băng, trực tiếp cắm vào cổ họng Chu Tráng Tráng, cực kỳ khó chịu.

“Nếu đã như vậy, chúng ta cũng chẳng có gì để nói nữa.” Phó Dương Dương nhìn Chu Tráng Tráng, hai bên khóe miệng từ từ nâng lên, độ cong kia giống như một sợi dây cung cứng nhắc bị kéo căng dần, hàn ý giá rét lan tràn: “Chu Tráng Tráng, đó là tự cô tìm lấy.”

Phó Dương Dương vẫn như cũ nói xong là rời đi, nhưng mãi cho tới khi cô ta đã đi rất xa, cổ Chu Tráng Tráng vẫn còn cảm thấy như bị cái gì đó ghim thật chặt.

Thật vất vả mới về tới nhà mình, vốn chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt nhưng Thường Hoàng liên tục gọi điện thoại tới, thúc giục nàng mau tới thăm anh. Càng tức giận hơn là, ba mẹ Chu Tráng Tráng vừa thấy điệu bộ này, lập tức cảm thấy lại có một tên đầu đất có thể thay bọn họ nuôi con gái ăn no, tận dụng cơ hội hiếm có này, vội vàng đuổi Tráng Tráng ra cửa, còn ép buộc nàng mang theo một túi đặc sản lớn, mệnh lệnh nàng phải đem bồi bổ thân thể cho Thường Hoàng.

Chu Tráng Tráng buồn bực – rõ ràng người bị đặt ở phía dưới chính là nàng, nên bồi bổ cơ thể phải là nàng mới đúng chứ!

Oán giận trách móc, Chu Tráng Tráng vẫn khiêng bao lớn bao nhỏ đặc sản ra sân bay, lên phi cơ, bay đến quân doanh, dọc đường đi, trong đầu không ngừng vang lên tiếng gọi khởi nghĩa phục thù.

Không biết vì sao, cảm thấy bản thân sao rất giống với đồng chí Hoa Mộc Lan nha.

Xuống máy bay, lại khiêng bao lớn bao nhỏ tới khách sạn ngoài quân khu, nghênh đón nàng cư nhiên là đồng chí Tiểu Lưu đồn hậu. Đương nhiên, đồng chí ấy chất phát thật thà thế nào thì miệng lưỡi vẫn ngon ngọt trước sau như một: “Chị dâu rốt cuộc cũng đã đến, phó đội trưởng đang bàn chuyện với cấp trên, không sao dứt ra được, gấp gấp đến nóng này, vội kêu em tới đón chị, bảo nhất định phải chăm lo cho chị thỏa đáng, không thể để chị chịu bất cứ thiệt thòi nào hết đó!”

Nói xong, Tiểu Lưu không nói tiếng nào liền đoạt lấy toàn bộ hành lý của Chu Tráng Tráng, đích thân hộ tống nàng vào phòng, còn kể cho nàng nghe vô số câu đại loại như Thường Hoàng nhớ nhung nàng như thế nào, xong mới chịu rời đi.

Chu Tráng Tráng quá mệt mỏi, ăn mấy bao khô bò rồi tiến vào phòng tắm rửa, trời mùa đông ngâm mình bằng nước ấm, từ đầu đến chân nàng biến thành con tôm hấp, thoải mái căng tràn.

Nhưng lúc đang nhắm mắt tận hưởng, bỗng nhiên một bàn tay từ sau che miệng nàng lại, Chu Tráng Tráng sợ tới mức tê liệt, trong lúc cấp bách vội vàng quay đầu lại – cho tên cường đạo thấy rõ bộ dáng nàng đoán chừng sẽ không có hứng thú gì gì đó nữa. (Q: sao tự đánh giá thấp bản thân mình như thế =.=, đánh giá thế này thì coi Thường Hoàng nhà chúng ta là cái gì đây???)

Ai ngờ đập vào mắt nàng – cũng là một đôi mắt đen bóng rất đỗi quen thuộc, giờ phút này bị hơi nóng phả lên, khóe mắt như phấp phồng.

“Sao anh lại vào được? Em đang tắm mà!” Tuy rằng hai người đã này nọ kia gì đó rồi, nhưng Chu Tráng Tráng mỗi lần không mặc quần áo trước mặt hẳn vẫn thấy rất thẹn thùng.

Phản hồi của Thường Hoàng lại là, dùng miệng ngăn chặn tiếng thét chói tai của nàng.

Cánh môi mềm mại chèn ép lẫn nhau, hai chiếc lưỡi một linh hoạt truy đuổi một ngưng ngừng tránh né, khí huyết cả người hân giống như đều dốc chảy hết vào trong cơ thể nàng, hai người tựa hồ hòa hợp máu thịt vào nhau.

Mặc kệ nước nóng vẫn cứ lao đầu vào, toàn bộ quân phục Thường Hoàng ướt đẫm, dính sát vào cơ thể giống như một tầng da thịt thứ hai, cơ bắp cường ngạnh hiện rõ, hormone giống đực theo mạch máu cổ động tuôn trào ra, từng chút từng chút một bịt kín miệng mũi Chu Tráng Tráng, giờ phút này nàng thật sự khó thở, trước mắt chỉ còn thấy khoe mắt lông mày màu hồng nhạt kia.

Môi như cánh hoa đào hạ xuống trên khuôn mặt nàng, còn có lỗ tai, cần cổ, trước ngực, bụng rồi sau đó xuống phía dưới.

Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhớ tới một đoạn văn của Trương Ái Linh có viết:

“Tóc anh đang lướt nhẹ trên đùi cô, không biết lông tóc bờm xờm kia là đầu của con đã thú gì. Con thú đang men theo con đường hoàng tuyến trong hang động u tối, dùng đầu lưỡi cuộn cuộn xoắn lấy. Cô như con dơi treo ngược trong hang động, lưu lạc ẩn náu trong bóng đêm, bị chiếm giữ, bị khám phá, không được giúp đỡ, không thể van xin, chỉ có con thú kia đang dùng cái miệng nhỏ nhấm nháp nơi thâm kín của cô. Nỗi khiếp sợ hỗn tạp phơi bày trong nguyện vọng bức thiết: cần anh quay lại, lập tức quay lại – trở lại trong vòng tay ôm ấp của cô, trở lại tầm mắt cô.”

Q: đoạn văn này được trích từ tiểu thuyết trước khi mất của nhà văn Trương Ái Linh tên “Tiểu Đoàn Viên – Little Reunion”- là tác phẩm bán tự truyện của Trương Ái Linh – tác giả truyện ngắn được chuyển thể thành bộ phim Sắc giới của đạo diễn Lý An. Trước khi tạo nên cơn sốt ở Trung Quốc, Little Reunion từng làm mưa làm gió ở Đài Loan và Hong Kong.

Dường như lúc này đây, Thường Hoàng cũng đang làm thế đối với nàng.

Những ngón tay Chu Tráng Tráng thật sâu chôn vùi trong mái tóc Thường Hoàng, tóc đen, giống như cỏ cây tươi tốt nhất, tràn ngập sức sống vô tận, nàng tình nguyện vùi xương cốt trong đó, vĩnh viễn không hối hận.

Ngoài phòng tuyết rơi bay tán loạn, mà trong phòng cảnh xuân lại nóng bỏng, hai khối cơ thể quấn quýt bên nhau, thế nào cũng chẳng thể chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Chu Tráng Tráng làm sao mà chịu nổi, chỉ có thể mỗi ngày cầu nguyện trời xanh cầu cho vị thần thích kia của mình đến sớm chừng nào hay chừng đó, tốt nhất cả tháng đều làm khách ghé thăm.

Có điều là đối mặt với Thường Hoàng, ngay cả đại thần thân thích cũng không dám chống đối hẳn, Chu Tráng Tráng chỉ có thể thăm cầu phúc, những đặc sản mang theo trên cơ bản đều là tự bồi bổ cho bản thân mình.

Tối gần tết âm lịch, nhiệt độ không khí càng lạnh, tuyết lớn phủ đầy trời, điều này làm cho người đầu tiên nhìn thấy tuyết như Chu Tráng Tráng cảm thấy thực mới mẻ, liền mở tất cả cửa sổ, chạy ra ngoài ngắm tuyết rơi. Mỗi khi Chu Tráng Tráng chơi đùa hứng khởi đến bàn tay đông cứng thành đá. Lúc đó may mắn là có cái lò sưởi thiên nhiên, Chu Tráng Tráng mỗi lần đều đưa tay vói vào trong quần áo Thường Hoàng hấp thu ấm áp.

Song vào những ngày đại hàn, cơ thể đang ở trong phòng ấm áp, đột nhiên bị một đôi tay lạnh cóng dán áp vào, dù là ai cũng không chịu nổi, Thường Hoàng vừa cắn quai hàm chịu đựng vừa nói với giọng bi thương: “Mỗi khi em làm vậy với anh, anh thực sự nghĩ, lúc trước anh đồng ý làm bạn trai em có phải sai lầm rồi hay không.”

Chu Tráng Tráng riết thành quen với việc Thường Hoàng bóp méo sự thật lúc đầu ai đã theo đuổi ai, vừa sưởi ấm tay, vừa nhàn nhã cười nói: “Hối đi, hối hận cũng đã muộn rồi.”

Thường Hoàng không làm sao được, chỉ có thể nằm ở trên giường, tự động thăng cấp thành loại lò sưởi chạy không hề phát ra tiếng động.

Quả là ủ tay rất ấm, Chu Tráng Tráng thuận thế ngã lên người Thường Hoàng, kết quả là, lò sưởi tự động thăng cấp thành tấm đệm thịt.

Tấm đệm thịt này tuy không mềm mại, nhưng cơ bắp lại đàn hồi rất tốt, Chu Tráng Tráng nằm rất thoải mái, đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy Thường Hoàng nhẹ giọng nói: “Còn hai năm rưỡi nữa.”

“Hửm?” Chu Tráng Tráng lười mở mắt, mũi hừ ra một từ hỏi.

Thật ra vốn cũng chỉ là hỏi cho có lệ, ai ngờ Thường Hoàng kế tiếp bình tĩnh nói một câu lại làm cho nàng mở choàng mắt.

“Anh nói, còn hai năm rưỡi nữa là chúng ta có thể kết hôn.”

Chu Tráng Tráng tuy không soi gương, nhưng lại rất rõ ràng, giờ phút này khóe miệng của nàng nhất định đã kéo tới tận mang tai.

Còn chuyện gì có thể hạnh phúc bằng người yêu mình luôn tâm niệm muốn kết hôn với mình đâu?

Giờ phút này Chu Tráng Tráng bỗng nhiên cảm thấy ông trời đối với nàng thực không tệ, lần đầu tiên yêu đương đã có thể đạt mỹ mãn, đúng là vận mệnh tốt. Đương nhiên, càng không bạc đãi chính là có thể gặp gỡ Thường Hoàng, một cục phẩm thể này với nàng mà nói làm sao có thể tìm được người bạn trai nào tốt hơn.

Những lời này dù thế nào cũng không thể nói với Thường Hoàng, nếu không đuôi hần lập tức vênh lên trời ngay.

Vì thế, Chu Tráng Tráng thực thông minh vòng vo chuyển đề tài: “Đúng rồi, em thấy gần đây bộ đội đã nghỉ lễ hết rồi, sau hai ngày nữa chính là Tết âm lịch, hay anh cũng xin phép, chúng ta về nhà của em đi.”

“Sao lại muốn về nhà?” Thường Hoàng hỏi.

“Bởi vì em muốn mau chóng đem mối quan hệ của chúng ta thông báo với gia đình càng sớm càng tốt nha.” Chu Tráng Tráng nói lời này mà mặt không đổi sắc.

Hai mắt Thường Hoàng nhú lại: “Thực ra là em thèm thịt bằm ngó sen chiên (*) do mẹ em làm đi?”

Chu Tráng Tráng nuốt nuốt nước miếng, sai, là em thèm món thịt kho tàu ah.

Nhưng mặc kệ là thịt bằm ngó sen chiên hay là thịt kho tàu, Thường Hoàng đều đã khắc sâu bản chất Chu Tráng Tráng vào trong tiềm thức.

Nhưng vẫn không thể đáp ứng được.

“Danh sách bộ đội xin nghỉ Tết cũng rất hạn chế, anh mới nghỉ phép trở về, không thể lại xin nghỉ tiếp, chỉ có thể ủy khuất em ở lại đây với anh, sang năm nhất định anh sẽ theo em về nhà. Ngoan, đừng buồn, ngày mai anh bảo người làm cho em thật nhiều thịt kho tàu, thích ăn bao nhiêu đều được.”

Chỉ cần một câu đã đánh trúng điểm G của Chu Tráng Tráng, đương nhiên là nàng vui vẻ đồng ý.

Thường Hoàng không nói dối, giữa trưa hôm sau liền phái Tiểu Lưu trực tiếp hâm chân giò trong nhà bếp phòng tiếp khách. Chu Tráng Tráng không có việc gì, cũng chạy tới ngó quanh. Một mặt là vì muốn tiếp xúc gần gũi với mỹ thực, mặt khác là muốn nghe ngóng từ miệng của Tiểu Lưu xem Phó Dương Dương có lại đến cầu dân Thường Hoàng hay không.

Hỏi tới hỏi lui, tiểu Lưu trả lời làm cho nàng nửa buồn nửa vui.

Buồn chính là, Phó Dương Dương có một người anh trai cũng ở trong quân đội với Thường Hoàng mà cậu hần còn là cấp trên của Thường Hoàng.

Vui chính là, tiểu Lưu cũng chẳng thấy Phó Dương Dương xuất hiện trong doanh trại nữa.

Điều này cho thấy rằng hai người không hề gặp mặt.

Tuy là có được đáp án sáng tỏ nhưng Chu Tráng Tráng vẫn không thật sự thấy thoải mái, mỗi khi nhớ tới à Phó Dương Dương kia từng hai lần ra mặt cảnh cáo, nàng không kim được sẽ rùng mình.

Tình hình càng yên tĩnh thì càng khả nghi.

Nhưng dù có là chuyện động trời tới đâu cũng không thể sánh bằng sức hấp dẫn của mỹ thực, khi ngửi được mùi thơm mê người của thịt kho tàu béo ngậy, ngay cả Phó Dương Dương là ai Chu Tráng Tráng cũng đều quên hết.

Mắt thấy nồi thịt sắp được bê lên bàn, Chu Tráng Tráng vội chạy lên lầu lấy thuốc hỗ trợ tiêu hoá — trước khi đánh boss phải tăng cường thêm sức chiến đấu đã.

Ngay lối cầu thang lên lầu, có một người đàn ông cũng phóng từ trên lầu xuống, đụng trúng Chu Tráng Tráng. Ôm bả vai đau điếng, Chu Tráng Tráng đang định thốt lên vài câu bực tức, nhưng tên kia vừa đưa mắt liếc nàng một cái bỗng như bị tạt nước nóng vội vàng phóng đi mất.

Chu Tráng Tráng sờ sờ lên mặt, trái tim tan nát — xem ra dung mạo nàng không phải xấu bình thường nha!

Còn có thể khiến cho người ta giật mình sợ hãi!

Thuốc hỗ trợ tiêu hoá để ở trên bàn, vốn cầm có thể đi nhưng khi Chu Tráng Tráng tiến vào phòng liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, giác quan thứ sáu mách bảo khiến cho nàng có một nỗi bất an chậm rãi dâng lên trong lòng. Khi cẩn thận xem xét lại mọi thứ, không phát hiện ra điều gì khác thường, mà Tiểu Lưu dưới lầu đang réo rất hồi thúc nàng xuống lầu đánh chén thịt kho tàu, Chu Tráng Tráng cũng không kịp nghĩ nhiều, cầm viên thuốc chạy xuống lầu.

Thịt kho tàu tiểu Lưu làm quả nhiên là mỹ vị, độ mềm vừa phải, béo mà không ngậy, Chu Tráng Tráng sung sướng ăn, thiếu chút nữa nhai nuốt luôn cái lười. Bộ dạng ăn kia ngay cả Tiểu Lưu bên cạnh cũng không nhìn nổi, nhanh chóng tìm cớ rời đi.

Ăn uống no nê, Chu Tráng Tráng bê bụng lên lầu, nằm trên giường nghỉ ngơi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đang trong mộng tiếp tục ăn ngấu nghiến thịt kho tàu, bỗng nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm làm nàng bừng tỉnh. Chu Tráng Tráng mở mắt ra, phát hiện trời đã tối om, mà chung quanh thực là yên ắng, quả là có chút không bình thường.

Còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng đã bị đá văng ra, một đám người lạ mặc quân phục xông vào, không thèm để ý sự có mặt của nàng, bắt đầu lục tung đồ đạc, như là đang tìm vật gì đó.

Chu Tráng Tráng bị tình hình trước mắt dọa hoảng sợ, mặt mũi trở nên trắng bệch. May mắn ngay lúc này, Thường Hoảng vọt tiến vào, lạnh lùng liếc nhìn những người rồi đi đến bên Chu Tráng Tráng, cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, nhẹ giọng an ủi nói: “Không có việc gì cả, chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Bọn họ muốn làm cái gì?” Chu Tráng Tráng nép sát thân mình vào người Thường Hoảng hỏi.

“Có một dữ liệu bị trộm, họ cần phải lục soát mọi nơi trong ngoài để tìm ra bằng được.” Thường Hoảng ra sức kể lại sự việc với vẻ bình tĩnh.

Nhưng Chu Tráng Tráng biết, nếu sự tình không nghiêm trọng, cũng sẽ không xuất động nhiều binh lực như vậy để tìm kiếm.

Lúc này, dẫn đầu nhóm người là một quân nhân trẻ tuổi lúi từ dưới gầm giường ra một cái túi nhựa được bọc cẩn thận, trên gương mặt trắng như sứ kia là đôi môi mỏng đang khẽ nhếch lên, cười mỉa mai với Thường Hoảng: “Thường Hoảng ah, xem ra, đây cũng không phải là hiểu lầm.” (Cái nước da trắng như sứ này khỏi nói mọi người chắc cũng đoán ra có liên quan tới ai rồi nhỉ?)

Thường Hoảng vẫn nắm tay Chu Tráng Tráng nhưng lúc này đây, tay hắn cũng thật lạnh, vô luận thế nào cũng không thể sưởi ấm được cho nàng.

Nhìn thấy quanh mình vô số người mặc đồng phục xanh biếc, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên cảm giác chính mình đang rơi vào một cái bẫy.

Một cái bẫy thâm sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Gần sát tết, số người nghỉ phép nhiều hơn thường ngày, quân đội nói lỏng cảnh giác, mà vào ngày hôm đó, một phần tư liệu quan trọng về bí mật quân sự bị đánh cắp. Việc này có quan hệ mật, đội trưởng hạ lệnh dù có lật tung ba thước đất lên cũng phải tìm ra tên ăn cắp.

Vị binh sĩ nào đó nói, vào ngày hôm đó từng thấy một người lạ mặt vào phòng tiếp khách của đơn vị.

Vị nhân viên phục vụ nào đó của phòng tiếp khách cũng nói, quả thật cùng ngày có thấy một người lạ vội vàng tiến vào rồi cùng trò chuyện với Chu Tráng Tráng một lúc.

Mà trên cái bao bì nhựa chứa cái đĩa cứng phần mềm kia có in rõ dấu vân tay của Chu Tráng Tráng.

Tất cả các chứng cứ đều chỉa mũi nhọn vào Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng biết mình đã bị hãm hại, đây là một kế hoạch được thiết kế tỉ mỉ, cái bẫy có lẽ đã được bày bố rất lâu trước đây rồi, chỉ chờ đợi nàng chui đầu vào lưới.

Nàng bị nhận định là một thành viên trong băng đảng phạm tội, lợi dụng thân phận bạn gái quân nhân để che đậy, nhưng trong thực tế là muốn đánh cắp bí mật quốc gia.

Trước khi được điều tra rõ ràng, nàng bị nhốt lại, bất luận kẻ nào cũng không được gặp, kể cả Thường Hoảng.

Chu Tráng Tráng biết, hấn giờ phút này nhất định cũng bị quản chế.

Nhớ hồi học lớp 3 tiểu học, trong một lần du xuân trường tổ chức cho bọn học sinh như Chu Tráng Tráng đi viếng mộ liệt sĩ, nơi đó còn có phòng tối mà kẻ thù đã giam giữ các liệt sĩ, đại khái chỉ có 4 mét vuông, ba mặt đều là vách tường cứng rắn. Chu Tráng Tráng ham chơi, liền chạy vào, lại bị một bạn học đùa giỡn đóng cửa sắt lại.

Phút chốc kia, Chu Tráng Tráng cảm thấy bóng đêm đen như mực, ba mặt vách tường nhanh chóng ủa đến đè ép nàng lại, cả người khó chịu không thể hô hấp. Bạn học kia phát hiện có gì đó bất ổn liền mở cửa ra, lúc ấy Chu Tráng Tráng đã té trên mặt đất, ôm cổ về mặt ngăn lệ hôn mê bất tỉnh.

Từ đó về sau, Chu Tráng Tráng rất sợ những căn phòng nhỏ đen tối.

Nhưng mà lúc này đây, Chu Tráng Tráng đã bị nhốt trong bóng đêm, suốt một tháng.

Trong một tháng này, chỉ có một binh lính mỗi ngày đứng hạn đem thức ăn cùng nước uống từ cái ô cửa sắt bé tẹo đẩy vào, để cho nàng duy trì tánh mạng. Chu Tráng Tráng chỉ có thể thấy chút ánh sáng, cũng là từ cái ô vuông nhỏ này chiếu vào.

Về sau, mỗi lần Chu Tráng Tráng hồi tưởng lại quãng ngày tháng này, chỉ cảm thấy rất mơ hồ, như là cách một tầng nước nhìn chính mình, thậm chí sẽ cảm thấy đó chỉ là một con ác mộng. Có lẽ do mỗi người đều có khả năng tự bảo hộ bản thân mình, nhớ lại sẽ rất thống khổ, nên từ trong tiềm thức đều có gắng bôi xóa đi dần.

Điều duy nhất nàng nhớ rõ chỉ là một ít hành động của mình — mỗi ngày mở mắt ra liền ngồi xồm trước cái ô vuông kia, lấy tay hứng ánh sáng.

Tia sáng cũng không có độ ấm, nhưng Chu Tráng Tráng lại rõ ràng cảm giác được nhiệt, hơi ấm kia sao rất đối quen thuộc, tựa như Thường Hoàng không có việc gì mà sùng nịch đem bàn tay lạnh lẽo của nàng đặt ở trước ngực mình, dùng nhiệt độ cơ thể từ từ sưởi ấm tay nàng, trái tim nàng.

Chu Tráng Tráng không có ngày nào là không nhớ đến Thường Hoàng, cho dù thê lương, nàng vẫn luôn tin tưởng, Thường Hoàng chắc chắn sẽ tới cứu nàng.

Mặt trời mọc rồi lặn, bốn phía đều rất yên tĩnh, ngay khi Chu Tráng Tráng nghĩ yên tĩnh này sẽ là ấn ký vĩnh hằng trong cuộc đời nàng thì cửa sắt bỗng nhiên mở ra.

Trong bụi bậm ồn ào náo động, ánh nắng đã lâu như thác lũ tràn ủa vào, mắt Chu Tráng Tráng đau đớn, nàng không chịu nổi, lấy tay che mắt. Trong thứ ánh sáng chói lóa mờ lung, một thân ảnh quen thuộc đi tới nàng, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

Cái ôm giống như ngày mai chính là ngày tận thế.

“Mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.” Thường Hoàng nói với nàng như vậy.

Nhưng Chu Tráng Tráng cảm thấy sự tình cũng chưa có xong đâu.

Từ nơi giam giữ đi ra, Thường Hoàng trực tiếp đưa nàng ra khỏi doanh trại, nhưng dọc đường đi nhìn thấy ánh mặt mọi người đều rất khác thường, biểu lộ ra vẻ tìm tòi nghiên cứu cùng phòng bị.

Ngay cả Tiểu Lưu đến đưa tiễn cũng tần ngần muốn nói lại thôi.

Cho tới lúc hai người ngồi trên xe lửa, Chu Tráng Tráng mới có thể hỏi Thường Hoàng: “Chúng ta đang lưu vong sao?”

“Ta cũng không phải Schwarzenegger (*), có thể mang em vượt qua mưa bom bão đạn. Yên tâm đi, không có việc gì, em an toàn rồi.” Thường Hoàng mỉm cười, nhưng bởi vì mặt mũi, cũng không có khí lực lộ ra tiểu bạch nha mà Chu Tráng Tráng tưởng niệm đã lâu.

(*) Schwarzenegger: diễn viên trong phim “Kẻ Hủy Diệt”. Tìm hiểu thêm: [click](#)

Chu Tráng Tráng còn muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn thấy tơ máu trong mắt Thường Hoàng, buộc phải nuốt lời chính mình xuống yết hầu.

Chỉ cần bọn họ bên nhau, còn có cái gì phải nghi ngờ chứ?

Xe lửa dừng lại ở một nơi xa lạ, Chu Tráng Tráng vẫn không hỏi gì, chỉ đi theo Thường Hoàng cùng nhau đón ô tô đi tiếp, ngồi hơn hai giờ, cuối cùng dừng lại ở một thôn làng non xanh nước biếc.

Đứng nhìn từ trên cao, trước thôn có một con sông xanh biếc trong veo, những nơi còn lại đều là đồng ruộng bát ngát, trong không khí có mùi vị tươi mát, trong lành.

Chu Tráng Tráng mới vừa khôi phục tự do, giờ phút này có thể hưởng thụ loại hệ sinh thái phong phú này, tự nhiên thể xác và tinh thần đều buông lỏng.

Thường Hoàng nắm tay nàng đi thẳng vào thôn, kỳ quái chính là, mọi người chung quanh tựa hồ đều quen biết hắn, đều dừng làm việc chào hỏi hắn.

“Thường tiểu tử, cả năm rồi không thèm trở lại thăm nhà.”

“Thường ca ca, chị bên cạnh là vợ anh sao? Trông rất tròn trịa a, ánh mắt thật tốt.”

“Thường tiểu nhị, nhà ta vừa mới làm tàu hủ, ngon tương đương với trong thành phố bán đó nha, đội lát nữa đi qua lấy hai chén về ăn.”

Thường Hoàng nhất nhất cười đáp lại, mà từ đáy lòng Chu Tráng Tráng cũng tự nhiên thích nơi này — cũng chỉ có nơi này mới khen cái tướng tròn trĩnh

của nàng mà thôi a!

Tiếp tục đi đến một cái nhà nhỏ đầu thôn đông, Thường Hoàng mới dừng lại.

Trên cửa nhà không có khóa, đẩy ra, bên trong phẳng phất như thật lâu rồi không người ở nhưng vật dụng trong nhà lại không hề có bụi bặm.

“Nơi này là chỗ ở trước đây của ông nội anh, sau khi ông qua đời, hang xóm láng giềng mỗi ngày đều sẽ đến đây giúp quét tước.” Trong đôi mắt Thường Hoàng giống như chứa đầy núi rừng xanh mướt, vô cùng tĩnh lặng.

Bởi vì biết bọn họ đến, mọi người trong thôn đều đem rau củ hoa quả tươi ngon tới, Thường Hoàng liền xắn tay áo vào nấu cơm, Chu Tráng Tráng làm trợ thủ.

Trong lúc nấu cơm, Thường Hoàng kể cho nàng nghe chuyện về ông nội.

Ông nội được sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, chết đi cũng tại nơi này. Ông là người tiên phong cũng là người duy nhất mở lớp dạy học, đào tạo ra không ít sinh viên trong thôn thành tài.

Sau này, ba Thường Hoàng vào bộ đội, trở thành quân nhân cấp cao, muốn đón ông nội vào thành phố sống nhưng ông nội sao cũng không chịu, ông bảo nếu ông rời đi thì lấy ai dạy học cho xấp nhỏ. Ba Thường Hoàng tuy buồn bực, nhưng không thể làm sao được đành tùy vào phụ thân.

Ba năm trước, ông nội bị xuất huyết não qua đời, người trong thôn luôn tôn kính ông, tự phân công cùng nhau bảo vệ căn nhà này.

“Thông thường hàng năm anh sẽ về đây ở vài ngày, mọi người nơi này rất thuần phác, so với nơi chúng ta sống hoàn toàn khác biệt.” Thường Hoàng nói. (Q: anh đang nói nữa người nào đó mà chúng ta ai cũng biết – PDD, ta hận)

Chu Tráng Tráng rốt cục hiểu được dụng ý của hắn — hắn đưa nàng đến đây chính là muốn phong cảnh trong lành cùng tình người đôn hậu đến an ủi miệng vết thương của nàng.

Chu Tráng Tráng tuy rằng chưa từng kể cho Thường Hoàng nghe những thống khổ lúc mình bị giam cầm, nhưng Thường Hoàng làm sao lại không biết — một tháng bị nhốt trong cái không gian nhỏ hẹp kia dù có là trai tráng kiên cường cũng trụ không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Thường Hoàng cùng Chu Tráng Tráng sống trong ngôi làng nước non xinh đẹp này.

Mỗi sáng, Thường Hoàng đi giúp hương thân làm việc nhà nông, Chu Tráng Tráng liền chạy nhảy khắp nơi, hái hoa dại, chăn trâu, hoặc là nghịch ngợm bị ong mật đuổi chạy vòng vòng quanh núi.

Nhân rồi đến mức thấy ngày cứ dài ra như vô tận.

Vì ông nội Thường Hoàng là một người tốt cộng với vẻ mặt Chu Tráng Tráng luôn vui tươi, hồn hởi, hai người chưa bao giờ thiếu cơm ăn, ngày ngày đều có các bác gái nhiệt tình kéo bọn họ về nhà ăn cơm.

Tuy rằng thức ăn đơn giản, nhưng nguyên vật liệu đều là từ thiên nhiên tinh khiết thịt cá tươi ngon rau dưa xanh biếc, không cần phải có trù nghệ cao siêu cũng có thể nấu ra hương vị đậm đà, dư vị vẫn vương.

Chu Tráng Tráng ăn uống hăng say, mỗi bữa đều có thể ăn ba bát cơm lớn.

Các bác gái làm nông hiểu khách, thấy một cô nương thành thị không kiêng ăn như vậy, liền thích ngay, tấm tắc khen sức ăn của nàng thật tốt.

Nhớ tới mình lúc trước nửa đêm đói bụng, chạy vào nhà bếp đem cả một nồi cơm nguội trộn tương ớt ăn sạch, quay đầu lại nhìn thấy cha mẹ khóc không ra nước mắt, Chu Tráng Tráng lập tức cảm thấy mình chính là anh hùng không có đất dụng võ, nàng hẳn là phải được sinh ra tại chỗ này mới đúng a!

Chu Tráng Tráng cảm thấy vùng quê này thật sự thân thuộc, mà Thường Hoàng cũng có cùng loại cảm giác. Chu Tráng Tráng nhận ra là từ biểu hiện của hắn trên giường mỗi đêm.

Từ khi tới đây, Thường Hoàng mỗi lần thân mật với nàng, so với trước đây càng thêm **, nhưng trong ** lại có vô hạn ôn nhu.

Hắn hôn lên toàn thân nàng một cách nghiêm túc, chân thành, như là họa sĩ muốn đem hết toàn lực làm nên tác phẩm đáng tự hào nhất.

Tay hắn cũng sẽ bao trùm lên mỗi một tấc da thịt nàng, như muốn khắc sâu tất cả vào lòng bàn tay của mình.

Đôi mắt đen, sâu của hắn mờ đi, cho dù ở tại thời điểm ** nhất cũng vẫn chuyên chú vào thân thể nàng, như là muốn dùng toàn bộ trí nhớ ghi lại mọi góc ngách thân thể nàng dù nhỏ nhất.

Nhưng mà hắn ôm nàng ôm càng chặt, Chu Tráng Tráng lại càng có một loại cảm giác như hắn đang sắp rời xa.

Kể từ khi rời khỏi doanh trại, Thường Hoàng có những biểu hiện bất thường không rõ ràng, nhưng mà luôn luôn tồn tại.

Trường học đã khai giảng lại, nhưng Thường Hoàng lại tự quyết xin phép trường cho nàng nghỉ bệnh; hắn thường xuyên nói chuyện điện thoại với ai đó, thanh âm mờ mờ là một giọng nữ, lại luôn tránh đi nàng mỗi khi tiếp điện; hắn làm nàng cười vui càng ngày càng nhiều, khiến nàng tức giận càng ngày càng ít — giống như là muốn cho nàng vĩnh viễn nhớ rõ mấy ngày nay thực sự là chuỗi ngày hạnh phúc nhất.

Nếu những biểu hiện dị thường chính là tơ nhện thì cũng đã dày đặc, có thể may thành một khối vải, bịt kín miệng mũi của Chu Tráng Tráng lại, tuy không khí vẫn có thể lọt qua, nhưng chỉ càng làm tăng thêm một cảm giác rất buồn chán trong lòng nàng.

Chu Tráng Tráng không hỏi, chỉ là giữ kín bí mật, ngay cả giấc ngủ cũng không an ổn. Thường xuyên đang ngon giấc tự nhiên thức tỉnh lúc nửa đêm, sau đó rút cuộc ngủ lại không được. Mà càng làm cho nàng kinh hãi chính là, tỉnh dậy lại phát hiện, Thường Hoàng cứ nhiên đang mở to mắt nhìn mình.

Trong ánh mắt kia mang theo tia quyền uy.

Không thể không nói, Chu Tráng Tráng tâm hoảng ý loạn.

Liên tục như vậy, nàng vượt qua nỗi lo sợ bất an được hơn mười ngày, những ngày này khiến nàng nhớ lại cảm xúc mỗi đêm trước kỳ thi mà chưa kịp ôn bài, nhìn thấy sách vở chất đống, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, liên lo lắng đến mức đầu rơi máu chảy. Cái loại thống khổ triền miên này cứ như là nước đường được đun nấu nóng chảy ra trực tiếp xối lên trái tim, bỏng rát bám chặt.

Chu Tráng Tráng hận ông trời sao không thể ban cho nàng một niềm vui vẻ trọn vẹn.

Hôm nay lại là một đêm không ngủ, nằm đến hừng đông không thể chống trụ được nữa, nàng nặng nề thiếp đi. Tỉnh dậy thấy bên cạnh giường có một bát súp trứng (*) bốc khói nghi ngút, mà Thường Hoàng ngồi ở một bên nhìn di động, tâm sự giống như mây đen u ám.

Chu Tráng Tráng bụng bát súp trứng lên ăn, vừa hỏi: “Làm sao vậy?”

Lời nói tuy rất bình tĩnh, nhưng bàn tay không tự chủ lại hơi hơi run lên, khiến cho nước súp trong bát có chút sóng sánh.

Thường Hoàng nghe thấy, cảm xúc khi nãy bỗng chốc bay đi, quay đầu lại cười, cười đến sáng lạn, thậm chí khiến Chu Tráng Tráng tưởng rằng ánh mắt u ám tựa mây đen kia của hắn là ảo giác.

“Ăn xong rồi, anh dẫn em tới một nơi.” Thường Hoàng nói.

Chu Tráng Tráng gật đầu đáp ứng, giờ phút này nàng chỉ có thể nắm chặt tay hắn.

Hai người đi đường núi khoảng nửa giờ, dọc đường đi thấy tất cả đều là cảnh sắc cô quạnh, tuy rằng đã sang xuân, nhưng mùa đông vẫn có chấp chiếm cứ không chịu rời đi. Trong cảnh đông hiu quạnh như thế, bỗng chốc thấp thoáng hiện ra vài cảnh xuân sắc, làm cho lòng người sinh ra chút mong chờ, một niềm hy vọng mong manh, làm cho trong lòng đầy nổi xôn xang.

Trong suy nghĩ lung tung, Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng đã đi tới một nghĩa trang.

Nghĩa trang trong thôn đều ở gần đồng ruộng, nhìn qua cũng không có điểm gì khác lạ.

Thường Hoàng nắm tay Chu Tráng Tráng, đi tới trước một ngôi mộ, mộ phần chỉ dùng đá trắng bình thường xây, mộc mạc đơn giản, không có tí xa xỉ nào. Căn cứ vào chữ trên bia mộ, Chu Tráng Tráng biết đây là mộ của ông nội Thường Hoàng.

Thường Hoàng quỳ trước mộ phần, bắt đầu thắp nến, đốt giấy tiền vàng bạc, vừa nói chuyện với mộ bia: “Ông nội, lúc trước ông không phải một mục thúc giục con mau chóng có người yêu sao? Hiện tại con đưa cháu dâu đến đây, ông nhìn xem xem”

Nếu Thường Hoàng đã nói như vậy, Chu Tráng Tráng không thể đứng mãi, vì thế cũng quỳ xuống trước mộ nói: “Ông nội, lần đầu tiên gặp mặt, con tới vội vàng, cũng chẳng mang thứ gì tốt tới cho ông hết, lần sau con đốt cho ông một bộ mạt trượt và nhiều thứ khác nữa, àh đúng rồi, hiện tại những nữ hầu bằng giấy trẻ tương đối phổ biến, nếu được, lần sau con sẽ đốt cho ông mấy cô nha?”

Vừa dứt lời, Thường Hoàng liền sâu kín nhìn nàng một cái.

Chu Tráng Tráng giải thích: “Những người lớn tuổi dưới ấy cũng có nhu cầu nhà. Anh thật không xứng đáng làm con cháu, lại còn dám lừa em.”

“Anh không phải lừa, chỉ là muốn nhắc nhở em, bên tay phải em, đây đó là mộ phần của bà nội anh.” Thường Hoàng chậm rãi nói ra làm cho

Chu Tráng Tráng cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Người đang dưới mái hiên, không, người đang ở trước phần mộ tổ tiên, không thể không cúi đầu.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể vội vàng quỳ xuống trước mộ của bà nội, liều mạng nhận sai: “Bà nội, con sai rồi, bà yên tâm, con nhất định không cho những tiểu yêu tinh này đến quấy rầy bà cùng ông nội yên tĩnh. Bà nội, bà nhất định phải tha thứ cho con, ngàn vạn lần đừng đến bên giường nhìn con, con không chịu nổi sợ hãi, tất sẽ đại đảm. Mà con ước thì không có gì, máu chốt là cháu trai của bà hiện tại cũng ngủ cùng con chung một cái giường, hẳn ước mới thật là đáng sợ!”

Thường Hoàng nhìn Chu Tráng Tráng, chỉ cảm thấy buồn cười, nét cười liên tục ở trên mặt, nhưng không kéo dài.

Chu Tráng Tráng cầu xin tha thứ xong, quay đầu lại nhìn Thường Hoàng, chỉ thấy hán quỳ xuống trước mộ phần bà nội, đốt tiền giấy, hương, nến, cùng hai lão nhân gia nói chuyện.

“Bà nội, con không lừa bà, con nói nhất định sẽ tìm được một cô gái tốt mà, tuy rằng Chu Tráng Tráng tham ăn, nhưng tâm địa không xấu, ngoài trừ nằng có thù oán với thịt ra thì đối với ai cũng hiền lành, tốt bụng, con bên cạnh cô ấy rất tốt, ông bà yên tâm.”

Chu Tráng Tráng tròn miệng, em có quan hệ rất tốt với thịt nha!

“Tất cả mọi người trong thôn đều khen cô ấy tốt, đúng rồi, ông bà chưa được chứng kiến cảnh cô ấy ăn cơm, nhìn rất vui vẻ, hôm nào đó con đưa cô ấy lại đây ăn cơm cho ông bà xem.”

Chu Tráng Tráng lại tròn miệng: ai không có việc gì lại ở trước phần mộ tổ tiên biểu diễn ăn cơm a!

“Bất quá, cô nhóc này có một khuyết điểm rất lớn, chính là không đủ kiên trì, con hơi lơ là một chút thì cô ấy liền đi theo người khác.”

Chu Tráng Tráng lần này bắt đầu có kháng nghị: “Nói vậy, đó đều là những trường hợp đặc biệt, Thường Hoàng anh ngàn vạn lần đừng có ăn nói bừa bãi.”

“Sao?” Thường Hoàng quay đầu, đôi mắt phản chiếu ánh nến mơ hồ chuyển động: “Vậy em có thể thề trước mộ phần của ông bà không?”

“Thề thì thề, em sợ anh sao?” Chu Tráng Tráng lúc này liền giơ tay lên, đối với phần mộ của hai vị lão nhân trịnh trọng nói: “Có ông trời trên cao, ông bà ở trước mặt, về sau nếu con lại chạy theo người khác, vậy. liền phạt con không có thứ gì để ăn.”

Nhưng theo biểu tình Thường Hoàng xem ra, lời thề này thực không quá đáng tin.

Để ổn định tinh thần chiến sĩ vững vàng, Chu Tráng Tráng lấy hết sức cắn răng, dậm chân, tăng thêm lời thề: “Con nếu sau này chạy theo người khác, phạt con cả đời không hạnh phúc!”

Đối với lời thề đậm chất nghệ thuật này, Chu Tráng Tráng cảm thấy thực hài lòng.

Quay đầu lại nhìn Thường Hoàng, chỉ thấy khuôn mặt hán bị ánh nến chiếu vào, giống như cũng theo gió lay động: “Chu Tráng Tráng, em cần phải nhớ rõ lời thề hôm nay.”

“Em đương nhiên nhớ rõ.” Chu Tráng Tráng cũng không phải cô nàng ngu ngốc, lập tức yêu cầu: “Anh cũng vậy, anh cũng phải thề với em.”

Thường Hoàng giơ tay lên, đối với mộ bia nói: “Con thề, nếu đời này con phụ bạc Chu Tráng Tráng, vậy khiến cho mặt con bị phá hủy một nửa.”

Chu Tráng Tráng khinh thường: “Lời thề của anh độ tin cậy quá thấp, còn hủy một nửa, anh sao không nói một phần tư a?”

“Một nửa hoàn hảo còn lại phải để dành cho em a.” Thường Hoàng mỉm cười, nụ cười đầy ý nghĩa, như là bút đã nhúng mực, làm cho người ta không khỏi đoán rằng — nhiều mực như vậy, điều sắp viết xuống đến tội cùng là chuyện gì?

Nhìn thấy vẻ mặt của hán, Chu Tráng Tráng trong lòng nghi ngờ, hán có hay không muốn nói với mình điều gì.

Tơ nện lại dẹt vài ở trong miệng mũi nàng tạo thành cái lồng càng ngày càng chặt, Chu Tráng Tráng vẫn có thể hô hấp nhưng dường như ngày càng ít, nàng thậm chí kỳ vọng ngày đó có thể mau tới.

Mà khi ngày đó thực sự đã đến, Chu Tráng Tráng lại bắt đầu hối hận, nếu có lựa chọn, nàng tình nguyện vĩnh viễn bị che giấu, cho dù kéo dài hơi tàn, cũng vẫn là sống, còn hơn so với ngực bị hung hăng đâm một dao, mất mạng ngay tại chỗ.

Chu Tráng Tráng nhớ rõ sự tình phát sinh ngày hôm đó là một ngày nắng sáng, đã lâu mới thấy ánh mặt trời mùa xuân, tỏa sáng trên cơ thể, chậm rãi hòa tan cả băng giá mùa đông.

Rất kỳ quái, dựa theo lệ thường, lúc phát sinh chuyện như vậy hán phải vào một ngày trời âm u mây mù, nhưng chẳng phải vậy, ngày ấy là ngày đẹp trời không thể đẹp hơn nữa.

Chu Tráng Tráng tỉnh lại, không thấy Thường Hoàng ở bên cạnh.

Chạm vào gối đầu của hắn, thật lạnh lẽo, xem ra hắn đã rời giường thật lâu.

Chu Tráng Tráng xuống giường, đánh răng rửa mặt, nấu một nồi cháo nhỏ, chuẩn bị đưa muối, chờ Thường Hoàng trở về ăn.

Nhưng hai chén cháo kia, mãi cho đến giữa trưa cũng không có động vào.

Thường Hoàng, cũng chưa có quay về.

Chu Tráng Tráng trong lòng bàn tay đỏ mề hôi ngày càng nhiều, nàng bắt đầu gọi điện thoại cho Thường Hoàng, rất kỳ quái là, bên kia rất nhanh liền tiếp điện, giống như biết nàng sẽ gọi tới.

“Thường Hoàng, anh đang ở đâu?” Chu Tráng Tráng ngữ khí có chút lo lắng.

Sau đó bên kia truyền tới, không phải là giọng của Thường Hoàng, mà là một giọng nữ.

Giọng của một khuôn mặt trắng như sứ: “Thường Hoàng sẽ không trở lại, hai người đã chấm dứt, sau này tôi sẽ là người bên cạnh anh ấy.”

Nghe thấy tiếng nói này, tay Chu Tráng Tráng đỏ mề hôi lạnh, mề mề, giống như đã không thể giữ nổi điện thoại: “Phó Dương Dương, cô rút cuộc làm cái gì? Cô đem Thường Hoàng giấu đi đâu rồi?”

“Hiện tại tôi nói cái gì, cô cũng sẽ không tin tưởng, vậy để Thường Hoàng nói với cô đi.” Phó Dương Dương cười lên một tiếng, tiếng cười kia lại khiến cho màng nhĩ Chu Tráng Tráng thật đau đớn.

Di động lặng im một lúc ngắn ngủi, ngay sau đó, giọng của Thường Hoàng truyền đến: “Chu Tráng Tráng, chúng ta chia tay.”

Tư nện đã giăng thành một tấm vải thấm ướt dầy, bắt đầu mạnh mẽ bịt kín miệng mũi nàng, không khí chẳng thể tiến vào.

Cái loại hít thở không thông này làm cho Chu Tráng Tráng khó chịu đến mức muốn chết đi: “Anh. nói cái gì?”

Lại trầm mặc thêm một lần nữa, ngay tại lúc Chu Tráng Tráng nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng, Thường Hoàng lại mở miệng: “Chúng ta không thích hợp, trên thực tế tình cảm cũng không sâu đậm, thực xin lỗi, chúng ta chia tay đi.”

Điện thoại cứ thế bị cắt đứt.

Tiếng “đồ đồ đồ đồ đồ đồ” vang lên quanh quẩn ở trong đầu óc Chu Tráng Tráng, càng không ngừng va chạm.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chu Tráng Tráng vẫn không ngừng gọi điện thoại cho Thường Hoàng, nhưng lần nào cũng chỉ nghe thấy giọng nữ lạnh lùng phát ra – “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Chu Tráng Tráng trở nên cố chấp bướng bỉnh, vẫn không ngừng bấm số gọi cho đến khi di động hoàn toàn hết pin lúc này mới chịu buông tha.

Nhắc đôi mắt chưa xốt lên mới phát hiện thời gian lặng lẽ trôi qua mau, mặt trời bên ngoài đã ngã về tây từ lúc nào.

Chu Tráng Tráng chống tay định đứng dậy, nhưng vì đã ngồi quá lâu, chân vừa động đậy giống như có vô số kim châm đâm vào, chống đỡ không nổi sức nặng của cơ thể, một tiếng “phịch” ngã xuống đất.

Sàn nhà lạnh như băng thấm tận vào tim phổi, đau muốn chết, ngay lúc nàng kêu trời trời không đáp, kêu đất đất không nghe, một bóng người vọt tiến vào, lo lắng ân cần nâng nàng dậy.

Trải qua một trận vừa rồi, Chu Tráng Tráng đầu vầng mắt hoa, nhìn không rõ người tới, chỉ bằng nỗi khát vọng trong tim vội vàng túm chặt cánh tay người tới: “Thường Hoàng!”

Nhưng người nọ cũng không có trả lời, đợi đến lúc bóng đen nhập nhoè trước mắt biến mất, Chu Tráng Tráng mới nhìn rõ người trước mặt này không phải là Thường Hoàng, mà là Hải Nhĩ.

Hải Nhi khuôn mặt tái nhợt, thân thể vốn đã suy nhược lại thêm lặn lội đường xa. Nhưng từ trong đôi mắt Hải Nhi, nàng lại nhìn thấy vẻ hoảng sợ lẫn đau lòng, chẳng lẽ năng giờ phút này còn khiến người khác lo âu hơn so với tình trạng của bản sao?

Được Hải Nhi dịu dàng vuốt ghế, Chu Tráng Tráng khẽ liếm giọt nước vẫn chưa kịp khô trên môi, thật lâu sau mới nói: “Sao anh lại đến đây?”

“Là anh họ bảo anh tới.” Hải Nhi rót một ly nước, đưa tới trước mặt Chu Tráng Tráng.

Nhưng cánh tay bản nhiên bị Chu Tráng Tráng chặn lấy, nước sóng sánh tràn ra chảy trên bàn thành một vũng, từ từ chảy về phía mép bàn.

“Anh ấy bảo anh đến đón em sao? Nhất định là Phó Dương Dương uy hiếp anh ấy, anh ấy đành phải tạm thời thỏa hiệp đúng không?” Chu Tráng Tráng chặt chẽ bắt lấy tay Hải Nhi, giống như đó là khúc gỗ trôi dạt cuối cùng còn sót lại trên thế giới này.

Nhưng việc Hải Nhi trầm mặc lại khiến trái tim nàng vốn đang ôm một tia hy vọng dần dần trầm xuống.

“Tráng Tráng, anh thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh họ đã bảo anh đến đón em trở về trường học.” Hải Nhi nhìn Chu Tráng Tráng, mặt mày trĩu nặng ưu sầu.

“Vậy anh ấy có nói sẽ đến trường học tìm em không?” Chu Tráng Tráng cắn môi dưới cho đến khi cánh môi trắng bệch.

“Đi về trước đã.” Hải Nhi tránh ánh mắt của nàng.

Nước trên bàn men theo mép chảy nhỏ giọt xuống sàn nhà, âm hưởng thâm thúy có tiết tấu vang lên.

Trong sự im lặng quỷ dị, Chu Tráng Tráng tựa hồ hiểu được gì đó.

Chu Tráng Tráng cũng không có cứng đầu cứng cổ, Thường Hoàng nhờ Hải Nhi đón nàng, nàng liền thu xếp đồ đạc suốt đêm để trở về. Lúc xe lửa về tới thành phố A, đã là ba giờ sáng. Bầu trời đêm đen như bị nhuộm màu mực.

Rất ít người xuống trạm, chỉ có ít ỏi mùi mấy người, trên sân ga rạng sáng sao lộ ra vẻ buồn quạnh quẽ thế.

Lúc Chu Tráng Tráng bước khỏi xe lửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy hình bóng thân thuộc đang đứng tại bến chờ — áo khoác đen, giày đen, tóc đen, mắt đen.

Chu Tráng Tráng chân chờ hai giây, rốt cục không thể kiềm chế, vội chạy đến, thật mạnh nhào vào lòng bản, ôm chặt thắt lưng, khóc nức nở: “Em đã biết đây không phải sự thật mà, Thường Hoàng anh làm em sợ muốn chết, về sau đừng lấy chuyện này ra đùa em nữa nha!”

Nhưng mà, Thường Hoàng cũng không có ôm lấy nàng, ghì chặt vào lòng như trước.

Anh chỉ nhẹ giọng nói: “Tráng Tráng, em đừng hiểu lầm, anh tới đây là muốn đem quan hệ của chúng ta nói cho rõ ràng.”

Tiết lạnh mùa xuân, gió đêm gào thét, Chu Tráng Tráng đông lạnh cả người run rẩy, nàng càng kéo Thường Hoàng ôm chặt lấy: “Anh đừng làm em sợ được không, đừng làm em sợ mà!”

“Tráng Tráng, chúng ta chia tay đi, như vậy đối với cả hai đều tốt hơn.” Giọng nói Thường Hoàng như bọc rét mướt, lạnh thấu xương, trực tiếp chui vào màng tai Chu Tráng Tráng.

“Không không không, em biết anh có nỗi khổ khó nói, là cô ta bức anh phải không?” Chu Tráng Tráng thấy áo gió Thường Hoàng có vết ẩm ướt lờ mờ, đó là nước mắt của nàng, toàn bộ đều được chiếc áo hút khô.

“Chẳng có kẻ nào bức anh cả, bức bách anh chính là xã hội.” Thường Hoàng rốt cục cũng chạm vào Chu Tráng Tráng, nhưng chỉ là cảm hai vai nàng đẩy tách ra khỏi mình: “Tráng Tráng, anh thật xin lỗi, em muốn anh bồi thường thiệt hại vật chất gì anh đều có thể đáp ứng, nhưng mà... chúng ta thật sự không thể ở bên nhau nữa rồi.”

Chu Tráng Tráng vô thức lắc đầu nguây nguẩy, nước mắt như những hạt châu đứt lìa, từng hạt rớt rơi: “Anh nói dối, anh không phải đã nói, hai năm rưỡi nữa chúng ta sẽ kết hôn sao? Anh không phải đã trang hoàng phòng mới xong xuôi hết rồi sao? Anh không phải thề trước mộ ông bà nội rằng nếu phụ em sẽ bị báo ứng sao?”

“Đúng vậy, đó đều là lời anh thề. Nhưng mà Tráng Tráng, lời thề càng tốt đẹp thì sự thật càng tàn nhẫn. Anh vốn nghĩ có thể dựa vào nhiệt huyết của mình gây dựng nên sự nghiệp cho mình, tình cảm cho mình, gia đình cho mình, nhưng kết quả lại phát hiện thì ra anh đã quá ngây thơ rồi. Em hiện tại còn nhỏ, bước ra xã hội em sẽ hiểu, muốn tồn tại, em bắt buộc phải học cách thỏa hiệp.” Ánh mắt Thường Hoàng thật mềm dịu, như là tơ lụa màu đen: “Tráng Tráng, bước đầu tiên anh thỏa hiệp với xã hội này chính là buông em ra, buông tha cho tình cảm của chúng ta.”

“Em nghe không hiểu! Cái gì thỏa hiệp, vì cái gì phải thỏa hiệp?” Tâm tình Chu Tráng Tráng đang chìm sâu trong đau thương bỗng loé lên tia chớp: “Có quan hệ với việc em được thả ra phải không? Có phải Phó Dương Dương cô ta đã cứu em, điều kiện chính là anh phải chọn cô ta? Có phải vậy không?”

Thường Hoàng nhìn thấy Chu Tráng Tráng, gật đầu.

Chu Tráng Tráng thân thể bần rần, đang muốn mở miệng, lại bị Thường Hoàng ngăn trước: “Quả thật, em có thể được thả tự do là nhờ cô ấy giúp không

ít. Nhưng cô ấy cũng không có đem chuyện này làm điều kiện ép buộc anh, chọn cô ấy là quyết định của riêng anh.”

“Em không hiểu.” Chu Tráng Tráng ánh mắt mê loạn: “Em không hiểu anh rốt cuộc đang nói cái gì, anh căn bản không yêu Phó Dương Dương, sao lại có thể muốn bên cô ta chứ?”

“Vậy thì sao nào? Ba anh cũng đâu có yêu mẹ anh, thì cũng tạo thành một gia đình đó thôi!” Thường Hoàng hít sâu, chậm rãi thốt: “Hơn nữa, Tráng Tráng, cái mà ba anh lúc trước coi trọng là bối cảnh gia đình mẹ anh. Anh cũng vậy thôi, anh không có hứng thú với Phó Dương Dương nhưng đối với gia thế nhà cô ấy thì lại rất có hứng thú.”

Gió lạnh từng đợt thổi tới, xâm nhập tận xương tủy, Chu Tráng Tráng đã một ngày chưa có ăn uống gì, giờ phút này đứng đón gió, lại nghe những lời này từ Thường Hoàng, trước mắt tức thì tối tăm lại: “Không phải đâu, anh không phải là người như vậy, đây căn bản là không phải Thường Hoàng mà em quen biết.”

“Tráng Tráng, anh trước kia quả thật không phải là người như thế, nhưng trải qua sự kiện kia, anh rốt cục hiểu được, đâu chỉ có một mình anh, thành công hay thất bại của cá nhân anh sẽ cùng hưng suy với cả gia tộc.” Thường Hoàng đứng ở trước mặt Chu Tráng Tráng, khoảng cách từ đầu cũng chưa thay đổi, nhưng Chu Tráng Tráng lại cảm thấy giọng nói anh càng ngày càng xa, xa đến nỗi có chút lạ lẫm: “Em không biết, ngày tháng em bị nhốt, anh cũng một mực điều tra. Gia đình anh mấy năm nay tuy phồn thịnh mạnh mẽ, nhưng bị đổ ụp, mịch lòng không biết bao nhiêu người, tất cả đều từ một nơi bí mật gần đó chờ, chờ người nào đó trong bọn anh phạm sai lầm, dù nhỏ bằng ngón tay cũng giải quyết tận gốc, đem cả gia tộc đuổi cùng giết tận. Lần này may mà có gia đình Phó Dương Dương ra mặt, đưa ra chứng cứ, chứng minh anh trong sạch, nếu chậm chút nữa sẽ có người lấy anh làm cái có quyết định tiến hành điều tra toàn bộ gia đình anh, đến lúc đó cái gì cũng muộn rồi. Thời điểm anh bị giam, không có lúc nào an tĩnh, rốt cục suy nghĩ cân nhắc, anh không thể ích kỷ như vậy, thậm chí muốn bên cạnh em, nhưng trên vai anh còn có cha mẹ, còn có cả gia tộc, anh không thể phụ bọn họ.”

“Cho nên, anh liền hy sinh em?” Chu Tráng Tráng cảm giác trái tim mình như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, giống như đang vắt khăn lông, lôi kéo, vắt ra nước là máu của nàng: “Thường Hoàng, em không tin anh không nhận ra – chuyện kia căn bản là Phó Dương Dương bọn họ bày kế, cô ta muốn hãm hại em, cô ta muốn cướp anh đi!”

“Chuyện kia rốt cuộc do ai làm, đối với anh mà nói đã không còn quan trọng nữa, anh sẽ chỉ coi nó là một sự thất bại, một sự thất bại khiến bản thân nhìn rõ sự đời.” Thường Hoàng quay đầu đi, phía xa xa đường sắt xuất hiện ánh đèn chiếu, lại một chuyến xe lửa nữa đến: “Tráng Tráng, thật sự xin lỗi, anh thật sự rất yêu em. Đáng tiếc anh chỉ có thể lựa chọn một cô gái thích hợp có thể hỗ trợ anh mà thôi.”

Chu Tráng Tráng cố gắng nhủ lòng mình không cần phải khóc, không thể cứ một chút là lộ vẻ yếu đuối, nàng hấn nên nhún nhún vai, bày ra một bộ mặt thờ ơ dửng dưng rồi đi.

Nhưng Chu Tráng Tráng làm không được, nếu có thể giữ hấn lại, nàng thậm chí nguyện ý quỳ xuống.

Cho nên nàng chỉ có thể lôi kéo góc áo Thường Hoàng, khóc đến không thể ức chế: “Thường Hoàng, em biết mình có rất nhiều khuyết điểm, chỉ cần anh nói, em nhất định sẽ sửa đổi, anh đừng bỏ rơi em. Đây là một giấc mộng đúng không, em thật sự rất sợ, anh nói cho em biết đây chỉ là một giấc mơ đi, anh lay tỉnh em đi có được không?!”

Thường Hoàng kéo tay Chu Tráng Tráng đang nắm góc áo mình ra, ánh mắt cũng đỏ: “Tráng Tráng, anh biết mình đón mặt, thực xin lỗi em. Nhưng thế sự không thể lường trước được, tựa như đoàn tàu sắp đến, chúng ta nhìn người đứng trên ga vĩnh viễn cũng không đoán ra nó cuối cùng là đi ngang qua hay dừng lại ở chỗ này. Tráng Tráng, anh vốn nghĩ mình sẽ cả đời đứng ở trạm của em, nhưng mà hiện tại, anh chỉ có thể tiếp tục bước về phía trước, nếu không đoàn tàu sau sẽ nghiền nát anh. Tráng Tráng, anh không thể vì em mà hy sinh cả gia tộc, hy sinh... bản thân mình.”

“Nếu anh đã có quyết định sau cùng rồi thì vì cái gì còn đưa em tới chỗ ông nội, vì cái gì còn muốn ôm em, vì cái gì còn muốn em thề nói rồi xa anh vĩnh viễn cũng không có hạnh phúc!” Nước mắt làm sao cũng không ngừng rơi, Chu Tráng Tráng cảm giác cả khuôn mặt đều đã khóc đến tê dại.

“Anh chỉ là muốn cho cả hai lưu lại ký ức vui vẻ cuối cùng.” Máu đen trong mắt Thường Hoàng biến thành một cái lưới, bao trùm lên Chu Tráng Tráng.

“Ký ức?” Chu Tráng Tráng rốt cục bật cười, nhưng tươi cười lại rất cay đắng: “Chẳng lẽ anh không biết, ký ức như vậy rất tàn nhẫn sao?”

“Thực xin lỗi.” Đây tựa như lời cuối cùng mà Thường Hoàng có thể nói.

Còn có thể nói gì đây?

Nàng không thể đem Thường Hoàng cưỡng chế giữ bên người, cũng giống như nàng không cách nào biến bản thân mình trở thành cô gái mà anh hiện cần.

Kết thúc rồi, nhìn anh lần nữa, nàng biết lúc này có khóc đến chết cũng vậy thôi.

“Anh đi đi.” Chu Tráng Tráng xoay người, gió đêm nhào vào gương mặt vì khóc mà bỏng rát, lại có một loại cảm giác vừa đau đớn vừa dễ chịu.

Ở trong trí nhớ của nàng, Thường Hoàng đứng rất lâu mới rời đi.

Lâu đến nỗi nàng nắm chặt lòng bàn tay khiến máu chảy ra, lâu đến nỗi nàng đem quá khứ hai người từ đầu tới cuối nhớ lại một lượt, lâu đến nỗi nàng đau đớn vô tận, khổ cực không lời diễn tả.

Nhưng trên thực tế, khoảnh khắc ấy rất ngắn – đoàn tàu xa xa gào thét đến.

Tàu cũng không có dừng lại trạm này, mà chỉ nổi còi hòa cùng tiếng va chạm vào thanh ray, nhanh chóng đi xa.

Cái người từng thề cả đời bên nàng, cũng đã đi xa.

Chu Tráng Tráng ngồi xồm tại sân ga, hai tay che mặt, lặng lẽ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Những ngày sau đó, đều là Hải Nhĩ làm bạn cùng Chu Tráng Tráng vượt qua.

Trước đó, hắn đã chuẩn bị kỹ tâm lý, muốn dùng tất cả những lời an ủi tốt nhất với Chu Tráng Tráng nhưng đều hoàn toàn vô dụng.

Nàng cũng không lập tức quay lại trường học, mà tiếp tục ở lại căn hộ Thường Hoàng mua làm “Tân phòng” của hai người, cả ngày ngồi yên lặng.

Hải Nhĩ biết nàng đang đợi Thường Hoàng, bởi vì mỗi khi cửa phát ra một ít động tĩnh nho nhỏ, đôi mắt Chu Tráng Tráng đang âm thầm sẽ bỗng nhiên lóe ra ánh sáng, giống như là thú cưng đợi chủ nhân về nhà, cái lỗ tai như muốn dựng thẳng lên.

Nhưng mỗi một lần, mỗi một lần, đều là thất vọng, trong mắt mới vừa dấy lên chút ánh sáng, cũng liền nhanh chóng âm thầm lại ngay như vậy.

Chu Tráng Tráng đang rơi vào tình trạng thất tình thống khổ nhất, cả ngày hoài niệm quá khứ, trong lúc này, nàng không dậy khỏi giường, không nói lời nào, không rửa mặt, cả ngày làm tổ ở trong chăn, như là con chó nhỏ hấp hối, cho dù Hải Nhĩ mua về toàn những món ăn nàng yêu thích nhất, nàng cũng chỉ âm thầm nuốt xuống, hoàn toàn không thấy vẻ vui sướng như ngày xưa.

Hải Nhĩ chỉ có thể cấp tốc gọi Mi Dịch đến — Mi Dịch mặc dù có một trái tim khô cằn, nhưng dù sao cũng vẫn là một người có di cá ghé thăm hàng tháng (i bảo dù sao chị MD vẫn là phụ nữ), hắn là có thể khuyên bảo Chu Tráng Tráng.

Mi Dịch coi như là mệnh mẽ vang dội, nghe thấy giang hồ phát tin cấp cứu, liền phi người tới, cũng không nhiều lời, trực tiếp xóc chăn lên, túm lấy cổ áo Chu Tráng Tráng, kéo nàng ra ngoài cửa.

Hải Nhĩ không biết hai người đã đi đâu và xảy ra chuyện gì, chỉ biết rõ ràng Chu Tráng Tráng đã sống lại.

Xác thực mà nói, là lừng lẫy sống lại, mặc dù không đến mức phượng hoàng phục sinh, nhưng cũng được cho là con gà con sống lại, khuôn mặt đôi mắt tất cả đều ánh lên vẻ quật cường bình tĩnh.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào phòng tắm, đem bản thân tắm rửa sạch sẽ, sau đó thu dọn đồ đạc, hồi phục sinh lực rồi trở về ký túc xá.

Đem “Tân phòng” khóa trái lại, Chu Tráng Tráng liền vắt chia khóa vào thùng rác. (Cái phòng ở tội nghiệp, suốt ngày bị vứt bỏ)

Hải Nhĩ không hiểu Chu Tráng Tráng vì sao trong một ngày lại có thể thay đổi thành hai người hoàn toàn khác nhau, nội tình bên trong Mi Dịch lại không hiểu gì.

Nàng lôi Chu Tráng Tráng tới sân bay, nấp tại một chỗ, nhìn Thường Hoàng đứng cùng Phó Dương Dương.

Thường Hoàng chuẩn bị quay về doanh trại, Phó Dương Dương đến tiễn đưa.

Xa xa nhìn lại, hai người thật là một cặp trời sinh, nam mắt sáng mày rậm, nữ thanh tú xinh đẹp.

Bọn họ dù không đến mức quá thân mật, nhưng ai cũng có thể nhìn ra hai người có quan hệ yêu đương.

Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhớ lại quá khứ vô số lần mình cùng Thường Hoàng ở sân bay đưa tiễn, khi đó hắn đối với nàng quan tâm cỡ nào, cho dù nắng nóng, trong miệng trong mắt cũng đều là vô hạn cưng nịch.

Nhưng mà mới mấy ngày, người bên cạnh hắn đã thay đổi, Chu Tráng Tráng cứ thế nhẹ nhàng tan biến đi, tựa như một chữ viết sai, bị bôi xóa đi, cho dù còn sót lại một chút dấu vết cũng bị chữ mới đè lên che khuất, ai có thể nhớ rõ nàng từng tồn tại.

Sợ rằng, chỉ có một mình nàng nhớ thôi.

Cho tới bây giờ chỉ thấy người mới cười, đã ai từng gặp qua người xưa khóc? Chu Tráng Tráng không đủ năng lực thừa nhận cảnh tượng trước mắt, liền muốn quay đầu chạy lấy người.

Ngay tại lúc nàng đang định quay đi, Phó Dương Dương bỗng nhiên kiễ mũi chân, hôn lên miệng Thường Hoàng. (Bí: con yêu tinh này cố ý đúng ko nàng? Quạ: Còn gì nữa, à ta chắc nhìn thấy TT rồi, yêu tinh mà)

Đôi bờ môi mỏng và đẹp kia, rất là mềm mại, Chu Tráng Tráng đã bao lần chạm qua.

Ký ức như nước tuôn trào, nàng không tài nào kiềm hãm lại được —

Mây mưa một hồi xong, nàng đôi khi cũng ghé vào trong ngực hắn, lấy tay vẽ thành hình những cánh môi, nhẹ giọng nói: “Đây là của em, không được phép dùng nó chạm vào những cô gái khác, nếu không em thấy lần nào giết lần đó.”

Khi đó Thường Hoàng bốn cọt cười: “Như vậy, nếu chạm mặt đàn ông khác thì có thể sao?”

Chu Tráng Tráng cũng bốn cọt cười: “Nếu người đàn ông đó là Hải Nhĩ thì em cho phép.”

Thường Hoàng tưởng tượng ra hình ảnh huynh đệ oox, mặt bắt đầu tái đi.

Vì vậy, để trừng phạt Chu Tráng Tráng, hắn bay thân đến, lại đem nàng ăn một lần nữa.

Trí nhớ cứ như thế sáng rõ, như là mới xảy ra hôm qua vậy, rõ ràng làm cho nàng hít thở không thông.

Chu Tráng Tráng muốn nhắm mắt, nhưng lại không thể, chỉ có thể tiếp tục nhìn đôi trai tài gái sắc kia ngọt ngào.

Thường Hoàng cũng không có tránh né hành động của cô ta, ngược lại còn mỉm cười nghiêng người bên tai Phó Dương Dương vô cùng thân thiết nói gì đó. (Quạ: Ta cá anh Hoàng đang nói “ghê tùm”)

Cách xa như vậy, Chu Tráng Tráng nghe không thấy, nhưng mà nàng rõ ràng, đó là lời tâm tình ngọt ngào bởi vì Phó Dương Dương đang yêu kiều nở nụ cười.

Tươi cười kia Chu Tráng Tráng cũng rất quen thuộc, trước đây nàng cũng đã từng tươi cười như vậy, không kiêng dè gì khi ở cạnh Thường Hoàng cả.

Vốn nghĩ nụ cười kia vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình nàng, vậy mà mới chớp mắt, mọi chuyện đã đổi thay.

Lục phủ ngũ tạng Chu Tráng Tráng đều giống như bị a-xít sun-phu-rit bào mòn, nhả thành một cục, nàng xoay người, rất nhanh chạy ra ngoài, bụng sôi lên “ông ọc ông ọc” rớt cuộc nhện không được ngồi xổm ngoài cửa sân bay ới một trận.

Như có vật gì đó chèn vào cổ họng, đến mức nghẹt thở, dường như đó là một loại độc mạnh nhất, khiến cho nàng khó chịu đến mức thậm chí cứ như vậy mà chết đi.

Cho đến khi nôn ra toàn là nước, Chu Tráng Tráng mới từ từ đứng lên.

Tràng nôn mửa kia chính tuôn ra nội tâm yếu đuối đầy quyến luyến của nàng, nôn ra rồi cũng chính là đã sẵn sàng buông tay những tình cảm trong quá khứ.

Nhìn lên bầu trời xanh trên sân bay, Chu Tráng Tráng cảm giác đầu óc từng đợt đảo lộn.

Nhưng không quan trọng, chỉ cần vẫn có thể đứng lên bằng đôi chân mình, mọi việc cũng không phải quá xấu.

Chu Tráng Tráng cứ như vậy tỉnh lại, nàng đem tất cả ký ức ngọt ngào của mình cùng Thường Hoàng vĩnh viễn khóa tại căn phòng mới kia.

Đồng thời cũng khóa tình yêu say đắm của chính mình lại, để nó chậm rãi lắng xuống, phủ kín bụi bặm.

Khai giảng đã gần một tháng, bài tập về nhà chồng chất, Chu Tráng Tráng bắt đầu cả ngày lên thư viện, xem sách chuyên ngành, làm đề thi tiếng Anh cấp sáu, mỗi ngày đem thời gian sắp xếp dày đặc.

Nàng chỉ có liều mạng sử dụng não bộ, mới không làm cho nỗi nhớ bất chợt tấn công.

Trong phòng các cô bạn ít nhiều cũng biết sơ qua chuyện tình, cũng biết trong lòng nàng chịu khổ sở. Nhưng sợ trực tiếp an ủi Chu Tráng Tráng lại khiến nàng lại nhớ tới chuyện tình dĩ vãng, chỉ có thể bí mật đối với nàng thật tốt.

Khoảng thời gian này, Chu Tráng Tráng com có người lấy giúp, đồ ăn vặt có người mua hộ, ngay cả mới vừa tạo một tài khoản game cũng có người thức đêm hỗ trợ thăng cấp, quả thực so với thần tiên còn sướng hơn. (Quạ: đúng là hoạn nạn mới thấy được chân tình)

“Em hẳn là cứ nên tiếp tục thất tình, để cho bọn họ tiếp tục đối tốt với em.” Chu Tráng Tráng nói với Hải Nhĩ đang chuyên chú nghiên cứu.

Tuy chia tay với Thường Hoàng, nhưng Chu Tráng Tráng cùng Hải Nhĩ không có bất hòa.

Bằng hữu tốt như vậy, từ bỏ rất đáng tiếc. Mà quan trọng hơn là, Hải Nhĩ thực hiểu biết, cái gì nên, cái gì không nên nói. Hai người vẫn là giống như trước, khi Chu Tráng Tráng rảnh rỗi liền chạy đến phòng thí nghiệm cùng hân huyên thuyên.

Phòng thí nghiệm là kiến trúc kiểu xưa, ngoài tường bao đầy dây thường xuân, thanh u cổ kính. Chu Tráng Tráng mỗi lần đến đây, đều không khỏi ngẩn người.

Nhìn không được, lại nhớ tới một người, cái người kia đã từng là trạm dừng vững chãi của nàng.

Đang lúc bị chìm vào nỗi nhớ, Hải Nhĩ lên tiếng: “Đúng rồi, tối thứ bảy cuối tuần này có chiếu một bộ phim hay, chúng ta cùng đi xem đi.”

“Xem phim? Anh muốn theo đuổi em sao?” Chu Tráng Tráng đơng đưa nháy mắt.

Dù sao cũng nhàn rồi, không bằng đùa giỡn chút cho vui.

“Tạm thời không có quyết định này.” Hải Nhĩ tiếp tục chú ý nhìn hiển vi.

“Vì cái gì?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Bởi vì. Anh không xứng với em.” Hải Nhĩ đưa ra cái đáp án muôn thuở.

“Đừng nghĩ như vậy.” Chu Tráng Tráng vỗ vỗ hân cánh tay: “Tuy rằng sự thật quả đúng như thế.”

Hải Nhĩ ngẩng đầu lên: “Anh nói câu kia, chỉ là khiêm tốn một chút mà thôi.”

Có thể vui đùa được như thế này, chứng tỏ hai người hiện tại đã không có khả năng đó nữa.

Mà đây chính là điều Chu Tráng Tráng cần, dù sao bằng hữu là cả đời, mà người yêu lại. tùy thời điểm đều có thể ra đi.

“Rốt cuộc có đi hay không đây?” Hải Nhĩ đưa ra hai tấm vé.

“Em đi không được, anh quên à, tối thứ bảy cuối tuần có chương trình biểu diễn từ thiện để lấy tiền cứu trợ, em dù gì cũng là một trong những người tổ chức, làm sao có thể vắng mặt?” Chu Tráng Tráng nghĩ một lúc, cười hi hi nói: “Nếu không, anh tìm Phó Nguyệt Nguyệt đi.”

Sở dĩ nàng nghĩ đến Phó Nguyệt Nguyệt, là bởi vì trước đó không lâu nhìn thấy cô ta trong trường học.

Hiện giờ Chu Tráng Tráng đã có thể dễ dàng phân biệt được hai chị em song sinh này – trên người Phó Dương Dương đầy hàn khí mà Phó Nguyệt Nguyệt thì không có.

Lúc ấy Chu Tráng Tráng cùng Hải Nhĩ tán gẫu xong, đang từ phòng thí nghiệm đi ra, oan gia ngõ hẹp cứ thế gặp nhau.

Phó Nguyệt Nguyệt nổi trận lôi đình, chỉ trích Chu Tráng Tráng lăng lơ: “Cô mới vừa bị anh Thường Hoàng bỏ rơi liền quay sang câu dẫn Hải Nhĩ, cô có biết xấu hổ hay không!”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Chu Tráng Tráng dĩ nhiên tu luyện đắc đạo, nghe thấy lời này, không giận mà cười: “Đúng vậy đúng vậy, tôi chính là không biết xấu hổ. Chị cô cướp bạn trai của tôi, tôi cướp lại bạn trai cô, thế thì sao nào, không phục cô cần mong tôi nha.”

Những lời này khiến Phó Nguyệt Nguyệt tức giận phát hỏa, ngày hôm sau trên cầm xuất hiện vài cái mụn trứng cá cực to.

Nghĩ đến mấy cái trứng cá kia, Chu Tráng Tráng lại nhìn không được bật cười: “Hải Nhĩ, em thấy Phó Nguyệt Nguyệt đối với anh quả thật không tồi, nếu không anh chấp nhận người ta đi.”

“Cô ấy thực rất tốt, nhưng anh đối với cô ấy không có cảm giác, hơn nữa. cũng không thể hại người khác.” Câu nói sau hai chữ “hơn nữa” thanh âm rất thấp, như là tự nói với bản thân mình vậy.

“Như thế nào là hại người khác đâu?” Chu Tráng Tráng cảnh giác: “Anh lại nghĩ lung tung gì rồi?”

“Không, ý của anh là, nếu không thích cô ấy, thì không nên thân cận quá lại khiến cô ấy hy vọng.” Hải Nhĩ giải thích.

Chu Tráng Tráng lúc này mới an tâm hơn, nàng sợ hãi nhất là việc Hải Nhĩ đã biết được bệnh tình của mình.

Hai vé xem phim kia đành bỏ phí, thời điểm phim chiếu, Chu Tráng Tráng đang ở giữa sân thể dục vô cùng bận rộn.

Vì muốn bản thân bận rộn công việc lu bù để khỏi suy nghĩ nhiều, Chu Tráng Tráng tham gia hội sinh viên, còn trở thành cán bộ phụ trách văn nghệ. Nhiệm vụ đầu tiên của nàng chính là tổ chức một show biểu diễn gây quỹ ủng hộ một sinh viên bị bệnh nặng.

Sự kiện này được đồng tổ chức cùng một số trường đại học thành phố, quy mô lớn, Chu Tráng Tráng bận rộn, đôi chân mệt mỏi đã tê rần.

Tuy là lần đầu tiên làm việc, nhưng năng lực Chu Tráng Tráng cũng không tệ lắm, lại tận tâm nhiệt tình, phối hợp tốt, được lãnh đạo — bộ trưởng Bộ Văn hóa khen thưởng.

Nhưng mà thành tích tốt vẫn có xảy ra sai sót.

Điểm nổi bật của chương trình là mời được một ban nhạc toàn đại soái ca khá là nổi tiếng. Nhờ thế mà hoạt động lần này người xem chật ních, công của bọn họ quả là không nhỏ.

Nhưng họ cũng thật là kiêu ngạo, hai lần tập luyện trước cũng không trình diện, còn tuyên bố rằng bọn họ lên sân khấu biểu diễn xuất nhất định không có chút tỷ vết nào, thực sự không cần tập luyện.

Chu Tráng Tráng cái gì cũng không lo lắng, chỉ lo lắng ban nhạc hôm nay xảy ra sự cố gì, đến lúc đó, người chịu trách nhiệm liên hệ với diễn viên như nàng khó thoát khỏi liên lụy.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Ai ngờ sợ cái gì thì gặp ngay cái đó, lúc buổi biểu diễn sắp bắt đầu, trong tình huống tất cả các vai diễn khác đều đến đông đủ thì cái ban nhạc kia vẫn chẳng thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Bộ trưởng bộ văn nghệ vừa nhìn đồng hồ vừa ở phía sau Chu Tráng Tráng dò hỏi: “Trò Tráng Tráng, các diễn viên khác không tới cũng được, nhưng nếu hôm nay nhóm nhạc Đại Thần này không xuất hiện, người bên dưới chắc chắn sẽ đập đổ sân khấu, đến lúc đó.”

Trên lưng Chu Tráng Tráng đều đổ mồ hôi lạnh, vội vàng móc điện thoại gọi cho dàn nhạc kia, nhưng thật tức chết đi được, cư nhiên tắt máy, Chu Tráng Tráng lúc ấy liền cảm thấy mình bị hãm hại rồi.

Buổi biểu diễn chính thức cử hành, Chu Tráng Tráng lo lắng ngũ tạng như thiêu đốt, thề nếu lần sau còn nhìn thấy ban nhạc kia nhất định phải tới chém cho một dao, để bọn họ khỏi tiếp tục làm hại chúng sinh.

Thời gian từ từ trôi qua, Chu Tráng Tráng cả người mồ hôi ướt đầm rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Sắp đến tiết mục của ban nhạc kia, trên vé của mỗi người xem phía dưới đều ghi rõ tên tiết mục, biết rõ việc này, cảm xúc rõ ràng tăng vọt lên.

Chu Tráng Tráng thất bại mà bất đắc dĩ nghênh đón cảm tức của bộ trưởng bộ văn nghệ, thật vất vả mới tìm được lòng tự tin từ trong công việc thế mà cứ tan rã vậy đó.

Vốn nghĩ bản thân thất bại trong tình yêu, có thể tìm chút cảm giác thành công trong những chuyện khác, nhưng bây giờ xem ra, nàng dĩ nhiên mọi thứ đều không được.

Đứng ở một góc khuất, Chu Tráng Tráng âm thầm đo mắt.

Nhưng mà ngay giờ phút này, hậu trường bỗng nhiên vang lên một tiếng động khác thường, Chu Tráng Tráng chạy tới nhìn, phát hiện loang loáng mấy bóng dáng vọt tiến vào, rất nhanh cầm lấy nhạc khí, bắt đầu chuẩn bị lên sân khấu.

Mà trong đó có một tên có đôi mắt xinh đẹp, nhưng lúc nhìn ai cũng biểu hiện hung ác nham hiểm, không phải Tà Nhất thì là ai?

“Nói với người phụ trách, chúng tôi gặp phải một chuyện ngoài ý muốn, đến chậm chút.” Tà Nhất vừa nhắc đàn ghi-ta lên vừa ngẩng đầu, giây phút ngược mắt nhìn thấy Chu Tráng Tráng trước mặt, tức khắc trong mắt hiện lên một tia ngờ ngẩn: “Em. . .”

“Cái gì gọi là ‘đến chậm chút’? !” Nếu như là người khác thì không sao, nhưng đây cư nhiên là kẻ luôn không đội trời chung với mình – Tà Nhất, thù mới hận cũ đem nội tâm Chu Tráng Tráng hòa thiêu càng hung tàn, đem toàn bộ uy khuất vừa rồi bạo phát. Nàng lấy ngón tay hung hăng đâm vào cơ ngực Tà Nhất, nghiêng răng tức giận nói: “Con người như ngươi, sao cứ mãi giống như trước đây, hoàn toàn không biết tôn trọng người khác! Ngươi tưởng cứ như vậy thì được gọi là đặc biệt, gọi là cá tính sao? Ngươi có biết cái tính cách bốn cọt của ngươi đã làm hại bao nhiêu người? Tà Nhất, ngươi thật sự là làm cho người ta ghê tởm!”

Nghe xong cả câu, trong hai mắt Tà Nhất toát ra ánh lửa hừng hực, không thua gì của Chu Tráng Tráng.

Hai **oss dùng sóng mắt sát thương đối phương, phàm phụ tục tử trong hậu trường không ai dám khuyên can, đều thối lui qua một bên.

Cuối cùng vẫn là bộ trưởng văn nghệ cất giọng run rẩy hoà giải: “Quên đi quên đi, tất cả mọi người đều là vì làm việc thiện, mà này, Tráng Tráng, em trước hết cứ để bọn họ đi lên đi, khán giả còn đang chờ kìa.”

Chu Tráng Tráng bỏ qua việc nhỏ vì đại sự, hung hăng trừng mắt lườm Tả Nhất thêm một cái, thu hồi ánh mắt giết người, lui về một góc.

Tả Nhất cố gắng nuốt tức giận xuống bụng, cùng các thành viên ban nhạc bước lên sân khấu.

Lúc ban nhạc xuất hiện, dưới đài liên tục vang lên tiếng hét chói tai.

Chu Tráng Tráng trốn sau màn sân khấu cười nhạt, nói với một bạn học bên cạnh: “Ban nhạc tệ hại như vậy cũng chỉ có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm com, chỉ giới lừa gạt những nữ sinh chạy theo trào lưu, đúng là một lũ người ngu ngốc.”

Nhưng mà khi âm nhạc vang lên, Chu Tráng Tráng phát hiện mình hoàn toàn sai lầm rồi.

Ca khúc bọn họ biểu diễn chính là bài hát kinh điển của nhóm Beyond “A brighter future”, mà người hát chính là Tả Nhất.

Những ánh đèn đung đưa, tay Tả Nhất ôm đàn ghi-ta trầm giọng hát –

Đêm qua tôi nhìn gió tuyết lạnh lẽo thổi qua

Ôm trái tim vắng lặng của tôi về phương xa

Rượt đuổi trong mưa gió

Khuất bóng trong sương khói mờ mịt

Trời cao, biển rộng, có bạn bên tôi

Rồi đổi thay đến (có ai không bao giờ thay đổi)

Biết bao lần đón nhận ánh mắt lạnh lùng và cười nhạt

Nhưng chưa bao giờ vứt bỏ lý tưởng trong tôi

Ngẩn ngơ trong khoảnh khắc

Cảm giác mất mát bỗng dưng phai nhạt

Tình yêu tôi (có ai thấu hiểu)

Tha thứ tôi một đời ngang ngạnh, phóng khoáng, yêu tự do

Cùng sợ hãi một ngày vấp ngã

Bỏ quên lý tưởng, ai cũng có thể

Nào sợ một ngày chỉ còn bạn bên tôi

Tiếp tục tự do tự tại

Vang mãi bài hát của chúng ta

Truyền tới muôn nghìn dặm

(Yun dịch lời bài hát này đỉnh quá đi àh)

Giọng hát của hắn khác hẳn tiếng nói ngày thường, ẩn chứa một loại phẩm chất đặc thù mà Chu Tráng Tráng chưa bao giờ biết đến. Về mặt chuyên chú của hắn toát ra chính là sự tự do vô hạn, nắm được toàn vẹn linh hồn của khúc hát.

Toàn khán đài đều đắm chìm trong giai điệu.

Chu Tráng Tráng biết bản thân mình sai rồi, bọn họ sở dĩ được yêu thích như vậy, không đơn thuần chỉ vì bề ngoài. Mà là vì giọng hát có chút ngông nghênh của tuổi trẻ, biết bao là tươi đẹp, mở hội cứ tùy ý tuôn chảy, khiến người bên dưới khán đài hoặc là la hét, hoặc hoài niệm.

Thanh xuân là điều tốt đẹp vậy đó, ai mà chưa từng trải qua.

Ngay lúc đang đắm chìm, bộ trưởng văn nghệ bước thong thả lại, nhỏ giọng nói với Chu Tráng Tráng: “Tráng Tráng, thầy mới vừa điều tra rõ ràng, chúng ta hiểu lầm rồi, bọn họ rất sớm đã xuất phát đến trường học, nhưng trên đường gặp phải tai nạn xe cộ, bởi vì cứu người bị thương cho nên mới tới trễ.”

Trong tim Chu Tráng Tráng vang lên tiếng “Lộp bộp”, mặt bỗng chốc đỏ lên.

Nếu nói cảm giác của người bị oan uống thật khổ sở thì cảm giác của người làm người khác oan ức cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhờ sự góp mặt của ban nhạc, buổi quyên tiền ủng hộ được rất nhiều, cũng đủ làm phẫu thuật cho bạn học sinh kia cùng với chi phí trị liệu sau này.

Khi hoạt động chấm dứt cũng đã rất muộn, Chu Tráng Tráng là tổng phụ trách, bận rộn đến cuối cùng, khi ra khỏi hậu trường, phát hiện cả sân thể dục là một khoảng không.

Trong đêm khuya yên tĩnh thế này, nhìn thấy cảnh tượng nhiệt náo mấy giờ qua nay chỉ còn lại sân khấu vắng vẻ hoang tàn, Chu Tráng Tráng chợt cảm thấy mệt mỏi. Nàng một mình ngồi xuống sân khấu, bỗng nhiên nhớ tới một câu hát.

Hoá ra muôn ngàn hoa tươi đua nhau khoe sắc cũng chẳng bằng một cảnh tượng đồ nát hoang tàn.

Mặc kệ bận rộn ra sao, nhưng khi đêm dài thanh tĩnh, Chu Tráng Tráng vẫn sẽ nhớ tới Thường Hoàng, sự tình đều đã qua đi vài tháng, nhưng nàng vẫn không tài nào quên được. Mỗi khi nhớ tới khoảng thời gian bên hắn, tim sẽ ần ần đau, như bị rút đi một đốt xương sống, máu chảy đầm đìa.

Biết không thể nhớ, nhưng lại không khống chế được mà suy nghĩ.

Nhớ hàm răng trắng của hắn, nhớ nụ cười hắn, nhớ niềm hạnh phúc ở bên cạnh hắn.

Mà nhớ nhiều nhất chính là cảnh tượng Phó Dương Dương hôn hắn, mà hắn lại cúi đầu ở bên tai cô ta nói lời tâm tình dịu dàng.

Mỗi khi nhớ đến, nước mắt nhịn không được sẽ tuôn ra, ức chế không được.

Giống như hiện tại, trong đêm dài tĩnh lặng, Chu Tráng Tráng chìm trong bóng đêm roi lệ, đây là bí mật một mình nàng biết.

Nhưng mà bí mật này lại bị một lon bia lạnh băng bỗng nhiên áp vào mặt đánh vỡ.

Bia giống như vừa lấy từ tủ lạnh ra, bề mặt lon li ti những bọt nước, chợt dán vào hai má, Chu Tráng Tráng bị lạnh lẽo kia giật nảy mình.

Tập trung nhìn lại, phát hiện kẻ thù chuyên làm việc ác đúng là Tả Nhất.

“Ngươi có bệnh a?!” Chu Tráng Tráng vội vàng hủy diệt dấu tích nước mắt trên mặt, chuyện giây phút yếu đuối bị bắt gặp này lại làm nàng có phản cảm với Tả Nhất nữa.

“Ây, em sao lại khóc?” Tả Nhất hỏi.

“Không liên quan đến ngươi!” Chu Tráng Tráng quay đầu đi.

“Có phải tên đó lại không cần em nữa?” Tả Nhất cũng không để ý tới giọng điệu bức bối của nàng, ngồi xuống kế bên nàng, đan chân vào nhau, khui mở một lon khác, ngửa cổ uống một hơi.

“Không biết ngươi đang nói cái gì.” Chu Tráng Tráng cắn chặt miệng, không chịu lộ ra.

“Đừng giấu diếm, anh mới vừa nghe bạn học em kể rồi.” Tả Nhất lại mở nắp một lon bia, đưa cho Chu Tráng Tráng.

“Bây giờ con người ta sao lại nhiều chuyện vậy chứ?” Chu Tráng Tráng nhàu mày, nhưng vẫn là tiếp nhận bia. Đêm tối thế này, có bia cũng tốt.

“Cho dù người khác không nói thì mùi vị oán phụ nồng nặc hơn mùi hôi nách trên người em toát ra còn đâu được ả?” Tả Nhất khinh bỉ ngăm nàng liếc mắt một cái.

“Ngươi mới bị hôi nách, không, ngươi mới có mùi oán phụ đó, ta một cô gái vui tươi sáng láng ân cần là thế mà bị ngươi hình dung thành như vậy, rốt cuộc có nói tiếng người được không?” Chu Tráng Tráng kháng nghị.

“Đúng rồi, hai người vì sao lại chia tay a?” Tả Nhất cũng là kẻ nhiều chuyện.

“Bởi vì, tôi không phải là cô gái anh ấy mong muốn.” Không biết vì cái gì, trong đêm tối tĩnh mịch thế này, Chu Tráng Tráng thật sự rất cần một người lắng nghe, là ai cũng không quan trọng: “Cũng có thể là ngay từ đầu chúng tôi đều nhầm lẫn rằng bản thân đang cần một nửa như vậy, nhưng sau đó sau đó lại phát hiện không phải như vậy, vì thế chỉ có thể chia ly.”

“Không yêu thì nói không yêu, mượn cớ nhiều như vậy làm gì?” Tả Nhất hừ nhẹ một tiếng.

“Có lẽ là không yêu đi.” Chu Tráng Tráng nắm chặt lon bia, vỏ lon mềm mòng, ở trong tay nàng chỉ phát ra tiếng “lách cách lách cách: “Tôi hỏi anh, anh sẽ quên cô gái mình từng yêu sao?”

“Sẽ không. sẽ không.” Tiếng “sẽ không” đầu tiên thốt ra như đinh đóng cột, tiếng “sẽ không” sau bật lên mang theo chuyện xưa triền miên.

“Phải không?” Ánh mắt Chu Tráng Tráng bắt đầu mê mang.

“Được rồi, vui vẻ lên đi, cũ không đi mới sao đến được.” Tả Nhất đánh trống lảng.

“Anh không phải là đang đề cử mình chứ?” Chu Tráng Tráng không có hồ thối (hôi nách), nhưng có hồ nghi. (hôi nách, hồ thối: 狐臭, hồ nghi: 狐疑, đều có chung từ 狐, nhưng khi ghép với từ khác ra nghĩa khác)

“Anh thu em, coi như làm phục vụ nhân dân.” Tả Nhất dùng khuỷu tay huých Chu Tráng Tráng, cười tà khí: “Thế nào, chúng ta dứt khoát đính ước tại đây luôn đi.”

“Tôi thay mặt nhân dân cả nước cảm ơn anh a.” Chu Tráng Tráng lờm hẩn một cái.

“Nếu nói như vậy, anh coi như em chấp nhận rồi.” Tả Nhất chơi xỏ

“Ngây thơ.” Chu Tráng Tráng chuyên tâm uống bia, không thêm đề ý tới hẩn.

“Ày, Chu Tráng Tráng, dù sao hai chúng ta hiện tại đều vườn không nhà trống, cô đơn như vậy cũng quá lãng phí tài nguyên xã hội, cứ thế kết thành một đôi đi, em coi được không?” Tả Nhất tiếp tục chiến thuật dụ dỗ.

“Tôi đương nhiên sẽ tiếp tục yêu đương, nhưng người đó tuyệt đối không phải anh.” Chu Tráng Tráng nói chuyện với hẩn cũng không khách khí.

“Vì cái gì?” Tả Nhất khó hiểu.

“Bởi vì. . . .” Chu Tráng Tráng quay đầu nhìn về phía Tả Nhất, nhìn thấy khuôn mặt dưới ánh sáng trắng thừa thớt phảng phất giống người nào đó, nhẹ giọng nói: “Anh quá giống anh ta, tôi sẽ tự mình quên anh ta chứ không phải tìm một thay thế phẩm.”

“Vì sao phải quên đi chứ?” Tả Nhất cúi đầu, nhìn chăm chăm lon bia trong tay: “Vẫn còn nhưng nhớ không được sao?”

“Anh tự đề cử mình làm kẻ thay thế sao?” Chu Tráng Tráng cười lớn.

“Bên nhau càng lâu, cảm tình càng sâu, có lẽ một ngày nào đó người thay thế sẽ trở thành chính chủ?” Tả Nhất ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt bao bọc một vẻ bình tĩnh sáng lấp lánh: “Chu Tráng Tráng, chúng ta cùng nhau thử xem.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Trên thực tế có rất nhiều tình huống, tình yêu đều xuất phát từ việc “thử xem”.

Giống như gần đây, Tiểu Thúy kết giao với cậu bạn trai, cũng bởi vì hai người đều độc thân, quyết định thử quen nhau xem sao, kết quả thường xuyên qua lại, tình cảm bắt đầu nảy nở vượt mức bình thường, suốt ngày như keo dính, thế nào cũng chẳng tách ra. Khiến cho người vừa bị thất tình như Đại Kiều mỗi ngày đều lâm bầm: tình cảm thấm thiết, chết cũng vui vẻ.

Tuy rằng có một ví dụ điển hình ngay trong phòng ngủ, nhưng Chu Tráng Tráng cũng không muốn bắt chước theo.

Nàng không muốn cưỡng cầu, cái gì là của mình thì sẽ là của mình, duyên phận cũng thế thôi – cuối cùng, sẽ luôn có một chiếc tàu ngừng ở trạm sân ga của nàng mà. Kề vai sát cánh, dù có ngăn trở cũng không rời xa.

Cho nên, Chu Tráng Tráng cự tuyệt, nhưng Tả Nhất là người không dễ dàng buông tay như thế, sau buổi tối hôm ấy, hầu như mỗi ngày cũng sẽ đợi Chu Tráng Tráng ở công trường, nhai đi nhai lại yêu cầu nàng làm bạn gái hẩn, và cứ mỗi lần như thế trong tay hẩn đều là những món ngon mà Chu Tráng Tráng thích ăn.

Chu Tráng Tráng cứ thế tiếp nhận hết thảy đồ ăn trong tuần đó, sau một tuần nàng nhẹ nhàng đưa ra một đề nghị.

“Đáp ứng tôi một chuyện, anh trước tiên hãy nói cho tôi biết một điều đi.” Chu Tráng Tráng sắc mặt bình tĩnh.

“Anh nhất định sẽ nói hết những điều em muốn biết.” Chu Tráng Tráng nhớ rõ Tả Nhất đã trả lời ngay như vậy.

Chu Tráng Tráng khoe miệng lộ ra một ít mỉm cười không dễ phát hiện: “Tôi muốn anh nói cho tôi biết: Đa Đa là ai?”

Tà Nhất vừa nghe thấy tên này, sắc mặt tức khắc biến đổi.

Sau đó. Sau đó cũng chẳng có sau đó.

Ngày hôm sau, ngày sau nữa, ngày sau sau nữa, Tà Nhất cũng không thấy xuất hiện.

“Vi sao em không chấp nhận Tà Nhất?” Không hiểu Hải Nhĩ thế nào mà biết được chuyện này, trong lúc nói chuyện phiếm với Chu Tráng Tráng đã đề cập.

“Bởi vì em không có cảm giác với anh ta.” Chu Tráng Tráng đem mấy cái dụng cụ trong phòng thí nghiệm ra phá phách.

“Vậy thì tại sao phải sau một tuần mới cự tuyệt cậu ấy?”

“Bởi vì anh ta cho em thức ăn rất ngon nha.”

“Vậy thì sao không mặc kệ cứ để cho hắn tặng quà bánh tới?”

“Bởi vì. bộ dáng anh ta rất giống một người, nếu cứ tiếp tục thế, chỉ sợ chính mình cũng không chế không được.” Chu Tráng Tráng buông dụng cụ thủy tinh làm thí nghiệm xuống, cho dù đang vào đầu mùa hạ thì mặt ngoài dụng cụ đó cũng rất băng giá.

Từ sau mùa đông ấy, Chu Tráng Tráng bắt đầu sợ hãi lúc tay đụng chạm vật nào đó lạnh lẽo, thân thể tự động nhận biết được sẽ chẳng còn vòng ôm ấm áp ủ ấm tay mình nữa rồi.

Sẽ không có nữa.

Đáng buồn cỡ nào đây.

“Anh thấy em xử lý rất khá.” Hải Nhĩ chuyển hướng Chu Tráng Tráng, ánh nắng bên ngoài phòng thí nghiệm bị những dây leo bám bên song cửa sổ che bớt, độ ẩm giảm nhanh, chiếu vào hai gò má hắn tái nhợt, một loại yếu ớt trong suốt.

Gương mặt Hải Nhĩ rất đẹp trai, có thể nói là xinh đẹp, cộng thêm vẻ mỏng manh huyền ảo bất chợt nhìn qua, đẹp khiến người ta kinh hãi.

Nhưng mà cái loại kinh hãi này, không có gì ngoài kinh diễm (đẹp đến kinh ngạc) thẩm thấu vào tim, còn có tiếc hận cùng hoảng sợ.

Giống như thời điểm hoa nở, cho dù tươi đẹp rực rỡ thế nào, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ sau mùa thu tĩnh lặng sẽ là trận cuồng phong vui dập dóa hoa tàn úa đến thê lương.

Vì thế dẫu là ngày đẹp trời, cũng che phủ đi bóng dáng ai đó sau tầm mắt.

Chu Tráng Tráng tận lực không muốn nghĩ đến bệnh tình của Hải Nhĩ nữa, giống như nàng cố gắng hết sức không nhớ tới Thường Hoảng.

Cho dù làm thế cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng ít ra sẽ khiến bản thân vui vẻ hơn một chút.

Trải qua thời gian trị liệu, Chu Tráng Tráng trên mặt dần khôi phục nụ cười, nhưng cái loại vui tươi này đã không còn giống như trước kia nữa.

Có lẽ chỉ có nàng mới biết chính mình được gì, và mất đi cái gì.

Trong cuộc sống nếu như không thể có nhau, nàng không thể tiếp tục ở bên hắn, thì vẫn phải bước tiếp con đường của mình.

Chu Tráng Tráng mỗi ngày tận lực chiều cố Hải Nhĩ ăn uống, không thì đến thư viện đọc sách, hoặc là tham gia hoạt động trường lớp, nghiêm nhiên đã trở thành một người bận rộn.

Một khi công việc đầu tắt mặt tối, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh chóng, đảo mắt một cái lại đến nghỉ hè.

Lại lần nữa kiêng hành lý về nhà, đem chuyện mình cùng Thường Hoảng đã chia tay báo cho cha mẹ biết. Tự nhiên trong nhà lại nổi lên một phen mưa gió lạnh lẽo, nhìn vào cử tượng người Thường Hoảng bỏ rơi không phải Chu Tráng Tráng, mà là ba mẹ nàng.

Chu Tráng Tráng không thêm đề ý tới, lại bắt đầu tìm việc dạy thêm, tóm lại không thể khiến cho bản thân mình rảnh rỗi.

Kết quả đi khắp các trung tâm gia sư đều giao cho nàng dạy cùng một học trò : Tà Cửu Cửu.

Chu Tráng Tráng là thất tình không phải thất trí, đương nhiên biết hết thầy đều là Tà Nhất giờ trò quý. Tuy nói Tà Nhất không phải người lương thiện gì, nhưng dù là Asin vẫn có điểm yếu là gót chân. (tích gót chân Asin)

Ngay cả một đại hiệp như Phương Thế Ngọc một khi cây hoa cúc khó giữ được, cũng sẽ đi đòi nhà ma, so với hắn, Tà Nhất cũng chỉ là một tiểu quý.

Chu Tráng Tráng đi tới nhà Tà Cửu Cửu, một năm không gặp, Tà Cửu Cửu cao lớn lên không ít, nhìn thấy nàng rất đổi vui mừng.

Chu Tráng Tráng nghiêm túc bộ cặp kiến thức cho Tả Cửu Cửu, quả nhiên không ngoài dự đoán, trong lúc dạy, Tả Nhất bùng mứt trái cây cùng trà vào.

Mà nhìn cái dáng điệu này thì nửa tiếng nữa cũng chẳng thêm rời đi.

Chu Tráng Tráng không phiền không giận, vừa ăn mứt vừa uống nước chè xanh vừa hỏi Tả Cửu Cửu: “Cửu Cửu, em thành thật nói cho cô Chu biết, bạn gái trước kia của anh trai em có xinh đẹp hay không a?”

Chu Tráng Tráng lần này ra chiêu hiểm độc, dù Tả Nhất phản ứng cực nhanh cũng không ngăn cản kịp.

Tả Cửu Cửu là đoá hoa tổ quốc không để ý sự có mặt của hắn, vô cùng đơn thuần thô lộ chân tướng: “Không có xinh đẹp như cô Chu nha, nhưng cười lên ánh mắt rất giống mặt trăng, vô cùng đáng yêu.”

Lời nói mới vừa dứt đã bị Tả Nhất túm cổ áo, ném ra ngoài cửa.

Nhìn thấy Tả Nhất hỗn hển, Chu Tráng Tráng hai tay khoanh trước ngực, cười tà ác: “Ngay cả tôi mà còn kém hơn a, xem ra Đa Đa nhà anh thật đúng là không tầm thường.”

“Em sao mà biết đó là cô ấy?” Tả Nhất mạnh miệng.

“Tôi đương nhiên biết.” Chu Tráng Tráng nhìn Tả Nhất như là nhìn một con chim non bị nhốt trong lồng, chỉ phí hoài công sức muốn bay thoát: “Tả Nhất, tôi thấy anh cũng quá độc ác nha. Tôi chưa từng bởi vì bộ dáng của anh ... giống người kia chút ít mà coi anh là thể thân, ngược lại là anh cả ngày muốn đem tôi ra thay thế cho Đa Đa kia. Anh chắc không nghĩ tới, nếu sau này tôi thật sự bên cạnh anh, tôi thật sự thích anh, kết quả lại biết mình là phiên bản cho người khác, thương tâm biết bao nhiêu.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Chu Tráng Tráng coi như là thông suốt, cái gì cũng phải có nguyên nhân và hậu quả, chấp nói những manh mối là lập tức có đáp án.

Đa Đa kia khẳng định là mối tình khắc cốt ghi tâm trong đời Tả Nhất, mà Chu Tráng Tráng, nhất định là ăn nhiều rất giống Đa Đa. Cho nên Tả Nhất mới có thể chú ý năng, cho nên mới muốn cùng nàng kết giao, cho nên mới nói cái rắm gì là cùng một chỗ lâu dài cảm tình càng sâu có lẽ có một ngày thể thân sẽ trở thành chính chủ.

“Em không cần nói anh thành đồ cận bã như vậy được không?” Tả Nhất kích động vì bản thân mình phản bác: “Anh đây rất nghiêm túc, nếu em có tình cảm với anh, anh làm sao có thể không động lòng, đến lúc đó chúng ta khẳng định sẽ hạnh phúc a.”

“Nếu Đa Đa kia bỗng nhiên quay trở lại thì sao?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Sẽ không đâu.” Giọng Tả Nhất dần dần hạ thấp: “Nếu cô ấy có thể trở về, thì sẽ không rời đi.”

“Nếu thôi mà? Trái đất cũng có ngày tận thế, anh làm sao có thể khẳng định một cô gái sẽ không hối hận?” Chu Tráng Tráng hỏi.

Trên khuôn mặt Tả Nhất xuất hiện một tầng bụi, lớp bụi ký ức, dần dần biến hóa.

Dựa theo giác quan thứ sáu của phụ nữ, nàng cảm thấy lúc này đây nhất định có thể cạy miệng Tả Nhất được.

Cho nên vội vàng đem trà cùng bánh mứt đặt bên người, khoanh chân ngồi đợi nghe chuyện xưa.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Có lẽ là bởi vì câu nói của Chu Tráng Tráng, có lẽ là vì hương trà thơm ngát lượn lờ, cũng có lẽ là vì chuyện đã lâu chưa kể ra, Tả Nhất mở miệng.

Chuyện xưa bắt đầu, Tả Nhất là một thiếu gia con nhà giàu bởi vì người cha phụ bạc mẹ mình mà tính tình trở nên nổi loạn. Mà những cậu con trai vào thời kỳ trưởng thành này thì càng dễ phát sinh ẩu đả với bạn cùng lứa, đánh nhau trốn học đó là chuyện thường tình, tuy cha Tả Nhất thường quyên tiền đóng góp cho trường học, nhưng vẫn không kham nổi số lần oanh tạc của Tả Nhất, liên tục bị nhà trường buộc thôi học.

Cuối cùng, cha Tả Nhất phải xuất ra một con số không nhỏ, quyên góp xây một thư viện cho một trường trọng điểm, cuối cùng mới bảo lưu được hắn.

Tà Nhất ấy vậy mà chút thấu hiểu cũng không mấy may, nghiện game online, trốn học trở thành chuyện thường, trung bình mỗi nửa tháng đến trường học một lần, nhưng tần suất này lại bởi vì sự xuất hiện của Đa Đa mà bị đánh vỡ.

Đa Đa vốn tên là Mễ Đa, là con gái người bạn thân cha Tà Nhất. Lần đầu tiên hai người gặp mặt là trong một buổi tiệc rượu, Tà Nhất ngồi bên cạnh Đa Đa, vốn đang chuyên chú vào trò chơi PSP, nhưng bộ dáng ăn uống của Đa Đa quả thật quá kinh người.

Đương nhiên, đứa nhỏ này cũng còn biết thực nữ, ăn cơm vẫn là cái miệng nhỏ nhắn nhóp nhép, tuy rằng cho vào miệng ít nhưng tần suất cùng tốc độ không tài nào đếm xuể — từ khi ngồi vào bàn cái miệng chưa từng dừng lại dù một giây.

Vốn chỉ là một cửa ải vô cùng đơn giản trong game thế mà làm sao cũng không qua được, Tà Nhất bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân bên ngoài, quay đầu nói với Mễ Đa đang dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn của mình cắn bánh chèo tôm: “Cô ăn ít chút sẽ chết sao?”

Vốn nghĩ Mễ Đa sẽ dừng lại, hoặc trả lời một cách mỉa mai, hoặc là yên lặng khóc, nhưng Tà Nhất tuyệt đối không dự đoán được hần sẽ nghe thấy một câu như vậy: “Uhm, tuyệt đối sẽ chết.”

Trong giọng nói hoàn toàn không có tức giận, ngược lại có loại vui mừng khi rốt cục cũng có người hiểu mình. Mà giọng nói kia ngọt ngào mềm mại, giống bánh trôi, nghe vào tai kẻ khác đều mềm nhũn.

Vì thế, hần cứ thế chú ý đến cô gái nhỏ có cái tên Mễ Đa, thường gọi là Đa Đa này.

May mắn chính là, Đa Đa cũng học trong trường này, hai người thường xuyên gặp mặt, thường xuyên qua lại, cũng không biết như thế nào cảm giác thân thương trời dặt. Ở giai đoạn hormone thanh xuân kích thích, hai người kết giao.

Đa Đa yêu nhất chính là ăn uống, ăn không ngừng nghỉ, cho dù lúc lên lớp thầy giáo xoay lưng viết bảng cô sẽ móc đồ ăn vặt ra nhét vào miệng mình. Vì thế, Tà Nhất mỗi ngày không ngừng chạy ra các tiệm tạp hoá trước cổng trường, bổ sung lương thực cho cô.

Nhưng sau một đoạn thời gian Tà Nhất cùng Đa Đa kết giao, cảm giác quá bình thản. Hần thích đến quán bar, mà nàng thì thích đến thư viện, hần nhân nhượng nàng, nhưng dần dà có chút không quen. Hơn nữa vào thời điểm đó có một tiểu học muội xinh đẹp chủ động theo đuổi hần, Tà Nhất nhất thời không cảm trụ được, liền chia tay với Đa Đa, xoay qua quen tiểu học muội.

Chia tay phát sinh trước sân trường, trong một buổi tối tự học ngày nào đó, Tà Nhất nói dứt khoát với Đa Đa: “Chúng ta chia tay đi.”

Ngoài ý muốn chính là, Đa Đa đáp ứng rất sáng khoái.

Không thể không nói, Tà Nhất đã lén thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau này cùng tiểu học muội bên nhau, Tà Nhất cảm giác bản thân mình cũng không vui vẻ, luôn cảm thấy hai người bên nhau cũng chẳng có gì để nói. Đang định chia tay tiểu học muội thì tiểu học muội giành lên tiếng trước, bỏ hần theo một cậu bạn khác.

Tà Nhất cảm thấy đây đúng là báo ứng, nhưng lại không để ở trong lòng, người hần để trong lòng chính là cô gái mỗi ngày không ngừng miệng ăn kia.

Có lẽ mất đi rồi mới biết quý trọng, Tà Nhất phát giác cái loại bình thản khi bên cạnh Đa Đa chính là một phương thuốc hay kiềm chế tính nóng nảy của hần.

Đương nhiên rất muốn cùng Đa Đa họp lại, nhưng lại sợ hãi bị cự tuyệt, chỉ có thể mỗi ngày ở một góc bí mật gần đó quan sát động tĩnh của nàng, thậm chí còn vô tình biến thành kẻ cuồng theo dõi.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra, lúc bị Đa Đa bắt được, Tà Nhất đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nghênh đón sự mỉa mai hay oán hận của nàng, nhưng Đa Đa chỉ là nhẹ nhàng nói một câu: “Chúng ta họp lại đi.”

Thanh âm vẫn mềm ngọt như bánh trôi nếp trong trí nhớ hần.

Tà Nhất đương nhiên cầu còn không được.

Hai người một lần nữa quay lại bên nhau, Tà Nhất rất vui vẻ, cũng bắt đầu biết hưởng thụ khoảnh khắc yên bình Đa Đa cho hần. Theo nguyện vọng của Đa Đa, hần thậm chí bắt đầu bỏ thói quen không hề hứng thú với sách vở, hai người đi học cùng làm bài, ôn tập, thay đổi như vậy ngay cả kính dày cộm của hiệu trưởng cũng rút xuống.

Đoạn thời gian kia, Tà Nhất thật lâu không đi chơi cùng đám bạn mèo mả gà đồng của mình, đều bên cạnh Đa Đa.

Mà chính vì điều này, đến lúc cùng lũ bạn này tụ họp, Tà Nhất bị bạn bè châm chọc nói bị vợ quản lý. Tà Nhất tuổi trẻ bông bột, coi trọng sĩ diện lúc này liền phản bác.

Mà đám bạn mèo mả gà đồng này không hổ danh hiệu, bảo Tà Nhất đi quyến rũ một hoa khôi trường khác, mới có thể chứng minh khí khái đàn ông, không sợ bạn gái.

Những lời này nghe vào tai quả thực là chó má, nhưng mỗi người đều có thời điểm mất bình tĩnh, Tà Nhất điên rồ một lần thế đấy.

Một lần thôi, tình cảm của hắn cũng xong rồi.

Ngay lúc hắn đang quỳn rũ hoa khô trường kia để chứng minh “khí khái đàn ông” của mình, Đa Đa cũng nhìn thấy cảnh tượng hắn cùng với hoa khô kia.

Tả Nhất vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, hắn không để ý đến ánh mắt mọi người, bỏ lại hoa khô kia, hoảng loạn chạy tới nắm chặt tay Đa Đa.

Nhưng mà lòng bàn tay ấm áp nhu hòa quen thuộc trong giây phút ấy lại trắng bệch lạnh băng.

Đa Đa lần đầu tiên không cười, đôi mắt đen nháy to tròn im lặng nhìn Tả Nhất, chỉ hỏi một câu: “Tả Nhất, anh chắc chắn rằng em sẽ không rời anh đi sao?”

Giọng nàng là bánh trôi đã lạnh, đường đã cứng, nguội rồi.

Tả Nhất nắm chặt tay nàng, như thế nào cũng không nguyện buông ra.

Tim hắn như có dây leo quấn, rối ren vô tận, như người đứng trên vách núi đen buông mình xuống.

Cho dù Tả Nhất lần nữa không muốn buông tay, Đa Đa vẫn đi rồi — xuất ngoại du học.

Tả Nhất nhớ rõ cô từng nói qua, mong muốn duy nhất trong đời này chính là sống trên mảnh đất quê hương thân thuộc, giống như ngọn cỏ nhỏ dưới bóng mát cây đại thụ. Một cô gái tinh khiết với nguyện vọng đơn giản trong tim ấy thế mà cuối cùng lại biến thành hoa bồ công anh, bay đi tha hương nơi phương trời xa lạ.

Phải tổn thương thế nào mới có thể khiến cô làm ra quyết định như vậy, Tả Nhất hiểu được, đều là lỗi của hắn.

Hắn muốn đi theo, muốn tìm cô quay về, nhưng chỉ một câu nói của Đa Đa đã khiến cho hắn không thể không dừng chân.

“Em tạm thời vẫn không có cách nào để đối mặt anh. Cho nên nếu anh tới cũng chỉ làm tăng thêm phức tạp cho em. Tả Nhất, em không phải đang chơi trò anh truy em đuổi, nếu anh thật sự muốn xin lỗi em, xin hãy cho em một khoảng lặng.”

Tả Nhất cho, cho nàng một năm, đổi lấy là tin tức cô có vị hôn phu ở Anh quốc.

Ngay khi vừa biết được tin tức này, Tả Nhất liền mua vé máy bay muốn đến Anh quốc, nhưng Đa Đa lại đứng lúc gửi cho hắn một bưu kiện.

Trong bưu kiện chỉ ghi có một câu.

“Em chỉ muốn một cuộc sống yên bình.”

Trong bưu kiện là bức ảnh chụp nàng cùng vị hôn phu nho nhỏ, trong ánh hoàng hôn chiều rọi, hai người dựa sát vào nhau, nụ cười Đa Đa làm đau đớn mắt Tả Nhất.

Hắn không nhớ rõ mình có khóc không, chỉ nhớ rõ rằng đã xé nát vé máy bay kia.

Nàng bên cạnh hắn chưa từng đòi hỏi bất cứ thứ gì, hiện tại mở miệng duy nhất yêu cầu, chính là yên bình.

Như vậy, hắn chỉ có thể cho nàng yên bình.

Sau đó, Tả Nhất không bao giờ đi quấy rầy Đa Đa nữa, nhưng trong lòng vẫn tồn tại hình bóng nàng, không kết giao với bất kỳ cô nàng nào hết.

Cho đến khi gặp Chu Tráng Tráng, một cô gái khá giống Đa Đa, trái tim mới có một ít lay động.

Sau khi nghe xong chuyện xưa này, Chu Tráng Tráng đưa ra một đánh giá: “Anh thật sự là đồ cận bã a.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tả Nhất không vui: “Anh giải bày tâm sự là muốn em an ủi anh mà.”

“Em nói anh là đồ cặn bã đã rất an ủi rồi đó.” Chu Tráng Tráng là một sinh viên rất ư là trung thực.

Tà Nhất đột nhiên bày ra bộ dạng như không tin nàng tình vô nghĩa tới vậy.

“Tà Nhất, mặc kệ về sau chúng ta có cảm tình sâu đậm thế nào, chỉ cần Đa Đa trở về, anh vẫn sẽ lựa chọn bên cạnh cô ấy.” Chu Tráng Tráng chắc chắn.

Tà Nhất định phản bác, nhưng lại sợ hãi phản bác của chính mình quá mức yếu ớt, đành trầm mặc.

“Cho nên, chúng ta vẫn là bạn bè, về sau cũng đừng nghĩ nhiều.”

Tà Nhất quay đầu, nhìn vào chén trà trắng trong in hình khóm trúc xanh, kiểu dáng thanh nhã, hơi nóng của trà đã bay dần theo câu chuyện xưa của mình: “Chu Tráng Tráng, em không muốn ở bên anh cũng là nguyên nhân này đúng không? Em cũng hiểu được, mặc kệ em ở cùng ai, mặc kệ cảm tình sâu đậm, chỉ cần hấn quay lại, em vẫn là lựa chọn hấn.”

Chu Tráng Tráng miệng ngậm mứt, từ từ nhắm nháp hương vị chua ngọt, nhẹ giọng nói: “Tà Nhất, anh thật sự là một tên siêu cặn bã.”

Nghỉ hè này, Chu Tráng Tráng đều giúp Tà Cửu Cửu học thêm, thành công biến khả năng tiếng Anh của hấn tăng lên mấy bậc — ít nhất khi bị người ta nể, cũng có thể cãi lại.

Ngoài ra, còn kiếm được không ít tiền, Chu Tráng Tráng lặng lẽ tiết kiệm — chờ ngày nào đó cha mẹ thật sự nuôi không nổi nàng, lặn lau nước mắt mà vứt bỏ nàng thì cũng không đến nỗi đói chết.

Chu Tráng Tráng chờ đến tận ngày cuối cùng mới quay về thành phố A, nơi nàng đã từng tràn đầy nhiệt huyết mà nay lại là cảm giác thực hoảng hốt.

Bạn sẽ luôn luôn bởi vì yêu hận một người mà yêu hận một nơi chốn.

Thành phố này từng là nơi Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoàng có một quãng thời gian tươi đẹp sống động, mà hiện giờ lại tràn đầy kỉ niệm đau buồn, làm cho nàng tránh không nổi. Kỷ niệm thực khó khăn và tàn nhẫn, tuy rằng mọi chuyện đã qua một thời gian, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn luôn sợ hãi và trốn tránh.

Nàng rất ít khi đi qua khu trung tâm, bởi vì ở đó có một gian “tân phòng”; nàng đi bước ngang sân thể dục trong trường cũng rất nhanh, bởi vì nơi ấy có bóng dáng hấn cùng với nàng trò chuyện; nàng thậm chí không hề sử dụng loại băng vệ sinh thường dùng, bởi vì hấn đã từng giúp nàng mua. Cho dù chuyện nhỏ nhất thế nào cũng vẫn cứ nhớ mãi không quên.

Chu Tráng Tráng lên năm ba, Hải Nhĩ cũng bước sang năm tư, Chu Tráng Tráng xoè bàn tay bắt đầu liệt kê hai người chỉ còn có một năm học chung trường nữa thôi, Hải Nhĩ thần nhiên nói mình muốn tiếp tục làm nghiên cứu.

Kỳ thật mảng Sinh học ở đại học bọn họ cũng không phải là tốt nhất trong cả nước, Chu Tráng Tráng liền cổ vũ Hải Nhĩ tới trường đại học X mà nghiên cứu — dựa theo thành tích cùng nhiệt tình của hấn năm chắc ít nhất tám phần sẽ nghiên cứu thành công.

Nhưng Hải Nhĩ lại cự tuyệt, nói rằng chỉ muốn học ở đây.

“Tại sao?” Chu Tráng Tráng nhớ rõ lúc ấy mình đã hỏi như thế.

“Muốn ở cùng em thêm một đoạn thời gian nữa.” Chu Tráng Tráng nhớ rõ lúc ấy Hải Nhĩ đã trả lời như vậy. (Đau lòng chết ta mất thôi)

Chu Tráng Tráng hất hơi, hỉ mũi ra khăn tay nói chính mình có lẽ bị cảm mạo, che dấu đi ánh mắt đang đỏ lên vì cảm động.

Lúc trước có lẽ nên kiên quyết yêu đương với Hải Nhĩ, Chu Tráng Tráng đôi khi cũng nghĩ như vậy.

Nhưng mà mỗi lần trong mơ, người nắm tay nàng, vẫn luôn là người đàn ông với hàm răng trắng bóng kia.

Giấc mơ mới đáng tin cậy nhất, Chu Tráng Tráng không thể không thừa nhận, nếu quay lại một lần nữa, nàng có lẽ vẫn lựa chọn Thường Hoàng.

Nếu có thể dùng lý trí lựa chọn thì đó không phải là tình yêu, đó là việc kinh doanh.

Nhưng tình yêu dù thế nào cũng bị thời gian đánh bại, Chu Tráng Tráng tin tưởng vào vị thần thời gian, rồi sẽ có một ngày, nàng chắc chắn sẽ quên Thường Hoàng.

Lên năm ba, nàng vui đầu vào sách vở cùng các hoạt động trường, trải qua cuộc sống sinh khí dồi dào cộng thêm tâm thanh quả dục.

Đương nhiên, trong tâm thanh quả dục thì vẫn pha chút màu hồng.

Học kỳ hai năm thứ ba xuất hiện một tiểu đệ học khoa lịch sử, nhìn cũng rất thuận mắt, cũng thuộc loại môi hồng răng trắng (i bảo xinh đẹp), hấn cùng với Chu Tráng Tráng quen biết nhau trong một hoạt động trường, lúc đầu thì xin địa chỉ QQ của Chu Tráng Tráng, không có việc gì cũng chạy tới hỏi nàng một ít vấn đề, sau khi quen thân thì hẹn nàng ra ngoài chơi.

“Anh nói em có nên đi không?” Chu Tráng Tráng trong phòng thí nghiệm hỏi ý kiến của Hải Nhĩ.

“Em không phải đã có quyết định rồi sao?” Hải Nhĩ ánh mắt cũng không ngước lên, bắt đầu nói: “Váy mới cũng đã mua? Giày mới cũng đã sắm? Lông chân tối qua cũng cạo sạch rồi còn gì?” (Q: cái này đúng là cạo lông chân rồi Bí àh ^.^)

Chu Tráng Tráng cảm thấy Hải Nhĩ chơi thân với mình càng lâu, miệng lưỡi càng ngày càng độc.

Cuối cùng nàng quyết định cho tất cả nam sinh thêm một cơ hội, đáp ứng hẹn hò với tên nhóc kia.

Sinh viên hẹn hò thì chỉ có vài nơi để đi.

Tiểu đệ hẹn Chu Tráng Tráng đi xem phim, là một bộ phim hài nổi tiếng, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn nề tính lắm mới nõ được nụ cười.

Nàng nghĩ mình nên cho tất cả nam nhân một cơ hội.

Sau đó, hần đưa nàng ra ngoài đi dạo ở một thị trấn nhỏ vùng ngoại thành.

Đây là một điểm du lịch mới được phát triển, buôn bán chần chịt, du khách đông đúc, chen chúc không chịu nổi, mấy giờ đi lại, chân Chu Tráng Tráng bị giẫm sưng lên, nhưng nàng vẫn như cũ nói cười vui vẻ.

Mình nên cho tất cả nam đồng bào một cái cơ hội, Chu Tráng Tráng vẫn là nghĩ như vậy.

Sau đó, tiểu đệ lại hẹn nàng buổi tối tản bộ ở vườn trường, trên con đường mòn u tĩnh vắng người, tiểu đệ kể một câu chuyện cười, Chu Tráng Tráng khẽ cười.

Cũng không biết như thế nào, không khí bắt đầu có chút ám muội, tiểu đệ vươn tay giữ vai Chu Tráng Tráng, trong mắt ánh lên một ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa bùng lên càng ngày càng lớn, môi cũng tiến lại càng gần.

Khi hai môi chạm vào nhau, Chu Tráng Tráng thấy tim vẫn lặng yên, nhưng cũng không có đẩy hần ra.

Lần này cái nàng nghĩ đến không phải là muốn cho tất cả nam đồng bào một cơ hội, mà là nhớ tới cảnh Phó Dương Dương thân thiết hôn Thường Hoàng tại sân bay.

Còn chưa kịp nhớ lại cảnh tượng khiến mình khó chịu kia, bỗng nhiên có một âm thanh hung tợn vang lên bên tai hai người: “Không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời tao nói.”

Tiếng nói có ý bị đè ép lại, nghe sơ qua giống như chỉ làm ra vẻ có ác ý.

Quay đầu lại, phát hiện hai người đàn ông to lớn, một nửa mặt bị kín vải đen, không biết khi nào đã xuất hiện ở bên người họ, một tên bắt lấy tay Chu Tráng Tráng, người kia dùng một con dao sáng bóng để ở cổ tiểu học đệ.

Cho nên mới nói, đêm đen gió lớn ở chỗ không người quả nhiên là hại người a.

“Đại ca, tôi chỉ có chừng này tiền, toàn bộ hiến kính cho các người! Van cầu anh tha cho tôi đi!” Tiểu học đệ dù sao cũng chỉ là tên nhóc con, sợ tới mức ánh mắt đều đỏ, nhanh chóng rút tiền ra khỏi ví của mình.

“Tao nói muốn lấy tiền của mày sao? Tao chính là muốn bạn gái mày! Tiểu tử, không muốn chết thì biến cho nhanh, nếu không. có thấy lá cây ở trên cao kia không? Tao một đao đâm xuống cam đoan máu của mày có thể phun tới độ cao kia.” Tên bị mặt đang kẻ dao vào cổ hần uy hiếp.

Tiểu đệ vừa nghe, ánh mắt không đỏ, thân mình không run lên.

Cũng không phải toàn lực bộc phát bảo vệ bạn gái cùng kẻ bắt cóc tiến hành quyết đấu, mà là. xoay người chạy.

Tốc độ kia, Chu Tráng Tráng cảm thấy hần không vào đội điền kinh quả là đáng tiếc.

Người bị mặt giữ tay Chu Tráng Tráng nhìn thấy tiểu đệ chạy nghiêng ngả lao đảo, khinh thường “Phi” một tiếng, xoay người lại đối diện Chu Tráng Tráng nói: “Cô gái về sau muốn kết giao với ai, cần phải mở to mắt ra mà xem xét cho kỹ, kiếm được một nam nhân như vậy, trời tối còn mang cô đến nơi này thân thiết, thực không biết xấu hổ.” (Bí: 2 anh này đáng nghi quá Quạ ah. Quạ: hehe, đúng là rất khả nghi Bí oi. Mọi người nhớ anh này nha, thêm một nhân vật mới lên sân)

Chu Tráng Tráng nghĩ từ khi nào mà đạo tặc trở nên có lễ nghĩa liêm sỉ như vậy, kẻ đêm hôm đi cướp bóc mà còn bày đặt coi rẻ kẻ đêm khuya thanh tỉnh bị cướp ah.

“Đại ca, quên đi, cô gái này đã thăm lắm rồi, chúng ta đi nơi khác cướp sắc đi.”

“Ừ, cũng tốt, miễn cho chuyện hôm nay truyền ra bên ngoài lại nói huynh đệ chúng ta không trọng nghĩa.”

Tổ hai người cướp sắc cứ như vậy kẻ xướng người tùy rồi bỏ đi.

Sau đó, tiểu đệ đến cầu xin Chu Tráng Tráng tha thứ, Chu Tráng Tráng vẫn mỉm cười, không có việc gì phát sinh.

Chỉ là từ nay về sau không đáp ứng cùng tiểu đệ đi ra ngoài nữa.

Tuy rằng rất muốn cho nam đồng bào một cơ hội, nhưng Chu Tráng Tráng cảm thấy, gần đây nam đồng bào rất không có thực lực a

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Bởi vì đã kích lần này, Chu Tráng Tráng lập tức ôm thái độ hoài nghi đối với tình yêu trai gái mập mờ, vì thế lại bắt đầu chuyên tâm vào bài vở mãi cho đến khi bước vào năm tư.

Thời điểm này bước vào giai đoạn thực tập đầy gian khổ, Chu Tráng Tráng bởi vì kết quả học tập tốt lại thêm hay tham gia các hoạt động tình nguyện, nên được vào tạp chí Bliss nổi tiếng.

Tạp chí này mới nổi vài năm nay, chủ yếu tập trung vào phái đẹp, mỗi kì đều chi bội tiền mời một nữ minh tinh nổi tiếng chụp hình gọi làm ảnh bìa, thêm vào nội dung phong phú, phong cách độc đáo, phát hành số lượng cao, lập tức hô phong hoán vũ.

Chu Tráng Tráng dù sao cũng là người mới, mà người mới thì phải bắt đầu từ việc làm cu-li, nhiệm vụ của Chu Tráng Tráng là đợi ở trong phòng chụp ảnh, chuyên phục vụ nhiếp ảnh gia với các nữ minh tinh, bưng trà rót nước tạp nham.

Ngoài ra nhiếp ảnh gia Andrew Lâm của tạp chí Bliss cũng là một cực phẩm, nghe nói hẳn là con lai Pháp, thân hình cao 1,89 mét, đường nét khuôn mặt vượt trội, đôi mắt đen láy thuần khiết, còn có bộ ria cá tính cảm dỗ không ít nữ nhân mê muội.

Mà nữ nhân thông qua máy ảnh của hắn, mặc kệ tầm thường thế nào, đều có thể dưới sự dẫn dắt của hắn biểu lộ ra bộ mặt mị hoặc chóng sinh.

Nghe đồn rằng có không ít nữ diễn viên còn chủ động mời chào hắn, Chu Tráng Tráng làm lâu ở đây thì phát hiện lời đồn đại đôi khi cũng đúng sự thật — nàng tận mắt nhìn thấy nữ diễn viên một phim truyền hình đang HOT tự tay viết số phòng khách sạn của mình vào giấy ăn rồi đưa cho hắn, kèm theo một cái liếc mắt gợi tình.

Trong môi trường “thịt rừng rượu rắn” này, Chu Tráng Tráng cảm thấy mình đặc biệt thuần khiết.

Hôm nay, Chu Tráng Tráng lại chạy tới phòng thí nghiệm huyền truyền cùng Hải Nhĩ, kể cho hắn nghe ngực của cô diễn viên kia có vấn đề: “Hai cái ** kia, nằm xuống thế nào cứ nhiên vẫn vững vàng phòng thủ, cố định ở trung ương, mẹ ơi, quá giả tạo”.

Hải Nhĩ bấy giờ đã thành công thi đậu nghiên cứu sinh, Chu Tráng Tráng mỗi tuần sẽ dành thời gian đến phòng thí nghiệm cùng hắn nói chuyện phiếm.

Nhưng mà hôm nay, Hải Nhĩ lại một bộ dạng có tâm sự, không yên lòng, tựa như cái gì cũng không nghe Chu Tráng Tráng nói.

Lúc Hải Nhĩ vào nhà vệ sinh, điện thoại trên bàn vang lên âm báo có tin nhắn, nghĩ đến Hải Nhĩ khác thường, Chu Tráng Tráng bắt ngay cơ hội, rất không có nhân cách mở tin nhắn ra xem.

Người gọi tin là Mi Dịch.

Mà nội dung tin nhắn là: lễ đính hôn của Thường Hoàng cuối tuần này em có tham gia không?

Đã thật lâu không có nhìn thấy cái tên này, nơi sâu thẳm nào đó trong tim Chu Tráng Tráng lại bắt đầu ần ần đau.

Lúc Hải Nhĩ quay lại, thấy bộ mặt ngưng trệ của Chu Tráng Tráng, nhìn lại điện thoại đang trên tay nàng, liền hiểu rõ, có chút ân hận vì mình quá sơ ý: “Tráng Tráng. . . . em, em biết rồi àh.”

Chu Tráng Tráng phục hồi lại tinh thần, bày ra nụ cười sáng lạn: “Em còn nghĩ hai người bọn họ chắc con cái cũng có rồi, kết quả chỉ sắp đính hôn thôi sao, hiệu suất này rất giống với các ban ngành của chính phủ Trung Quốc ah.”

Hải Nhĩ không biết nên tiếp tục như thế nào, chỉ dùng một loại ánh mắt lo lắng nhìn Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng đem ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, đôi mắt Hải Nhĩ cứ như là kính chiếu yêu, Chu Tráng Tráng sợ nội tâm bản thân như một con yêu tinh liền hiện nguyên hình giữa ban ngày ban mặt.

Xấu hổ, mặt tái, tội tình, không tự chủ.

Biết được tin nhắn của chính mình đã gây ra chuyện, Mi Dịch áy náy, liền lôi kéo Hải Nhĩ gọi Chu Tráng Tráng ra ngoài ăn cơm, chuộc tội cùng khuyên răn.

Món Chu Tráng Tráng thích ăn nhất chính là vịt nướng.

Mi Dịch đã mang thai năm tháng, Tần Trung “mặt than” toàn bộ hành trình đều bồi bên cạnh, phụ trách rót nước, cắt thịt vịt đưa cho phụ nữ có thai đại nhân.

“Tráng Tráng, không có gì phải buồn cả, em nghĩ coi, Phó Dương Dương kia dù sao cũng chỉ xài tên đàn ông em đã dùng qua rồi.”

Tuy rằng những lời này có chút không đàng hoàng, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn cảm thấy rất hả giận.

“Nhưng mà chẳng hiểu Thường Hoảng nghĩ cái gì mà lại chọn mục phù thủy kia, thật sự là đầu bã đậu.” Mi Dịch mang thai, ăn uống gấp bội, Tần Trung lại gọi thêm một con vịt nữa.

“Đừng nói chuyện này nữa.” Hải Nhĩ muốn chuyển hướng đề tài Thường Hoảng này.

“Vi sao lại không nói, Hải Nhĩ em nói thật coi, hai năm nay em gặp Thường Hoảng, thấy nó cười lần nào chưa? Người sáng suốt vừa nhìn là biết nó không vui vẻ, chị thật không rõ nó rốt cuộc là vì cái gì mà cùng với con nhỏ kia nữa, chẳng lẽ phải như thế mới thể nghiệm khổ hạnh nhân sinh sao?” Lòng đầy cảm phẫn dưới lời nói quá nhanh, Mi Dịch vượt bụng bắt đầu hít sâu.

Ánh mắt Tần Trung như đao bắt đầu bay về phía Chu Tráng Tráng cùng Hải Nhĩ.

Hai người bị nhìn chăm chăm sinh ra áp lực, vội đầu ăn vịt nướng.

Có lẽ vì thịt quá nhiều mỡ, Chu Tráng Tráng rốt cuộc cảm thấy buồn bực trong lòng.

Thì ra hai năm này, hần sống cũng không vui vẻ gì, nhưng sao lại như thế chứ? Cá và Hổ không thể song hành, hần mất đi lạc thú, nhưng lại chiếm được cái mình muốn, cũng không để mất đi sự thể tốt đẹp.

Ăn một bữa cơm, cho dù Chu Tráng Tráng không muốn nghe, cũng biết được không ít tình hình liên quan đến Thường Hoảng.

Hần công tác biểu hiện tốt, đã thăng chức làm đại đội trưởng, lãnh đạo cấp cao cực kỳ coi trọng hần, quyết chí bồi dưỡng nhân tài. Hần bắt đầu gặp gỡ cậu Phó Dương Dương, còn cùng với cái tên anh đồ bỏ đi mà đã bắt Chu Tráng Tráng tại phòng tiếp khách lần đó cũng rất tâm đầu ý hợp.

Nói một câu khái quát chính là ở trong quân đội hỗn tạp kia rất vui vẻ khoái hoạt.

Chu Tráng Tráng cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy mình là người lương thiện cả, vì giờ phút này nàng đang thầm oán trách ông trời sao không có mắt, sao lại không cho nàng một tướng hình vương phu — nếu không, vì sao khi Thường Hoảng bên cạnh nàng sự nghiệp lại suy tàn như vậy?

Sự thật chứng minh, ông Trời cũng không phải không có mắt — cũng trong bữa cơm này bọn họ được dịp so sánh với nhau.

Cơm ăn xong, phụ nữ có thai đại nhân vốn kêu là còn muốn đi nơi khác chơi, nhưng Chu Tráng Tráng cùng Hải Nhĩ tiếp thu ánh mắt giết người kia của Tần Trung, thật ăn ý đều lắc đầu, khuyên Mi Dịch mau về nhà.

Mi Dịch chỉ có thể đáp ứng, đoàn người vừa ra khỏi quán vịt nướng thì gặp ngay một nam một nữ vừa vận xuống xe, vào quán.

Khoảnh khắc thấy rõ người tới là ai, Chu Tráng Tráng chỉ cảm thấy bên tai bùm bùm một trận nổ, không biết là sét giữa trời quang hay là thủy tinh vỡ tan nát cõi lòng.

Đơn giản — nam chính là Thường Hoảng, nữ chính là Phó Dương Dương.

Đã gần hai năm chưa gặp họ, rồi đột nhiên gặp lại Thường Hoảng, Chu Tráng Tráng hô hấp vẫn không không chịu thua kém đình trệ trong giây lát.

Vẫn là đôi mắt thâm thúy, vẫn là thân thể cường tráng, vẫn là làn da ngăm đen khỏe mạnh năm nào.

Không nên là cảnh tượng như vậy, Chu Tráng Tráng từng ảo tưởng rất nhiều hình huống khi hai người gặp lại nhau, khi đó nàng nên là một bạch phú nữ (phụ nữ trẻ xinh đẹp giàu có) tự mình phấn đấu thành công, bên người luôn có một chàng cao phú suất (đàn ông cao to đẹp trai, giàu có) đối với nàng yêu thương chiều chuộng.

Không phải là cảnh tượng của ngày hôm nay — khi bọn họ gặp lại nàng còn hai bàn tay trắng.

Song phương nhân mã đột nhiên gặp nhau, mỗi người một tâm tư khác nhau, tình thế nhất thời có chút giằng co.

Thời gian phản ứng trong vài giây qua đi, Hải Nhĩ bắt động thanh sắc đứng cạnh Chu Tráng Tráng cùng Phó Dương Dương, mà Mi Định cũng đỡ thất lung, chuẩn bị tùy thời phát động công kích, Tần Trung bên cạnh lại bắt đầu phát ra sát ý trăm mặt, sát ý mang tên: “Ai dám chọc mẹ của con ta thì ắt phải chết”.

Phó Dương Dương kéo tay Thường Hoàng, ánh mắt vờn quanh một đám người, cuối cùng dừng ánh nhìn ở trên người Chu Tráng Tráng: “Chào, đã lâu không gặp.”

Chu Tráng Tráng cười cười, không trả lời.

Dù sao nàng thua cũng thua rồi, cần gì phải giả tạo bộ dạng tốt lắm chứ?

R

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

“Chị với Thường Hoàng cuối tuần này sẽ đính hôn tại khách sạn Hoa Cảnh, tuy chỉ mời toàn người nhà thôi, nhưng vẫn hoan nghênh em tới tham dự.” Phó Dương Dương tươi cười hoà hỉ hơn gió xuân, mềm mại hơn liễu rủ, bóng bẩy còn hơn mỡ vịt nướng nữa.

Thua ở trong tay cô ta, Chu Tráng Tráng cảm thấy bản thân cũng chẳng mất mặt gì.

“Trường hợp này, không khí quá nhơ bẩn, tôi đây còn không đi, huống chi là Chu Tráng Tráng.” Mi Định quả thực không hổ danh hiệu vua đá kích, lập tức phát lực trước tiên.

“Cũng đúng, chị Mi Định hiện tại thân thể không tiện, nơi đông đúc quả thật nên ít lui tới.

Đương nhiên em biết chị luôn thích náo nhiệt, nhất thời chặc khó mà thay đổi, vì vậy Tần ca ca anh hiện tại thân mang trọng trách, nên khuyên nhủ chị nhiều một chút.”

Phó Dương Dương quả nhiên là cao thủ luyện Thái Cực, bề ngoài mềm mỏng trong lòng nham hiểm xem ra đã dày công tu luyện, lập tức đánh tiếng cảnh báo Tần Trung, người ngoài vừa nghe liền hiểu, Mi Định sau này nếu muốn đến nơi đông người, khó mà có thể thực hiện.

Mi Định trên mặt cười tươi rạng rỡ, răng nanh lại nghiền chặt, miệng chua như giấm.

“Tráng Tráng, em không phải vừa nói toà soạn có việc sao? Anh đưa em đi trước.” Thấy người giỏi đá kích như vậy cũng bị triệt tiêu, Hải Nhĩ quyết định thực hiện chức trách của mình, ngăn Chu Tráng Tráng gặp nguy hiểm.

Chu Tráng Tráng cũng biết nàng không phải là đối thủ của Phó Dương Dương, nếu gây náo loạn lên, bản thân cũng chẳng lợi ích gì, vì thế liền thuận theo.

Hải Nhĩ ngăn một chiếc taxi, Chu Tráng Tráng cúi đầu lướt qua đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trong mắt mọi người kia, còn trong mắt nàng là đôi gian phu dâm phụ.

Bởi vì chân Chu Tráng Tráng bước vội quá, cho nên không để ý thấy một cái chân cổ tình chìa ra. Ngay lúc ngực cùng mặt đất sắp ôm hôn thắm thiết, Chu Tráng Tráng nghĩ ngay: mấy chuyện ác này chỉ có Phó Dương Dương gây ra mà thôi, đứa con gái này chắc ganh tỵ với ngực nàng nên hãm hại đây mà.

Chu Tráng Tráng giờ phút này chỉ nghĩ cuối cùng bộ ngực kiêu ngạo của cô cũng không bị đè cho bằng phẳng, bởi vì ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, có hai cánh tay một trái một phải đỡ lấy nàng.

Vững vàng đứng trên mặt đất, như tảng đá lớn không sao đẩy ngã sóng soài được.

Căn cứ vào kinh nghiệm cùng trí nhớ, Chu Tráng Tráng biết được, người đỡ bên trái nàng là Hải Nhĩ, còn người đỡ bên phải lại là. Thường Hoàng.

Chu Tráng Tráng không phải Phó Dương Dương, nàng biết rõ chân lý đụng vào nam nhân của người khác sẽ bị trời đánh, vì thế phản ứng tức khắc liền đem tay Thường Hoàng quăng ra.

Bữa trưa vịt nướng ăn tương đối nhiều, khí lực có thừa, động tác hát tay quá lớn, biểu hiện rõ tình cảm ghét bỏ.

Khoảnh khắc kia, Chu Tráng Tráng cảm thấy không khí bên cạnh ngưng trệ, giống như một thùng keo đổ xuống, gió lạnh thổi qua, khô cong bám lại.

Tài xế taxi hối thúc, Chu Tráng Tráng không có thời gian nghĩ nhiều, theo Hải Nhĩ lên xe, giây phút cửa xe đóng lại, Mi Dịch nhẹ nhàng cười: “Thường Hoàng phản ứng thật là nhanh.”

Tiếng cười hàm nghĩa phong phú.

Bởi vì toà báo cách trường học khá xa, từ lúc bắt đầu kỳ thực tập Chu Tráng Tráng liền thuê một phòng nhỏ gần cạnh nơi làm để ở, căn phòng rộng chỉ khoảng 20 mét vuông thôi đã được nàng hồ biến thành sạch sẽ tươi mát.

Sau khi quay về phòng, thấy sắc mặt Chu Tráng Tráng không tốt, Hải Nhĩ cũng không dám rời đi.

“Em lúc này có phải rất quần bách không?” Trầm mặc một lúc lâu sau, Chu Tráng Tráng rốt cục hỏi một câu chẳng ăn nhập gì.

“Không đến mức túng quẫn nhưng khí thế không được mạnh cho lắm.” Hải Nhĩ luôn là người ăn nói khéo léo uyển chuyển.

Đối với phụ nữ mà nói, điều khiến người ta nản lòng nhất là khi đang mộc mạc, mồm mĩm, nghèo túng, tiền đồ thì chưa thấy đâu lại gặp phải gã đàn ông đều cang, bánh bao cùng ả tình nhân. Điều quan trọng hơn hết nữa là, bọn họ cứ nhiên đến ăn vịt nướng, ăn vịt nướng mà nàng thích nhất!

Cướp đoạt người đàn ông của nàng còn chưa đủ, bây giờ ngay cả con vịt chết cũng giành, năm nay là cái năm gì không biết?

Chu Tráng Tráng càng nghĩ càng giận, cho dù Hải Nhĩ có hy sinh trí óc thâm thúy của mình bởi nàng chơi trò Anh em Mario trẻ con cũng không thể tắt lửa giận của nàng.

Buổi tối ở dưới lầu, Chu Tráng Tráng lôi ra một túi thịt nướng, bia và trái cây cùng Hải Nhĩ đối ẩm.

Từ lượng Chu Tráng Tráng rất cố định.

Một lon, tâm tình sầu muộn.

Hai lon, ý thức có chút mờ lung.

Ba lon, thể giới rất tốt đẹp.

Bốn lon, dân tộc hài hòa.

Năm lon, hoàn toàn chén sạch đồ ăn

Mà hôm nay, Chu Tráng Tráng phá lệ uống hết sáu lon, so với cấp độ “chén sạch mồi” còn nhiều hơn một lon, đó là người nhân gian đạt cảnh giới của thần tiên.

Duy nhất chỉ có thể nhớ một vài tình tiết vụn vặt.

Tình tiết một, Hải Nhĩ ngồi đối diện biến thành hai bóng lác qua lác lại.

Tình tiết hai, đèn huỳnh quang trên nóc nhà giống hệt mặt trời, chiếu loá khiến mắt nàng long lanh nước.

Tình tiết thứ ba, nàng cầm lon bia gõ bong bong vào cái bàn, kể lể cho Hải Nhĩ nghe những uỷ khuất của mình: “Cô ta sao có thể cướp đoạt người yêu của người khác chứ, đây đâu phải chuyện sinh con trai mà chưa từng oo? Anh ta sao lại có thể dễ dàng bị cướp đi như thế chứ, này đâu phải sinh con gái mà không từng xx? (Đoạn này không biết là do CTT say nói nhảm, hay ta dịch nhảm nữa mà sao chẳng hiểu gì hết ah, mọi người thông cảm nha)

Tình tiết bốn, lúc nàng say mị tý gục trên bàn, Hải Nhĩ dường như nhận được điện thoại của ai đó: “Cô ấy say lắm rồi địa chỉ ở đây anh cẩn thận một chút đừng để kiểm cùi ba năm thiêu trong một giờ được.”

Tình tiết thứ năm, trong bóng đêm, trời đất chao nghiêng, nàng đảo qua đảo lại chạy vào toilet, dọc đường đi lại có người diu dờ đến bên cạnh bồn rửa mặt, đôi tay kia khẽ vuốt tóc nàng, thực sấn sóc.

Tình tiết thứ sáu, nàng không biết làm thế nào trở lại nằm trên giường, một đôi tay đang vuốt ve thân thể nàng, mạnh mẽ thiết tha, như đã phải kiềm chế rất lâu rồi. Có đôi môi nào hôn khắp khuôn mặt nàng, môi nàng.

Trên mặt hấn có nước.

Ách, mái nhà bị giọt sao, ngày mai nhất định phải tìm chủ nhà đến sửa mới được — đó là suy nghĩ cuối cùng của Chu Tráng Tráng trước khi hoàn toàn chìm vào vô thức.

Say rượu tỉnh lại, đầu óc quay mòng mòng như cả đêm qua ngồi xe leo núi, mỗi bước đi như đang trên mây, Chu Tráng Tráng tới toà soạn. Trán như viết bốn chữ “uống rượu quá nhiều.

Sau khi đưa cà phê không sữa không đường nóng hằm hạp cho Andrew Lâm, Chu Tráng Tráng bắt đầu ngồi ngẩn người.

Đoạn ký ức ngẩn ngui tối hôm qua, mơ mơ hồ hồ, cứ như là đứng trên bờ nhìn vào đáy nước, rốt cuộc là thật hay giả chính cô cũng không biết.

Sáng nay việc đầu tiên khi nàng thức dậy là vọt vào phòng tắm kiểm tra lại toàn thân mình, không lưu lại một dấu vết nào, nhưng môi hôn ướt át, bàn tay to nóng rực thô ráp, ký ức này lại hiển hiện rõ ràng như mới vừa xảy ra vài phút trước.

Rốt cuộc là có người thật sự đã làm gì mình hay là bản tính tiềm ẩn bên trong nàng được khai quật?

Chu Tráng Tráng bưng đầu đau nhức, lại tiếp tục một phen suy nghĩ thống khổ.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng nói: “Cô đang ngẩn người?”

Giọng nói trầm thấp gợi cảm lại mang theo chút nhẹ nhàng như nhạc nền thoáng cảnh.

Chu Tráng Tráng gật đầu: “đúng.”

Sau khi nói xong mới phát hiện người hỏi chính là Andrew Lâm.

“Phiền nào chuyện gì chứ?” Hắn hỏi.

“Tình cảm.” Nàng đáp.

“Vì sao phải thế? Nếu buồn rầu thì vứt bỏ nó đi kiếm một người mới chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tình cảm chứ đâu phải quần áo.”

“Cảm tình là tấm lụa hoa lệ, khoác lên trên người để làm cho cuộc đời mình thêm tươi đẹp, nếu nó đã rách nát rồi, sao phải giữ lại chi? Đổi một cái mới là được rồi, nói chung là phải bỏ nó đi.”

“Nếu tôi đạt tới cảnh giới như anh thì sẽ không biến thành cái bộ dạng này, theo tôi, cảm tình không phải chỉ khoác bên ngoài, mà là trong trái tim, muốn quên người xưa, nhất định phải vui vẻ thật nhiều, máu huyết lưu thông tốt mới được.

Biểu tình trên mặt Andrew Lâm hiện rõ hắn không thể lý giải.

Chu Tráng Tráng hiểu, bản thân có lẽ quá mức chấp mê — vết thương hai năm rồi vẫn chưa khép lại.

Bởi vậy mới có thể mơ giấc mộng kỳ quái tối qua như thế — nàng mơ bờ môi kia, đôi tay kia, đều là hắn.

Sau hôm đó, Chu Tráng Tráng quyết định sẽ không bao giờ uống rượu nữa, nàng không muốn lại rơi vào giấc mơ thế này.

Ngày cuối tuần thật khổ sở, Chu Tráng Tráng biết điều đó, cho nên tối hôm trước chơi trò chơi trắng đêm, dành giấc ngủ để cuối tuần ngủ bù.

Nhưng mới nằm xuống không tới hai tiếng đồng hồ đã bị tiếng điện thoại đánh thức.

Andrew Lâm gọi tới bảo nàng đến nhà hắn, trên đường tiện thể mua bộ quần áo cùng với cà phê, không sữa không đường.

Nếu Andrew Lâm kia không có khuôn mặt thật sự tuấn tú, Chu Tráng Tráng khẳng định sẽ không không chế được mà ân cần hỏi thăm cả nhà hắn.

Vừa đi vừa ngáp, dọc đường mua cho Andrew Lâm vài món hắn yêu cầu, đến trước khu nhà hắn.

Cửa vốn không đóng, đẩy mở ra, thấy một đồng hồ đồng hồ đầy trên mặt đất, Chu Tráng Tráng lập tức tha thứ cho Andrew Lâm đã phá đám giấc ngủ của nàng.

Trên sàn nhà phủ kín những mảnh nhỏ quần áo, phải thù hận thế nào mới có thể đem toàn bộ quần áo cắt xé thành thế này đây.

Andrew Lâm thân mặc áo khoác tấm màu trắng ngồi trên sofa, cười khổ tiếp nhận cà phê.

Tình hình này kỳ thật không khó đoán, khẳng định là tên họ Lâm này muốn chia tay bạn gái, cô nàng không cam tâm, đem tất cả quần áo hắn xé nát.

Chu Tráng Tráng vốn không muốn nói gì nhưng mắt thấy trong hết thấy mảnh nhỏ quần áo còn có bóng dáng không ít quần lót, có chút cảm thán: “Cô gái này xuống tay rất gọn gàng.”

“Tôi thật không hiểu, một cô gái đáng yêu như vậy, nhưng lại làm ra loại chuyện này.” Andrew Lâm xoa cái trán, trên mặt thoáng nét sợ hãi.

“Chỉ cắt quần áo anh, không cắt cái khác là may mắn lắm rồi.” Chu Tráng Tráng khẳng định như đinh đóng cột, may mà cô nàng này mới chỉ đạt tới cảnh giới cắt quần áo, nếu chẳng may chạm tới giới hạn bầm xác, Andrew nhất định sẽ bị băm đến ngay cả cảm cũng không còn.

Andrew làm việc thầm lặng, không muốn chuyện riêng của mình bị lan truyền khắp nơi, vì bịt miệng Chu Tráng Tráng, lợi dụng việc tăng lương làm mờ mắt, đưa Chu Tráng Tráng cùng nhau đi mua sắm — ngoại trừ quần áo của hắn bị cắt xé, tất cả vật dụng trong nhà bằng gốm sứ thủy tinh cũng bề tan tành.

Luôn xem trọng tiền tài, Chu Tráng Tráng thực gắng sức ở trung tâm thương mại mua đồ ăn, Andrew Lâm nhàn nhã ở bên uống cà phê.

Mua sắm xong, Andrew Lâm nói cho nàng một tin tức.

“Cô bị theo dõi.”

Lúc Chu Tráng Tráng đang mua sắm, Andrew Lâm phát hiện một nhiếp ảnh gia mà hắn quen nay đã chuyển sang làm thám tử tư lặng lẽ theo dõi nàng, cũng thỉnh thoảng vờn camera đã được nguy trang cẩn thận chụp lại nhất cử nhất động của Chu Tráng Tráng.

“Có thể giúp tôi hỏi thử xem là ai bảo hắn làm vậy không?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Bộ cô không biết, nghề gì cũng có quy định của nó, nếu tiết lộ danh tín khách hàng thì sau này cũng đừng mơ có tiếp tục hành nghề nữa, cho nên dù tôi có quen biết hắn, cũng chẳng dò hỏi được gì đâu.” Andrew Lâm tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Chu Tráng Tráng cắn môi cân nhắc, hỏi câu cuối cùng: “Vậy anh hỏi giúp tôi, người kia là ...nam hay nữ?”

Andrew Lâm cho đáp án là: nam.

Một giờ sau, Chu Tráng Tráng vọt tới phòng ở của Tà Nhất, đá văng cửa, túm lấy hắn đang thu thập hành lý: “Đừng có chối, tôi biết anh phái người theo dõi tôi!”

Tà Nhất nhìn Chu Tráng Tráng biểu tình tràn ngập đồng tình: “Em thất tình đến điên rồi?”

Không phải hắn.

Như vậy còn lại duy nhất chỉ có thể là anh ta?

Trái tim Chu Tráng Tráng như treo trên miệng lọ acid, một hồi hít thở không thông, một hồi trống trải, ngâm lâu thấm vào tận xương tủy.

Không phải đã muốn buông tay nàng ra sao, vì cái gì còn đến trêu chọc?

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Chu Tráng Tráng ngồi trong phòng Tà Nhất cả một hồi lâu mới phát hiện hôm nay Tà Nhất nhìn qua có chút khác thường, biểu tình phấn khởi kia giống như uống nhầm phải thuốc.

Tà Nhất xếp xong cái áo cuối cùng, mới xoay người, sắc mặt bình tĩnh tuôn ra cái tin tức kinh thiên: "Anh muốn đi tìm Đa Đa."

"Xảy ra chuyện gì?" Chu Tráng Tráng tròn to mắt.

"Cô ấy sắp kết hôn." Đây là cọng rom cuối cùng ngoài sức chịu đựng của hắn.

"Cướp hôn a, muốn đóng phim truyền hình sao? Anh tên đàn ông này sao lại như thế chứ? Thấy cô ấy vui vẻ sống anh không cam lòng phải không? Trước kia lúc người ta tốt với anh, anh mặt dày mày dạn không biết xấu hổ làm chuyện có lỗi, hiện tại người ta sắp gả cho một người đàn ông tốt, anh lại mặt dày mày dạn không biết xấu hổ chạy tới phá đám. Anh thật sự nghĩ mình là chúa Jesus a? Cô ấy nhất định phải tin anh mới có thể vui vẻ suốt đời." Chu Tráng Tráng nổi câu nói lên một mạch, giọng điệu giống như cơm tối qua để thiu, chua xộc lên tận não.

Trong lòng nàng hiểu, mắng Tà Nhất kỳ thật là giận chó đánh mèo, nàng bắt quá là mượn hắn để mắng một người khác, cho nên sau khi nói xong, Chu Tráng Tráng cũng còn có chút hối hận.

Trong hai năm này, ngoài Hải Nhĩ làm tri kỷ ra, nàng còn có Tà Nhất bên cạnh. Tà Nhất mặc dù có nhiều điểm không tốt, nhưng đối với nàng vẫn rất nghĩa khí, lúc cần hỗ trợ tuyệt đối nghĩa bất dung từ.

Mà lời nói mới rồi cũng tâm toạc tim hấn.

Đang nghĩ ngợi nên nói cái gì để thay đổi cục diện thì Tà Nhất vẫn trầm mặc lại mở miệng: "Em nói rất đúng, anh quả thật là tên khốn kiếp chuyển đi này, cứ coi như là cho mình hết hy vọng đi."

Tình yêu này như một người uống nước, lạnh ấm tự họ biết, Chu Tráng Tráng cũng không có tư cách gì khuyên nhủ hấn. Nàng làm sao mà biết được liệu trong lòng Đa Đa có phải vẫn đang chờ hấn hay không, không chừng Tà Nhất đi như vậy, còn có thể đoạt về một đoạn nhân duyên?

Đối với hành vi Tà Nhất kéo hành lý tiến đến sân bay, trong lòng Chu Tráng Tráng chỉ có thể thâm cầu nguyện.

"Mỗi người phải tự cào tuyết trước nhà mình, chẳng ai quan tâm nóc nhà người khác có tuyết hay không đâu." Andrew Lâm dùng những lời này nhắc nhở rằng tình trạng của Chu Tráng Tráng nặng còn phiền não hơn Tà Nhất nhiều: "Tôi thấy cô cũng chỉ là một thực tập sinh bình thường thôi, sao lại có người muốn dùng cách này điều tra cô chứ?"

"Thật ra" Chu Tráng Tráng ra vẻ nghiêm túc nói: "Tôi là gián điệp."

Andrew Lâm haha cười tỏ vẻ bản thân không tin.

"Bất quá tên bạn kia của tôi chào giá rất đắt tiền, hơn nữa nghe nói còn theo cô gần hai năm lận, xem ra người sai khiến đối với cô cảm tình rất sâu, hoặc là rất yêu cô, hoặc là rất hận cô." Andrew Lâm sờ sờ hàm ria khêu gọi trên cằm.

"Anh gặp phải người cuồng xé quần áo, tôi gặp phải tên biến thái cuồng theo dõi, không biết ai thảm hơn ai." Chu Tráng Tráng thờ dãi.

Vì báo đáp ân Chu Tráng Tráng hy sinh giấc ngủ quý giá giúp hấn đi mua đồ vật này nọ, Andrew Lâm quyết định mời nàng đến một nhà hàng Pháp đặc biệt có phong cách ở trung tâm thành phố.

Trong lòng Ở Chu Tráng Tráng, cái gọi là phong cách là chỗ đốt tiền, thiêu đốt rất nhiều tiền, không chừng một bữa ăn có đến 80% là phí trang hoàng rồi.

Nhưng cũng may không phải mình trả tiền, Chu Tráng Tráng cũng yên tâm thoải mái.

Ai ngờ hôm nay ra cửa không coi giờ lành, ngay tại cửa ra vào, nhìn thấy một mỹ nữ đang từ nhà hàng đi ra, Andrew Lâm luôn luôn trấn định lạnh nhạt thể mà giờ đây hai chân run lên.

Chu Tráng Tráng lập tức hiểu rõ, nhỏ giọng hỏi: "Đây là cô gái xé nát quần áo sao?"

Đoán là chính xác, Andrew Lâm chỉ kịp dặn lại một câu "Cô đi vào trước, tôi đi trốn rồi tới sau" lập tức biến mất.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể kiên trì tiến về phía cô nàng xé y phục đang cách một khoảng không xa, quả nhiên khí tràng mười phần, vồn vện một cái sượt vai lướt qua thôi đã khiến Chu Tráng Tráng trán đổ vô số mồ hôi lạnh.

Người phục vụ dẫn Chu Tráng Tráng đến một chỗ sát cửa sổ, ừng ực ừng ực một hơi cốc nước lạnh, lúc này mới kiềm chế được nội tâm sợ hãi.

Cô nàng kia, nếu sinh ra vào thời cổ đại, tuyệt đối là một tuyệt đại cao thủ a.

Hồn vía còn chưa trấn định hoàn toàn thì khóe mắt bỗng nhiên lại thoáng thấy cửa vào một đôi nam nữ, đợi nhìn thấy rõ, mồ hôi trên trán mới vừa được lau khô lại hạt trước hạt sau ồ ạt kéo tới.

Chu Tráng Tráng vừa dùng menu che chắn mặt mình, trong lòng vừa chửi má nó: shit, ta có thù có oán gì với đôi gian phu dâm phụ này không bằng? Ta đi quán vịt nướng các người cũng đi quán vịt nướng, ta đến nhà hàng trang nhã các người cũng đến nhà hàng trang nhã, hôm nào bà đây đi ăn tào hủ thúi các người cũng muốn theo sao?

Cho dù Chu Tráng Tráng tận lực thu nhỏ mình lại, nhưng trên người Phó Dương Dương cứ như có trang bị radar, thoáng cái liền thấy nàng, lôi kéo Thường Hoàng đi đến trước bàn nàng, mỉm cười, mang chút ý tứ thắng lợi: "Tráng Tráng, thật khéo nha, em đi một mình sao?"

"Àn, đúng là khéo, cô đi hai người sao?" Chu Tráng Tráng cúi đầu xem thực đơn, tư thế cơ thể biểu đạt không có tâm tình nói chuyện phiếm, xin hai người mau dứt đi.

Nhưng Phó Dương Dương vẫn một tay kéo cánh tay Thường Hoàng, tay kia thì vươn tới trước mặt Chu Tráng Tráng, nói: "Hôm chúng tôi đính hôn em không có tới, thật sự là thiếu hấn niềm vui mà. Em xem nhẫn này, có đẹp không?"

Nhẫn kim cương trên ngón tay Phó Dương Dương óng ánh rực rỡ, dưới ánh đèn lấp lánh tia sáng như tia chớp.

Chu Tráng Tráng thừa nhận hai mắt mình bị chiếu loá đau nhức.

"Đi thôi, người ta còn có việc." Thường Hoàng muốn đem Phó Dương Dương rồi đi.

Nhưng Phó Dương Dương cũng đâu chịu để yên, đóng trụ tại chỗ, nhẹ nhàng nũng nịu cười: "Đúng vậy, ‘người ta’, Tráng Tráng có thể không phải là người ta sao?"

Chị dâu có thể nhẫn, chú em thì thể nhịn, người đoạt người yêu ta còn chưa tính sổ, còn điều võ dương oai, lên mặt vĩnh mông, Chu Tráng Tráng quá tức giận, liền vỗ mặt bàn, phát ra một tiếng động rung trời, kinh động toàn bộ thực khách.

Ssau khi vỗ xong, tuy rằng Phó Dương Dương tạm thời gạt mình, nhưng tiếp theo, Chu Tráng Tráng còn chưa nghĩ ra cái gì hay ho để nói cả, vì thế sau hành động đập bàn là liên tục trầm mặc.

Giây phút trầm mặc qua nhanh, gương mặt Phó Dương Dương lại khôi phục vẻ mĩa mai lúc trước thì một giọng nam gọi cảm đánh úp lại, khí thế cường đại chông đỡ Chu Tráng Tráng: "Đã tới chậm, khiến Tráng Tráng của anh phát cáu rồi, anh thật đáng chết mà, nhưng Tráng Tráng em giận thì giận, cũng không thể lấy tay mình ra hả giận, đánh gãy cái bàn chẳng nhằm nhò gì nhưng tay đổ lên rồi thì sao?"

Bạn chí cốt Andrew Lâm, đủ thông minh, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chọn đúng thời điểm xuất hiện giải vây cho Chu Tráng Tráng, đóng kịch cũng phải làm sao cho ra dáng, bước qua vron tay vòng ôm thắt lưng Chu Tráng Tráng.

Khoảnh khắc tay Andrew Lâm ôm thắt lưng Chu Tráng Tráng, nàng bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt như mũi lao nhọn hướng thẳng vào bàn tay kia đâm tới, đội tập trung tinh lực nhìn lên thì thà không nhìn còn hơn.

"Anh đây là." Đòi mắt Phó Dương Dương thanh tú khôn khéo đánh giá: "Bạn trai em sao?"

Andrew Lâm vươn tay bắt tay Phó Dương Dương, Phó Dương Dương tự giới thiệu: "Tôi là bạn của Tráng Tráng, Phó Dương Dương, còn đây là vị hôn phu tôi, Thường Hoàng."

Andrew Lâm nhìn về phía Thường Hoàng, tự đáy lòng nói: "Anh có cô bạn gái như vậy, phúc khí thật tốt."

Lời vừa nói ra, Phó Dương Dương cười đắc ý, Chu Tráng Tráng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi -- quả nhiên là mang dòng máu hỗn độn với bọn phương tây cướp Viên Minh Viên chúng ta ngày xưa mà, mắt Andrew Lâm này thật quá kém cỏi!

Cũng không chờ người đắc ý kẻ nghiêng răng lâu, Andrew Lâm tiếp tục bổ sung: "Tục ngữ nói rất đúng, nữ đại tam, ô kim chuyên, anh Thường có cô bạn gái như Phó tiểu thư đây, thật sự là rất may mắn."

Ngoài mặt là khen ngợi Phó Dương Dương, bên trong ngầm châm chọc cô ta nhìn qua mặt bự hơn Thường Hoàng.

Quả nhiên chó sủa to là chó không cắn người, trước kia xem Andrew Lâm một bộ dáng thân sĩ, nhưng công lực tổn hại người khác cũng không thua kém ai, một câu này liền khiến mặt Phó Dương Dương biến đen một lúc. (Quạ: anh này cứu người mà bị coi là “chó không sủa” kia)

Nhưng có thể cướp Thường Hoàng trên tay Chu Tráng Tráng khẳng định đều là nhân vật hung tàn, Phó Dương Dương chỉ dùng một thời gian ngắn đã đem sắc mặt còn tệ hơn thức ăn thừa lạnh ôi thiu thu thập vô cùng chính tề.

Chỉnh đốn xong, Phó Dương Dương còn muốn đánh trả, nhưng Thường Hoàng lại giành trước một bước: "Như vậy sẽ không quá rầy, hai người từ từ dùng bữa."

Nói xong lập tức đi đến một bàn cách khá xa bọn họ ngồi xuống, Phó Dương Dương mắt nhìn theo bóng dáng hần, trong mắt như gió thu thổi qua, nhưng chỉ sau một lát, hết thấy đều yên lặng xuống.

Cô ta dùng âm điệu cùng biểu tình hoàn mỹ chào tạm biệt với hai người Chu Tráng Tráng, từ tốn đi về phía Thường Hoàng.

Bữa cơm này có thể nói Chu Tráng Tráng ăn đến lao tâm khổ lực quá độ.

"Hai người họ rất xứng đôi." Andrew Lâm nói.

Dao nĩa trên tay Chu Tráng Tráng chạm vào đĩa sứ phát ra tiếng vang.

"Đáng thương thay cho cái đĩa cùng lỗ tai của tôi", Chu Tráng Tráng dừng lại. "Tôi là nói, cả hai bọn họ đều bị ghen ghét nô dịch rồi, điểm này rất xứng đôi." Andrew Lâm day day cái lỗ tai mình.

"Ghen cái gì?"

"Nữ thì ghen tị cô, nam thì ghen tị tôi, nhưng vẫn có thể ần nhẫn không phát, khẳng định nội tâm đã bị gặm nhấm không còn nhận ra nữa."

"Có cái gì tốt mà ghen tị chứ? Tôi bắt quá là bại tướng của thủ hạ hần, là bạn gái cũ bị hần vứt bỏ không cần." Chu Tráng Tráng há to mồm ăn thịt bò.

"Theo tôi thấy, cô mới là người chiến thắng."

"Nếu thật sự là người thắng cuộc, tôi sẽ thành hiện tại này phó điều dạng?"

"Đúng rồi, có phải anh ta chính là người thuê gã kia theo dõi cô không?"

Andrew Lâm phúc chí tâm linh khiến khối thịt bò trong miệng Chu Tráng Tráng thiếu chút nữa nghẹn trong cổ họng cổ nuốt cũng không trôi.

Vẫn chưa có ai dám vạch trần điểm ấy.

"Tiểu Lâm, anh có thể bớt nhiều chuyện được không?"

"Vậy thì cô cũng đừng gọi tôi là Tiểu Lâm."

"Vì sao?"

"Mẹ tôi là người Trung Quốc, tôi tiểu học đã đọc ‘tiểu ngạo giang hồ’, nhũ danh của Lâm Bình Chi là Tiểu Lâm Từ, hần là thái giám nha."

Chu Tráng Tráng thờ dài, gần nhất tạp nham, người xấu cũng rất ngu ngốc nha.

Sau hôm ăn cơm ấy, Chu Tráng Tráng thừa dịp thời gian nghỉ trưa chạy về trường học, đi bức cung Hải Nhĩ.

Lời mở màn chả ăn nhập gì: "Nếu có một ngày, tôi cùng Thường Hoàng cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?"

"Anh không biết bơi, ai cũng không cứu được."

"Vậy nếu em cùng anh ta đều bị rấn hổ mạng cắn, huyết thanh lại chỉ có cứu một người, anh cho ai?"

"Hai người không có việc gì tự nhiên đi tới chỗ có rắn hổ mang làm cái gì?"

"Nếu hai chiếc tàu Noah mà anh chỉ có một vé, anh sẽ cho anh ta hay cho em?" (Nếu ai đã từng xem phim 2012 thì sẽ thấy hai con tàu Noah trong ngày tận thế)

"Không ai hết, mình anh đi."

Hải Nhĩ cũng không phải kẻ ngu, không dễ dàng mắc câu: "Tráng Tráng, em rốt cuộc muốn biết cái gì?"

Chu Tráng Tráng lấy đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, trong tiếng lộc cộc, nàng mở miệng: "Em muốn biết, anh có thể vì Thường Hoàng mà gạt em, làm chuyện có lỗi với em?"

"Sẽ không, anh đời này sẽ không làm chuyện thương tổn em." Ánh mắt Hải Nhĩ thành kính như Hồng Vệ Binh.

"Gần đây em phát hiện có rất nhiều chuyện rất hỗn loạn." Chu Tráng Tráng thờ dài: "Hải Nhĩ, em thật không biết nên làm cái gì bây giờ."

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Hải Nhĩ buông ống nghiệm trong tay, nghiêm túc nhìn Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng cúi đầu, cố gắng dẫn dắt câu chữ: "Lấy một ví dụ thế này nha, em vốn luôn ăn vịt nướng mà sống, cam tâm tình nguyện, không oán không hận, tuyệt không thèm nhìn món ăn nào khác. Nhưng bỗng một ngày nào đó, vịt nướng bị một người khác mua rồi, em khổ sở em buồn rầu em khôn khổ. Nhưng người dù sao cũng vẫn phải sống, vẫn phải ăn gì đó mà sống, cho nên em quyết định quên mùi vị vịt nướng bắt đầu tìm kiếm món ăn khác. Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên em lại nghe thấy mùi vịt nướng như ẩn như hiện, vây quanh bên người, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Em thực sợ hãi cũng thực buồn rầu, vịt nướng nếu đi rồi thì đứt khoắc đi luôn đi, đến chân trời góc biển, để em hoàn toàn hết hy vọng. Nhưng thỉnh thoảng lại lan tỏa mùi, cứ thế thì có ý gì chứ? Đương nhiên em hy vọng mùi kia chính là ảo giác của chính mình, mà nếu không phải, em hy vọng con vịt nướng kia có thể tự giác chút, cân nhắc thiệt hơn, đi cùng chủ nhân của hần, đi xa thật xa, để cho em tìm kiếm món ăn mới."

"Em cư nhiên hình dung anh ấy thành một con vịt."

"Anh chỉ nghe được mỗi điểm ấy sao."

"Mà còn là một con vịt đã bị nướng."

"Đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là em hy vọng anh có thể giúp em trong chuyện này!"

"Buông lỏng tâm, đừng nghĩ đông nghĩ tây, cảm tình là mây bay, việc quan trọng đối với em bây giờ là nên đặt hết vào công việc, mau đến kể anh nghe, gần đây công tác thế nào rồi?"

Công việc ở toàn báo thường xuyên tiếp xúc với ngôi sao, vốn toàn chuyện bát quái, Chu Tráng Tráng lại là một người nhiều chuyện, liền liên miên kể cho Hải Nhĩ nghe.

A thì ra là đồng tính luyến ái, B gần nhất được một đại gia bao dưỡng, C đi gọt mặt khiến cho sưng lên như cái bánh bao.

Sau khi nói xong chuyện tạp nham ở toà soạn mới phát hiện, Hải Nhĩ dường như cái gì cũng chưa trả lời nàng.

Tên đàn ông này, công lực ngày một tăng mạnh, Chu Tráng Tráng tức giận đến bụng đau.

Đau râm ran chuyển sang đau đầu đầy mồ hôi, cũng may Andrew Lâm đủ cẩn thận, phát hiện nàng khác thường, vội vàng đưa nàng vào bệnh viện. Kiểm tra một hồi, phát hiện là viêm ruột thừa cấp tính, ngay cả giọng nói cũng không kịp cất lên, lập tức đưa vào phòng mổ.

Cứ thế, Chu Tráng Tráng bị cắt ruột thừa.

Trong hỗn loạn, nàng nghĩ, nếu đoạn tình cảm này cũng giống ruột thừa có thể cắt đi thì tốt biết bao.

Giải phẫu xong vẫn là Hải Nhĩ cùng Andrew Lâm chiếu cố, hai anh chàng siêu đẹp trai nhất thời làm cho toàn nữ hộ sĩ trong bệnh viện sôi trào.

Để được hộ sĩ chăm sóc cẩn thận, Chu Tráng Tráng nói dối bảo hai người đều là anh trai mình.

Vì để trở thành chị dâu của Chu Tráng Tráng, các y tá đối với Chu Tráng Tráng không gì tốt bằng, phòng chừng còn chăm sóc cẩn thận hơn so với chăm sóc mẹ họ.

Lâu ngày, tần suất Hải Nhĩ chạm mặt Andrew Lâm ngày một nhiều, rốt cục có một ngày, Hải Nhĩ đưa cho Chu Tráng Tráng một cái báo cáo quan sát.

"Anh cảm thấy tên nhiếp ảnh gia kia hình như có ý với em."

"Em với anh ta là bạn cùng chung hoạn nạn, không có khả năng phát sinh tình cảm khác." Chu Tráng Tráng cũng không để tâm lời Hải Nhĩ nói, tiếp tục chơi psp trong tay.

"Hắn ưu tú như vậy, nếu hắn có ý với em, thật sự em có thể không động tâm sao?" Hải Nhĩ hỏi.

"Nếu anh ta có ý đó, em liền đem khúc ruột cắt đi nuốt trở ngược lại." Chu Tráng Tráng vì muốn yên tĩnh chơi game, phát thề như thế đó.

Nhưng ông trời nhất định đùa chết nàng.

Buổi chiều Andrew Lâm đến thăm nàng, rót cho nàng ly nước trái cây, ngay lúc Chu Tráng Tráng ừng ực uống, Andrew Lâm nói: "Xin lỗi, kỳ thật buổi sáng tôi đã tới rồi, nhưng ở cửa nghe thấy em cùng Hải Nhĩ nói chuyện nên đã không vào."

"Anh đừng nghe anh ấy nói bậy, anh ấy là trạch nam, ru rú trong nhà đã lâu, hay thích nghĩ lung tung." Chu Tráng Tráng vội vàng giải thích.

"Nếu." Andrew Lâm nghiêm túc nhìn nàng, nhìn thật sâu, còn muốn sâu hơn rãnh Mariana (*) nữa "Nếu cậu ta không phải nói bậy thì sao?"

Nước trái cây kia ở cuồng hòng dừng lại, nửa vòi, nghẹn ứ Chu Tráng Tráng.

"Chu Tráng Tráng, em thật sự rất đáng yêu, anh quả thật thích em."

Trong phòng bệnh, Andrew Lâm đối mặt Chu Tráng Tráng vừa bị cắt ruột thừa mà thổ lộ.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

"Em không cần cảm thấy áp lực quá lớn, giống như anh từng nói, dứt bỏ những suy nghĩ thừa thãi, cảm tình mới có thể tự nhiên mà tốt đẹp!"

Chu Tráng Tráng suy nghĩ, không biết ruột thừa này hầm ăn ngon hay kho tàu ăn ngon hơn.

"Nếu nói đến thời điểm phát sinh tình cảm, anh cũng không rõ, có lẽ là cảm tình ngay từ đầu, đúng thời gian và thời điểm, tự nhiên nảy mầm lên."

Chu Tráng Tráng suy nghĩ, vẫn nên ướp thêm chút tiêu, mùi vị sẽ thơm hơn.

"Sở dĩ chưa thổ lộ là bởi vì anh biết rõ trong lòng em vẫn còn yêu người kia, anh không muốn trái tim em hỗn loạn."

Chu Tráng Tráng suy nghĩ – khoan đã, cái gì gọi là còn yêu người kia chứ.

“Anh cũng không thể ngậm máu phun người.” Chu Tráng Tráng chỉ vào cái mũi cao thẳng của hắn: “Tôi tự thấy mình như vừa có được một sinh mạng mới, anh lại còn dùng gậy đánh tới nữa, chẳng lẽ không cần người ta sống hay sao?”

“Ý anh nói, em không cần phải cố ý lảng tránh đoạn cảm tình kia.” Andrew Lâm khuyên nhủ.

“Tôi không có lảng tránh!” Chu Tráng Tráng vừa giơ tay, vừa nhấc chân, vừa kích động, miệng vết thương âm ỉ đau, hai giọt nước mắt rơi rớt: “Tôi sao mà còn nhớ tới hắn chứ? Đã hai năm rồi, tôi sao vẫn nhớ hắn được? ! Hắn không phải có vị hôn thê nũng nịu kia rồi sao? Bọn họ không phải đã đính hôn rồi sao? Chiếc nhẫn trứng chim kia trên tay cô ta không phải là hắn mua sao? Tôi coi là cái gì a? Tôi sao mà phải nhớ hắn?”

“Được được được, em không nhớ hắn, là anh hồ ngôn loạn ngữ.” Andrew Lâm sợ nước mắt của nàng.

“Anh vốn là hồ ngôn loạn ngữ, đã hai năm rồi, hắn chính là khúc ruột thừa của tôi, hiện tại tôi đã đem hắn cắt đứt!” Hai tay Chu Tráng Tráng đặt trên bụng cảm giác được những giọt nước mắt trên mặt rớt rơi.

“Đúng vậy, đã cắt đứt rồi.” Andrew Lâm xoa xoa đầu nàng.

“Tôi không khóc! Chỉ là miệng vết thương làm tôi đau!” Trên thực tế, Chu Tráng Tráng khóc mặt mũi đều nhăn nhúm.

“Đúng vậy, không khóc, chỉ tại vết thương đau, chịu đựng một lúc nữa sẽ không đau.” Andrew Lâm ấn đầu Chu Tráng Tráng kéo vào lòng mình, tiếng khóc của nàng trở nên mơ hồ.

“Anh nói anh thích tôi, tôi cũng thích anh, chúng ta đây quen nhau đi.” Chu Tráng Tráng quệt mũi khịt khịt, râu trên cằm Andrew Lâm khiến đỉnh đầu nàng ngửa ngửa.

“Tráng Tráng, em đừng xúc động.” Andrew Lâm khuyên nhủ.

“Tôi không xúc động, anh yên tâm, nếu anh không có cảm tình với tôi, tôi tự nhiên sẽ rời xa anh, tuyệt đối sẽ không biến thành kẻ xé y phục thứ hai” “Chu Tráng Tráng thề.

“Tráng Tráng, em căn bản chưa chuẩn bị tốt.”

“Tôi sao mà chưa chuẩn bị tốt? Tôi đã chuẩn bị hai năm rồi, thật vất vả tôi mới đưa ra quyết định này, tôi dễ dàng vậy à? Tôi nói cho anh hay, nếu anh từ chối tôi, tôi đây sẽ đi tu cho coi.”

“Được.”

“Chúng ta đây hiện tại coi như quen nhau rồi sao?”

“Đúng.” Một tiếng thờ dài.

Cứ thế, vốn dĩ là nhà trai chủ động thổ lộ bỗng quay phác lại thành nhà gái bức bách ép buộc.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Chu Tráng Tráng vẫn là cùng Andrew Lâm cùng một chỗ.

“Anh sao lại cảm thấy anh ta chỉ là một thể thân thôi?” Sau khi Hải Nhĩ biết được tin tức này, cũng không có nói lời chúc phúc.

“Chạy đi đâu tìm được người thể thân đẹp trai như vậy chứ?” Chu Tráng Tráng hừ nhẹ một tiếng.

“Tráng Tráng, có phải bởi vì tin anh họ đính hôn khiến em bị kích thích quá lớn, cho nên em mới vội vã như vậy”

“Không có vội vã, đây là trùng hợp, trùng hợp thời gian em gặp gỡ người đàn ông này, trùng hợp là anh ấy thích em và em thích anh ấy.”

“Tất cả mọi người sẽ cho rằng em là vì trả thù.”

“Em tìm kiếm hạnh phúc cho chính mình sao lại trở thành trả thù?”

“Nếu không phải bởi vì anh họ đính hôn kích động em, vậy thì em hãy tỉnh táo lại, ba tháng Ba tháng sau em hãy bàn lại chuyện yêu đương đi, vậy mới có thể biểu hiện em không phải tùy tiện đi tìm đại một ai đó yêu đương.” Không biết sao, trong đôi mắt luôn điềm tĩnh của Hải Nhĩ có chút vội vàng xao động.

“Làm gì phải đợi ba tháng?” Chu Tráng Tráng hồ nghi: “Anh có phải có chuyện gì giấu em không?”

Hải Nhĩ đáp cho có: “Coi như là chứng minh tình cảm luyện ái mới này không có can hệ gì đến việc đính hôn kia.”

“Nếu em thật sự đợi nổi, thì mới có thể chứng tỏ được tình cảm của em cùng anh ấy là thật sự.”

Chu Tráng Tráng cũng không có nghe lời Hải Nhĩ nói.

Andrew Lâm là chàng trai đáng yêu, quyến rũ, và vui vẻ, hắn sẽ dành thời gian vì nàng để cùng ăn tối dưới ánh nến, ban đêm sẽ lái xe đưa nàng lên núi ngắm đêm đầy sao, cuối tuần bọn họ sẽ đi xem triển lãm tranh, đứng trước một bức tranh nổi tiếng sẽ ngắm cả buổi chiều.

Cái hắn cho Chu Tráng Tráng là một thế giới hoàn toàn khác, rất nhiều mới lạ, Chu Tráng Tráng không kịp nhìn. _!

Nàng cứ thế mà không kịp nhìn, khiến cho nàng quên mất đoạn tình cảm của khúc ruột thừa kia.

Hải Nhĩ đối với tình cảm này của Chu Tráng Tráng cũng không xem trọng.

“Hắn trước kia có rất nhiều bạn gái.”

Chu Tráng Tráng tỏ vẻ chính mình rất rõ.

“Hắn cùng mỗi người bạn gái cũng không lâu dài.”

Này cũng rõ ràng.

“Hắn thu nhập không bằng chi ra.”

Chu Tráng Tráng càng hiểu rõ, nàng đã từng xem qua hoá đơn ngân hàng của hắn.

“Bởi vì hắn đi bài bạc.”

Cái này, Chu Tráng Tráng chưa từng nghe qua.

“Hải Nhĩ, em biết anh quan tâm em, nhưng em hy vọng, anh không cần phải điều tra bạn trai em, được không?” Chu Tráng Tráng tận lực đem thanh âm mình nhẹ nhàng.

“Tráng Tráng, hắn không phải là người thích hợp với em.” Hải Nhĩ nhú mày.

“Thích hợp hay không thích hợp, phải ở chung mới biết được.”

“Anh sợ em bị lừa gạt.”

“Em rất vui vẻ.” Chu Tráng Tráng nhìn thẳng vào mắt Hải Nhĩ: “Hải Nhĩ, em rất vui vẻ.”

Đến nước này thì Hải Nhĩ đã không còn gì để khuyên bảo.

Hải Nhĩ mới vừa lùi xuống, Mĩ Dịch lại lên sân khấu, hẹn nàng ra ngoài ăn điểm tâm.

“Tần tiên sinh có thể yên tâm để chị ra ngoài sao?”

“Ừ, nhưng phải kèm theo vệ sĩ.” Mĩ Dịch dùng mắt chỉ hướng cửa đang có hai người đàn ông mặc vest đen lực lưỡng lòng vòng bên ngoài.

“Thì ra là thế.” Chu Tráng Tráng sáng tỏ.

“Gọi em ra là muốn nhờ em giúp chị một việc.”

“Đừng nói là lại đi tìm vị chủ trì kia nha? Đi nữa em khẳng định bị Tần tiên sinh một dao chém chết, chị có bức từ em cũng không đi.” Chu Tráng Tráng dứt khoát cự tuyệt như đinh đóng cột.

“Yên tâm, chị đây tự thấy “tam quan” mình rất đoan chính nha, chị sẽ không mang con của người đàn ông này mà còn đi tìm người đàn ông khác.” Mĩ Dịch nói.

“Chị không được vũ nhục thần tượng Tiêu Hồng của em.” Chu Tráng Tráng nhỏ giọng kháng nghị. (Tiêu Hồng là một nữ văn sĩ đặc biệt bất hạnh từ lúc chào đời cho đến khi nhắm mắt xuôi tay: bị gia đình ngược đãi, cả đời sống lang thang, nghèo khổ bên lề xã hội, nạn nhân của một xã hội bất ổn và nhất là những người đàn ông trong đời, ba lần bị đàn ông bỏ rơi trong lúc hoạn nạn, và cuối cùng chết trong tay một người đàn ông khác. Còn vì sao “tam quan” kia lại gắn liền với nhà văn này thì Quạ bí rùi)

“Không nói tào lao với em nữa, nói vào vấn đề chính, không phải em thực tập sắp kết thúc sao? Xong rồi thì đến công ty Tần Trung đi, làm thư ký cho hắn.”

“Vì sao chứ?”

“Em phải giúp chị giám sát xem hắn ta có xằng bậy hay không.”

Lời này từ miệng các bà vợ khác thì Chu Tráng Tráng tin, nhưng từ miệng Mĩ Dịch nói ra, đánh chết nàng cũng không tin.

“Có phải, Hải Nhi anh ấy bảo chị tới?” Chu Tráng Tráng hồ nghi.

Trong đáy mắt Mi Định lấp lánh.

“Em thật không hiểu, tại sao Hải Nhi lại phản đối em cùng Tiểu Lâm bên nhau chứ.”

“Hải Nhi đối với em mà nói có thể sánh ngang với người chị tốt như chị, chắc chắn anh chàng kia có vấn đề, cho nên nó mới có thể phản đối tình cảm của hai người như vậy.”

“Nhưng chuyện tình cảm là của riêng hai người, người bên ngoài sao có thể nhúng tay vào chứ?”

“Không nói cái này nữa, nói chị nghe coi, em cùng tên bạn trai con lai kia rốt cuộc phát triển đến giai đoạn nào rồi, dù sao hần cũng mang một nửa dòng máu ngoại quốc, phương diện kia có phải rất lợi hại hay không?”

Mi Định hỏi mà mặt không đỏ mũi không hồng, Chu Tráng Tráng nghe câu này mặt lại đỏ.

Nàng cùng tiểu Lâm, còn chưa tới bước kia.

Chính xác mà nói chỉ hôn khẽ thôi.

Nghe thấy đáp án này, Mi Định chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Em bên cạnh anh ta, không phải là rất viên mãn sao? Như thế nào còn không xuống tay a. Nói thật với em, mấy hôm trước chị nhìn thấy ảnh chụp của anh ta, buổi tối còn bị mộng xuân, rất kích thích. Em nói coi chị mới nghe mùi thịt đã thơm như vậy rồi, em mỗi ngày kề cận với thịt, sao lại không cắn thử một cái, Chu Tráng Tráng, em thật sự làm chị rất thất vọng nha!”

Mi Định đang trong cảm xúc dâng trào, bỗng nhiên phát hiện Chu Tráng Tráng nhìn chằm chằm phía sau mình, biểu tình tràn ngập sợ hãi.

Mi Định từ từ quay đầu lại.

Sau đó — đã bị Tần Trung người vừa mới kết thúc công việc vội tới bồi phụ nữ mang thai đại nhân nhưng lại nghe thấy đoạn mộng xuân kia, liền bị lôi trở về. (Quạ: cũng may là chỉ có Tần Trung đứng sau, anh Hoàng mà nghe được đoạn này ... với tính cách thù dai như anh, Mi Định sẽ thê thảm lắm)

Chu Tráng Tráng đoán, chị Mi Định phỏng chừng trước khi sinh em bé cũng từng mong có thể đi ra ngoài.

Vì không để Mi Định một phen khổ tâm lãng phí, buổi hẹn hò tối đó, Chu Tráng Tráng chủ động hôn Tiểu Lâm.

Hắn chờ một lát rồi nhiệt liệt hôn đáp trả, nụ hôn tình cảm lãng mạn mãnh liệt trải miên, nhiệt tình tăng vọt, thuận thế hướng tiến đến giường, nhưng Chu Tráng Tráng càng hôn trái tim càng lạnh.

Đã không còn cái cảm giác lúc trước nữa, hôn này chỉ đơn giản là cái hôn, không liên quan gì đến con người.

Nhưng tim càng lạnh, Chu Tráng Tráng càng dùng sức, nàng vội vàng cởi áo somi mình ra, vội vàng cởi áo hắn ra, vội vàng kéo đẩy hắn xuống giường, vội vàng vuốt ve, vội vàng tìm kiếm, vội vàng muốn hoàn thành.

Dùng vội vàng như muốn che dấu điều gì đó.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, Andrew Lâm đẩy nàng ra.

“Tráng Tráng, anh cho em thời gian suy nghĩ kỹ, thừa lúc anh còn sót lại một chút lý trí, mặc quần áo vào đi.”

“Anh chán ghét em?” Chu Tráng Tráng có chút tổn thương.

“Không, anh thích em.”

“Em không gọi cảm?”

“Phản ứng sinh lý của anh có thể cho em đáp án chính xác.”

“Vậy vì sao anh không muốn em?”

“Bởi vì. . . .” Andrew Lâm kéo tấm chăn đắp lên người nàng, đôi mắt thâm thúy có thể mê say bất luận kẻ nào: “Là em không muốn anh, thân thể của em không muốn anh, anh cảm thụ được điều đó.”

Chu Tráng Tráng thực thất bại: “Thật xin lỗi.”

“Không, người nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng.” Andrew Lâm đem nàng ôm vào trong lòng, râu trên cằm hắn đâm vào da đầu nàng, kích thích mỗi một dây thần kinh não nàng: “Tráng Tráng, thực xin lỗi.”

Hai ngày sau, Chu Tráng Tráng mới hiểu được nguyên nhân tại sao Tiểu Lâm nói câu ấy.

Hắn đi rồi, cứ như vậy từ chức, rời khỏi Trung Quốc.

Trước lúc vào đăng ký, hắn gọi điện cho Chu Tráng Tráng.

“Tráng Tráng, anh không phải người tốt, anh đem em bán rồi.”

“Anh nghĩ chắc em cũng biết, anh có ham mê đánh bạc, bởi vậy thiếu nợ không ít tiền.”

“Anh Hải tìm anh, đồng ý giúp anh trả nợ, còn cho anh thêm một số tiền kha khá.”

“Điều kiện là rời bỏ em.”

“Tráng Tráng, thực xin lỗi, anh đáp ứng rồi.”

“Tráng Tráng, xin em tin anh, ngay từ lúc đầu, anh thật thích em, một tình yêu thuần túy. Nhưng hai ngày trước anh Hải đến tìm anh, hắn đưa ra một điều kiện quá hấp dẫn, anh dao động.”

“Tráng Tráng, anh không phải là biện minh gì cho mình, anh sẽ phải xuống địa ngục, xin em hãy quên anh đi, hãy vui vẻ sống, em là cô gái rất đáng yêu, em sẽ có được hạnh phúc thôi. Người đàn ông kia, em nên đi tìm hắn, anh biết, em không quên được anh ta.”

“Tráng Tráng, vĩnh viễn không gặp lại.”

Trong cuộc đời Chu Tráng Tráng lần thứ 2 thử yêu đương, cứ thế bị hủy.

Tình yêu đầu đứt đoạn vì quyền, cuộc tình thứ hai chết yểu là vì tiền.

Chu Tráng Tráng cười khổ.

Chẳng lẽ ông trời đem xuống người đàn ông nào cũng bất thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Chu Tráng Tráng nắm chặt di động, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không còn sót lại.

Rốt cuộc là vì nàng rất ngu ngốc, hay vì chuyện tình cảm vốn dĩ quá phức tạp, càng ngày càng không thể hiểu.

Đến xế chiều, Hải Nhĩ chủ động xuất hiện, khẽ gõ rồi mở cửa phòng nàng, trong tay cầm một túi lớn thơm hừng hực cay thơm phức, bóng bẩy, tẩm ớt cay, nhìn vào đã thấy thèm nhỏ dãi.

Nhưng mà Chu Tráng Tráng giờ phút này cũng không có nỡ nụ cười quen thuộc với Hải Nhĩ khi nhìn mỹ thực, hắn chỉ nghe thấy nàng hỏi một câu.

“Vì sao chứ?”

Vì sao lại dùng biện pháp này để phá hỏng tình cảm của nàng.

“Hắn ta không phải người tốt, hắn không chịu nổi hấp dẫn.” Hải Nhĩ trả lời như vậy.

“Ai lại chịu nổi hấp dẫn?” Chu Tráng Tráng hỏi lại: “Đâu cần phải thử như vậy chứ?”

“Em cam tâm yêu một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể vì tiền mà bỏ rơi em sao?”

“Bất cứ ai cũng có thể vì một ít nguyên do mà buông tay nửa kia của mình, điều này rất bình thường.”

“Tráng Tráng, em không cần vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, anh hy vọng em tiếp tục tin tưởng vào tình yêu.”

“Anh dùng tiền đi mua bạn trai em, khiến hắn bỏ rơi em, là vì muốn làm cho em tin tưởng vào tình yêu sao?” Chu Tráng Tráng khước miệng nhếch lên, độ cong mang chút châm biếm: “Em làm sao mà tin tưởng đây, Hải Nhĩ, từ đêm Thường Hoàng chia tay em, em đã không còn tin tưởng nữa rồi. Mà hiện

tại, qua bàn tay đạo diễn của anh, em lại thêm kiên định trong đầu – tình yêu chỉ cần hướng thụ, không cần đi tin tưởng.”

“Trắng Trắng, Thường Hoàng không giống với hân ta.” Hải Nhĩ nhú mày.

“Đúng là không giống.” Chu Trắng Trắng nhìn thẳng mi tâm hân, nhẹ nhàng mà cười: “Anh ấy tốt hơn Thường Hoàng, ít ra anh ấy thành thật hơn, anh ấy cho tôi bây giờ chưa lừa gạt em bất cứ cái gì.”

“Không phải như vậy, anh họ ... anh ấy ...” Hai má Hải Nhĩ ửng hồng, xuất hiện dấu hiệu của bệnh, bắt đầu mẩn liệt ho khan: “Anh ấy ... không giống ... hân...”

Kết cục của cuộc tranh cãi này là Chu Trắng Trắng phải đưa Hải Nhĩ vào bệnh viện.

Chu Trắng Trắng chờ ở lối đi nhỏ trong bệnh viện, không ngừng cắn ngón tay, khi cắn từ ngón tay cái của bàn tay trái gặm đến ngón tay út của bàn tay phải thì người nhà Hải Nhĩ đến đây.

Dẫn đầu đoàn người là Thường Hoàng.

Một mình một người.

Gặp mặt người yêu cũ, lại là người tình cũ đã bỏ rơi mình, huống chi lại trong tình trạng lần nữa bị bạn trai bỏ rơi, Chu Trắng Trắng cảm thấy thực xấu hổ, trên lưng như phủ kín gai nhỏ, cực kỳ khó chịu.

Mà đối phương, từ xa xa khi nhìn thấy nàng, Thường Hoàng trong tức khắc có chút đình trệ, khiến cho Chu Trắng Trắng có một loại ảo giác, trong tí tắc kia, trong đầu hân có phải cũng giống nàng, nhớ tới ngày xưa.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, dáng vẻ Thường Hoàng rất nhanh đã khôi phục, lại gần hỏi thăm bệnh tình của Hải Nhĩ.

Chu Trắng Trắng bảo mình cũng không rõ, hết thấy đều phải chờ bác sĩ ra giải thích.

Sau những lời này, hai người cũng chẳng nói gì thêm.

Hân đứng trước phòng bệnh, nàng ngồi trên ghế, nhìn cả hai như hoàn toàn chẳng có liên quan gì nhau, như chưa từng một thời thân mật.

Chu Trắng Trắng thừa nhận mình không phải là người có thể làm chuyện lớn, bên cạnh Thường Hoàng đợi năm phút đã muốn đạt cực hạn của nàng. Chu Trắng Trắng không muốn miễn cưỡng bản thân, đứng lên, nói với Thường Hoàng: “Tôi đi về trước, nếu Hải Nhĩ tỉnh, làm phiền anh báo cho tôi một tiếng. . . . ý của tôi là, anh nhờ chị Mĩ Dịch gọi điện báo cho tôi biết là được rồi.”

Khi nói ra lời này, đầu lưỡi Chu Trắng Trắng như khô ráp, chưa từng nghĩ tới, giữa bọn họ sẽ có lúc phát sinh đoạn đối thoại lãnh đạm tới mức này.

Nhưng mà sống trên đời này, đâu phải điều gì cũng đoán biết trước được đâu?

Nói xong nàng liền quay đi, nàng đi dọc hành lang, bước vào thang máy, ấn cái nút tầng trệt cần xuống.

Mà hân, ngay lúc cửa thang máy sắp đóng lại chen vào.

Không gian trong thang máy cũng không lớn, bốn vách bao vây hai người.

Chu Trắng Trắng cố nuốt nước miếng, dựa theo thông lệ quốc tế, đem mắt dán vào phím tầng thang máy

Lầu 7 –

“Anh rất nhớ em.”

Chu Trắng Trắng cảm thấy nhất định tai mình nghe nhầm rồi.

Lầu 4 –

“Đợi anh thêm một thời gian nữa.”

Lầu 1 –

“Một thời gian nữa là xong rồi.”

Cửa thang máy mở, Thường Hoàng lập tức đi ra ngoài.

Chu Trắng Trắng ở lại trong thang máy, trong lồng ngực là một khoảng không mang chút run rẩy.

Những lời vừa thốt ra từ miệng hân, có phải chỉ là ảo giác thôi không?

“Vừa khéo” Chu Tráng Tráng xem ra ý nghĩa của câu này chính là “Trong vòng một ngày phát sinh n lần chuyện tồi tệ.”

Đang lúc cả thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi lết ra khỏi bệnh viện, Tả Nhất gọi điện thoại tới.

Chu Tráng Tráng quyết định, nếu hấn nói với nàng đã tìm được Đa Đa rồi, hơn nữa còn thành công cảm động cô ấy, và hai người đã sắp kết hôn hạnh phúc ấm êm, cô nhất định sẽ giết hấn.

Nhưng mà, bên kia chỉ là trầm mặc hiếm có.

Chu Tráng Tráng bắt đầu ý thức được sự tình có thể cũng không lạc quan như vậy.

“Đa Đa không đồng ý phải không? Đừng khổ sở, hay là anh quay về tiếp tục tìm kiếm một đóa hoa khác, hay là chờ vài năm sau, cuộc hôn nhân của cô ấy cùng anh chàng kia trở nên buồn tẻ, tự nhiên sẽ trở về tìm anh thôi.”

Bên kia vẫn trầm mặc như cũ, chỉ có tiếng xe gào thét lướt vù vù qua.

“Đừng như vậy, nói cho anh nghe một tin tức tồi tệ của tôi cho anh vui vẻ nha, người bạn trai thứ hai của tôi bởi vì một tờ chi phiếu đã vứt bỏ tôi. Nói chia tay vẫn là qua điện thoại, thế nào, nghe xong có vui vẻ lên chút nào không?”

Bên kia vẫn luôn trầm mặc không tiếng động.

Chu Tráng Tráng rốt cục ý thức được có điều không thích hợp: “Tả Nhất, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Chu Tráng Tráng yếu bắt tay vào làm cơ, đợi hồi lâu, rốt cục đợi được một câu đầu dây bên kia.

“Đa Đa chết rồi.”

Lúc Chu Tráng Tráng chạy tới sân bay, thấy bộ dạng Tả Nhất tinh thần sa sút, râu lởm chồm, đầu tóc keo bần, ánh mắt đờ đẫn, ba hồn bảy vía đã bị bắt đi phân nửa, càng đáng sợ hơn là trong mắt như chỉ còn đồng tro tàn.

Như là thế giới này không còn chuyện gì có thể kích khởi hấn nữa.

“Về nhà thôi.” Chu Tráng Tráng ngồi chồm hồm giống hấn, thử khuyên nhủ.

Tả Nhất khê lắc đầu, không có đồng ý, mà là đưa nàng đến một nhà hàng cạnh sân bay, gọi ra rất nhiều đồ ăn.

Hấn cũng không có ăn, chính là đem chiếc đĩa đưa cho Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng biết hấn muốn làm gì, nàng tiếp nhận đôi đĩa, kiểm chế cuồng hống đang chưa xót, bắt đầu ăn.

Nàng biết, hấn muốn từ trên người nàng tìm kiếm gì đó của người đã khuất.

Những năm gần đây, Đa Đa không muốn liên lạc với Tả Nhất bởi vì muốn giấu diếm tin tức của mình, để Tả Nhất hoàn toàn không tra ra cái gì.

Mà Tả Nhất sở dĩ tìm đến, là bởi vì cơ duyên xảo hợp, trong lúc vô tình thấy tin tức kết hôn của vị hôn phu cô ấy sắp cùng bạn gái yêu nhau nhiều năm.

Nhưng khi Tả Nhất đến nơi, lại phát hiện cô dâu không phải Đa Đa.

Mà đó là một người bạn thân của Đa Đa.

“Cậu rốt cục cũng đến.” Cô dâu tươi trẻ không có một chút kinh ngạc, mà là đem một phong thơ giao cho trên tay hấn.

“Tôi biết tất cả mọi chuyện của cậu và Đa Đa, tôi là người bạn duy nhất của cô ấy ở đây.”

“Cô ấy không có bạn trai, lúc trước là bởi vì sợ cậu đến tìm cô ấy, cho nên mới mượn bạn trai tôi đóng giả chụp ảnh cùng cô ấy rồi gửi cho cậu.”

“Cô ấy bị ung thư, là ung thư dạ dày, mấy năm nay đều kiên trì trị liệu, vốn dĩ đã chuyển biến khả quan rồi, đáng tiếc cuối cùng vẫn không có qua khỏi.”

“Cô ấy luôn nói, nếu khỏi hấn sẽ trở về tìm cậu, đánh cậu một bạt tai, sau đó sẽ ôm lấy cậu. Nếu không khỏi hấn cô ấy hy vọng cậu luôn nghĩ cô ấy vẫn đang sống rất hạnh phúc.”

“Giây phút cuối cùng, cô ấy dặn tôi, nếu cậu vẫn đến tìm thì tôi hãy giao lá thư này cho cậu.”

Tả Nhất vừa đi thăm mộ Đa Đa, nó nằm an tĩnh dưới bóng cây đại thụ.

Hấn nhớ rõ nàng từng nói, nguyện vọng duy nhất trong đời này là được sống ở quê hương mình, giống như cây cỏ nhỏ, hưởng thụ dưới gốc cây đại thụ.

Hắn từng nghĩ mình sẽ là cây đại thụ của nàng, nhưng trên thực tế, hắn chính là một trận giông bão, một cơn gió vô tình lạnh lẽo, hắn thổi nàng đến một đất nước xa lạ sống tha hương.

Hắn mở thư ra.

Bút tích quen thuộc, nét viết rất nhẹ, ở thời khắc cuối cùng sức lực nàng đã không còn dư thừa

Lúc đọc thư, hắn tựa hồ như nghe thấy giọng mềm nhẹ ngọt ngào của nàng.

“Tà Nhất, nếu anh đọc được lá thư này, cho thấy anh đã không có nghe lời em nói, vẫn đã đi tìm em. Em hẳn là nên tức giận, giận anh không tuân thủ lời hứa, nhưng thật sự mà nói em thật sự rất vui, vì anh vẫn còn nhớ em, như em vẫn rất nhớ anh. Em đương nhiên nhớ anh, nhớ anh dùng sức mạnh kiên cường che đậy yếu đuối, nhớ rõ anh từng đáp ứng dẫn em đi ăn khắp chân trời góc biển, nhớ rõ anh lần đầu tiên hôn em sau đó còn trêu đùa bảo rất ngọt. Mấy năm nay, ký ức này chẳng hề phai nhòa chút nào, ngược lại càng ngày càng hiện lên rõ rệt. Có đôi khi em cảm thấy ông trời rất kỳ quái, cứ nhiên bắt em bị ung thư bao tử, em là người mê ăn như vậy, sao có thể bị ung thư dạ dày chứ? Quá tréo ngoe rồi. Nhưng tréo ngoe cũng không phải chi chuyện này, anh xem, em vốn nghĩ rằng mình sẽ thích một chàng trai ôn nhu, ai ngờ cuối cùng lại yêu thương anh. Em biết anh sẽ tức giận nhưng em vẫn muốn nói thật ra rằng, anh lớn lên cũng chẳng phải đẹp trai nhất nhì gì, tính tình lại tồi tệ, còn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng em vẫn cứ thích anh, không có biện pháp thay đổi, tựa như em thích anh nhưng vẫn vì bệnh tật mà không thể nào không rời xa anh, đều là không còn cách nào khác cả. Tà Nhất anh không cần áy náy, em thật ra biết anh theo đuổi cô gái kia là vì một trò thách đố ngu ngốc, em cũng không định giận dữ với anh. Em biết trong lòng anh em mới là người quan trọng nhất, nhưng em không có thời gian khiến anh hiểu được đạo lý này. Em cũng không rõ mình rốt cuộc có thể chiến thắng bệnh tật này hay không, nhưng em biết rõ mình tuyệt đối không muốn cho anh thấy bộ dáng tiêu tụy của em vì bệnh tật, em hy vọng em trong lòng anh vĩnh viễn đều là Mễ Đa luôn miệng ăn hết thấy thức ăn. Cho nên em phải rời đi, rời xa một đoạn thời gian, em nghĩ chờ em khoẻ lại em sẽ trở về, ôm chặt cổ anh mà nói, nào, chúng ta hợp lại đi. Nhưng mà ... qua ... nhiều năm thế này, em vẫn là thất bại, bác sĩ điều trị cho em là một người lạc quan như vậy mà cũng đánh phải buồng tay. Em cũng muốn trở về gặp mặt anh một lần, nhưng em lại sợ bên cạnh anh đã có người khác, cho nên em quyết định đem anh vĩnh viễn bảo tồn trong trí nhớ em. Tà Nhất, em đi rồi xin anh cứ coi như lừa bán thân mình đi, nói với chính mình rằng em chỉ là đang ở nước ngoài kết hôn với một người đàn ông tốt, còn tốt hơn so với anh nữa. Sau đó về nước, tìm được một cô gái tốt, cô gái hoàn hảo, cưới cô ấy, sinh con cái, cứ thế mà sống hạnh phúc. Hứa với em, đừng khóc, anh khóc thật sự rất khó coi. Như vậy, cứ thế đi. Người anh yêu – Đa Đa.”

Tà Nhất đã đồng ý với Đa Đa, hẳn không có khóc trước mộ nàng.

Nhưng lúc ở nhà hàng bên cạnh sân bay, nhìn thấy Chu Tráng Tráng, hắn lại khóc, khóc đến không thể kềm chế được.

Quạ: Tình yêu là gì nhỉ? Không phải yêu là cùng chia sẻ sao? Tôi luôn không đồng ý cái kiểu ra đi âm thầm ngậm ngùi thế này. Người bảo người muốn kẻ ở lại bớt đau khổ, nếu có thể người muốn kẻ ấy hạnh phúc và chẳng hay biết gì, người cho rằng đó là cách tốt nhất, nhưng có đúng thế này không? Thật ích kỷ, có lẽ tôi không bao dung vĩ đại đến thế nên tôi vẫn mãi ám ảnh sự im lặng đáng sợ này, như trong truyện “Sai Giờ” nhà rabbitlyn. Có lẽ Tà Nhất may mắn hơn nhiều, may mắn vì đã kiên trì tìm Đa Đa, như cô ấy đã nói “Em hẳn là nên tức giận, giận anh không tuân thủ lời hứa, nhưng thật sự mà nói em thật sự rất vui, vì anh vẫn còn nhớ em, như em vẫn rất nhớ anh”. Đau đấy, nhưng nỗi đau thế nào cũng phải vượt qua, còn hơn bản thân vẫn chẳng hay biết gì mà sống hạnh phúc, rồi một ngày nào đó sự thật phơi bày thì làm sao giờ.

Còn đối với Lục Á Trác trong “Sai Giờ” có lẽ cũng là may mắn, may vì tất cả đã nằm trong kế hoạch của anh, may là Thâm Thâm không biết được sự thật. Nhưng tại sao phải làm như thế chứ Lục Á Trác? Anh chỉ nghĩ về khía cạnh thành công, sao không nghĩ rằng sẽ thất bại, nếu Thâm Thâm biết, khó có thể đoán cô ấy sẽ như thế nào? Sao không dùng thời gian ít ỏi còn lại bên người mình yêu, đó không phải vì Lục Á Trác anh, đó còn vì Thâm Thâm, anh đã tự quyết định tước đi cái quyền của cô ấy. Nhưng dù sao truyện kết thúc có hậu cho Thâm Thâm, chỉ có nuối tiếc cho những người đọc như tôi. Ám ảnh mãi câu “cứ vậy đi”.

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào, Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Thất tình đau đớn bao nhiêu, Chu Tráng Tráng đã từng thể nghiệm qua, nhưng nàng cảm thấy bản thân mình là một nữ kim cương, không nhảy lầu không uống thuốc tự tử, khóc lóc mấy tháng cũng đã vượt qua. Nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể có da dày thịt béo như nàng, đặc biệt Tà Nhất là người có bề ngoài phản nghịch nhưng nội tâm lại yếu đuối như vậy, một giây trước còn ngăn người, ai biết giây tiếp theo có nhảy lầu hay không. Chu Tráng Tráng chỉ có thể đem toàn bộ tình lực chiều cố hắn.

Từ sau khi trở về, Tà Nhất cả ngày cứ dần dần, cả người cứ như một cái máy ngoan ngoãn nghe lời. Bảo hắn ăn thì hắn liền ăn, bảo hắn thái thì liền thái (má ơi có vụ này nữa à??*. *), nhưng mà hắn càng nghe lời, Chu Tráng Tráng lại càng chán nản.

Đa Đa đã thành tro bụi, mà Tà Nhất sinh lực cũng thành bụi tro.

Ai thăm thiết hơn ai?

Mùa thu tuy rằng không có tới, nhưng sự tình cũng quá nhiều rồi, phía bên kia, tình hình sức khỏe Hải Nhĩ cũng chẳng khả quan gì. Thầy thuốc trình trọng cảnh cáo người nhà không thể lại làm cho hắn kích động, nếu không dù có là thần tiên cũng không cứu được.

Hiện tại Tà Nhất là loại não nhi đồng, chuyện gì cũng có thể làm, Chu Tráng Tráng sợ hắn thừa lúc mình không có mặt liền nghĩ nông cạn, vì thế lúc đi thăm Hải Nhĩ cũng phải dẫn hắn theo cùng.

Lúc đi thăm Hải Nhĩ, nội tâm Chu Tráng Tráng toàn là mâu thuẫn, nàng sợ phải gặp lại Thường Hoảng trong bệnh viện, nhưng cũng sợ hãi không được gặp hắn nữa.

Vấn đề tâm lý vốn đã nảy nở trước đó thì về sau sẽ cứ thế mà hình thành . . . Nàng thậm chí không dám nghĩ tới nữa.

Khi còn bé, mẹ Tráng Tráng mỗi lần tan tầm ngẫu nhiên sẽ mang đồ ăn vặt trở về, lúc đầu, Chu Tráng Tráng luôn tràn đầy lòng mong chờ, cho rằng mỗi một ngày đều sẽ có com cháy nhãn hiệu Thái Dương, mứt xoài khô, kẹo viên socola (*), nhưng theo số lần thất vọng ngày một tăng nhiều, dần dà nàng bắt đầu ý thức có lẽ mình nên thay đổi suy nghĩ đi. Vì thế mỗi ngày trước lúc mẹ Tráng Tráng đi làm về, nàng luôn nhủ với chính mình, hôm nay sẽ lại không có com cháy, mứt xoài khô cùng với kẹo viên socola. Kể từ đó, số lần kinh hi của Chu Tráng Tráng càng ngày càng nhiều.

Ở trong mắt Chu Tráng Tráng, Thường Hoảng là miếng com cháy, mứt xoài khô cùng với kẹo viên socola khi nhỏ nàng mê mẩn. Điều nàng nên làm là tự nói với mình rằng nàng sẽ không có được hắn nữa.

Có lẽ, có thể một ngày kinh hi sẽ đến không chừng.

Nhưng mà trong bệnh viện, người nàng gặp lại là Phó Dương Dương.

Cô ta trông như đang cố ý ở đây chờ Chu Tráng Tráng tới, dung nhan cô ta đoan trang, biểu tình tự tin, mỉm cười là thắng lợi.

“Tôi cùng Thường Hoảng quyết định kết hôn, Quốc Khánh tháng mười.”

Phó Dương Dương lại đợi phản ứng của Chu Tráng Tráng.

Khoảnh khắc kia, Chu Tráng Tráng nhớ tới năm học lớp ba tiểu học có lần tình nghịch, đi vặn mở cái van nồi áp suất, lập tức khí trắng nóng rực mãnh liệt phun ra, giống linh hồn ma quỷ trong bình bao phủ hai trong mắt nàng.

Nàng may mắn còn còn sót lại ký ức không thể quên, com cháy của nàng, mứt xoài khô cùng với mạch lệ tổ, hết thấy đều bị luồng khí trắng ma quỷ này cướp đi.

Chu Tráng Tráng cong khoe môi dấu chua xót, nhẹ giọng nói: “Là tốt ngày, khắp chốn mừng vui.”

Cả nhà Phó Dương Dương mọi người đều là mỹ nhân bại hoại, đặc biệt có khuôn mặt trắng trẻo, trắng như gôm sứ, nhưng lại toát ra vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, nụ cười cô ta giờ phút này như những mảnh sứ vỡ vụn đâm xoáy vào tim Chu Tráng Tráng.

Nàng muốn sẽ tìm ra nói cái gì đến thẳng thắn chính mình đích lưng lưng, nhưng tìm không thấy, tại đây đoạn ba người đích cảm tình lý, nàng là trời sinh đích thâu gia, mặc kệ bề ngoài như thế nào dường như không có việc gì, nàng rốt cuộc bại trận rồi.

“Chúng tôi còn định báo ngày 9 tháng 9 này sẽ đi đăng ký kết hôn, ngại quá, sớm hơn các người một bước rồi.”

Tà Nhất ở đâu bên người bỗng nhiên mở miệng.

“Hai người?” Môi Phó Dương Dương thanh tú giờ lên.

“Đúng, chúng tôi, tôi cùng Tráng Tráng.” Tà Nhất vươn tay choàng ôm bả vai Chu Tráng Tráng.

“Chúc mừng, đến lúc đó tôi cùng Thường Hoảng nhất định sẽ đến mừng một phong li xì thật lớn.” Trời mưa u ám, ánh đèn điện trên hành lang bệnh viện hắt lên gương mặt gôm sứ của Phó Dương Dương càng thêm trắng nõn.

“Tôi cùng Tráng Tráng cảm tình trong sạch, một là không phá hoại gia can ai, hai là không một chân đạp hai thuyền, không cần giống ai đó tiểu tam vô sỉ đoạt người yêu của người khác, không biết tìm xó nào đó vụng trộm mừng thầm thì thôi còn bày đặt ghê tởm không biết xấu hổ chiếu cáo thiên hạ, giấu đầu hở đuôi, ý của tôi là, chúng tôi quyết định kết hôn lữ hành.” Tà Nhất tuy rằng mới vừa gặp suy sụp khủng khiếp, nhưng đầu lưỡi tổn hại người ta kia vẫn cứ linh hoạt như rắn.

Phó Dương Dương cũng không cùng bọn họ dây dưa, dù sao, cô ta đã có được tin tức hữu dụng rồi còn gì.

Ngày này mà nói đối với Chu Tráng Tráng thật gian nan, điều tốt đẹp duy nhất là Tà Nhất rất cục chịu mở miệng.

Đạo lý mùa đông đã đến rồi thì mùa xuân còn xa sao, Tà Nhất cũng bắt đầu nói chuyện rồi thì lo gì nữa?

Chu Tráng Tráng là một đứa nhỏ đặc biệt có nguyên tắc, mang ân một giọt nước suối cũng phải trả, vì báo đáp ơn Tà Nhất có công khâu chiến với Phó

Dương Dương trong bệnh viện, Chu Tráng Tráng liền lôi kéo Tả Nhất đến quán lẩu vịt nổi tiếng, gọi ba cái lẩu vịt lớn. (Quạ: lần đầu tiên nghe có món này)

“Hôm nay nếu không có anh, em nhất định thảm bại trong đồng bùn đất rồi.” Chu Tráng Tráng nói lời này từ trong đáy lòng cực kỳ phù hợp với tình hình thực tế: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?” Tả Nhất hỏi ngược lại.

“Cảm ơn” Chu Tráng Tráng nâng cốc bia trong tay lên: “Cảm ơn anh bảo toàn mặt mũi cho em, không tiếc hy sinh danh dự của mình, chiều kết hôn này mà cũng dám nói ra.”

“Không cần cảm ơn.” Tả Nhất nâng bia, vurun cổ uống một mạch hết ly, giọt bia lạnh lẽo từ khoe miệng chảy xuống: “Không phải là hy sinh danh dự, anh là nói thật.”

“Cái gì.” Chu Tráng Tráng khó hiểu.

“Tráng Tráng.” Tả Nhất lẳng lặng nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Ba ngày sau, Chu Tráng Tráng lại đi thăm Hải Nhĩ, phát hiện sắc mặt người bệnh càng tái nhợt.

“Sao lại nhìn em bằng vẻ mặt thế này?” Trong tim Chu Tráng Tráng giống như có ai đó cứ gõ “Thùng thùng thùng thùng” mãi.

“Nghe nói Tả Nhất cầu hôn em?” Hải Nhĩ chậm rãi nâng ánh mắt.

“Tin tức nhanh thật.” Chu Tráng Tráng bật cười.

“Lại nghe nói, em đồng ý rồi.” Đôi mắt Hải Nhĩ lập tức cảm xúc quay cuồng.

“Anh làm sao mà biết được?” Chu Tráng Tráng pha trò.

“Tráng Tráng, em chỉ cần trả lời phải hay là không thôi.” Hải Nhĩ giờ phút này vô cùng nghiêm túc.

Câu trả lời của Chu Tráng Tráng là — phải

“Em đang định huỷ hoại bản thân.” Tay Hải Nhĩ siết chặt tám chân đơn, tám chân bị véo thành những bông hoa đau đớn.

“Em không có, em chỉ đang cứu vớt chính mình.” Chu Tráng Tráng nói: “Hải Nhĩ, em mệt mỏi, em đã sắp không còn khí lực lại đi tìm kiếm tình yêu, bên cạnh Tả Nhất, em cảm thấy tốt lắm.”

“Chỉ vì cái này mà em cứ thế gả cho hắn?” Ngực Hải Nhĩ kịch liệt phập phồng lên xuống.

“Vì sao lại không chứ?” Chu Tráng Tráng nói.

Vì cái gì lại không, Chu Tráng Tráng suy nghĩ.

Tả Nhất . . . không . . . yêu nàng, người hắn yêu là Đa Đa, Đa Đa thì đã mất rồi.

Nàng cũng không yêu Tả Nhất, nàng yêu chính là Thường Hoàng, mà Thường Hoàng thì sắp kết hôn với người khác.

Cả hai đều không thể có được người mình mong muốn, ít nhất có thể lựa chọn bên cạnh người có thể hiểu mình.

Đoạn tình cảm này mở đầu bằng hiểu lầm, phát triển hời hợt, kết cục chính là bình thản, nhưng sẽ không có thương tổn, tình yêu cuối cùng cũng sẽ hóa thành tình thân, bọn họ chỉ là biến đổi sớm hơn một quá trình.

Không hơn.

“Hải Nhĩ, anh là bạn tốt nhất của em, em hy vọng được anh chúc phúc.” Chu Tráng Tráng coi như khẩn cầu.

Hải Nhĩ mất rất nhiều khí lực mới bình ổn lại chính mình, bờ môi hắn tái nhợt im lặng bỗng bật thốt ra một câu.

“Anh sẽ không đồng ý. Anh ấy lại càng không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Thàng sáu là mùa tốt nghiệp, có thể thường xuyên nhìn thấy những nhóm sinh viên của các đại trường đại học cao đẳng mặc trang phục cử nhân đầu đội chiếc mũ có râu tua tay còn bày đặt cầm chổi cười giả dạng Harry Potter chụp ảnh lưu niệm khắp nơi trong khuôn viên trường.

Vào những dịp thế này mới có thể nhìn thấy cảnh tượng tụ hội đầy đủ toàn bộ sinh viên, các giảng viên cũng phá lệ mất ngủ gần long lanh.

Nhìn trời xanh mây trắng, Chu Tráng Tráng có chút cảm khái, hầu hết các nữ sinh cùng khoá đều nhu mì thuần khiết bên cạnh gia đình cùng vị hôn phu tương lai, mà nàng như một cách bướm phiêu du, tương lai chỉ là một hạt bụi.

Tả Nhất bên cạnh nàng, mở ra một cánh cửa mới.

Từ lúc đối mặt với 3 cái lưỡi vịt mà đáp ứng lời cầu hôn của Tả Nhất, sự tình phát triển trôi chảy theo tốc độ không thể kiểm soát được.

Hai tuần sau đó, cha mẹ song phương gặp mặt, trò chuyện bàn tính sôi nổi.

Đối với cha Tả Nhất, đứa con trai phản nghịch này có thể sớm thành gia lập thất một chút không chừng còn có thể kiềm chế tính khí.

Trong mắt cha mẹ Chu Tráng Tráng, đứa con gái ham ăn rốt cục có thể đem tai họa qua nhà người khác, chẳng cần phải chạnh lòng đưa tiễn.

Điều duy nhất không hài lòng chính là vấn đề không tổ chức tiệc cưới, hai người trẻ tuổi kiên trì muốn kết hôn lữ hành, không muốn làm tiệc cưới phức tạp, cha mẹ hai bên cũng không làm sao được.

Thêm chút tình tiết kịch tính là — mẹ Tráng Tráng có tí mê tín, đem ngày tháng năm sinh hai người đến Trầm Bát Tiên mù loà ngay bên cạnh tiệm thịt nướng để xem, thầy phán hai người cần phải kết hôn vào ngày hai mươi tám tháng bảy năm nay mới có thể bảo đảm hôn nhân ổn định con cháu đầy đàn.

Nếu không thì chính là người khác ta — ta khác người — khác tới khác lui — còn kịch liệt hơn game Contra(*) nữa.

(*) Qua ít chơi game nên ko rành lắm, nhưng cái game này thấy mấy đứa nhỏ trong nhà chơi rùi. Nhìn hình quen lắm í.

Dù sao thì cũng phải kết hôn, sớm hơn một hai tháng thì cũng chả sao, Chu Tráng Tráng cùng Tả Nhất liền đồng ý.

Chu Tráng Tráng cũng không có đem chuyện này báo cho những người có liên quan đến Thường Hoảng biết, giờ phút này nàng chỉ muốn bình yên cùng ổn định.

Một người đã trải qua những cú shock tình cảm sẽ ảnh hưởng đến tính tình sau này, trải qua hai chuyện tình, Chu Tráng Tráng trở nên có chút mất cảm và thiếu cảm giác an toàn, cái nàng cần chính là một chiếc thuyền vững chãi trong tay, chứ không phải những ảo tưởng trong lòng chỉ là một vật hư không.

Ngay cả Thường Hoảng yêu nàng đậm sâu như vậy mà cũng có thể đổi thay thì còn tin tưởng gì vào tình yêu nữa đây.

Nói ra chắc cũng chẳng có ai tin, nhưng Tả Nhất cùng Chu Tráng Tráng — một đôi vợ chồng sắp cưới cũng không có hành động thân thiết gì, cho dù là trong buổi tối hôm ra mắt giới thiệu với bạn bè của Tả Nhất — lấy thân phận là bà xã tương lai của hắn vẫn có chút gì đó thờ ơ.

Đêm hôm đó, Chu Tráng Tráng đưa hắn trở về nhà trọ, ở bên giường, Tả Nhất từ từ nhắm hai mắt nắm bàn tay Chu Tráng Tráng đang cầm khăn ẩm lau trán cho hắn.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, thì thào gọi tên một người.

Thanh âm kia rất nhẹ, như mộng hồ điệp, như chỉ sợ âm điệu cao thêm chút ít, tất cả ảo cảnh đều sẽ vỡ tan.

Đa Đa.

Hắn gọi như vậy.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, có lẽ cũng không có say, bởi vì không có say, cho nên mới có thể từ từ nhắm hai mắt.

Trong bóng đêm, Chu Tráng Tráng lặng im một hồi lâu, cuối cùng nằm xuống bên cạnh Tả Nhất.

Lúc sắp rơi vào giấc ngủ, Chu Tráng Tráng cố đưa mắt nhìn sang khuôn mặt bên cạnh bao phủ một hình bóng quen thuộc kia, trong tim thì thầm gọi tên một người.

Thường Hoảng.

Thường Hoảng là cái tên đã khắc sâu vào linh hồn nàng, nhưng chỉ có Tả Nhất mới là nơi vững vàng duy nhất dành cho nàng.

Đa Đa qua đời ngay thời điểm Tả Nhất yêu thương cô sâu sắc, hắn sẽ luôn lưu giữ đoạn tình cảm ngay thời khắc nồng cháy ấy, từ đầu đến cuối vẫn

yêu như thế.

Chu Tráng Tráng biết, Tà Nhất nhìn mình như nhìn thấy tấm ảnh chụp của Đa Đa, hẳn sẽ bảo vệ tấm ảnh chụp này, cả đời bên cạnh nàng, một tình cảm bền vững nhất, an ổn nhất.

Đây chính là điều quan trọng nhất mà Chu Tráng Tráng cần.

Bi ai sao? Chu Tráng Tráng không cho là thế.

Hắn từ nàng tìm kiếm bóng dáng cô gái khác, mà nàng làm sao nhìn hắn mà không hề nghĩ đến người đàn ông khác.

Trên thế giới, chỉ có hai người như bọn họ cùng trải qua những cảm xúc yêu ghét hận thù trong tình yêu nên mới có thể cảm thông, mới có thể thấu hiểu nhau, cũng đồng ý cho nhau một khoảng không chất chứa hình bóng trong tim kia ấy.

Đoạn tình cảm này, không có gì gọi là thua thiệt, chỉ có hai bên đồng có lợi.

Cũng không đến mức tuyệt vọng, đợi một khoảng thời gian dài trôi qua, thanh xuân lắng đọng lại, tuổi tác tăng dần, con cái ra đời, những vui vẻ thân nhiên khi đó ai bảo không phải là một loại hạnh phúc?

Chu Tráng Tráng nghĩ rất thoáng, còn muốn cởi mở hơn cửa thành trì sắp bị quân địch công phá, nhưng mấy cô bạn thân cùng phòng lại không giống nàng có giác ngộ này.

Mọi người sắp mỗi người một con đường đi riêng, phòng 202 quyết định một trận không say không về.

Trong quán lẩu, nơi không có trăng sáng cũng chẳng có hoàng hôn của Lí Bạch, bốn người gọi hai kết bia bắt đầu uống.

Vừa uống vừa gọi lại đủ mọi chuyện vui buồn trong bốn năm qua, nói tới cuối cùng, lại nói tới chuyện tình cảm của nhau.

Đại Kiều lạc quan quyết định tiếp tục tìm kiếm mùa xuân dành riêng cho mình mình.

Tiểu Thúy vẫn như cũ hạnh phúc bên bạn trai của cô.

Đồng Ý cùng anh chàng hotboy kia suốt ngày tan tan hợp hợp, rốt cuộc cuối cùng quyết định chia tay bên cạnh anh chàng đẹp trai hàng xóm ngày ấu thơ.

Sau khi nói xong, ba người mở to ánh mắt mộng lung say nhìn chăm chăm Chu Tráng Tráng.

Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhớ tới một truyện cười –

Con thỏ con nói: “Mẹ ta gọi ta là con thỏ nhỏ, nghe rất hay!”

Con heo con nói: “Mẹ ta gọi ta là con heo nhỏ, nghe cũng hay lắm!”

Con chó nhỏ nói: “Mẹ ta là con cún nhỏ, nghe cũng rất êm tai nha!”

Con gà con nói: “Các người tán gẫu, ta đi trước!”

Giờ phút này nàng cũng rất muốn nói: “Các người tán gẫu, ta đi trước.”

Nhưng nhìn thấy ba đôi mắt ánh lên tha thiết, Chu Tráng Tráng chỉ có thể ngửa cổ uống một ngụm hết một lon bia, đánh ợ một cái khiến hương rượu bia bay xa ngàn dặm, nói: “Mình sắp kết hôn rồi, ông xã nhà mình là Tiểu Tà.”

Ba người vẫn dùng ánh mắt kia nhìn chăm chăm, chăm chú đến nỗi khiến Chu Tráng Tráng có chút sợ hãi: “Làm sao vậy? Nếu đổ kỵ hay hãm mộ gì quá thì khao mình bữa này đi.”

Tiểu Thúy nhìn chuyên chú, bỗng nhiên mạnh dạn hỏi: “Tráng Tráng, cậu có còn nhớ Thường huấn luyện viên không?”

“Nhớ hẳn làm cái gì a, người ta cũng sắp kết hôn rồi.” Chu Tráng Tráng nhún nhún vai.

Đại Kiều nhìn tới nhìn lui, bỗng nhiên vui đầu khóc: “Tráng Tráng a, mình thật sự không nghĩ tới hai người sẽ chia tay, lúc trước Thường huấn luyện viên đối với cậu tốt biết bao nhiêu a, mỗi lần nhìn cậu trong ánh mắt luôn lấp lánh đốm lửa rạo rạo, còn dụng tâm suy nghĩ hối lộ bọn mình, trăm phương nghìn kế muốn đánh hạ thành trì của cậu, nhưng sao lại thay đổi a?”

“Có lẽ sau khi chiếm được thành mới phát hiện đây không phải là thứ hắn mong muốn, liền thay đổi.” Chu Tráng Tráng lại nhún nhún vai.

Đồng Ý nhìn chuyên chú, bỗng nhiên đưa ra một câu hỏi sắc bén: “Tráng Tráng, cậu thật sự muốn trong tim luôn yêu Thường huấn luyện nhưng lại lấy Tà Nhất sao?”

“Mau, đến uống rượu đi.” Chu Tráng Tráng tránh né vấn đề này.

Đêm hôm đó, cả bốn người đều say, đều tự mình đón xe về nhà.

Xuống xe taxi, Chu Tráng Tráng lạng qua lạng lại leo lên phòng trọ ở tầng 5, rượu ngấm vào từng góc ngách cơ thể, bước chân nàng loạng choạng, thân hình lay động, đôi mắt vì men say mà híp lại.

Một người say rượu, ý chí bắt đầu bạc nhược, mới đặt chân lên bậc thang, những ký ức kiềm nén lũ lượt kéo về, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên nhớ lại một năm trước, nàng cũng ngồi ở bậc cầu thang làm nũng, buộc Thường Hoàng đọc cho mình nghe bài « Hoàng tử bé »(1).

(1): Hoàng tử bé (The Little Prince):

<http://alobooks.vn/gioi-thieu-sach/4941/hoang-tu-be.html>

Trong trí nhớ, thấy bờ môi của hán tử tiểu phi tiểu khê nhếch lên, nàng lại làm bầm lâu bầu: “cái làm cho ta xúc động mạnh đến thế về ông hoàng nhỏ đang ngủ này, đó là lòng chung thủy của em đối với một đóa hoa hồng.”(Trích đoạn dịch của truyện tại chương 24, Hoàng Tử Bé)

“Đọc lại câu cuối đi.” Trong ký ức, Chu Tráng Tráng đã yêu cầu như vậy.

Trong ký ức, Thường Hoàng liền tuân chỉ làm theo: “cái làm cho ta xúc động mạnh đến thế về ông hoàng nhỏ đang ngủ này, đó là lòng chung thủy của em đối với một đóa hoa hồng.”

“Điều làm cho ta xúc động mạnh đến thế, đó là lòng chung thủy của anh đối với một đóa hoa hồng.” Trong hiện thực, Chu Tráng Tráng thì thảo đọc theo ký ức. (Qua đôi đại từ nhân xưng “em” thành “anh” cho hợp hoàn cảnh nhé).

Nàng tới trước cửa nhà mình, lấy chìa khóa ra, nhưng làm sao cũng không thể nào tra chìa vào ổ được.

Kỷ niệm lại một lần nữa hồ hởi đến.

Vẫn là năm đó, Thường Hoàng say, cũng không làm sao mở được cửa, Chu Tráng Tráng rốt cục bắt được cơ hội phi nhỏ: “Tra chìa vào ổ mà cũng không làm được thì còn có thể làm nên chuyện gì?”

Trong ký ức, Thường Hoàng mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, miệng kề sát tai nàng thì thầm mấp mòi phảng phất: “Trên người em có bao nhiêu lỗ khoá anh nhắm hai mắt cũng có thể tra vào được, có muốn thử hay không?”

Trong ký ức, mặt Chu Tráng Tráng đỏ thành mông khi.

Mà trong hiện thực ... Chu Tráng Tráng thờ dài, tiếp tục cố nhét chìa vào ổ.

Ngay lúc ổ khoá bị đâm chọc đau đến khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau vươn ra, cầm lấy tay Chu Tráng Tráng, ấn chính xác vị trí, vặn một cái, cánh cửa vàng lời mở ra.

Xem xét lại, cánh cửa yên lặng, ổ khoá yên ổn, nhưng Chu Tráng Tráng lại sợ hãi tới mức cảm giác say hoàn toàn biến mất.

Đêm hôm khuya khoắt, bốn bề vắng lặng, thân nữ một mình, đây là ... xem ra tiêu đề báo xã hội thế nào cũng thế này.

Chu Tráng Tráng còn chưa kịp quay đầu nhìn xem là ai thì đã bị người nọ đẩy đi vào.

Người nọ ôm chặt vòng eo Chu Tráng Tráng, xoay chuyển linh hoạt, tức thì đem lưng nàng áp lên cánh cửa.

Đồng thời, cửa bị đóng lại, nguy hiểm đột kích, còn đáng sợ hơn việc gặp phải gã bị hôi nách nồng nặc trên xe buýt hôm nay.

Chu Tráng Tráng gần đây có xem một bộ phim phiêu lưu khoa học viễn tưởng « Jumanji – Trò Chơi Bí Ẩn », điều khiến nàng ấn tượng sâu sắc chính là mỗi người tham gia trò chơi bên trong đều phải đồ xúc sắc, rút ra hàng vạn thú vật điên cuồng, tức thì, vô số mảnh thú phá tan vách tường phòng, hướng về bọn họ chạy tới.

Mà giờ phút này, Chu Tráng Tráng khắc sâu cảm nhận của cụm từ “vạn thú điên cuồng” này.

Đầu tiên là bộ móng vuốt hung hăng đè nặng đầu vai của nàng, cái khí lực quen thuộc như vô số đầu đó trong tiềm thức đã từng, sau lại như một con rắn thò ra uốn éo cựa mổ môi nàng, ở bên trong miệng lục lọi; đồng thời một đôi mắt lang sói lập loè nhìn chăm chăm nàng, bên tai Chu Tráng Tráng không khỏi nhớ tới lời thuyết minh của Triệu Trung Tường (2): “Con sói đói khát này cuối cùng cũng đã tìm được con mồi ngon miệng”

(2) Triệu Trung Tường: một người MC, người lồng tiếng nổi tiếng của TQ

Sau vài giây thất thần ngẩn ngui, Chu Tráng Tráng phục hồi tinh thần, rốt cục thấy rõ người trước mặt là ai. Nháy mắt, giống như ăn phải cái bánh bao bị nêm tất cả các gia vị trong nhà bếp, tư vị khó tả quay cuồng trong đầu, cuối cùng hóa thành một cỗ lực mạnh mẽ, bật đẩy Thường Hoàng ra.

Chu Tráng Tráng thanh tỉnh, nhưng mà Thường Hoàng vẫn đang trong đam mê, hần theo bản năng phản ứng lại tiếp tục, nhưng khi gặp ánh mắt đề phòng của Chu Tráng Tráng thì đành chỉ.

“Đi.” Chu Tráng Tráng nói sắc lạnh: “Anh say, hôm nay không có tới đây, tôi say, hôm nay cũng chưa từng gặp anh. Hiện tại lập tức đi, rời khỏi phòng tôi ngay.”

Trong phòng không có bật đèn, chỉ có chút ánh sáng trắng chiếu rọi vào, bóng dáng Thường Hoàng thâm thúy lại mông lung: “Anh đã bảo em chờ anh mà.”

Chu Tráng Tráng đợi hồi lâu mới hiểu được lời hấn nói, khi hiểu được, bỗng nhiên kìm chế không được cười ha ha, cười đến đau thắt lưng, nước mắt rơi xuống: “Anh cũng từng nói, bảo tôi quên anh đi.”

Ánh trăng tối nay rất sáng, trắng nõn như bông, như nước chảy lai láng trên sàn nhà, Chu Tráng Tráng cũng không có nhìn người đối diện kia đang trầm mặc: “Như thế nào, thấy đồ vật từng thuộc về mình nay sắp thuộc về người khác liền bắt đầu khó sở?”

“Tráng Tráng, hứa với anh, chờ anh.”

“Không, tôi chỉ đồng ý rời xa anh, đồng ý không bao giờ gặp anh nữa.”

“Em căn bản không thương hấn.”

“Yêu rất quan trọng sao?”

“Quan trọng chứ, em còn yêu anh.”

“Xin lỗi cho tôi nói thẳng, anh quá tự kỷ rồi.”

Trong bóng đêm, Chu Tráng Tráng tựa hồ nghe thấy tiếng nghiêng răng của Thường Hoàng: “Có phải em nghe anh sắp kết hôn, mới quyết định như vậy. Nếu em thật sự không hề yêu anh, sẽ không giành kết hôn trước anh.”

“Phép khích tướng sao? Đáng tiếc đối với tôi không có tác dụng gì, tôi và anh một cộng lòng quan hệ cũng không, tôi muốn làm cái gì không phải việc của anh.”

Chu Tráng Tráng đang thẳng thắn lưng, cổ lấy toàn bộ dũng khí ứng chiến, đột nhiên Thường Hoàng lại xông lên, nhách bông nàng ném lên giường, tiếp theo đem toàn thân đè lên, như nước sôi đổ tràn lên ly kem, rơi tí tách, hết thấy đều hỗn loạn.

Hấn đem áo của nàng kéo lên tận cổ, lưỡi đùa nghịch điểm hồng trước ngực nàng, hấn cúi đầu nói: “Em không thể quên được anh, cũng như anh chưa bao giờ quên em”

“Tránh ra!” Chu Tráng Tráng từ chi đều bị giam lại, vẫn mãnh liệt chống cự.

Hấn cũng không có tránh ra, cổ sống cổ chết tiếp tục săn bắt điểm hồng, mang theo kỹ xảo, khiến cho dục tính ngủ say đã lâu trong nàng như con thú hoang đói khát thức tỉnh, từng chút từng chút một cắn nuốt lý trí nàng.

Chống cự của nàng bắt đầu trở nên phô trương cho có.

Bóng đêm yên lặng, ánh trăng sáng tỏ, kiều diễm dâng trào, thanh âm của hấn như bài hát của một vương quốc nào đó, mê hoặc thần trí nàng: “Em vẫn còn yêu anh, anh biết.”

Đúng vậy, tất cả mọi người đều biết, nàng còn yêu hấn. (Quạ: ta điên mất thui, chẳng lẽ lại đóng cửa nhà tự kỷ tiếp sao trời)

“Anh chỉ là muốn thân thể này thôi sao.”

Đúng vậy, chỉ có thân thể của hấn khát vọng nàng mà thôi.

“Còn giữ ngọc bội của nhà anh, sẽ phải làm vợ của anh, anh biết, ngọc Quan Âm kia em vẫn không bỏ được.”

Trong ký ức, Thường Hoàng từng nói: “Chờ em tốt nghiệp, chúng ta liền lập tức kết hôn, Chu Tráng Tráng, em cả đời này đều phải đeo ngọc bội của anh, cả đời cũng không được tháo xuống, cả đời làm vợ anh, hiểu chưa?”

Lời thề còn đó, cảnh còn người mất.

Như một tiếng sét vang lên trong không trung, Chu Tráng Tráng mạnh mẽ đẩy Thường Hoàng ra, bỏ nhào vào bàn học, ở gần kéo đích tới góc sáng sửa yểu ra kia mai Quan Âm ngọc.

“Anh thần thông quảng đại, anh cái gì cũng đều biết, anh biết tôi tới lui với ai, anh biết tôi còn yêu anh, anh biết tôi luyến tiếc ngọc Quan Âm này, anh cái gì cũng đều biết cả. Vậy Anh có biết cuộc sống của tôi vừa qua có bao nhiêu khổ sở ... Thường Hoàng, anh có biết tôi hàng đêm mơ thấy anh đều khóc còn anh lại tùy ý nắm tay cô gái khác.” Chu Tráng Tráng đem ngọc Quan Âm ôm vào trong ngực, hít sâu một hơi, trong lúc Thường Hoàng chưa kịp phản ứng chạy vọt vào toilet, đem ngọc ném vào bồn, ấn xả nước.

Ừng ục vang lên, miếng ngọc Quan Âm cứ thế biến mất.

“Nhìn đi” Chu Tráng Tráng xoay người, nhìn Thường Hoảng đang ngây ngốc nói: “Tôi bỏ được đã đánh mất Quan Âm ngọc. Tôi không tiếc vứt bỏ ngọc Quan Âm, tôi cũng không tiếc bỏ đi anh đâu. Thường Hoảng, hôn nhân này, tôi đã quyết rồi. Trong vòng một phút đồng, tôi mời anh lập tức rời khỏi đây, nếu không tôi liền gọi điện cho Phó Dương Dương, tôi nghĩ anh tôi đây chắc cũng chưa có nói qua cho cô ta đâu.”

Thường Hoảng thật sâu nhìn Chu Tráng Tráng, anh mắt đau thương, nhưng chỉ trong thoáng chốc.

Khi hán rời đi, chỉ để lại một câu.

“Điều làm cho ta xúc động mạnh đến thế, đó là lòng chung thủy của anh đối với một đoá hoa hồng.”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Chuyện đêm hôm đó, đối với Chu Tráng Tráng mà nói là một giấc mộng.

Đồng thời kiêm cả một con ác mộng cùng mộng đẹp.

Cuối cùng cô cũng thoát khỏi giấc mơ để bước vào cuộc sống chân thực.

Ngày hôm sau, cô mở cửa cho Tả Nhất, hán mang đến sữa đậu nành nóng hổi cùng bánh mì. Chu Tráng Tráng cho ổ bánh mì với ly sữa vào bụng, cả lòng tràn ngập sự an tâm.

Đã trải qua quá nhiều chuyện, buồn bực trong khóe mắt Tả Nhất cơ hồ biến mất, thay vào đó là một loại bình thản.

Bọn họ đều khát vọng yên bình.

Tả Nhất đem cuốn tạp chí du lịch cho Chu Tráng Tráng chọn lựa: “Maldives phong cảnh quyến rũ, nước Pháp lãng mạn, Venice nước chảy êm đềm, Thái Lan món ăn cũng hợp khẩu vị em, mấy chỗ này cũng không tệ.”

Chu Tráng Tráng tỉnh mắt, phát hiện còn có một quyển sổ tay du lịch bị kẹp ở chỗ khó thấy.

Anh quốc.

Khi cô rút ra quyển sổ tay kia, Tả Nhất mắt tự nhiên nhìn sang bên cạnh.

Chu Tráng Tráng giương cao khóe miệng, rất tự nhiên nói với Tả Nhất: “Đi Anh quốc rất tốt.”

“Em..”

“Em nghĩ kỹ rồi.” Chu Tráng Tráng chặn lời Tả Nhất, tay cô nắm lấy tay hán: “Em muốn đi xem Đa Đa, còn muốn cùng anh đi xem dấu vết cô ấy đã để lại Anh quốc mấy năm này.”

“Tráng Tráng, em không cần vì anh mà phải làm như vậy.” Tả Nhất không phải không cảm động .

“Không phải vì anh, mà cũng là vì chính em.” Chu Tráng Tráng kiên trì.

Địa điểm kết hôn cuối cùng quyết định tại Anh, cùng chồng mới cưới đuổi theo dấu chân của bạn gái cũ, Chu Tráng Tráng không nghĩ chuyện này có gì là bất thường.

Đã như vậy dù cho không có con cháu đầy đàn, sống đến bạch đầu giai lão, trừ phi là ngày tận thế đến, con người diệt vong thì cuộc sống này cũng không có gì không tốt.

Chu Tráng Tráng cúi đầu, nắm lấy bàn tay Tả Nhất trên bàn cơm, đây mới là mong muốn của cô.

Ở Trung Quốc kết hôn cũng không phải là chuyện khó khăn, chỉ cần đem hộ khẩu cùng thẻ chứng minh đi cục dân chính xếp hàng, điền vài thông tin, nộp mấy tệ, rồi cuộc thành công cầm lấy giấy kết hôn.

Nhưng Chu Tráng Tráng cùng Tà Nhất cũng không có kinh nghiệm, thế nên trước ngày kết hôn mới nhớ tới đi tìm cha mẹ lấy hộ khẩu.

Sau khi chạy đi chạy lại, rốt cuộc cũng giải quyết xong, nhưng hai người đã mệt hết hơi, Tà Nhất sau khi đưa Chu Tráng Tráng về nhà cũng trở về nhà trọ nghỉ ngơi.

Chu Tráng Tráng còn chưa kịp lấy ra hộ khẩu trong túi xách, điện thoại di động đã vang lên.

Hải Nhĩ gọi tới, nói là Mỹ Định cùng Tần Trung gây gỗ, trong lúc tâm tình bị kích động vô ý ngã xuống cầu thang, chảy máu nhiều, đã đưa vào bệnh viện, tình huống nguy hiểm.

Chu Tráng Tráng vừa nghe, lập tức chạy như bay đến bệnh viện.

Lúc đến nơi, Chu Tráng Tráng thấy một mình Tần Trung ngồi trên ghế ngoài phòng phẫu thuật, cả người như khối gỗ điêu khắc, hơn nữa khối gỗ này phối hợp với gương mặt băng sơn không chút cảm xúc, bóng tối bao trùm toàn thân, đừng nói đến người, mà ngay cả con muỗi cũng không dám đến gần hắn.

Kế bên Hải Nhĩ cũng không tốt hơn chút nào, cả người nôn nóng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Giữa tiểu bạch thỏ cùng đại Gấu Xám, Chu Tráng Tráng quyết định lựa chọn tiểu bạch thỏ Hải Nhĩ, ngồi bên cạnh hắn nhỏ giọng dò hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hải Nhĩ gương mặt nhìn nhìn Tần Trung ở đối diện, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chu Tráng Tráng hiểu ý Hải Nhĩ, quyết định ngậm miệng, chọc giận đại Gấu Xám không phải là chuyện tốt.

Ái ngờ đang khi cho rằng chân tướng của sự việc cứ thế bị che giấu, một thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên: “Là lỗi của tôi.”

Ngoài ý muốn, đại Gấu Xám mở miệng.

“Tôi biết rõ trong lòng cô ấy vẫn luôn nghĩ đến người kia, lần này mang thai cũng là tôi hao hết tâm lực mới có được một cái ‘ngoài ý muốn’. Tôi tự nói với mình, cô ấy thích trốn chạy, tôi có rất nhiều khí lực, đuổi theo là được. Một ngày nào đó, cô ấy mệt mỏi, cũng sẽ không trốn nữa. Tôi cứ như vậy mà chờ đợi, biết bao Xuân Hạ Thu Đông trôi qua, rất nhiều lần cơ thể thân mật, cô ấy vẫn như cũ muốn chạy trốn. Cho đến lần trước cô ấy chạy đến chỗ miếu tự của anh ta, bọn họ gần như vậy, chỉ cần anh ta nguyện ý, tôi sẽ không thể mang cô ấy trở về được nữa... Tôi nghĩ, nhất định phải có đứa bé, có đứa con chảy chung dòng máu của cả hai chúng tôi, đây là ràng buộc trời sinh của người phụ nữ. Nhưng mà hôm nay lúc tôi về nhà, trong lúc vô tình nghe thấy cô ấy cùng anh ta trò chuyện, trong lúc mơ hồ xen lẫn trụ trì, miếu thờ, còn nói gì mà ở cứ xong sẽ đi. Đứa nhỏ là chiêu bài cuối cùng của tôi, thế nhưng vẫn không giữ được cô ấy, vừa nghe như vậy, tâm cũng lạnh hơn phân nửa, tôi liền nói cho cô ấy biết, nếu như cô ấy chỉ biết nhớ tới người kia, chỉ cần cô ấy để lại đứa con cho tôi, tôi có thể cho cô ấy tự do... Không ngờ, cô ấy nhìn tôi chằm chằm, một đôi mắt sắc như dao, khoét tôi đến đau đớn. Sau đó cô ấy chạy xuống lầu, không để ý, trượt chân... Rất nhiều máu từ dưới thân cô ấy chảy ra... Tôi...”

Đại Gấu Xám giống như cực kỳ mệt mỏi, hai tay dùng sức che mặt, không nói thêm gì nữa.

Hôm nay Tần Trung nói nhiều lời như vậy, Chu Tráng Tráng sợ ngây người.

Biết rõ anh ta là người si tình, nhưng không ngờ tới sẽ si tình như vậy, nghe được anh ta giải bày lòng mình mà giống như câu chuyện trà chiều đau thương.

May mà vào lúc này, y tá từ phòng phẫu thuật đi ra, nói tin tức tốt: “Mẹ con bình an.”

Rốt cuộc, tâm tình căng thẳng được thả lỏng.

Vừa thả lỏng, Chu Tráng Tráng cả ngày mệt mỏi bủn rủn chân tay, không để ý, túi xách trên vai rơi xuống mặt đất.

Túi xách rơi xuống mặt đất không quan trọng, chỉ là đồ vật trong túi xách bay là tả ra ngoài.

Trong túi xách những vật khác rơi ra ngoài không quan trọng, khổ nỗi hộ khẩu đã rơi vào chân Hải Nhĩ.

Hộ khẩu rơi vào chân Hải Nhĩ không quan trọng, chỉ là tờ giấy Thẩm bản tiên viết ngày sinh tháng đẻ cùng ngày lành kết hôn của Chu Tráng Tráng cùng Tà Nhất cũng rơi vào chân hắn.

Đừng nói là sổ hộ khẩu rơi vào chân Hải Nhĩ cũng không quan trọng, chỉ là Hải Nhĩ đoạt trước một bước nhặt lên nhìn.

Hải Nhĩ nhặt lên nhìn cũng không quan trọng, chỉ là hắn xem hiểu.

“Ngày mai em sẽ cùng Tà Nhất đi đăng ký kết hôn? !” Giọng nói Hải Nhĩ đột nhiên cao lên.

“Hiện tại chuyện chị Mỹ Định cùng đứa nhỏ quan trọng hơn.” Chu Tráng Tráng vội vàng muốn chuyển hướng sự chú ý của hắn.

Chu Tráng Tráng phải lừa gạt rất vất vả, ngoại trừ người nhà, còn lại đều cho rằng cô tháng chín mới kết hôn, không ngờ lại nhanh như vậy.

“Không phải nói em chờ một chút sao? !” Hải Nhi nóng nảy.

“Đây là chuyện của em, em hi vọng anh chúc phúc em.” Chu Tráng Tráng nghênh đón đôi mắt Hải Nhi, một đôi mắt sáng trong: “Hải Nhi, anh là bạn tốt nhất của em, cho nên chuyện Tiểu Lâm Từ lần trước em không so đo, nhưng là lúc này đây, nếu như anh làm loạn lên, như vậy sau này chúng ta rất khó gặp mặt.”

Hải Nhi khó khăn mà rõ ràng nói: “Cho dù không được gặp em nữa, anh cũng không thể trơ mắt nhìn em phạm sai lầm.”

“Em đã quyết định gả cho Tả Nhất, ai ngăn cản em sẽ hận người đó cả đời!” Chu Tráng Tráng thực sự tức giận, giật lấy hộ khẩu trong tay Hải Nhi, nhét vào trong túi xách rồi bước đi.

Nhưng mà mới đi được vài bước, một người từ bên trái hành lang chạy tới, một người đuổi theo phía sau, mỗi người cầm lấy một tay, thanh âm lo lắng cùng thốt ra:

“Em không thể gả!” Hải Nhi nói.

“Anh không cho phép em gả!” Thường Hoàng nói.

Khi nhìn thấy cảnh hỗn loạn trước mắt, Mỹ Dịch đang suy yếu được diu ra từ phòng phẫu thuật, thấy tình này trạng, yếu ớt chửi thề một tiếng: “TMD, mạng lão nương còn đang nguy kịch, ba tiểu quý các người còn vội vàng làm cuộc tình tay ba, đúng là đồ vô tình vô nghĩa.”

Tần Trung phụ họa theo, cho cậu em vợ cộng thêm người yêu cũ của em vợ một ánh mắt khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Trước ánh mắt tò mò của mọi người ở cửa phòng sinh, Chu Tráng Tráng không rõ ràng bị hai người đàn ông một trái một phải bắt được, tư vị này, quả thật có chút không chịu nổi.

Vì vậy Chu Tráng Tráng nổi giận, quyết định dùng phương thức tiêu diệt từng bộ phận để đối phó bọn họ...

Đầu tiên đối với Hải Nhi nói nhẹ nhàng: “Hải Nhi, làm bạn nhiều năm như vậy, em cho là anh là người hiểu em. Có gả hay không đều do em quyết định, buông tay em ra đi.”

Sau đó lạnh giọng nói với Thường Hoàng: “Đại ca, anh không cho phép? Tôi và anh có quan hệ lông gà hay lông vịt? Anh dựa vào cái gì không cho phép? Buông tay ra!”

Phương pháp kia đối phó với Hải Nhi có hiệu quả... tay của hắn từ từ buông ra.

Nhưng Thường Hoàng cứng mềm đều không ăn – tay của hắn vẫn nắm chặt như trước.

Chu Tráng Tráng tức giận, Thường Hoàng thật đúng là đồ vương bát đần, lúc trước bỏ rơi cô bình tĩnh như vậy, không nhỏ giọt nước mắt nào, hai năm sau giống như giọt nước vẩy vào đường cái bốc hơi mất, căn bản không quan tâm cô chết hay sống. Nhưng bây giờ vừa nghe cô muốn kết hôn, lập tức từ trong góc chui ra, nhảy lên nhảy xuống, giống như cô cùng với người khác kết hôn chính là muốn giết cả nhà hắn.

Đây là muốn nghịch thiên sao?

Cực kỳ tức giận, Chu Tráng Tráng cũng không quan tâm nữa, vội vàng chạy lên phía trước.

Rời đi chỗ nguy hiểm này mới là điều quan trọng nhất.

Lúc bắt đầu, Thường Hoàng lôi kéo cô, nhưng từ từ, lực đạo nhỏ, đến cuối cùng tình thế quay ngược trở lại, Thường Hoàng kéo cô chạy lên phía trước.

Chu Tráng Tráng trong lòng bắt đầu sợ hãi, đặc biệt là lúc nhìn thấy Thường Hoàng kéo mình hướng đến nhà xác, mới vừa rồi bởi vì giận dữ mà dâng lên xúc động phần nộ lập tức biến thành tâm trạng khẩn trương.

Chuyện này là vương bát đần muốn giết cô diệt khẩu, miễn cho đợi lát nữa vớt xác khỏi phiến phức đây?

Vì vậy, trên hành lang đến nhà xác, Chu Tráng Tráng như tỉnh tỉnh đu cây, hai tay hai chân bầu vuu cây cột, như thế nào cũng không chịu đi: “Cầm thú, anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

“Nơi này không có người sống, phù hợp để chúng ta nói chuyện.” Xem ra, Thường Hoàng cũng không có ý định đi về phía trước.

“Giữa chúng ta không có gì để nói!” Chu Tráng Tráng không muốn nhìn hắn, trực tiếp mặt đối mặt với vách tường.

“Nói chuyện với tường sao? Đừng tự trách, anh sẽ tha thứ cho em.” Thường Hoàng khẽ cười, ôm lấy bả vai cô.

Chu Tráng Tráng lúc này hóa thành tiểu mèo hoang, cào một đường, trên mu bàn tay Thường Hoàng lập tức xuất hiện mấy vết máu.

Chu Tráng Tráng giờ phút này lộ ra vẻ mặt có chút ít dữ tợn: “Thường Hoàng em gái anh, anh có biết xấu hổ hay không, anh tha thứ cho tôi? Hóa ra là tôi sai rồi? Là tôi ăn no rồi việc, cũng không có việc gì tại lúc quân huấn trên chóc anh, quân huấn xong rồi còn mặt dày chạy tới quần quít lấy anh làm bạn gái của anh, sau trăm phương ngàn kế ngăn trở anh và những người khác hẹn hò, về sau thật vất vả cảm động được anh, cả trái tim đều trao cho tôi, tôi lại chạy tới bình tĩnh nói cho anh biết tôi rốt cục xem hiểu Quý Hoa Bảo Điền muốn tự cung, muốn cùng với một quan nhị đại[1] kết hôn, cuối cùng hỏi họ nói anh hãy quên tôi đi, mọi chuyện rất nhanh sẽ qua thôi ... Đúng không? Mẹ Thường Hoàng anh sao có thể tiện như vậy!”

[1] Ý chỉ thế hệ thứ hai con nhà có quyền lực.

Thường Hoàng giờ tay bị thương, mỉm cười nghe Chu Tráng Tráng lên án, cô nói mỗi một chữ, tay của hắn liền nắm chặt một phần, miệng vết thương nứt ra, đau thêm một chút.

Chu Tráng Tráng không muốn nhìn hắn, mà Tả Nhất không hổ là vị hôn phu của cô, lúc này gọi điện thoại tới, nhắc nhở cô buổi tối nhất định phải đem hành lý chuẩn bị tốt, bởi vì ngày mai đăng ký xong sẽ lập tức đến sân bay đi Anh quốc.

Mà Chu Tráng Tráng trả lời là báo hắn đến bệnh viện đón cô.

“Hiện tại, lập tức, lập tức, em gặp chuyện phiền toái...”

Mà thứ Chu Tráng Tráng gọi là “Phiền toái” không đợi cô nói xong liền giật lấy điện thoại di động của cô, thực hiện một động tác ném cầu duyên đáng điện thoại di động từ lầu ba rơi xuống, tan thành mảnh nhỏ, đáng thương .

Chu Tráng Tráng nhìn chằm chằm Thường Hoàng, hận cha mẹ nhà mình không thể đem mình biến thành một con rồng, trực tiếp đốt cháy tên vương bát đần trước mặt này.

“Anh dám vứt điện thoại của tôi!”

“Em còn dám đem ngọc Quan Âm tổ truyền nhà anh ném vào bồn cầu đấy thôi.”

Gió thổi, mây bay, ánh mặt trời chói chang, Chu Tráng Tráng trong nháy mắt ảo giác, một chiếc thời gian xe tốc hành đưa bọn họ trở về năm đó.

Trong lúc đầu võ mồm nhưng lại vui vẻ biết bao.

Ảo giác chỉ là trong nháy mắt, cô tròn tròn mắt, cẩn thận nhìn Thường Hoàng trước mặt.

Tròng mắt của hắn, vẫn như cũ là tràn trề dã tính, nhưng khi đó dã tính có thanh xuân giáo hoạt thuần lương, mà hôm nay dã tính đã chừng chạc cùng sâu không lường được.

Chu Tráng Tráng không tự chủ được lắc lắc đầu.

Không giống nhau, Thường Hoàng bây giờ đã không phải là của cô.

Thường Hoàng cũng nhìn cô, giờ phút này bình tĩnh nói: “Hình dáng thay đổi, nhưng tình yêu của anh đối với em chỉ tăng chứ không giảm.”

Lời này như một cây châm, đâm mạnh lòng vào Chu Tráng Tráng, đầu tiên là tê dại ảm áp, rồi sau đó đau đớn.

Chuyện đã đến nước này, vậy mà hắn có thể nào mặt không đổi sắc nói ra lời nói này.

Chu Tráng Tráng cắn răng, hung hăng nói: “Chuyện trước đây đã trở thành quá khứ, hiện tại chúng ta đều thuộc về người khác, nói cái gì gặp lại cũng là bạn bè không được tự nhiên, về sau hay là đều tự an tâm với một nửa kia của mình đi. Nhắc lên được thì cũng bỏ xuống được, dù sao anh buông tha mới có thể lấy được thứ anh muốn không phải sao, đạo lý này anh phải hiểu chứ, chẳng lẽ còn muốn tôi làm người tình bí mật của anh sao? Anh nên thấy may mắn vì đã đem này lời nói ra, nếu không tôi còn không biết mà làm cho anh chết tâm.”

“Mỗi người thuộc về người khác?” Thường Hoàng cười ra tiếng, tựa như một con hổ phát ra hơi thở mãnh liệt: “Người sở hữu em, chính là anh.”

Chu Tráng Tráng lập tức dùng một loại “người tiện vô địch” ánh mắt nhìn về phía Thường Hoàng, giọng nói cũng là châm chọc mà khiêu khích: “Được, vậy anh dám bỏ Phó Dương Dương sao? Anh dám đổi đầu cùng thế lực gia tộc Phó Dương Dương không? Anh dám không đếm xỉa gia tộc của anh sao?”

Chu Tráng Tráng cho rằng, kể tiếp Thường Hoàng sẽ trầm mặc, sẽ dùng một chút lý do đến qua loa tắc trách, cô đem hai tay vòng ở trước ngực, khoe

miệng giương cao khinh miệt cười, muốn xem người đàn ông này xấu mặt.

Thường Hoàng cười lắc lắc đầu.

Chu Tráng Tráng cười lạnh.

Thường Hoàng đi lên trước.

Chu Tráng Tráng như cũ cười lạnh.

Thường Hoàng duỗi tay sờ gương mặt của cô.

Chu Tráng Tráng vẫn đang cười lạnh.

Thường Hoàng gần từng chữ nói với Chu Tráng Tráng: “Anh dám, bởi vì trong hai năm qua, anh đều vì chuyện này mà chuẩn bị.”

Chu Tráng Tráng từng chữ từng chữ nghe Thường Hoàng nói rõ ràng: “Chu Tráng Tráng ơi Chu Tráng Tráng, em vĩnh viễn cũng không để cho anh yên lòng được, chỉ cần qua mười ngày nữa, mọi chuyện sẽ được giải quyết viên mãn, nhưng em hết lần này tới lần khác cùng anh đối nghịch... Cũng được, anh chịu.”

“Anh... Đầu óc hồ đồ hả?” Chu Tráng Tráng hỏi.

Kỳ thật giờ khắc này, đầu óc cô cũng đỡ dần, vốn là muốn nhìn Thường Hoàng xấu mặt, không ngờ tới hắn nói chuyện như lọt vào trong sương mù, làm cho đầu óc cô choáng váng.

“Đi thôi.” Thường Hoàng đột nhiên kéo tay cô.

“Đi đâu?” Chu Tráng Tráng không hiểu ra sao.

“Chạy trốn, nếu đúng như dự định, Phó Dương Dương đã phát hiện chuyện chúng ta hợp lại, mà nhà bọn họ lập tức cũng sẽ phát hiện những năm gần đây anh đối với bọn họ dị tâm. Cho nên, chúng ta chỉ có thể trốn.”

Chu Tráng Tráng bị Thường Hoàng lôi kéo chạy trốn, gió nóng thổi vào mặt, trong không khí có hương thơm của loài hoa mà cô không biết tên.

Nhìn qua rất đẹp.

Nhưng Chu Tráng Tráng không có lòng dạ nào để ý những thứ này, trong đầu cô chỉ có một nghi vấn.

Ai mẹ nó đầu óc bị đá đồng ý hợp lại với anh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Trong lúc mơ hồ, Chu Tráng Tráng bị kéo đến cửa chính bệnh viện, Thường Hoàng tìm tới xe mình, rồi đem Chu Tráng Tráng đẩy lên xe.

Chu Tráng Tráng hai tay chống ở cửa xe, cuối cùng tỉnh táo lại: “Thường Hoàng, anh không sao chứ?”

“Anh không sao, em cũng không sao, nhưng nếu như em tiếp tục làm chậm trễ thời gian, chúng ta sẽ có sao.” Thường Hoàng mặc dù đang cười, có thể nhìn ra được thần sắc rất nghiêm túc: “Tráng Tráng, anh không nói đùa, bây giờ chúng ta không được an toàn.”

“Anh nói Phó Dương Dương muốn đổi phó tôi? Cô ta dựa vào cái gì, cô ta cướp người đàn ông của tôi chứ không phải tôi cướp đàn ông của cô ta, hơn nữa, ngày mai tôi sẽ đi Anh với Tả Nhất, chẳng lẽ cô ta còn định dựng lên tai nạn trên không sao?” Chu Tráng Tráng không phải là không muốn đi, chỉ là không muốn đi cùng Thường Hoàng.

“Tráng Tráng, đi theo anh.” Lần này, ngay cả nụ cười của Thường Hoàng cũng biến mất.

Chu Tráng Tráng trong lòng có chút sợ hãi, không biết làm sao.

Mà vừa đúng lúc này, giọng nói Tả Nhất vang lên sau lưng Chu Tráng Tráng, khiến cho Chu Tráng Tráng còn đang do dự như ăn phải một cây roi: “Anh nghĩ bỏ rơi là bỏ rơi, muốn hợp lại là hợp lại? Thường Hoàng, anh không phải là quá đáng chút ít đâu.”

Thường Hoàng không quan tâm đến Tả Nhất, hần nắm tay Chu Tráng Tráng chặt hơn chút nữa: “Tráng Tráng, lúc này em phải tin tưởng anh.”

Chu Tráng Tráng lắc đầu, kiên trì lấy bàn tay đang bị hần nắm ra: “Thường Hoàng, chúng ta đã sớm kết thúc.”

Nói xong, cô xoay người về phía Tả Nhất, ngược lại cầm tay của hần, đưa lưng về phía Thường Hoàng nhẹ giọng nói: “Hi vọng anh không làm phiền chúng tôi nữa.”

Thường Hoàng nhắm mắt lại, đợi đến lúc mở ra, trong hai tròng mắt sáng trong: “Như vậy, anh rất xin lỗi.”

Lời này làm cho Chu Tráng Tráng nổi lên một tầng da gà trên bắp chân, còn chưa phục hồi tinh thần lại, một cú đâm đột nhiên đánh tới, Tả Nhất không kịp chuẩn bị, bị Thường Hoàng đánh ngã xuống đất.

Mà Thường Hoàng cũng thật ác độc, không đợi Tả Nhất đứng lên, lập tức xông lên cười trên người hần đánh một trận nữa.

Chu Tráng Tráng hét lên một tiếng, đang muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị một người khác vững vàng bắt lấy.

Giương mắt nhìn sang, thì ra là Hải Nhĩ.

Hải Nhĩ trước mặt cũng rất nghiêm túc: “Tráng Tráng, tin tưởng anh, Thường Hoàng chưa bao giờ phản bội em, anh ấy một mực bảo vệ em, hiện tại tình hình rất không ổn, không nên làm loạn nữa, đi mau đi!”

Những lời này đem lại lượng thông tin quá lớn, khiến Chu Tráng Tráng nghe xong mù mờ đến ngơ ngàng.

Hải Nhĩ muốn đứng là hiệu quả này, lúc này vội đem Chu Tráng Tráng kéo đến trước xe, mở cửa, nhét vào, đóng cửa, rồi đem chìa khóa ném vào tay Thường Hoàng nhanh chóng chạy tới tiếp ứng: “Anh, bọn họ ở trên đường, e là lập tức sẽ đến đây, anh đi xe của em để khỏi bị theo dõi.”

Thường Hoàng không hổ là người luyện võ, động tác nhanh chóng, cầm lấy chìa khóa, đưa Chu Tráng Tráng còn đang trong tình trạng mê man như gió bay điện chớp ra khỏi bệnh viện.

Tả Nhất từ trên mặt đất đứng lên, đầu tiên nhìn thấy Hải Nhĩ đang nhìn chăm chú vào chiếc xe chở Thường Hoàng cùng Chu Tráng Tráng đi xa, ánh mắt nhu hòa lại kiên định.

Tả Nhất muốn hỏi hần Thường Hoàng rốt cuộc muốn đưa Chu Tráng Tráng đi đâu, ai ngờ Hải Nhĩ trực tiếp hướng đến xe của Thường Hoàng phóng đi mất.

Phản ứng đầu tiên của Tả Nhất chính là người này nhất định là muốn đi tụ họp cùng Thường Hoàng, lúc này cũng không nghĩ nhiều, thừa dịp hần vô ý liền mở cửa xe, trực tiếp ngồi lên ghế phụ.

Bởi vì động tác quá mạnh, chỗ vừa bị Thường Hoàng đánh bị động đến, đau đến Tả Nhất nghe răng nhếch miệng.

“Mau đi xuống!” Hải Nhĩ hét to: “Tôi có chính sự phải làm!”

“Đưa tôi đi tìm Tráng Tráng,” Tả Nhất thái độ cứng ngạnh.

“Tôi không có thời gian nói nhiều với anh, tôi lái xe này đi ra ngoài là vì giúp bọn họ dời đi một số người, rất nguy hiểm, anh không muốn sống nữa sao?” Hải Nhĩ gấp đến độ trên mặt xuất hiện ửng hồng khác thường.

Tả Nhất đâu chịu tin, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hải Nhĩ cuối cùng buông tha cho việc câu thông cùng Tả Nhất, trực tiếp đem xe lái đi, ngược hướng Thường Hoàng vừa đi.

Lúc này đã là hoàng hôn, trên bầu trời màu đỏ xen lẫn nâu đen, đúng là lúc trời đất hỗn loạn.

Sau đó không lâu, Tả Nhất rốt cục phát hiện, Hải Nhĩ nội tâm cùng bề ngoài là đều là thuần lương. . . đằng sau quả nhiên có hai chiếc xe không rõ mục đích im ắng theo dõi bọn họ.

“Các anh rốt cuộc chọc đến người nào?” Tả Nhất không phải người nhát gan, nhưng trong xe đột nhiên xuất hiện không khí khẩn trương làm cho trán hần thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

Hải Nhĩ đáp một nêo: “Hai năm, cuối cùng đã đến lúc kết thúc.”

Giờ khắc này, Tả Nhất giật mình, mình là lên xe giặc.

Lúc Chu Tráng Tráng phục hồi tinh thần, bọn họ đã ra khỏi thành, đang trên đường đến núi Hương Sơn.

Đường núi vốn khó đi, thêm sắc trời tối dần, đường quanh co, tốc độ xe không nhanh được như bình thường, Chu Tráng Tráng bị dọa đến, thật lâu mới có tinh lực hỏi thăm vấn đề quan trọng:

“Vừa rồi Hải Nhĩ nói anh chưa bao giờ phản bội tôi, là thế nào?”

“Nghĩa là anh vẫn luôn yêu em, vẫn muốn cùng em xxx...”

Ở thời khắc này mà Thường Hoàng vẫn như cũ cà lơ phất phơ, Chu Tráng Tráng cảm giác nếu mình có cái gọi là cốt khí, thì phải đi vịn tay lái làm cho xe rơi xuống núi, cùng tên khốn kiếp này đồng quy vu tận mới phải.

Nhìn Chu Tráng Tráng nhẩn nại giống như bộ dáng bị táo bón ba ngày, Thường Hoàng mở miệng: “Tráng Tráng, anh nói thật, trong hai năm qua, không có lúc nào là anh không nhớ đến em”

“Ý của anh là, lúc anh ôm Phó Dương Dương thì anh nhớ tôi.” Chu Tráng Tráng bật cười châm chọc: “Tôi cần phải cảm động đến ngay cả nước mắt nước mũi đều chảy ra ngoài sao?”

“Anh cùng cô ta, chưa bao giờ xảy ra quan hệ.” Thường Hoàng trịnh trọng làm sáng tỏ: “Tính đến nay, cùng anh có quan hệ nam nữ chỉ có em”

Chu Tráng Tráng hừ lạnh một tiếng: “Cái đồ sinh vật suy nghĩ bằng nửa người dưới như anh sẽ nhận được?”

Chu Tráng Tráng còn nhớ rõ, lúc trước Thường Hoàng ở trên giường là mảnh liệt thể nào, mới được nếm thử tư vị tình dục, thanh niên khỏe mạnh như hán sao có thể nhận được?

“Sao anh phải nhận? Tay phải thành bạn tốt của anh, không có việc gì khó cả.” Qua hai năm Thường Hoàng da mặt dày chỉ tăng không giảm, lúc nói lời này vẻ mặt vẫn thản nhiên.

“Bạn tốt? AV tốt thì có!” Chu Tráng Tráng tức giận.

“Không có hứng thú, nhưng nếu em nguyện ý cùng anh, anh có thể vì em bồi dưỡng hứng thú.” Thường Hoàng tiếp tục da mặt dày.

Chu Tráng Tráng lần nữa sinh ra ý tưởng muốn cùng hán đồng quy vu tận.

Khi chạy đến trong đường hầm, chiếc xe liên tục theo dõi bọn họ bị va chạm mạnh, thân xe lập tức lắc lư kịch liệt.

Tả Nhất không dám thờ ơ, nhìn về phía thân thể gầy yếu mà thần sắc kiên định Hải Nhĩ trên ghế lái, trong nội tâm không khỏi bội phục: “Người anh em, khi anh quyết định ngồi xe này, đã muốn liều mạng phải không?”

Hải Nhĩ trầm chấp nhận, sau khi lọt vào vòng tập kích thứ hai, hán mạng theo áy náy nói với Tả Nhất: “Xin lỗi, đã làm liên lụy tới anh rồi.”

Xem tình huống này, hôm nay chết đến nơi rồi, mồ hôi trên trán Tả Nhất bắt đầu chảy xuống người.

Chu Tráng Tráng như thế nào cũng không ngờ tới, Thường Hoàng lại đưa cô đến miếu tự có vị trụ trì xinh đẹp như trong truyền thuyết. Trụ trì bận chuyện tu hành, không tiện đón tiếp, nhưng vẫn truyền lời cho tăng nhân chiêu đãi thật tốt hai người bọn họ.

Tăng nhân mang cơm lên, an bài gian phòng sạch sẽ, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Chu Tráng Tráng mệt mỏi toàn thân, sau khi ăn xong liền đến gian phòng nghỉ ngơi.

Mới vừa nằm xuống, chỉ nghe thấy cửa gỗ “cạch” một tiếng bị người đẩy ra, tiếng bước chân quen thuộc từ từ hướng về phía mình.

“Tôi rất mệt, anh ra ngoài trước đi.” Chu Tráng Tráng nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói.

“Em không muốn nghe anh giải thích vì sao lúc trước anh phải rời khỏi em sao?” Thường Hoàng ngồi xuống mép giường.

Bóng dáng của hán bao trùm trên người cô, Chu Tráng Tráng cảm thấy rất nặng nề: “Tôi muốn biết, nhưng chuyện tôi càng muốn biết là chúng ta đã chia tay hai năm rồi, bây giờ anh muốn thế nào?”

Tuy là mùa hè, nhưng ban đêm trên núi nhiệt độ thấp, không khí lại thoáng như đầu thu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thật lâu, giọng nói Thường Hoàng mới truyền đến: “Tráng Tráng, nếu như có con đường thứ hai, anh sẽ không làm như vậy.”

Lúc Tả Nhất tỉnh lại, phát hiện mình cùng Hải Nhĩ bị nhốt vào một phòng nhỏ cũ kỹ, hai tay hai chân bị trói, không thể động đậy.

Bọn họ cuối cùng vẫn bị ngăn lại, người đàn ông cầm đầu có khuôn mặt trắng như sứ nhưng trên người lại tỏa ra hơi thở lạnh lùng, lúc mở cửa xe, trông thấy bên trong là bọn họ, cúi đầu mắng: “Mẹ nó, tên tiểu tử thú vị Thường Hoàng kia trốn thoát mất rồi.”

“Như vậy, có thể thả chúng tôi không?” Tả Nhất dò hỏi.

“Cậu có khỏe không, tôi nhớ không lầm thì Thường Hoàng đối với người không còn sống được bao lâu như cậu rất quan tâm mà.” Người đàn ông mỉm cười nhìn về phía Hải Nhĩ, nụ cười của hán có cảm giác rợn tóc gáy, làm cho người ta thấy khó chịu.

Hán làm một động tác, Tả Nhất cùng Hải Nhĩ chỉ cảm thấy gáy đau xót, trước mặt bỗng tối sầm, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Tà Nhất hiểu, Hải Nhĩ thành con tin, rất nguy hiểm, mà chính mình thành con tin đầu thừa đuôi thẹo, nguy hiểm hơn.

Sau khi xác nhận chạy trốn vô vọng, Tà Nhất chỉ có thể chấp nhận.

Nhưng cho dù chết cũng phải hiểu nguyên nhân, liền cười khổ nhìn về phía Hải Nhĩ: “Có thể nói cho tôi rốt cuộc các người đắc tội thể nào với những người này không?”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

“Nói ra rất dài dòng.” Hải Nhĩ cúi đầu thờ dài.

“Chẳng lẽ anh cảm thấy chúng ta ở nơi này ngay cả thần còn không thấy, còn có thể làm những chuyện khác sao?” Ai cũng thờ dài, càng lúc càng lớn.

“Chuyện của Tráng Tráng với anh họ tôi, anh biết được bao nhiêu?”

“Không phải là quá nhiều, chỉ biết anh họ anh vì tiền đồ mà vứt bỏ Tráng Tráng.”

“Anh cũng có mắt nhìn chứ, lúc ban đầu bọn họ ở cùng nhau, anh họ tôi đối với Tráng Tráng thế nào?”

“Rất... quan tâm.” Tà Nhất như cũ nhớ rõ lần đó ở trên thao trường, đôi mắt Thường Hoàng nhìn mình, lạnh đến dọa người, mặc dù Tà Nhất mặt ngoài bình tĩnh, nhưng cơ hồ vẫn có chút không khống chế được mà sợ hãi.

“Mà anh ấy cũng vì quan tâm Tráng Tráng, cho nên mới phải rời đi.” Hải Nhĩ nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại từng ly từng tý trong hai năm này.

Hắn chỉ nhớ rõ mùa đông năm ấy, ngày rất lạnh, ngày nào đó anh họ đột nhiên gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn đến nhà cũ đón Tráng Tráng. Hắn còn chưa kịp hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, điện thoại đã bị ngắt.

Mang đầy bụng nghi hoặc, chịu đựng thân thể khó chịu ngồi xe lửa vài tiếng đồng hồ đi đến nhà cũ của Thường Hoàng, Hải Nhĩ nhìn thấy Chu Tráng Tráng dường như bị rút đi cả sinh mệnh chỉ sau một đêm.

Chu Tráng Tráng trong lòng Hải Nhĩ, luôn luôn là người sáng sủa nhiệt tình, mạnh mẽ đến mức có thể một lần ăn hết hai mươi cánh gà nướng. Mà không phải là Chu Tráng Tráng ở trước mặt vững vàng bất lấy tay hắn, tựa như một người tuyệt vọng bất lấy tâm vãn cuối cùng trên biển khơi rộng lớn.

“Anh ấy bảo anh đến đón em? Nhất định là Phó Dương Dương uy hiếp anh ấy, anh ấy không thể không tạm thời thỏa hiệp có đúng hay không?” Ngay lúc đó Chu Tráng Tráng không ý thức được, lúc câu nói này ra khỏi miệng cũng là lúc cô đã mất đi tất cả lòng tin.

Hải Nhĩ cũng không nói được gì, duy nhất có thể làm là đem cô mang về thành phố A.

Mà trên sân ga, Thường Hoàng xuất hiện, lại phảng phất biến thành một người khác, một người mà cô không quen biết.

“Tráng Tráng, em đừng hiểu lầm, anh đến để đem quan hệ của chúng ta nói rõ ràng.”

“Tráng Tráng, chúng ta chia tay đi, như vậy đối với hai bên đều tốt.”

“Không có bất kỳ người nào ép anh, ép anh là xã hội.”

“Tráng Tráng, anh có lỗi với em, nhưng anh thật sự yêu em. Chỉ là anh chỉ có thể lựa chọn một người phụ nữ thích hợp có thể trợ giúp anh trên con đường sự nghiệp. Anh xin lỗi.”

Những lời kia, như tên bắn vào tim Chu Tráng Tráng, mà người vụn vỡ còn có Hải Nhĩ.

Hắn không thể tin được Thường Hoàng lại có thể nói ra những lời này, người mà từ nhỏ đã ghét ác như vậy, là thiên thần trong mắt hắn thế nhưng có thể thốt nên những lời này.

Mà vào buổi tối đó, Thường Hoàng cùng Chu Tráng Tráng hoàn toàn chia tay.

Sau đó, Chu Tráng Tráng tinh thần sa sút như đồng tro tàn.

Hải Nhĩ vọt tới trước mặt Thường Hoàng, chất vấn hắn đến tột cùng là thế nào, Thường Hoàng không đáp, chỉ bảo hắn chăm sóc Tráng Tráng thật tốt.

Hải Nhĩ cũng không phải người dễ gạt, lúc này cũng không nói nhiều, chỉ là đem tình hình sau khi chia tay Chu Tráng Tráng giống như cây khô cạn kể nói qua một lần với hân.

Ngày đầu tiên sau chia tay, cô khóc gọi tên của hân đến tỉnh dậy.

Ngày chia tay thứ hai, cô một đêm không dám ngủ, chỉ sợ mơ thấy hân.

Ngày thứ ba chia tay, trong lúc rót nước uống, sợ ý làm nước nóng đổ vào người, bàn tay bị phỏng có nhiều bong nước nhỏ.

Hải Nhĩ ngày nói từng chuyện một, Thường Hoảng chăm chú nghe, sau đó, Hải Nhĩ không nói tiếp.

Bởi vì hân nhìn thấy, Thường Hoảng vành mắt đỏ.

“Anh không muốn nói cho em biết sao?” Hải Nhĩ hạ thấp thanh âm: “Phó Dương Dương rốt cuộc đã làm chuyện gì?”

Hải Nhĩ nhớ đến lúc ấy Thường Hoảng thông thả bước đến phía trước cửa sổ, thân hình cao lớn như thế nhưng nhìn thật lạnh lẽo, mơ hồ. Thật lâu, hân mới chậm rãi nói: “Không phải là một mình Phó Dương Dương, mà là cả gia tộc bọn họ.”

Mặc dù Hải Nhĩ luôn đối với chuyện của gia tộc không có hứng thú lắm, nhưng ngày thường cũng đã nghe qua, cũng biết một chút đại khái.

Phó gia căn cơ chính là Phó lão tướng quân, cha Phó Dương Dương là con ruột Phó lão tướng quân. Mà ông ngoại Thường Hoảng lại là chiến hữu thân thiết nhất của Phó lão tướng quân, trên chiến trường Triều Tiên vì cứu Phó lão tướng quân, trên đầu gối trúng một phát đạn, đến nay mỗi khi trời chuyển vết thương kia lại đau đến tận xương cốt.

Bởi vì có những chuyện xa xưa này nên hai nhà quan hệ rất tốt.

Phó tướng quân mặc dù cả đời trong sạch, nhưng đến lúc tuổi già, quá nuông chiều con cháu, tác phong làm việc quá là ức hiếp người khác. Mà Thường Hoảng nhìn thấy Phó gia hành động khinh người như vậy, dần dần cùng bọn họ bất hòa.

Anh họ Phó Dương Dương Phó Lô tuy còn trẻ tuổi nhưng lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn làm việc âm hiểm. Bởi vì Thường Hoảng từ chối Phó Dương Dương mà cảm thấy mất mặt cả nhà, thường xuyên gây sự với Thường Hoảng. Kể từ sau khi Thường Hoảng vào bộ đội, nhiều lần cản trở, Thường Hoảng cùng hân đấu trí đấu dũng, giữa hai người luôn luôn không vừa mắt.

Tính tình Phó Dương Dương rất giống Phó Lô, mắt thấy Chu Tráng Tráng cùng Thường Hoảng quan hệ đột nhiên chuyển tốt, trong lòng vạn vẹo, rốt cuộc sử dụng âm mưu, phối hợp với Phó Lô cùng chú nhỏ của cô ta, thừa dịp lúc tết bộ đội phòng bị không nghiêm, đem tài liệu bí mật quân sự lấy ra, lại đem dấu vân tay đã lén lấy được của Chu Tráng trên câu thang đặt trên tài liệu, rồi đem bọc nhựa chứa đĩa cứng đặt dưới giường Chu Tráng Tráng, cuối cùng lại vừa ăn cướp vừa la làng, dẫn theo người đến phòng tiếp khách lục soát, thành công giả họa cho Chu Tráng Tráng.

“Chẳng lẽ bọn họ không để lại dấu vết gì sao?” Nghe đến đó, Hải Nhĩ vội hỏi.

“Không có, chuyện này bọn họ đã lên kế hoạch kĩ càng mới thực hiện, hết sức cẩn thận.” Thường Hoảng nhắm mắt lại.

Hân không ngủ không nghỉ nhiều ngày, muốn minh oan cho Chu Tráng Tráng, nhưng mà không điều tra được gì.

Phó Dương Dương đúng vào lúc này xuất hiện, cô ta không hề che dấu chuyện bản thân làm ra những chuyện này, đưa ra yêu cầu: “Em muốn anh bỏ Chu Tráng Tráng, cùng một chỗ với em.”

“Cô cảm thấy có khả năng sao?” Trước đây ánh mắt Thường Hoảng nhìn cô ta là lạnh lùng, mà hiện nay, càng tăng thêm một phần chán ghét.

“Anh sẽ không tơ mắt nhìn Chu Tráng Tráng bị phán tội gián điệp phải không?” Phó Dương Dương nắm tay Thường Hoảng, Thường Hoảng lui về phía sau một bước, Phó Dương Dương chậm rãi nở nụ cười: “Hiện nay, chỉ có em mới có thể làm cho cô ta thoát tội.”

Thường Hoảng hiểu cô ta ám chỉ điều gì – camera trong phòng tiếp khách cùng trên hành lang quay lại, có thể chứng minh có người đã từng lên vào phòng Chu Tráng Tráng để lại bọc nhựa chứa đĩa cứng đó đã bị đánh cắp.

“Băng ghi hình trong tay cô.” Đây không phải là câu hỏi.

“Chỉ cần anh đáp ứng cùng em cùng một chỗ, tự nhiên em sẽ đưa ra băng ghi hình đó.” Điều khoản hợp đồng rốt cuộc đã nói ra.

“Cô không lo lắng, tôi giả vờ đáp ứng cô, đợi sau khi cô ấy thoát tội, sẽ đem ước định của chúng ta xé bỏ?” Thường Hoảng biết Phó Dương Dương sẽ không ngu ngốc như vậy.

“Chuyện này anh không cần lo lắng.” Màu son môi của Phó Dương Dương lấp lánh: “Sau khi giao ra băng ghi hình, người đặt túi tài liệu đó rất nhanh sẽ bị bắt, đến lúc đó, hân sẽ tạm thời chịu toàn bộ trách nhiệm, phải bỏ liên quan cùng Chu Tráng Tráng. Sau khi Chu Tráng Tráng được thả ra ngoài, nếu anh bỏ em, hân sẽ lập tức phản cung, một mực chắc chắn Chu Tráng Tráng là đồng bọn của hân. Đến lúc đó, nhà em lại trợ giúp một chút, Chu Tráng Tráng nếu bị bắt lại, cửa ải này đúng là hơn mười năm, tội trạng không nhẹ, anh cảm thấy Chu Tráng Tráng sẽ chịu đựng được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Thường Hoảng rất rõ ràng, Chu Tráng Tráng không chịu được .

Hắn cũng không chịu được .

Phó Dương Dương một đao chém xuống, hắn với Chu Tráng Tráng không có đường lui.

Mặc người chém giết.

Dưới ngọn đèn ở miếu tự, Chu Tráng Tráng đưa lưng về phía Thường Hoảng, trong giọng nói mang theo sự thê lương.

“Không có con đường thứ hai? Chẳng lẽ anh không hiểu, vô luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ cùng anh đứng chung một chỗ, mà tôi hi vọng anh cũng có thể như thế, mà không phải là nửa đường buông tay. Huống chi, lúc trước tách ra, chính miệng anh nói cho tôi biết, quyền lực cùng gia tộc đều mới là quan trọng nhất, tôi nói không sai chứ? Đối với chuyện này anh có gì giải thích không?”

Thường Hoảng trầm mặc, suy nghĩ trở lại năm đó.

Phó Dương Dương không chỉ có một yêu cầu: “Em còn muốn anh nói cho cô ta biết, anh cùng cô ta chia tay, thực sự không phải là vì bảo vệ cô ta, chỉ là anh đã nghĩ thông suốt, quyền lực mới là quan trọng nhất. Đúng vậy, em chính là muốn cho cô ta hết hy vọng, muốn cho hai người không có khả năng nói lại nữa, không thể để cho hai người lén lút gặp nhau sau lưng em.”

Thường Hoảng thần sắc lạnh nhạt: “Cô cần phải hiểu, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu cô.”

Phó Dương Dương cười nhạt: “Anh cũng vĩnh viễn không có khả năng cùng một chỗ với cô ta.”

Phó gia không cho Thường Hoảng thời gian suy nghĩ. Lúc này, Chu Tráng Tráng đã bị giam gần một tháng, gian phòng nhỏ hẹp tối tăm kia là con ác mộng của cô và hắn.

Hắn chỉ có thể đáp ứng.

Nơi miếu tự, Chu Tráng Tráng tiếp tục tìm kiếm giải thích: “Anh biết tôi trải qua chuyện gì là khó khăn nhất không? Rõ ràng trước khi tôi được thả ra anh đã quyết định rồi, anh mang tôi đến nhà cũ của anh, cho tôi nhiều hồi ức tốt đẹp như vậy. Chẳng lẽ anh không biết, nhớ lại mới là chuyện đã thương người nhất?”

Thường Hoảng trầm mặc.

Đáp ứng yêu cầu của Phó Dương Dương, đồng thời, Thường Hoảng cũng đưa ra một yêu cầu – cho thêm hắn với Chu Tráng Tráng một đoạn thời gian cuối cùng.

Hắn đón Chu Tráng Tráng ra ngoài, dẫn cô về với ông bà.

Tại nơi thuộc về hắn mà không có áp lực xã hội, hắn mỗi đêm dùng hết toàn lực muốn cô, hắn muốn thân thể của mình nhớ kỹ cô, cũng muốn thân thể của cô không quên được hắn.

Hắn biết mình rất ích kỷ, hắn nhất định phải ích kỷ một lần, sau đó, sẽ có một khoảng thời gian thật dài hắn không được nhìn thấy Chu Tráng Tráng, lúc nhớ đến chỉ có thể dùng những chuyện âm áp này để hồi tưởng, nếu không, hắn sẽ điên mất.

Chu Tráng Tráng ở trong lòng liều mạng nói cho chính mình không nên kích động, nhưng mà cảm xúc dâng cao vô luận thế nào cũng không khống chế nổi: “Còn có, nếu đã quyết định cùng tôi tách ra, thì tại sao lại muốn tôi thể trước mặt ông bà anh, nói gì mà rồi khỏi anh sẽ không được hạnh phúc? Thường Hoảng, là anh bỏ tôi đi trước, chẳng lẽ anh không thấy bản thân quá mức ích kỷ sao?”

Sau lưng Chu Tráng Tráng, Thường Hoảng mím chặt môi.

Phó Dương Dương thường xuyên gọi điện thoại đến, nhắc nhở hắn rằng sự kiên nhẫn của cô ta có hạn, Thường Hoảng hiểu, thời gian hắn cùng với Chu Tráng Tráng đã không còn nhiều nữa.

Tại trước mặt ông bà hắn, hắn bảo Chu Tráng Tráng thề, thề nói vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hắn.

“Nếu sau này con chạy theo người khác, phạt con cả đời không được hạnh phúc!”

Hắn cũng thề, thề nhưng lời thề kia cũng không nghiêm túc.

“Con thề, nếu đời này con phụ bạc Chu Tráng Tráng, vậy khiến cho mặt con bị phá hủy một nửa.”

Thường Hoàng rất rõ ràng, vì bảo vệ Chu Tráng Tráng, hắn nhất định phải phụ bạc cô trong thời gian ngắn.

Hắn không thể ngồi chờ chết, chờ người Phó gia quyết định cuộc sống cùng tình cảm của hắn với Chu Tráng Tráng.

Hắn nhất định phải quét ngã bọn họ, mà chuyện này, cần phải có thời gian, cần phải có hy sinh.

Hắn sợ trong đoạn thời gian này Chu Tráng Tráng sẽ bỏ hắn mà đi, quá sợ hãi, sợ hãi đến lời thề hư ảo cũng có thể trở thành một viên thuốc an thần.

Hắn hi vọng Chu Tráng Tráng có thể đợi hắn, sau khi thành công, hắn sẽ cho cô hạnh phúc lớn nhất.

Từng giọt nước mắt Chu Tráng Tráng rơi xuống, rơi vào trên chiếu, phát ra tiếng vang: “Ngày đó tỉnh lại, không thấy anh đâu, tôi đã chờ, chờ thật lâu anh cũng không trở lại, tôi rất lo lắng, vội gọi điện thoại cho anh. Thế nhưng người nghe... lại là Phó Dương Dương, anh với cô ta cùng một chỗ, anh trước mặt cô ta nói chia tay tôi, anh có biết lúc ấy tôi có biết bao khổ sở không?!”

Thường Hoàng biết rõ.

Ngày hắn rời bỏ cô là một ngày đẹp trời, ánh sáng ấm áp lan tràn, hắn nhìn Chu Tráng Tráng còn đang ngủ say, mấy lần muốn đưa tay đi sờ gò má cô.

Thế nhưng mấy lần lại để xuống.

Trong nội tâm giống như bị con dao nhỏ đâm từng nhát từng nhát, đau đến chết lặng.

Hắn không nhớ rõ mình đã dùng bao nhiêu ý chí mới đi ra khỏi căn phòng ấy, đến nơi ước định, Phó Dương Dương đã chờ trước xe. Thế xác hắn ở trên xe, nhưng linh hồn còn ở căn phòng kia, còn nằm ở bên cạnh Chu Tráng Tráng.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt, Chu Tráng Tráng gọi điện thoại đến, hắn dùng chút sức lực cuối cùng nói với cô hai từ chia tay.

Nước mắt một khi đã rơi xuống, muốn cũng ngăn không được, thân mình Chu Tráng Tráng bắt đầu run nhè nhẹ: “Anh có biết lúc trên sân ga, trong chớp mắt tôi nhìn thấy anh đã vui vẻ thế nào không. Thế nhưng từng lời anh nói tiếp theo, đều như dao đâm vào lòng tôi, Thường Hoàng, anh thật độc ác!”

Thường Hoàng cảm giác cổ hầu kết như có gì chặn lại, đau đến không thở được.

Ở trên xe, sau khi cúp điện thoại di động, Thường Hoàng nhắm mắt lại, nói với Phó Dương Dương bên cạnh: “Cô hài lòng chưa?”

“Cô ta giống như còn chưa chết tâm, việc này đối với cô ta rất nguy hiểm.” Phó Dương Dương cũng không hài lòng: “Em muốn tận mắt nhìn thấy cô ta hết hy vọng.”

Hắn đến sân ga, nhìn Chu Tráng Tráng, mới một ngày không gặp, cả người cô giống như gầy đi một vòng, cúi đầu, bàn tay nhỏ bé co lại, run lẩy bẩy trong gió đêm. Hắn có biết bao ước muốn xông qua đem cô ôm chặt lấy, đưa cô trở về ngôi nhà ấm áp, “tân phòng” của bọn họ.

Có thể chỗ tối bên cạnh, Phó Dương Dương đang giám thị.

Cô ta sẽ nghe thấy tất cả những gì bọn họ nói.

Lời nói của hắn, từng chữ đều như dao đâm vào tim Chu Tráng Tráng, mà có ai biết rằng, đằng sau khuôn mặt hắn cố giả bộ trấn định, đã sớm máu chảy đầm đìa.

Trong một khắc kia, hắn thề, mặc kệ bị bao nhiêu khuất nhục, mặc kệ sẽ gặp cỡ nào nguy hiểm, hắn chắc chắn đem món nợ này với Phó gia đòi lại.

Trên chiếu Chu Tráng Tráng quay đầu lại, dùng một đôi mắt so với con thỏ còn hồng hơn nhìn chằm chằm Thường Hoàng: “Anh giải thích đi? Vì sao không giải thích?”

Thường Hoàng đưa tay, thay cô lau đi nước mắt trên mặt, lẩm bẩm: “Tráng Tráng, ban đầu là anh làm em tổn thương, anh sẽ dùng kiếp sau để đền bù tổn thất cho em.”

“Ai thêm kiếp sau của anh?” Chu Tráng Tráng lấy tay đẩy Thường Hoàng ra.

Thường Hoàng như khối thuốc cao bôi trên da chó, áp vào người Chu Tráng Tráng trên người, hắn ôm Chu Tráng Tráng đang không ngừng giãy giụa, nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Tráng Tráng, anh yêu em, đời này cũng chỉ yêu mình em. Chuyện trước đây, mặc kệ nguyên nhân như thế nào, hai năm trước anh đã khiến em đau lòng, em hận anh ghét anh cũng là đáng đời anh, em muốn sao cũng được, chỉ cần em nguôi giận là được.”

“Lời này là thật?” Chu Tráng Tráng ngừng giãy giụa.

“Là thật.” Thường Hoàng nhắc lại.

Chu Tráng Tráng hít sâu một cái, vươn tay, nhắm ngay hai bên gương mặt tuần tú Thường Hoảng, “Chát chát chát”.

“Cho anh tội không có việc gì lại cùng Phó Dương Dương hôn tạm biệt ở sân bay.”

“Cho anh tội không có việc gì lại đưa Phó Dương Dương đi ăn món vịt nướng tôi thích nhất.”

“Cho anh tội không có việc gì cùng cô ta đính hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Chu Tráng Tráng ra tay không nhẹ, rất nhanh hai bên gương mặt Thường Hoảng sưng đỏ. Nhưng hắn cũng không tránh, cứ như vậy cam tâm tình nguyện để cho cô đánh.

Cuối cùng ngược lại là Chu Tráng Tráng bởi vì đau tay mà dừng lại, thở mạnh xong, cô liếc Thường Hoảng: “Vì sao không né?”

“Bởi vì né em sẽ tức giận hơn, mà anh chỉ muốn thấy em vui vẻ.” Từng mảng sưng đỏ trên gương mặt Thường Hoảng càng thêm rõ ràng.

“Xem ra hai năm qua Phó Dương Dương đem anh dạy dỗ rất tốt, đồ ngon đồ ngọt đã thành thói quen rồi.” Chu Tráng Tráng xoa xoa bàn tay tê dại, cười lạnh.

“Tráng Tráng, em là đang ghen phải không?” Thường Hoảng nở nụ cười, động đến vết thương, mặc dù đau, nhưng nụ cười kia quả thật là ngọt như mật.

“Tôi không có tư cách ghen.” Chu Tráng Tráng đem ánh mắt dời đi, thản nhiên nói: “Chẳng qua là cảm thấy buồn nôn thôi.”

Nhìn mạng nhện trên xà nhà, Tả Nhất lại hỏi: “Vậy trong hai năm qua, hắn sẽ không cùng Phó Dương Dương kia hòa hợp chứ?”

“Tình tình anh họ rất lương thiện, trong lòng anh ấy đã sớm nhận định Tráng Tráng, ở đâu còn chứa nổi những người khác; thứ hai, Phó Dương Dương dùng phương pháp này đến bức bách, chỉ khiến cho tình nghĩa từ nhỏ lớn lên cũng mất hết không còn một mảnh. Cho nên trong hai năm này, anh họ trên cơ bản đội ở trong bộ đội, rất ít quay về, mà Phó Dương Dương đi gặp anh ấy, anh ấy cũng chỉ tìm cơ không để ý tới.”

“Có lần Tráng Tráng thừa dịp khi say mồi to Thường Hoảng, nói hắn và Phó Dương Dương ở sân bay hôn tạm biệt, chuyện này là thế nào?” Tả Nhất vừa hỏi ra lời này xong đột nhiên rùng mình một cái.

Quả nhiên không gian đóng chặt có thể giầy vò tính tình người ta, một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như hắn mà lại trở nên nhiều chuyện như vậy.

Chuyện này thực tế như thế nào, Hải Nhĩ cũng là sau đó mới biết được.

Lần đó ở sân bay, là âm mưu của Phó Dương Dương, cô ta nói mình sẽ đi sân bay tiễn Thường Hoảng với Mỹ Dịch. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, Mỹ Dịch nổi tiếng là miệng không kín, cho nên Thường Hoảng cũng không đem của mình kế hoạch bí mật nói với chị ấy. Bởi vậy sau khi Thường Hoảng cùng Chu Tráng Tráng chia tay, Mỹ Dịch khẳng định em họ của mình là đồ bại hoại, suốt một năm cũng không cùng hắn nói chuyện.

Mỹ Dịch như mong muốn của Phó Dương Dương đem Chu Tráng Tráng kéo đến sân bay.

Ngay lúc đó Chu Tráng Tráng cho là mình len lén quan sát đôi “Gian phu thâm phụ”, ai ngờ chính mình mới là đối tượng bị quan sát.

Vừa thấy cô ấy đến, Phó Dương Dương liền nhón chân lên, hôn môi Thường Hoảng.

Thường Hoảng trên mặt nhanh chóng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc cùng kháng cự, đang khi khóe mắt thoáng nhìn Chu Tráng Tráng trong góc, rốt cuộc hiểu rõ.

Nhưng mà hắn không thể làm gì được, hắn lúc này, chỉ có thể kẻ sát vào tai Phó Dương Dương, thái độ thân mật, thanh âm lại lạnh như băng: “Môi của cô, so với cô ấy, kém xa.”

Phó Dương Dương chợt run rẩy, cơ hồ muốn phát tác, nhưng rất nhanh, cô ta lại “khúc khích” cười rộ lên.

Cười đến quá mức, trong mắt sưng mù mịt, giống như giọt lệ.

Nói đến đây, cửa đột nhiên bị mở ra, động tác quá mạnh khiến gian phòng bay ra vô số bụi bặm, Hải Nhĩ đột nhiên ho khan kịch liệt, che ngực, chịu

đụng đầu đón.

Bước vào là người đàn ông có khuôn mặt trắng như sứ, Phó Lôi.

Hắn từ trong tay lấy ra một lọ thuốc, đổ ra ba viên, thô lỗ mở miệng Hải Nhĩ, nhét vào.

“Tuy nói cậu là mềo bệnh sống không lâu nữa, nhưng giữ lại còn có chút tác dụng, tạm thời không được chết.” Khuôn mặt Phó Lôi rất đẹp, thể nhưng vẻ mặt âm hiểm khiến hắn giống như một con rắn xà.

“Này, anh định trói chúng tôi bao lâu, còn có luật pháp hay không?” Tả Nhất tức giận, thấp giọng chất vấn.

Phó Lôi nhìn hắn: “Thứ nhất, tôi sẽ trói các người đến khi mọi chuyện kết thúc. Thứ hai, ở trước mặt tôi, đừng khờ dại nói đến luật pháp.”

“Khờ dại là anh đó.” Hải Nhĩ đã ngừng lại ho khan, đôi môi tái nhợt yên lặng nói với Phó Lôi: “Anh cho là mình còn có thể chống đỡ được bao lâu? Hai năm qua Thường Hoàng thu thập được chứng cứ, cũng đủ để các người ở trong phòng giam sống cả đời.”

Hải Nhĩ vừa dứt lời, cổ áo đã bị Phó Lôi níu lấy, vải áo thít chặt vào cổ, dưỡng khí từ từ mỏng manh, Hải Nhĩ cảm giác trước mắt cảnh vật từ từ bị màu đen bao trùm, giống như mực đen rơi xuống bát nước trong.

Mặc dù gặp mặt không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là cùng một trận chiến tuyến, Tả Nhất hai tay hai chân bị trói, chỉ có thể dùng thân thể đi đánh Phó Lôi. Phó Lôi cũng không phải là người ngu ngốc, đập một phát vào bụng Tả Nhất ít.

Một cú đập này lực rất lớn, Tả Nhất kêu lên một tiếng đau đớn, lăn lộn trên mặt đất thật lâu cũng không ngồi dậy được.

Khi Hải Nhĩ sắp hôn mê, Phó Lôi buông tay ra, cúi đầu cười với Hải Nhĩ, nụ cười kia như núi băng lạnh lẽo: “Cậu yên tâm, tôi sẽ để hắn mang theo những bằng chứng kia xuống địa ngục.”

“Buồn nôn.” Chu Tráng Tráng lại nói: “Thật sự buồn nôn... Xin anh đi ra ngoài.”

“Em ở đây, anh cũng không đi.” Thường Hoàng cự tuyệt.

“Vậy tôi đi được chưa?”

Chu Tráng Tráng bước xuống giường định chạy ra ngoài, lại bị một bàn tay từ sau ôm lấy.

Thường Hoàng đem cái cằm để trên đầu cô: “Đừng đi, anh không thể để cho em đi.”

“Anh nghĩ mình là thiên thần sao?”

Chu Tráng Tráng vừa mở miệng vừa cắn một cái thật sâu vào tay Thường Hoàng.

Thường Hoàng không buông.

Hầm răng Chu Tráng Tráng tăng thêm khí lực.

Thường Hoàng vẫn không nhúc nhích.

Chu Tráng Tráng cắn đến mức răng môi nứt.

Thường Hoàng hít vào một hơi, tay lại chặt hơn.

Chu Tráng Tráng cảm giác được trong miệng lan tràn ra vị ngọt, từ từ nhả miệng ra.

“Anh rốt cuộc muốn tôi thế nào?” Chu Tráng Tráng thất bại thờ dãi.

Thường Hoàng muốn rất đơn giản, đó là cùng cô ngủ chung một phòng.

Chu Tráng Tráng đành phải đáp ứng, nhưng điều kiện là cô ngủ trên giường, hắn ngủ dưới đất.

Đêm trong núi mang theo không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh trăng không bị đèn đường che khuất, sáng nhẹ êm đềm, như nước chảy trôi vào trong phòng, bao trùm trên người Thường Hoàng.

Hắn nhắm hai mắt, lông mi có vẻ dài hơn, rõ ràng là ngũ quan rất thanh tú, hết lần này tới lần khác bị đã tính trên người che mắt.

Chu Tráng Tráng nhìn đến nhập thần, không hề phòng Thường Hoàng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt thanh tỉnh, không có chút gì gọi là buồn ngủ.

Nhìn lên lại bị bất ngờ, Chu Tráng Tráng vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như vừa rồi chính mình chỉ là đang mộng du.

Thật lâu, trên mặt đất truyền đến giọng nói dịu dàng như ánh trăng trên trời: “Tráng Tráng, giờ phút này, anh đã chờ suốt hai năm”

Chu Tráng Tráng nhắm mắt lại, tự nói với mình, cô thật sự đang mộng du.

“Khụ khụ khụ... Đây, anh không sao chứ?” Đợi sau khi cơn đau từ bụng qua đi, Tả Nhất gấp rút bò đến xem xét Hải Nhĩ.

Mới nhìn qua, phát hiện tình huống thật không tốt, cả người Hải Nhĩ giống như vừa rơi xuống nước, toàn thân đều là mồ hôi. Thở hổn hển nửa ngày, mới mở nửa con mắt ra, thanh âm suy yếu đến độ không thể nghe thấy: “Tôi... không có chuyện gì.”

Nghỉ ngơi nửa ngày, Hải Nhĩ sắc mặt rốt cuộc đỡ hơn.

“Trên tay Thường Hoàng thật sự có bằng chứng?” Giờ phút này, đây là vấn đề Tả Nhất quan tâm nhất.

Trải qua trận đánh vừa rồi với Phó Lô, Tả Nhất phát hiện người này cực kỳ biến thái, hần nhìn mình tựa như nhìn một con kiến, loại người này tuyệt đối sẽ không đem một hai mạng người để vào mắt.

Nói đơn giản, hần và Hải Nhĩ nguy hiểm tính mạng, hiện tại cứu tinh duy nhất là chứng cứ trong tay Thường Hoàng.

Hai bên dùng cái này kiểm chế lẫn nhau.

Thật may là Hải Nhĩ cho hần một đáp án tốt: “Có, hơn nữa còn là chứng cứ đủ cho bọn họ ngồi tù mấy đời.”

Gần hai năm qua, Thường Hoàng bỏ xuống tự tôn cùng kiêu ngạo, tận lực tiếp xúc với Phó gia, chính là vì tìm bằng chứng phạm tội của bọn họ. Phó gia mặc dù ương ngạnh, nhưng thủ đoạn rất cao tay, muốn tìm được bằng chứng không phải dễ, khó khăn hiểm trở trong đó Thường Hoàng coi như là ném một lần.

Xâm nhập Phó gia hai năm, Thường Hoàng phải chịu đựng Phó Lô nhục nhã, chịu đựng Phó Dương Dương uy hiếp, còn ngày ngày bị giám thị.

Điều vui vẻ duy nhất là mỗi tháng lúc nhận được thám tử tư gửi tới ảnh chụp của Chu Tráng Tráng, sẽ đem những bức ảnh kia tình tế vuốt ve, rồi mới chìm vào giấc ngủ.

“Trong hai năm này, Thường Hoàng khổ, Tráng Tráng khổ, tôi đều nhìn thấy, nhưng không làm được gì, cũng không thể nói gì. Có đôi khi phát bệnh, ngược lại liên lụy bọn họ lo lắng, tôi đúng là vô dụng.” Hải Nhĩ cười khổ.

Thiện Duyên là tiểu hòa thượng của miếu tự, vừa tới được một năm. Người xuất gia cuộc sống có quy luật, mỗi ngày sáng sớm đi theo sư phụ tụng Vô Lượng Thọ Kinh, cả năm dù mưa gió cũng không thay đổi. Nhưng mà buổi sáng sớm nay lại bị một tiếng thét chói tai, một tiếng kêu rên cắt đứt.

Dừng thẳng tai nghe, phát hiện âm thanh đến từ gian phòng hai vị thí chủ chạy nạn.

Chu Tráng Tráng cũng không muốn thét chói tai, nhưng công bằng mà nói, cho dù ai khi tỉnh lại phát hiện một cái đầu vùi trên cổ mình cũng sẽ bị dọa thét chói tai.

Thường Hoàng cũng không muốn kêu rên, nhưng công bằng mà nói, bất cứ người đàn ông nào một cú đập đến nơi yếu ớt nhất cũng sẽ kêu rên.

Chu Tráng Tráng coi như thiện lương, chờ sau khi Thường Hoàng thở xong mới chất vấn: “Thường Hoàng, anh muốn ăn cỏ vịt muốn đến điên rồi đúng không?”

“Không phải, anh muốn ăn em đến điên rồi.” Thường Hoàng không phải người bình thường, dưới tình huống bị đau như vậy vẫn có thể chuyện trò vui vẻ như cũ.

“Trong đầu anh tất cả đều là tình trùng sao? Ở nơi miếu tự tiên khí bình bĩnh nhưng anh cũng có thể nghĩ đến chuyện này?” Chu Tráng Tráng nắm chặt cổ áo, đối với Thường Hoàng khinh bỉ càng sâu hơn một tầng.

“Không có cách nào, hai năm qua đều là lấy hình của em giải quyết, một khi trông thấy người thực thì cả người đều nóng lên.”

Chu Tráng Tráng phát hiện ánh mắt Thường Hoàng giống như người vô tội, đợi sau khi tiêu hóa nội dung trong lời nói của hần, sự tức giận lập tức như dung nham phun trào: “Vì sao anh lại dùng hình của tôi?!”

Ánh sáng trong mắt Thường Hoàng chợt lóe chợt sáng long lanh: “Bởi vì... có cảm giác quen thuộc.”

Chu Tráng Tráng cảm thấy, nếu như mình cùng người này nói tiếp, nếu không phải là cô bị bức điên thì hần sẽ bị cô chém chết.

Dù sao trong miếu tự không thể sát sinh, Chu Tráng Tráng quyết định quý trọng sinh mạng, rời xa Thường Hoàng, sau khi ăn xong bữa sáng thì đến sau núi đi dạo.

Hương Sơn phong cảnh rất đẹp, khắp núi hoa Tiên Hoàng nở rộ, nhưng Chu Tráng Tráng thấy hứng thú nhất là dâu tây, tươi ngon đến mê người.

Chu Tráng Tráng vui mừng đến hái, Thường Hoàng cũng rất vui vẻ chạy tới hỗ trợ, trong lúc hái miệng cũng không nhàn rỗi: “Bà xã, em nghỉ đi, nếu em

tha thứ cho anh, em muốn ăn gì anh cũng mua cho em”

Chu Tráng Tráng cười lạnh: “Chiều này đã vô dụng rồi, giữ lại dụ dỗ người khác đi, còn có Phó Dương Dương mới là vợ tương lai của anh, đừng gọi bậy.”

Thường Hoàng bình tĩnh nhìn cô, khiến Chu Tráng Tráng có chút rợn tóc gáy: “Anh muốn gì?”

“Nếu em không thừa nhận là vợ anh, hôm nay anh sẽ đứng một ngày dưới ánh nắng gay gắt ở đây.” Thường Hoàng nói.

“Anh muốn trình diễn tiết mục thâm tình ở đây?” Chu Tráng Tráng cầm lấy đầu tây, xoay người rồi đi.

Chu Tráng Tráng trở lại miếu tự, đem đầu tây rửa sạch sẽ, phân cho các tăng nhân, bản thân cũng ăn không ít, ăn cơm trưa xong, ngày mùa hè buổi trưa không có gì làm, cô ngủ một giấc, khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ chiều.

Không biết Thường Hoàng trở về chùa hay chưa.

Ngày hôm nay mặt trời chói chang, buổi sáng Chu Tráng Tráng chỉ đứng một lát mà đã rát da, nếu Thường Hoàng thật sự đứng ở đó một ngày, chẳng phải là...

Chu Tráng Tráng dùng lý do “Trong miếu tự không thể sát sinh” an ủi mình, vừa chạy nhanh đến chỗ có đầu tây.

Quả nhiên, Thường Hoàng đứng thẳng tắp ở đó, sau lưng ướt đầm mồ hôi, cả người bị phơi nắng giống như tôm luộc.

Chu Tráng Tráng vừa nóng vừa giận, chạy tới nằng: “Anh có ý đồ phải không? Đợi lát nữa bị cảm nắng để trách tôi phải không? Tôi đâu có chọc giận gì anh, thật vất vả sống yên ổn hai năm, anh lại đột nhiên xuất hiện, chơi trò thâm tình gì ở đây?!”

Chu Tráng Tráng giận đến bốc khói, đẩy ngực Thường Hoàng một chút.

Thật ra cũng không phải thực đẩy, nhưng cứ như vậy một chút, cả người Thường Hoàng lập tức như con rối ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, mất đi tri giác, thân thể mềm như bông.

Giống như trong đêm tối đột nhiên phát ra ánh đèn, đầu Chu Tráng Tráng trống rỗng, thất thần một hồi lâu, khi phục hồi tinh thần gấp rút muốn đem Thường Hoàng kéo về, lại phát hiện tay chân bủn rủn, căn bản không có chút khí lực.

Vội vàng chạy một vòng về miếu tự gọi tăng nhân tới hỗ trợ, một đám người hồi lâu mới đưa Thường Hoàng trở về chùa, vội vàng cho hắn uống thuốc hạ sốt.

Chu Tráng Tráng nhìn xem mọi người chung quanh ra ra vào vào, cảm thấy rất không chân thực, giống như là đang xem kịch câm, hình ảnh rất loạn.

Cho đến khi một tiểu tăng nói chuyện với cô, cô mới từ từ khôi phục tri giác.

Tiểu tăng khuyên nhủ: “Nữ thí chủ, xin đừng quá mức thương tâm, vị thí chủ kia chỉ là bị cảm nắng, nghỉ ngơi một lúc sẽ khỏe thôi.”

“Tôi không phải lo lắng.” Chu Tráng Tráng vội vàng làm sáng tỏ.

“Thật là...” Tiểu tăng tiếp tục nói: “Cô đã khóc thành như vậy...”

Chu Tráng Tráng run lên, vội vàng đưa tay quệt một cái trên mặt.

Cả tay lạnh buốt.

Bởi vì phát giác Hải Nhĩ cùng Tả Nhất sức chiến đấu cũng không mạnh, Phó Lô liền mở trời cho bọn họ, miễn cho khỏi cần phải mời người đến dứt com

Ngoại trừ ba bữa cơm nước cùng thức ăn, bọn họ còn đưa thuốc đến, nửa đêm đến xem Hải Nhĩ uống vào.

Hải Nhĩ cũng rất hợp tác, mỗi lần uống xong liền nằm ở góc nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Đây rốt cuộc là cái gì, không phải là thuốc độc chứ?” Tả Nhất hoài nghi.

“Là thuốc ổn định bệnh tình của tôi, nếu như dùng không đúng giờ, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Lời nói của Hải Nhĩ rất bình lặng, giống như đang thảo luận sinh mệnh của một người khác chứ không phải của chính mình.

“Không có nghiêm trọng như thế chứ, tôi thấy anh còn rất trẻ mà.” Tả Nhất tiếc hận.

“Bệnh từ trong bụng mẹ.” Dùng một chút, Hải Nhĩ nói: “Kỳ thật, bác sĩ đã sớm nói qua tôi sống không quá 30 tuổi.”

“Hiện tại y học tiến bộ, kỳ tích sẽ xuất hiện.” Tả Nhất khuyên.

Hải Nhi cười đến thoải mái: “Thật ra cũng không còn gì để nuối tiếc, dù sao người muốn gặp cũng đã gặp rồi, đời này coi như đã sống đủ.”

“Người muốn gặp? Chân mệnh Thiên nữ của anh?” Tả Nhất hiếu kỳ: “Là người nào?”

Lời này vừa nói ra, Tả Nhất lại lần nữa sợ hãi.

Nếu còn ở trong gian phòng tối tăm này, hắn sẽ biến thành Dung ma ma mất .

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

“Cô ấy là chân mệnh Thiên nữ của tôi, nhưng tôi không phải là chân mệnh thiên tử của cô ấy.”

“Anh đây là yêu thâm”

“Đúng vậy... Chỉ là đã có một lần, đến rất gần... Nhưng đã bỏ qua.”

“Anh không yêu cô ấy?”

“Không, vẫn luôn yêu.”

“Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bởi vì trong lúc vô tình tôi nghe được tình trạng bệnh tình của tôi... Cho dù tôi yêu cô ấy, cũng chỉ có thể cùng cô ấy sống vài năm, chuyện này quá tàn nhẫn.”

“Cho nên anh tình nguyện đem cô ấy tặng cho người khác.”

“Không phải tặng cho, chỉ là... hi vọng cô ấy cùng người có thể cho cô ấy hạnh phúc cùng một chỗ.”

Tả Nhất vỗ vai hắn: “Người anh em, anh thật sự vĩ đại.”

Chu Tráng Tráng tức tức bên Thường Hoảng, mãi cho đến đêm khuya mới mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc đó, phảng phất lại mơ thấy thao trường năm ấy, rất nhiều tân sinh viên đứng ở đó quân huấn, huấn luyện viên vẫn là cái tên đầy dã tính – Thường Hoảng. Trông thấy hắn không ngừng trêu chọc những nữ sinh chân dài eo thon mặt đẹp, Chu Tráng Tráng bị chọc tức, xông tới chỉ vào mũi Thường Hoảng mắng, mắng hắn đứng núi này trông núi nọ, mắng hắn háo sắc ngập trời, mắng hắn có mới nói cũ, mắng hắn sinh con trai không có “tiểu đệ đệ”.

Thường Hoảng khoanh tay trước ngực, yên lặng nghe cô mắng xong, mỉa mai cười: “Em cũng không phải vợ tôi, dựa vào cái gì trông nom tôi cùng người khác làm quen?”

Chu Tráng Tráng lửa giận hừng hực thiêu đốt, há to mồm hung hăng cắn tay của hắn.

Ai ngờ cắn như vậy, tay mình lại đau lên, tỉnh lại vừa nhìn, phát hiện trên mu bàn tay của mình có vài dấu răng.

Không ngờ lại cắn chính mình.

Ai ngờ mở mắt ra lại phát hiện đôi mắt đen thẳm của Thường Hoảng đang nhìn mình chăm chú .

“Anh nhìn cái gì?” Chu Tráng Tráng lúng túng, sợ bị hắn nhìn thấu.

“Nhìn em.” Thường Hoảng mỉm cười.

“Nhìn tôi làm gì, tự anh về nhà mà nhìn Phó Dương Dương của anh đi.” Chu Tráng Tráng nổi giận nói.

Ai ngờ lời này vừa ra, Thường Hoảng lại “Vèo” một tiếng từ trên giường nhảy dựng lên, nhún nhún nói: “Sao em có thể nói những lời như vậy, em có biết là em nói vậy chính là lấy dao khoét vào lòng anh không?”

“Ai khoét lòng anh, anh không được vu oan cho tôi!” Chu Tráng Tráng tức giận đến ngực cũng run lên: “Anh dám dùng khổ nhục kế, anh tin chắc tôi nhất định sẽ tới cứu anh, anh cơ bản là rảnh rồi đi diễn trò, anh biết chắc tôi sẽ không nhún nhường!”

“Đúng là anh dùng khổ nhục kế.” Thường Hoàng dịu giọng: “Nhưng không phải là rảnh rỗi đi diễn trò, cả ngày, người anh bị mặt trời cho nướng cháy khét, lòng của anh cũng bị lo lắng nung cháy. Tráng Tráng, nếu hai năm trước anh tin mười phần đứng ở đó chờ em chịu không được mà đến tìm anh. Nhưng hiện tại anh không nắm chắc, em xa anh hai năm, anh cũng vậy lo lắng hai năm, để được ở cùng em mỗi phút mỗi giây, anh đều suy tính thiệt hơn, sợ hãi có chút sơ sẩy, em sẽ biến mất. Rất nhiều đêm, anh cũng muốn liều lĩnh trở lại, ôm em hôn em, dẫn em chạy trốn, chết trong tay bọn họ thì thôi. Mỗi lần thám tử tư báo cáo với anh nói bên cạnh em xuất hiện một người đàn ông mới, cả người anh giống như bị đốt cháy bùng bùng, không ăn không ngủ, vắt hết óc nghĩ biện pháp chia rẽ hai người. Tráng Tráng, hai năm qua anh biết em khổ sở, nhưng anh cũng không phải vui vẻ mà qua ngày. Anh thật sự rất sợ, sợ vừa buông tay thì em đã không thấy tăm hơi, thật sự rất sợ.”

Giọng nói Thường Hoàng cũng không nặng, nhưng từng câu từng chữ đều như nện vào lòng Chu Tráng Tráng.

“Như vậy anh cũng không cần phải dọa em.” Chu Tráng Tráng càng nói càng không chắc chắn.

Thường Hoàng nắm lấy tay Chu Tráng Tráng, đem cô ôm đến bên cạnh mình: “Không phải là dọa, Tráng Tráng, là anh thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho anh, thừa nhận anh, em nói đi. Em muốn anh sống, anh sẽ sống đối xử thật tốt với em, nếu em muốn anh chết, anh lập tức mất không nháy mắt mà làm theo để em được yên tĩnh, chỉ cần em nói, chuyện gì anh cũng nguyện ý làm.”

“Chuyện cho tới bây giờ nhưng em còn chưa biết gì. Mọi người đều lừa em, bây giờ em rất loạn!” Chu Tráng Tráng bỏ tay Thường Hoàng ra, đặt mông ngồi trên giường, che mặt, hu hu khóc lén.

Cô từ nhỏ tuy có ngực lớn, nhưng không có chí lớn, chỉ muốn có ăn có uống, bình yên qua ngày, ai ngờ Thường Hoàng đem cô ăn không còn một mảnh, tim cũng trao cho hắn xong rồi hắn lại vứt bỏ cô. Thật vất vả qua hai năm, chữa thương xong, Thường Hoàng lại đột nhiên xuất hiện, dẫn cô chạy trốn.

Cả cuộc đời bị hắn làm cho rối loạn, đến nay vẫn còn trong trạng thái hồ đồ, mà cô còn chưa biết nguyên nhân từ đâu.

Thường Hoàng dịu dàng vuốt sống lưng cô, giống như đang vuốt ve một con mèo lông xù: “Anh biết là mình đã quá vội vàng, vậy chúng ta từ từ được không em? Hiện tại anh không cần em phải hiểu cho anh, chỉ cần em không buông tay anh, từ chối anh. Chỉ cần chúng ta đợi, qua mấy ngày nữa là tốt rồi.”

“Hải Nhi người anh em, tôi có nghi vấn, chứng cứ này thu thập xong rồi, vì sao các người nói phải chờ mấy ngày nữa mới ra tay? Trực tiếp đưa lên cho cấp trên là xong rồi, chẳng lẽ còn phải đợi ngày hoàng đạo?” Dùng xong com lạnh canh nguội, Tà Nhất tiến hành nói chuyện phiếm sau khi ăn.

“Không phải đợi ngày hoàng đạo, mà là đang chờ Phó lão tướng quân về hưu.”

“Phó lão tướng quân biết rõ chuyện này?”

“Thật ra mà nói, Phó lão tướng quân yêu thương anh họ còn hơn cả Phó Lôi. Khi còn bé anh họ thường xuyên đến viện của ông chơi, Phó lão tướng quân mỗi lần cũng sẽ cảm thán nói đáng tiếc Thường Hoàng không phải cháu nội của ông, cũng bởi vì chuyện này, Phó Lôi từ nhỏ cùng anh họ không hòa thuận. Kỳ thật chứng cứ tại mấy tháng trước cũng đã thu thập thỏa đáng, cũng bí mật đưa lên, nhưng trên đường bị Phó lão tướng quân ngăn lại. Ngay đêm đó, Phó lão tướng quân gọi Thường Hoàng đi, xem hết những tài liệu kia, cả người giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi. Ông nhắm mắt thật lâu, cuối cùng thở dài, nói với anh họ, nói những năm gần đây con cháu Phó gia ý vào uy thế của ông mà làm xằng làm bậy bên ngoài, ông cũng nghe thấy. Nếu là lúc trước tình hình nóng nảy, nhất định đem những đứa cháu xấu xa này nhốt vào tù rồi. Có thể tuổi càng lớn, càng coi trọng thân tình, thế nên mới dung túng cho bọn họ đến bước này. Phó lão tướng quân nói với Thường Hoàng, chuyện đã như thế, ông chưa bao giờ nghĩ đến cũng không cách nào cứu vãn. Yêu cầu duy nhất là muốn anh họ chờ sau khi ông về hưu mới giao nộp bằng chứng, ông không muốn lúc tại vị mà trở mặt nhìn con cháu của mình vào tù. Anh họ biết rõ, Phó lão tướng quân đã bước đến bước đường cùng, anh ấy chỉ có đáp ứng, tiếp tục kiềm chế bất động.”

“Mãi cho đến khi Tráng Tráng muốn kết hôn với tôi, mắt thấy mọi chuyện phát triển lệch quỹ đạo, mới không thể không ra một chiêu này?”

“Đúng vậy, ngày đó trong bệnh viện, phát hiện Tráng Tráng đột nhiên thay đổi ngày kết hôn với anh, làm tôi cùng anh họ dự liệu không kịp. Anh họ không làm sao được, chỉ có thể khuyên nhủ cô ấy. Nhưng những năm này, Phó Dương Dương liên tục sai người giám thị anh họ, cho nên anh ấy mới không dám cùng Tráng Tráng tiếp xúc, lo lắng sẽ đánh rần động cô. Mà những ngày này, Phó gia cũng có ít nhiều phát giác hành động của anh ấy, mà ngày đó anh ấy và Tráng Tráng thân mật cùng nhau, nhất định sẽ khiến họ cảnh giác, kể từ đó, mọi chuyện đều bại lộ.”

“Nói cách khác, bất kể là sớm hay muộn, tôi cũng bị các người cướp dâu.” Tà Nhất rút cuộc hiểu được hàm ý trong những lời này.

Hải Nhi không trả lời, chỉ cho hắn một ánh mắt đồng tình.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Thường Hoàng, Chu Tráng Tráng đã có cảm giác bị báo săn để mắt tới. Thật vất vả sống yên ổn hai năm, loại cảm giác này lại bắt đầu xuất hiện.

“Anh có thể đừng dùng loại này ánh mắt nhìn em không?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Loại ánh mắt gì?” Thường Hoàng cười đến rạo rức, ánh mắt rạo rức, tâm tư rạo rức.

“Chính là loại ánh mắt vừa phong tình vừa khát vọng.” Chu Tráng Tráng nắm chặt tay.

Vốn dĩ không được ăn thịt đã làm cho cô đau khổ, mà bây giờ lại bị người ta coi như thịt để xem.

Ở đâu không tàn nhẫn, ở đâu không khó qua, ở đâu không để cho cô đau đến không muốn sống.

“Con mắt là cửa sổ tâm hồn, ánh mắt là tâm linh chỗ khát vọng sâu nhất, Tráng Tráng, em cần phải hiểu anh nghĩ muốn gì.” Thường Hoàng thần nhiên nói.

“Anh cũng phải biết nếu anh dám làm loạn, đừng trách em lòng dạ độc ác.” Chu Tráng Tráng đáp chần bồng nhàn nhạt uy hiếp.

“Tráng Tráng, hai năm qua anh chưa từng làm chuyện kia.” Khẩu khí của Thường Hoàng cũng uyển chuyển đến vài phần.

“Anh nói như em có không bằng.” Chu Tráng Tráng không động dậy tiếp lời: “Em cũng như anh, hai năm cũng không làm chuyện kia, nhưng thân thể vẫn vui vẻ khỏe mạnh, anh có cần thiết giả thành bộ dáng bệnh tình nguy kịch không?”

“Nhưng em ở bên cạnh anh, nhìn được, sờ được, thật sự là... không nhìn được.” Thường Hoàng vừa nói vừa từ từ bò lên giường.

“Vừa rồi là ai nói không ép em, để cho em suy nghĩ thật kĩ.” Chu Tráng Tráng cầm lấy khúc gỗ nhặt được sau núi vỗ thật mạnh vào giường, để đạt được mục đích đốt núi dọa hổ: “Cho nên bây giờ lập tức lùi về cho em, còn cái lều của anh nữa, cũng rút về cho em.”

Về tình về lý tại gây gộc, Thường Hoàng cũng không dám tiến lên.

Mất thấy Thường Hoàng an phận trên nằm chần đệm trải dưới đất, Chu Tráng Tráng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nhưng không bao lâu đã bị một hồi âm thanh sột soạt làm cho bực mình.

Mở nửa con mắt ra nhìn trên mặt đất, Chu Tráng Tráng thiếu chút nữa ngay cả tròng mắt đều rơi ra: “Thường Hoàng, anh anh anh tay anh, đặt ở đâu. Anh dừng lại cho em, dừng lại cho em?”

“Em không cho anh chạm vào người, anh chỉ có tự mình giải quyết.” Đến lúc này, Thường Hoàng vẫn bình tĩnh như thường.

“Nơi này là Phật môn yên tĩnh, nhưng anh dám làm loại chuyện xấu xa này, anh không sợ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục à?!” Chu Tráng Tráng vội vàng niệm vài tiếng mà a di đà Phật.

“Thực sắc dã tính.” (ăn uống với xxoo là bản năng của con người) Thường Hoàng bắt đầu thuyết phục Chu Tráng Tráng.

Mất thấy tay Thường Hoàng càng có xu hướng làm động tác mạnh hơn, Chu Tráng Tráng chịu không nổi, lật chần đứng dậy đi ra ngoài: “Anh từ từ giải quyết, em ra ngoài đi dạo.”

Hình ảnh vừa rồi khắc quá sâu vào đầu Chu Tráng Tráng, dẫn tới tư tưởng cô dâng trào, một đường đi dạo lại đến cửa sau.

Ánh trăng sáng trong, ngẫu nhiên có tiếng ve kêu nổi bật lên khiến miếu tự càng thêm yên tĩnh, Chu Tráng Tráng đứng tại chỗ, giống như con gà với cái đầu gật lên gật xuống, đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ từ sau vang lên.

Chu Tráng Tráng cho là Thường Hoàng, đang muốn mở miệng nói vài lời châm chọc, ai ngờ một con dao lạnh lạnh đột nhiên đặt trên cổ cô.

“Nếu dám kêu một tiếng, cô liền mất mạng.”

Lời uy hiếp mặc dù cũ rích, nhưng rất có tác dụng, Chu Tráng Tráng không muốn máu tươi tại chỗ, cho nên trầm mặc hợp tác.

Trong lúc trái tim nảy lên kịch liệt, cô biết, truy binh đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Huân Luyện Viên Xin Chào, Huân Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

“Hải Nhi người anh em, theo suy đoán của anh, rốt cuộc lúc nào Phó Lôi sẽ ra tay với chúng ta?” Khách quan trước những vấn đề nhảm nhí, Tả Nhất mơ hồ, chuyện này có thể tính là vấn đề rất nghiêm túc chứ.

“Khi hần ta lấy được bằng chứng.”

“Phó lão tướng quân thật sự không quan tâm?”

“Ý của Phó lão tướng quân là, mấy ngày nữa, khi ông về hưu, sẽ đích thân đem những bằng chứng kia nộp lên. Trước đó, ông ấy hi vọng Thường Hoàng sẽ không lên lút hành động.”

“Nhưng bây giờ người của Phó gia lại ra tay trước.”

“Chỉ cần người phía dưới không làm chuyện gì quá lớn, Phó lão tướng quân sẽ tiếp tục mắt nhắm mắt mở, dù sao hiện tại tất cả mọi người vẫn được an toàn, coi như là tôi với anh, tuy là bị nhốt, nhưng lông tóc cũng chưa bị thương, đây cũng chính là nguyên nhân bọn họ cho tôi uống thuốc đúng giờ... nếu như hiện tại một trong hai chúng ta có mệnh hệ gì, liên quan đến mạng người, Phó lão tướng quân nhất định sẽ không thiên vị.”

“Nếu trước lúc Phó lão tướng quân về hưu, bọn người Phó Lôi đem bằng chứng tiêu hủy, vậy công sức hai năm qua chẳng phải là uổng phí?”

“Đúng vậy, Phó lão tướng quân mặc dù chủ ý đã định, nhưng người phía dưới đâu dễ dàng bó tay chịu trói, nhất định là như cá trong lưới, liều mạng giãy giụa. Nhưng dù sao còn cố kỵ Phó lão tướng quân, cho nên tạm thời không dám làm hại đến tính mạng chúng ta. Chuyển biến như thế, chỉ cần sơ suất một chút, mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng không thể đoán trước.”

“Vậy chẳng lẽ chúng ta phải bó tay chịu trói ở đây? Không có cách nào sao?”

“Có một cách.”

“Cách gì?”

“Bất kỳ người nào trong chúng ta, vào lúc này gặp chuyện không may, chỉ cần làm lớn chuyện, mọi chuyện sẽ đi đến hồi kết.”

Tả Nhất nhìn chăm chú vào Hải Nhĩ, trên cánh tay nổi đầy da gà: “Người anh em, lời của anh thật là dễ nghe.”

Hải Nhĩ nhìn đến nơi nghỉ ngơi sau mỗi lần uống thuốc, đôi môi lẳng lặng nhếch lên.

Cảm nhận được cỗ khí lạnh như băng từ con dao trên cổ, Chu Tráng Tráng đối với đám người phía trước nở ra một nụ cười cứng ngắt.

Người tới tối thiểu có sáu bảy người, toàn bộ mặc trang phục dạ hành, đeo mặt nạ bảo hộ, trong tay cầm dao.

Một người trong đó giống như lãnh đạo lạnh lùng nhìn Chu Tráng Tráng một cái, nói khẽ ra lệnh cho tên kèm hai bên người cô: “Trước dẫn cô ta đi.”

Chu Tráng Tráng tự mình biết rõ, chính mình không có tài lại không có sắc, sau khi bị ép buộc chỉ còn dư lại một cái mạng.

Mặc dù có Thường Hoàng âm hồn bắt tán bĩ ỏi dây dưa, nhưng Chu Tráng Tráng vẫn cảm thấy thế giới rất tốt đẹp. Vì bảo vệ tính mạng, Chu Tráng Tráng hạ quyết tâm, gắng mạnh thoát khỏi tay của tên kia, há miệng muốn hét lên.

Có thể năm hạn bất lợi, một từ còn chưa phát ra, gáy liền một hồi đau đớn kịch liệt, lập tức rơi vào trong bóng tối.

“Khụ khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ.” Trong phòng nhỏ tối đen, không ngừng truyền ra tiếng ho khan. Mà trong không khí, mơ hồ lại có mùi máu tanh.

Tả Nhất từ trong giấc mộng tỉnh lại, bò đến bên cạnh Hải Nhĩ, thừa dịp ánh trăng nhìn sơ qua, lập tức kinh sợ – Hải Nhĩ hai mắt nhắm chặt, trên mặt là vết mặt thố khô, sắc mặt, đôi môi trắng như tờ giấy, bên môi là một vết máu, cả người giống như đóa hoa lê nhuộm máu, lâm li bi đát.

“Anh sao vậy?” Tả Nhất có chút luống cuống.

“Không có chuyện gì.” Hải Nhĩ cười cười: “Rất nhanh sẽ ổn thôi.”

“Sao mà không có chuyện gì!” Tả nhất vội đứng lên: “Tôi đi gọi bọn họ tới!”

Trong nháy mắt hần đứng người lên, Hải Nhĩ lại kéo hần trở về, Tả Nhất không đề phòng, té trên mặt đất. Khí lực kia quá lớn, căn bản không giống xuất phát từ cơ thể một người bệnh yếu ớt.

“Tôi thật sự không có chuyện gì.” Vừa rồi để kéo Tả Nhất Hải Nhĩ giống như đã dùng hết cũng sức lực, hần thông thả mỉm cười thư thái: “Tả Nhất, tôi có một yêu cầu, xin anh đáp ứng tôi.”

“Được được được, cho dù anh muốn tôi nói tôi là gay tôi cũng đáp ứng được chưa? Nói mau để tôi còn đi tìm người đến xem bệnh cho anh.” Tả Nhất lo lắng.

Mặc dù thời gian chung đụng không lâu, có thể Tả Nhất đã đem Hải Nhĩ trở thành anh em chung hoạn nạn, hôm nay nhìn bộ dáng này của hần, trong lòng lo lắng như lửa đốt.

“Không cần anh phải khó xử như vậy...” Hải Nhĩ lại kịch liệt ho khan, vài giọt máu cứ như vậy phun trên mặt đất, ánh trăng chiếu đến, khiến người ta khiếp đảm: “Tôi chỉ là hi vọng anh có thể đáp ứng tôi, hủy bỏ hôn ước với Tráng Tráng, mặc dù sẽ làm anh khó xử, nhưng có ấy cùng anh họ, mới là phù hợp nhất.”

Tả Nhất mơ hồ, trong đầu như có vô số mảnh vụn đang liên tục xoay tròn, trong lúc điện quang chớp nháy, chợt tỉnh ngộ: “Anh nói chân mệnh Thiên nữ của anh, chính là Tráng Tráng?”

Hải Nhĩ che ngực, trầm mặc.

Tà Nhất lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng nhìn bộ dáng suy yếu của Hải Nhĩ, chỉ có thể nói: “Anh yên tâm, đến lúc đó nếu như Tráng Tráng thoát hồn, tôi nhất định sẽ không làm khổ cô ấy.”

Hải Nhĩ dùng chút khí lực mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

“Hiện tại có thể để tôi đi gọi người chưa?” Tà Nhất không còn kiên nhẫn nữa.

“Không cần, bệnh tình của tôi mỗi tháng sẽ phát tác một lần, mỗi lần đều là tình cảnh như thế, chỉ cần nghỉ ngơi sẽ không sao.”

Tà Nhất thấy tình huống vừa rồi muốn nói cái gì, nhưng bị Hải Nhĩ ngăn lại: “Những chuyện vừa rồi tôi nói với anh, tôi hi vọng anh không cần phải nói với Tráng Tráng.”

“Hải Nhĩ người anh em, anh biết không? Anh như vậy đối với Tráng Tráng, làm nổi bật tôi rất không cao thượng.” Tà Nhất thở dài.

“Trong chuyện tình cảm, làm gì có chuyện cao thượng như anh nói.” Hải Nhĩ cúi đầu nói: “Trước khi biết rõ bệnh tình, tôi đã từng đào góc tường nhà anh họ, khiến bọn họ không được vui vẻ.”

“A, còn có chuyện này?” Tà Nhất tặc lưỡi.

“Khi đó, anh họ nản chí, quyết định cùng Tráng Tráng chia tay, tôi liền thừa nước đục thả câu. Nhưng khi tôi đang nỗ lực, trong lúc vô tình biết được bệnh tình của mình, thì ra là tôi... Bất quá là người sắp chết... Đã không có thời gian làm bạn cùng Tráng Tráng. Tôi hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ, cuối cùng vào lúc ánh mặt trời chiếu sáng vào phòng rồi cuộc nghĩ thông suốt. Nếu đã không ở bên cô ấy được, như vậy thì tìm một người đáng tin cho cô ấy cũng tốt.”

“Cho nên, anh vẫn đang giúp Tráng Tráng cùng Thường Hoàng hợp lại.”

“Hai người bọn họ mới là trời sinh một đôi, là thích hợp nhất, nhìn thấy hai người quan trọng trong sinh mệnh của tôi có thể hạnh phúc, như vậy tôi cũng không còn gì phải tiếc nuối.”

“Đúng là... Anh không thấy khó chịu?”

“Vừa mới bắt đầu đúng là có khó chịu.” Hải Nhĩ nhẹ giọng nói: “Nhưng cũng quen dần... giờ thì tốt rồi.”

Đúng lúc này, Hải Nhĩ đột nhiên như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, cả người co lại thành một đoàn, thống khổ rên rỉ.

Tà Nhất thấy lần phát tác này so với vừa rồi nghiêm trọng hơn vài phần, hoảng hồn, gấp rút bỏ nhào vào cạnh cửa, liều mạng đập: “Người đâu, mau đến đây, có người nguy hiểm đến tính mạng!”

Tên gác cửa bên ngoài bị đánh thức, bực mình dùng chân đá cửa: “Àm ĩ cái rầm?”

“Có người sắp chết mà các người cũng quan tâm sao!” Tà Nhất giận dữ rống: “Nếu thật sự xảy ra chuyện không may, ông chủ của các người cũng không gánh vác nổi!”

Cửa rất nhanh được mở ra, vài người tiến đến xem xét bệnh tình Hải Nhĩ, sau khi bật đèn Tà Nhất phát hiện, Hải Nhĩ chỉ còn hơi thở mong manh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phó Lô chạy đến, trông thấy tình huống này, lập tức mặt âm trầm chất vấn thủ hạ: “Không phải bảo các người liên tục cho hắn uống thuốc đúng giờ sao?”

“Xác thực... là có uống thuốc đúng giờ.” Thủ hạ phụ trách cho uống thuốc không ngừng lau mồ hôi.

“Hắn chưa uống!” Một người khác chợt phát hiện tại góc kín cất giấu một đồng viên thuốc.

Tà Nhất theo hướng hắn ta chỉ nhìn lại, phát hiện đó chính là góc Hải Nhĩ nhắm mắt nghỉ ngơi sau mỗi lần uống thuốc. Toàn thân hắn run lên, đột nhiên nhớ tới câu nói trước đây của Hải Nhĩ.

“Bất kỳ người nào trong chúng ta, vào lúc này gặp chuyện không may, chỉ cần làm lớn chuyện, mọi chuyện sẽ đi đến hồi kết.”

Hải Nhĩ, anh ta muốn chết!

Vì bảo vệ ba người bọn họ, vì muốn chuyện này nhanh chóng kết thúc, anh ta hy sinh chính mình!

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, ngọn đèn trong phòng lập lòe, bóng người trong phòng hoảng loạn, mà Hải Nhĩ đã hoàn toàn không có động tĩnh.

“Tráng Tráng, Tráng Tráng, Tráng Tráng, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.”

Chu Tráng Tráng mở mắt ra, nhìn thấy Hải Nhĩ đang mỉm cười.

“Hải Nhĩ? Sao anh lại đến đây?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Anh đến thăm em.” Hải Nhĩ cười, giống như lúc ban đầu vừa mới quen biết.

“... Em nhớ là mình bị bắt cóc?” Chu Tráng Tráng sờ sờ đầu.

“Đã không sao rồi.” Hải Nhĩ an ủi.

Chu Tráng Tráng nhìn xung quanh, phát hiện mình đang cùng Hải Nhĩ đứng trong một biển hoa, ngàn hoa nở rộ, đẹp đến say lòng người.

“Đây là đâu?” Chu Tráng Tráng cúi đầu ngửi hương hoa.

“Tráng Tráng, sắp tới anh phải đi xa một đoạn thời gian.”

“Đi đâu?”

“Đi một nơi rất xa mà cũng rất gần.”

“Hải Nhĩ, em không hiểu.”

“Tráng Tráng, cùng anh họ sống thật tốt, hai người cũng không dễ dàng gì mới đến được với nhau.”

Chu Tráng Tráng nghe lời này, trong nội tâm bất an càng lúc càng lớn: “Hải Nhĩ, sao anh lại nói những lời này?”

Hải Nhĩ nhìn cô, thật kĩ, thật dịu dàng: “Tráng Tráng, anh...”

Lời nói kế tiếp của hắn phiêu tán trong gió.

“Anh nói cái gì?” Chu Tráng Tráng cảm giác hắn cách mình càng ngày càng xa.

“Anh...”

“Cái gì?”

“...”

Gương mặt Hải Nhĩ càng lúc càng mờ nhạt, thanh âm cũng càng ngày càng xa, đến cuối cùng, biến mất trong biển hoa đầy trời.

Lòng Chu Tráng Tráng như mất đi một thứ gì quan trọng, muốn đưa tay đi bắt, dưới chân lại đột nhiên không còn, chẳng biết lúc nào mặt đất bằng phẳng biến thành vách núi, cả người cô cứ như vậy ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào, Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Chu Tráng Tráng khi tỉnh lại phát hiện cả người đầy mồ hôi, toàn thân dính nhon nhớt, giống như ngâm trong đồng mồ hôi một ngày một đêm – đủ để thấy giấc mơ kia đáng sợ cỡ nào.

Mà sau khi ý thức được giấc mơ kia, Chu Tráng Tráng đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra trước khi rơi vào giấc mơ – con dao trên cổ, vài người lai lịch mờ ám ý đồ bất lương, còn có gáy bị một hồi đau đớn kịch liệt.

Cô bị bắt cóc !

Chu Tráng Tráng vội vàng mở mắt ra, phát hiện trước mắt đều là màu trắng, chớp mũi tràn đầy mùi sát trùng, Thường Hoảng đang ngồi bên cạnh cô.

“Sao em lại ở trong bệnh viện? Thường Hoảng, anh không sao chứ?” Chu Tráng Tráng muốn đỡ người ngồi dậy, nhưng vừa động mới phát hiện tay chân bủn rủn.

“Đừng động dậy, bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi thật tốt.” Thường Hoảng dè dặt vai Chu Tráng Tráng xuống.

Trong mắt của hắn gần đầy tia máu đỏ.

“Em hôn mê bao lâu?”

“Hai ngày.”

“Anh không sao chứ? Em nhớ là có mấy ác nhân xông vào, muốn bắt cóc em, còn làm em hôn mê.”

“Anh thấy em rất lâu mà còn chưa quay về, liền ra ngoài tìm kiếm, vừa vận dụng phải bọn họ, mắt thấy bọn họ muốn dẫn em đi, tiếng đánh nhau kinh động đến trụ trì, vị ấy cùng anh ra tay, đem toàn bộ những người kia trói chặt, nhốt lại rồi.”

Chu Tráng Tráng lúc này mới chú ý tới, cánh tay Thường Hoàng đeo băng trắng, chắc là bị thương lúc đánh nhau cùng đám người kia.

“Trụ trì? Anh ta xuất hiện? Diện mạo chân thực? Nhất định là đẹp kinh động đến cả Trung ương Đảng! Vì sao mỗi lần vận khí của em đều kém như vậy?” Chu Tráng Tráng bóp tay thờ dài.

Bóp tay thờ dài xong, phát hiện có chút không đúng, Thường Hoàng cũng không bày tỏ bất kỳ bất mãn đối với hành vi treo tường rõ ràng của cô, trên thực tế, từ khi cô bắt đầu tỉnh lại, sắc mặt Thường Hoàng rất phức tạp.

Mờ mịt xen lẫn lạnh lẽo.

“Mọi chuyện đều giải quyết xong sao?” Chu Tráng Tráng hỏi.

“Đã xong, trong hai ngày em hôn mê, bằng chứng đã được đưa lên cấp trên. Phía trên rất coi trọng, lập tức tiến hành điều tra toàn bộ. Mà người vu oan cho em lúc trước, thấy bọn Phó Lô thua, cũng đã khai ra sự thật. Tráng Tráng, hiềm nghi của em đã hoàn toàn được rửa sạch, về sau không cần phải lo lắng.” Thế nhưng giọng nói của Thường Hoàng cũng không có biểu hiện gì là vui sướng cùng kích động.

“Vậy, Phó Lô cùng Phó Dương Dương, bọn họ bị bắt sao? Hay là bị giam tạm thời?”

“Bọn họ đã chạy trốn, hình như là lén xuất ngoại, nơi cụ thể còn đang điều tra.”

Chu Tráng Tráng gật gật đầu, chợt nhớ tới giấc mơ vừa rồi: “Rất kỳ lạ, vừa rồi em mơ thấy Hải Nhĩ, anh ấy chạy tới nói với em cái gì mà muốn đi một nơi rất xa cũng rất gần, em muốn giữ chặt anh ấy, nhưng giữ không được, cứ như vậy mà bị dọa tỉnh... Đúng rồi, Hải Nhĩ với Tả Nhất đâu rồi?”

Thường Hoàng thong thả ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Tráng Tráng.

“Làm sao vậy?” Trong lòng Chu Tráng Tráng có cảm giác khác thường, giống như là bàn tay vô hình siết chặt trái tim mình.

Thường Hoàng gian nan chậm rãi nói ra một sự thật: “Tráng Tráng, Hải Nhĩ... bệnh tim tái phát... qua đời rồi.”

Hải Nhĩ... bệnh tim tái phát... qua đời rồi.

Chu Tráng Tráng không tin lắc đầu: “Làm sao có thể? Bệnh tình của anh ấy vẫn được khống chế thật tốt, anh ấy cũng liên tục uống thuốc đúng giờ, cuộc sống bình thường cũng theo quy luật, làm sao có thể?”

“Nó bị... Phó Lô bắt cóc, hai ngày trước, cũng chính là đêm em bị bắt cóc, bệnh của nó phát tác. Nó bị nhốt ở một nơi cách bệnh viện rất xa, không thể đưa đến kịp thời... Sáng hôm nay, thi thể nó đã được hỏa táng.”

Theo Thường Hoàng từng câu từng chữ Chu Tráng Tráng cũng có thể nghe hiểu, đến khi ghép chúng lại cùng một chỗ, giống như từng chuỗi đạn pháo, khiến thần trí cô tan nát.

Người vì đói bụng vài ngày suy yếu giống như cột điện hướng mình xin ăn mỹ nam.

Anh đã chết.

Người cướp lấy bánh nướng của cô, khi nhai có cảm giác đặc biệt đẹp trai.

Anh đã chết.

Người đàn ông lúc đầu luôn gọi cô là heo Tráng Tráng.

Anh đã chết.

Người dưới con mưa xối xả đem tay cô nắm thật chặt.

Anh đã chết.

Ký ức giống như mũi dao bén nhọn, đâm thẳng vào đầu Chu Tráng Tráng, đau đến khiến cô ôm đầu khóc rống.

Thường Hoàng sít sao đem cô ôm vào ngực, người không dễ rơi lệ như hấn thể nhưng lại đang khóc.

Hắn quá rõ, Hải Nhi là vì mình cùng Tráng Tráng mới hy sinh .

Đêm hôm đó, khi hắn cứu Tráng Tráng về, đồng thời cũng nhận được tin Hải Nhi qua đời. Cùng lúc đó, biết được chuyện này Phó lão tướng quân nổi giận. . . Hải Nhi cũng là đứa nhỏ ông nhìn từ nhỏ lớn lên. Phó lão tướng quân một đêm không ngủ, hôm sau gọi người, tự mình dẫn theo Thường Hoảng đến cấp trên.

Do đó, theo lời Hải Nhi, chết thì hết, mọi chuyện kết thúc.

Trong nhà xác, Thường Hoảng lạnh như băng ở cạnh Hải Nhi suốt đêm, em họ hắn, trong thân thể gầy yếu chưa biết bao nhiêu dũng khí cùng thiện ý. Khi còn bé, cha mẹ nói cho hắn biết, Hải Nhi ốm yếu, muốn hắn bảo vệ cậu chu toàn. Thường Hoảng nghe lời, mỗi lần mang Hải Nhi ra ngoài, luôn đem cậu bảo vệ thật tốt. Nhưng không ngờ tới, đến cuối cùng, là Hải Nhi dùng tính mạng để bảo vệ hắn.

Mới vừa khôi phục lại gặp đá kích đá kích như vậy, Chu Tráng Tráng thương tâm quá độ, nằm trên giường bệnh rất nhiều ngày mới có thể bước xuống đất.

Thường Hoảng còn phải giao ra bằng chứng của bọn người Phó Lôi, thường xuyên chạy đến bệnh viện cùng quân đội, mệt mỏi rồi. Nhưng mặc kệ bao nhiêu bận rộn, mỗi ngày đều sẽ điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho Chu Tráng Tráng, đốc thúc cô ăn cơm uống thuốc đúng giờ.

Chu Tráng Tráng cũng không muốn làm cho hắn lo lắng, nỗ lực làm cho mình mau khỏe lại.

Cô biết, Hải Nhi ra đi là một đá kích lớn đối với cô, nhưng còn không bằng cảm giác của Thường Hoảng với người nhà của Hải Nhi.

Chuyện cô có thể làm bây giờ, là làm cho thân thể của mình khôi phục, an ủi người nhà Hải Nhi đang thương tâm.

Hôm nay, khi Chu Tráng Tráng đang truyền dịch, Tà Nhất bước vào phòng bệnh.

Nhìn “Vị hôn phu” này, Chu Tráng Tráng trầm mặc cảm xúc ngổn ngang. Phảng phất ngày hôm qua, bọn họ còn bàn bạc chuyện nơi hưởng trăng mật đầu tiên, nhưng trong một đêm, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đang lúc cô không biết dùng câu nào để mở lời, Tà Nhất chủ động mở miệng, giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn này: “Tráng Tráng, hôn ước của chúng ta, hay là hủy bỏ đi.”

Không thể không nói, lúc nghe thấy lời này, Chu Tráng Tráng thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù còn chưa tha thứ cho Thường Hoảng, nhưng hiện tại muốn cô bỏ từ bỏ anh cùng người khác kết hôn, cô không cách nào làm được.

“Tà Nhất, em rất xin lỗi, em không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Chu Tráng Tráng mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Tráng Tráng, anh và em đều rõ ràng, chúng ta kết hôn bất quá là bởi vì người chúng ta yêu đã đi xa, muốn an ủi lẫn nhau . Mà bây giờ, Thường Hoảng đã trở lại, anh không thể trói chặt em được.” Tà Nhất thoải mái.

“Cũng không phải như vậy, anh ấy... em cùng anh ấy... Một lời khó nói hết.” Chu Tráng Tráng lắc lắc đầu, không ngừng tìm câu nói thích hợp: “Em cùng anh ấy không phải là tốt hoàn toàn rồi, em không thể tha thứ cho anh ấy việc trong hai năm qua tự chủ trương, hơn nữa anh ấy cũng chưa giải thích rõ ràng cho em.”

“Anh lại cảm thấy nhất định là anh ta có nỗi khổ riêng.” Dù sao cũng đã từng là vị hôn phu của cô, Tà Nhất cũng không đem mình thành người ngoài, cầm lấy bình nước nóng cùng lá trà, bắt đầu pha trà, vừa pha vừa kể lại khổ tâm của Thường Hoảng mà Hải Nhi kể với hắn.

Trà bốc lên từ lúc nóng hổi đến khi lạnh ngắt, Chu Tráng Tráng nghe đến ngơ ngẩn: “Anh ấy... Chưa từng nói những chuyện này với em.”

“Chuyện này rất lạ.” Tà Nhất nhún nhún vai: “Thường Hoảng mê ngoài khoe khoang như thế, làm sao có thể nội hàm đến vậy?”

Vấn đề này tạm thời không thể trả lời, vì vậy suy nghĩ Chu Tráng Tráng chuyển đến một người khác: “Nghe nói... lúc Hải Nhi qua đời anh ở bên cạnh anh ấy.”

Nụ cười trên mặt Tà Nhất vỡ vụn: “Đúng vậy... Anh ta thật sự là người tốt, đáng tiếc.”

“Lúc anh ấy ra đi, có thống khổ không?” Chu Tráng Tráng cảm giác được cổ họng giống như bị nhét thứ gì vào, căng đến đau đớn.

Tà Nhất lần nữa hồi tưởng lại buổi tối ấy, vết máu trên sàn nhà, Hải Nhi cuộn mình thành một đoàn, đau đến run rẩy mặt mày.

“Không, không thống khổ.” Hắn nói.

Chu Tráng Tráng nghiêng đầu, lau một giọt nước mắt: “Có thể anh không tin, nhưng em đã mơ thấy anh ấy nói lời từ biệt với em. Anh ấy nói anh ấy phải rời đi, còn nói em với Thường Hoảng phải sống thật tốt, cuối cùng, anh ấy còn muốn nói gì đó, lúc ấy em lại không nghe rõ. Chỉ nhớ mang máng, anh ấy nói ‘anh’.”

Tà Nhất nghĩ đến giây phút cuối cùng Hải Nhi hấp hối, anh ta mở mắt ra, nhìn hắn, nhẹ thốt ra câu nói cuối đời này: “Đừng nói cho Tráng Tráng... Đừng

nói cho cô ấy biết... Tôi vẫn còn yêu cô ấy.”

Tả Nhất biết rõ, Hải Nhĩ trong giấc mơ muốn nói cho Tráng Tráng ba từ.

Anh yêu em

Nhưng Hải Nhĩ không dám lớn tiếng nói ra, anh ta cho rằng tình yêu của mình đối với cô là dư thừa, sẽ khiến mọi chuyện rắc rối hơn.

Anh ta yêu, hẳn là vô thanh vô tức, trầm mặc, theo gió bay đi.

“À, có thể anh ta muốn nói là ‘Anh hi vọng em cùng Thường Hoàng hạnh phúc’.” Tả Nhất nói.

“Phải không?” Chu Tráng Tráng thất thần.

“Đúng vậy.” Tả Nhất khẳng định.

Tả Nhất kiêu ngạo cả đời, chưa từng bội phục ai, nhưng hiện tại, hẳn bội phục người đàn ông tên là Hải Nhĩ kia, cho nên Tả Nhất muốn thuận theo tâm nguyện của Hải Nhĩ, che giấu tình yêu của Hải Nhĩ đối với Chu Tráng Tráng.

Hai người trầm mặc một hồi, Tả Nhất chợt nhớ đến mục đích của mình khi đến đây: “Tráng Tráng, ngày mai anh sẽ đi Anh.”

“Ừ?”

“Anh muốn đi học y, sau này sẽ giúp được nhiều người như Đa Đa hơn.”

“Như vậy, chúng ta sẽ rất lâu không được gặp mặt.”

“Đúng vậy, anh sẽ nhớ em lắm.”

“Được rồi, chúc anh thuận buồm xuôi gió, việc học thành công.”

Hôn ước vào lúc này được giải trừ, hai người đã từng dự định sẽ nắm tay nhau đến cuối cuộc đời lại bước đi trên hai con đường khác nhau.

Chu Tráng Tráng không ngờ tới phòng bệnh của mình sẽ náo nhiệt như vậy... Tả Nhất vừa đi không bao lâu, Thường Hoàng liền bước vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia rất âm trầm, vẫn còn làm bộ điềm nhiên như không: “Em thấy buồn sao?”

“Anh nói đi?” Chu Tráng Tráng hỏi ngược lại.

“Anh cảm thấy nhất định là không buồn rồi, dù sao còn có vị hôn phu đến thăm.” Thường Hoàng nhìn bó hoa bách hợp Tả Nhất bày trên bàn, từ trong mũi hừ ra một hơi.

“Đỉnh chính một chút, là vị hôn phu cũ, anh ấy đến là để giải trừ hôn ước, hơn nữa còn rất hảo tâm nói cho em biết hai năm qua anh ở Phó gia nằm gai nếm mật ra sao.”

“Sao?” Ánh mắt Thường Hoàng nhìn bó bách hợp kia vẫn đầy địch ý: “Mặc dù như thế, nhưng vẫn không thể xóa bỏ lỗi lầm anh ta đã từng hôn em.”

“Người em hôn còn nhiều hơn, không lẽ anh đều hận hết sao? Còn nữa, vì sao anh không nói với em nỗi khổ tâm hai năm qua mà anh phải chịu đựng? Vì sao anh muốn em oan uổng anh, hiểu lầm anh, còn đánh anh, cắn anh, hành hạ anh, anh có biết sau khi biết rõ chân tướng em đau lòng thế nào không?”

“Mặc kệ anh chịu bao nhiêu khổ cực, cũng không bằng đã kích em bị đàn ông vứt bỏ.” Thường Hoàng đưa tay dịu dàng vuốt tóc Chu Tráng Tráng: “Cho nên, để em trút giận cũng tốt.”

“Em rất đau lòng.” Giọng nói Chu Tráng Tráng so với động tác Thường Hoàng càng dịu dàng.

“Không sao, anh sẽ không trách em.” Động tác trên tay Thường Hoàng so với giọng nói Chu Tráng Tráng lại càng dịu dàng hơn.

Giọng nói Chu Tráng Tráng lần nữa so với động tác của Thường Hoàng càng dịu dàng hơn: “Cho nên... Đây là điều anh muốn?”

Người nào đó động tác trên tay chợt ngưng trệ: “Em có ý gì?”

Chu Tráng Tráng chụp được móng vuốt sói của hắn, hí mắt cười lạnh: “Anh không muốn nói chuyện trước đây anh chịu khổ, để cho em hiểu lầm anh, tiếp đó hành hạ anh, cuối cùng khi biết rõ chân tướng nước mắt sẽ tuôn trào như thác, anh sẽ ra về rộng lượng an ủi nói không sao, anh không trách em, sau đó thừa dịp em đau lòng sẽ để anh muốn làm gì thì làm... Thường Hoàng, anh tính toán nước cờ này cũng đủ độc, nhưng anh đừng quên, em cũng không phải là Chu Tráng Tráng của hai năm trước.”

Thường Hoàng nhún vai, ánh mắt vô tội như chú chó Husky: “Anh thật sự không biết em đang nói gì.”

Chu Tráng Tráng chỉ đáp một chữ: “Cút.”

Bởi vì dùng âm mưu lừa gạt tình cảm Chu Tráng Tráng, Thường Hoàng chịu khổ bị Chu Tráng Tráng không đếm xỉa thật nhiều ngày.

Chu Tráng Tráng sau khi khỏi bệnh vội đi thăm Mỹ Dịch. Mỹ Dịch sinh một cô con gái quá mức dễ thương, Tần Trung bận tới mất tới mũi, lại không có được một câu dễ nghe từ miệng Mỹ Dịch.

Nhìn khuôn mặt Tần Trung nỗ lực ra vẻ nịnh nọt, Chu Tráng Tráng cảm giác trong dạ dày có chút buồn nôn, thường xuyên khuyên bảo Mỹ Dịch tha thứ cho anh ta.

Nói đến lý, Mỹ Dịch nói với Chu Tráng Tráng: “Chị sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh ta như vậy, anh ta dám bảo chị sinh con xong thì rời đi, em nói xem tên đàn ông này có phải quá khốn kiếp không?”

“Nguyên ý của anh ta không phải là ý này.” Chu Tráng Tráng lấy Chủ tịch Mao bảo đảm.

“Dù sao cũng không sai biệt lắm, dám coi chị là công cụ sinh dục! Nói cho em biết, ở cử xong một tháng chị sẽ mang con gái đi.” Mỹ Dịch hừ lạnh.

“Chị đừng làm như vậy, chị làm như vậy không phải là khiến cho anh ta nghĩ chị đi tìm vị trụ trì kia sao?” Chu Tráng Tráng nói.

“Lúc ấy rõ ràng là cô chị gọi điện thoại nói có một vị trụ trì đoán mệnh rất chuẩn, bảo chị đi xin tên cho đứa nhỏ, phù hộ bình an. Anh ta lại nghe thành chị muốn bỏ trốn, bỏ trốn cái đầu anh ta, đúng là đầu bị ngập nước!”

Chu Tráng Tráng bắt đầu cười, đôi vợ chồng này ngay cả con cũng có mà còn hồ nháo như vậy, xem ra Tần Trung cách cuộc sống an ổn còn xa vạn dặm đây.

Cho con bú sữa xong, Mỹ Dịch đột nhiên nhẹ giọng nói: “Đúng rồi, hôm nay Phó Nguyệt Nguyệt đến thăm chị, khóc hỏi chị mộ Hải Nhĩ ở đâu, nói muốn đi xem, bị chị mắng đuổi ra ngoài.”

“Kỳ thật, cô ta đối với Hải Nhĩ cũng coi như thật lòng.” Chu Tráng Tráng cúi đầu.

“Em nói không sai, nhưng dù sao là vì người nhà của nó, Hải Nhĩ mới... Nhớ tới chuyện này chị liền tức giận, hận không thể đem Phó Dương Dương cùng Phó Lô bắt đến, hung hăng bóp chết!” Mỹ Dịch hận nghiêng răng nghiêng lợi, chợt nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, em còn chưa đến thăm mộ Hải Nhĩ phải không?”

Chu Tráng Tráng gật gật đầu.

“Vì sao không đi?” Mỹ Dịch hỏi.

Chu Tráng Tráng lắc lắc đầu.

Cô cũng không rõ ràng lắm, kỳ thật thân thể của mình đã thật tốt, thể nhưng mỗi lần Thường Hoàng rủ cô đi cùng, cô lại luôn từ chối.

Có lẽ trong lòng, cô vẫn không thể tiếp nhận chuyện Hải Nhĩ đã rời đi.

Sáu năm, trong sáu năm bọn họ quen biết, anh luôn đảm nhiệm vai trò là thùng rác của cô, an ủi cô, bảo vệ cô.

Anh giống như sao băng, sáng lạn bay qua thế giới của cô, vô thanh vô tức biến mất, để lại cho cô một dấu ấn suốt đời không thể nào quên được.

Nhớ tới Hải Nhĩ, vành mắt Mỹ Dịch cũng đỏ: “Hải Nhĩ từ nhỏ đã yếu ớt, cũng rất ngoan ngoãn, là cái đuôi của chị với Thường Hoàng. Mặc dù biết rõ cơ thể nó không tốt, nhưng có ngờ đâu lại đột ngột ra đi như thế...”

“Được rồi, chị đang ở cử không thể khóc, sẽ bị bệnh, Hải Nhĩ không muốn nhìn thấy chị như vậy đâu.” Chu Tráng Tráng vội vàng an ủi.

Mỹ Dịch lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Gần đây nghe nói em còn chưa tha thứ cho Thường Hoàng? Kỳ thật ban đầu khi chị không biết nỗi khổ tâm của nó, quả thật coi nó như cặn bã. Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, cũng thấy nó không dễ dàng chút nào, muốn chị nói, dứt khoát tha thứ nó đi.”

Chu Tráng Tráng cười cười, giúp Mỹ Dịch gạt nước mắt, không trả lời.

“Đúng rồi, chị chỉ cho em một chiêu, đi xem lòng bàn chân của nó, có đồ tốt đấy.” Mỹ Dịch như con mèo nhỏ cười đến mờ ám.

Ra khỏi bệnh viện, Chu Tráng Tráng đang chuẩn bị đón taxi, đột nhiên có âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: “Chu Tráng Tráng...”

Quay đầu, Chu Tráng Tráng nhìn thấy người họ Phó với khuôn mặt trắng như sứ, coi như cặp mắt kia tinh khiết, Chu Tráng Tráng trong nội tâm không khỏi có một cỗ phiền chán dâng trào.

“Phó Nguyệt Nguyệt? Cô đến đây làm gì?”

Phó Nguyệt Nguyệt con mắt sung mọng, rõ ràng đã khóc rất lâu: “Tôi cầu xin cô dẫn tôi đến mộ của Hải Nhĩ.”

“Anh ấy là bị Phó gia các người hại chết, sao cô còn có mặt mũi đi gặp anh ấy?” Chu Tráng Tráng tức giận đến con mắt cũng có thể toát ra lửa.

Phó Nguyệt Nguyệt bị trùng phải lui về phía sau một bước, nhưng không cam lòng, cắn chặt môi dưới, cầu khẩn nói: “Chu Tráng Tráng, tôi cầu xin cô, cô xem ở đây, xem ở đây... Tôi yêu Hải Nhĩ nhiều như vậy... Tôi biết rõ anh ấy vẫn luôn không thích tôi, nhưng tôi thề, tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì tổn thương đến anh ấy. Chị tôi cùng Phó Lôi làm ra những chuyện kia, cho tới bây giờ còn chưa nói với tôi. Nếu tôi biết, cho dù có liều mạng tôi cũng sẽ không để bọn họ làm tổn thương Hải Nhĩ!”

Nói một hồi, Phó Nguyệt Nguyệt bắt đầu khóc lên.

Chu Tráng Tráng ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời tinh khiết xanh thẳm, ngày tốt như vậy, nhưng Hải Nhĩ đã không còn.

Cô đáp ứng yêu cầu của Phó Nguyệt Nguyệt.

Đã động cô là câu nói kia – cô xem ở đây, tôi yêu Hải Nhĩ nhiều như vậy.

Yêu là hèn mọn, cho nên Hải Nhĩ chưa từng nói qua một câu độc ác với Phó Nguyệt Nguyệt, anh không tổn thương được một người yêu mình.

Dù sao, dù sao Phó Nguyệt Nguyệt cũng thật lòng yêu Hải Nhĩ, Chu Tráng Tráng nghĩ.

Mộ Hải Nhĩ nằm ở phía đông trên lưng chừng núi, phong cảnh đẹp, phong thủy cũng tốt, giá tiền đắt đỏ, cũng bởi vậy chung quanh ít phần mộ, người qua lại con đường này cũng ít.

Đây cũng là lần đầu tiên Chu Tráng Tráng đến thăm mộ Hải Nhĩ, hình của anh là hình trắng đen, cười đến hài hòa, phảng phất như tha thứ cho tất cả tội nghiệt mà bọn người kia đã gây ra cho anh.

Phó Nguyệt Nguyệt ngồi chồm hóm trước mộ, khóc đến thương tâm.

Chu Tráng Tráng nhớ tới những chuyện trước đây cùng với Hải Nhĩ, trong lòng như có đao khoét, đau đến mũi ê ẩm.

Nhưng vào lúc này, trong ánh mắt mơ hồ, đột nhiên hiện ra hai bóng người cách đó không xa.

Là Phó Dương Dương cùng với người có khuôn mặt trắng như sứ, chỉ là hai ánh mắt đó băng giá đến độ khiến Chu Tráng Tráng lạnh cả người.

Cô rút cuộc hiểu, mình trúng kế.

Chu Tráng Tráng đem một tay để sau người, đối với hai người kia nói: “Phó Dương Dương, Phó Lôi, các người muốn trước mộ Hải Nhĩ ra tay với tôi sao... Không sợ anh ấy biến thành Quỷ Hồn lấy mạng các người sao?”

“Cậu ta khi còn sống là một con mèo bệnh, chết bất quá cũng là một con quỷ bệnh, đừng nói đến chuyện quỷ thần, nếu như cậu ta thực có thể đi ra, tôi có thể một lần nữa khiến cho cậu ta hồn phi phách tán!” Phó Dương Dương cười lạnh.

Quần áo cô ta xộc xệch, đầu bù tóc rối, xem ra đã phải trải qua một phen chạy trốn gian nan.

“Chị, Phó Lôi, sao hai người lại ở đây?” Phó Nguyệt Nguyệt cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

“Phó Nguyệt Nguyệt, tôi đã lừa tin cô.” Chu Tráng Tráng cắn răng: “Cũng tốt, để cho Hải Nhĩ xem một chút cô kém cỏi thế nào!”

“Thật sự không liên quan đến tôi, tôi cũng không biết bọn họ sẽ đến. Hai người không phải là... Không phải là đã lên xuất ngoại?” Phó Nguyệt Nguyệt lo lắng giải thích.

“Đúng là chị muốn xuất ngoại, nhưng trước đó, còn có chuyện phải làm.” Phó Dương Dương nhìn Chu Tráng Tráng, ánh mắt kia như băng, lời nói như tên bắn: “Chu Tráng Tráng, sao tôi có thể để cô ở lại bên cạnh Thường Hoảng, cho hai người vui vẻ được đây?”

Phía sau ngôi mộ chính là vách núi, Chu Tráng Tráng bị Phó Lôi dùng súng đẩy qua, bị buộc đứng trên vách núi.

“Các người rút cuộc muốn làm gì?” Chu Tráng Tráng mất lạnh xem hai người trước mặt.

“Cô biết rất rõ ràng không phải sao?” Phó Dương Dương ánh mắt oán độc: “Từ đầu đến bây giờ, tôi chỉ muốn cô chết.”

“Phó Dương Dương, người nên hận là tôi mới đúng, cô làm nhiều chuyện trời đất không dung như vậy, như thế nào ngược lại trở thành bộ dáng một người bị hại?” Trên sống lưng Chu Tráng Tráng tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Chỉ cần lui thêm bước nữa, cô sẽ bước vào vực sâu, tan xương nát thịt.

“Chu Tráng Tráng, cô cho rằng cô như vậy là thắng rồi? Cô cho rằng từ nay về sau có thể cùng Thường Hoảng một chỗ?” Phó Dương Dương lạnh lùng cười: “Không thể nào, cho dù tôi chết cũng không thể để các người mãn nguyện. Tôi muốn phá hủy cô, tôi muốn làm cho Thường Hoảng thống khổ cả đời!”

“Phó Dương Dương, cô cần gì phải chấp nhất thứ không thuộc về mình như vậy?” Chu Tráng Tráng siết tay: “Chỉ vì chấp niệm của cô, cô hại bao nhiêu người cô có biết hay không?”

“Đừng ra vẻ bộ dáng thánh nhân, thật làm cho tôi buồn nôn.” Phó Dương Dương trong mắt giống như rắn rết: “Nếu là người khác thì cũng thôi đi, cô cái gì cũng không bằng tôi, Thường Hoảng lại khẳng định một mực lựa chọn cô. Thua cô, tôi không cam lòng, tôi chết cũng không cam lòng!”

“Cũng bởi vì chuyện này, mà cô hại chết Hải Nhi!” Chu Tráng Tráng nắm đến khớp xương trắng bệch.

“Là chính bản thân cậu ta phải chết, cùng tôi có quan hệ gì đâu, huống chi, cậu ta vẫn luôn tác hợp cô cùng Thường Hoảng, tôi đã sớm nhìn cậu ta không thuận mắt, chết cũng tốt!” Phó Dương Dương cười đến quá mức đột ngột, cười gập cả lưng, cười đến rơi lệ: “Tôi từ khi bắt đầu biết chuyện đã yêu Thường Hoảng, tôi coi anh ấy như tất cả cuộc sống của tôi, tôi thậm chí nghĩ đến chuyện đặt tên cho con của chúng tôi. Nhưng vì sao cô lại đột nhiên xuất hiện? Tại sao phải đem anh ấy cướp đi! Từ xa nhìn các người cười, nhìn các người đùa giỡn, nhìn các người ở cùng một chỗ, tôi ghen tị đến phát điên. Thật vất vả anh ấy mới vứt bỏ cô, rốt cuộc là của tôi. Đúng là trong hai năm đó, anh ấy chưa từng liếc nhìn tôi, cũng không hề đụng đến tôi một chút. Tôn nghiêm của tôi đưa cho anh ấy dẫm trên đất, anh ấy cũng không muốn! Tôi có lỗi gì, tôi bắt quá chỉ là vì yêu anh ấy, nếu tôi có biện pháp, tôi cũng không muốn yêu một người hận tôi! Nhưng tôi không có cách nào, tôi thật sự yêu anh ấy!”

“Chẳng lẽ cô không biết tình yêu của cô rất đáng sợ?! Cô đã hại rất nhiều người!”

“Đáng sợ sao? Tôi không quan tâm, Thường Hoảng không thuộc về tôi, như vậy tôi cũng không sống nổi, tôi không sống nổi, thì các người còn sống để làm gì đâu?”

Chu Tráng Tráng tức giận xông lên đầu, muốn bỏ nhào lên phía trước cắn cổ họng Phó Dương Dương thật mạnh, nhưng vừa mới nhúc nhích, súng của Phó Lôi liền nhắm ngay cô: “Không được động đây, nếu không đừng trách viên đạn không có mắt.”

“Phó Lôi, chị, rốt cuộc hai người muốn làm gì?” Phó Nguyệt Nguyệt theo đám bọn họ đi lên, bất an nói: “Hai người đi nhanh đi, không cần phạm sai lầm nữa!”

“Phó gia chúng ta sao có thể có loại người vô dụng như cô?!” Phó Lôi khinh bỉ nhìn Phó Nguyệt Nguyệt, cầm súng lục đưa cho Phó Dương Dương: “Thế nào, cho cô nổ phát súng đầu tiên đây.”

Trong nháy mắt này, Chu Tráng Tráng trong lòng nằng ĐM.

Thật đúng là coi cô như mục tiêu .

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

“Được, để cho em bắn phát súng đầu tiên đi.” Phó Dương Dương cầm lấy súng lục, chỉ vào Chu Tráng Tráng, như con mèo trêu chọc một con chuột: “Như vậy, bắn ở đâu thì tốt đây? Tay? Chân? Hay là, làm cho cô ta nhảy xuống dưới?”

Phải lựa chọn giữa súng lục với vách núi, Chu Tráng Tráng cảm giác lỗ chân lông toàn thân đều đang run rẩy.

Phó Dương Dương ngón tay khẽ cuộn lại, Chu Tráng Tráng tất cả máu đều xông lên đầu.

Mà đúng lúc này, Phó Nguyệt Nguyệt đột nhiên xông lên, cầm tay Phó Dương Dương, hét chói tai: “Phó Dương Dương, chị còn muốn tiếp tục nữa hay sao?”

“Buông ra!” Phó Dương Dương dùng sức thoát khỏi cô em sinh đôi của mình.

“Chúng ta đã xong rồi, chẳng lẽ các người vẫn không rõ, Phó gia đã xong rồi, đã bị các người khiến cho tan nát, Hải Nhi cũng bởi vì các người mà chết, các người còn muốn thế nào! Còn muốn thế nào!” Phó Nguyệt Nguyệt như bệnh tâm thần kêu khóc .

Nhưng rất nhanh, đã bị Phó Lôi đập ngã xuống đất.

Phó Lôi còn không cam lòng, đoạt lấy súng trong tay Phó Dương Dương, hừ lạnh: “Đồ vô dụng này, tôi giúp Phó gia xử lý cũng tốt.”

“Pằng” một tiếng, trước ngực Phó Nguyệt Nguyệt tràn ra một đóa hoa đỏ tươi.

Phó Dương Dương ngơ ngẩn, một hồi lâu mới phản ứng, bỏ nhào vào trước mặt Phó Nguyệt Nguyệt, cả kinh không biết làm sao.

Trước ngực Phó Nguyệt Nguyệt giống như xuất hiện một dòng suối nhỏ, máu không ngừng từ bên trong phun ra, Phó Dương Dương lấy hai tay bịt lại, nhưng không ngăn được.

“Phó Lôi, anh điên rồi, nó là em của tôi!” Phó Dương Dương phát ra tiếng kêu bén nhọn.

“Nếu cô còn tiếp tục làm chậm trễ tôi cũng có thể làm vậy với cô!” Phó Lôi đứng lên, đem họng súng nhắm ngay Chu Tráng Tráng, người bị biến cố phát sinh liên tiếp làm cho ngây ngốc: “Kế tiếp chính là cô, muốn trách thì trách Thường Hoàng, ai bảo hắn coi cô như bảo bối, nói thật, tôi rất muốn chính miệng nói cho hắn biết, cô bị tôi giết chết như thế nào.”

Trên mặt Phó Lôi xuất hiện nụ cười tàn nhẫn, trong không khí xuất hiện hơi thở chết chóc, cùng với không khí cứng ngắt trước khi chết, tất cả hóa thành một cỗ khí, đè xuống cả người Chu Tráng Tráng.

Cô sợ hãi đến muốn ngắt đi, trong nháy mắt cô nhắm mắt lại, liền nghe tiếng súng vang lên.

Tiếng vang ở giữa rừng núi vang vọng, chấn động núi rừng, tầng tầng truyền đi xa.

Một khắc kia, Chu Tráng Tráng nghĩ tới rất nhiều người, cha mẹ, Hải Nhĩ, Tả Nhất, Tiểu Lâm Tử...

Nhưng cuối cùng còn lại trong đầu cô, đó là khuôn mặt ngăm đen tràn đầy dã tính.

Thường Hoàng, sau này gặp lại.

Chu Tráng Tráng nhẹ giọng nói.

Đau đớn tột cùng với hôn mê cũng không đến như cô dự liệu, cô nghe được một hồi âm thanh vật lộn.

Tiếp đó, cô nghe Phó Dương Dương lầm bầm gọi tên của một người.

“Thường Hoàng.”

Chu Tráng Tráng mở mắt ra, nhìn thấy Thường Hoàng đang cùng Phó Lôi đánh nhau.

Rốt cuộc, anh đến đây.

Mà lúc này, trời đột nhiên chuyển âm u, mây đen nhanh chóng bao phủ, phảng phất lúc nào cũng có thể có một trận mưa xối xả.

Thường Hoàng như dã thú khát máu, cùng Phó Lôi đấu tay không.

Chu Tráng Tráng buổi sáng đi ra ngoài nhưng không trở về bệnh viện, Thường Hoàng tìm khắp nơi vẫn không thấy, đang lúc vô cùng lo lắng, đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Tráng Tráng.

Kỳ lạ là, giọng nói Chu Tráng Tráng cách xa cực kỳ.

Lại nghe thêm, con người hấn chốt co rút.

“Phó Dương Dương, Phó Lôi, các người muốn trước mộ Hải Nhĩ ra tay với tôi sao... Không sợ anh ấy biến thành Quỷ Hồn hướng các người lấy mạng sao?”

Cô ấy gặp nguy hiểm!

Thường Hoàng lập tức báo cho cảnh sát, cũng dùng hết sức lực đuổi đến, vừa vặn trông thấy Phó Lôi muốn giết Tráng Tráng, hắn một bước dài xông lên, giật súng trong tay Phó Lôi, đè Phó Lôi xuống đất, nện lên người hắn ta.

Nói đến thân thủ, Phó Lôi cùng Thường Hoàng không phân cao thấp, lúc này hai người nhào vào nhau, như hai con báo săn, cắn xé cổ họng đối phương.

Tình hình chiến đấu quả thật thảm thiết, chỉ chớp lát, trên mặt hai người giống như bảng màu, hồng xanh lục lam chàm tím màu gì cũng có.

Chu Tráng Tráng nhìn đến ngây người, lại thấy Phó Dương Dương lặng lẽ nhặt súng rơi trên mặt đất.

Chu Tráng Tráng thoáng giật mình, lập tức nhào lên, cùng Phó Dương Dương giành lấy. Trong lúc giành giật, Chu Tráng Tráng đẩy, Phó Dương Dương không cẩn thận, bị trượt chân, rơi xuống vách núi.

Thật may là vào lúc cuối cùng, một tay bám được dây khô bên vách núi.

Dưới chân là vực sâu vạn trượng, ngã xuống sẽ tan xương nát thịt, Phó Dương Dương lớn tiếng gọi: “Cứu, cứu tôi, cứu tôi với, tôi không muốn chết!”

Chu Tráng Tráng theo bản năng đưa tay đi nắm, nhưng khi hai cánh tay sắp chạm vào, cô dừng lại.

Cô nghĩ tới một tháng mình ở trong tù.

Giương mặt Phó Dương Dương méo mó: “Chu Tráng Tráng, cầu xin cô, cứu tôi!”

Cô nghĩ tới hai năm Thường Hoàng phải chịu thống khổ cùng khuất nhục.

Phó Dương Dương con mắt tràn đầy tia máu: “Tráng Tráng, tôi sẽ không hại cô nữa, tôi đã không còn gì cả, mau kéo tôi lên đi!”

Cô nghĩ tới hai ngày Hải Nhĩ bị bắt cóc.

Cô nghĩ tới lời nói của Phó Dương Dương.

“Cậu ta khi còn sống là một con mèo bệnh, chết bất quá cũng là một con quỷ bệnh, đừng nói đến chuyện quỷ thần, nếu như cậu ta thực có thể đi ra, tôi có thể một lần nữa khiến cho cậu ta hồn phi phách tán!”

Chu Tráng Tráng từ từ, từ từ, đứng dậy.

Cô nghe thấy “Rắc” một tiếng gãy lia vang lên, cô nhìn thấy loại tuyệt vọng trong mắt Phó Dương Dương, cô nhìn thấy Phó Dương Dương biến mất trong vách đá.

Một lát sau cô quay đầu lại, Chu Tráng Tráng đem súng nhắm ngay Phó Lôi: “Dừng tay.”

Mệnh lệnh của cô.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Thường Hoàng lấy thất lung trói tay Phó Lôi thật chặt, xác định không thoát ra được, lúc này mới đi tới hỏi Chu Tráng Tráng: “Em có sao không?”

“Cô ta đương nhiên có sao, tôi tận mắt nhìn thấy cô ta đẩy Phó Dương Dương xuống vách núi, cô ta giết người.” Phó Lôi cả khuôn mặt đã bị đánh cho sưng thành tím xanh một đoàn: “Mau thả tôi ra, như vậy, tôi sẽ không đem chuyện này nói với cảnh sát, chỉ cần để cho tôi đi, tôi cũng sẽ không trở về. Cậu xem, bọn cậu chết một người, bên chúng tôi đã chết hai người, các cậu thắng, có phải không?”

Chu Tráng Tráng toàn thân run lên, đứng vậy, vừa rồi là cô đẩy Phó Dương Dương xuống, là cô không đưa tay ra cứu viện, là cô giết Phó Dương Dương.

Cô sẽ ngồi tù.

Thường Hoàng cầm lấy súng trong tay Chu Tráng Tráng, đem đầu của cô ôm vào ngực, dịu dàng nói: “Tráng Tráng, đừng sợ, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào uy hiếp chúng ta.”

Mắt Chu Tráng Tráng bị lồng ngực Thường Hoàng che khuất, cô không thấy được gì, chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Về sau, Phó Lôi không phát ra âm thanh nữa.

Về sau, Thường Hoàng một lần nữa bố trí hiện trường.

Về sau, cảnh sát đến đây, nhận định ban đầu là bọn họ giết người tự vệ.

Lại sau đó, Chu Tráng Tráng đứng ở trước mộ Hải Nhĩ, nhắm mắt, trong đầu lần nữa hồi tưởng lại sao băng đêm hôm đó.

Bầu trời đen nhánh đột nhiên xuất hiện vô số ánh sáng, như ánh sao rơi xuống, kéo dài liên tục không ngừng hướng về mặt đất.

Một năm sau.

Chu Tráng Tráng mặc lễ phục trắng, đi trên mặt thảm rải đầy cánh hoa hồng, phía trước, một thân ảnh trắng tấp đang chờ đợi. Chu Tráng Tráng đi đến trước bục cưới, đứng lại, nghe mục sư hỏi chú rể có nguyện ý cưới cô làm vợ hay không.

Chú rể mặt mày tươi sáng, đẹp trai tuấn tú: “Tôi nguyện ý.”

Mục sư lần nữa hỏi Chu Tráng Tráng có nguyện ý gả cho người đàn ông trước mặt hay không.

Chu Tráng Tráng gật đầu như bằm tỏi: “Tôi nguyện ý.”

Hai người trao đổi nhẫn cưới, mục sư tuyên bố: “Hiện tại, Hồng Tinh tiên sinh cùng Chu Tráng Tráng tiểu thư chính thức trở thành vợ chồng, Hồng Tinh tiên sinh, anh bây giờ có thể hôn cô dâu.”

Hồng Tinh cúi đầu, thong thả đến gần Chu Tráng Tráng, Chu Tráng Tráng ngẩng đầu, nghênh đón Hồng Tinh.

Đang khi lúc hai người sẽ môi chạm môi, một giọng nữ ương ngạnh vang lên: “Tốt lắm, chẳng lẽ các người thật đúng là muốn làm trọn bộ sao? Chu Tráng Tráng, chồng bạn hữu không thể khi dễ, uống phí Đồng Ý đối xử tốt với cậu như vậy, lại muốn ăn đậu hủ của ông xã người ta. Còn anh nữa, Hồng Tinh, chẳng lẽ anh không biết Chu Tráng Tráng là bạn tốt của Đồng Ý sao? Anh không sợ bị Đồng Ý phi đao đuổi giết? Còn ông nữa, vị mục sư này, mặc dù là luyện tập, nhưng xin không cần đùa giỡn như vậy, mong ông gọi đúng tên cô dâu, Đồng Ý, Đồng Ý, ngày mai ngàn vạn lần đừng kêu sai tên!”

Mục sư bày ra vẻ mặt bị tổn thương.

Người đến giáo đường kết hôn cũng nhiều, cũng sẽ tập luyện, nhưng không có chuyện cô dâu bận rộn, tìm phụ dâu đến sắm vai cô dâu tập luyện.

“Được rồi, Đại Kiều, cậu làm cho đầu óc mình loạn cả rồi.” Chu Tráng Tráng thay lễ phục phụ dâu ra, từng ngum từng ngum thờ phỉ phò.

Gần đây ăn rất tốt, không cần thận ăn nhiều, mặc bộ lễ phục đặt nửa tháng trước rõ ràng căng đến không thở nổi.

Đại Kiều đem Chu Tráng Tráng kéo đến một bên, thấp giọng nói: “Ôi chao, cậu nói Đồng Ý cũng thật là, trước khi kết hôn còn đi Hồng Kông công tác, ngay cả tập duyệt hôn lễ cũng nhờ cậu hoàn thành, có phải hay không... không yêu anh chàng Hồng Tinh này?”

“Đừng nói lung tung, người ta là thanh mai trúc mã của cậu ấy.”

“Thôi đi, ai mà không biết ban đầu Đồng Ý là cùng hotboy kia? Về sau hotboy bị đào góc tường mới cùng Hồng Tinh này ở một chỗ?”

“Nhưng bộ dạng Hồng Tinh so với hotboy cũng không kém.”

“Cũng đúng, nhưng con người không phải luôn yêu thích thứ mình không chiếm được sao?”

“Có sao?” Chu Tráng Tráng như có điều suy nghĩ.

Tập xong, Chu Tráng Tráng xách theo lễ phục về nhà. Ở trước nhà mình, Chu Tráng Tráng đang cúi đầu tìm chìa khóa, đột nhiên bị một bàn tay từ sau bịt miệng.

Chu Tráng Tráng ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu lên đã bị người kia mở cửa đẩy mạnh vào rồi ôm ngã lên giường.

Nằm trên giường, người kia thỏa mãn thờ dài, mà Chu Tráng Tráng vẻ mặt phẫn hận: “Thường Hoảng, về sau nếu anh lại dùng đến chiêu này, em liền thừa dịp lúc anh ngủ cắt ngay cái gây họa của anh!”

“Vợ à, đừng nóng giận, anh rất nhớ em, tự em nói bao lâu không đến thăm anh rồi?” Thường Hoảng nghiêng đầu, bắt đầu hôn phần da thịt chỗ cánh tay lộ ra ngoài của Chu Tráng Tráng.

“Gần đây công ty có hai công trình thiết kế, đều là em chịu trách nhiệm, hơn nữa phải giúp Đồng Ý chuẩn bị hôn lễ, làm sao có thời gian bay tới thăm anh?”

“Ngay cả Đồng Ý cuồng công việc cũng sắp kết hôn, em còn không đáp ứng lời cầu hôn của anh!” Thường Hoảng hí mắt nguy hiểm nhìn Chu Tráng Tráng: “Chẳng lẽ em còn muốn lựa chọn người khác?”

“Không phải là em không đồng ý, anh cũng biết lần trước hai nhà chúng ta gặp mặt rất lúng túng.” Chu Tráng Tráng buông tay.

Thường Hoảng đương nhiên nhớ rõ, bởi vì Phó gia suy sụp, hơn nữa Thường Hoảng ý chí kiên định, mẹ Thường Hoảng chỉ có thể đáp ứng Chu Tráng Tráng vào cửa. Nhưng tháng trước khi gặp mặt, mẹ Tráng Tráng nghe thấy mẹ Thường Hoảng nhắc nhở Chu Tráng Tráng chú ý đến lễ nghi dùng cơm, lúc này nổi giận, cùng mẹ Thường Hoảng làm rùm beng, mọi người tan rã trong không vui.

“Yên tâm, mẹ anh đã đáp ứng tự mình đến nhà em nói xin lỗi với mẹ em.”

“Sao? Anh đầu độc mẹ anh?”

“Đầu độc là biện pháp không có kỹ thuật tí nào, anh chỉ nhẹ nhàng nói cho bà ấy biết, anh đòi này chỉ cùng em sinh con, nếu mẹ em không đồng ý em gả cho anh, vậy anh cũng không kết hôn thì bà ấy sẽ không có cháu nội ồm. Nói cách khác, sớm ngày xin lỗi, sớm ngày ôm hôn. Mẹ anh vài ngày này đang chuẩn bị lễ vật, chuẩn bị xong sẽ lên đường lao tới nhà em ngay.”

“Đúng là...” Chu Tráng Tráng chuyển động tròn mắt, nỗ lực nghĩ tới lý do từ chối.

“Chu Tráng Tráng, em ngứa da hả?” Thường Hoảng liên tiếp bị từ chối, cả người tản ra nồng đậm hơi thở nguy hiểm.

Chu Tráng Tráng cũng tức giận: “Em không lấy chồng, gả cho anh lại còn yêu cầu em theo quân, em không cần cả ngày đợi anh trong quân doanh, buồn bực lắm!”

“Em theo quân, chúng ta mỗi ngày gặp mặt chẳng lẽ không tốt?”

“Lâu ngày sinh chán ghét.”

“Chu Tráng Tráng, em không nên ép anh động thủ.”

“Anh dám!”

Một phút đồng hồ sau.

“Thường Hoàng, anh... thật sự dám..”

Mười phút sau.

“Thường Hoàng, em sai rồi..”

Một giờ sau.

“Đại ca, anh thả em đi!”

Hai giờ sau.

“... Nước... Cứu mạng... Ngừng lại đi...”

Hôm sau, khi Chu Tráng Tráng tỉnh lại, toàn thân đau nhức, giống như là bị xe lăn qua lăn lại, nhìn xem người đàn ông bên cạnh lúc ngủ còn mơ hồ mang theo nụ cười thỏa mãn, tức giận đến phổi muốn nổ tung.

Chu Tráng Tráng nhìn không được muốn đưa tay bóp chết hắn, nhưng nghĩ đến làm hắn tỉnh nói không chừng chính là làm tỉnh một con sư tử mạnh mẽ ngủ say, đến lúc đó chịu khổ chính là mình.

Nghĩ như vậy, chỉ có thể thất bại thử dài, bước vào phòng tắm thay quần áo chuẩn bị đến hôn lễ của Đồng Ý.

Thay đồ xong, Chu Tráng Tráng từ phòng tắm đi ra, trông thấy trên giường một chân của Thường Hoàng từ trong chăn thò ra ngoài.

Kể từ lúc hai người hợp lại, Thường Hoàng khi ngủ có chút kỳ lạ – luôn mang vớ khi ngủ.

Bất quá người đàn ông này có kỳ lạ nhiều hơn Chu Tráng Tráng cũng không để trong lòng, nhưng hôm nay không biết như thế nào, đột nhiên cũng nhớ tới thật lâu trước đây Mỹ Dịch đã nói qua một câu nói.

“Đừng rồi, chỉ chỉ cho em một chiêu, đi xem lòng bàn chân của nó, có đồ tốt đấy.”

Chu Tráng Tráng đi đến bên giường, rón ra rón rén cúi xuống chiếc vớ, nhìn lòng bàn chân Thường Hoàng, rõ ràng không có gì.

Lại vén chăn lên, tìm được cái chân còn lại, cúi xuống vớ cẩn thận nhìn, Chu Tráng Tráng mở to mắt.

Trên lòng bàn chân bên trái của Thường Hoàng, vẽ một con heo, là một con heo mập mạp.

Chu Tráng Tráng xem một hồi lâu, rốt cục tỉnh ngộ.

Heo mập, Chu Tráng Tráng.

Đứa nhỏ này lại đem tên mình khắc lên chân.

Chu Tráng Tráng nén không được cười lên, mà lại cười ra tiếng.

Thường Hoàng từ trong mộng bừng tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi: “Cười gì vậy?”

“Không có gì.” Chu Tráng Tráng bò lên giường, nằm cạnh người hắn, thỏa mãn mà mỉm cười hạnh phúc.

Nhắm hai mắt lại, cô nghĩ, kỳ thật đi theo huấn luyện viên theo quân cũng không tồi.

End.

Bạn đang đọc truyện *Huấn Luyện Viên Xin Chào*, *Huấn Luyện Viên Tạm Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.